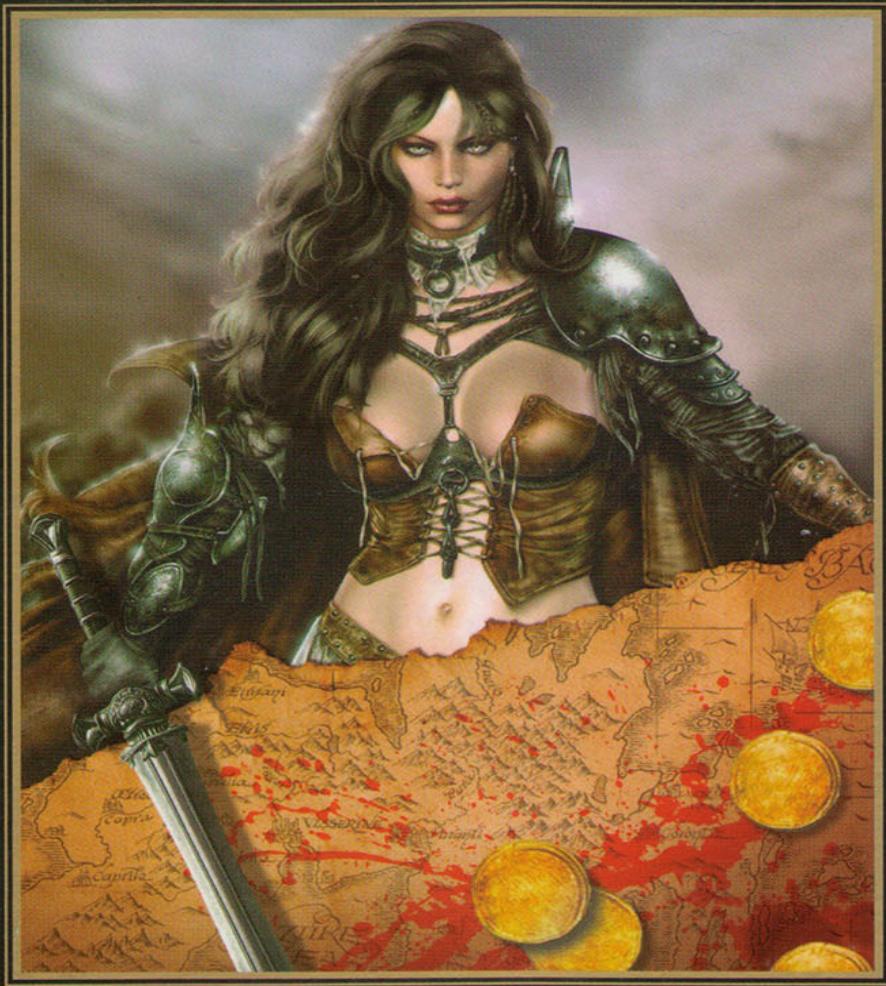

ФЕНТЪЗИ РОМАН

ДЖО АБЪРКРОМБИ

ОТМЪШЕНИЕТО
НА МОНЦА

БРУТАЛЕН, БЪРЗ И КЪРВАВ!

ПЕРФЕКТЕН ЗА ПОЧИТАТЕЛИТЕ НА МАРТИН, ДЖОРДАН И ГЕМЕЛ!

БАРД

ДЖО АБЪРКРОМБИ

ОТМЪЩЕНИЕТО НА МОНЦА

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Войната може да е ад, но за Монцаро Муркато, Змията на Талинс, най-известния и страховит наемник на служба при Великия херцог Орсо, е страшно добър начин за изкаране на пари. Победите ѝ са я направили популярна.

Твърде популярна за вкуса на работодателя ѝ.

На предадената, хвърлена в пропаст и оставена да умре Монца ѝ остава само едно нещо, за което да живее: отмъщение. Съюзниците ѝ включват най-ненадеждния пияница на Стирия, най-коварния отровител, обсебен от числата убиец и варварин, който просто иска да прави добрини. Сред враговете ѝ е половината нация. И то преди най-опасният човек на света да почне да я преследва, за да довърши работата на херцог Орсо...

На Грейс

*Един ден ще прочетеш това
и ще си леко разтревожена.*

БЕНА МУРКАТО СПАСЯВА ЖИВОТ

Изгревът беше с цват на кръв. Процеждаше се от изток, обагряше небето в червено, а облаците добавяха златиста окраска. Пътят се виеше по планинския склон към крепостта Фонтецармо — скучени черни кули, издигащи се към небето. Червено, черно и златно.

Цветовете на тяхната професия.

— Монца, тази сутрин си особено красива.

Тя въздъхна, сякаш това беше случайно. Все едно не бе прекарала цял час в кипрене пред огледалото.

— Фактите са си факти. Изреждането им не е дарба. Само доказва, че не си сляп. — Тя се прозя и се протегна на седлото, за да го накара да почака още малко. — Но мога да чуя още по темата.

Той прочисти щумно гърлото си и вдигна ръка, като лош актьор, започващ монолога си.

— Косата ти е като... воал от блестящ самур!

— Помпозно говедо. Какво беше вчера? Среднощна завеса. Хареса ми повече, защото имаше някаква поезия. Лоша, но все пак я имаше.

— Мамка му. — Той се намръщи към облаците. — Очите ти сияят като безценни сапфири!

— Сега пък имам камъни на лицето, а?

— Устните ти са като розови цветчета?

Тя го наплю, но той беше готов и избегна храчката, която падна от другата страна на коня.

— Това е за напояване на розите ти, заднико. Можеш да се справиш по-добре.

— С всеки ден е по-трудно — простена той. — Пръстенът, който ти подарих, ти отива страшно много.

Монца наведе глава, за да му се полюбува. Рубинът беше колкото лешник и отразяваше лъчите на слънцето, сияеше като отворена рана.

— Получавала съм и по-лоши подаръци.

— Подхожда на огнения ти нрав.

Тя изсумтя.

— И на кървавата ми репутация.

— Майната ѝ на репутацията! Приказки за глупаци! Ти си сън. Видение. Приличаш на... — Той щракна с пръсти. — На самата Богиня на войната!

— Богиня, а?

— На войната. Харесва ли ти?

— Става. Ако си и наполовина толкова добър в целуването на задника на херцог Орсо, може да получим премия.

Бена се нацупи.

— Най обожавам тълстия кръгъл задник на негово сиятелство рано сутрин. Има вкус на... власт.

Подковите чаткаха по пътя, юздите и седлата проскърцваха. Пътят се виеше нагоре, а околният свят оставаше в низината. Небето постепенно преминаваше от червено към розово. Вече се виждаше реката, проправяща си път през есенните гори. Блещукаща, като армия в поход, устремена към морето. И към Талинс.

— Чакам — обади се Бена.

— Какво?

— Моя дял комплименти, разбира се.

— Ако главата ти се подуе още малко, направо ще се пръсне. — Тя нави копринените си ръкави. — Не искам да ми оцапаш новата риза с мозък.

— Пронизан съм! — Бена се стисна за гърдите. — Точно тук! Така ли се отплаща за годините отданост, безсърдечна кучко?

— Ти ли намекваш, че си ми отдален, селянино? Все едно кърлежът да е отдален на тигрица!

— Тигрица ли? Ха! Когато те сравняват с животно, обикновено избират змията.

— По-добре е от червей.

— Курва.

— Страхливец.

— Убийца.

Това не можеше да го отрече. Между тях отново настъпи тишина. От едно дърво край пътя изчурулика птица.

Бена приближи коня си до нея и промърмори нежно:

— Тази сутрин си особено красива, Монца.

Това предизвика усмивка в ъгълчето на устата ѝ. От онази страна, която той не виждаше.

— Е, фактите са си факти.

Тя пришпори коня си по последния завой и се озова пред стените на цитаделата. Над тясната клисура беше спуснат подвижен мост, а отдолу течеше бърза река. Насреща им, с гостоприемството на отворен гроб, се извисяваше арката на портата.

— Укрепили са стените след миналата година — измърмори Бена. — Не бих искал да щурмуват това място.

— Не се преструвай, че имаш кураж да се качиш по обсадна стълба.

— Не бих искал да карам други да щурмуват това място.

— Не се преструвай и че имаш кураж да даваш заповеди.

— Не бих искал да гледам как нареджаш на някой да щурмува крепостта.

— Така става. — Тя се наведе наляво и погледна към стръмната пропаст под моста. След това извърна очи към стената с щръкнали срещу просветляващото небе черни бойници. — Все едно Орсо се страхува, че някой иска да го убие.

— Че нима има врагове? — В очите на Бена се появи подигравателен проблясък.

— Само половината Стирия.

— Тогава... и ние имаме врагове, така ли?

— Повече от половината Стирия.

— А аз толкова се стараех да ме харесат... — Минаха покрай двама навъсени стражи. Копията и стоманените им шлемове бяха безупречно лъснати. Копитата на конете зачаткаха по тъмния тунел, който водеше легко нагоре. — Ето, че се появи онзи поглед.

— Кой поглед?

— Че днес повече няма да се забавляваме.

— Ха. — Тя си надяна намръщената физиономия. — Ти можеш да си позволиш усмивки. Ти си добрият.

Зад портите ги очакваше различен свят. Въздухът ухаеше на лавандула и навсякъде имаше зеленина, за разлика от каменистия планински склон. Свят на окосени морави, красиво подрязани плетове и фонтани. Естествено, настроението се разваляше от мрачните стражи

с черния кръст на Талинс върху белите куртки, които пазеха на всеки ъгъл.

— Монца...

— Да?

— Хайде това да ни е последната кампания — въздъхна Бена. — Последното лято в прахоляка. Нека си намерим по-комфортно занимание. Докато сме още млади.

— Ами Хилядата меча? Вече са почти десет хиляди и очакват заповеди от нас.

— Да очакват от някой друг. Присъединиха се към нас заради плячката и ние им осигурихме много. Те нямат лоялност, а се интересуват само от собствената си печалба.

Тя трябваше да признае, че Хилядата меча не са по-добрата част от човечеството, дори сред наемниците. Половината бяха съвсем малко по-добри от престъпници. Останалите си бяха направо по-лоши. Но не за това ставаше дума.

— Трябва да държиш на нещо в живота си — изръмжа тя.

— Не виждам защо.

— Типично за теб. Още един сезон и Визерин ще падне. След това Рогонт ще се предаде и Лигата на Осемте ще остане само в лошите спомени. Орсо ще може да се провъзгласи за крал на Стирия, а ние ще се покрием някъде и ще ни забравят.

— Заслужаваме да бъдем запомнени. Може да си имаме собствен град. Ще бъдеш благородната херцогиня Монцаро на... на каквото и да е...

— А ти ще си безстрашният херцог Бена? — Тя се засмя. — Глупав задник. Не можеш да отидеш и в тоалетната без моя помощ. Войната е достатъчно гадна. Не бих се замесила в политиката. Правим Орсо крал и се пенсионираме.

Бена въздъхна.

— Мислех, че сме наемници. Коска никога не се е задържал толкова с един господар.

— Аз не съм Коска. Освен това не е разумно да се отказва на херцога на Талинс.

— Ти просто обичаш да се биеш.

— Не. Обичам да побеждавам. Още един сезон и после ще обиколим света. Ще посетим Старата империя. Хилядата острова. Ще

отидем в Аду и ще застанем под Кулата на Създателя. Точно както сме си говорили. — Бена се нацупи, както правеше, когато нещата не се получаваха според желанията му. Щупеше се, но никога не казваше не. Монца се дразнеше, че непрекъснато се налага сама да взима решения. — Тъй като очевидно имаме само един чифт топки, не ти ли се е приисквало поне веднъж да се държиш като мъж?

— Не, това го оставям на теб. Освен това у теб е и акълтът.

— А за теб какво остава?

Бена се ухили широко.

— Неустоимата усмивка.

— Усмихвай се тогава. Още един сезон. — Тя скочи от седлото, намести колана с ножницата, хвърли юздите на най-близкия лакей и тръгна към вътрешната порта. Бена трябваше да побърза, за да я настигне, но се оплете в ножницата си. За човек, който си изкарва хляба с война, беше истинско недоразумение по отношение на оръжията.

Вътрешният двор беше разделен на тераси, вкопани в склона на планината. Имаше много палми и още повече стражи. В центъра древна колона, пренесена от двореца на Скарпиус, хвърляше сянка над кръгъл басейн с множество сребристи рибки. Грамадата от стъкло, бронз и мрамор, която представляваше дворецът на Орсо, я обграждаше от три страни, като чудовищна котка с мишка между лапите. След пролетта бяха вдигнали широко ново крило край северната стена. Скелето още стоеше.

— Строят здраво — каза тя.

— Естествено. Да не мислиш, че принц Арио може да се оправи само с десет помещения за обувки?

— В днешно време мъжете не могат да са модерни, ако не притежават поне двайсет стаи с обувки.

Бена се намръщи и погледна собствените си ботуши със златни катарами.

— А аз имам само към трийсет чифта. Едва се оправям.

— Всички сме така — промърмори тя.

Ръбът на покрива беше украсен с редица почти готови статуи. Херцог Орсо, даващ милостиня на бедните. Херцог Орсо, даващ знания на невежите. Херцог Орсо, защитаващ слабите.

— Изненадан съм, че не си е поръчал статуя как цяла Стирия му ближе задника — подметна тихо Бена.

Тя посочи един едва наченат мраморен блок.

— Тя е следващата.

— Бена!

Граф Фоскар, по-малкият син на Орсо, заобикаляше басейна като нетърпеливо кутре. Обувките му тракаха по прясно застлания чакъл, луничавото му лице сияеше. Беше направил неуспешен опит да си пусне брада, откакто Монца го бе видяла за последно, но редките руси косми само подчертаваха момчешкото му лице. Младокът беше наследил цялата честност на фамилията, но външният вид бе отишъл другаде. Бена се усмихна и разроши косата му. От всеки друг подобен жест щеше да е обида, но от Бена беше безобидно очарователен. Според Монца талантът му да прави хората щастливи беше като магия. Нейните дарби лежаха в противоположната посока.

— Баща ти появи ли се? — попита тя.

— Да, и брат ми също. В момента се занимават с банкера си.

— Как му е настроението?

— Добре, доколкото мога да кажа. Но познаваш баща ми. Все пак той никога не се ядосва с вас двамата, нали? Винаги носите добри новини. И днес ли са добри?

— Аз ли да му кажа, Монца, или...

— Борлета падна. Кантейн е мъртъв.

Фоскар не се зарадва. Не притежаваше бащиния си апетит за трупове.

— Кантейн беше добър човек.

Това изказване се различаваше генерално от вижданията на Монца.

— Беше враг на баща ти.

— Но заслужаваше уважение. Няма много като него из Стирия.

Наистина ли е мъртъв?

Бена изду бузи.

— Е, главата му е отрязана и набита на пика над портите, така че ако не познаваш някой страхотен доктор...

Минаха под висока арка и се озоваха в мрачен кънтящ коридор, приличащ на императорска гробница. Оскъдната светлина се спускаше по прашните колони и мраморния под. Покрай стените бяха наредени

фигури със стари брони и антични оръжия. Остро тракане на токове предизвести приближаването на мъж в тъмна униформа.

— Мамка му — изсъска Бена в ухoto й. — Онова влечugo Ганмарк е тук.

— Остави го на мира.

— Няма начин това хладнокръвно копеле да е толкова добро с меча, колкото казват...

— Добър е.

— Ако бях и наполовина мъж...

— Само че не си. Остави го.

Лицето на генерал Ганмарк беше странно меко, мустаците му висяха, а бледосивите му очи бяха винаги влажни и му придаваха постоянно тъжен вид. Според слуховете беше изхвърлен от армията на Съюза заради сексуална връзка с друг офицер и бе прекосил морето в търсене на по-широко скроен работодател. Херцог Орсо нямаше никакви предразсъдъци към служителите си, стига да бяха ефективни. Двамата с Бена представляваха достатъчно доказателство.

Ганмарк кимна вдървено на Монца.

— Генерал Муркато. — Кимна сухо на Бена. — Генерал Муркато. Граф Фоскар, надявам се, че продължавате с упражненията?

— Дуелирам се всеки ден.

— Значи все пак ще ви направим фехтовач.

— Или дървеняк — изсумтя Бена.

— Все ще е от полза — отвърна навъсено Ганмарк с чуждестранния си акцент. — Човек без дисциплина е не по-добър от куче. Войник без дисциплина е не по-добър от труп. Всъщност е полош. Трупът не би представлявал опасност за другарите си.

Бена отвори уста, но Монца го прекъсна. Можеше да се прави на задник и по-късно, щом това го удовлетворяваше.

— Как мина кампанията?

— Свърших моята работа — да пазя фланга ви от Рогонт и неговите осприанци.

— Забавил си Закъсняващия херцог? — присмя се Бена. — Сериозно предизвикателство.

— Просто поддържаща роля. Комична нотка в голямата трагедия, но се надявам да бъде оценена от публиката.

Стъпките им отекнаха под следващата арка, водеща към извисяващата се ротонда в центъра на двореца. Стените бяха украсени с множество скулптури, изобразяващи сцени от античността. Войни между демони и магьосници и други подобни глупости. На огромния купол имаше фрески на седем крилати жени, с оръжия, брони и страховит вид. Орисиите, носещи съдбата на света. Най-известното произведение на Арапела. Според слуховете му бе отнело осем години. Това място винаги караше Монца да се чувства дребна и незначителна. Каквато бе и основната му цел.

Четиримата заизкачваха широкото вито стълбище, което спокойно можеше да побере два пъти повече хора в редица.

— И докъде те доведоха комедийните ти таланти? — обърна се тя към Ганмарк.

— С огън и кръвопролитие чак до вратите на Пуранти и обратно. Бена присви устни.

— Имаше ли истински сражения?

— Че защо ми е нещо подобно? Не си ли чел Столикус? Животното се бие за победа...

— Генералът маневрира към нея — довърши Монца. — Успя ли да предизвикаш достатъчно смях?

— Не и у врага. Всъщност у никого, но на война е така.

— Аз намирам време за смях — изцепи се Бена.

— Някои се смеят по-лесно. Това ги прави приятна компания за вечеря. — Ганмарк насочи мекия си поглед към Монца. — Забелязвам, че не се усмихваш.

— Ще се усмихвам, щом приключим с Лигата на Осемте и Орсо стане крал на Стирия. Тогава може да приберем оръжие.

— Според моя опит оръжията не висят спокойно на стената. Имат навика винаги да се връщат в ръцете на притежателя си.

— Смятам, че Орсо ще те задържи — каза Бена. — Дори само за да бършеш мраморните плочи.

— Значи негово превъзходителство ще има най-чистия под в цяла Стирия — отвърна Ганмарк.

Стълбището извеждаше до висока двойна врата с резбовани лъвски глави. Пред нея обикаляше едър мъж, като предана хрътка пред спалнята на господаря си. Верния Карпи, най-дълго служилият

капитан на Хилядата меча. Широкото му честно лице носеше белезите на стотици сражения.

— Верен! — Бена стисна здравата ръка на стария наемник. — Да се катериш по планината на тези години? Не е ли по-добре да се излежаваш в някой бардак?

— Де да беше така — сви рамене Карпи. — Но негово превъзходителство ме призова.

— И ти какъвто си покорен... се покори.

— Затова ме наричат Верния.

— Как са нещата в Борлета? — попита Монца.

— Спокойни. Повечето мъже са на лагер извън града с Андич и Виктус. Реших, че е по-добре да не го опожаряват. Оставил Сесария заедно с някои от по-надеждните в двореца на Кантейн. Стари кучета като мен, от времето на Коска. Ветерани, които не са склонни към импулсивност.

Бена се засмя.

— Искаш да кажеш, че мислят бавно.

— Бавно, но стабилно. Винаги стигаме до края.

— Влизаме ли? — Фоскар бутна едното крило с рамо и го отвори. Ганмарк и Верния го последваха. Монца спря на прага, за да си нагласи най-сериозното изражение. Погледна назад и видя, че Бена ѝ се усмихва. Усети, че му отвръща, без да се замисля. Наведе се и прошепна в ухото му:

— Обичам те.

— Че как иначе. — Той пристъпи през вратата и тя го последва.

Кабинетът на херцог Орсо бе мраморна зала с размерите на тържище. На едната стена имаше редица високи прозорци. През тях нахлуваше лек ветрец и раздвижваше шарените завеси. Отвън дългата тераса висеше сякаш от нищото над най-стръмният планински склон.

Другата стена беше декорирана с картини на най-известните художници на Стирия, показващи прословути битки от миналото.

Победите на Столикус, Харод Велики, Фаранс и Вертурио. Посланието, че Орсо е поредният царствен победител, беше очевидно, въпреки че дядо му бе узурпатор и при това обикновен престъпник.

Най-величествената картина гледаше към вратата и бе висока повече от десет стъпки. Естествено на нея беше изобразен Великият херцог Орсо. На боен кон, с високо вдигнат меч, а пронизващият му

поглед бе вперен в хоризонта. Водещ армията си към победа в Битката при Етрея. Художникът очевидно не знаеше, че Орсо не беше припарвал на по-малко от петдесет мили от сражението.

Но пък красивите лъжи винаги побеждават чистата истина, както повтаряще самият той.

Херцогът на Талинс се беше превил над бюрото си и както обикновено размахваше перо, а не меч. До него стоеше висок мъж с гърбав нос и гледаше надолу хищно, като лешояд, чакащ пътниците да умрат от жажда. В сенките до стената се въртеше могъща фигура. Гоба, личният телохранител на херцога, дебеловрат като могъщ глиган. Принц Арио, по-големият син и наследник на Орсо, се беше изпружил в един тапициран фойервол. Беше преметнал крак връз крак, държеше небрежно бокал вино, а на красивото му лице беше изписана разлигавена усмивка.

— Намерих тези просяци отпред — обади се Фоскар — и реших да ги оставя на твоята милост, татко!

— Милост ли? — Острият глас на Орсо прокънтя в обширната зала. — Не съм почитател на това качество. Разполагайте се, приятели. Ще ви обърна внимание след малко.

— И това ако не е Касапина на Каприл — измърмори Арио. — И нейният малък Бена.

— Ваше височество. Изглеждате добре. — Монца смяташе, че изглежда като надут задник, но го запази за себе си.

— И ти, както винаги. Ако всички войници изглеждаха така, щях да се изкуша да участвам в някоя кампания. Нова дрънкулка? — Арио махна към рубина на пръста ѝ със собствената си окичена с пръстени ръка.

— Каквото беше подръка, докато се обличах.

— Ех, защо не съм бил там. Вино?

— Още от изгрев ли?

Той погледна изпод натежалите си клепачи към прозорците.

— По моите стандарти още е снощи. — Каза го, сякаш стоенето до късно е някакво геройство.

— Аз няма да откажа. — Бена вече си наливаше. Никога не оставаше назад, щом станеше въпрос за самоизтъкане. Сигурно до час щеше да се напие и да се изложи, но на Монца ѝ беше писнало да

се прави на негова майка. Тя мина покрай огромната камина, украсена с фигури на Ювенс и Канедиас, и се приближи до бюрото на Орсо.

— Подпишете тук, тук и тук — каза високият мъж и посочи с костелив пръст документите.

— Нали познаваш Мотис? — Орсо му хвърли кисел поглед. — Той държи каишката на врата ми.

— Ваш покорен слуга, ваше превъзходителство. Банкова къща „Валинт и Балк“ се съгласява да удължи заема ви за една година, след което, за съжаление, ще се наложи увеличение на лихвите.

— Колкото чумата съжалява за мъртвите — изсумтя Орсо, завърши със завъртулка последния си подпись и хвърли перото. — Всеки коленичи пред някого, нали? Постарай се да предадеш на господарите си моята безграницна благодарност.

— Разбира се. — Мотис започна да събира документите. — С това привършихме работата си, ваше превъзходителство. Трябва да потегля незабавно, ако искам да хвана вечерния отлив за Уестпорт...

— Не. Остани още малко. Трябва да обсъдим още нещо.

Безстрастният поглед на Мотис се стрелна към Монца, след което се върна към Орсо.

— Щом ваше превъзходителство настоява.

Херцогът се надигна енергично от бюрото.

— Тогава да минем към по-щастливите поводи. Носиш ни щастливи вести, нали, Монцаро?

— Да, ваше превъзходителство.

— Какво ли щях да правя без теб? — В косата му имаше повече бели нишки от последната им среща, може би и бръчките около очите се бяха задълбочили, но излъчващо все същата впечатляваща командна аура. Той се наведе, целуна я по двете бузи и прошепна: — Ганмарк е добър командир, но за човек, който лапа пишки, има забележителна липса на чувство за хумор. Ела, разкажи ми за победите си на чист въздух. — Херцогът я прегърна през раменете и я поведе покрай ухиления Арио към откритата тераса.

Слънцето вече се изкачваше и кървавочервеното небе беше преминало в синьо, изпъстрено с бели облаци. В дъното на зашеметяващата пропаст реката си проправяше път през есенната гора. Листата варираха от бледозелени, оранжеви и жълти до крещящо червени и контрастираха с бързата сребристата вода. На изток гората

преминаваше в поле — правоъгълници разорана земя и неожъната златиста реколта. Още по-нататък реката се разливаше в делта с множество острови и се вливаше в сивото море. Монца едва различаваше в далечината малките кули, сгради и мостове. Великият Талинс, не по-голям от нокът.

Тя присви очи и отметна няколко разрошени от вятъра кичура от лицето си.

— Тази гледка никога не ми омръзва.

— Че как? Нали затова построих това проклето място. Оттук мога да държа поданиците си под око като грижовен родител. Просто за да съм сигурен, че няма да се наранят, докато си играят. Нали разбираш?

— Вашите поданици са късметлии, че имат такъв справедлив и грижовен родител — излъга тя хладнокръвно.

— Справедлив и грижовен. — Орсо се намръщи замислено към далечното море. — Така ли ще ме запомни историята?

Според Монца беше изключително невероятно.

— Какво казва Баяловелд? „Историята се пише от победителите“.

Херцогът стисна рамото ѝ.

— Не само красива, а и начетена. Арио е амбициозен, но му липсват качества. Ще се изненадам, ако може да прочете и пътна табела. Интересува се само от курви. И от обувки. Междувременно дъщеря ми Тerez ридае горко, защото я омъжих за крал. Кълна се, дори да й бях осигурил великия Еюз, пак щеше да хленчи за по-издигнат съпруг. — Той въздъхна тежко. — Децата ми не ме разбират. Знаеш, че прадядо ми е бил наемник. Факт, който не обичам да разгласявам. — Въпреки че го повтаряше при всяка тяхна среща. — Мъж, който не е пролял ни една сълза и обувал, каквото му попаднело. Човек от простолюдието, който взел властта чрез остротата на ума и меча си. — По-скоро чрез бруталност и без скрупули според това, което беше чувала. — Ние с теб сме от една порода. Издигнали сме се сами, от нищото.

Орсо беше роден в най-богатото херцогство на Стирия и никога не беше пипвал физическа работа, но Монца прехапа език.

— Оказвате ми твърде голяма чест, ваше превъзходителство.

— Ти заслужаваш повече. Разкажи ми за Борлета.

— Чухте ли за битката при Хай Бенк?

— Разбрах, че си попиляла армията на Лигата на Осемте, точно както при Суит Пайнс! Според Ганмарк херцог Салиер ви превъзхождал три към едно.

— Числеността е без значение, ако са мързеливи, неподгответни и ги предвождат идиоти. Армия от фермери от Борлета, обущари от Афоя и стъклари от Визерин. Аматьори. Бяха направили лагер край реката, мислейки, че сме далеч, и почти нямаха постове. Промъкнахме се през нощта откъм гората и ги ударихме по изгрев. Дори нямаха брони.

— Представям си как дебелото прасе Салиер е скочил от леглото си и е побягнал!

— Верния водеше атаката. Пречупихме ги бързо и пленихме обоза.

— Разбрах, че си напоила златните нивя с кръв.

— Почти не се съпротивляваха. Девет десети от жертвите се удавиха, докато опитваха да преплуват реката. Пленихме повече от четири хиляди. За някои платиха откуп, за други не. Обесихме неколцина.

— Пролели сте по някоя сълза, а, Монца?

— Не и аз. Ако толкова искаха да живеят, да се бяха предали.

— Както се случи в Каприл ли?

Тя погледна дръзко право в черните очи на Орсо.

— Точно както в Каприл.

— Значи сте обсадили Борлета?

— Вече я превзехме.

Лицето на херцога се озари като на дете, празнуващо рожден ден.

— Паднали? Кантейн се е предал?

— Когато хората му разбраха за поражението на Салиер, загубиха надежда.

— Хората без надежда са опасни дори в република.

— Особено в република. Тълпата измъкна Кантейн от палата, обеси го на най-високата кула, отвори портите и се оставил на милостта на Хилядата меча.

— Ха! Погубен от хората, които толкова се стараеше да опази свободни. Това е благодарността на простолюдието, нали, Монца?

Кантейн трябваше да приеме моето злато навремето. И за двама ни щеше да е по-евтино.

— Хората буквально нямат търпение да станат ваши поданици. Наредих да бъдат пощадени, където е възможно.

— Милост, а?

— Милостта и страхливостта са едно и също — озъби се тя. — Но вие искате земите им, а не живота, нали? Мъртвите не могат да се подчиняват.

Орсо се усмихна.

— Защо синовете ми не могат да усвоят тези уроци? Напълно одобрявам този подход. Обесете само първенците. И побийте главата на Кантейн над портите. Нищо не окуражава покорството като добрия пример.

— Вече гние там, заедно с главите на синовете му.

— Чудесна работа! — Господарят на Талинс плесна с ръце, сякаш приказките за гниещи глави бяха прекрасна музика. — Какво стана с плячката?

Сметките бяха специалността на Бена и той пристъпи напред и извади свитък от джоба си.

— Претарахме града, ваше превъзходителство. Всяка сграда, всеки етаж, всеки човек. Приложихме обичайните правила, по които действаме. Четвърт за мъжа, който го намери, четвърт за командира му, четвърт за генералите — той се поклони ниско и подаде свитъка — и четвърт за благородния ни работодател.

Усмивката на Орсо се разшири, докато преглеждаше цифрите.

— Одобрявам Правилото за четвъртините! Така ще ви запазя на служба още известно време. — Застана между Монца и Бена, сложи ръце на раменете им и ги поведе обратно вътре, към кръглата маса от черен мрамор, на която беше разстлана огромна карта. Ганмарк, Арио и Верния вече се бяха събрали около нея. Гоба продължаваше да се върти в сенките, скръстил ръце пред гърдите си.

— А какво става с нашите предишни приятели и сега смъртни врагове, коварните жители на Визерин?

— Нивите са опожарени почти до градските порти. — Монца показа периметъра на щетите с пръст. — Селяните са прогонени, добитъкът изклан. Херцог Салиер е изправен пред тежка зима и още по-тежка пролет.

— Ще трябва да разчита на благородния херцог Рогонт и неговите осприанци — каза Ганмарк с тънка усмивка.

Принц Арио се изхили.

— От Осприя идват само приказки и почти никаква помощ.

— Визерин ще падне додина, ваше превъзходителство.

— И така ще изтръгнем сърцето на Лигата на Осемте.

— Короната на Стирия ще е ваша.

Споменаването на корона доразшири усмивката на Орсо.

— И трябва да благодарим на теб, Монца. Не забравям това.

— Не само на мен.

— Не бъди скромна. Бена е свършил своето, както и нашият скъп приятел генерал Ганмарк, както и Верния, но не може да отречем, че това е твоя заслуга. Твоята отданост, твоето упорство и устрем за действие! Трябва да получиш грандиозен триумф, като древните герои на Аулкус. Ще яздиш по улиците на Талинс, а моите поданици ще те обсипват с цветя и ще славят безбройните ти победи. — Бена се усмихваше, но Монца не можеше да го направи. Принципно нямаше вкус за подобни церемонии. — Ще ти се радват повече, отколкото някога на синовете ми. Ще те величаят повече дори от мен, своя законен господар, на когото дължат толкова много. — Усмивката на Орсо се стопи. Без нея лицето му беше уморено и кисело. — Всъщност ще те величаят дори прекалено за моя вкус.

Тя долови движението с крайчеца на окото си, инстинктивно успя да вдигне ръка и жицата се уви около китката и гърлото ѝ.

Бена понечи да пристъпи напред.

— Мон... — Ножът на принц Арио проблесна и го прониза във врата. Ударът не беше точен и го засегна под ухото.

Орсо отстъпи внимателно от разхвърчалата се кръв. Фоскар се опули, чашата се изпълзна от пръстите му и се пръсна на пода.

Монца опита да изпищи, но през премазаното ѝ гърло звукът излезе като квичене. Заопипва за камата с другата си ръка, но някой я спря. Верния Карпи притисна здраво китката ѝ към тялото.

— Съжалявам — прошепна той, извади меча ѝ и го хвърли в другия край на стаята.

Бена залитна, от устата му излезе кървава слюнка. Едната му ръка затискаше раната, през белите пръсти се процеждаше черна кръв. Другата му ръка търсеше меча, докато Арио го гледаше замръзнал.

Успя да изтегли почти педя от острието, преди генерал Ганмарк да пристъпи напред и да го прониже спокойно и прецизно — един, два, три пъти. Тънкото острие влизаше и излизаше от тялото му, а единственият звук беше накъсаното му дишане. Кръвта започна да се процежда през ризата и закапа на пода. Той залитна напред и падна, полуизваденият меч издрънча в мрамора.

Монца напънна всеки мускул в тялото си, но беше хваната като муха в мед. Чуваше пъшкането на Гоба, брадата му се търкаше в бузата й, огромното му тяло пареше гърба ѝ. Усещаше как жицата прерязва гърлото ѝ отстрани и разкъсва китката ѝ. Кръвта се стичаше по яката на ризата ѝ.

Бена успя да протегне ръка към нея. Надигна се, вените по врата му пулсираха бясно.

Ганмарк се наведе и хладнокръвно го прониза в сърцето. Бена потръпна, отпусна се и замря. Бледата му буза беше обагрена в алено. Кръвта се стичаше под тялото и плъзваше по процепите между плочите.

— Е. — Ганмарк се наведе и изтри оръжието си в гърба на ризата му. — Готово.

Мотис наблюдаваше намръщено. С леко объркване, леко раздразнение и леко отегчение. Все едно се взираше в неща, които не се напасват.

Орсо махна към трупа.

— Арио, отърви се от него.

— Аз ли? — Принцът изви устни.

— Да, ти. Фоскар, помогни му. Двамата трябва да се научите да вършите необходимото, за да запазите могъществото на фамилията.

— Не! — викна Фоскар. — Няма да участвам в това! — Обърна се и избяга от стаята, ботушите му кънтяха по мраморния под.

— Момчето е меко като желе — измърмори Орсо. — Ганмарк, помогни му.

Оцъклените очи на Монца проследиха как двамата влачат трупа на Бена към терасата. Ганмарк, мрачен и внимателен, откъм главата и Арио, проклинащ, докато мъкнеше единия крак. Другият се влачеше по пода и оставяше кървава диря. Успяха да повдигнат Бена на парапета и го прекатуриха. Трупът полетя в пропастта.

— Ay! — изпища Арио и махна с ръка. — Мамка му! Одраска ме!

Ганмарк се намръщи.

— Извинявам се, ваше височество. Убийството е тежка работа.

Принцът огледа къде да избръше окървавените си ръце. Посегна към величествените завеси.

— Не там! — извика Орсо. — Това е кантийска коприна, по петдесет монети парчето!

— Къде тогава?

— Някъде другаде, или не се бърши. момче, понякога се чудя дали майка ти не изльга, че си мое дете. — Арио се обърса сърдито в бялата си риза. Монца го гледаше, лицето ѝ пламтеше от липсата на въздух. Орсо се намръщи към нея. Мъглива фигура, която едва виждаше през насызените си очи и полепналата коса. — Още ли е жива? Гоба, какво се мотаеш?

— Завря си шibanата ръка под жицата — изръмжа телохранителят.

— Ами довърши я по друг начин, идиот такъв.

— Аз ще го направя. — Верния измъкна камата от колана ѝ, без да пуска другата ѝ ръка. — Наистина съжалявам.

— Хайде де! — изръмжа Гоба.

Монца събра цялата си сила и скочи на крака на Гоба. Телохранителят изпръхтя и охлаби хватката, а тя дръпна жицата от гърлото си и се извъртя в мига, в който Верния я прониза. Острието пропусна целта и се плъзна под най-долното ребро. Студен метал, но Монца имаше чувството, че е нажежен и я прогаря от корема до гърба. Върхът излезе от другата страна и ръгна Гоба в корема.

— Ay! — Той пусна жицата, а Монца се извъртя с див писък и го удари с лакът. Това изненада Верния, докато вадеше камата, и той я изтърва на пода. Монца го изрита, но вместо слабините закачи бедрото му. Посегна към неговия нож, но порязаната ѝ от жицата ръка беше слаба и Карпи я сграбчи. Двамата се сборичкаха с оголени зъби. Слюнката хвърчеше в лицата им, ръцете им бяха омазани в кръв.

— Убий я!

Чу се трясък и главата ѝ се изпълни със светлина. Тя се просна по гръб и черепът ѝ издрънча в пода. Изплю малко кръв, а отчаяните ѝ

писъци преминаха в хриптене. Ноктите ѝ задрашиха по мраморните площи.

— Шибана кучка! — Петата на огромния ботуш на Гоба се стовари върху дясната ѝ ръка. Болката се стрелна нагоре, чак до рамото. Ботушът му се стовари отново върху кокалчетата, пръстите и китката ѝ. През това време Верния я риташе в ребрата. Монца се закашля и потръпна. Ръката ѝ се изви неестествено. Петата на Гоба се стовари за трети път и се чу звук на трошащи се кости. Монца се сгърчи, не можеше да поеме дъх от болка. Стаята се размиваше, а пълководците от картините ѝ се смееха.

— Наръга ме, стар глупак такъв! Наръга ме!

— Нищо ти няма, дебелако! Трябваше да я държиш по-здраво!

— Аз трябва да ви наръгам и двамата! — изсъска Орсо. — Довършете я най-после!

Огромната ръка на Гоба се стрелна надолу и хвана Монца за гърлото. Тя опита да го сграбчи с лявата си ръка, но силата ѝ се бе отцедила от раните ѝ. Тромавите пръсти само оставиха кървава следа по брадясалото му лице. Другата ѝ ръка бе странно извита зад гърба.

— Къде е златото на Хермон? — долетя грубият глас на Гоба. — А, Муркато? Какво направи със златото?

Монца надигна глава с усилие.

— Оближи ми задника, педераст. — Не особено умен отговор, но пък от сърце.

— Няма никакво злато — ядоса се Верния. — Нали ти казах бе, прасе!

— Тук има. — Гоба съмъкна един по един пръстените от пулсиращите пръсти, които бяха полилавели и вече се подуваха като наденици. — Нелош камък — каза той, докато прибираще рубина. — Жалко за хубавото тяло. Защо не ми дадете момент с нея? Един момент ще е достатъчен.

— Скоростта не винаги е повод за хвалене — изкикоти се принц Арио.

— О, за бога! — извика Орсо. — Не сме животни. Хвърлете я от терасата, и толкоз. Закъснявам за закуска.

Главата ѝ се люшкаше, докато я носеха. Слънчевата светлина я заслепи. Повдигнаха я, ботушите ѝ изстъргаха по мрамора. Видя

синьото небе. Вече лежеше на парапета. Дишането ѝ беше накъсано. Опита се да ги изрита. Тялото ѝ напразно се бореше да остане жива.

— Нека да я наръгам за по-сигурно — чу се гласът на Ганмарк.

— Колко по-сигурно? — Успя да види измъченото лице на Орсо през окървавената коса пред очите си. — Надявам се, че разбираш. Прадядо ми е бил наемник. Човек от простолюдието, взел властта благодарение на острия си ум и меч. Не мога да позволя друг наемник да вземе властта в Талинс.

Тя искаше да се изплюе в лицето му, но успя да изкара само кървава слюнка по брадичката си.

— Майната ти...

В следващия миг полетя.

Разкъсаната ѝ риза заплюща около потръпващото тяло. Преобръщаše се и светът се въртеше около нея. Синьо небе с рехави облаци, черни кули на планинския склон, сиви скали, жълто-зелени дървета и блестяща река, синьо небе с рехави облаци, отново и отново, все по-бързо.

Студеният вятър рошеше косата ѝ, свистеше в ушите и между зъбите заедно с накъсания ѝ дъх. Вече виждаше всяко дърво, всеки клон, всяко листо. Протягаха се към нея. Отвори уста да запиши...

Клоните се извиха под тежестта ѝ. Един се пречупи и я превъртя. Дървесината пукаше, докато тя падаше към земята. Краката ѝ се счупиха от собствената ѝ тежест, рамото ѝ се размаза в твърдата земя. Но вместо да разбие глава в скалите, тя само си строши челюстта в кървавите гърди на брат си, чието тяло беше паднало в подножието на дървото.

Ето как Бена Муркато спаси живота на сестра си.

Тя отскочи от трупа, почти напълно изгубила съзнание, и се затъркаля по склона. Скали и корени я удряха, промушваха и деряха, сякаш я бълскаха със сто чука.

Прелетя през някакъв бодлив храсталак и продължи да се търкаля в облак от прахоляк и листа. Удари се в някакъв корен, който растеше над покрит с камък мъх. Претърколи се по гръб и остана да лежи неподвижно.

— Хрррх...

Камъчетата продължаваха да се търкалят около нея. Постепенно прахолякът се слегна. Чуваше как вятърът свисти между листата на

клоните. А може би бяха собствените ѝ хрипове в премазаното гърло. Слънцето си пробиваше път между дърветата и светеше в едното ѝ око. Другото беше затворено. В сутрешния въздух се чуваше бръмченето на насекоми. Лежеше сред боклуците, изхвърлени от кухнята на Орсо. Изпружена безпомощно сред гниещи зеленчуци, помия и останки от последните пиршства. Изхвърлена заедно с боклука.

— Хрррх.

Нечовешки звук. Беше почти засрамена, но не можеше да спре да го издава. Животински ужас. Отчаяние. Стонът на мъртвите в ада. Okото ѝ се въртеше трескаво. Виждаше съсипаната си десница. Безформена лилава буза с разрез отстрани. Единият пръст леко потръпваше. Върхът му се допираше в одрания лакът. Предмишницата беше сгъната на две, прекършената сива кост стърчеше от окървавената коприна. Изглеждаше нереално. Като лош театрален грим.

— Хррхххххх.

Обзе я страх, който нарастваше с всеки дъх. Не можеше да мръдне глава. Дори езика в устата си не можеше да мръдне. Усещаше как болката започва да гризе съзнанието ѝ. С ужасяваща сила, която я премазваше, все по-тежко и по-тежко.

— Хрр... хррр...

Бена беше мъртъв. От трепкащото ѝ око потекоха сълзи и бавно запълзяха по бузата ѝ. А тя защо не беше мъртва? Как така?

„Нека да е скоро. Преди болката да стане още по-лоша. Моля те, нека да е скоро“.

— Ъхр... ххр... ррх.

„Моля те, смърт“.

I

ТАЛИНС

*Ако търсиши добър враг, избери приятел:
той знае къде да удари.*

Диана дъо Поатие

Япо Муркато не казваше откъде има такъв хубав меч, но знаеше много добре как да си служи с него. Тъй като синът му беше болнав, а и с цели пет години по-малък от дъщеря му, той започна да предава уменията си на нея. Монцаро беше името на баба ѝ по бащина линия, от времената, когато фамилията се числеше към благородниците. Майка ѝ не го харесваше, но пък тя бе умряла при раждането на Бена, така че това нямаше значение.

Това бяха мирните години, които в Стирия бяха по-редки и от злато. При оран Монца вървеше зад баща си, докато плугът дълбаеше земята, събираще по-едрите камъни и ги хвърляше към гората. По жътва отново вървеше зад него и връзваше класовете на снопове.

— Монца — усмихваше се баща ѝ, — какво щях да правя без теб?

Тя помагаше при вършеенето, сеитбата, цепенето на дърва и ваденето на вода. Готовеше, чистеше, переше и се грижеше за козата. Ръцете ѝ винаги бяха разранени от работа. Брат ѝ опитваше да помогне, доколкото може, но беше малък и болнав. Бяха трудни години, но изпълнени с щастие.

Когато Монца беше на четиринайсет, Япо Муркато се разболя от треска. Двамата с Бена гледаха как трепери, кашля и се поти. Една нощ баща ѝ я хвана за ръката и я изгледа с блеснал поглед.

— Утре изори горната нива, иначе житото няма да покълне навреме. Засей колкото се може повече. — Погали я по бузата. — Не е

честно да те товаря толкова, но брат ти е още малък. Грижи се за него. — След това умря.

Бена заплака, но очите на Монца останаха сухи. Мислеше си за семената, които трябваше да засее, и как точно да го направи. През онази нощ Бена беше твърде уплашен и двамата заспаха прегърнати на тясното й легло. Вече си нямаха никого.

На другата сутрин, още по тъмно, Монца извлачи трупа на баща си от къщата и през близката горичка и го пусна в реката. Не защото не го обичаше, а защото нямаше време да го погребе.

По изгрев вече ореше горната нива.

ЗЕМЯ НА ВЪЗМОЖНОСТИ

Първото нещо, което забеляза Тръпката, когато стъпи на кея, беше, че въобще не е толкова топло, колкото очакваше. Беше чувал, че в Стирия непрекъснато пече. Целогодишно, като в баня. Но ако му предложеха подобна баня, щеше да си остане мръсен, а и щеше да каже някои доста неприлични неща. Небето над Талинс беше навъсено, откъм морето духаше вятър, а хладният дъжд му напомняше за вкъщи. И то по неприятен начин. Все пак трябваше да погледне положително на нещата. Може би просто беше гаден ден. Навсякъде ги има.

Докато моряците привързваха гемията към кея, установи, че самото място не изглежда добре. По протежението на залива имаше тухлени сгради с тесни прозорчета. Нагъчкани една до друга, с порутени покриви и олющена боя, а по стените бяха прораснали мъхове и плесени. По стените откъм улиците бяха налепени безброй слоеве окъсани плакати, краищата им шляпаха на вятъра. На тях имаше нарисувани лица и никакви думи. Може би предупреждения, но Тръпката хич го нямаше с четенето. Особено на стирийски. Дори говоренето на езика беше сериозно предизвикателство.

Кеят беше пълен с хора, които не изглеждаха много щастливи. Или пък здрави. Нито богати. Миришеше. Даже по-скоро вонеше. На гниеща осолена риба, на стари трупове, на пушек и на изхвърлени нощни гърнета. Тръпката трябваше да признае, че е разочарован от избора на място, където да започне на чисто. За момент се замисли дали да не даде останалите си средства за обратен транспорт към Севера, още при следващия отлив. Все пак заряза тази идея. Беше приключил с войните, с воденето на хора на сигурна смърт, с убийствата и всичко, което вървеше с тях. Беше решен да стане добър човек. Щеше да постъпва правилно, и то на това място.

— И така. — Той кимна весело на близкия моряк. — Ще тръгвам. — Мъжът само изръмжа, но според брат му човек се определяше от това, което дава, а не от това, което получава. Затова

Тръпката се усмихна, сякаш го бяха изпратили радушно, и прекрачи по дъската към новия живот, който го очакваше в Стирия.

Направи едва десетина крачки, зазяпан в надвисналите сгради от едната страна и извисяващите се мачти от другата, когато някой го бълсна и за малко да го събори.

— Извинявам се — каза Тръпката на стирийски, опитващ се да се държи цивилизирано. — Не те видях, приятел. — Мъжът продължи да върви, без да се обръща.

Това подразни малко гордостта му. Все още имаше доста от нея. Единственото, останало от баща му. Не беше преживял седем години война, схватки, спане в снега и мизерна храна, за да дойде тук и да го бълскат. Но това да си копеле си беше едновременно престъпление и наказание. Остави го, щеше да го посъветва брат му. Тръпката трябваше да гледа нещата от добрата им страна. Затова заряза пристана и зави по някаква широка улица към града. Покрай скучените просяци, които протягаха сакатите си ръце за милостиня. През площад със статуя на намръщен човек, сочещ в далечината. Тръпката не знаеше кой е той, но изглеждаше страшно самоуверен. Миризмата на печено месо накара корема му да изстърже. Приближи се към сергията, на която печаха шишчета на тенекия.

— Едно такова. — И посочи. Нямаше нужда от обяснения, затова си ги спести. По-малка вероятност да направи грешка. Когато чу цената, направо щеше да се задави. За толкова щеше да си купи цяла овца в Севера. Че може би и две. Половината месо беше лой, а другата хрущял. Не беше толкова вкусно, колкото миришеше, но към този момент той вече не се изненадваше. Явно повечето неща в Стирия далеч не бяха такива, каквито ги представяха.

Дъждът се позасили и започна да му влиза в очите, докато ядеше. Нищо особено в сравнение с бурите, с които беше свикнал в Севера, но достатъчно, че да помрачи настроението му и да го накара да се замисли къде да се подслони през нощта. Водата шуртеше в разрушените канавки, хората се мръщеха и вървяха забързано по мокрия калдъръм. Тръпката продължи и се озова пред река с добре укрепени брегове. Спря за момент, зачуден накъде да продължи.

Градът се простираше във всички посоки, с мостове нагоре и надолу по течението. Сградите на отсрещния бряг изглеждаха още по-големи. Кули и куполи, замъглени от дъжда. Още разпокъсани плакати,

шумолящи от вятъра. С цветни букви, на места високи колкото човек. Тръпката се загледа в един, опитващ се да схване нещо.

Отново го ръгнаха с рамо в ребрата и той изпъшка. Този път се обърна с ръмжене, стиснал малкото шишче, сякаш беше оръжие. След това си пое дъх. Неотдавна беше пощадил Кървавия Девет. Спомняше си го, сякаш се бе случило вчера. Снегът зад прозореца, ножът в ръката му и издрънчаването, когато го пусна на земята. Беше оставил жив мъжа, убил брат му. Отказа отмъщението, за да стане по-добър човек. Отстъпването от едно бълскане в тълпата беше нищо в сравнение с това.

Насили една усмивка и тръгна в противоположна посока, към моста. Глупости като едно бълскане можеха да го накарат да псува с дни, а не искаше да разваля новото начало още преди да е почнало. От двете страни на моста имаше статуи, покрити с курешки; взираха се към водата. Хората се тълпяха по моста. Един вид река, преминаваща над другата. Хора от всякакъв пол и с всякакъв цвят на кожата. Толкова много, че се чувстваше нищожен сред гъмжилото. Нормално е да те сбутат в такава обстановка. Някой го бутна с лакът. Преди да се усети, той го сграбчи за врата и го надвеси през парапета към кипящата вода. Стискаше, сякаш душеше пиле.

— Ти ли ще ме бълскаш бе? — изръмжа на северняшки. — Ей сега ще ти избода шибаните очи!

Дребният човечец изглеждаше зашеметен от ужас. Беше понисък с цяла глава и тежеше наполовина на него. Първата нажежена вълна гняв премина и Тръпката осъзна, че мъжът всъщност само го бе докоснал. Без умисъл. Как така издържаше големите проблеми, а губеше контрол заради толкова дребни неща? Откакто се помнеше, сам си беше най-лошият враг.

— Извинявай, приятел — каза той на стирийски, при това сериозно. Пусна човека и отупа реверите му с непохватен жест. — Наистина съжалявам. Малко... как го наричате... недоразумение. Съжалявам. Искаш ли... — Тръпката протегна шишчето, на което беше останало едно лоясало парче. Мъжът се опули. Тръпката се намръщи. Естествено, че не. И той самият вече не го искаше.

— Извинявай...

Мъжът забърза през тълпата; поглеждаше уплашено през рамо, сякаш току-що бе преживял нападение от луд. Може би беше точно

така. Тръпката се наведе и погледна намръщено бурната вода. Честно казано, същата течеше и в Севера.

Явно това да бъде по-добър щеше да се окаже по-трудно, отколкото очакваше.

КРАДЕЦЪТ НА КОСТИ

Когато отвори очи, видя кости.

Дълги и къси, дебели и тънки, бели, кафяви и жълти. Покриваха стената от пода до тавана. Стотици. Наредени като откачена мозайка. Извъртя подутите си очи надолу. В опущеното огнище мъждукаше лек пламък. На полицата над него прилежно бяха подредени ухилени черепи.

Човешки кости. Полазиха я ледени тръпки.

Опита да се надигне. Замаяното вцепенение премина в толкова внезапна болка, че наスマлко да повърне. Тъмната стая се замъгли съвсем. Усети, че лежи на нещо твърдо и че е здраво овързана. Умът ѝ бе съвсем размътен и нямаше никакъв спомен как е попаднала тук.

Извъртя глава и успя да види близката маса. На нея имаше поднос. На подноса лежаха старателно подредени инструменти. Клещи, щипци, игли и ножици. Малък, но практичен трион. Десетина ножа, с най-различни форми и размери. Трескавите ѝ очи пробягаха по остриетата — извити, прави, назъбени, изглеждащи гладни на светлината на огъня. Инструменти на хирург?

Или на мъчител?

— Бена? — Гласът ѝ беше измъчен и писклив. Езикът, венците и гърлото ѝ бяха пресъхнали и надрани. Опита да помръдне отново, надигна глава едва-едва. Усилието предизвика пулсираща болка във врата и рамото ѝ и се разпространи към ребрата, дясната ръка и краката. Болката носеше страх, а страхът предизвикващо още по-голяма болка. Дъхът ѝ се учести и започна да излиза накъсано през разранените ѝ ноздри.

Щрак.

Тя замръзна и тишината сякаш прободе ушите ѝ. След това се чу стърженето на ключ в ключалка. Монца се размърда панически. Болката захапа всичките ѝ мускули, кръвта запулсира зад очите ѝ, надебелелият език се оплете в зъбите, за да заглуши писъка. Вратата се отвори и затвори с трясък. По дъсчения под зашушнаха едваоловими стъпки, всяка от които изпращаше панически импулс в гърлото ѝ. Над

нея се надвеси сянка — огромна, изкривена, чудовищна. Тя извъртя очи и безпомощно зачака най-лошото.

Фигурата мина покрай нея и се насочи към високия шкаф. Мъж, среден на ръст, с къса светла коса. Изкривената сянка бе причинена от чува на рамото му. Мъжът си тананикаше тиха мелодия, докато подреждаше предметите от чува, така че да гледат право напред.

Като за чудовище изглеждаше доста нормален, с мания към подробностите.

Затвори внимателно вратите, сгъна два пъти чува и го пъхна под шкафа. Съблече вехтото си палто, закачи го на един пирон и го изтупа с длан. След това се обърна и замръзна. Бледо слабо лице. Не старо, но с дълбоки бръчки, изпъкнали скули и трескав поглед.

Двамата се спогледаха за момент, очевидно еднакво стреснати. След това безцветните му устни се извиха в подобие на усмивка.

— Будна си!

— Кой си ти? — Гласът й стържеше ужасяващо.

— Името ми не е от значение. — Мъжът говореше с лек съюзен акцент. — Достатъчно е да знаеш, че се занимавам с медицинските науки.

— Лечител?

— Наред с други неща. Както може би си забелязала, основният ми интерес са костите. Затова съм изключително доволен, че ти... попадна в моя живот. — Усмихна се отново, но усмивката му беше като на череп, така и не стигаше до очите.

— Как... — Монца трябваше да се бори за всяка дума. Челюстта й беше като ръждясала панта. Все едно опитваше да говори с лайно в устата. Вкусът също допринасяше за тази представа. — Как попаднах тук?

— Имам нужда от тела за изследванията си. Понякога ги намирам на мястото, където те открих. Но досега не бях попадал на оцелял. Бих казал, че си невероятна късметлийка. — Замисли се за момент. — Е, сигурно щеше да е по-късметлийско въобще да не падаш, но все пак...

— Къде е брат ми? Къде е Бена?

— Бена ли?

Спомените се върнаха мигновено. Кръвта, пръскаща през свитите пръсти на брат й. Дългото острие, потъващо в гърдите му,

докато тя гледаше безпомощно. Отпуснатото му, обагрено в алено лице.

Нададе прегракнал писък и се разтресе. Агонията се понесе по цялото й тяло и я накара да се гърчи още по-силно, но кашите бяха стегнати. Домакинът наблюдаваше терзанията ѝ с безизразно лице. Монца продължи да стене, от устата ѝ потече слюнка. Болката ставаше все по-силна, обгръщаща я отвсякъде.

— Гневът не е решение.

Тя само изръмжа. Накъсаният ѝ дъх едва излизаше през стиснатите зъби.

— Предполагам, че те боли ужасно. — Мъжът отвори шкафа и извади дълга лула. — На твоето място бих опитал да свикна. — Отиде до огнището и извади въглен с металните щипки. — Боя се, че болката ще се превърне в един от постоянните ти спътници.

Приближи мундшука до устата ѝ. Беше виждала достатъчно пушачи на хъск. Отпуснати и безжизнени, интересуващи се само от следващата доза. Хъскът беше като милостта. За слабите. За страхливците.

Мъжът отново се усмихна мъртвешки.

— Това ще ти помогне.

Всеки може да се превърне в страхливец при достатъчно болка.

Пушекът изгори дробовете ѝ и накара наранените ѝ ребра да се разтресат. Всяко задавяне изпращаше вълни от болка чак до пръстите на ръцете. Тя изстена с разкривено лице, но гърченето ѝ беше отслабнало. Още едно изкашляне и застина неподвижно. Най-лошото от болката беше изчезнало. Както и страхът и паниката. Всичко започна да се топи бавно. Меко, топло, удобно. Някой изстена дълго и продължително. Може би тя. Почувства как по бузата ѝ потича сълза.

— Още? — Този път задържа дима и след това го издуха в блещукащ облак. Дъхът ѝ се забави и бученето в главата намаля до нежно потръпване.

— Още? — Гласът се стелеше над нея като вълни по полегат бряг. Костите се бяха размазали в топла светлина. Въглените се превърнаха в скъпоценни камъни, искрящи в най-различни цветове. Болката беше намаляла съвсем и вече не бе от значение. Нищо нямаше значение. Клепачите ѝ трептяха с наслада и полека се затвориха. Пред

очите ѝ пробягаха разноцветни мозайки. Тя се отпусна в топлото море, сладникаво ароматно...

— Събуди ли се? — Лицето му изплува на фокус, бледо и отпуснато като бяло знаме в ръцете на победен. — Трябва да призная, че се притесних. Принципно не очаквах да оцелееш, но след като успя, щеше да е срамота...

— Бена? — Монца все още беше замаяна. Опита да раздвижи единия си глезен и болката мигновено я върна в реалността, изкриви лицето ѝ в гримаса.

— Още ли те боли? Може би имам начин да повдигна духа ти. — Мъжът потърка ръце. — Вече извадих всички конци от шевовете.

— Колко време спах?

— Няколко часа.

— А преди това?

— Почти три месеца. — Тя го изгледа вцепенено. — Цяла есен и част от зимата. Наближава новата година. Чудесно време за ново начало. Цяло чудо е, че изобщо се събуди. Раните ти бяха... Е, мисля, че ще останеш доволна от работата ми. Аз със сигурност съм доволен.

Взе една мърлява възглавница от пейката и надигна главата ѝ с грацията на касапин, разфасоващ убито животно. Нагласи брадичката ѝ така, че да може да гледа надолу към себе си. Нямаше избор. Тялото ѝ беше покрито със сиво одеяло и пристегнато с три кайша, през гърдите, бедрата и глезените.

— Каишите са за твоя безопасност. За да не паднеш насиън. — Внезапно се засмя. — Не искаме да си счупиш нещо, нали? Ха-ха! Не искаме да си счупиш нещо. — Махна колана през гърдите и хвана одеялото, а тя гледаше надолу, с отчаяно желание да види какво се е случило и едновременно с не по-малко нежелание.

Домакинът отметна завивката с жест, като продавач, показващ най-скъпата си стока.

Монца едва позна тялото си. Беше гола, бледата ѝ кожа беше обтегната като пергament над стърчащите кокали, изпъстрена с черни, кафяви, лилави и жълти синини. Очите ѝ пробягаха по изтерзаната пълт, докато опитваше да осмисли видяното. Беше покрита с червени белези. Розова пълт, обсипана с точки от нас скоро извадените шевове.

Имаше четири, извити един над друг, следващи извивката на ребрата й. Още по-криви през бедрата, надолу по краката и дясната ръка.

Започна да трепери. Този транжиран труп не можеше да е нейното тяло. Дъхът ѝ се накъса и потрошеният гръден кош започна да трепери.

— Ах... аах.

— Знам! Впечатляващо, нали? — Мъжът се наведе над нея и прокара ръка по червените белези по гърдите ѝ. — Ребрата и гръдената кост бяха бая потрошени. Трябваше да направя няколко разреза, за да ги оправя, както и да помогна на дроба. Опитах да режа минимално, но както виждаш, раните бяха...

— Аах...

— Много съм горд с лявото бедро. — Той посочи червения зигзаг, започващ от хълтналия корем и свършващ от вътрешната страна на бедрото, ограден от редиците червени точки. — За съжаление тази бедрена кост се беше строшила. — Мъжът цъкна с език. — Това мъничко скъси крака ти, но за късмет другият пищял също беше счупен и успях да извадя малко парченце, за да компенсирам. — Намръщи се и събра коленете ѝ, но щом ги пусна, те мигновено се върнаха в предишното си положение. — Едното коляно е малко повисоко от другото и вече няма да си така висока, но все пак...

— Ъх.

— Вече са оправени. — Той се усмихна и заопипва нежно краката ѝ, от бедрата до отеклите глезени. Монца го наблюдаваше как я докосва, като готвач, пълнец пуйка, и не усещаше почти нищо. — Всичко е наред и винтовете са извадени. Повярвай ми, цяло чудо е. Ако глупаците от академията можеха да видят това, нямаше да се смеят. Дори стariят ми учител щеше...

— Ъ-ъх. — Тя бавно надигна дясната си ръка — по-точно треперещото парче месо, с което свършваше ръката ѝ. Беше разкривена и имаше грозен белег, от жицата на Гоба. Пръстите бяха извити като корени, а кутрето стърчеше под странен ъгъл. Монца процеди дъх пред стиснати зъби и опита да свие юмрук. Пръстите се мръднаха едва-едва, а болката надигна горчива жълчка в гърлото ѝ.

— Направих, каквото можах. Костите там са много малки и сухожилията на пръстите бяха скъсанни. — Домакинът изглеждаше разочарован. — Сега си ужасена, разбира се. Белезите ще

избледнеят... поне повечето. Но като се има предвид падането. Е, добре. — Лулата с хъск се спусна над нея и тя я захапа стръвно. Стисна я със зъби, сякаш тя бе единствената ѝ надежда. Както и беше.

Той отчупи парченце хляб, трошица въсьност, все едно щеше да храни гълъб. Монца го наблюдаваше, устата ѝ се пълнеше с горчива слюнка. Глад или гадене, нямаше голямо значение. Взе залчето непохватно, вдигна го към устните си — лявата ѝ ръка трепереше от усилието — и го лапна.

Сякаш дъвчеше натрошени стъкла.

— Бавно — промърмори мъжът. — Съвсем бавно. Откакто падна, не си яла нищо освен мляко и подсладена вода.

Залчето заседна в гърлото ѝ и тя потрепери. Стомахът ѝ се сви болезнено на мястото, където я бе наръгал Верния.

— Пий. — Той плъзна нежно, но твърдо ръка под черепа ѝ, надигна я и допря бутилката с вода до устните ѝ. Монца прегълътна, след това отново и изви очи към пръстите му. Усещаше непознати издутини отстрани на главата си. — Наложи се да отстрания няколко парчета от черепа ти. На тяхно място поставих монети.

— Монети ли?

— Нима искаш да ти бях оставил мозъка отворен? Златото не ръждяства. Нито загнива. Скъпа инвестиция, но ако беше умряла, винаги можех да си върна парите. А след като оцеля... смятам, че са добре похарчени. Черепът ти ще остане малко буцест, но поне косата ще поникне отново. Имаш много хубава коса. Черна като нощта.

Остави главата ѝ да полегне отново и за миг задържа ръка върху нея. Нежно докосване. Почти ласка.

— Аз принципно съм много сдържан. Може би съм изкарал твърде много време сам. — Отново докара мъртвешката си усмивка. — Но след като те открих... Изкарваш най-доброто от мен. Майката на децата ми е такава. Напомняш ми на нея по някакъв начин.

Монца се усмихна леко, но в корема си усещаше отвращение. Примесваше се с гаденето, което чувстваше напоследък. Тази изпtotяваща нужда...

Тя прегълътна.

— Може ли?

— Разбира се. — Той вече бе приготвил лула.

— Стисни го!

— Не иска! — изсъска тя. Три от пръстите бяха присвiti, но кутрето все още стърчеше напред или почти напред. Спомни си колко ловка беше едно време, сигурна и бърза, и раздразнението ѝ взе връх над болката. — Пръстите не искат да се свият!

— Лежиш тук от седмици. Не те излекувах, за да се излежаваш и да пушиш хъск. Опитай по-силно.

— Защо ти не опиташ?

— Добре. — Ръката му обгърна нейната и сви пръстите в юмрук.

Монца се опули, дъхът ѝ излезе толкова бързо, че дори не успя да изпищи.

— Съмнявам се, че разбиращ колко много ти помагам. — Мъжът стисна още по-силно. — Човек не може да расте без болка. Не може да се подобрява без нея. Страданието ни кара да постигаме огромни успехи. — Пръстите на здравата ѝ ръка се забиха безпомощно в юмрука му. — Любовта е чудесна възглавница, на която да се излежаваш, но само омразата ще те направи по-добър човек. Готово. — Той я пусна и Монца се отпусна назад задъхано, гледаше как треперещите ѝ пръсти полека се отварят. Белезите бяха полилавели.

В този момент искаше да го убие. Да го напсува с всеки израз, който помнеше. Но имаше нужда от него. Затова замълча, стисна зъби и удари теме в дъската на пейката.

— Сега стисни юмрук. — Тя погледна празното му като прясно изкопан гроб лице. — Направи го или аз ще го направя отново.

Монца изръмжа и стисна, от усилието ръката я заболя чак до рамото. Постепенно пръстите започнаха да се свиват, без малкия, който още стърчеше неестествено.

— Ето, шибаняк! — Тя размаха изкривения си схванат юмрук пред лицето му. — Ето!

— Толкова ли беше трудно? — Мъжът извади лулата и Монца я сграбчи жадно. — Няма нужда да ми благодариш.

— Да видим дали ще можеш...

Тя изпища, коленете ѝ се подгънаха и щеше да падне, ако не я беше хванал.

— Все още? — Мъжът се намръщи. — Вече трябваше да започнеш да ходиш. Костите са заздравели. Разбира се, има болка... Може би в някоя става е останало парченце. Къде те боли?

— Навсякъде! — озъби се тя.

— Надявам се, че това не е признак на твърдоглавие. Няма да ми е приятно да отварям наново раните ти без нужда. — Вдигна я без усилие и я отнесе до пейката. — Трябва да изляза.

Монца се вкопчи в него.

— Ще се върнеш ли скоро?

— Съвсем скоро.

Стъпките му заглъхнаха по коридора. Тя чу затварянето на външната врата и изщракването на ключа.

— Шибан кучи син. — Монца смъкна крака от пейката. Намръщи се, когато стъпалата ѝ докоснаха пода, стисна зъби, изръмжа и се изправи.

Болеше дяволски, но пък чувството беше добро.

Пое си дъх, събра сили и се заклатушка към другия край на помещението. Болката се катереше по глезените, коленете, бедрата, гърба и протегнатите за баланс ръце. Успя да стигне до шкафа, подпра се на него и отвори чекмеджето.

Лулата лежеше вътре, до буркан от зеленикаво стъкло с малко хъск на дъното. Толкова ѝ се искаше. Устата ѝ беше пресъхнала, а дланите ѝ лепнеха от пот. Монца затвори рязко чекмеджето и тръгна обратно към пейката. Все още я болеше, но с всеки ден ставаше по-здрава. Скоро щеше да е готова. Но не още.

„Търпението е баща на успеха“, беше написал Столикус.

До другия край на стаята и обратно, с ръмжене през стиснатите зъби. До другия край и обратно, с тътрене и гримаси. До другия край и обратно, с олюяване, залитане и ругатни. Подпра се на пейката, за да поеме дъх.

До другия край на стаята и обратно.

Огледалото имаше пукнатини, но на нея ѝ се искаше да е още по-счупено.

„Косата ти е като среднощна завеса!“

Лявата страна на главата ѝ беше обръсната и косата тепърва прорастваше. От другата страна висеше сплъстена и мазна, като стари водорасли.

„Очите ти сияят като безценни сапфири!“

Пожълтели и кървясили, с натежали потъмнели клепачи и синини под тях.

„Устни като розови цветчета?“

Напукани и изпръхнали, с жълто по ъгълчетата. На хълтналата ѝ буза имаше три резки, кафяво върху восьчно бледо.

„Тази сутрин си особено красива, Монца...“

От двете страни на врата ѝ си личаха червените белези от жицата на Гоба. Приличаше на прясна жертва на чумата. Не по-красива от черепите, които бяха подредени над огнището.

Домакинът ѝ се усмихна.

— Какво ти казах? Изглеждаш по-добре.

„Самата Богиня на войната!“

— Приличам на шибан панаирджийски изрод! — Тя се намръщи и напуканото отражение направи същото.

— По-добре си, отколкото като те открих. Трябва да се научиш да гледаш от добрата страна на нещата. — Мъжът остави огледалото, стана и посегна за палтото си. — Ще трябва да те оставя за известно време, но ще се върна. Продължавай да работиш с ръката, но пести сили. Скоро ще трябва да отворя краката ти, за да видим защо имаш трудности с изправянето.

Тя се усмихна насила.

— Добре.

— Чудесно. До скоро. — Мъжът преметна чувала през рамо. Стъпките му отекнаха по коридора, ключът се превъртя. Монца бавно преброи до десет.

Стана и взе от подноса две игли и нож. Изкуцука до шкафа и тикна лулата и бурканчето с хъск в чуждите панталони, с които бе обута. Затътри се по коридора, дъските скърцаха под босите ѝ крака. Стигна до спалнята и с ръмжене изрови старите ботуши изпод леглото. Отново в коридора. Дъхът ѝ съскаше от болка, страх и усилие. Отпусна се бавно пред вратата, докато скърцащите ѝ колене не опряха в пода.

От много време не беше разбивала ключалка. Започна да човърка с иглите, премазаната ѝ ръка трепереше.

— Отвори се! Отвори се...

За щастие ключалката не беше особено надеждна. Иглите захапаха и тя се отключи със задоволително изщракване. Монца сграбчи дръжката и отвори.

Нощ, при това неприятна. Над обраслия двор се изливаше студен дъжд. Треволящите едва се различаваха под съвсем оскъдната светлина, порутените стени на къщата бяха подгизнали. Отвъд занемарената ограда се виждаха дървета, а под техните клони цареше мрак. Тежка вечер за един разхождащ се инвалид. Но студените пориви на вятъра и свежият въздух в устата ѝ я накараха да се почувства почти жива. По-добре да замръзне тук, отколкото да прекара още миг сред костите. Тя се присви и закуцука през градината. Към дърветата, покрай блещукащите им стволове. Заряза пътеката и дори не погледна назад.

Нагоре, по дългия склон, превита на две. Здравата ѝ ръка ровеше в калта, за допълнителна опора. Пъшкаше при всяка стъпка, а мускулите ѝ сякаш скърцаха. Черният дъжд се стичаше по черните клони, напояваше килима от опадали листа, прилепяше мократа коса към лицето ѝ и подгизналите откраднати дрехи към чувствителната ѝ кожа.

— Още една стъпка.

Трябаше да се отдалечи от пейката, ножовете и безизразното бледо лице. От него и от другото, което виждаше в огледалото.

— Още една стъпка... още една стъпка... още една.

Черната земя пълзеше покрай нея. Ръката ѝ опипваше калта и корените на дърветата. Като едно време, когато водеше камъни, докато вървеше след плуга по нивата.

„Какво щях да правя без теб?“

Стоеше коленичила до Коска, дебнеше в засада. Ноздрите ѝ долавяха миризмата на влажна дървесина, а сърцето ѝ туптеше от притеснение и възбуда.

„Дяволът те е обладал“.

Мислеше си какво трябва да направи и продължаваше нагоре, а спомените следваха всяка тромава стъпка.

„Хвърлете я от терасата, и толкоз“.

Спра и остана приведена, дъхът ѝ излизаше на пара в мократа нощ. Нямаше представа колко се е отдалечила, откъде е започнала и къде отива. В момента нищо нямаше значение.

Подпря се на едно мокро дърво, хвана катарамата на колана със здравата си ръка и започна да я бута с другата. Отне ѝ цяла вечност, за да откопче проклетото нещо. Поне нямаше нужда да съмъква панталоните. Те сами се свлякоха от клоощавия задник и се оплетеха в глезените. Монца застина за момент, чудейки се как ще ги вдигне.

„Всяка битка по реда си“, беше написал Столикус.

Сграбчи един мокър нисък клон и увисна на него. Дясната ръка стискаше ризата, а коленете ѝ трепереха.

— Хайде — изсъска тя, опитвайки се да подкани свития си мехур. — Щом искаш да излизаш, давай. Хайде...

Изпъшка с облекчение, а урината потече заедно с дъжда надолу по склона. Десният крак я болеше повече от всяко, закърнелите мускули трепереха неудържимо. Намръщи се и опита да пълзне ръка по клона, за да премести тежестта на другия си крак. В следващия момент коляното поддаде и тя падна по гръб. Светът се разми, смеси се със спомена за пропадането в пропастта. Прехапа език, когато главата ѝ се удари в земята, превъртя се няколко стъпки и спря във влажна падина, пълна с гниещи листа. Остана да лежи под дъжда, с оплетени в глезените панталони, и заплака.

Несъмнено много жалък момент.

Ревеше като бебе. Безпомощна и отчаяна. Хлипането караше осакатеното ѝ тяло да се тресе. Не помнеше кога е плакала за последно. Може би никога. Едно време Бена ревеше и за двамата. Сега цялата болка и страх от изминалите мрачни години връхлятя изкривеното ѝ лице. Лежеше в калта и се измъчваше с всичко, което бе загубила. Бена беше мъртъв и всичко хубаво в нея си беше отишло с него. Начинът, по който се разсмиваха един друг. Разбирателството, дошло от преживените трудности. Той беше дом, семейство, приятел и нещо повече, всичко това унищожено завинаги. Угасено безгрижно, като евтина свещ. Ръката ѝ беше осакатена. Тя я притисна към гърдите си. Начинът, по който вадеше меч, пишеше и се здрависваше — всичко това премазано от ботуша на Гоба. Походката, тичането и ездата — разбити в пропастта под балкона на Орсо. Мястото, което си беше

извоювала през последните години с кръв и пот, изчезнало като дим. Всичко, за което работеше, мечтаеше и се надяваше.

Мъртво.

Успя да вдигне панталоните заедно с листа от изгнилата шума и непохватно закопча колана. Още няколко изхлипвания, след което изсекна носа си и го обърса със студена ръка. Предишният й живот беше изчезнал. Предишната жена бе мъртва. Това, което бяха пречупили, нямаше да зарасне.

Но вече нямаше смисъл да плаче.

Тя коленичи в калта, мълчалива и трепереща в мрака. Тези неща не бяха изчезнали, те ѝ бяха отнети. Брат ѝ не беше просто мъртъв, а убит. Заклан като животно. Монца стисна кривите си пръсти в треперещ юмрук.

— Ще ги убия.

Представи си лицата им, едно по едно. Гоба, дебелото прасе, спотайващо се в сенките. „Жалко за хубавото тяло“. Лицето ѝ се разкриви, когато видя как ботушът му се стоварва върху ръката ѝ и усети пукането на костите. Мотис, банкерът, чиито студени очи се взираха в трупа на брат ѝ. Сякаш му причиняваше дискомфорт. Верния Карпи. Мъж, който беше пътувал, споделял храна и воювал заедно с нея дълги години. „Наистина съжалявам“. Видя как ръката му се дърпа назад, готова да я промуши, усети гъделичкането на раната и я натисна с пръсти, докато не запари от болка.

— Ще ги избия.

Ганмарк. С мекото уморено лице. Потръпна, когато видя как мечът му пронизва Бена. „Готово“. Принц Арио, излегнат на стола с вино в ръка. Ножът му бе пронизал Бена във врата и кръвта бе бликнала изпод пръстите на брат ѝ. Припомни си всеки детайл, всяка казана дума. Фоскар. „Няма да участвам в това“. Но това не променяше нищо.

— Ще ги избия всичките.

И накрая Орсо. Орсо, за когото се бе сражавала и убивала. Великият херцог Орсо, лорд на Талинс, който се бе обърнал срещу нея заради слух. Човекът, убил брат ѝ и осакатил нея, за нищо. От страх, че ще заемат мястото му. Зъбите ѝ бяха стиснати толкова силно, че челюстта я болеше. Усети бащинската му ръка на рамото си и пътта ѝ потръпна. Видя усмивката му и гласът му отекна в бучашата ѝ глава.

„Какво щях да правя без теб?“

Седем души.

Тя се надигна, прехапа изтръпналата си устна и тръгна през тъмната гора. Водата се стичаше по подгизналата коса и лицето ѝ. Болката гризеше краката, ребрата, черепа и ръката ѝ, но тя продължаваше да върви.

— Ще ги убия... ще ги убия... ще ги убия...

Поне едно беше ясно. Беше приключила със сълзите.

Пътеката беше обрасла и почти не се различаваше. Клоните ръчкаха изтерзаното тяло на Монца. Трънаците деряха болните ѝ крака. Тя се промъкна през една дупка в плета и погледна намръщено мястото, където се бе родила. Де да имаше способността да накара почвата да ражда реколта едно време, както сега раждаше бурени и трънаци. Горната нива беше пустош. Долната — абсолютно непроходим къбинак. Останките от къщата се взираха тъжно в нея и тя им отвърна със същото.

Явно и двете бяха понесли сериозен ритник от времето.

Прилекна и стисна зъби, когато измъчените мускули се опънаха над потрошени кости. Заслуша чуруликането на птичките и загледа как вятърът си играе с треволяка. Изчака, докато се убеди, че мястото е напълно изоставено, както изглеждаше. След това закуцука към сградите. От къщата, където бе починал баща ѝ, стояха само стените и няколко изгнили греди. Беше толкова схлупена, че почти не можеше да повярва как някога са живели тук. Тя и баща ѝ, и Бена също. Обърна глава и се изплю на сухата земя. Не беше тук за сладникави спомени. Беше дошла за отмъщение.

Лопатата беше на същото място, където я бяха оставили преди две години. Дори не бе ръждясала под боклуците в порутената плевня. Трийсет крачки към дърветата. С мъка си представи колко лесно ги бе извървяла тогава, докато се клатушкаше през бурените, а лопатата се влачеше зад нея. Навлезе в горичката, като се мръщеше на всяка крачка, пречупените лъчи на слънцето танцуваха по листата в приближаващата вечер.

Трийсет крачки. Изсече тръните с ръба на лопатата, избути изгнилия дънер и започна да копае. Задачата беше трудна дори при

здрави ръце и крака. Сега беше истинско мъчение, изпълнено с пот, ръмжене и стискане на зъби. Но Монца не беше от хората, които се отказват по средата, независимо от цената. „Дяволът те е обладал“. Така казваше Коска и се оказа прав. След като лично го научи по трудния начин.

Когато чу изтропването на лопатата в дърво, вече се спускаше мрак. Доизрови пръстта и издърпа металната халка с изпочупените си нокти. Напъна се и изръмжа. Капакът поддаде със скърцане и разкри черна дупка със спускаща се в нея стълба.

Монца заслиза болезнено бавно, защото нямаше желание да троши повече кокали. Заопипва в тъмното, докато не намери полицата, поизмъчи се с кремъка и огнивото, но успя да запали лампата. Светлината замъждука в тясната изба и заблестя по метала на предметите, оставени от Бена.

Той винаги обичаше да планира напред.

На ръждивите куки висяха ключове. Ключове от празни сгради в цяла Стирия. Скривалища. Лявата стена беше окичена с оръжия, дълги и къси. Монца отвори един сандък. Внимателно сгънати необличани дрехи. Съмняваше се, че ще са по мярка на осакатеното й тяло. Погали една от ризите на Бена, спомни си как беше избирал коприната за нея и мярна собствената си дяснa ръка. Изрови ръкавици, изхвърли едната и натика осакатената длан в другата, мъчейки се с пръстите. Кутрето продължи да стърчи упорито.

В дъното на избата бяха складирани двайсет сандъчета. Монца изкуцука до най-близкото и вдигна капака. Златото на Хермон засия срещу нея. Купчина монети. Цяло богатство, само в това сандъче. Докосна с пръсти главата си и усети подутината на монетите. Злато. Има и по-добри приложения от това да си запушваш черепа.

Зарови пръсти в монетите. Типичното действие, когато човек намери сандък със злато. Това щеше да е нейното оръжие. Това и...

Прокара ръката с ръкавицата по полицата с оръжия. Спря се на един дълъг меч от обикновена сива стомана. Нямаше особено впечатляваща украса, но в нейните очи изльчваше някаква страховита красота. Красотата на предмет, пасващ напълно на целта, за която е създаден. Беше калвес, изкован от най-добрите ковачи на Стирия. Беше го подарила на Бена. Не че той можеше да различи добър меч от

морков. Беше го носил около седмица, след което го заряза заради скъпия боклук с украсената ръкохватка.

Същият, който се опитваше да извади, когато го убиха.

Монца сви пръсти около студената дръжка и извади няколко пръста от острието — малко ѝ беше странно да го прави с лявата ръка. Стоманата лъщеше нетърпеливо на светлината на лампата. Добрата стомана се гъне, но не се прекупва. Добрата стомана е винаги остра и готова. Добрата стомана не изпитва болка, жалост и най-вече съжаление.

Усети, че се усмиваша. За първи път от месеци. Откакто жицата на Гоба се бе стегнала около гърлото ѝ.

Отмъщение.

КАТО РИБА ИЗВЪН ВОДАТА

Студеният вятър идваше откъм морето. Или пък само хладен, в зависимост от това как си облечен. Тръпката не беше облечен никак добре. Придърпа яката на тънкото палто, макар че нямаше никаква полза. Присви очи и се намръщи при поредния силен порив. Днес определено заслужаваше прякора си. Всъщност беше така от седмици.

Спомни си как седи на топло до огъня в голямата къща в Уфрит, стомахът му пълен с мясо, а главата с мечти, и разговаря с Восула за чудния град Талинс. Спомняше си го с горчивина, защото проклетият търговец с влажни очи и захаросани приказки го беше подлъгал за това кошмарно пътуване до Стирия.

Восула казваше, че в Талинс е винаги слънчево. Затова Тръпката продаде тежкото си палто, преди да тръгне. Нали не искаше да се поти? Сега, докато трепереше като есенно листо, осъзнаваше, че Восула може би е изкривил малко истината.

Гледаше как неуморните вълни бълскат кея и хвърлят ледени пръски върху прогнилите лодки. Слушаше скърцането на дъските, крясъците на гневните чайки, тракането на капаците на прозорците и мърморенето на мъжете около него. Всички се бяха скучили на пристанището с надежда за някаква работа и изглеждаха особено жалка тълпа. Грубовати и мършави, с парцаливи дрехи и почервенели лица. Отчаяни мъже. С други думи, точно като Тръпката. Само дето те бяха родени тук. А той беше достатъчно глупав да се накисне сам.

Извади последното парче твърд хляб от вътрешния си джоб, като скъперник, кътащ съкровище. Отхапа едно късче от края, като внимаваше да не изпусне дори троха. След това зърна най-близкия мъж, който гледаше жално и облизваше пребледнели устни, въздъхна и отчуши част от хляба.

— Благодаря, приятел — каза мъжът и започна да гризе лакомо.

— Няма нищо — отвърна Тръпката, въпреки че бе цепил дърва няколко часа, за да го заработи. Сериозна и болезнена работа, в интерес на истината. Останалите го загледаха с широки очи, като

гладни палета. Той разпери ръце. — Ако имах хляб за всички, защо щях да съм тука, по дяволите?

Мъжете се обърнаха с мърморене. Тръпката шмръкна малко студени сополи и ги изплю. Наред с твърдия хляб това бе единственото, минаващо през устата му тази сутрин, при това в погрешна посока. Беше пристигнал с пълна кесия, усмихнато лице и множество надежди. Десет седмици в Стирия и от трите неща бяха останали жалки остатъци.

Восула казваше, че жителите на Талинс са дружелюбни и посрещат чужденците като скъпи гости. Дотук беше срешинал само неприязън, а хората бяха готови на всякакви мръсни трикове, за да отнемат парите му. Тук не раздаваха втори шанс по улиците. Не повече, отколкото в Севера.

Една лодка пристана на кея и рибарите се размърдаха, засуетиха се с въжетата и запсуваха платното. Тръпката усети как тълпата несредници се раздвижи — надяваха се, че може да има работа за някого. Дори самият той почувства лека надежда и въпреки че я потисна, се надигна на пръсти с очакване.

Мрежите с риба бяха изкарани на кея, мърдащо сребро на фона на воднистото слънце. Риболовът беше добра и честна професия. Живот сред солените пръски, без лоши думи, мъжете се бореха с вятъра и вадеха заслужена награда от морето. Благородна работа, каза си Тръпката, въпреки миризмата. В този момент всяка възможна работа му изглеждаше благородна.

Един вехт като пътна табела мъж скочи наперено от лодката и тръгна към бедняците, които се размърдаха с надеждата да му хванат окото. Тръпката реши, че е капитанът.

— Трябват ми двама — каза той и повдигна вехтата си шапка, за да огледа окаяните лица. — Ти и ти.

Естествено Тръпката не беше от избраните. Наведе глава, заедно с останалите, докато гледаше как двамата късметлии отиват към лодката. Единият беше копелето, на което бе дал хляб. Дори не се огледа, камо ли да се застъпи пред капитана за него. Брат му казваше, че това, което даваш, те прави мъж, но определено само това, което получаваш, можеше да те спаси от глада.

— Майната му — каза Тръпката и тръгна след тях, мина между рибарите, които разпределяха улова си във ведра и ръчни колички,

опита да докара максимално приветлива усмивка и се приближи към капитана, който се мотаеше по палубата.

— Много хубава лодка — започна той, въпреки че беше лайняно пробито корито, доколкото виждаше.

— Аха.

— Бихте ли ме взели?

— Теб ли? Какво разбираш от риба?

Тръпката разбираше от брадва, меч, копие и щит. Беше водил щурмове и удържал строя из целия Север. Беше получил няколко лоши рани и нанесъл доста повече. Но беше решил да стане по-добър човек и стискаше тази идея като удавник.

— Като малък често ловях риба. С баща ми, на езерото. — Спомни си как пръстите на краката му се ровеха в камъчетата на брега. Как слънцето блестеше по водата. Спомни си усмивките на баща си и брат си.

Но капитанът не беше настроен носталгично.

— Езеро ли? Ние се занимаваме с морски риболов, момче.

— Трябва да призная, че нямам опит с морския риболов.

— Тогава защо ми губиш времето? Мога да намеря много рибари с десетки години опит. — Капитанът махна към тълпата на кея, която по-скоро имаше десетки години опит по допнапробните кръчми. — Защо да вземам на работа някакъв северен просяк?

— Ще работя здраво. Просто имах лош късмет и моля за шанс.

— Всички сме така, но не знам защо занимаваш точно мен.

— Просто искам шанс...

— Махай се от лодката ми, бледо копеле! — Мъжът вдигна някаква пръчка от палубата и пристъпи напред, сякаш плашеше куче.

— Слизай и си вземи лошия късмет с теб!

— Може и да не разбирам от риболов, но винаги съм имал талант да наранявам хората. По-добре пусни пръчката, преди да те накарам да я глътнеш. — Тръпката добави поглед към предупреждението. Убийствен поглед, право от Севера. Капитанът потрепери, но спря и заръмжа. След това хвърли пръчката, обърна се и се развика на хората си.

Тръпката сви рамене и тръгна, без да поглежда назад. Зави по някаква уличка, покрай окъсаните афиши, залепени на стената. Сви се в сянката между скуччените къщи и звуците от пристанището останаха

зад него. Същата история като при ковачите и пекарите, както и с всички останали проклети занаяти в този проклет град. Само един обущар се бе отнесъл с него по-човешки, до един момент, след което му каза да си го научка.

Според Восула в Стирия имаше много работа и човек само трябвало да попита.

Задникът Восула явно беше голям лъжец. Тръпката го бе питал за най-различни неща. Но сега, докато сядаше на един праг и наместваше овехтелите си ботуши в пълната с рибешки вътрешности канавка, се сети, че не е задал най-важния въпрос. Този, с който се сблъскваше непрекъснато, откакто бе пристигнал.

„Кажи ми, Восула, след като Стирия е толкова чудесна, какво по дяволите търсиш в Севера?“

— Шибана Стирия — изсъска той на северняшки. Усещаше онази болка зад носа и беше готов да заплаче. Толкова бе затънал, че вече почти не изпитваше срам. Каул Тръпката. Синът на Пукация врат. Именуван мъж, който се бе изправял пред смъртта във всякакво време. Воювал с най-големите имена на Севера — Руд Три дървета, Черния Дау, Кучето, Хардинг Мрачния. Беше предвождал атаката срещу Съюза в битката при Кумнур. Беше удържал строя срещу хиляди шанка при Дънбрек. Беше издържал седемдневните сражения във Високите хълмове. Почти се усмихна, като се сети през какви премеждия е оцелявал. По него време му се струваше ужасно, но сега му изглеждаха като щастливи времена. Поне тогава не беше сам.

Чу стъпки и вдигна поглед. Четирима мъже се приближаваха откъм пристанището, по пътя, от който бе дошъл. Имаха лошия поглед на хора, замислили нещо непочтено. Тръпката се присви към прага, надяваше се, че няма да закачат точно него.

Сърцето му се сви, когато мъжете го заобиколиха в полуокръг. Единият имаше подут червен нос, от онези, които показват, че пиеш твърде много. Другият беше блед и сърдит като ботуш и стискаше къса сопа. Третият имаше рехава брада и уста, пълна с изгнили зъби. Не бяха никак красиви и най-вероятно имаха също толкова грозни помисли.

Този най-отпред, грозно копеле с лице на плъх, се наведе с противна усмивка.

— Какво ще ни дадеш?

— Иска ми се да имах нещо за обиране. Но нямам нищо. Не си струва да ме закачате.

Плъха се намръщи към плешивия, раздразнен, че няма да получат нищо.

— Дай си ботушите.

— В това време? Ще замръзна.

— Замръзвай. Да не мислиш, че ми пука. Давай ботушите или ще те оритаме просто за кеф.

— Шибан Талинс — измърмори Тръпката. Буците самосъжаление в гърлото му изведнъж се превърнаха в огън. Тормозеше се, че е паднал толкова ниско. Копелетата нямаха нужда от ботушите му, просто се правеха на велики. Но щеше да е тежък бой, сам срещу четириима, при това без никакво оръжие. Глупав избор — да те убият заради едни стари ботуши, без значение колко е студено.

Той се наведе с мърморене и започна да си сваля ботушите. След това коляното му прасна Червения нос в топките и той се преви с писък. Тръпката беше не по-малко изненадан от другите. Явно ходенето бос беше повече от това, което гордостта му можеше да понесе. Удари Плъха по устата и го засили към един от другите. Двамата се строполиха.

Отмести се от сопата на плешивото копеле. Мъжът загуби равновесие и залитна с отворена уста. Тръпката го удари в брадичката, след това го препъна и последва падащото тяло. Юмрукът му се стовари върху лицето — два, три, четири пъти и го направи на пиhtия; ръкавът на мръсното му палто се опръска с кръв.

Остави Плешивко да плюе зъби в канавката и се надигна. Червения нос все още се превиваше с ръце на чатала. Но другите двама бяха извадили ножове. Тръпката приклекна със свити юмруци. Дишаше тежко и местеше очи от единия към другия, а гневът му бързо утихваше. Трябваше просто да си даде ботушите. След малко така или иначе щяха да ги вземат от мъртвото му тяло. Скандалата гордост само носеше беди на хората.

Плъшата муцуна избърса кръвта от носа си.

— Сега вече си мъртъв, северен шибаняк! Направо си...

Кракът му внезапно поддаде и той изпища, падна и изтърва ножа.

Някой излезе от сенките зад него. Висока фигура с качулка, блед ляв юмрук, стискащ дълъг меч, който отразяваше слабата светлина в алеята с убийствен блясък. Последният крадец, онзи с развалените зъби, погледна меча с разширени очи, защото пред него собственият му нож вече не изглеждаше никак страшен.

— По-добре изчезвай.

Тръпката се сепна. Женски глас. Зъбатият нямаше нужда от подканяне. Обърна се и побягна към изхода на уличката.

— Кракът ми! — пищеше Пльха, стиснал коляното си с окървавени ръце. — Скапаният ми крак!

— Спри да крещиш или ще пронижда и другия.

Плешивко лежеше мълчаливо, а Червения нос най-сетне бе успял да потисне болката и се изправяше със стонове на колене.

— Още ли искаш ботушите ми? — Тръпката пристъпи и го изрита отново с всичка сила в топките, събори го на земята. — Ето ти един, копеле! — Обърна се към новодошлата, кръвта бучеше в главата му. Не беше сигурен как бе успял да се измъкне, без да го наръгат. Всъщност не беше сигурен, че въобще се е измъкнал. Жената нямаше вид на човек с добри намерения. — Какво искаш?

— Нищо, което да ти създаде проблем. — Успя да зърне крайчеца на усмивката й под качулката. — Може би имам работа за теб.

Голяма чиния с мясо и зеленчуци, с някакъв сос. Може би беше добро, може би не. Тръпката беше твърде зает да се тъпче, за да прецени. Сигурно приличаше на животно, с двуседмична брада и мърляв от спането по праговете на къщите. Но вече беше преминал границата и не му пукаше.

Жената не си беше махнала качулката, въпреки че бяха на закрито. Беше се настанила в сенките, с гръб към стената. Когато някой минеше наблизо, навеждаше глава и катраненочерната коса се спускаше по бузата й. Все пак бе успял да зърне лицето й в редките моменти, когато откъсваше лице от храната, и реши, че е красиво.

Силно, със здрави кости и остра брадичка, дълъг врат, по който се виждаха сините вени. Реши, че е опасна, макар че това бе очевидно от хладнокръвието, с което бе пронизала мъжа в уличката. Нещо в

присвитите ѝ очи го притесняваше. Жената го гледаше хладно и спокойно, сякаш вече му бе взела мярката и знаеше какво би направил. По-добре от самия него. На бузата ѝ имаше три белега, които още се възстановяваха. Дясната ѝ ръка беше с ръкавица и тя почти не я използваше. Освен това, докато идваха насам, бе забелязал, че куца. Може би беше замесена в нещо съмнително, но Тръпката нямаше толкова приятели, че да си позволи да избира. В този момент всеки, който го нахранеше, можеше да разчита на лоялността му.

Жената го наблюдаваше как яде.

— Гладен си, а?

— Доста.

— Далеч от дома?

— Доста.

— И мал си лош късмет?

— Повече, отколкото ми се полага. Но и направих някои лоши избори.

— Двете вървят заедно.

— Факт. — Той пусна ножа и лъжицата в празната чиния. — Трябваше да мисля повече. Отопи остатъците от соса с последното парче хляб. — Но винаги съм бил най-лошият си враг. — Двамата се спогледаха мълчаливо. — Не ми каза името си.

— Да.

— Така ли ще я караме?

— Нали аз плащам? Ще караме, както аз кажа.

— Ти ли плащаш? Един приятел... — Тръпката прочисти гърло, замисли се дали Восула въобще може да се брои за приятел. — Един познат ми каза да не очаквам нищо бесплатно в Стирия.

— Добър съвет. Искам да свършиш нещо.

Тръпката облиза вътрешността на устата си и усети кисел вкус. Имаше дълг към тази жена и не беше сигурен как ще го изплати. Така като гледаше, можеше да му струва доста скъпо.

— Какво искаш?

— Първо да се изкъпеш. Никой няма да се занимава с теб в това състояние.

Гладът и студът си бяха заминали и оставяха мъничко пространство за срам.

— Ако щеш вярвай, но и аз предпочитам да не мириша. Все още имам малко скапана гордост.

— Браво. Сигурно нямаш търпение да се измиеш.

Той раздвижи притеснено рамене. Имаше чувството, че нагазва във вода, без да знае колко е дълбока.

— А след това?

— Лесна работа. Трябва да отидеш в една пушалня и да намериш един мъж, казва се Саджаам. Ще кажеш, че Никомо настоява да се срещнат на обичайното място. След това ще го доведеш при мен.

— Защо не го направиш сама?

— Защото аз ти плащам, глупако. — В ръката с ръкавицата се появи монета. Среброто отразяваше светлината на огъня, а на монетата бяха изобразени везни. — Като ми доведеш Саджаам, ще я получиш. Ако още искаш риба, ще може да си купиш цяло буре.

Тръпката се намръщи. Красива жена, която се появява от нищото, спасява му живота и отправя такава примамлива оферта? Никога не беше имал подобен късмет. Храната само му бе напомнила колко обича да яде.

— Ще го направя.

— Браво. А може да направиш още нещо и да изкараш петдесет.

— Петдесет? — изквака Тръпката. — Шегуваш ли се?

— Да виждаш да се смея? Петдесет и ако все още искаш риба, ще може да си купиш лодка, че даже ще ти остане и за по-свестни дрехи. Какво ще кажеш?

Той погледна малко засрамено окъсаното си палто. С толкова пари можеше да хване следващия кораб за Уфрит и да рита клоощавия задник на Восула от единния край на града до другия. Мечта, която от известно време беше единствената му утеша.

— Какво ще поискаш за петдесет?

— Не много. Отиваш в пушалнята и намираш Саджаам. Казваш му, че Никомо настоява да се срещнат на обичайното място. Водиш го при мен. — Направи пауза. — След това ще ми помогнеш да убия един човек.

Ако трябваше да бъде честен, това не го изненада. Имаше само един занаят, в който бе достатъчно добър. Само една работа, за която някой би му платил петдесет монети. Беше дошъл тук, за да стане по-

добър човек. Но Кучето беше прав. Щом веднъж си окървавиш ръцете, не е лесно да ги почистиши.

Нещо го сръга в бедрото под масата и той почти подскочи. Между краката му се подаваше дръжката на дълъг нож. Бойно оръжие. Металният предпазител сияеше в оранжево, ножницата лежеше в ръката на жената.

— Вземи го.

— Не съм казал, че ще убия някого.

— Знам какво каза. Ножът е, за да изглеждаш представително пред Саджаам.

Не харесваше жени, които ръгат ножове между краката му.

— Не съм казал, че съм съгласен да убия някого.

— Не съм казала, че си казал.

— Добре. Само за да знаеш. — Той взе ножа и го прибра под палтото си.

Ножът се притискаше към гърдите му като стара любов, завърнала се за нови ласки. Тръпката знаеше, че това не е за гордост. Всеки глупак можеше да носи нож. Но въпреки това му харесваше тежестта, притисната в ребрата. Имаше чувството, че отново е някой.

Беше дошъл в Стирия, за да потърси почтена работа. Но като нямаше пари, трябваше да опре и до непочтената. А определено не беше виждал по-съмнително изглеждащо място. Тежка врата на стена без прозорци, пазена от двама едри мъже. По начина, по който стояха, очевидно имаха оръжия и бяха готови да ги използват. Единият беше тъмнокож южняк с бухната черна коса.

— Какво искаш? — попита той, докато другият мяташе враждебни погледи.

— Да видя Саджаам.

— Имаш ли оръжие? — Тръпката му подаде ножа с дръжката напред. — Ела с мен.

Пантите изскърцаха и вратата се отвори.

Въздухът вътре беше застоял и мъглив от сладникавия пушек. Тръпката за малко да се закашля, очите му се насълзиха. Беше мрачно и тихо, твърде топло, за да е приятно след студа навън. Лампи от

оцветено стъкло хвърляха сенки по мръсните стени — зелено, червено, жълто. Това място беше като лош сън.

Навсякъде висяха мръсни копринени завеси. По възглавниците на пода седяха полуоголи полузаспали хора. Един мъж лежеше по гръб с отворена уста, а от лулата му още излизаше пушек. До него беше притисната жена. Лицата и на двамата бяха изпотени и отпуснати като на трупове. Неприятна кръстоска между наслада и отчаяние с превес на второто.

— Насам.

Тръпката последва водача си по мрачен коридор. Една жена ги изгледа с празен поглед, но не каза нищо. Отнякъде се чуваше отнесено и почти отегчено пъшкане.

Минаха през завеса от тракащи мъниста и се озоваха в по-малко запушено, но по-опасно изглеждащо помещение. Вътре имаше мъже от всякакви раси. Ако се съдеше по вида им, бяха привикнали към насилие. Осем седяха около маса, отрупана с чаши, бутилки и дребни пари, и играеха карти. В сенките се въртяха още неколцина. Тръпката веднага зърна застрашителния сатър близо до единия, но беше убеден, че това съвсем не е единственото оръжие в помещението. На стената имаше часовник с махало и люлеещето му доизостри и без това опънатите му нерви.

Един едър мъж седеше на мястото, което според северняшките традиции бе запазено за вожда. Стар човек с набръчкано лице, като овехтял пергамент. Кожата му беше лъскаво черна, а късата коса и брадата бяха посивели. Държеше златна монета и не спираше да я върти между пръстите си. Пазачът се наведе и прошепна нещо в ухото му, след което му подаде ножа. Всички погледи се насочиха към Тръпката. Внезапно започна да му се струва, че една монета е твърде малко заплащане за подобна работа.

— Ти ли си Саджаам? — Гласът му излезе по-високо и пискливо, отколкото искаше.

Усмивката на стареца беше като жълта резка на черното лице.

— Така се казвам и добрите ми приятели ще потвърдят. Знаеш ли, че може да се разберат много неща за човек по това какво оръжие носи.

— Така ли?

Саджаам измъкна ножа и погледна острието, което отразяваше светлината на свещите.

— Не е скъп, но не е и евтин. Добър за работа и острието не е нащърбено. Остро, тежко и издаващо професионализъм. Попаднах ли в целта?

— Достатъчно близо. — Този явно обичаше да философства и Тръпката не си направи труда да каже, че ножът не е негов. Колкото по-малко говореше, толкова по-бързо щеше да се измъкне.

— Как се казваш, приятелю? — Това с приятеля не звучеше много убедително.

— Каул Тръпката.

— Бррррр. — Саджаам сви рамене, сякаш имитираше, че му е студено, за да разсмее хората си. Нещо, което не беше трудно. — Ти си много, много далеч от дома, мой човек.

— Все едно не знам. Имам съобщение за теб. Никомо настоява да се срещнете.

Доброто настроение изтече от стаята като кръв от прерязано гърло.

— Къде?

— На обичайното място.

— Настоява, така ли? — Двама от хората на Саджаам се раздвижиха в сенките. — Страшно дръзко от негова страна. И защо моят стар приятел Никомо изпраща як северняк с оръжие, за да говори с мен? — В този момент Тръпката започна да осъзнава, че по неясни причини жената може да го е накиснала в големи лайна. Тя определено не беше въпросният Никомо. Но беше прегълътнал достатъчно обиди през изминалите седмици и бе готов да умре, но не и да замълчи.

— Питай го сам. Не съм тук да си играем на въпроси. Никомо настоява да се срещнете на обичайното място. Това е. Ставай от дебелия си черен задник, преди да съм загубил търпение.

Настана продължителна и грозна пауза, докато всички осмисляха думите му.

— Харесва ми — изръмжа Саджаам и се обърна към един от главорезите си. — Ти какво мислиш.

— Става, стига да ти се нрави подобен стил.

— В някои случаи. Големи приказки и наперено мъжкарство. Ако е твърде често, дразни, но в малки количества е забавно. Значи Никомо

настоява да се срещнем, така ли?

— Така — отвърна Тръпката. Нямаше избор и реши да се остави на течението, с надеждата, че ще се измъкне невредим.

— Ами добре. — Старецът хвърли картите си и бавно стана. — Нека се знае, че старият Саджаам винаги си плаща дълговете. Щом Никомо иска среща... да вървим. — Натика ножа на Тръпката под колана си. — Това все пак ще го задържа. Поне за момента.

Когато пристигнаха на мястото, което му бе посочила жената, беше доста късно. Запуснатата градина беше тъмна като изба и не се виждаше жива душа. Само разпокъсани плакати със стари новини по тухлените стени.

— Е? — озъби се Саджаам. — Къде е Коска?

— Каза, че щяла да е тук — отвърна Тръпката.

— Щяла? — Ръката на стареца се стрелна към ножа. — Жена? Какво, по дяволите...

— Тук съм, стари заднико. — Жената излезе иззад едно дърво, пристъпи към тях и си свали качулката. Тръпката успя да я огледа по-добре. Беше по-красива, отколкото предполагаше, и изглеждаше корава. Много красива и много корава, с червеникав белег на врата, какъвто се появява при обесените. Беше намръщена — със събрани вежди, стиснати устни и присвирти очи, вперени напред. Все едно беше решила да пробие стена с глава, без да се притеснява за резултата.

Лицето на Саджаам се отпусна като подгизнала риза.

— Жива си.

— А ти си все така схватлив.

— Но аз чух...

— Не.

Възрастният мъж успя да се окопити доста бързо.

— Не трябва да стоиш в Талинс, Муркато. Трябва да си на сто мили оттук. И най-вече, трябва да си на сто мили от мен. — Изпсува на някакъв непознат за Тръпката език и вдигна очи към тъмното небе. — Боже, боже, защо не ми позволявалаш да водя почен живот?

— Защото нямаш толкова кураж — изсумтя жената. — Освен това обичаш парите прекалено много.

— За съжаление това е вярно. — Говореха като стари приятели, но Саджаам не изпускаше дръжката на ножа. — Какво искаш?

— Да ми помогнеш да убия няколко души.

— Касапина на Каприл има нужда от помощ за убийства? Става, стига да не са много близки до херцог Орсо...

— Той ще е последен.

— Откачена кучка. — Саджаам бавно поклати глава. — О, как обичаш да ме тормозиш, Монцаро. Винаги си обичала да ни тормозиш. Никога няма да успееш. Дори да дочакаш слънцето да угасне, пак няма да успееш.

— Ами ако успея? Не ми казвай, че това не е най-скъпата ти мечта през тези години.

— Тези години, през които убиваше и палеше из цяла Стирия в негово име ли? Когато получаваше пари и заповеди и му ближеше задника като пале, зарадвано от голям кокал? За тези години ли говориш? Не помня тогава да си опитвала да ме утешиш.

— Той уби Бена.

— Така ли? Според плакатите са го направили агентите на херцог Рогонт. — Саджаам посочи старите постери на стената. Лица на мъж и жена. Тръпката осъзна, че женското лице е нейното, и почувства спазъм в корема. — Казаха, че сте убити от Лигата на Осемте. Всички бяха много разстроени.

— Не ми е до шеги, Саджаам.

— Кога ли ти е било? Но това не е шега. Ти беше герой за тукашните хора. Така те наричат, когато избиеш толкова народ, че определението убиец ти отеснее. Орсо изнесе голяма реч как трябвало да се борим още по-здраво, за да отмъстим за вас, и всички се просълзиха. Съжалиявам за Бена. Винаги съм харесвал хлапето. Но успях да се помиря с моите дяволи. Трябва да сториш същото.

— Мъртвите могат да прощават. Мъртвите могат да бъдат оправдани. Останалите си имаме по-добра работа. Имам нужда от помощта ти и ти си ми задължен. Плащай, копеле.

Двамата се изгледаха продължително. След това старецът въздъхна дълбоко.

— Винаги съм казвал, че някой ден ще ме затриеш. Какво ти трябва?

— Насочване в правилната посока. Няколко запознанства. Нали с това се занимаваш напоследък?

— Познавам някои хора.

— Освен това ми трябва човек със здрава ръка и хладен ум. Човек, който няма да се разстрои от кръвопролитие.

Саджаам се замисли. След това се обърна през рамо и подвикна:

— Познаваш ли някой такъв, Дружелюбен?

В мрака прозвучаха стъпки. Явно някой ги бе проследил, при това кадърно. Жената веднага зае бойна стойка, присви очи и постави лявата си ръка на дръжката на меча. Тръпката също щеше да посегне за оръжие, но беше продал своите в Уфрит, а ножът му все още бе в Саджаам. Затова се задоволи само с нервно свиване на пръстите, което не беше от особена полза.

Новодошлият се приближи и спря с наведен поглед. Беше поне с половин глава по-нисък от Тръпката, но имаше застрашителен вид. Вратът му бе по-дебел от черепа, а яките му бицепси се очертаваха дори под тежкото палто.

— Дружелюбен — усмихна се Саджаам, доволен от изненадата на останалите, — това е една стара приятелка, казва се Муркато. Ако не възразяваш, ще работиш за нея известно време. — Мъжът сви огромните си рамене. — А на теб как ти беше името?

— Тръпката.

Дружелюбния вдигна за момент поглед и отново го заби надолу. Тъжни и странни очи. За момент се възцари тишина.

— Добър ли е? — попита Муркато.

— Най-добрият, който познавам. Или най-лошият, зависи от гледната точка. Запознахме се в Убежището.

— Какво е извършил, за да го затворят при теб и останалите негодници?

— Какво ли не.

Нова пауза.

— Не говори много като за човек с прякор Дружелюбния.

— И аз това си помислих, като се запознахме — отвърна Саджаам. — Предполагам, че прякорът е даден с ирония.

— Ирония ли? В затвора?

— В затвора попадат всякакви хора. Някои от нас дори имат чувство за хумор.

— Щом казваш. Трябва ми и малко хъск.

— За теб? Мислех, че е повече в стила на брат ти. За какво пък ти е хъск?

— Откога започна да разпитваш клиентите си, старче?

— Права си. — Той извади нещо от джоба си и ѝ го подхвърли. Жената го улови във въздуха.

— Ако ми трябва още нещо, ще те уведомя.

— Нямам търпение! Винаги съм казвал, че някой ден ще ме затриеш, Монцаро. — Саджаам се обърна. — Някой ден ще ме затриеш.

Тръпката му препречи пътя.

— Върни ми ножа. — Не беше разbral много от казаното, но знаеше, че се е замесил в нещо мътно и кърваво. Най-вероятно щеше да има нужда от добро оръжие.

— С удоволствие. — Саджаам тикна дръжката в ръката му. — На твое място бих си намерил по-голямо оръжие, ако възнамеряваш да останеш с нея. — Огледа ги и бавно поклати глава. — И вие, тримата герои, ще убиете херцог Орсо? Когато ви заловят, ми направете услуга. Умрете бързо и не издавайте името ми. — След тази жизнерадостна мисъл старецът изчезна в нощта.

Тръпката се обърна и видя, че жената, Муркато, го гледа в очите.

— Ами ти? Рибарството е скапан занаят. Почти толкова, колкото земеделието, но мирише по-гадно. — Тя протегна ръката с ръкавицата и среброто проблесна в мрака. — Имам нужда от още хора. Искаш ли си монетата? Или предпочиташ още петдесет?

Тръпката се намръщи, взрян в блъскавия метал. Всъщност беше убивал хора и за по-малко. Битки, вражди, дуели, при всякакви условия. Но тогава имаше причини. Не винаги добри, но все нещо, което да го оправдае. Никога не беше извършвал хладнокръвно убийство за пари.

— Този мъж, който ще убием... какво е направил?

— Ще ти докара петдесет монети. Това не е ли достатъчно?

— Не и за мен.

Тя се намръщи продължително. Този прям поглед вече го изнервяше по някакъв начин.

— А, значи си един от онези?

— От кои?

— Онези хора, които се нуждаят от причина. От извинение. Вие сте опасни негодници. Непредсказуеми. — Тя сви рамене. — Но щом питаш. Той уби брат ми.

Тръпката примигна. Думите й го върнаха в онзи ден, при това по-ярко, отколкото го помнеше. Пребледнялото лице на баща му. Вестта, че брат му е убит, след като му е била обещана милост. Как със сълзи в очите се закле да отмъсти. Клетва, която накрая бе престъпил, понеже реши да зареже кръвопролитията и да стане по-добър човек.

И сега тази жена се бе появила отникъде и му предлагаше шанс. „Той уби брат ми“. Може би щеше да откаже, при всяка друга причина. А може би просто му трябваха парите.

— Майната му — каза Тръпката. — Съгласен съм.

ШЕСТ И ЕДНО

Заровете показваха шест и едно. Най-голямата цифра и най-малката. Добро определение за живота на Дружелюбния. От най-ниското стъпало до висините на триумфа. И обратно.

Шест и едно прави седем. На седем години Дружелюбния бе извършил първото си престъпление. Но чак шест години по-късно го хванаха за първи път и получи първата си присъда. Тогава за пръв път написаха името му в голямата книга и го пратиха в Убежището. Беше откраднал, но не помнеше вече какво. Също така не помнеше и защо. Родителите му работеха усърдно, за да му осигурят всичко необходимо. Въпреки това бе откраднал. Може би някои мъже се раждаха, за да вършат злини. Поне съдиите му бяха казали така.

Прибра заровете в юмрука си, разклати ги добре и ги търкулна на камъните, гледаше ги с интерес. Винаги същата наслада и същото напрегнато очакване. Току-що хвърлените зарове можеха да покажат всичко, преди да спрат да се въртят. Наблюдаваше ги и пресмяташе шансове, вероятности, своя живот и този на северняка. Всички животи във великия град Талинс се въртяха с тях.

Шест и едно.

Дружелюбния се усмихна леко. Шансовете да се падне шест и едно втори път бяха едно към осемнайсет. Слаба вероятност, биха казали някои, гледайки към бъдещето. Но той се взираше в миналото и знаеше, че няма шанс да се паднат други числа. Какво предстоеше? Бъдещето бе винаги пълно с възможности. А миналото? Заминало и вкоравено, като тесто, изпечено на хляб. Нямаше връщане назад.

— Какво казват заровете?

Дружелюбния прибра зарчетата в шепа и вдигна поглед. Тръпката беше голям мъж, но без мудростта, която бе характерна за някои едри хора. Силен. Но не като фермер или работник. Схватлив. Разбираще си от работата. Имаше признания и Дружелюбния ги знаеше до един. В Убежището трябваше да си способен да прецениш доколко опасен е някой. Да прецениш и да реагираш, без да се замисляш. Мъжът вероятно бе воин, при това опитен, ако се съдеше по белезите и

изражението, с което гледаше, докато се готвеха за насилие. Не особено доволен, но готов. Не изглеждаше вероятно да побегне или да се обърка. Подобни мъже, които запазваха спокойствие в напечени ситуации, бяха рядкост. На лявата му китка имаше белег, който приличаше на числото седем, ако се гледаше под определен ъгъл. Днес седем бе добро число.

— Нищо не казват. Те са просто зарове.

— Тогава защо ги хвърляш?

— Защото са зарове. Какво друго да ги правя?

Дружелюбния притвори очи и притисна юмрука със заровете към бузата си, усещаше топлите ръбове с дланта си. Какви ли числа бяха готови да се паднат сега? Пак шест и едно? Усети лека тръпка. Шансовете комбинацията да се падне за трети път бяха триста двайсет и четири към едно. Триста двайсет и четири беше бройката на килиите в Убежището. Добра поличба.

— Идват — прошепна севернякът.

Бяха четирима. Трима мъже и курва. Дружелюбния чуваше подрънкането на нощното й звънче в мразовития въздух. Един от мъжете се смееше. Бяха пияни; безформени фигури, приближаващи се по тъмната алея. Заровете трябваше да почакат.

Той въздъхна и ги зави в парцалчето, един, два, три пъти, и ги пъхна в безопасната тъмнина на вътрешния си джоб. И на него му се искаше да е на тъмно и безопасно място, но нещата стояха другояче. Нямаше връщане назад. Изправи се и изтупа мръсотията от коленете си.

— Какъв е планът? — попита Тръпката.

Дружелюбния сви рамене.

— Шест и едно.

Придърпа качулката си и тръгна приведен напред, с ръце в джобовете. Приближаващата група се освети от един висок прозорец. Четири гротескни карнавални маски, иззад които долиташе пиянски смях. Едрият мъж в центъра имаше малки очички и алчна усмивка. Гримираната жена се клатушкаше на високите си обувки до него. Стойният брадат мъж отляво се подсмихваше. Десният бършеше сълзи от смях от сивата си буза.

— И какво? — извика той, кикотеше се по-силно от нужното.

— Какво мислиш? Ритах го до посиране. — Още смях, женският фалцет в контраст с мъжките басове. — Казах му, че херцог Орсо харесва мъже, които са съгласни...

— Гоба? — обади се Дружелюбния.

Мъжът изви глава и усмивката изчезна от разплутото му лице. Дружелюбния спря. Беше изминал четирийсет и една крачки от мястото, където хвърляше заровете. Шест и едно прави седем. Седем по шест беше четирийсет и две. Като махнеш едно...

— Кой си ти? — изръмжа Гоба.

— Шест и едно.

— К'во? — Мъжът отдясно понечи да избута Дружелюбния. — Разкарай се, откачен...

Сатърът разцепи главата му чак до носа. Дружелюбния отскочи встрани преди онзи отляво да отвори уста и го наръга. Пет пъти в корема, след което отстъпи назад и с обратен замах преряза гърлото му с дългия си нож. Ритна краката и тялото се строполи на паветата.

Настъпи моментна пауза и Дружелюбния бавно си пое дъх. Първият мъж имаше една огромна рана на черепа, а над затворените му очи бяха полепнали парченца мозък. Другият беше наръган пет пъти, а кръвта се изливаше от прерязаното гърло.

— Добре — каза Дружелюбния. — Шест и едно.

Курвата започна да пищи. Напудрената ѝ буза беше изпръскана с кръв.

— Ти си мъртъв! — изръмжа Гоба, залитна назад и измъкна ножа от колана си. — Ще те убия! — Само че не смееше да пристъпи напред.

— Кога? — попита Дружелюбния и отпусна ръце с оръжиета. — Утре ли?

— Ще...

Тръпката го удари с тояга по тила. Dobъr удар, на точното място. Коленете на Гоба моментално се подгънаха, той падна по лице на паважа, а ножът издрънча, изпуснат от безжизнения му юмрук.

— Нито утре, нито никога. — Жената продължаваше да пищи. Дружелюбния се обърна към нея. — Ти що не бягаш? — Тя се завъртя и хукна в мрака, залитаща на високите токчета, звукът от нощното звънче се носеше зад нея.

Тръпката погледна намръщено труповете. Двете кървави следи се процеждаха между паветата и се смесваха в обща локва.

— В името на мъртвите — промърмори той на северняшки.

Дружелюбния сви рамене.

— Добре дошъл в Стирия.

КЪРВАВИ ИНСТРУКЦИИ

Монца се взираше в ръката с ръкавицата. Устните ѝ бяха извити в озъбена гримаса. Опитваше се да размърда трите работещи пръста. Навътре и навън, навътре и навън. Мръщеше се на пукането при всяко свиване на юмрука. Чувстваше се странно спокойна, при положение че животът ѝ, доколкото можеше да се нарече живот, балансираше на острието на бръснач.

„Никога не се доверявай на човек отвъд собствените му интереси“, бе написал Вертурио, а убийството на Великия херцог Орсо и приближените му нямаше да е никак лесна работа. Не можеше да се довери на мълчаливия затворник повече отколкото на Саджаам, а това се простираше горе-долу толкова далеч, колкото можеше да се изпикае. Имаше усещането, че севернякът е що-годе почтен, но беше смятала така и за Орсо, а резултатите бяха повече от плачевни. Нямаше да се учуди особено, ако доведяха Гоба в пълно здраве, за да я отведат отново във Фонтецармо и да я хвърлят в пропастта още веднъж.

Не можеше да се довери на никого. Но и не можеше да се справи сама.

Отвън прозвучаха забързани стъпки. Вратата се отвори с трясък и се появиха трима мъже. Тръпката беше отлясно, Дружелюбния отляво. Гоба висеше на раменете им, с клюмнала глава, краката му се тътреха по талаша на пода. Явно можеше да им има вяра, поне засега.

Дружелюбния замъкна Гоба до голямата наковалня в средата. Тръпката донесе дълга верига с окови в двата края и я нави около нея. През цялото време се мръщеше. Сякаш изпитваше някакви угрizения.

Угрizенията бяха хубаво нещо, но при такива ситуации само пречеха.

Двамата се сработваха добре, като за просяк и затворник. Без излишни движения. Без признания на нервност, въпреки че се готвеха да извършат убийство. Но пък Монца имаше таланта да подбира подходящи хора за всяка работа. Дружелюбния заключи оковите на дебелите китки на телохранителя. Тръпката посегна и запали лампата. Пламъчето затрептя зад стъклото и освети мърлявата ковачница.

— Свестете го.

Дружелюбния лисна ведро вода в лицето на Гоба. Той се закашля, пое си въздух и поклати глава. Капките се разлетяха от дългата му коса. Опита да се надигне, но веригите го дръпнаха надолу. Огледа се, присвил малките си очи.

— Глупаци! И двамата сте мъртви! Мъртви! Не знаете ли кой съм? Не знаете ли за кого работя?

— Знам. — Монца се постара да пристъпи елегантно, както едно време, но не ѝ се получи. Изкуцука на светло и отметна качулката.

Дебелото лице на Гоба се намръщи.

— Не. Невъзможно. — Очите му се ококориха. Още по-широко. Шок, след това страх и ужас. Той се присви назад, веригите издрънчаха. — Не!

— Да. — Тя се усмихна въпреки болката. — Усещаш ли колко си прецакан? Нагълнял си, Гоба. Повече, отколкото аз съм отслабнала. Странно как се развиват нещата. Това моят пръстен ли е?

Носеше червения рубин на малкия си пръст. Дружелюбния бързо го измъкна и ѝ го подхвърли. Монца го хвана във въздуха с лявата си ръка. Последният подарък от Бена. На който се бяха усмихвали, докато яздеха нагоре по планината в онази сутрин. Обковът беше леко поочукан, но камъкът сияеше ярко, с цвета на прерязано гърло.

— Малко се е поочукал, докато се опитвахте да ме убиете, а? Но пък всички сме така. — Отне ѝ малко време, докато го прокара зад кокалчето на средния си пръст. — Какъв късмет. Става ми и на лявата ръка.

— Чакай! Може да направим сделка! — Гоба се беше изпотил. — Може да измислим нещо!

— Вече съм измислила. За жалост нямам пропаст подръка. — Монца се приближи до полицата и взе един тежък чук с къса дръжка. Пръстите на дясната ѝ ръка изпукаха, когато ги сви около нея. — Затова ще те начупя сама. Дръж го. — Дружелюбния изви ръката на Гоба и я сложи на наковалнята. Бледите пръсти задрашиха по тъмното желязо. — Трябваше да се уверите, че съм мъртва.

— Орсо ще разбере! Ще разбере!

— Естествено. Когато го хвърля от собствената му тераса, ако не ѝ по-рано.

— Няма да успееш! Той ще те убие!

— Вече опита, не помниш ли? Не му се получи.

Вените по врата на Гоба се издуха, когато опита да се измъкне, но Дружелюбния го държеше здраво.

— Не можеш да го победиш!

— Може би си прав. Ще видим. Но мога да ти кажа едно. — Монца вдигна чука. — Ти няма да разбереш.

Чукът се стовари върху кокалчетата му с леко изхрущяване. Един, два, три пъти. Всеки удар изпращаше болка нагоре по ръката на Монца. Но не толкова голяма, колкото тази на Гоба. Той викаше и трепереше, но Дружелюбния го държеше здраво; лицето му беше невъзмутимо. Телохранителят се дръпна назад и ръката му се изви странично. Монца я премаза с усмивка. Следващият удар попадна в китката, която мигновено започна да почернява.

— Изглежда по-гадно и от моята. — Тя сви рамене. — Е, когато плащаши дълг, е правилно да добавиш и прилична лихва. Дай другата ми ръка.

— Не! — изпиця Гоба. — Не! Смили се над децата ми!

— Ти смили ли се над брат ми?

Чукът се стовари върху другата му ръка. Монца се целеше внимателно, внимаваше в подробностите. Връхчета. Пръсти. Кокалчета. Палец. Длан. Китка.

— Шест и шест — изсумтя Дружелюбния през болезнените стонове на Гоба.

Главата на Монца бучеше. Не беше сигурна, че го е чула добре.

— А?

— Шест пъти и шест пъти. — Бившият затворник стана и потри длани. — С чука.

— И какво? — озъби се тя, без да схваща за какво ѝ говори.

Гоба се беше надвесил над наковалнята и ръсеше слюнка, докато неуспешно се опитваше да я помести с потрошените си ръце.

Монца се обърна към него.

— Кой ти е позволил да ставаш? — Чукът се стовари върху коляното му с тръсък. Гоба се просна по гръб и опита да изпици, но следващият удар изви крака му под неестествен ъгъл.

— Тежка работа. — Тя се намръщи от болката в рамото, когато понечи да си съблече палтото. — Пък и вече не съм така чевръста. — Нави ръкава на черната си риза и разкри дългия белег на ръката си. —

Все разправяше, че знаеш как да изпотиш една жена, а, Гоба? И като се замисля, че се смеех на тези думи. — Обърса чело с опакото на ръката си. — Махни му оковите.

— Сигурна ли си? — попита Дружелюбния.

— Страх те е, че ще те ухапе по глезната ли? Искам да си поиграя. — Затворникът сви рамене и се наведе да махне оковите от китките на Гоба. Тръпката се мръщеше от сенките. — Нещо не е наред ли? — озъби му се тя.

Той предпочете да замълчи.

Гоба се затътри по лакти на пода, влачеше потрошения си крак. Издаваше някакви нечовешки стонове. Подобни на нейните, докато лежеше потрошена в подножието на Фонтецармо.

— Хрррррх.

Не беше и наполовина толкова задоволително, колкото очакваше. И това разпали гнева й. Стоновете бяха изключително дразнещи. Ръката ѝ пулсираше от болка. Тя се усмихна насила и закуцука след него — преструваше се, че ѝ харесва.

— Трябва да призная, че съм разочарована. Нали Орсо все се хвалеше колко корав бил телохранителят му? Сега ще видим колко си корав. Бих се обзаложила, че си по-мек от чука...

Кракът ѝ се подхълъзна и тя изписка и се подпра с лявата ръка на тухлената пещ. Отне ѝ един миг да осъзнае колко е нагорещена.

— Мамка му! — Залитна назад, ритна някакво ведро и си намокри крака. — По дяволите!

Наведе се над Гоба и го удари, внезапно ядосана, че се е изложила така.

— Копеле! Копеле!

Той стенеше при всеки удар на чука по ребрата му. Опита да се присвие и закачи крака ѝ, като почти я събори върху себе си.

Монца изпища от болка в бедрото. Удари го отстрани по главата и разпра половината му ухо. Тръпката пристъпи напред да я подхване, но тя се справи и сама. Гоба някак бе успял да се надигне и седеше с гръб към буре с вода. Ръцете му бяха станали двойни. Все едно носеше огромни лилави ръкавици.

— Моли се! — изсъска тя. — Моли се, дебело копеле!

Но Гоба само гледаше осакатените си ръце и пищеше. Остри накъсани писъци.

— Някой може да го чуе — каза Дружелюбния, макар да не даваше вид, че това го притеснява.

— Ами накарай го да мълкне.

Затворникът измъкна жица и я уви около гърлото на Гоба. Писъците стихнаха до мъчително хриптене.

Монца клекна, така че лицата им да са на едно равнище. Коленете ѝ протестираха болезнено, докато наблюдаваше как жицата се впива в дебелия врат. Точно както бяха постъпили с нея. Белегът я сърбеше.

— Как се чувстваш? — Никой не знаеше по-добре от нея. Гоба се опули, а гушата му порозовя, почервена и накрая премина в лилаво. Монца се надигна. — Бих казала, жалко за хубавото тяло. Само че не е.

Затвори очи, пое дълбоко дъх през носа, стисна здраво чука и го вдигна за удар.

— Да ме предадете и след това да ме оставите жива?

Стовари го между очите на Гоба с тръсък, сякаш се сцепваше камък. Устата му се отвори широко, но не излезе никакъв звук.

— Да ме осакатите и да ме оставите жива?

Следващият удар беше в носа му и лицето му се начупи като сварено яйце. Строшеният крак затрепери неконтролирамо.

— Да убиете брат ми и да ме оставите жива?

Последният удар направо разцепи черепа. Черната кръв потече по моравата кожа. Дружелюбния отпусна жицата и Гоба се свлече настрами. Изтъркули се леко и почти грациозно и повече не помръдна.

Мъртъв. Нямаше нужда да е експерт, за да го потвърди. Монца се намръщи и с усилие отпусна пръсти. Чукът тежко падна на пода. Беше обагрен с кръв, в единия край се бе закачило парче кожа с косми.

Един мъртъв. Остават шест.

— Шест и едно — промърмори тя. Дружелюбния я изгледа опулено, не беше сигурна защо.

— Как беше? — попита Тръпката от сенките.

— Кое?

— Отмъщението. Добре ли се почувства?

Монца не беше сигурна, че чувства нещо освен болката в изгорената си ръка, другата, която още не бе зараснала напълно, краката и главата. Бена бе все така мъртъв, а тя все така осакатена. Намръщи се и не му отговори.

— Да се отърва ли от това? — Дружелюбния махна със сатъра към трупа.

— Погрижи се да не го открият.

Затворникът хвана Гоба за глезена и го помъкна към наковалнята. По пода оставаше кървава следа.

— Ще го насека. И после в канала. Плъховете ще свършат останалото.

— По-добре, отколкото заслужава. — Въпреки думите Монца усети леко призляване. Имаше нужда от лула. Както обикновено по това време всъщност. Лулата щеше да успокои нервите ѝ. Тя извади кесията с петдесетте монети и я подхвърли на Тръпката.

Монетите издрънчаха, когато я хвана.

— Това ли е?

— Това е.

— Добре. — Мъжът направи пауза, сякаш искаше да каже нещо, но не знаеше какво. — Съжалявам за брат ти.

Тя погледна лицето му на светлината от лампата. Опита да го прецени. Той не знаеше нищо за нея и Орсо. На пръв поглед не разбираще от нищо. Но вече бе видяла, че може да се бие. Освен това бе отишъл при Саджаам сам, а за това се изискваше кураж. Смел мъж, може би с принципи. С гордост. Значи може би имаше и лоялност, стига да успееше да я предизвика. А лоялните мъже бяха рядкост в Стирия.

Никога не беше оставала сама задълго. Бена винаги беше до нея. Или поне зад нея.

— Съжаляваш ли?

— Да. И аз имах брат. — Той понечи да се обърне към вратата.

— Искаш ли още работа? — Монца го гледаше в очите, докато пристъпяше към него, а здравата ѝ ръка се плъзгаше към ножа на кръста ѝ. Той знаеше името ѝ, както и имената на Орсо и Саджаам. Достатъчно, за да ги убият десет пъти. Не можеше да го пусне да си тръгне.

— Пак като тази ли? — Тръпката се намръщи към кървавите петна на пода.

— Убиване. Кажи го. — Монца се зачуди дали да го намушка в гърдите, под челюстта, или да го изчака да се обърне и да удари в гръб.

— Ти какво очакваш? Че ще доиш кози ли?

Той поклати глава и дългата му коса се люшна.

— Може да ти прозвучи глупаво, но дойдох тук, за да стана по-добър човек. Разбирам, че си имаш причини, но за мен това определено е гигантска крачка в грешната посока.

— Още шестима.

— Не. Не. Приключиши. — Сякаш опитваше сам да се убеди. — Не ме е грижа колко ще предложиш...

— Пет хиляди.

Вече беше отворил уста, но този път не каза нищо. Само я изгледа. Първо смаяно, а после умислено. Пресмяташе колко пари са това. Какво може да си позволи с тях. Монца имаше вроден талант да разпознава цената на човек. А всеки си има цена.

Тя пристъпи напред, гледаше го в очите.

— Виждам, че си добър човек. Корав също. Точно такъв ми трябва. — Очите ѝ се стрелнаха към устата му и обратно. — Помогни ми. Имам нужда от твоята помощ, а ти от пари. Пет хиляди монети. Много по-лесно е да бъдеш добър с тази сума. Помогни ми. С толкова пари можеш да си купиш половината Север. Да станеш крал.

— Кой казва, че искам да ставам крал?

— Ако искаш, стани и кралица. Но мога да ти кажа какво няма да правиш. — Монца се наведе толкова близо, че почти дишаше в лицето му. — Няма да молиш за работа. Не е редно горд мъж да се унижава така. Все пак. — Хвърли поглед настрани. — Не мога да те принудя.

Тръпката стоеше и претегляше кесията. Но Монца вече бе пуснala ножа. Знаеше отговора му. Баяловелд беше написал: „Парите са различно нещо за всеки, но винаги хубаво“.

Когато вдигна поглед, лицето му беше станало кораво.

— Кого ще убием?

Едно време щеше да се подсмихне настрани към Бена и той щеше да ѝ отвърне: „Отново спечелихме“. Но Бена беше мъртъв, а Монца мислеше за следващия мъж, който щеше да изпрати при него.

— Един банкер.

— Какъв?

— Човек, който брои пари.

— Изкарва пари, като брои пари?

— Точно така.

— По тези места имате странни нрави. Какво е направил?

— Уби брат ми.

— Пак отмъщение, а?

— Пак.

Тръпката кимна.

— Значи съм нает. Какво да направя?

— Помогни на Дружелюбния с боклука. След това потегляме.

Няма смисъл да се мотаем в Талинс.

Тръпката погледна към наковалнята и си пое дъх. След това извади ножа, който му беше дала, и тръгна към Дружелюбния, който обработваше трупа на Гоба.

Монца погледна лявата си ръка и изтри няколко пръски кръв. Пръстите ѝ леко трепереха. Не беше сигурна дали от това, че бе убила човек и че бе пощадила друг, или защото се нуждаеше от лула.

Може би и трите.

II

УЕСТПОРТ

Постепенно хората привикват към отровата.

Виктор Юго

През първата година гладуваха и се налагаше Бена да проси в селото, докато Монца работеше на нивата.

Втората година имаше по-добра реколта, успяха да засадят сладки корени до плевнята и получиха малко хляб от мелничаря Десторт, когато снегът покри долината с бяла тишина.

През третата година времето беше хубаво, дъждовете започнаха навреме и Монца изкара чудесна реколта от горната нива. По-добра от предишните постижения на баща ѝ. Заради неприятностите по границата цените бяха високи. Щяха да изкарат пари за ремонт на покрива, както и за нова риза за Бена. Монца гледаше как вятърът люлее житата и усещаше гордост, че е постигнала нещо със собствен труд. Същата гордост, за която баща ѝ говореше често.

Няколко дни преди жътва се събуди от шумове в тъмнината. Разтърси Бена, който спеше до нея, и запуши устата му с длан. Взе меча на баща си, отвори капаците и двамата се измъкнаха през прозореца и се скриха в тръннака.

Пред къщата се въртяха хора, факлите им проблясваха в мрака.

— Какви са тези?

— Шишишт.

Чу ги как разбиват вратата и как ровят из къщата и плевнята.

— Какво искат?

— Шишишт.

Хората се разпръснаха и подпалиха нивата. Житните класове плямнаха бързо и запращяха. Някой подвикна доволно. Друг се разсмя.

Бена се взираше в нивата с осветено от пожара лице, по бузите му се стичаха сълзи.

— Но защо... защо?

— Шишишт.

Монца гледаше как димът се извисява в ясната нощ. Целият ѝ труд. Цялата пот и болка. Остана така дълго след като мъжете си тръгнаха.

На сутринта се появиха още хора. Жители на долината с мрачни лица и настроени за отмъщение. Водеше ги старият Десторт, препасал меч, синовете му стояха зад него.

— И оттук ли минаха? Имате късмет, че сте живи. Убили са Креви и жена му. И сина им също.

— Какво ще правите?

— Ще ги проследим и ще ги обесим.

— И ние ще дойдем.

— По-добре...

— Ще дойдем.

Оказа се, че Десторт не винаги е бил мелничар и си разбира от работата. Настигнаха нападателите на следващата вечер. Мъжете лагеруваха около огньове в гората и дори нямаха истински постове. По-скоро разбойници, отколкото войници. Сред тях имаше и фермери от другата страна на границата, решили да отмъщават за някаква измислена вражда, по почина на господарите си.

— Който не е готов да убива, да остане тук. — Десторт извади меча си, а останалите пригответиха сатъри, брадви и импровизирани копия.

— Стой! — изсъска Бена и задърпа Монца за ръката.

— Не.

Тя затича прivedена към блещукащите огньове, стиснала бащиния си меч. Чу писък, звъна на оръжия и бръмченето на лъковете.

Излезе от храсталака. Двама мъже стояха пред огън, над който димеше котле с храна. Единият беше с гъста брада и държеше брадва. Монца го посече между очите, преди да успее да я вдигне. Мъжът се строполи с писък. Другият се обърна да побегне, но тя го

прониза в гърба, преди да е направил и крачка. Брадатият ръмжеше и се държеше за лицето. Монца го наръга в гърдите и след миг стоновете спряха.

Тя погледна намръщено труповете. Звуците от битката постепенно заглъхваха. Бена изпълзя от гората, измъкна кесията на брадатия и показа среброто в шепата си.

— Седемнайсет монети.

Това беше два пъти повече от цената на цялата реколта. Братът взе кесията и на другия и се опули.

— А този има трийсет.

— Трийсет? — Монца погледна кръвта по башиния си меч и се зачуди колко е странно, че вече е убиец. Странно, защото се бе оказало лесно. Много по-лесно, отколкото да обработваш каменистата земя. Твърде лесно. След това зачака да я налегнат угрizения. Чака много дълго.

Te така и не дойдоха.

ОТРОВА

Беше един от онези следобеди, които Морвийр обожаваше. Прохладен, дори студен, но без никакъв вятър и облаци. Яркото слънце грееше над голите клони на овощните дървета, осветяваше медния триножник и хвърляше отблъсъци по запотените колби. Нямаше нищо по-добро от това да се работи навън в подобен ден. А и така евентуалните смъртоносни изпарения се разсейваха безопасно във въздуха. Все пак хората с професията на Морвийр често ставаха жертва на собствените си продукти, а той нямаше намерение да допуска подобна грешка. Наред с всичко останало това щеше да срине тотално репутацията му.

Морвийр се усмихна на пламъка на лампата, заслушан в нежното съскане на парата и бълбукането на завиращите съставки. За него тези звуци бяха като изваждането на меча за дуелиста и тракането на монети за търговеца. Звуците от добре свършена работа. Затова със задоволство наблюдаваше лицето на Дей, надвесена съсредоточено над колбата, в която се събираще дестилатът.

Несъмнено красиво лице, с форма на сърце и оградено от руси къдрици. Но това беше онази незабележима красота, подсилена с излъчваща се невинност. Лице, което щеше да предизвика позитивна реакция, но малко следващи коментари. Което лесно щеше да се изплъзне от ума на хората. Морвийр я беше изbral точно заради това. Той не правеше нищо случайно.

В края на кондензатора се появи перлена капка, разтегна се, откъсна се и падна беззвучно на дъното на колбата.

— Отлично — измърмори Морвийр.

Последваха още капки. Последната се задържа колебливо на гърлото и Дей внимателно разклати колбата. Капката падна при другите. Течността приличаше на нормална вода на дъното на чаша. Дори не беше достатъчна човек да си навлажни устните.

— Внимателно, скъпа, много, много внимателно. Жivotът ти виси на косъм. Както и моят.

Тя притисна език към долната си устна, нежно разкачи дестилатора и го остави на подноса. След това продължи с останалите части на устройството. Ученичката на Морвийр имаше деликатни ръце. Нежни, но стабилни, точно както трябваше. Запуши колбата с коркова тапа и я вдигна към светлината. Слънцето превърна малкото количество течност в разтопени диаманти и Дей се усмихна. Красива, невинна и тотално незапомняща се усмивка.

— Не изглежда много впечатляващо.

— Това е целият замисъл. Няма цвет, мириз и вкус. Въпреки това дори най-малката погълната капка, най-лекото изпарение или докосване до кожата ще убие човек за няколко минути. Няма противоотрова, лечение или имунитет. Наистина... това е Кралят на отровите.

— Кралят на отровите — произнесе тя с подходящо страхопочитание.

— Пази това знание близо до сърцето си, скъпа, и го използвай само в най-краен случай. Само срещу най-опасния, подозрителен и коварен противник. Само срещу тези, които са детайлно запознати с отровителския занаят.

— Разбирам. Винаги предпазливостта на първо място.

— Точно така. Това е най-ценният урок. — Морвийр се облегна на стола си и сплете пръсти. — Сега вече знаеш най-дълбоката ми тайна. Обучението ти приключи, но... се надявам, че ще останеш, като моя помощничка.

— За мен ще е чест да остана на служба. Имам да уча толкова много.

— Както и всички ние, скъпа. — Морвийр чу звънчето на градинската врата и изви глава. — Както и всички ние.

Двама души се приближаваха към къщата по дългата пътека през овошната градина. Отровителят извади далекогледа си и го насочи към тях. Мъж и жена. Мъжът беше висок и доста едър, с овехтяло палто и дълга коса. Приличаше на северняк.

— Дивак — измърмори той под нос. Подобни хора бяха предразположени към насилие и суеверия и Морвийр ги отбягваше старателно.

Обърна далекогледа към жената, която всъщност носеше мъжки дрехи. Тя гледаше право към къщата. Все едно — право към него.

Несъмнено красиво лице, с черна като катран коса. Но беше от онази корава притесняваща коса и усещането се засилваше от мрачното ѝ изражение. Лице, което изразяваше предизвикателство и заплаха. Лице, което не се забравяше лесно. Разбира се, не можеше да се сравнява по красота с майката на Морвийр, но пък кой ли можеше? Добрите качества на майка му почти надхвърляха човешките стойности. Чистата ѝ усмивка, огряна от слънчева светлина, се бе запечатала завинаги в образа му, сякаш...

— Посетители? — попита Дей.

— Онази жена, Муркато. — Той щракна с пръсти към масата. — Разчисти. И много внимателно! След това донеси вино и сладкиши.

— Искаш ли нещо в тях?

— Само сливи и кайсии. Мисля да посрещна гостите, а не да ги убивам. — Не и преди да чуе какво имаха да кажат поне.

Докато Дей разчистваше, постилаше масата с покривка и нагласяше столовете, Морвийр взе няколко елементарни предпазни мерки. След това седна, кръстоса високите до колене излъскани ботуши и сплете пръсти на корема си. Точно като провинциален благородник, наслаждаващ се на зимния следобед в имението си. Нима не го бе заслужил?

Когато гостите се приближиха, се надигна с най-приветливата си усмивка. Муркато леко накуцваше. Прикриващо го доста добре, но през дългите години в занаята отровителят бе изострил инстинктите си и не пропускаше и най-малките подробности. Жената носеше меч на дясното си бедро, при това не лош, но той не му обърна внимание. Грозни и неусъвършенствани уреди. Джентълмените ги носеха, но само грубияните прибягваха до употребата им. Дясната ръка на жената беше с ръкавица и вероятно прикриваща нещо, защото другата ѝ бе открита. Носеше пръстен с камък колкото върха на палеца му. Ако наистина бе рубин, стойността му бе обещаващо голяма.

— Аз съм...

— Ти си Монцаро Муркато, предишен капитан-генерал на Хилядата меча, доскоро на служба при херцог Орсо от Талинс.

Морвийр реши да избегне ръката с ръкавицата, затова подаде левицата си с обърната нагоре длан. Жест, издаващ скромност и подчинение.

— Един наш общ познат, кантийски джентълмен, казва се Саджаам, ме предупреди за посещението ви. — Последва кратко, но силно ръкостискане. — А как е твоето име, приятелю? — Морвийр се наклони угоднически и стисна десницата на северняка с две ръце.

— Каул Тръпката.

— Така, така, винаги съм намирал северните имена за изключително изобразителни.

— За к'ви?

— За хубави.

— Аха.

Морвийр задържа ръката му за момент, след което я пусна.

— Моля, заповядайте. — Усмихна се на Муркато, която се настани на стола си с лека гримаса. — Трябва да призная, че не очаквах да си толкова красива.

Тя се намръщи.

— А аз не очаквах да си толкова дружелюбен.

— О, повярвай ми, ако се наложи, мога да бъда крайно недружелюбен. — Дей се появи с чиния със сладкиши, бутилка вино и чаши. — Но моментът не е такъв, нали? Вино?

Посетителите му се спогледаха. Морвийр извади тапата с усмивка и си наля малко.

— Вие сте наемници, но предполагам, че не ограбвате и не заплашвате всеки срещнат. По същия начин аз не троявя всички наред.

— Той сръбна шумно, сякаш да демонстрира, че е безопасно. — Кой би ми платил иначе? Няма от какво да се притеснявате.

— Въпреки това, ще ни простиш, ако откажем.

Дей се пресегна за сладкиш.

— Може ли?

— Угощавай се. — Морвийр се обърна към Муркато. — Значи не сте тук заради виното ми.

— Не. Имам работа за теб.

Отровителят огледа кожичките на ноктите си.

— Предполагам, става дума за смъртта на херцог Орсо и някои негови приближени. — Монца замълча, но явно очакваше обяснение и той продължи. — Не се изисква изключителен интелект, за да се извadят заключения. Орсо обяви, че двамата с брат ти сте убити от Лигата на Осемте. След това разбрах от нашия общ познат Саджаам,

че не си толкова починала, колкото се говори. След като не последва сълзливо посрещане от Орсо и щастливи изявления за чудодейното ти спасяване, може да предположим, че осприанските убийци... са лъжа. Херцогът на Талинс има завистлив характер и многобройните ти победи са те направили твърде популярна за вкуса му. Близо ли съм?

— Достатъчно близо.

— Искрените ми съболезнования. Явно брат ти вече не е сред нас, а доколкото разбирам, сте били неразделни. — Хладните ѝ сини очи се превърнаха направо в лед. Севернякът гледаше намръщено. Морвийр прочисти гърлото си. Остриетата може и да бяха неуসъвършенствани инструменти, но меч в корема убива умния също толкова лесно, колкото и глупаците. — Разбирате, че аз съм най-добрият в занаята си.

— Факт — каза Дей, откъсвайки се за момент от сладкиша. — Неоспорим факт.

— Мнозина известни хора, върху които съм развил уменията си, биха свидетелствали, ако могат, но уви, това е невъзможно.

Дей поклати тъжно глава.

— Нито един.

— Какво искаш да кажеш? — попита Муркато.

— Най-доброто е скъпо. По-скъпо, отколкото ти би могла да си позволиш, след като загуби работодателя си.

— Чувал ли си за Сомену Хермон?

— Името ми е познато.

— Аз не съм — обади се Дей.

Морвийр се зае да ѝ обясни.

— Известен кантийски имигрант, който според слуховете станал най-богатият търговец в Муселия. Разточителството и луксът, в които живееше, бяха легендарни.

— И?

— Уви, той беше в града, когато Хилядата меча, на служба при Великия херцог Орсо, го превзеха с измама. Жертвите бяха сведени до минимум, но градът бе разграбен, а Хермон изчезна. Както и парите му. Хората предположиха, че както често се случва, зад цялото разточителство и привидно великолепие той не е притежавал почти нищо. — Морвийр бавно отпи и погледна Муркато над ръба на чашата.

— Разбира се, други знаят историята по-добре. Командирите на тази кампания бяха... как се казваха? Брат и сестра?

Тя го изгледа, без да трепне, и каза:

— Хермон беше много по-богат, отколкото претендираше.

— По-богат? — Морвийр се размърда в стола си. — По-богат? Олеле! Предимство за Муркато! Виждаш ли как се гърча при споменаването на такава грандиозна сума! Не се съмнявам, че е достатъчна да плати скромните ми услуги поне двайсет пъти! Задушаващата ми алчност ме остави буквално... — той плесна шумно с длани по масата — парализиран!

Севернякът бавно се килна и падна на земята под овошните дървета. Остана да лежи по гръб със свити колене, в същата поза, в която седеше, очите му се взираха безпомощно нагоре.

— Аха — отбеляза Морвийр, като се надигна да надникне над масата. — Явно предимството е за мен.

Очите на Муркато се извиха настани, след което пак към него. По лицето й преминаха няколко тръпки. Ръката с ръкавицата помръдна на масата, после замря.

— Проработи — измърмори Дей.

— Нима си се съмнявала? — Морвийр, който най обичаше запленената публика, не устоя на изкушението да обясни. — Първо намазах длани си с масло от жълто семе. — Вдигна ръце и разпери пръсти. — За да се предпазя от ефекта на отровата. Все пак не исках и аз да се парализирам внезапно. Това със сигурност би било неприятно! — Той се изхили, а Дей се включи малко по-пискливо, докато проверяваше пулса на северняка и дъвчеше втори сладкиш. — Активната съставка е дестилат от паякова отрова. Невероятно ефективна дори само при докосване. Понеже задържах неговата ръка по-дълго, е поел по-голяма доза. Ще има късмет, ако помръдне до края на деня. Ако реша да го оставя жив, разбира се. А ти междувременно би трябвало да си възвърнеш говора.

— Копеле — изръмжа Монца през вцепенените си устни.

— Виждам, че е станало. — Морвийр се надигна и клекна до нея. — Извинявам се, но разбиращ, че и аз като теб съм на върха в своята професия. Ние, с невероятния талант и постижения, сме длъжни да вземаме допълнителни предпазни мерки. Сега, когато не можеш да мърдаш, ще си поговорим абсолютно откровено за...

Великия херцог Орсо. — Той отпи гълтка вино и загледа една птичка, която се въртеше из клоните. Муркато не каза нищо, но това бе без значение. Морвийр можеше да говори и за двамата.

— Разбирам, че са се отнесли ужасно несправедливо с теб. Предадена от човек, който ти дължи толкова много. Убили са брат ти, а ти... видимо не си същата. Поязвай ми, и моят живот е изпълнен с болезнени спомени, така че ти съчувствам. Но светът е пълен със злина и ние, скромните индивиди, можем да го променяме само по малко. — Той се намръщи на шумно мляскащата Дей.

— Какво? — изломоти тя с пълна уста.

— По-тихо. Излагам мнението си. — Тя сви рамене и облиза пръсти с нарочно пресилено мляскане. Морвийр въздъхна неодобрително. — Безгрижието на младостта. Ще се научи. Времето върви само в една посока за всички ни, нали, Муркато?

— Спести ми шибаната философия — процеди тя.

— Тогава нека говорим практически. С твоята забележителна помощ Орсо стана най-могъщия човек в Стирия. Не претендирям, че разбирам от военно дело колкото теб, но човек не е нужно да е Столикус, за да види, че след славната ти победа при Хай Бенк Лигата на Осемте е пред разпадане. Само чудо би спасило Визерин. На лято Осприя ще моли за мир, или ще бъде смазана в зависимост от настроението на Орсо. Както много добре знаеш сама, то винаги клони към смазване. Ако не се случи нещо, до края на годината Стирия ще има крал. Край на Кървавите години. — Той пресуши чашата си и я размаха. — Мир и просперитет за всички! Един по-добър свят? Сигурно, стига да не си наемник.

— Или отровител.

— Напротив, ние си намираме доста работа и в мирни времена. Във всеки случай убийството на Великия херцог Орсо, освен че е очевидно невъзможна задача, не е в никакъв интерес. Дори в твой. Това няма да върне брат ти, нито ръката или краката ти. — Лицето ѝ не трепна, но това може би се дължеше на парализата. — Опитът сигурно ще завърши с твоята смърт, а не е изключено и с моята. Това, което искам да кажа, е, че трябва да спреш тази лудост, скъпа Монцаро. Да спреш веднага и да не мислиш повече за това.

Очите ѝ бяха безжалостни, като две колби с отрова.

— Само смъртта ще ме спре. Моята или на Орсо.

— Без значение от цената? Без значение от болката? Без значение кой ще загине по пътя?

— Без значение — изръмжа тя.

— Мисля, че съм почти убеден в размерите на твоята отданост.

— Изцяло — почти извика Монца.

Морвийр се усмихна.

— Тогава може да работим. Само при това положение. Какво не признавам никога, Дей?

— Половинчатости — измърмори помощничката му; гледаше последния останал сладкиш.

— Точно така. Колко души трябва да убием?

— Шестима — каза Муркато. — Включително Орсо.

— Тогава цената ми е десет хиляди монети за другите, платени при доказана смърт, и петдесет хиляди за херцога на Талинс.

Лицето ѝ леко трепна.

— Не е учтиво да се преговаря, докато клиентът е безпомощен.

— Учивостта няма голямо място в разговор за убийства. При всички случаи аз не се пазаря.

— Съгласна съм.

— Радвам се. Противоотровата, моля.

Дей отвори една стъкленица, топна леко върха на тънкия нож в гъстата течност и му го подаде с дръжката напред. Той спря, взрян в студените сини очи на Муркато.

Предпазливостта на първо място, винаги. Тази жена, наричана Змията на Талинс, беше крайно опасна. Ако Морвийр не го знаеше от репутацията ѝ, от разговора, от работата, за която го бе ангажирала, щеше да го прочете в този едничък поглед. Серioзно се замисли дали да не я наръга фатално, да хвърли северняка в реката и да забрави за цялата работа.

Но да убие Великия херцог Орсо, най-могъщия човек в Стирия? Да промени хода на историята с едно майсторско използване на изкуството си? Поне делото, ако не името му, да остане във вековете? Какъв по-хубав начин да довърши една кариера с недостижими постижения? Самата мисъл го накара да се усмихне широко.

Той въздъхна тежко.

— Надявам се, че няма да съжалявам. — Наведе се и убоде лекичко ръката на Муркато; пусна ѝ само една капка кръв.

След няколко минути противоотровата започна да действа. Монца се намръщи и изви глава в една, а после и в друга посока, за да раздвижи схванатите си мускули.

— Изненадана съм.

— Така ли? Защо?

— Очаквах майстор отровител, а не някакъв дребен смешник.

Усмивката на Морвийр изчезна. Разбира се, трябваше му само миг, за да се овладее. И да спре с мръщене кикотенето на Дей.

— Надявам се, че временната парализа не е била твърде неприятна. Нали ми е простено? Ако ще работим заедно, няма да е добре отношенията ни да са помрачени.

— Разбира се. — Тя започна да раздвижа раменете си, а в ъгъла на устата ѝ се появи лека усмивка. — Имам нужда от това, което предлагаш, а ти искаш това, което имам. Работата си е работа.

— Чудесно. Великолепно... Несравнено. — Морвийр се усмихна широко.

Но не ѝ повярва и за момент. Това беше най-смъртоносната задача, с най-смъртоносния работодател. Монцаро Муркато, известна като Касапина на Каприл, не беше от прощащаия тип. Не му беше простила. Ни най-малко. От този момент предпазливостта трябваше да е на първо, второ и трето място.

НАУКА И МАГИЯ

На билото Тръпката дръпна юздите на коня. Околността беше осияна с ниви, самотни ферми и сгущени селца, както ѝ съвсем рехави горички. На десетина мили се виждаше мрачното море, извивките на залива и бледите очертания на града. Малки кулички, издигнати на трите хълма под сивото небе.

— Уестпорт — каза Дружелюбния до него.

Колкото повече се приближаваха до проклетото място, толкова по-неспокоен ставаше Тръпката. Освен това беше схванат, настинал и отегчен. Намръщи се към Муркато, която яздеши сама начело. Закачулена тъмна фигура, сливаща са с мрачния пейзаж. Колелата на каруцата скърцаха по пътя. Конете тропаха и пръхтяха. В голите полета се чуваше грачене. Но никой не говореше.

Групата беше намусена през цялото пътуване. Нормално, като се имаше предвид целта на пътешествието. А именно — убийство. Зачуди се какво ли би казал баща му за това. Пукация врат се придържаше към старите традиции и винаги се стараеше да прави правилното. Убийството на непознат за пари не влизаше в тази концепция, колкото и да го въртеше из главата си.

Внезапно се разнесе висок смях. Беше Дей, която седеше в каруцата до Морвийр и хрупаща ябълка. Тръпката не беше чувал смях от доста време и това го привлече като пеперуда към свещ.

— На какво се смееш? — И се усмихна, очаквайки шагата.

Тя се обърна към него, поклащащ се в ритъм с каруцата.

— Чудех се дали си се изпуснал, когато се свлече от стола като преобръната костенурка.

— Според мен се е изпуснал — обади се Морвийр. — Но ме съмнява, че можехме даоловим разликата в миризмата.

Усмивката на Тръпката замръзна. Спомни си как стоеше в градината, мръщеше се и се опитваше да изглежда опасно. След това усети замайване. Опита да повдигне ръка, но не можа. Опита да каже нещо, но не успя. После се свлече на земята. След това не помнеше.

— Какво ми направихте? — Той понижи глас. — Магия?

Дей се разсмя така, че от устата ѝ захвърча парченца ябълка.

— Става все по-добре.

— А аз смятах, че ще е неприятен спътник — подсмихна се Морвийр. — Ха, магия! Това е като една от онези истории.

— Като в дебелите глупави книги! Магове, дяволи и подобни глупости! — Дей едва се сдържаше. — Глупави истории за деца!

— Добре де — въздъхна Тръпката. — Разбирам. Тъп съм като пъстърва във вир. Не е магия. Тогава какво?

— Наука. — Дей продължаваше да се усмихва.

Тръпката не схвана веднага.

— Това какво е? Друг вид магия?

— Не. Точно обратното — изсумтя Морвийр. — Науката е система от рационални мисли, създадена да изследва света и да установи принципите, според които той функционира. Ученият използва тези принципи, за да постигне желания ефект. Нещо, което би изглеждало магическо в очите на примитивните хора. — Тръпката се затрудни с дългите стирийски думи. За човек, който твърдеше, че е умен, Морвийр имаше неприятния навик да усложнява простите неща.

— Съответно, магията е система от заблуждения, създадена да залъгва идиотите.

— Да бе. Значи аз съм най-тъпoto копеле в Кръга на света? Цяло чудо е как не се насирам, ако не мисля за задника си непрекъснато.

— И аз това се чудех.

— Магията съществува — изръмжа Тръпката. — Видях как една жена призова мъгла.

— Така ли? И какво ѝ беше необичайното на мъглата? Имаше магически цвят? Зелена? Оранжева?

Тръпката се намръщи.

— Нормална си беше.

— Значи една жена я призова и тя се появи. — Морвийр повдигна вежди към ученичката си. — Цяло чудо. — Тя се усмихна и захапа ябълката.

— Виждал съм и един мъж, покрит със символи. Половината му тяло беше неуязвимо. Лично го наръгах с копие. Беше смъртоносен удар, а дори не му остави белег.

— Ауууу! — Морвийр вдигна ръце и потрепери като дете, видяло призрак. — Магически символи! Първо е нямало рана, а

после... пак е няжало рана? Признавам! Светът е пълен с чудеса.

Дей отново се разхили.

— Знам какво видях.

— Не, объркани приятелю. Мислиш си, че знаеш. Няма такова нещо като магия. Не и в Стирия.

— Само предателство — обади се Дей, — война, болести и начини за изкарване на пари.

— Защо въобще си дошъл в Стирия? — попита Морвийр. — Защо не си остана в обгърнатия в мистични мъгли Север?

Тръпката се почеса бавно по врата. Причината вече му се струваше странна, а и се чувстваше още по-глупаво да я изрече на глас.

— Дойдох, за да стана по-добър човек.

— Като гледам откъде почваш, едва ли ще ти е крайно трудно.

Тръпката все още имаше известна гордост и този задник започваше да го дразни. Едно време щеше просто да го прасне с брадвата. Но все пак се опитваше да бъде добър, затова се надвеси и заговори бавно и внимателно на северняшки.

— Мисля, че главата ти е пълна с лайна, което не е изненадващо, защото в лицето приличаш на задник. Всички дребосъци сте еднакви. Все опитвате да се изкарате умни, за да има с какво да се гордеете. Няма значение колко ще ми се присмивате, аз вече съм спечелил. Ти никога няма да бъдеш висок. — Лицето му се озари от усмивка. — Само ще си мечтаеш да можеш да видиш другия край на претъпкана стая.

Морвийр се намръщи.

— Какво означава това бръщолевене?

— Ти си шибаният учен. Сам се досети.

Дей се разсмя весело, но Морвийр я изгледа мрачно. Въпреки това тя продължи да се усмихва, довърши ябълката и хвърли огризката. Тръпката изостана и загледа полузамръзналите нивя. Това го накара да се замисли за дома. Въздъхна и дъхът му излезе на пара към сивото небе. Всичките му приятели бяха воини. Карли и Именувани мъже, повечето от които вече бяха обратно в калта, по един или друг начин. Реши, че Дружелюбния е най-близо до това сред познатите му в Стирия, и смущи коня към него.

— Хей.

Дружелюбния не отговори. Дори не помръдна глава, за да даде знак, че го е чул. Тишината се проточи. Лицето му беше като тухлена стена и не предполагаше шеги и усмивки. Но пък човек трябва да се държи за надеждата, нали?

— Значи си бил войник, а?

Дружелюбния поклати глава.

— Но си се бил в битки?

Отново поклащане.

Тръпката кимна, все едно му бяха отговорили положително. Нямаше друг избор.

— Аз съм се бил. В мъглата на север от Кумнур с карлите на Бетод. Удържах строя при Дънбрек с Руд Три дървета. Бих се седем дни в планините, заедно с Кучето. Седем отчаяни дни.

— Седем? — Едната вежда на Дружелюбния помръдна с интерес.

— Аха — въздъхна Тръпката. — Седем. Имената на тези хора и места не говорят нищо по тукашните земи. — Насреща им се зададоха няколко покрити фургона. Мъжете на каприте носеха стоманени шлемове и арбалети и гледаха намръщено. — А ти къде се научи да се биеш така? — Надеждата за някакъв приличен разговор изгаряше бързо.

— В Убежището.

— А?

— Където те затварят, когато извършиш престъпление.

— Че защо ще те слагат на безопасно място?

— Не го наричат Убежището заради затворниците, а защото всички навън са в по-голяма безопасност, когато си вътре. Измерват дните, месеците и годините, през които си затворен. Заключват те дълбоко, там, където не огрява светлина, и дните, месеците, годините минават, докато цифрите не изтекат. След това им благодариш и те пускат.

Това изглеждаше доста варварско според Тръпката.

— Ако извършиш престъпление в Севера, трябва да платиш обезщетение. Или ако вождът реши, те обесват. Може и да те подложат на кървавия кръст, ако си извършил убийство. Но да заключиш човек в тъмница? Това само по себе си е престъпление.

Дружелюбния сви рамене.

— Имат си правила, които са смислени. За всяко нещо се дава съответното време. Съответна цифра на великия часовник. Не като тук.

— Аха. Ясно. Цифри. — На Тръпката му се прииска да не беше подхващащ разговора.

Дружелюбния все едно не го чу.

— Тук небето е твърде високо и всеки прави каквото и когато поиска. Няма точни числа за нищо. — Той се намръщи към неясните очертания на Уестпорт в мъгливия залив. — Шiban хаос.

Стигнаха до градските стени някъде около обед. Вече се бе извила дълга опашка желаещи да влязат. Войниците на портите задаваха въпроси, ровичкаха в багажа и човъркаха каруците с дръжките на копията си.

— Нервни са след падането на Борлета — обади се Морвийр от капрата. — Проверяват всички влизачи. Оставете говоренето на мен. — Тръпката нямаше проблем, след като този задник обичаше толкова много звука на собствения си глас.

— Как се казваш? — попита стражът, очите му издаваха безкрайна скука.

— Рийвром — отвърна отровителят с широка усмивка. — Скромен търговец от Пуранти. А това са моите служители...

— По каква работа в Уестпорт?

— Убийство. — Настъпи неловка тишина. — Смятам да направя убийствен удар с продажбата на осприанско вино! Точно така, направо да избия рибата във вашия град. — Морвийр се засмя на шагата си и Дей се присъедини към него с кикот.

— Този ми изглежда съмнителен. — Другият страж се мръщеше на Тръпката.

Морвийр продължи да се хили.

— А, не се беспокойте за него. Човекът е малоумен. Умът му е като на дете. Ползвам го само да пренася бъчвите. По-скоро го държа заради сантимента. Какъв съм аз, Дей?

— Сантиментален — отвърна момичето.

— Имам твърде меко сърце. Още от едно време. Майка ми почина, като бях много малък, прекрасна жена...

— Айде по-бързо! — провикна се някой от опашката.

Морвийр се обърна към платнището, което покриваше каруцата.

— Искате ли да погледнете...?

— Мислиш ли, че искам, при положение че половината Стирия напира да влезе през скапаната ми порта? Продължавайте. — Стражът махна уморено с ръка. — Хайде.

Юздите изплющаха и каруцата влезе в Уестпорт. Муркато и Дружелюбния я последваха. Тръпката беше най-отзад, както често се случваше в последно време.

Вътре блъсканицата беше като в битка и не по-малко плашеща. Павираната улица се виеше между високите сгради. От двете ѝ страни бяха насадени голи дървета, а потокът от хора с всякакъв цвят на кожата не секваше и за миг. Бледи мъже в тъмни дрехи. Жени с дръпнати очи и ярки коприни, чернокожи хора с бели роби, войници и наемници, с ризници и брони. Слуги, работници, търговци, бедни и богати, чисти и миришещи, благородници и просяци. Страшно много просяци. Пешаците и ездачите се размиваха в тълпата, имаше каруци и покрити карети, както и жени с натруфени прически и окичени с бижута, разнасяни на столове от двойки слуги.

Тръпката мислеше, че Талинс е натъпкан със странности. В Уестпорт беше много по-лошо. Видя колона животни с дълги вратове, водеха ги през тълпата на тънки вериги. Малките им глави се поклащаха тъжно. Затвори очи и разтърси глава, но чудовищата продължиха тъжния си ход, без никой да им обърне особено внимание. Приличаше на сън, и то от по-неприятните.

Завиха по по-тясна улица с магазини и сергии. Миризмите нахлуваха в носа му една след друга — риба, хляб, лак, плодове, масло, подправки и най-различни непознати — от което стомахът му се сви. Някакво преминаващо момче тикна в лицето му клетка с дребна маймунка. Животното изсъска яростно и Тръпката за малко щеше да падне от коня си от изненада. Ушите му бучаха от виковете на стотици различни езици. Над всичко се носеше някакъв напев, все по-силен и по-силен, странен, но красив, който го караше да настръхва.

От едната страна на площада се извисяваше сграда с огромен купол и шест високи кули на фасадата, с блестящи златни върхове. Напевът идваше оттам. Стотици гласове, едновременно басови и високи, които се сливаха в едно.

— Това е храм. — Муркато бе изостанала до него. Под качулката от лицето ѝ се виждаше само намръщената долна част. Ако трябваше да е честен, Тръпката се боеше от нея. Не само защото я бе видял как размазва човек с чук, при това май с наслада. Когато преговаряха, бе изпитал неприятното чувство, че е готова да го прободе в гърба. Освен това едната ѝ ръка бе постоянно с ръкавица. Никога не се беше страхувал от жена и сега бе едновременно нервен и засрамен. Но не можеше да отрече, че въпреки ръкавицата, чука и чувството за опасност му харесва да я гледа. Много. Не беше сигурен дали не харесва опасността повече отколкото е здравословно. Точно поради това не знаеше какво да каже.

— Храм ли?

— Там южняците се молят на Господ.

— Господ? — Вратът го заболя, когато погледна към кулите, по-високи от най-големите дървета в долината, където бе израснал. Беше чувал, че хората на юг смятат, че на небето живее мъж. Онзи, който е създал света и вижда всичко. Досега това му се струваше пълна глупост, но като гледаше огромната постройка, не беше далеч от това да им повярва. — Красива е.

— Преди стотина години, когато гуркулите превзели Дауах, много южняци избягали. Някои се установили тук и издигнали този храм като благодарност за спасението си. Уестпорт е част от Юга, както е част от Стирия. Освен това е и част от Съюза, защото им се наложи да изберат страна и купиха победата на Върховния крал над гуркулите. Наричат този град Кръстопътя на света. Онези, които не го наричат свърталище на лъжци, разбира се. Тук има хора от Хилядата острова, Сулджук, Сикур, Тонд и Старата империя. Дори северняци.

— Тъпи копелета.

— Диваци. Чувала съм, че някои си пускат дълга коса, като жени. Но тук приемат всякакви. — Ръката с ръкавицата посочи редица мъже на малки платформи в другия край на площада. Странна тълпа, дори за тези места. Млади и стари, високи и ниски, дебели и клоощави, със странни роби и шапки, някои бяха полуоголи и боядисани, а един имаше забити в лицето кости. Зад някои имаше знаци с най-различни букви и украси. Те танцуваха, вдигаха ръце към небето, падаха на колене и плачеха, пееха, крещяха и се надвикуваха на повече езици, отколкото Тръпката беше чувал.

— К'ви са пък тез? — промърмори той.

— Светци. Или откачалки, в зависимост от това кого ще попиташи. В Гуркул трябва да се молиш, както определи пророкът. Тук всеки е свободен да се моли по свой начин.

— Значи се молят?

Муркато сви рамене.

— По-скоро опитват да убедят останалите, че знаят най-добрния начин.

Много хора гледаха. Някои кимаха. Други клатеха глави, смееха се и подвикваха обиди. Трети просто зяпаха отегчено. Един от светците — или откачените — започна да крещи на Тръпката нещо неразбираемо, после коленичи и протегна ръце, мънистата на врата му тракаха. Тръпката можеше да прочете в кървясалия му поглед, че е напълно отаден на каузата си.

— Сигурно е приятно.

— Кое?

— Да мислиш, че знаеш всички отговори... — Той направи пауза, защото покрай тях мина жена, водеше мъж на каишка. Едър тъмнокож мъж с метален нашийник, с торби в ръцете и наведен поглед. — Видя ли ги?

— В Юга или притежаваш нещо, или те притежават.

— Скапан обичай — Тръпката. — Този град нали уж е част от Съюза.

— А в Съюза обичат свободата, а? Там няма робство. — Тя кимна към група роби, които вървяха покорно в колона. — Ако само минават оттук, никой не си прави труда да ги освобождава.

— Проклетият Съюз. Скапаните копелета винаги искат повече земя. Северът е все по-пълен с тях, откакто войната се възстанови. И за какво им е повече земя? Трябва да видиш какъв град си имат. Пред него това място изглежда като село.

Тя го изгледа остро.

— Адуа ли?

— Точно.

— Бил ли си там?

— Аха. Бих се с гуркулите. Оттам ми е този белег. — Той дръпна ръкава, за да покаже белега на китката си. Тя го изгледа странно.

Сякаш почти с уважение. Това му хареса. От доста време всички го гледаха само с отвращение.

— Стоял ли си в сянката на Кулата на Създателя?

— По-голямата част от града е в сянката ѝ, по едно или друго време.

— Как изглежда?

— По-тъмна, отколкото отвън. Като всички сенки.

— Ха. — Тръпката за пръв път видя усмивка на лицето ѝ и реши, че ѝ отива. — Винаги съм казвала, че един ден ще отида.

— В Аду ли? Какво те спира?

— Шестима мъже, които трябва да убия.

Тръпката изду бузи.

— Аха. — Отново го обзе тревожно чувство и се зачуди защо по дяволите се бе замесил в това. — Винаги съм бил най-лошият си враг.

— Остани край мен. — Усмивката ѝ се разшири. — Скоро ще имаш по-лоши. Пристигнахме.

Целта не се оказа особено примамлива. Тясна мрачна уличка. Порутени сгради с изгнили капаци и напукани тухлени стени. Той поведе коня след каруцата през тъмна арка, а Муркато затвори скърцащите порти и ги залости с ръждиво резе. Тръпката върза коня си на един прогнил стълб в буренясалия двор.

— Палат — измърмори той, загледан към правоъгълното парче сиво небе, което се извисява над тях. Стените бяха покрити с повехнал бръшлян, капаците на прозорците висяха на пантите си. — Ама едно време.

— Избрах го заради разположението — отвърна Муркато. — Не заради обстановката.

Влязоха в мрачен коридор. Празни врати, водещи към празни помещения.

— Доста стаи има.

— Двайсет и две — каза Дружелюбния.

Ботушите им затропаха по скърцащото стълбище.

— Как ще започнеш? — обърна се Муркато към Морвийр.

— Вече почнах. Изпратени са писма. Утре сутрин ще внесем солиден депозит във „Валинт и Балк“. Достатъчно голям, за да ангажира вниманието на старшия служител. Аз, ученичката ми и твоят човек, Дружелюбния, ще се вмъкнем като търговец и неговите

служители. Ще се срещнем и ще потърсим възможност да убием Мотис.

— Толкова просто?

— При тази работа често опира до уцелване на подходящия момент. Но ако не успеем, ще положа основите на по-структурнизиран план.

— Ами ние? — попита Тръпката.

— Нашата работодателка има доста впечатляваща визия и може да бъде разпозната. Докато ти — Морвийр се изхили от стълбището — стърчиш като крава сред вълци и си също толкова полезен. Прекалено си висок, имаш много белези и дрехите ти са твърде дивашки, за да имаш място в банка. Колкото до косата...

— Пфу — поклати глава Дей.

— Това какво означава?

— Точно каквото казах. Просто си твърде... — Морвийр махна с ръка. — Северен.

Муркато отключи вратата в горния край на стълбището и я отвори. Тръпката последва останалите, като примигваше от слънчевата светлина.

— В името на мъртвите. — Наоколо се простираше мешавица от най-различни покриви, червени керемиди, сиви площи, гниещи дъски, ръждясала мед, платнища, кожи и мъх. Плетеница от подпори, пробити улуци, закрепени с вериги, висящи простири, нагъчкано едно върху друго, под всякакъв ъгъл, заплашващо, че всеки момент ще се срути на улицата. Димът от безбройните комини почти скриваше слънцето. Тук-там над хаоса стърчеше кула или купол, както и самотни дървета, успели някак да израснат. Морето сивееше в далечината, гората корабни мачти се поклащаха неритмично.

Оттук се чуваше шумът на целия град. Работа и игра, викове на продавачи, скърдане на колела и звън на чукове, откъси от песни и музика, радост и отчаяние, всичко се смесваше като яхния в гигантски казан.

Тръпката се приближи до покрития с лишеи парапет и надникна. Долу по павираната улица се движеха хора, като придошла вода в каньон. На отсрещната страна се извисява чудовищна сграда.

Стената ѝ беше от гладко издялани камъни с колони на всеки двайсет крачки, по-дебели, отколкото той можеше да обгърне. С украса

от издялани лица и листа. На втория и третия етаж имаше малки прозорчета, а на следващия доста по-големи, всичките със здрави метални решетки. По ръба на плоския покрив имаше извити навън черни метални шипове.

Морвийр се усмихна.

— Дами, господа и диваци, представям ви уестпортския клон на Банкова къща „Валинт и Балк“.

Тръпката поклати глава.

— Прилича на крепост.

— На затвор — промърмори Дружелюбния.

— На банка — изхили се Морвийр.

НАЙ-БЕЗОПАСНОТО МЯСТО НА СВЕТА

Вътрешността на уестпортския клон на „Валинт и Балк“ беше кънтяща пещера от червен порфир и черен мрамор. Излъчваше мрачното величие на императорска гробница. Оскъдната светлина проникваше през малки високо разположени прозорци, решетките им хвърляха кръстовидни сенки по пода. Редица големи мраморни бюстове наблюдаваше неодобрително посетителите. Вероятно изобразяваха най-великите търговци и финансисти на Стирия. Престъпници, превърнали се в герои благодарение на колосалния си успех. Морвийр се зачуди дали Сомену Хермон е сред тях. Мисълта, че известният търговец заплаща индиректно услугите му, го накара да се усмихне още повече.

Повече от шейсет служители седяха на идентични бюра, отрупани с идентични купчини документи, надвесени над огромни подшити с кожа счетоводни книги. Всякакви хора, с най-различен цвят на кожата. Някои носеха характерните шапчици и тюрбани на различните кантийски секти. Единствените предразсъдъци тук бяха по отношение на това кой колко бързо се оправя с парите. Писалките потракваха в мастилниците, перата дращеха по хартията, страниците шумоляха при всяко отгръщане. Търговците стояха на групички и разговаряха. Не се виждаше нито една монета. Богатствата тук се въртяха в идеи, думи, слухове и лъжи, твърде ценни, за да бъдат задържани от простото сребро и лъскавото злато.

Гледката беше впечатляваща и плащаща, но Морвийр не беше от хората, които се притесняват лесно. Той се вписваше тук идеално, както навсякъде и никъде. Завъртя се край дългата опашка от добре облечени клиенти с цялото задоволство на новобогаташ. Дружелюбния вървеше зад него, стиснал сандъчето, а Дей пристъпяше скромно на пръсти най-отзад.

Морвийр щракна с пръсти към най-близкия служител.

- Имам среща с... — Погледна писмото, за да подсили ефекта.
- Някой си Мотис. По повод внасянето на солиден депозит.
- Разбира се. Изчакайте за момент.

— Стига да е един. Времето и парите са едно и също.

Морвийр започна да оглежда небрежно мерките за сигурност. Щеше да е подценяващо, ако ги наречеше солидни. Преброи дванайсет въоръжени мъже в залата, екипирани по-сериозно и от телохранителите на краля на Съюза. Зад високите двойни врати имаше още дузина.

— Това място е крепост — промърмори Дей.

— Само че е по-добре защитено — отвърна Морвийр.

— Колко ще се бавим?

— Защо?

— Гладна съм.

— Пак ли? Имай милост! Няма да умреш от глад, ако... Чакай.

Появи се висок мъж с гърбав нос, опредяваша сива коса и тъмна дреха със строга висока яка.

— Мотис — измърмори Морвийр, беше го познал по подробното описание на Муркато. — Нашата цел.

Банкерът вървеше до по-млад мъж с къдрава коса, приятна усмивка и простички дрехи. Толкова незабележителен, че щеше да свърши чудесна работа като отровител. Въпреки това Мотис, който оглавяваше банката, вървеше вдървено, сякаш му беше подчинен. Морвийр се приближи към тях, за да може да чуе.

— Господарю Сулфур, надявам се, че ще уведомите нашите началници, че всичко е под контрол. — Мотис като че ли беше леко паникьосан. — Напълно и абсолютно...

— Разбира се — отвърна нареченият Сулфур небрежно. — Въпреки че нашите началници рядко имат нужда от информиране. Те наблюдават непрекъснато. Ако всичко е под контрол, вероятно са задоволени. Ако не... — Той се усмихна към Мотис и Морвийр и отровителят забеляза, че има различни очи, синьо и зелено. — Приятен ден. — И се изгуби в тълпата.

— С какво мога да ви помогна? — попита Мотис. Имаше вид на човек, който никога не се е смял. А вече нямаше и време да пробва.

— Позволете да ви се представя. Казвам се Рийвром, търговец от Пуранти. — Морвийр се изхили вътрешно, както правеше всеки път, когато пробутваше псевдонима си, но лицето му излъчваше само искрена топлота. Протегна ръка.

— Рийвром. Чувал съм за фамилията. За мен е привилегия да се запознаем. — Мотис отказа здрависването и запази внимателно разстояние помежду им. Явно беше предпазлив. И с право. Малкият шип, в пръстена на Морвийр беше намазан с отрова на скорпион в разтвор от леопардово цвете. Банкерът щеше да преживее тяхната среща, но да е мъртъв до час.

— Това е моята племенница — продължи Морвийр, без да се обезкуражи от неуспешния опит. — Натоварен съм със задачата да я представя на подходящи кандидати за ръката ѝ. — Дей изпърха с клепачи в перфектна имитация на срамежливост. — А това е моят служител. — И кимна към Дружелюбния, който само се намръщи. — Малко се изсилих. По-скоро моят телохранител, господин Очарователния. Не е много разговорлив, но що се отнася до охраната ми... Да речем, че е относително адекватен. Въпреки това обещах на стара му майчица, че ще го прибера...

— Вероятно сте тук по работа? — прекъсна го Мотис.

Морвийр се поклони.

— Искам да внеса солиден депозит.

— Опасявам се, че придружителите ви ще трябва да изчакат, но ако ме последвате, с радост ще приемем депозита ви и ще изгответим необходимите книжа.

— Но племенницата ми...

— Разбирате, че в името на сигурността не може да правим изключения. Племенницата ви е в пълна безопасност тук.

— Разбира се, разбира се. Господин Очарователен! Ковчежето!

— Дружелюбния подаде сандъчето на един очилат писар, който се прегърби под тежестта му. — Чакайте тук и не правете бели! — Морвийр въздъхна, сякаш имаше невероятни трудности да си намери компетентни слуги, и последва Мотис. — Нали парите ми ще са в безопасност тук?

— Стените на банката са дебели дванайсет стъпки. Има само един вход, който денем се пази от дванайсет въоръжени мъже. Нощем се заключва с три ключалки, произведени от различни ключари, а ключовете се държат от различни служители. Две групи непрекъснато патрулират отвън до сутринта. Въпреки това вътрешността също се държи под охрана. — Банкерът махна към един отегчен мъж в кожена броня, седящ на бюро до коридора.

— Заключвате човек тук?
— През цялата нощ.
Морвийр цъкна с уважение.
— Много старателни мерки.

Извади кърпичката си и се престори, че кашля в нея. Коприната беше напоена в синапен корен, една от многото отрови, към които бе развил имунитет. Трябаше да остане насаме с Мотис само за секунда и да притисне кърпичката към лицето му. При най-малкото вдишване човекът щеше да умре с кървава кашлица в рамките на минута. Само че служителят със сандъчето се тътреше до тях и не му предоставяше подобна възможност. Морвийр се принуди да прибере смъртоносната кърпичка и присви очи, когато тръгнаха по дълъг коридор, окичен с огромни картини. Светлината се изсипваше през самия покрив, който очевидно бе направен от множество стъклени панели.

— Имате прозорци на покрива! — Морвийр бавно завъртя глава.
— Истинско чудо на архитектурата!
— Това е съвсем модерна сграда. Появявайте ми, няма по-сигурно място за парите ви.
— Може би в руините на Аулкус? — пошегува се Морвийр, докато минаваха покрай преувеличено изображение на древния град.
— Дори и там.
— Предполагам, че тегленето ще е още по-предизвикателно! Ха, ха. Ха, ха.

— Точно така. — Банкерът не показва дори намек за усмивка. — Вратата на трезора е от дебело цяла стъпка солидно съюзно желязо. Не преувеличаваме, като казваме, че това е най-безопасното място в Кръга на света. Насам.

Влязоха в обширно помещение, общите с потискащо тъмна дървена ламперия, едновременно скъпо, но некомфортно, заето от огромно бюро с размерите на бедняшка колиба. Портрет на едър плешив мъж се взираше към Морвийр, все едно подозираше, че е замислил нещо лошо. Някой от древните бюрократи на Съюза. Золер, или пък Баяловелд.

Мотис седна на висок твърд стол и предложи насрещния на Морвийр. Служителят вдигна капака на сандъчето и започна да брои монетите, като използваше сметалото с добре тренирана ефективност. Банкерът наблюдаваше, без да мига. В никакъв етап не докосна

сандъчето или монетите. Предпазлив човек. Дразнещо предпазлив. Очите му се стрелнаха през бюрото.

— Вино?

Морвийр отклони поглед към стъклените врати на шкафа.

— Не, благодаря. Твърде много се опиянявам и между нас да си остане, често се излагам. Накрая реших да се въздържам изцяло и сега само го продавам на другите. Това нещо е... отрова. — Той се усмихна леко. — Но нека това не ви спира. — Пъхна небрежно ръка в скрития джоб на палтото си, където имаше стъкленица със звезден сок. Нямаше да е трудно да отвлече вниманието и да капне няколко капки в чашата на Мотис...

— И аз го избягвам.

— Аха. — Морвийр оставил стъкленицата и измъкна сгънат лист, сякаш това бе първоначалното му намерение. Разгъна го и се прости, че чете, но очите му шареха из кабинета. — Значи внасям пет хиляди... — той огледа ключалката на вратата и нейното разположение — двеста... — плочите на пода, панелите на стените, конструкцията на тавана, кожата на стола на Мотис, въглените в запаленото огнище — и дванайсет монети. — Нищо не изглеждаше обещаващо.

Мотис не показа емоция при споменаването на сумата. Богатство или дребно ресто, все същото. Отвори тежката счетоводна книга пред себе си. Облиза пръст и започна да премята пукащите страници. Морвийр усети как го обзема топло задоволство и положи усилие, за да не подскочи триумфално. Задоволи се с превзета усмивка.

— Печалба от последното ми пътуване до Сипани. Осприанско вино носи печалба дори в такива смутни времена. За мое щастие не всички са така въздържани като нас, господин Мотис!

— Разбира се. — Банкерът облиза отново пръст и продължи да отгръща страници.

— Пет хиляди двеста и единайсет — обяви служителят.

Мотис трепна с клепачи.

— Опитвате се да заделите нещо?

— Аз? — Морвийр се засмя фалшиво. — Проклетият Очарователен изобщо не може да брои! Кълна се, че няма никаква представа от числата.

Писалката на Мотис заскърца по книгата, а служителят попиваше внимателно, докато началникът му изготвяше разписката.

След това я занесе на Морвийр заедно с празното сандъче.

— Разписка за цялата сума от името на Банкова къща „Валинт и Балк“ — каза Мотис. — Приема се във всяка надеждна търговска институция в Стирия.

— Трябва ли да подпиша някъде? — попита Морвийр с надежда и стисна писалката във вътрешния си джоб. Тя вършеше работа като тръбичка за издухване на стрели и беше заредена със смъртоносна...

— Не.

— Много добре. — Морвийр се усмихна, сгъна листа и го прибра, като внимаваше да не докосне смъртоносния ръб на скалпела си. — По-добро от злато и много по-леко. Засега ви пожелавам довиждане. Беше наистина удоволствие. — Отново протегна ръка, отровният му пръстен проблесна. Не вредеше да направи последен опит.

Мотис не помръдна от стола.

— И за мен.

ЗЛИ ПРИЯТЕЛИ

Това беше любимото място на Бена в Уестпорт. Мъкнеше я тук два пъти седмично, всеки път, когато посетеха града. Олтар от огледала, полирano дърво и лъскав мрамор. Храм на бога на контетата. Главният жрец — клощав бръснар с бродирана престиилка — стоеше в центъра на помещението с вдигната брадичка, все едно очакваше появата им.

— Мадам! Радвам се да ви видя отново! — Примигна за момент.
— Съпруга ви няма ли го?

— Брат ми. — Монца преглътна. — Не... няма го. Водя по-серизожно предизвикателство...

Тръпката пристъпи през вратата, оглеждаше се като овца на заколение. Тя понечи да каже нещо, но бръснарят я прекъсна:

— Мисля, че виждам проблема. — Заобиколи бързо Тръпката, а севернякът го изгледа намръщено. — Леле, леле. Всичко ли ще махнем?

— Какво?

— Всичко — отвърна Монца и тикна една монета в ръката му.

— Но внимавай. Не е свикнал на това и може да се подплаши. — Осъзна, че описва спътника си като кон. Може би беше твърде благосклонна.

— Разбира се. — Бръснарят се обърна и затаи дъх. Тръпката беше свалил новата си риза и посягаше към колана си.

— Говорим за косата ти, глупако — каза Монца. — Не за дрехите.

— Аха. И на мен ми се стори странно, ама с вашите откачени южняшки обичаи. — Монца го изгледа, докато колебливо навличаше ризата си. Имаше дълъг белег на гърдите, розов и разкривен. Едно време щеше да реши, че е грозен, но напоследък ѝ се бе наложило да промени мнението си за белезите, наред с други неща.

Тръпката се настани на стола.

— Цял живот съм с тази коса.

— Тогава е крайно време да се освободите от задушаващото ѝ присъствие. Наклонете глава напред, моля. — Бръснарят ловко извади ножица и Тръпката скочи на крака.

— Нали не мислиш, че ще оставя непознат с острие около лицето ми?

— Протестирам! Аз се грижа за външния вид на най-изисканите господа в Уестпорт!

— Ти. — Монца хвана отстъпващия бръснар и го бутна напред.

— Млъкни и го подстрижи. — Тикна още една монета в джоба на престилката му и изгледа мрачно Тръпката. — А ти млъкни и стой мирно.

Той се върна на стола и стисна облегалките толкова силно, че сухожилията по ръцете му изпъкнаха.

— Наблюдавам те.

Бръснарят въздъхна, присви устни и започна работа.

Монца се завъртя из помещението, докато ножиците тракаха зад нея. Отиде до полицата и небрежно започна да отпушва шишенцата с парфюм и да души съдържанието им. Зърна отражението си в едно стъкло. Намръщено лице. Отслабнало и по-остро отпреди. Очите ѝ бяха хълтнали от болката в краката, която непрекъснато призоваваше за хъск.

„Тази сутрин си особено красива, Монца“.

Идеята за лула заседна в главата ѝ като кост в гърлото. Нуждата се появяваше все по-рано с всеки ден. Все по-често ѝ беше лошо и схванато, докато броеше минутите до следваща лула, когато щеше да потъне в меката, празна топлина. При тази мисъл пръстите ѝ потрепериха и тя облиза пресъхналите си устни.

— Винаги е била дълга. Винаги. — Обърна се. Тръпката се мръщеше, все едно го мъчеха, кичурите му падаха на полирания дъсчен под. Някои хора мърквали, когато бяха нервни. Други започваха да бърборят. Явно Тръпката беше от вторите. — Може би защото брат ми беше с дълга коса и аз му подражавах. Исках да съм като него. Копирах го във всичко. Знаеш как са малките братя... А твойт брат какъв беше?

Тя усети как бузата ѝ потръпва, като си припомни усмихнатото лице на Бена в огледалото и нейното зад него.

— Беше добър човек. Всички го обичаха.

— И моят брат беше добър. Много по-добър от мен. Поне така мислеше баща ми. Никога не пропускаше да ми го каже... Искам да кажа, че там, откъдето идвам, няма нищо странно в дългата коса. Хората имат други неща за рязане по време на война. Черния Дау все ми се присмиваше, защото винаги скъсяваше неговата, за да не му пречи по време на битка. Но пък той се заяждаше с всички. Черния Дау. Корава уста. Корав мъж. Единственият по-опасен от него беше Кървавия Девет. Помня...

— За човек, който уж не знае добре езика, нещо не спираш да говориш. Знаеш ли какво мисля аз?

— Какво?

— Хората говорят много, когато няма какво да кажат.

Тръпката въздъхна.

— Просто опитвам да направя утрешния ден малко по-добър от днешния. Аз съм от онези... Тук имате специална дума, нали?

— Идиоти?

Той се нацупи.

— Друго исках да кажа.

— Оптимисти?

— Точно. Аз съм оптимист.

— И как ти се получава?

— Не много добре, но продължавам да се надявам.

— Такива сте оптимистите. Тъпи копелета, които никога не си вземат поука. — Виждаше как лицето му се появява изпод кичурите мазна коса. Корави скули, остър нос, малък белег на веждата. Беше хубаво лице, доколкото ѝ пукаше. Откри, че ѝ пука повече, отколкото очакваше. — Ти си бил воин, нали? Как ги наричате в Севера... карл?

— Всъщност бях Именуван мъж. — Можеше да чуе гордостта в гласа му.

— Браво. Значи си водил хора?

— Случвало се е. Баща ми беше известен, брат ми също. Явно малко от това е останало и по мен.

— И защо се отказа? Защо дойде тук, където си никой?

Той погледна отражението ѝ в огледалото, докато ножиците щракаха около лицето му.

— Морвийр каза, че ти си била воин. Прословут.

— Не толкова прословут. — Това беше само половин лъжа. Славата ѝ в много отношения беше позорна.

— В нашия край това е странна работа за жена.

Монца сви рамене.

— По-лесно е от земеделието.

— Но все пак познаваш войната, нали?

— Да.

— Вярвам, че си била в битки. Виждала си как загиват хора.

— Да.

— Значи знаеш и какво върви с това. Походите, чакането, болестите. Изнасилванията, грабежите, пожари и убийства на хора, които с нищо не са го заслужили.

Монца си припомни собствената си опожарена нива, преди толкова години.

— Ако искаш да кажеш нещо, говори направо.

— Кръвопролитието носи само кръвопролитие. Уреждането на една сметка само създава нова. Войната оставя горчив привкус в устата на всеки, който не е откачил, и с времето става все по-гадно. — Тя не отрече. — Така че знаеш защо поисках да се измъкна. Да създам нещо. Нещо, с което да се гордея, а не само да руша. Да бъда... по-добър човек.

Щрак, щрак. Косата продължаваше да пада на пода.

— По-добър човек, а?

— Точно така.

— Нали си виждал мъртвци.

— Достатъчно.

— Много, на едно място? — попита тя. — Нахвърляни след болест или нападали след битка.

— Да, виждал съм.

— Да си забелязвал някои от тях да светят, да речем? Или да миришат като рози в пролетна утрин?

Тръпката се намръщи.

— Не.

— Добрите и лошите, всички изглеждат еднакво, нали? Поне на мен. — Беше негов ред да замълчи. — Ако си добър и правиш правилното всеки ден, изграждаш неща, с които се гордееш, за да може копелетата да ги разрушат във всеки момент, казваш благодаря всеки

път, когато те ритнат в чаталя, мислиш ли, че като умреш и те погребат, ще се превърнеш в злато?

— Какво?

— Или ще изгниеш като останалите шибаняци?

Той бавно кимна.

— Естествено, че ще изгния. Но поне може да оставя нещо хубаво след себе си.

Монца се засмя сухо.

— Какво оставяме освен недовършени и неизказани неща? Празни дрехи, празни помещения, празнина в хората, които са ни обичали? Неоправени грешки и изгнили надежди?

— За надеждите може и да е така. Но бих добавил добрите думи и щастливите спомени.

— И всичките усмивки на загиналите приятели те топлеха, когато те открих, така ли? Как бяха на вкус, когато беше гладен? Нима ти повдигнаха настроението, когато беше отчаян?

Тръпката изду бузи.

— Направо си като слънчев лъч. Може пък и да са ми донесли нещо добро.

— По-добро от джоб пълен със сребро?

Той примигна и отклони поглед.

— Може би. Но все пак мисля да се придържам към майто си мислене.

— Ха. Късмет тогава, добри човече. — Тя поклати глава, сякаш не беше чувала подобна глупост. „Дай ми само зли хора за приятели, — беше написал Вертурио. — Тях мога да разбера“.

Последно изщракване с ножиците и бръснарят отстъпи и изтри потното си чело с ръкав.

— Готово.

Тръпката се погледна в огледалото.

— Изглеждам различно.

— Сър прилича на стирийски аристократ.

— Поне вече не прилича на северен просяк — изсумтя Монца.

— Може би. — Тръпката не беше много щастлив. — Мисля, че това е по-добре изглеждащ мъж. По-умен мъж. — Прокара ръка по късата си черна коса и се намръщи на отражението си. — Но не съм сигурен дали вярвам на това копеле.

— И за финал... — Бръснарят се наведе с цветна кристална бутилка в ръце и пръсна малко парфюм на главата на Тръпката.

Севернякът рипна като котка, стъпила на въглен.

— К'во правиш, по дяволите? — Изръмжа, сви юмруци и бутна бръснаря така, че той отлетя с писък чак в другия край на помещението.

Монца се засмя неудържимо.

— Может и да изглежда като благородник. — Извади още няколко монети и ги тикна в джоба на ошашавения бръснап. — Но определено му липсват маниери.

Когато се прибраха в порутеното имение, вече се мръкваше. Монца отново беше спуснala качулката си, а Тръпката се перчеше гордо с новото си палто. В запуснатия двор пръскаше хладен дъжд, а на първия етаж светеше само една лампа. Тя се намръщи и погледна Тръпката, след което посегна към ножа на колана си с лявата ръка. Погубре да е готова за всичко. Изкачила скърцащото стълбище и застанаха пред олющената врата, иззад която се процеждаше светлина. Монца я открехна с крак.

Две горящи цепеници в камината едва затопляха помещението. Дружелюбния стоеше до прозореца и гледаше към тротоара през пролуките на затворените капаци. Морвийр беше разгърнал някакви листи върху очуканата маса и ги придържаше с омазана с мастило ръка. Дей се бе разположила направо върху масата със свити крака и белеше портокал с кама.

— Определено подобрение — изсумтя тя, щом видя Тръпката.

— Не мога да не се съглася — изхили се Морвийр. — Един мръсен дългокос идиот излезе тази сутрин. Сега се връща чист късокос идиот. Истинска магия.

Монца пусна ножа, а Тръпката измърмори нещо на северняшки.

— След като не дрънкаш обичайните си глупости, предполагам, че работата не е свършена.

— Мотис е много предпазлив и добре защитен. Банката е твърде добре охранявана през деня.

— Да го спипаме навън.

— Движи се с бронирана карета, с дузина стражи. Ако се опитаме да го спрем, ще е твърде голям риск.

Тръпката хвърли още едно дърво в огъня и протегна ръце към пламъците.

— А в къщата му?

— Проследихме го дотам — изръмжа Морвийр. — Живее на ограден остров в залива, където са именията на градските старейшини. Простолюдието не се допуска. Няма как да се доберем до къщата дори да разберем коя е точно. Не знаем колко стражи, слуги и членове на семейството има там. Не знаем нищо. Отказвам да подхвана толкова сложна работа само на предположения. Какво не поемам никога, Дей?

— Рискове.

— Точно така. Аз работя с определености, Муркато. Затова се обърна към мен. Нае съм да убия определен човек, а не за касапско изпълнение, в което жертвата да се измъкне. Вече не сме в Каприл...

— Знам къде сме, Морвийр. Какво предлагаш?

— Събрах необходимата информация и изготвих план за достигане на желания ефект. Само трябва да си осигури достъп до банката през нощта.

— И как планираш да го постигнеш?

— Как планирам да го постигна, Дей?

— Чрез внимателно прилагане на логика, наблюдение и методика.

Морвийр отново докара противната си усмивка.

— Точно така.

Монца погледна насторани към Бена. Само че Бена беше мъртъв, а на негово място стоеше Тръпката. Севернякът повдигна вежди, въздъхна и отново се обърна към огъня. „Дай ми само зли хора за приятели“, беше написал Вертурио. Но все някъде трябваше да има граница.

ДВЕ ДВОЙКИ

Заровете показваха две двойки. Две по две е четири. Две плюс две е четири. Същият резултат, независимо дали ще събереш заровете, или ще ги умножиш. Тази мисъл караше Дружелюбния да се чувства безпомощен. Безпомощен, но спокоен. Всички тези хора се мъчеха да свършат нещо, но колкото и да се стараеха, резултатът си оставаше същият. Заровете бяха пълни с поука. Стига да можеш да я извлечеш.

Групата се бе разделила на две двойки. Морвийр и Дей бяха едната. Учител и ученичка. Те стояха заедно, говореха заедно и се смееха на останалите. Но напоследък Дружелюбния забелязваше, че Муркато и Тръпката оформят друга двойка. Двамата клечаха заедно на парапета, черни фигури на фона на нощното небе, и се взираха към огромния тъмен силует на банката. Той знаеше, че хората често се стремят да оформят двойки. Всички освен него. Той си стоеше сам, в сенките. Може би наистина в него имаше нещо съркано, както му бяха казали съдиите.

Саджаам беше изbral да се сдружи с него в Убежището, но Дружелюбния не хранеше илюзии. Саджаам го бе изbral, защото беше полезен. Защото другите се бояха от него. Както и от всички останали в мрака. Но Саджаам поне не се преструваше. Той беше единственият честен човек, когото познаваше, и уговорката им бе честна. Саджаам бе събрал достатъчно пари, за да откупи свободата си. Но беше почтен мъж и след като се измъкна, не забрави Дружелюбния. Върна се, за да освободи и него.

Извън затвора нямаше правила и нещата бяха различни. Саджаам си имаше друга работа и Дружелюбния отново остана сам. Не че му пречеше. Беше свикнал, а и си имаше заровете за компания. Ето как се озова на този тъмен покрив в Уестпорт посред зима. С тези две неравностойни двойки от непочтени хора.

Стражите също идваха на две двойки, по четирима на един патрул и общо две четворки. Обикаляха неспирно около банката цяла нощ. Валеше нещо средно между дъжд и сняг. Въпреки това те не

спираха да патрулират в мрака. Единият патрул се зададе по уличката. Мъжете бяха добре бронирани и носеха алебарди на рамо.

— Ето ги отново — каза Тръпката.

— Виждам — озъби се Морвийр. — Почвай да броиш.

Високият гърлен шепот на Дей се разнесе в ноцта:

— Едно... две... три... четири... пет... — Дружелюбния се вторачи в мърдащите ѝ устни, забравил напълно за заровете. Устата му мърдаше беззвучно в синхрон с нейната. — Двайсет и две... двайсет и три... двайсет и четири...

— Как да стигна до покрива? — мърмореше Морвийр. — Как да стигна до покрива?

— Въже и кука? — предложи Муркато.

— Твърде бавно, твърде шумно, твърде несигурно. Въжето ще се вижда през цялото време, дори да предположим, че успеем да закачим куката. Не. Трябва ни метод, който да не позволява инциденти.

Дружелюбния се молеше да мъркнат, за да може да слуша броенето на Дей. Чак онази работа го болеше от напъване да чуе гласа ѝ.

— Сто и дванайсет... сто и тринайсет... — Той затвори очи и подпра глава на стената, а пръстът му започна да отмерва в такт. — Сто осемдесет и две... сто осемдесет и три...

— Никой не може да се изкачи по стената — чу се гласът на Муркато. — Никой. Твърде е гладка и отвесна. Освен това и шиповете пречат.

— Напълно съм съгласен.

— Да проникнем във вътрешността.

— Невъзможно. Твърде много свидетели. Трябва да минем по стената и през прозорците на покрива. Поне уличката е пуста нощно време. Това е в наша полза.

— Ами другите страни на сградата?

— Северната фасада е по-осветена и по-оживена. На изток е входът, където има четирима допълнителни стражи. Южната е като тази, но там няма достъп до съседен покрив. Не. Тази стена е единствената ни възможност.

Дружелюбния зърна мъждукащата светлина в дъното на уличката. Следващият патрул два пъти по двама стражи, двама плюс двама, четирима, обикалящи за пореден път банката.

— Цяла нощ ли патрулират?

— По някое време ги сменят други две четворки. Обикалят така до сутринта.

— Двеста деветдесет и едно... двеста деветдесет и две... и ето ги отново. — Дей цъкна с език. — Около триста.

— Триста — изсъска Морвийр и Дружелюбния видя как поклати глава в мрака. — Не е достатъчно.

— Тогава как? — озъби се Монца.

Дружелюбния стисна отново заровете, усети познатите им ръбове в шепата си. На него не му пукаше как ще влязат в банката и дали въобще ще успеят. Главните му надежди бяха свързани с това Дей да почне да брои отново.

— Трябва да има начин... трябва.

— Аз ще го направя. — Всички се обърнаха. Тръпката седеше на парапета, бледите му ръце се люлееха.

— Ти? — подсмихна се Морвийр? — Как?

Дружелюбния едва различи усмивката на северняка в мрака.

— С магия.

ПЛАНОВЕ И ИНЦИДЕНТИ

Стражите изтрополиха по алеята. Четирима, с нагръдници, стоманени шлемове и алебарди, чиито остриета отразяваха светлината на фенерите. Тръпката се притисна в сянката на прага, докато отминат, изчака няколко нервни мига, прекоси уличката и спря пред колоната, която беше изbral. Започна да брои. Около триста секунди, за да стигне до покрива. Погледна нагоре. Изглеждаше доста гадно. Защо, по дяволите, се бе навил на това? Само за да изтрие усмивката на онзи идиот Морвийр и да покаже на Муркато, че си струва парите?

— Винаги съм бил най-лошият си враг — прошепна той. Имаше твърде много гордост. Както и ужасяваща слабост към добре изглеждащи жени. Кой би помислил?

Извади въже, дълго около две стъпки, с примка в единия край и кука в другия. Хвърли поглед към прозорците на отсещните сгради. Повечето капаци бяха затворени заради студа, но имаше някои открайнати, а и два-три прозореца още светеха. Зачуди се какъв ли е шансът някой да забележи как се катери по стената на банката. Със сигурност беше по-голям, отколкото му харесваше.

— Най-шибаният лош враг. — Застана в основата на колоната.

— Тук някъде е.

— Къде бе, идиот?

Тръпката замръзна, въжето увисна в ръцете му. Чуха се стъпки и дрънчене на броня. Скапаните стражи се връщаха. Не се бе случило ни веднъж за петдесет обиколки. Всичките приказки за наука на проклетия отровител се бяха оказали глупости и сега Тръпката щеше да го отнесе. Притисна се към сенките и усети как големият арбалет на гърба му остьрга камъните. Как, по дяволите, щеше да го обясни? Просто излязох да се поразходя с тоя арбалет и черните дрехи?

Ако побегнеше, щяха да го видят, да го подгонят и вероятно да го съсекат. Във всички случаи щяха да разберат, че някой опитва да проникне в банката, и цялата работа щеше да пропадне. Ако останеше... все същото, макар че съсичането с алебардите изглеждаше още по-вероятно.

Гласовете се приближиха.

— Тука някъде трябва да е. Нали обикаляме по един и същ маршрут...

Някой явно беше загубил нещо. Тръпката за пореден път прокле лайнения си късмет. Твърде късно за бягство. Стисна юмрук около дръжката на ножа. Стъпките прозвучаха от другата страна на колоната. Защо беше приел среброто? Явно имаше и ужасяваща слабост към парите. Стисна зъби; всеки момент щяха да...

— Моля ви! — чу се гласът на Муркато. Тя се появи по алеята, с отметната качулка и веещо се палто. За пръв път я виждаше без меч. — Извинявам се, че ви беспокоя. Искам да се прибера, но май съм се загубила. — Единият страж пристъпи към средата на уличката и застана с гръб към Тръпката. Другият го последва. Бяха на една ръка разстояние. Можеше да се пресегне и да пипне броните им.

— Къде сте отседнали?

— При едни приятели, до фонтана на улица „Лорд Сабелди“. За пръв път съм в града. — Тя се засмя безпомощно. — Явно се обърках съвсем.

Единият страж бутна шлема си назад.

— Така е. Това се пада чак в другия край на града.

— Обикалям от часове. — Тя започна да се отмества, примамвайки мъжете след себе си. Появиха се и другите двама стражи. Цялата четворка стоеше с гръб към Тръпката. Той затаи дъх, сърцето му думтеше така лудо, че чак се чудеше как не го чуват. — Много ще съм благодарна, ако един от вас, господа, ме упъти във върната посока. Ама и аз съм една глупачка...

— Не. Не. Уестпорт си е объркващ.

— Особено през нощта.

— И аз се губя по някой път. — Мъжете се засмяха и Монца също се разсмя, без да спира да ги отдалечава. Очите й за момент засякоха очите на Тръпката, след което цялата група се скри зад следващата колона и гласовете им загълхнаха. Той затвори очи и издиша бавно. Явно не само той имаше слабост към жените.

Застана в основата на колоната, преметна въжето около нея и кръста си и направи примка. Нямаше представа докъде е стигнало броенето, но трябваше да се изкатери бързо. Обгърна камъка с колене

и ходила и надигна примката нагоре, след това я затегна и премести и краката си нагоре.

Беше научил този номер от брат си, още като дете. Използваше го, за да катери високите дървета в долината и да краде яйца от гнездата. Помнеше как се смееха, когато отначало падаше. Сега трябваше да използва номера, за да убие човек, а ако паднеше, щеше да загине. Но пък животът го бе отнесъл в друга посока от очакваното.

Закатери се ловко. Също като на дърво, само дето горе нямаше яйца, а и шансът да ти се забие треска в топките не беше голям. Но си беше трудно. Изпоти се, докато стигне края на колоната, а му оставаше по-трудната част. Хвана с една ръка статуята на върха, а с другата откачи въжето и го преметна на рамо. След това започна да се набира, пръстите му направо дълбаеха дупки в камъка. Успя да преметне крак през намръщеното лице на каменната жена и остана така, високо над уличката, стиснал две каменни листа с надеждата, че са по-здрави от истинските.

Беше попадал и на по-приятни места, но трябваше да го погледне от добрата страна. За първи път от доста време имаше женско лице между краката му. Чу изсъскване и зърна тъмната фигура на Дей на отсрещния покрив. Тя сочеше надолу. Явно следващият патрул наближаваше.

„Мамка му!“ Той се притисна към стената, помъчи се да заприлича максимално на статуя, с надеждата че никой няма да погледне нагоре точно в този момент. Ръцете му вече изтръпваха от стискане. Мъжете изтрополиха отдолу и той издиша шумно, сърцето му тупаше по-силно от всяко. Изчака ги да завият зад ъгъла и събра сили за последния напън.

Шиповете по стената бяха монтирани в процепи и беше невъзможно да се преминат. Но тези на колоните бяха зазидани в камъка. Тръпката извади дебели ковашки ръкавици и си ги сложи. След това стисна два шипа и пое дъх. Пусна краката си и почна да се набира, докато шиповете не застанаха пред очите му. Също като набирането по клони, само че с шанс да си извадиш очите. Надяваше се, че това няма да му се случи.

Люшна се на една страна, след това на друга и успя да закачи един крак на покрива. Завъртя се и усети как шиповете одраха дебелото му палто, докато се издърпваше.

След миг беше на покрива.

— Седемдесет и осем... седемдесет и девет... осемдесет. — Дружелюбния мърдаше устни, докато гледаше как Тръпката се претъркулва на покрива на банката.

— Успя — прошепна Дей невярващо.

— И то навреме — засмя се Морвийр. — Кой да предположи, че ще се катери като... маймуна.

Севернякът се изправи на фона на нощното небе, свали големия арбалет от гърба си и почна да го зарежда.

— Да се надяваме, че не стреля като маймуна — прошепна Дей.

Тръпката се прицели. Дружелюбния чу избръмчаването на тетивата. След секунда усети как стрелата го удря в гърдите. Хвана я и се намръщи. Въобще не болеше.

— Щастливо обстоятелство, че няма острие. — Морвийр започна да развива кордата. — Ще е добре да избегнем евентуални злополуки, каквато щеше да е ненавременната ти кончина.

Дружелюбния хвърли стрелата и завърза въжето за кордата.

— Сигурен ли си, че ще издържи тежестта му? — промърмори Дей.

— Сулджукска коприна. Лека като зората, но яка като желязо. Може да издържи и трима ни едновременно, а ако някой погледне нагоре, няма да я види.

— Надявай се.

— Какво не правя никога, скъпа?

— Да, да.

Черната корда изсъска в ръцете на Дружелюбния, щом Тръпката започна да навива въжето обратно. Наблюдаваше го как се изнизва между сградите. На петнайсет се озова в ръцете на Тръпката. Двамата го опънаха добре, след което Дружелюбния го омота в стоманения пръстен, който бяха поставили по-рано, и направи възел, един, два, три пъти.

— Напълно сигурен ли си за възела? — попита Морвийр. — В плана няма място за падане отвисоко.

— Двайсет и осем крачки — отвърна Дружелюбния.

— Какво?

— Толкова е падането.

Кратка пауза.

— Това не ми помага.

Тънка черна линия свързваше двете сгради. Дружелюбния знаеше, че е там, но едва я различаваше.

Дей махна към нея, къдиците ѝ се люшнаха.

— След теб.

Морвийр се прехвърли през парапета. Дишаше тежко. Честно казано, да виси над улицата изобщо не беше приятно. По средата беше задухал смразяващ вятър, който накара сърцето му да се разтупти. Някога, като чирак на известния Мумах-ийн-Бек, изпълняващ подобни упражнения с котешка грация, но тези спомени си заминаваха заедно с опадващата му коса. Спря за момент, за да се успокои, изтри студената пот от челото си и видя, че Тръпката му се хили.

— Нещо смешно ли има? — попита Морвийр.

— Предполагам, че зависи от какво се разсмиваш. Колко време ще се мотаеш вътре?

— Точно колкото трябва.

— Гледай да си по-бърз, отколкото по въжето. Иначе няма да си излязъл, когато отворят утре. — Севернякът продължи да се усмихва, докато се прехвърляше през парапета с учудваща за едрата му фигура ловкост.

— Ако има Бог, значи ме е проклел с неприятни познати. — Морвийр обмисли за миг идеята да среже въжето на дивака, след което запълзя по металния канал между плочите към центъра на сградата. Големият стъклен покрив блестеше леко през хилядите квадратни панели. Дружелюбния клечеше наблизо и развиваше второ въже от кръста си.

— Ах, модерната епоха. — Морвийр коленичи до Дей и притисна нежно длани до стъклото. — Какво ли ще измислят още?

— Чувствам се благословена, че живея в такова вълнуващо време.

— Като всички нас, скъпа. — Той надникна внимателно в банката. — Като всички нас. — Коридорът беше едва осветен с по една лампа в краищата. Това докарваше блясък в полираните рамки на

картините, но оставяше вратите в солидна сянка. — Банки — прошепна отровителят с усмивка. — Винаги гледат да икономисват.

Започна да маха оловните ленти с клещи и да отмества внимателно всяко парче стъкло с помощта на маджун. Брилянтната му ловкост не беше намаляла с годините и за нула време махна девет панела, отстрани оловните решетки и си отвори достатъчно широка дупка.

— Точно навреме. — Светлината от фенера на пазача се появи в коридора и освети тъмните картини. Стъпките му отекнаха, докато минаваше под тях и се прозяваше. Сянката му се удължи по мраморните площи. Морвийр духна леко в тръбичката.

Пазачът посегна към тила си и Морвийр се дръпна от прозореца. Чуха се стъпки, изгъргорване и шум от падащо тяло. Отровителят надникна. Стражът лежеше по гръб, запалената лампа бе паднала до протегнатата му ръка.

— Чудесно — каза Дей.

— Естествено.

— Колкото и да говорим за наука, всеки път ми изглежда като магия.

— Някои биха казали, че сме като магьосници на съвременната епоха. Въжето, моля, господин Дружелюбен. — Затворникът му подхвърли единия край: другият беше овързан около кръста му. — Сигурен ли си, че ще ме удържиш?

— Да. — Мълчаливият мъж изльчващ такава сила, че дори Морвийр изпитващ увереност. Завърза въжето със собствен възел и вмъкна първо едната, а после и другата си мека обувка в дупката. Последваха бедрата, раменете — и накрая се озова в банката.

— Смъквай. — Започна да се спуска равномерно, сякаш го смъкваха с машина. Обувките му докоснаха пода и той развърза възела с едно движение. Притай се в сянката на близката врата, с готова тръбичка. Едва ли имаше повече от един страж, но човек не бива да се заслепява от очакванията си.

Винаги предпазливостта на първо място.

Очите му се стрелнаха в двете посоки на коридора. Беше настръхнал от вълнението от предстоящата работа. Нямаше движение. Само тишина, толкова дълбока, че почти кънтеши в наострените му уши.

Погледна нагоре, видя лицето на Дей и ѝ махна нежно. Тя се вмъкна с лекотата на цирков акробат. Носеше черната торба с екипировката им. Краката ѝ докоснаха пода и тя приклекна, отвърза се от въжето и се усмихна.

Морвийр също щеше да се усмихне, но успя да се сдържи. Нямаше полза да разкрива колко цени нейните таланти, преценка и характер, които бе развила през трите им години заедно. Нямаше полза да узнава колко дълбоко я уважава. При подобни случаи хората неизбежно предаваха доверието му. Времето в сиропиталището, чирачеството, бракът му, работата. Всички бяха осияни с груби предателства. Наистина сърцето му носеше много рани. Щеше да задържи всичко в рамките на професионалното и да предпази и двамата. Себе си от нея и нея от самата себе си.

— Чисто ли е? — прошепна тя.

— Като празна дъска за шах — измърмори той и се наведе над стражата. — Всичко върви по план. Какво мразим най-много?

— Горчица?

— И?

— Инциденти.

— Правилно. Няма щастливи инциденти. Хвани му краката.

Помъкнаха тялото по коридора и го настаниха в стола до бюрото. Главата на пазача се наклони назад и той захърка, дългите му мустаци затрепкаха.

— Ах, спинка като бебе. Подай ми нещата.

Дей му подаде празна бутилка от алкохол и Морвийр я оставил до краката на мъжа. Последва друга, почти пълна. Той поля обилно предницата на кожената броня на стражата, след това я оставил на една страна до пръстите му. Части от течността се разляха на пода.

Морвийр отстъпи и обхвана сцената с пръсти като в рамка.

— Гледката е готова. Кой работодател не подозира, че нощната охрана си пийва тайно, въпреки забраните? Виж отпуснатите черти, подуши мириса на алкохол, чуй шумното хъркане. Сигурни причини за уволняването му, когато го открият на сутринта. Той ще протестира, но без никакви доказателства... — отровителят прокара ръка през косата на мъжа и извади малката игличка — няма как да се предизвикат допълнителни подозрения. Всичко е нормално. Само дето няма да е нормално, нали? О, не. Мълчаливите коридори на уестпортския клон

на Банкова къща „Валинт и Балк“... ще крият смъртоносна тайна. — Той духна пламъка на фенера и останаха в почти пълна тъмнина. — Следвай ме, Дей, и не се мотай.

Двете безмълвни сенки тръгнаха по коридора и спряха пред вратата на кабинета на Мотис. Шперцовете на Дей проблеснаха, когато се зае с ключалката. Отне ѝ само миг.

— Слаба ключалка като за банка — прошепна тя, докато прибираще шперцовете, а Морвийр отваряше.

— Добрите ключалки са при парите.

— А ние не сме дошли да крадем.

— О, не, не. Ние сме съвсем различни. Ние оставяме неща. — Морвийр заобиколи чудовищното бюро и отвори тежката счетоводна книга, като внимаваше да не я помръдне от мястото ѝ.

— Подай ми разтвора, ако обичаш.

Тя извади пълен с фина паста буркан и Морвийр внимателно махна запушалката. Използваше за нанасянето фина четчица. Подходящ инструмент за художник с неизмерим талант. Страниците пукаха, докато ги разгръщаше и мазваше леко с четката в ъглите им.

— Виждаш ли, Дей. Леко, нежно и прецизно, с най-голямо внимание. Най-вече с внимание. Какво убива повечето практикуващи нашата професия?

— Собствените им отрови.

— Точно така. — Той затвори внимателно книгата, чиито страници вече бяха почнали да изсъхват, прибра четката и запуши буркана.

— Да тръгваме — каза Дей. — Гладна съм.

— Да тръгваме ли? — Усмивката на Морвийр се разшири. — Не, скъпа. Още не сме свършили. Трябва да заслужиш вечерята си. Предстои много работа тази нощ. Много... работа.

— Ето ме.

Тръпката почти щеше да падне от парапета. Завъртя се. Сърцето му се бе качило в гърлото. Муркато клечеше зад него с усмивка. Дъхът ѝ излизаше на пара.

— В името на мъртвите, стресна ме! — изсъска той.

— По-добре, отколкото да те бяха сбарили стражите. — Тя пропълзя до металната халка и подръпна възела. Значи успя, а? — В гласа ѝ се долавяше истинска изненада.

— Нима си се съмнявала?

— Предполагах, че ще си счупиш главата, стига въобще да стигнеш достатъчно високо.

Той се почука по главата с пръст.

— Това е най-здравата ми част. Отърва ли се от нашите приятели?

— Изпратиха ме през половината път до улица „Лорд Сабелди“. Ако знаех, че са толкова лесни, щях да ги дръпна още отначало.

Тръпката се ухили.

— Радвам се, че ги дръпна. Иначе те щяха да ме одърпат.

— Не можех да го допусна. Имаме още много работа.

Тръпката размърда рамене с неудобство. Понякога забравяше, че работата, за която са тук, включва основно убийство.

— Студено, а?

— По нашия край си е направо летен ден — изсумтя той, измъкна тапата от бутилката и ѝ я подаде. — Това може да те постопли.

— Много предвидливо. — Тя отпи голяма гълтка, тънките мускули по врата ѝ помръднаха.

— Като за член на банда наемни убийци съм доста предвидлив.

— Трябва да знаеш, че някои наемни убийци са доста свестни. — Монца отпи още веднъж и му върна бутилката. — Не и от тази банда, разбира се.

— Така е, по дяволите. Всички сме боклуци. Дори жените.

— Вътре ли са? Морвийр и малкото му echo?

— Аха. И то от доста време.

— А Дружелюбния?

— И той е с тях.

— Морвийр каза ли колко ще се бави?

— Той да каже нещо? Мислех, че аз съм оптимистът.

Зачакаха прилекнали в студената тишина, притиснати до парапета, взрени в тъмните очертания на банката. По някаква причина Тръпката се чувстваше доста нервен. Дори повече от очакваното около

предстоящото убийство. Хвърляше крадешком погледи към нея и не отклоняваше очи достатъчно бързо, когато го засечеше.

— Значи няма какво да правим, освен да чакаме на студа — каза тя.

— Предполагам. Освен ако не искаш да ме подстрижеш още покъсо.

— Страх ме е да извадя ножиците, защото ще почнеш да се събличаш.

Той се ухили.

— Браво. Това ти спечели нова гълтка. — И ѝ подаде бутилката.

— Наистина съм доста шаговита за жена, която наема убийци. — Монца се приближи още повече, за да я вземе. Достатъчно, че да почувства гъделичкане в страната откъм нея. Достатъчно, за да усети как дъхът му се учествява. Погледна настрани, за да не се излага повече от обичайното за последните две седмици. Чу я как отваря бутилката и отпива. — Благодаря.

— Няма нищо. Ще направя всичко, което трябва, вожде. Само кажи.

Когато се обрна, видя, че го гледа втренчено, с присвити устни, сякаш преценяваше колко струва.

— Има едно нещо...

Морвийр постави внимателно последната оловна пречка на мястото ѝ, наслага стъклата и прибра инструментите си и маджуна.

— Ще свърши ли работа? — попита бей.

— Съмнява ме, че ще издържи на буря, но ще изкара до утре. След това, подозирам, че ще имат много по-сериозни неприятности от протекъл покрив.

Стана и тръгнаха заедно към парапета.

Дружелюбния вече беше минал по въжето. Морвийр надникна през ръба. Под шиповете и статуите гладките колони се спускаха към павираната улица. Един от патрулите мина, фенерите се люшкаха.

— Ами въжето? — изсъска Дей, щом стражите се отдалечиха. — Ще го видят, щом се съмне.

— Не съм пропуснал нито един детайл. — Морвийр се усмихна и извади от вътрешния си джоб малка стъкленица. — Няколко капки

ще прегорят възела известно време след като минем. Трябва само да изчакаме от другата страна и ще си го приберем.

Помощничката му не изглеждаше убедена, доколкото можеше да види в мрака.

- Ами ако прогаря по-бързо?
- Няма.
- Според мен е доста рисковано.
- Скъпа, какво не поемам никога?
- Рискове, но...
- Щом се притесняваш, мини първа.

— Определено. — Дей се хвана сръчно за въжето и увисна. Отне й само около трийсет секунди, за да се прехвърли от другата страна.

Морвийр отвори стъкленицата и капна няколко капки на възела. Замисли се и капна още две. Нямаше желание да чака проклетото въже, докато съмне. Изчака следващият патрул да отмине и се покатери на парапета. Трябаше да признае, че го направи с по-малко грация от ученичката си. Но пък нямаше нужда да бърза. Предпазливостта на първо място. Хвана въжето в защитените си с ръкавици ръце, преметна единият крак отгоре и посегна да вдигне другия... Чу се звук от сцепване и студеният вятър облиза голото му коляно.

Морвийр погледна надолу. Крачолът му се бе закачил за един шип и се бе разпраздал почти до задника. Той зарита, за да освободи крака си, но само го заклещи още повече.

— Проклятие! — Това определено не беше част от плана. От парапета, където бе завързано въжето, се издигаше лек пушек. Явно киселината действаше по-силно от очакваното.

— Проклятие! — Залюля се обратно на покрива и задържа въжето с една ръка. Извади скалпела от вътрешния си джоб и с няколко сръчни замаха отряза плющащия плат. Един, два, три и беше почти готов, с хладнокръвието на хирург. Още един последен...

— Ax! — С раздразнение и нарастващ ужас осъзна, че се е одраскал по глезната с острието. — Проклятие! — Скалпелът беше намазан с отвара от ларинк. Тази отрова винаги му докарваше гадене сутрин и затова не бе развил добър имунитет към нея. Нямаше да е фатално. Не и само по себе си. Но можеше да изтърве въжето, а определено нямаше имунитет към падане на паваж от двайсет и осем

крачки. Наистина горчива ирония. Все пак повечето практикуващи неговата професия загиваха от собствените си отрови.

Смъкна едната ръкавица със зъби и зарови в множеството си джобове за точната противоотрова. Мърмореше приглушени проклятия, а студеният вятър го клатеше насам-натам и караше голия му крак да настръхва. Пръстите му докосваха малките епруветки, всяка от които имаше знак, за да може да се идентифицира пипнешком.

Но при тези условия операцията си беше предизвикателна. Оригна се и усети гаденето. Коремът му се сви от болезнен спазъм. Пръстите му намериха точния знак. Остави ръкавицата да падне от устата му, извади стъкленицата с треперещи ръце, измъкна тапата със зъби и изля съдържанието в гърлото си.

Задави се от горчивия вкус и се изплю към далечния паваж. Стисна въжето с две ръце, борейки се със замайването; тъмната улица се люшкаше под него. Пак беше безпомощно дете. Кашляше, подсмърчаше и се държеше здраво. Както се бе вкопчил в трупа на майка си, когато дойдоха да го приберат.

Постепенно противоотровата започна да действа. Тъмният свят се стабилизира, а спазмите в стомаха се укротиха. Улицата отдолу и небето заеха нормалните си позиции. Вниманието му бързо се насочи към възела, който пушеше още по-силно и издаваше съскащ звук. Морвийр директно усещаше миризмата на киселина.

— Проклятие! — Успя да стисне въжето и с крака и запълзя, все още слаб от самоотравянето. Дъхът свистеше в гърлото му, стегнат от засилващия се страх. Какво щеше да стане, ако киселината прогореше въжето, преди да е стигнал другата страна? Стомахът му се сви и той спря за момент, увиснал в празното.

Запълзя отново, но беше видимо изморен. Ръцете го боляха, а голите длан и крак горяха от триенето. Вече беше минал средата. Отпусна глава назад и пое дъх за последен напън. Видя Дружелюбния, който бе протегнал голямата си ръка, беше само на няколко крачки. Видя Дей и с известно раздразнение се зачуди дали не долавя следа от лека усмивка на лицето й.

След това от другия край на въжето се чу лек звук от разкъсване.

Стомахът му се преобрърна и той усети, че пропада, студеният въздух нахлу в зиналата му уста. Стената на порутената сграда се понесе насреща му. Морвийр понечи да изпиши, също толкова

яростно, колкото когато го откъсваха от ръцете на мъртвата му майка. Силният удар му изкара въздуха, прекъсна писъка и го накара да изпусне въжето.

Последва трясък на счупено дърво. Той падаше, дращеше във въздуха с лудо отчаяние, очите му бяха опулени. Падаше, махайки с крака и ръце, а вятырът го удряше в лицето. Падаше, падаше... от не повече от стъпка-две. Бузата му се удари в пода.

— А?

С ужас усети, че го сграбчват за врата, вдигат го във въздуха и го бълскат в стената с поразяваща сила.

— Какво дириш тук, по дяволите? — Тръпката. По някаква неясна причина севернякът беше съвсем гол. Мизерната стая беше леко осветена от въглените в огнището. Морвийр стрелна очи към леглото. Муркато се беше надигнала на лакти с разтворена риза, гърдите ѝ се бяха разлели по ребрата. Гледаше го със съвсем лека изненада, сякаш не беше нещо повече от гост, който се е появил малко по-рано от предвиденото.

Умът му прещрака. Въпреки излагашата поза, остатъците от смъртния ужас и охлуванията по лицето и ръцете той започна да се смее. Въжето се бе скъсало и по някакъв странен, но добре дошъл каприз на съдбата той бе описан перфектно махало и бе влетял през изгнилите капаци на прозореца в една от стаите. Човек трябва да оценява иронията, нали?

— Явно все пак има такова нещо като щастлив инцидент! — изкиска се той.

Муркато се намръщи. Погледът ѝ беше някак размътен. Морвийр забеляза, че от едната страна на гръденя кош има доста интересни белези.

— Защо пушиш? — попита пресипнало тя.

Очите на Морвийр се стрелнаха към лулата за хъск до леглото — тя поне обясняваше липсата ѝ на изненада от неортодоксалното му появяване.

— Объркана си, но е лесноразбирамо. Ти си тази, която пуши. Разбери, това нещо е абсолютна отрова. Абсолютна...

Тя протегна ръка и посочи гърдите му с пръст.

— Ти пушиш бе, идиот.

Морвийр погледна надолу. От ризата му се вдигаха киселинни пари.

— Проклятие! — изпищя той, а Тръпката отстъпи изненадано и го пусна да падне. Отровителят смъкна палтото си. Пръснаха се парчета от счупената стъкленица. Засуети се с ризата, чиято предница бе започнала да почернява, разкъса я и я хвърли на пода. Тя започна да пуши съвсем видимо и изпълни стаята с неприятна миризма. Тримата, всеки от които поне полугол, по някакъв напълно неочекван каприз на съдбата, се втренчиха в нея.

— Извинявам се. — Морвийр прочисти гърлото си. — Това определено не беше част от плана.

ПЪЛНО РАЗПЛАЩАНЕ

Монца се намръщи към леглото, където лежеше Тръпката. Той се беше проснал по гръб, одеялото бе смачкано на корема му. Дългата му ръка висеше от ръба, дланта опираше дъските на пода. Единият му крак се подаваше изпод завивката, с черни парченца мръсотия под ноктите. Лицето беше обърнато към нея, кротко като на дете, със затворени очи и легко отворена уста. Гръдният кош, заедно с продълговатия белег, се надигаше нежно при всяко вдишване.

На дневна светлина снощната случка изглеждаше като сериозна грешка.

Монца подхвърли монетите и те тупнаха на гърдите му. Тръпката се разбуди и примигна.

— К'во е т'ва? — Гледаше замаяно среброто.

— Пет монети. Повече от добра цена за снощното представяне.

— А? — Той разтърка очи, за да прогони съня. — Плащаши ли ми? — Избута монетите от гърдите си на леглото. — Чувствам се като курва.

— Не си ли?

— Не. Имам известна гордост.

— Значи ще убиеш човек за пари, но няма да лижеш жена? — Тя изсумтя. — Страшни принципи. Искаш ли съвета ми? Вземи парите и в бъдеще се придържай към убиването. Там поне имаш талант.

Тръпката се обърна на една страна, с гръб към нея, и придърпа одеялото към врата си.

— Ще затвориш ли вратата? Тук е страшно студено.

Острието на калвеса проряза злобно въздуха. Удари наляво и надясно, високи и ниски. Монца се въртеше в далечния ъгъл на двора. Ботушите ѝ тропаха по паважа, лявата ѝ ръка се стрелкаше, а блестящият връх на оръжието играеше на нивото на очите. Учестеният дъх излизаше на пара, а подгизналата от пот риза беше залепнала на гърба ѝ въпреки студа.

Краката ѝ се подобряваха с всеки изминал ден. Все още горяха, когато се движеше бързо, бяха сковани като суhi съчки сутрин и боляха силно вечер, но поне можеше да ходи без гримасничене. Дори имаше лека отскокливост в коленете, при все цялото пукане. Рамото и челюстта ѝ се пооппускаха. Монетите в костта почти не боляха, когато ги натиснеше.

Но дясната ѝ ръка си беше все така осакатена. Монца хвани меча на Бена под мишница и смъкна ръкавицата си. Дори това беше болезнено. Хилавата белезникава длан трепереше, а белегът от гаротата на Гоба лилавееше отстрани. Намръщи се, докато свиваше изкривените пръсти. Малкият продължаваше да стърчи упорито. Мисълта, че ще трябва да влачи този недъг цял живот, разпали внезапен прилив на гняв.

— Копеле — изсъска тя през стиснати зъби и нахлузи ръкавицата. Помнеше как баща ѝ я бе накарал да хване меча за пръв път, като беше на осем години. Помнеше колко тежко и неестествено стоеше оръжието в десницата ѝ. Сега го чувствува по същия начин в лявата. Но нямаше избор и трябваше да се научи.

Да започне от нулата, щом така се налагаше.

Обърна се към изгнилия капак, с насочено напред острие и китка, обърната към земята. Мушна три пъти и мечът откърти три парчета от капака, едно над друго. Монца изръмжа, замахна надолу и го разсече чисто на две.

По-добре. С всеки ден ставаше по-добре.

— Превъзходно. — Морвийр стоеше на прага. По бузата му личаха няколко пресни драскотини. — Няма капак в Стирия, който да се осмели да ни излезе насреща. — Той тръгна полека из двора с ръце зад гърба. — Осмелявам се да предположа, че си била още повпечатляваща, когато и дясната ти ръка е работела.

— Това си е мой проблем.

— Вероятно голям. Възстанови ли се от снощните упражнения с нашия северен приятел?

— Какво се случва в леглото ми, си е моя работа. А ти? Оправи ли се след нахлуването през прозореца ми?

— Няколко дребни драскотини.

— Жалко. — Тя прибра меча в ножницата. — Готово ли е?

— Ще бъде.

— Той мъртъв ли е?

— Ще бъде.

— Кога?

Морвийр се усмихна към небето, което се виждаше от вътрешния двор.

— Търпението е първата добродетел, генерал Муркато. Банката отвори преди малко, а веществото, което ползвах, работи с известно закъснение. Хубавите работи не стават бързо.

— Но ще стане ли?

— О, абсолютно. Ще е шедъровър.

— Искам да видя.

— Разбира се. Науката за смъртта не е изцяло прецизна, дори в моите ръце, но смяtam че след час ще е най-подходящият момент. Настойчиво ви съветвам да не пипате нищо в банката. — Обърна се и размаха пръст през рамо. — И гледай да не те познаят. Нашата работа тепърва започва.

Банката беше препълнена. Десетки служители бяха наведени над счетоводните книги на бюрата си, писалките им скърцаха и потракваха. Отегчените стражи стояха покрай стените и хвърляха по едно око от време на време. Монца се промъкваше между наконтените групи богати мъже и жени, разбутваше напудрените и обсипани с бижута опашки. Тръпката се буташе зад нея. Търговци и продавачи, жени на богаташи, телохранители и слуги, със сандъчета и кесии с пари. Изглеждаше като поредния нормален ден с огромни печалби за Банкова къща „Валинт и Балк“.

Мястото, откъдето херцог Орсо вземаше парите си.

Успя да зърне стройния мъж с клюнестия нос. Говореше с група търговци, облечени в скъпи кожи. От двете му страни стоеше по един чиновник със счетоводна книга. Лешоядското лице се забелязваше в тълпата като пламък в изба и разпалваше огън в нея. Мотис. Беше дошла в Уестпорт, за да го убие. А той определено изглеждаше съвсем жив.

Някой извика в другия край на залата, но очите на Монца бяха втренчени напред, а челюстите й — стиснати здраво. Тя започна да разбутва клиентите, насочи се към банкера на Орсо.

— Какво правиш? — изсъска Тръпката в ухото ѝ, но тя се отскубна от него и отмести от пътя си някакъв мъж с цилиндър.

— Дайте му пространство да диша! — извика някой. Хората започнаха да се оглеждат и да мърморят. Подредените опашки се разместиха. Монца продължаваше да се приближава. Повече, отколкото беше разумно. Нямаше представа какво ще направи, щом стигне до Мотис. Да го ухапе? Вече беше на десетина крачи — същото разстояние, от което той бе погледнал умиращия ѝ брат.

Банкерът внезапно се намръщи и Монца забави крачка. Мотис се преви на две, сякаш беше ударен в корема. Изкашля се веднъж, втори път — тежки раздиращи хрипове. Залитна и се подпра на стената. Хората се заблъскаха, замърмориха, а от различни места започнаха да долитат викове.

— Назад!

— Какво става?

— Обърнете го!

Очите на Мотис се изцъклиха, вените по врата му започнаха да се издуват, коленете му се огънаха. Служителят до него успя да го подхване, за да не се удари силно в пода.

— Сър? Сър? Какво ви стана?

В залата се бе възцирло учудване, което беше на ръба да се превърне в паника. Монца се приближи още и надникна над едно облечено в кадифе рамо. Очите на Мотис я засякоха и двамата се взряха един в друг. Лицето му беше разкривено, кожата почервениняваше. Едната му трепереща ръка се вдигна и я посочи с костелив пръст.

— Мм... Мммо... Ммм...

Банкерът подбели очи и започна да се гърчи на мраморните плочки като риба на сухо. Хората около него зяпаха ужасени. Един също внезапно се преви и започна да кашля. Тълпата се разпища.

— Помощ!

— Насам!

— Някой да помогне!

— Отдръпнете се!

Един служител скочи от стола си и се стисна с ръце на гърлото. Залитна няколко стъпки с полилавяло лице и падна, едната му обувка изхвръкна от треперещия крак. Друг от служителите до Мотис стоеше

на колене и се мъчеше да си поеме дъх. Някаква жена изпища пронизително.

— В името на мъртвите — възклика Тръпката.

От отворената уста на банкера излизаше розова пяна. Гърчовете му намаляха до потръпване. След това спряха. Тялото му се отпусна, а празните очи се загледаха към бюстовете по стените.

Двама мъртви. Оставаха пет.

— Чума! — изпища някой и избухна паника, сякаш генерал беше дал заповед за атака. Един от търговците, които бяха говорили с Мотис, се обърна и почти събори Монца. Тръпката пристъпи, бълсна го и той падна върху трупа на банкера. Мъж с очила, които караха очите му да изпъкват ужасяващо, се вкопчи в Монца. Тя го удари инстинктивно с дясната си ръка и изпъшка, когато болката от изкривените ѝ кокалчета стигна чак до рамото.

„Никоя чума не се разпространява по-бързо от паниката, нито е по-смъртоносна“, пишеше Столикус.

Цивилизираността отстъпи на задно място. Богатите и задоволените се превърнаха в животни. Тези, които пречеха, биваха прегазвани. Тези, които паднеха, не получаваха милост. Монца видя как дебел търговец удря добре облечена жена в лицето. Тя падна с писък до стената, перуката се изкриви над разкървавеното ѝ лице. Видя как един старец се спъна и бе прегазен от тълпата. Някакво сандъче падна на земята. Сребърните монети се разпияха, но никой не им обръщаше внимание. Беше като лудостта при отстъплението. Писъци и бълскане, псуви и миризма на страх, падащи тела и потрошени предмети.

Някой се бълсна в нея и Монца го удари с лакът. Нещо се строши и по бузата ѝ пръснаха капки кръв. Тълпата я повлече, понесе я като бързей на река, подмяташе я насам-натам. Успя да се провре през вратата. Хората се бутаха, бълскаха и крещяха. Изблъскаха я настани, тя се спъна на стъпалата и залитна.

Усети как Тръпката я хваща за рамото и я дърпа, измъква я, почти я изнася. Двама от стражите на банката се опитваха да овладеят паниката с дръжките на алебардите си, но без особен успех. Зърна мъж, който трепереше на земята и кашляше кървава пяна на паветата. Хора с ужас се опитваха да се отдалечат максимално от него.

Монца беше замаяна, гадеше ѝ се. Тръпката вървеше до нея, дишаше забързано през нос и се оглеждаше през рамо. Завиха зад ъгъла и тръгнаха към порутената сграда. Паническите крясъци останаха зад тях. Видя Морвийр зад един прозорец, като богаташ, наслаждаващ се на театрално представление от собствената си ложа. Усмихна се и махна с ръка. Тръпката измърмори нещо и отвори тежката врата. Монца се вмъкна след него, сграбчи дръжката на меча и започна да взема по две стъпала наведнъж, без да обръща внимание на болката в колената.

Морвийр все още стоеше до прозореца, а ученичката му седеше със скръстени крака на масата и нагъваше хляб.

— На улицата има сериозен безпорядък! — Отровителят се обърна, но усмивката му изчезна, щом видя изражението на Монца. — Какво? Да не е още жив?

— Мъртъв е. Както и десетки други.

Морвийр вдигна вежди с леко раздразнение.

— В предприятие с подобен размер счетоводните книги са в постоянно движение. Не можех да поема риска, че Мотис ще работи с друга. Какво не поемам никога, Дей?

— Рискове. Винаги предпазливостта на първо място. — Дей отхапа нов голям залък и измучва: — Затова отровихме всичките. Всяка счетоводна книга в банката.

— Уговорката не беше такава — изръмжа Монца.

— Мисля, че беше. Каза ми, че ще направим каквото се наложи, без значение кой ще загине. Това се единствените условия, при които работя. Всичко друго отваря пространство за неразбирателство. — Морвийр изглеждаше донякъде обркан, донякъде развеселен. — Знам, че някои хора се разстройват от убийства, но не съм го очаквал от теб, Монцаро Муркато, Змията на Талинс, Касапина на Каприл. Не се тревожи за парите. Мотис ще ти струва десет хиляди, както се договорихме. Останалите са бесплатно...

— Не е въпрос на пари, глупако!

— А на какво? Аз поех задача от теб и я изпълних, така че как може вината да е моя? Ти не си очаквала подобен резултат, но и не свърши сама работата, така че как може вината да е твоя? Отговорността изчезва между нас, като лайно от задника на просяк, право в дупката на нужника, и няма да причинява повече дискомфорт.

Да го наречем злощастно недоразумение? Инцидент? Все едно внезапен порив на вята е съборил дърво, което е... премазало всяко насекомо наоколо!

— Премазало — изчурулика Дей.

— Ако съвестта те гризе толкова...

Монца усети пробождането на гнева и стисна ножницата толкова силно, че премазаните й кокалчета запукаха.

— Съвестта е извинение да не се върши необходимото. Тук става дума за контрол. Отсега нататък ще убиваме по един човек на път.

— Дали?

Тя направи внезапна крачка напред и отровителят се мръдна и стрелна нервно меча й с очи.

— Не ме дразни. Никога. Казах: по един.

Морвийр внимателно прочисти гърлото си.

— Разбира се, ти си клиентът. Ще работим, както кажеш. Няма причина да се ядосваш.

— О, ако се ядосам, ще разберете веднага.

Той въздъхна отчаяно.

— Каква е трагедията на нашата професия, Дей?

— Никой не ни оценява. — Ученичката му изсила последните трохи в устата си.

— Точно така. Ела да се разходим из града, докато работодателката ни реши кое име от малкия й списък заслужава нашето внимание. Тук атмосферата стана твърде лицемерна. — И излезе с изражение на наранена невинност. Дей погледна Монца изпод русите си мигли, сви рамене, изтупа трохите от ризата си и тръгна след него.

Монца се обрна към прозореца. Тълпата се беше пръснала. Изнервени групички от градската стража блокираха улицата пред банката, като поддържаха внимателна дистанция от труповете на паважа. Какво ли щеше да каже Бена за това? Най-вероятно щеше да я успокои. Да й каже да го премисли.

Хвана един сандък с две ръце и го хвърли през стаята. Той се разби в стената, пръснаха се трески, дрехите в него се разпилиха.

Тръпката стоеше до вратата и я наблюдаваше. После каза:

— Приключих.

— Не! — Тя прегълтна. — Не. Имам нужда от помощта ти.

— Да се изправиш срещу човек е едно, но това...

— Следващия път ще е различно. Ще се погрижа.

— Хубави, чисти убийства? Съмнявам се. Когато се настроиш убийствено, е трудно да удържиш бройката. — Тръпката поклати глава.

— Морвийр и шибанящите като него може да го погледнат с усмивка, но аз не мога.

— И какво? — Тя се приближи бавно до него, сякаш беше кон и се стараеше да не го подплаши. — Обратно на север с цял куп пари? Ще си пуснеш коса и ще се върнеш към скапаните дрехи и кръвта на снега? Мислех, че имаш гордост. Мислех, че искаш да си по-добър.

— Така е. Искам да съм по-добър.

— Можеш. Остани. Кой знае? Може така да спасиш няколко живота. — Монца сложи нежно лявата си ръка на гърдите му. — Да ме насочиш към правилния път. Тогава ще може да си добър и богат едновременно.

— Почвам да се съмнявам, че е възможно.

— Помогни ми. Трябва да го направя... заради брат ми.

— Сигурна ли си? Не можеш да помогнеш на мъртвите. Отмъщението си е за теб.

— Тогава заради мен! — Тя заговори тихо, насила. — Нищо ли не мога да направя, за да променя мнението ти?

Устата му потръпна.

— Ще ми подхвърлиш още пет ли?

— Не трябваше да го правя. — Прокара ръка по брадичката му, търсеше точните думи за точния пазарлък. — Не го заслужаваше. Загубих брат си, а той беше всичко, което имах. Не искам да загубя друг... — Остави думите да висят във въздуха.

Тръпката гледаше странно. Донякъде ядосано, донякъде алчно, донякъде засрамено. Остана мълчалив за известно време, а тя чувствуващо как мускулите на лицето му се свиват и отпускат.

— Десет хиляди — каза той.

— Шест.

— Осем.

— Дадено. — Монца отпусна ръка и двамата се спогледаха. — Пригответи се, тръгваме след час.

— Добре. — Той се изниса с наведена глава през вратата, без да срещне погледа ѝ, и я оставил сама.

Това беше проблемът с добрите мъже. Бяха твърде скъпи.

III СИПАНИ

Не е нужно да се вярва в някакво свръхсъществено зло, хората са достатъчно способни на всяка злодеяния.

Джозеф Конрад

След няма и две седмици дойдоха мъже, които искаха да уредят сметките. Обесиха стария Десторт и жена му и изгориха мелницата. На другата седмица синовете му решиха да отмъщават и Монца взе бащиния си меч и тръгна след тях, като помъкна и подсмърчащия Бена. Самата тя тръгна с радост. Земеделието ѝ беше дошло до гуша.

Напуснаха долината, за да разчистят сметките, и не се спряха през следващите две години. Към тях се присъединиха други — хора, загубили дом, семейство и работа. Не след дълго те палеха ниви, нахлуваха в чужди къщи и вземаха, каквото открият. Не след дълго те бесеха. Бена порасна бързо и разви безмилостен характер. Какъв друг избор имаше? Те отмъщаваха за убийства, за кражби, за обиди и накрая — за слухове за обиди. Кипеше война, така че винаги имаше за какво да се отмъщава.

След това, в края на лялото, Талинс и Муселия сключиха мир, като и двете страни спечелиха единствено трупове. Един мъж със златно наметало и войници се появи в долината и забрани наказателните акции. Синовете на Десторт и останалите се пръснаха с дяловете от плячката. Всеки се върна към това, което правеше, или си намери нова лудост. По това време желанието за фермерство се беше върнало у Монца.

Успяха да стигнат само до селото.

Пред счупения фонтан стоеше впечатляващ военен с блестяща броня и скъпоценни камъни по дръжката на меча. Половината долина се беше събрала, за да го чуе.

— Аз съм Никомо Коска, капитан на Слънчевата рота, благороден отряд, част от Хилядата меча, най-великата наемническа бригада в Стирия! Имаме наборен документ от младия херцог Рогонт от Осприя и търсим хора! Хора с опит, кураж, любов за приключения и вкус за пари! Има ли сред вас такива, на които им е писало да ровят земята за прехрана? Надявате ли се на нещо подобро? Чест? Слава? Богатства? Присъединете се към нас!

— Можем да го направим — изсъска Бена.

— Не — отвърна Монца. — Приключих с битките.

— Няма да има много битки! — извика Коска, сякаш прочел мислите ѝ. — Това ви го обещавам! А ако има, ще бъдете тройно възнаградени! Монета на седмица, плюс дял от плячката! Повярвайте ми, ще има много плячка! Каузата ни е справедлива или поне достатъчно, а победата ни е гарантирана.

— Можем да го направим! — изсъска Бена. — Искаш да се върнеш пак в калта ли? Да лягаши скапана от умора с изранени ръце? Аз не искам!

Монца се замисли колко труд ще трябва, за да разчисти горната нива, и колко би изкарала от нея. Желаещите да се присъединят към Слънчевата рота се бяха наредили на опашка. Предимно просяци и фермери. Един чернокож писар записваше имената им в дебела книга.

Монца ги разбута.

— Аз съм Монцаро Муркато, дъщеря на Япо Муркато. Това е брат ми Бена. Ние сме бойци. Ще ни намерите ли работа във вашия отряд?

Коска се намръщи, а чернокожият поклати глава.

— Трябват ни мъже с опит във войната. Не жени и хлапета.

— Ние сме опитни. По-опитни от тези боклуци.

— Аз имам работа за теб — каза един от фермерите, окуражен, че вече е подписал документа. — Що не ми лапнеш чепа?

И се засмя. А Монца го събори на земята и го накара да глътне половината си зъби с петата на ботуша си.

Никомо Коска гледаше тази демонстрация с леко повдигната вежда.

— Саджаам, виж наборния документ. Уточнява ли, че трябва да вземаме само мъже? Какво е написано?

Писарят погледна в документа.

— Двеста кавалерия и двеста пехота. Хората да се добре екипирани и качествени. Казва се хора.

— А пък качествени е доста размито понятие. Ей, момиче! Муркато! Наета си, както и брат ти. Подпишете се.

Тя го направи. Бена също. И просто така станаха войници в Хилядата меча. Наемници. Фермерът я стисна за крака.

— Зъбите ми...

— Търси си ги в лайната — отвърна тя.

Известният наемник Никомо Коска поведе новобранците си под веселите звуци на гайда и привечер спряха да лагеруват под звездите. Бяха се скучили около огньовете и говореха как ще забогатеят в предстоящата кампания.

Монца и Бена се бяха притиснали един до друг, наметнати с тяхното си одеяло. От тъмното се появи Коска, огънят освети нагръдника му.

— А! Моите хлапета воини! Щастливите ми талисмани! Студено ли ви е? — Свали пурпурното си наметало и им го подаде. — Вземете го. Ще държи студа далеч от кокалите ви.

— Какво искаш за него?

— Приемете го с моите комплименти? Аз си имам друго.

— Защо? — озъби се тя подозрително.

— Капитанът трябва да се погрижи първо за хората, а после за себе си, казва Столикус.

— К'ъв е тоя? — попита Бена.

— Столикус ли? Най-великият генерал в историята! — Монца го изгледа вяло. — Древен император. Всъщност най-известният император.

— Какво е император? — обади се пак Бена.

Коска вдигна вежди.

— Нещо като крал, но по-велик. Трябва да прочетете това. — Извади нещо от джоба си и го подаде на Монца. Малка окъсана книжска с червена корица.

— Добре. — Тя отвори първата страница и се намръщи, чакаше го да се махне.

— Не можем да четем — издъни се Бена, преди тя да успее да го спре.

Коска се намръщи и засука мустака си с палец и показалец. Монца очакваше, че ще им каже да се връщат във фермата, но вместо това той се смъкна бавно и седна до тях със скръстени крака.

— Ex, деца, деца. — Посочи страницата. — Това тук е буквата A.

МЪГЛИ И ШЕПОТИ

Сипани миришеше на гнило, застояла солена вода, дим, лайна и урина, бърз живот и бавен упадък. На Тръпката му се повръщаше, макар че миризмата можеше и да не пречи толкова, ако можеше да види нещо. Нощта беше тъмна, а мъглата толкова гъста, че Монца, която вървеше на една ръка разстояние, беше едва различим силует. Фенерът му не осветяваше повече от десет павета в краката му, лъскави от нощната влага. На няколко пъти щеше да падне във водата. Не беше трудно. В Сипани имаше канал зад всеки ъгъл.

Гигантските очертания се изкривяваха, променяха се в мрачни сгради и изчезваха бързо. От мъглата изникваха фигури, като нападащи шанка в битката при Дънбрек, след което се превръщаха в мостове, парапети, статуи и карети. Фенери се клатушкаха по стълбове, пред вратите горяха факли, а проблясъците в прозорците бяха овални, като блатни светлинки. Тръпката се съсредоточаваше върху някоя светлина, за да поддържа курса, но след малко къщата започваше да се движи. Той примигваше, разтърсваше глава и осъзнаваше, че това е поредната баржа в канала, отнасяща светлините си в нощта. Цял живот бе мразил градовете, мъглата и солената вода. Трите накуп му бяха като истински кошмар.

— Скапана мъгла — измърмори Тръпката и вдигна фенера, сякаш това щеше да помогне. — Не виждам нищо.

— Това е Сипани — отвърна Монца през рамо. — Град на мъгли. Град на шепоти.

Хладният въздух беше пълен със странни звуци. Плисъкът на водата и скърцането на въжетата от преминаващите лодки. Камбани, викове и всякакви гласове. Цени. Предложения. Предупреждения. Шеги и заплахи, изливащи се една върху друга. Кучешки лай, котешко мяукане, цвърчене на плъхове и птичи крясъци. Музика, губеща се в мъглата. Призрачен смях от другата страна на водата, някакъв гуляй вероятно, който се местеше от кръчмата към някой бардак, комарджийско свърталище или пушалня. Това завърташе главата на

Тръпката и го караше да се чувства по-зле отвсякога. Все едно боледуваше от седмици. Още от Уестпорт.

В нощта се чуха стъпки и Тръпката се притисна към стената и пълзна ръка към скритата под палтото му брадвичка. Няколко мъже минаха покрай тях, като буквально се отъркваха в него. Жени също. Една придържаше шапка към натруфената си прическа, докато подтичваше. Дяволски лица с размазани пиянски усмивки, появяваха се изневиделица и изчезваха в нощта, завихряйки мъглата с наметалата си.

— Копелета — изсъска Тръпката след тях, пусна брадвичката и отлепи гръб от влажната стена. — Пак извадиха късмет, че не фраснах някого.

— Свиквай. Това е Сипани. Град на гуляи. Град на разбойници.

Разбойници имаше със сигурност. Мъже, които се навъртаяха около стъпалата, уличните ъгли и мостовете и гледаха навъсено. Жени също. Тъмни очертания по вратите, някои почти голи въпреки студа.

— Само монета! — извика една от един прозорец и разклати кълощавия си крак в мрака. — За една монета ще изкараш най-добрата нощ в живота си! Десет гроша! Осем!

— Продават се — изръмжа Тръпката.

— Тук всички се продават — прозвуча приглушеният глас на Монца. — Това е...

— Да, да. Това е шибаният Сипани.

Монца спря и той почти се бълсна в нея. Тя отметна качулката си и се намръщи на малката вратичка в порутената тухлена стена.

— Стигнахме.

— Май ме водиш само на най-изисканите места?

— После може и да ти покажа града. Първо да свършим работата. Изглеждай опасно.

— Готово, шефе. — Тръпката се изпъчи и докара най-коравото си намръщване. — Готово.

Монца почука и след малко вратата се отвори. От едва осветения коридор ги гледаше жена, висока и гъвкава като паяк. Беше застанала в предизвикателна поза, подчертаваща извивката на бедрата ѝ. Лакътят ѝ беше опрян на касата на вратата, а кълощавият ѝ пръст потропваше по дървото. Все едно притежаваше мъглите, нощта, че и тях. Тръпката

приближи фенера. Кораво, остро лице със самоуверена усмивка, изпъстрено с лунички, къса рошава червена коса.

— Шило Витари? — попита Монца.

— Ти сигурно си Муркато.

— Аз съм.

— Смъртта върви по петите ти. — Жената присви очи към Тръпката. Студени очи с намек за жестока насмешка. — Кой е твоят човек?

Той отвърна сам:

— Казвам се Каул Тръпката и не съм неин.

— Не си? — Тя се усмихна към Монца. — Чий е тогава?

— Мой съм си.

Жената се засмя остро на думите му. Явно всичко при нея беше ръбато.

— Това е Сипани, приятел. Тук всеки принадлежи на някого. Северняк, а?

— Това проблем ли е?

— Веднъж един ме орита по едни стъпала. Оттогава не се чувствам много комфортно край вас. Защо Тръпката?

Въпросът го изненада.

— Какво?

— Доколкото знам, на север мъжът си спечелва името. С геройства и подвизи. Защо Тръпката?

— Аа... — Последното, което искаше, беше да се направи на глупак пред Монца. Все още се надяваше, че някога пак ще се добере до леглото ѝ. — Защото враговете ми треперят от страх, щом се изправят пред мен — изльга той.

— Сериозно? — Витари се мръдна от прага и се усмихна подигравателно, когато му се наложи да наведе глава, за да мине.

— Явно имаш много страхи врагове.

— Саджаам каза, че познаваш хората наоколо — рече Монца, когато жената ги въведе в тясна стая, една осветена от мъждукащите въглени в камината.

— Познавам всички. — Тя вдигна един димящ котел от огнището. — Супа?

— Не — отвърна Тръпката, облегна се на стената и скръсти ръце. Откакто бе срещнал Морвийр, беше станал доста по-внимателен с

гостоприемството.

— И за мен не — каза Монца.

— Както искате. — Витари си сипа, седна и преметна крак връз крак. Острият нос на черния ѝ ботуш се клатеше напред-назад.

Монца зае единствения друг стол, като се намръщи, докато сядаше.

— Саджаам каза, че можеш да свършиш работа.

— И каква работа предлагате вие двамата?

Монца погледна към Тръпката, който сви рамене.

— Чух, че кралят на Съюза пристига в Сипани.

— Така е. Явно си е въобразил, че е най-великият държавник на нашето време. — Витари се усмихна и се видяха две редици остри бели зъби. — Ще донесе мир на Стирия.

— Наистина ли?

— Такива са слуховете. Свиква конференция, за да договори условията между Великия херцог Орсо и Лигата на Осемте. Ще докара всичките им лидери, поне тези, дето са още живи, начело с Рогонт и Салиер. Старият Соториус ще играе ролята на домакин, тук, на неутрален терен. Освен това е поканил шуреите си, за да говорят от името на баща си.

Монца се наведе напред, нетърпелива като лешояд пред мърша.

— Арио и Фоскар едновременно?

— Арио и Фоскар едновременно.

— Значи ще има мир? — обади се Тръпката и веднага съжали, защото двете го изгледаха със специфичното за всяка презрение.

— Това е Сипани — каза Витари. — Тук има само мъгла.

— Можеш да си сигурен, че това ще е същността на цялата конференция. — Монца се отпусна намръщено на стола. — Мъгли и шепоти.

— Лигата на Осемте се къса по шевовете. Борлета падна. Кантейн е мъртъв. Напролет Визерин ще е под обсада. Преговорите не могат да го предотвратят.

— Арио ще се подхилва, ще слуша и ще кима. Ще посее малко надежди, че баща му може да сключи мир. Поне докато войниците на Орсо не се появят пред стените на Визерин.

Витари вдигна канчето си и присви очи към Монца.

— И Хилядата меча ще са с тях.

— Салиер, Рогонт и останалите го знаят много добре. Те не са глупаци. Скъперници и страхливци да, но не и глупаци. Просто печелят време за манипулации.

— Манипулации ли? — Тръпката се заплете с непознатата дума.

— Ще го увъртат. — Витари отново показва зъбите си. — Орсо няма да сключи мир и Лигата на Осемте не тай напразни надежди. Единственият, който се надява на нещо повече от мъгла, е негово августейшо величество, но пък казват, че той има талант за самозаблуда.

— То си върви с короната — каза Монца. — Но той не ме интересува. Тук съм за Арио и Фоскар. Какво друго ще правят, освен да пробутват лъжи на зет си?

— Ще има маслен бал в чест на краля и кралицата в палата на Соториус, в първата вечер на конференцията. Арио и Фоскар ще присъстват.

— Ще има много охрана — каза Тръпката, за да е в крак с разговора. Това, че сякаш чуваше отнякъде плачещо дете, не му помагаше.

Витари изсумтя.

— Дузина от най-охраняваните хора на света в стая с най-заклетите им врагове? Кълна се, че ще има повече войници, отколкото в Битката за Адуа. Няма място, на което братята да бъдат по-малко уязвими.

— А как да ги докопаме тогава? — озъби се Монца.

— Да видим. Не съм дружка с Арио, но познавам някой, който е. Много, много близък приятел.

Монца смръщи вежди.

— Тогава да поговорим...

Вратата внезапно се отвори и Тръпката се завъртя натам с полуизвадената вече брадвичка.

На прага стоеше дете. Момиче, някъде около осемгодишно, облечено с твърде голяма нощница, под която се подаваха хилави боси крачета. Имаше същата стърчаща червена коса. Погледна Тръпката, Монца и Витари с големите си сини очи.

— Мамо. Кас плаче.

Витари коленичи и приглади косата ѝ.

— Чух, миличко. Опитай да го успокоиш. Ще дойда след малко и ще ви попея.

— Добре. — Момичето погледна отново Тръпката, който малко засрамено се опитваше да прибере брадвичката и да ѝ пробута усмивка. След това се обърна и затвори вратата.

— Момчето ми е настинало — каза Витари, гласът ѝ отново беше станал корав. — Като се разболее едно, се разболяват всичките, а накрая и аз. Кой тогава ще ги гледа?

— Не мисля, че разполагам с необходимите атрибути — обади се Тръпката.

— Мен хич ме няма по семейните въпроси — добави Монца. — Та ще ни помогнеш ли?

Витари стрелна с поглед Тръпката и попита:

— Кой друг е с вас?

— Един бияч, Дружелюбния.

— Добър ли е?

— Много — отвърна Тръпката, мислеше си за окървавените трупове на улицата в Талинс. — Но е малко странен.

— В тази професия се налага. Кой още?

— Един отровител и помощничката му.

— Добър?

— Поне според него. Казва се Морвийр.

— Ха! — Витари се намръщи, все едно е пила пикня. — Кастор Морвийр? На това копеле може да се вярва, колкото на скорпион.

Монца я изгледа с хладно спокойствие.

— И от скорпионите има полза. Попитах ще ни помогнеш ли?

Очите на Витари се превърнаха в две цепки, блестящи на светлината на огнището.

— Мога да помогна, но ще ви струва скъпо. Нещо ми подсказва, че ако свършим работата, няма да съм желана в Сипани.

— Парите не са проблем. Стига да успееш да ни доближиш. Познаваш ли някой, който ще ни помогне?

— О, познавам всякакви хора.

ИЗКУСТВОТО НА УБЕЖДАВАНЕТО

Беше рано и улиците на Сипани бяха тихи. Монца се беше прислонила до една врата, увита в палтото и с длани под мишниците. Висеше вече от час и й ставаше все по-студено. Издишаше мъгла в мъгливия въздух. Ушите и ноздрите ѝ щипеха неприятно. Цяло чудо, че сополите ѝ още не бяха замръзнали. Но беше търпелива. Налагаше се.

Столикус пишеше, че девет десети от войната е чакане, но май процентът беше по-висок.

Мина един мъж с количка, натоварена със слама. Тихото му свиркане беше приглушено от мъглата. Монца го проследи с поглед, докато не се изгуби. Искаше ѝ се Бена да е до нея.

И да си носи лулата за хъск.

Раздвижи език в пресъхналата си уста, опита да прогони мисълта, но тя се бе забила в ума ѝ като треска под нокът. Болезненото, но чудесно парене в гърдите, вкусът на пушека, докато го изпускаше. Бавното натежаване на крайниците и омекването на света. Постепенното изчезване на съмненията, страха и гнева...

По мокрите павета зачаткаха стъпки и от сумрака се показваха две фигури. Жена с богато алено палто със златна бродерия се озъби с лек съюзен акцент на мъжа отзад, който носеше тежък сандък на рамо:

— Побързай! Не искам да закъснявам пак...

Силното изсвирване на Витари се разнесе над тихата улица. Тръпката се измъкна от един вход, скочи към слугата и му изви ръцете.

Дружелюбния се появи от нищото и му нанесе четири силни удара в корема, преди да успее да извика. Мъжът падна на паважа и започна да повръща.

Монца чу възклицинието на жената и видя ужасеното ѝ лице, преди тя да се обърне и да побегне. Гласът на Витари се разнесе в сумрака:

— И това ако не е Карлот дан Айдър!

Жената с аленото палто вдигна ръка и отстъпи към входа на Монца.

— Имам пари! Ще ви платя!

Витари изплува от сумрака, грациозна и наперена като котка в собствената си градина.

— О, спокойно, ще си платиш. Признавам, че бях изненадана, когато чух, че любовницата на принц Арио пристига в Сипани. Мислех, че не могат да те извлекат от спалнята му. — Подкова я към прага и Монца отстъпи в коридора, мръщейки се на болката в схванатите си крака.

— Каквото и да ви плаща Лигата на Осемте...

— Не работя за тях и това предположение ме обижда. Не ме ли помниш? От Дагоска? Не помниш ли как опита да продадеш града на гуркулите? Не помниш ли, че те хванахме?

Монца я видя как пуска нещо към паважа — кръстовидно острие на дрънчаща метална верига.

— Дагоска? — В гласа на Айдър се появи странна нотка на ужас.

— Не! Направих всичко, което той иска! Всичко! Защо ще...

— О, вече не работя за Сакатия. — Витари се приближи към нея.

— Сега съм на свободна практика.

Жената с аленото палто залитна на прага и влезе в коридора. Обърна се и видя Монца, която чакаше с ръка на дръжката на меча. Спра на място, дишането ѝ отекна във влажните стени. Витари затвори вратата, а резето тракна осъдително.

— Насам. — Тя бълсна Айдър, която почти се спъна в полите на палтото си. — Ако обичаш. — Ново бълскане и този път жената падна по лице. Витари я помъкна за едното рамо, а Монца ги последва със стиснатата челюст.

И стаята, като челюстта ѝ, беше виждала по-добри дни. Стените бяха издути и покрити с плесен, а застоялият въздух мириеше на гнило и лук. Дей клечеше в единния ъгъл с безгрижна усмивка и бършеше в ръкава си слива с цвят на прясна синина. Побърза да я предложи на Айдър.

— Слива?

— Какво? Не!

— Както искаш. Но са много хубави.

— Сядай. — Витари избълска Айдър на единствения стол в помещението. — Казват, че историята се движи в кръг, но кой би

помислил, че ще се срещнем пак така? Направо ни докарва до сълзи, а?
Поне теб.

Карлот дан Айдър не изглеждаше готова да се разплаче. Седеше с изправен гръб и ръце в ската. Учудващо хладнокръвие, като се имаха предвид обстоятелствата. Почти излъчваше достойнство. Беше преминала първа младост, но все още бе зашеметяваща. Всичко по нея бе грижливо изскубано, изрисувано и напудрено, за да го подчертава. На дългата ѝ шия сияеше огърлица с червени скъпоценни камъни, тънките ѝ пръсти бяха отрупани със злато. Приличаше повече на графиня, отколкото на любовница, а присъствието ѝ в тази мизерна стая беше като на диамантен пръстен в купчина боклук.

Витари заобиколи бавно стола, наведе се и изсъска в ухото ѝ:

— Добре изглеждаш. Винаги си знаела как да се приземиш на крака. Макар че пропадането ти е значително. От глава на Гилдията на търговците на подправки до курва на принц Арио?

Айдър не трепна.

— Такъв е животът. Какво искате?

— Само да поговорим. — Витари мъркаше като любовница. — Освен ако не получим нужните отговори. Тогава ще те позаболи.

— И несъмнено ще ти хареса.

— Такъв е животът. — Удари внезапно любовницата на Арио в ребрата и тя се преви на стола и изпъшка; Витари се наведе и размаха юмрук пред очите ѝ. — Още?

— Не! — Айдър вдигна ръка, стисна зъби и очите ѝ се стрелнаха из стаята. — Не. Ще ви помогна. Само... само кажете какво искате да знаете.

— Защо пристигаш преди любовника ти?

— За да подгответя бала. Костюми, маски, такива работи...

Юмрукът на Витари я удари на същото място, но по-силно. Резкият звук беше приглушен от влажните стени. Айдър потръпна, обгърна тялото си с ръце и се закашля. Лицето ѝ беше изкривено от болка. Витари се наведе над нея като черен паяк над току-що оплетена муха.

— Почвам да губя търпение. Защо си тук?

— Арио подгответя... друго празненство... за след това. За брат му.

За рождения му ден.

— Какво празненство?

— От онези, с които е прочут Сипани. — Айдър се изкашля отново, извърна глава и се изплю. Няколко пръски паднаха на рамото на красивото ѝ палто.

— Къде?

— В Къщата за удоволствия Кардоти. Ще я наеме цялата за вечерта. За него, Фоскар и компанията им. Изпрати ме, за да уредя нещата.

— Изпраща любовницата си да наема курви?

— Типично в стила на Арио — изсумтя Монца. — Какво ще уреждаш?

— Ще осигура програма. Ще подгответ мястото и ще се уверя, че е безопасно. Той... ми вярва.

— Още по-глупаво от негова страна. — Витари се засмя. — Чудя се дали знае за кого наистина работиш? За кого шпионираш? Нашият общ познат от Палатата на въпросите? Сакатият ни приятел от инквизицията на негово величество? Следиш стирийските събития за Съюза, а? Сигурно ти е трудно да запомняш кого трябва да предадеш, седмица за седмица.

Айдър се намръщи, все още притисната ребрата си с ръце.

— Такъв е животът.

— Такава ще е смъртта, ако Арио надуши истината. Нужно е само едно писъмце.

— Какво искате?

Монца пристъпи от сенките.

— Искам да ни помогнеш да се доберем до Арио и Фоскар. Да ни вкараш в Кардоти в нощта на празненството. Да наемеш за програмата когото ти кажем. Разбиращ ли?

Айдър пребледня.

— Искате да го убияте? — Никой не отвърна, но тишината говореше сама по себе си. — Орсо ще се сети, че съм го предала! Сакатия ще разбере, че съм предала и него! Няма по-страшни врагове в Кръга на света! По-добре ме убийте веднага.

— Добре. — Острието на калвеса изскочи от ножницата и Айдър се опули.

— Чакай...

Монца посегна с върха към вдълбнатината между ключиците ѝ и леко натисна. Любовницата на Арио се изви назад на стола и замаха

безпомощно с ръце.

— Ay! — Монца изви китка и върхът започна съвсем бавно да се забива в гърлото на Айдър. Тънка струя кръв потече бавно към гръденния й кош и тя изписка ужасено: — Не! Моля те! Не!

— Не ли? — Монца я задържа така на облегалката на стола. — Значи не си съвсем готова да умреш още? Почти никой не е, когато дойде моментът. — Отдръпна меча и Айдър се наведе напред и докосна с пръст окървавената раничка. Дъхът й излизаше на мъчителни хрипове.

— Не разбирайте. Не е само Орсо! Не става дума и за Съюза! Зад тях стои банката „Валинт и Балк“. Тя ги притежава. Кървавите години са дребно спречкване. Просто малка караница. Нямаш представа в чия градина ще се изпикаеш.

— Грешиш. — Монца се наведе към нея и това я накара да потръпне. — Не ми пука. Това е разликата.

— Сега ли? — попита Дей.

— Сега.

Ръката на момичето се стрелна и убоде ухото на Айдър с блестяща игла.

— Ay!

Дей се прозя и прибра иглата във вътрешния си джоб.

— Не бой се, действа бавно. Имаш поне седмица.

— До кое?

— Докато се разболееш. — Дей захапа сливата и сокът потече по брадичката й. — Мамка му — измърмори тя и го спря с пръст.

— Да се разболея ли? — попита Айдър.

— Много, много тежко. А на другия ден ще си по-мъртва от Ювенс.

— Ако ни помогнеш, ще получиш противоотровата и поне ще имаш шанс да избягаш. — Монца изтри кръвта от меча на Бена с палеца и показалеца на ръкавицата си. — Ако кажеш какво планираме на Арио, Орсо, Сакатия или някой друг... — Прибра оръжието и плесна силно дръжката. — По един или друг начин Арио ще остане без любовница.

Айдър се намръщи, все още стискаше гърлото си.

— Зли кучки.

Дей осмука костилката за последно и я хвърли встрани.

— Такъв е животът.

— Приключихме. — Витари вдигна любовницата на Арио за лакътя и я забута към вратата.

Монца се изпречи на пътя им.

— Какво ще кажеш на слугата, като се свести?

— Че... сме били обрани?

Монца вдигна ръката с ръкавицата. Лицето на Айдър доби още по-унило изражение, тя откопча огърлицата и я пусна в ръката на Монца, след което си свали пръстените.

— Достатъчно убедително ли е?

— Не знам. Приличаш на жена, която би се съпротивлявала. — Монца я удари в лицето. Айдър изпищя и щеше да падне, ако Витари не я беше хванала. Погледна нагоре, с разкървавен нос и разцепена устна, и за момент придоби странно изражение. Наранена. Уплашена също. Но по-разгневена от другите две. Може би гледаше като Монца, когато я хвърляха през балкона.

— Вече приключихме — каза Монца.

Витари помъкна Айдър по коридора, стъпките им отекнаха по скърцащите дъски. Дей въздъхна и започна да тупа мръсотията от раменете си.

— Чиста работа.

— Не и благодарение на твоя господар. Къде е той?

— Предпочитам да го възприемам като работодател. Каза, че имал да свърши малко работа.

— Работа?

— Това проблем ли е?

— Платих за господаря, не за кучето.

Дей се ухили.

— Бау, бау. Умее всичко, което и Морвийр.

— Така ли?

— Той оstarява. Става арогантен. Грешката с въжето в Уестпорт щеше да го убие. Не бих искала подобно невнимание да попречи на работата ни. Не и при парите, които плащаши. Няма нищо по-лошо от невнимателен отровител.

— Не споря за това.

Дей сви рамене.

— При нашата работа постоянно се случват инциденти. Особено на възрастните. Това е занаят за младите. — Тя излезе в коридора и се размина с връщащата се Витари. Веселото изражение беше изчезнало от острото лице. Жената вдигна черния си ботуш и ритна стола към ъгъла на стаята.

— Ето ви го начина за влизане.

— Така изглежда.

— Точно както ти обещах.

— Точно както обеща.

— Арио и Фоскар на едно място и достъп до тях.

— Добра работа за един ден.

Двете се спогледаха. Витари направи гримаса, сякаш нещо ѝ киселееше в устата.

— Е. — Сви костеливите си рамене. — Такъв е животът.

ЖИВОТЪТ НА ПИЯНИЦАТА

— Питие, питие, питие. Къде човек да намери нещо за пийване?

Прочутият наемник Никомо Коста се подпираше на стената в уличката и боричкаше кесията си с треперещи пръсти. Вътре имаше само парче спълстен мъх. Той го извади, духна през пръсти и го загледа как бавно полита към земята. Цялото му богатство.

— Скапана кесия! — В пристъп на ярост я захвърли в канавката. След това премисли и се наведе да я потърси. Стенеше като старец. Всъщност той наистина беше стар. Загубен. Мъртъв, плюс-минус няколко вдишвания. Отпусна се бавно на колене и загледа отражението си в локвата на паважа.

Беше готов да даде цялото си богатство за една гълтка. Само дето не притежаваше нищо. Поне тялото си беше негово. Ръцете му, които бяха издигали и сваляли принцове. Очите, които бяха видели повратните точки на съвременната история. Устните му, които бяха целували най-известните красавици. Сърбящият чеп, бодящият корем, обринатият врат. На драго сърце щеше да ги продаде за чаша гроздова. Но едва ли щеше да се намери купувач.

— Самият аз съм се превърнал в празна кесия. — Вдигна натежалите си ръце и изръмжа към нощното небе. — Някой да ми даде шибано питие!

— Мълкни бе, задник! — прозвуча груб глас. Чу се тряскане на капаци и уличката потъна в още по-дълбок сумрак.

Беше вечерял на масите на херцози. Беше спал в леглата на графини. Цели градове трепереха пред името на Коска.

— Как се стигна... до това? — Надигна се, потискайки пристъпа на повръщане. Приглади коса около бучашите си слепоочия и опира увисналите краища на мустасите си. Тръгна към улицата с нещо наподобяващо някогашното му перчене. Между мрачните сгради към светлината на уличния фенер. Влажният нощен бриз щипеше подпухналото му лице. Отзад се чуха стъпки и Коска се обърна и примигна.

— Добри господине! Попаднал съм във временно затруднение и се чудех дали ще ми усължите с малък заем...

— Разкарай се, просяко. — Мъжът го бутна към стената.

Коска се зачерви от гняв.

— Говорите с прочутия наемник Никомо Коска! — Ефектът беше развален от хрипливия му глас. — Капитан-генерал на Хилядата меча! Бивш капитан-генерал. — Мъжът му отвърна с неприличен жест и изчезна в мъглата. — Вечерял съм... в леглата... на херцози! — Коска се закашля жестоко и трябваше да се наведе и да опре треперещите си ръце на треперещите си колена. Гръдният кош го болеше от напъна.

Такъв беше животът на пияницата. Четвърт от времето на задник, четвърт по лице, четвърт на колене и четвърт наведен. Най-накрая успя да събере голяма храчка и я изплю с последното изкашляне. Това ли щеше да е неговото наследство? Храчки в сто хиляди канавки? Името му, синоним на предателство, алчност и пропадане? Той се изправи, напълно отчаян, и се взря в нищото. Дори звездите му бяха отказани от мъгливото небе на Сипани.

— Един последен шанс. Само за това моля. — Вече не помнеше колко последни шансове беше пропилял. — Само още един. Боже! — Например никога не беше вярвал в Бог. — Орисии! — Не вярваше и в Орисиите. — Който и да е! — Цял живот не вярваше в нищо освен в следващото напиване. — Само... още... един шанс.

— Добре. Още един.

Коска примигна.

— Боже? Ти ли си?

Някой се засмя. Остър смях, подигравателен.

— Може да коленичиш, щом искаш, Коска.

Той се намръщи в шаващата мъгла. Закърнелият мозък започна да възвръща някаква активност. Това, че някой знаеше името му, едва ли беше на добро. Враговете бяха безкрайно повече от приятелите, а кредиторите ги надминаваха взети заедно. Посегна с пиянски жест към украсеното си оръжие, но се сети, че го бе заложил преди месеци в Осприя и си бе взел по-просто. Продължи да опипва за дръжката, но си спомни, че бе заложил и него, още при пристигането си в Сипани. Треперещата му ръка се отпусна. Голяма работа. И без това едва ли беше в състояние да ползва оръжие, дори да имаше.

— Кой си ти, по дяволите? Ако ти дължа пари, приготви се... — не издържа и се оригна дълго и шумно — да умреш!

От тъмното изплува фигура и го стресна. Коска се спъна и удари глава в стената, падна.

— Значи все пак си жив. Жив си, нали? — Висока стройна жена със стърчаща рижава коса. Умът му се засуети, докато се сети коя е.

— Шило Витари, да му се не види. — Може би не беше враг, но със сигурност не беше и приятел. Надигна се на лакът, но ако се съдеше по въртенето на улицата, това бе достатъчно. — Не вярвам, че би се съгласила да почерпиш по едно питие, а?

— Козе мляко?

— Какво?

— Казват, че е добро за храносмилането.

— Винаги са казвали, че имаш сърце от камък. Но никога не съм вярвал, че ще си толкова жестока да ми предложиш да пия мляко. Проклета да си! Само още една чаша гроздова. — Питие, питие, питие.

— Само още една и приключвам.

— Вече си приключи. Откога не си изтрезнявал?

— Май беше лято, като почнах да пия. Сега какво е?

— Определено не е същата година. Колко пари пропиля?

— Повече, отколкото имах. Ще се учудя, ако има и монета на този свят, която в някакъв момент да не е попадала у мен. Но сега май съм малко закъсал, така че би ли заделила...

— Ти трябва да се промениш, а не да пропиваш всичко.

Той успя да се надигне на колене и мушна гърдите си с треперещ пръст.

— Мислиш ли, че ужасената, опикана, по-добра част от мен, която се моли всичко да свърши, не знае това? — Сви рамене безпомощно, а болящото тяло се свлече само. — Но за да се промени човек, има нужда от добри приятели или още по-добре, от силни врагове. Приятелите ми са мъртви отдавна, а трябва да призная, че враговете ми си имат по-важни задачи.

— Не всички от нас. — Друг женски глас. Познатото му звучене го накара да потръпне. От тъмното се появи нова фигура, мъглата се завихряше около полите на палтото ѝ.

— Не... — изстена той.

Спомни си как я видя за пръв път. Рошаво момиче на деветнайсет, с меч на кръста и ярък поглед, пълен с гняв, непокорство и лека следа от отвращение. Сега лицето ѝ беше изпито, а устата болезнено извита. Мечът висеше от другата страна, а скритата в ръкавица ръка галеше дръжката. Очите бяха все така остри, но носеха повече гняв, повече непокорство и много повече отвращение. Как да я вини за това? Знаеше много добре, че е повече от отвратителен.

Разбира се, беше се клел хиляди пъти да я убие, ако се срещнат отново. Нея, брат ѝ, Андич, Виктус, Сесария, Карпи Верния и останалите коварни копелета от Хилядата меча, които го бяха предали. Които бяха отнели мястото му. Които го накараха да побегне от битката при Афиери с еднакво окъсани дрехи и репутация.

Беше се клел хиляди пъти да я убие, но през живота си Коска бе потъпвал какви ли не клетви. Нейната појава не предизвика гняв. Постскоро го докара до смесица от самосъжаление, горчива радост и най-вече силен срам, че го вижда колко е пропаднал. Усети болката в носа и зад бузите, а сълзите напираха в очите му. Беше благодарен, че постоянно са кървясали като рани. Така никой нямаше да забележи, ако се разплачеше.

— Монца. — Опита да приглади мърлявата си коса, но ръцете му трепереха твърде силно. — Признавам, че те мислех за мъртва. Разбира се, мислех да отмъстя...

— За мен или на мен?

Той сви рамене.

— Помня ли? По пътя спрях за едно питие.

— Ако се съди по миризмата, май не е било само едно. — По лицето ѝ имаше нещо като разочарование и това го прободе по-тежко от стомана. — Чух, че най-сетне са те затрили в Дагоска.

Той успя да вдигне едната си ръка, за да отрече.

— Винаги е имало фалшиви слухове за смъртта ми. Зложелателни помисли от страна на многобройните ми врагове. Къде е брат ти?

— Мъртъв е. — Лицето ѝ не трепна.

— Съжалявам. Винаги съм харесвал момчето. — Лъжливото, страхливо, коварно копеленце.

— И той винаги те е харесвал. — Двамата се ненавиждаха, но какво значение имаше вече?

— Ex, ако и сестра му имаше такива топли чувства към мен, нещата можеха да са различни.

— „Можеха“ не означава нищо. Всички има за какво да съжаляваме.

Двамата се изгледаха продължително, тя права, той на колене. Не си представяше така срещата им.

— Съжаления. Това е цената на професията ни. Така казваше Сазине.

— Може би трябва да загърбим миналото.

— Че аз не помня и вчера — изльга той. Миналото му тежеше като гигантска броня.

— Тогава към бъдещето. Имам работа за теб, ако си съгласен. Предполагам, че ти трябва работа?

— Каква?

— Воюване.

Коска се намръщи.

— Винаги си била твърде привързана към воюването. Колко пъти да ти повтарям? Наемникът няма причини да се замесва в подобни глупости.

— Мечът е за перчене, а не за бой.

— Браво, моето момиче. Липсваше ми. — Каза го, без да се замисли, и трябваше да прикрие срама с кашлица, което го накара да се задави.

— Дружелюбен, помогни му.

Докато говореха, се бе появил едър мълчалив мъж. Не беше висок, но много як и изльчваше спокойствие. Хвана Коска за лакътя и го изправи без усилие.

— Това е силна ръка и добро дело — изброри наемникът, като потисна поредния пристъп на прилошаване. — Дружелюбния ли ти викат? Ти да не си филантроп?

— Затворник съм.

— Не виждам причина защо човек да не бъде едновременно и двете. Във всеки случай ти благодаря. Сега, ако можеш да ме упътиш към най-близката кръчма...

— Кръчмите ще трябва да почакат — намеси се Витари. — Несъмнено, без теб винопроизводството ще западне. Но конференцията започва след седмица и трябва да изтрезнееш.

— Вече не изтрезнявам. Много е болезнено. Каква конференция? Монца все още го гледаше разочаровано.

— Трябва ми добър човек. Със смелост и опит. Който не възразява да се опълчи на Великия херцог Орсо. — Щълчето на устата ѝ се изви. — Ти си най-доброто, което изровихме за толкова кратко време.

Коска се вкопчи в ръката на едрия мъж, защото улицата продължаваше да се люшка.

— От този списък май имам само... опит?

— Едно от четири ми е достатъчно, стига да се нуждаеш от пари. Трябват ти, нали, старче?

— Да, по дяволите. Но повече ми трябва пие.

— Свърши работа и ще видим.

— Приемам. — Откри, че се е изпъчил и гледа Монца отгоре, с вдигната брадичка. — Трябва да сключим договор, като едно време. Написан с всичките завъртулки и подробности, както го правеше Саджаам. Ще го подпишем с червено мастило... Къде да намерим нотариус по това време на нощта?

— Спокойно. Приемам думата ти.

— Сигурно си единственият човек в Стирия, който би го казал. Но както искаш. — Той посочи решително по улицата. — Насам, мой човек, и гледай да не изоставаш. — Пристъпи смело напред, краката му поддадоха и изпища, когато Дружелюбния го хвана.

— Не натам — каза затворникът с басов глас, хвана го през раменете и почти го понесе в обратната посока.

— Вие сте джентълмен, сър — измърмори Коска.

— Аз съм убиец.

— Не виждам причина човек да не бъде едновременно и двете...

— Коска опита да докара на фокус вървящата напред Витари, след което се обърна към широкото лице на Дружелюбния. Странни спътници. Аутсайдери. Такива, които никой друг не би приbral. Забеляза, че стремителната походка на Монца, която помнеше, леко се е изкривила. Такива, които искат да се опълчат на Великия херцог Орсо. Това означаваше откачени или отчаяни. Той от кой беше?

Отговорът бе съвсем ясен. Нямаше причина човек да не е и двете едновременно.

ЗАРЯЗАН

Ножът на Дружелюбния проблесна. Двайсет търкания от едната страна, двайсет от другата, стържещата целувка на точилото. Малко неща бяха по-хубави от остьр нож и малко бяха по-лоши от изтъпения, затова той се усмихна, когато провери ръба на острието с върха на пръстите си. Всичко беше както трябва.

— Къщата за удоволствия Кардоти е стар търговски палат — обясняваше Витари с хладно спокойствие. — Построен е от дърво като по-голямата част от Сипани, под формата на буквата П, а отзад минава Осми канал.

Другите, шестимата, стояха около голяма маса в кухнята на изоставения склад. Муркато и Тръпката, Дей и Морвийр, Коска и Витари. На масата бе поставен груб дървен модел на сграда с вътрешен двор. Според Дружелюбния това беше една трийсет и шеста от истинската Кардоти, въпреки че не можеше да каже точно, а той много обичаше да е прецизен.

Пръстите на Витари докоснаха едната страна на сградата.

— На приземния етаж са кухнята и кабинетите, има зала за хъск и друга за карти и зарове. — Дружелюбния притисна ръка към джоба на ризата, за да усети успокояващите очертания на собствените си зарове. — В задния край има две стълбища. На първия етаж има трийсет стаи за забавляване на гостите...

— За шибане — прекъсна я Коска. — Тук всички сме възрастни хора, нека наричаме нещата с истинските им имена. — Кървясалите му очи се стрелнаха към двете бутилки вино на полицата и обратно. Дружелюбния бе забелязал, че това се случва непрекъснато.

Пръстът на Витари се насочи към покрива на модела.

— На най-горния етаж има три големи апартамента за... шибане, за най-скъпите гости. Казват, че Кралските покои в центъра са достойни за император.

— Значи Арио ще реши, че стават и за него — изръмжа Муркато.

Групата беше нараснала от пет на седем, затова Дружелюбния наряза всеки от двета хляба на по четири най-сет парчета. Острието

минаваше през кората и вдигаше малки облачета брашно. Щеше да има двайсет и осем филии, по четири на човек. Муркато обикновено ядеше малко, но пък Дей наваксваше и за него. Дружелюбния мразеше да се оставят неизядени филии.

— Според Айдър Арио и Фоскар ще имат трийсетиначетирийсет гости, някои въоръжени, но без голямо желание за бой, както и шестима телохранители.

— Дали казва истината? — попита Тръпката с тежкия си акцент.

— Не би ни излъгала, но има шанс да сгреши.

— За да контролираме толкова много, ще ни трябват повече... бойци.

— Убийци — намеси се Коска. — Както казах, нека ги наричаме с истинските имена.

— Двайсетина — чу се коравият глас на Муркато. — Както и вие тримата.

Двайсет и три. Интересно число. Дружелюбния отвори скърцащата врата на фурната и топлината облиза лицето му. Двайсет и три можеше да се раздели само на едно. Без части, без фракции. Без половинчата мерки. Приличаше на самата Муркато. Взе един парцал и измъкна голямото гърне. Цифрите не лъжеха. За разлика от хората.

— Как да вкараме двайсет души, без да ни забележат?

— Това е пир — каза Витари. — Ще има певци и музиканти. Ние ще ги осигурим.

— Музиканти ли?

— Това е Сипани. Тук всеки втори е музикант или убиец. Няма да е трудно да открием неколцина, които са и двете.

Дружелюбния беше изключен от планирането, но това не му пречеше. Саджаам беше казал да изпълнява нареджданията на Муркато и той се подчиняваше. Отдавна беше научил, че животът е по-лесен, ако се съсредоточаваш само върху това, което е пред теб. В момента единствената му грижа беше задушеното.

Опита малко с дървената лъжица. Беше добро. Даваше му четирийсет и едно от петдесет. Миризмата на готвено, парата, пукащите цепеници, всичко това му напомняше за успокояващите кухни на Убежището. Супите, кашите и задушеното, което приготвяха в огромните казани. Преди години, когато над главата му имаше

успокояващ каменен свод, числата се натрупваха и всичко имаше смисъл.

— Арио ще пие известно време — продължаваше Муркато. — Ще играе комар и ще се фука пред останалите идиоти. След това ще отиде в Кралските покой.

Коска се усмихна с напуканите си устни.

— Където, обзалагам се, ще го чакат жени.

— Една чернокоса и една червенокоса. — Муркато се спогледа мрачно с Витари.

— Изненада, достойна за император — засмя се Коска.

— Когато приключим с него, което ще стане бързо, ще направим същото посещение и на Фоскар. — Муркато премести намръщения си поглед към Морвийр. — Сигурно ще са взели телохранители горе, докато се забавляват. Вие с Дей можете да се погрижите за тях.

— Можем ли? — Отровителят вдигна подигравателен поглед от ноктите си. — Сигурен съм, че това е достойна задача за таланта ни.

— Гледай да не отровиш половината град. Би трябвало да убием братята без излишна суматоха, но ако нещо се обърка, на помощ ще дойдат музикантите.

Старият наемник сръчка модела с треперещ пръст.

— Ще завземем двора, пушалня и игралните зали, а след това стълбището. Събиране и обезоръжаване на гостите. Учиво, разбира се, и без грубости. Целта е да се постигне контрол.

— Контрол. — Покритият с ръкавица пръст на Муркато тропна по масата. — Това е думата, за която искам да си мислите. Убиваме Арио, убиваме Фоскар. Ако някой от останалите се съпротивлява, направете каквото трябва, но гледайте да сведете убийствата до минимум. Ще си имаме достатъчно неприятности и без кървава баня. Разбрахте ли всички?

Коска прочисти гърло.

— Може би едно питие ще mi помогне...

— Разбрах — прекъсна го Тръпката. — Контрол и колкото се може по-малко кръв.

— Две убийства. — Дружелюбния сложи гърнето по средата на масата. — Едно и едно. Не повече. Да ядем. — Започна да разсипва порции с черпака.

Много му се искаше да се убеди, че всички имат еднакъв брой парчета месо. И поравно моркови, лук и боб. Но докато ги преброи, храната щеше да изстине, а бе забелязвал, че хората често се ядосват на такава прецизност. Веднъж това бе предизвикало бой в столовата на Убежището. Наложи се да убие двама и да отсече ръката на трети. Сега нямаше желание да убива никого. Беше гладен. Затова се задоволи да им сипе еднакъв брой черпаци и потисна дълбокото си неспокойство.

— Много е добро — изгъргори Дей с пълна уста. — Направо отлично. Има ли още?

— Къде се научи да готвиш, приятелю? — попита Коска.

— Изкарах три години в кухните на Убежището. Учеше ме бившият главен готвач на херцога на Борлета.

— А той защо беше в затвора?

— Защото убил жена си, нарязал я, след което я сготвил и я изял.

Около масата настана тишина. Коста прочисти шумно гърлото си.

— Надявам се, че в това задушено няма нечия жена.

— Касапина каза, че е агнешко, и няма причина да не му вярвам.

— Дружелюбния взе вилицата си. — Никой не продава човешко толкова евтино.

Настъпи една от онези неудобни паузи, които се получаваха всеки път, когато изречеше повече от три думи наведнъж.

След това Коска се засмя.

— Зависи от обстоятелствата. Сещам се как намерихме едни деца, май след обсадата на Мурис? Помниш ли, Монца? — Тя се намръщи още повече от обичайното, но нямаше как да го спре. — Намерихме едни деца и искахме да ги продадем на търговците на роби, но не можахме...

— Разбира се! — почти изпищя Морвийр. — Възхитително! Какво може да е по-забавно от продадени в робство сирачета?

Отново неловка тишина, в която отровителят и наемникът размениха смъртоносни погледи. Дружелюбния бе виждал мъже да се гледат така в Убежището. Когато докарваха новите и имаше размествания по килиите. Някои не се разбираха. Намразваха се от първия момент. Бяха твърде различни. Или твърде еднакви. Разбира се, тук нещата не можеше да се предвидят толкова лесно. Но в

Убежището, когато двама се гледаха по този начин, рано или късно се стигаше до кръвопролитие.

Питие, питие, питие. Очите на Коска се преместиха от наглата гадина Морвийр към пълната му с вино чаша, след това към тези на останалите, обратно към собственото му канче с вода и накрая към бутилката в центъра на масата, която привличаше неудържимо погледа му. Ако се стрелнеше, можеше да я докопа. Колко ли щеше да изгълта, преди да я изтръгнат от ръцете му? Малцина можеха да пият по-бързо при подобни обстоятелства...

В този момент забеляза, че Дружелюбния го наблюдава. Нещо в тъмните очи на затворника го накара да премисли. Той беше Никомо Коска, дявол го взел! Поне едно време. Градовете трепереха от името му и така нататък. Твърде дълги години не беше мислил за нещо повече от следващото напиване. Беше време да погледне по-далече. Поне към по-следващото напиване. Но промяната не беше лесна.

Почти усещаше как потта избива по кожата му. Главата му пулсираше и бучеше болезнено. Почеса се по врата, но от това само го засърбя повече. Знаеше, че се хили като череп и говори твърде много. Но трябаше да се усмихва и да говори, иначе щеше да се разпищи.

— Спаси ми живота при обсадата на Мурис, нали, Монца? Мурис ли беше? — Дори не помнеше как хрипливият му глас се бе спрял на тази тема. — Копелето се появи отникъде. Бързо замахване! — Резкият му жест щеше да събори канчето с вода. — И тя го прониза! Кълна се, право в сърцето. Спаси ми живота. При Мурис. Спаси ме...

Почти му се искаше да го беше оставила да умре. Кухнята се клатеше и люшкаше като корабна каюта в свирепа буря. Почти очакваше да види как виното се излива от чашите, задушеното се разсипва, а чиниите се плъзгат по масата. Знаеше, че бурята е в главата му, но въпреки това стискаше отчаяно мебелите, когато положението станеше твърде сериозно.

— Нямаше да е толкова срамно, ако не го беше направила отново на другия ден. Уцелиха ме със стрела в рамото и паднах в проклетия ров. Всички го видяха. Да се направя на глупак пред приятелите е едно, но пред враговете...

— Забравил си.

Коска се намръщи към Монца.

— Така ли? — Трябаше да признае, че едва помни последните изречения, камо ли обсада преди над десет пропити с алкохол години.

— Аз паднах в рова и ти скочи да ме извадиш. Рискува живота си и те улuchi стрела.

— Звучи изключително невероятно да съм сторил подобно нещо.

— Беше болезнено да мисли за каквото и да е освен за нуждата да си пийне. — Но трябва да призная, че ми е трудно да се върна към детайлите. Може би, ако ми подадеш виното, ще успея...

— Достатъчно. — Имаше характерния поглед, с който обикновено го извлачваше от някоя кръчма, само дето беше по-остър, по-ядосан и дори по-разочарован. — Трябва да убия петима мъже и нямам време да спасявам никого. Особено от собствената му глупост. Нямам полза от пияници. — Останалите го наблюдаваха мълчаливо как се поти.

— Не съм пияница — изхриптя Коска. — Просто обичам вкуса на виното. Толкова много, че ако не пия на всеки няколко часа, се разболявам. — Стисна вилицата си, защото стаята се разлюля съвсем, и се усмихна измъчено. Останалите се разсмяха. Надяваше се, че им е приятно, защото Никомо Коска винаги се смееше последен. Стига да не му беше лошо, разбира се.

Морвийр се чувстваше изолиран. Той несъмнено беше много умел събеседник лице в лице, но никога не се чувстваше комфортно в голяма група. Обстановката му напомняше на столовата в сиропиталището, където по-големите се забавляваха, като хвърляха храна по него. Ужасяваща прелюдия към побоите и гаврите, които следваха в тъмните спални.

Новите помощници на Муркато, за чието привличане въобще не бяха поискали мнението му, го изнервяха още повече. Шило Витари беше изключително компетентен мъчител и търговец на информация, но имаше неприятен характер. Бяха работили заедно веднъж и не хранеше топли спомени. Морвийр смяташе причиняването на болка с ръце за крайно отвратително. Но жената познаваше Сипани, така че щеше да се наложи да я изтърпи. Засега. Никомо Коска беше много позле. Крайно разрушителен, коварен и капризен наемник, който

мислеше само за собствената си изгода. Пияница, разсипник и женкар със самоконтрола на бясно куче. Самоуверен грандоман, който беше пълна противоположност на Морвийр. Отгоре на всичко, освен че бяха включили този опасно непредвидим елемент в плановете си, останалите дори се умилкваха на това треперещо чучело. Даже Дей, собствената му помощничка, се кискаше на шегите му, когато не беше с пълна уста. Което, да признаем, се случваше рядко.

— Тълпа неудачници, скупчени на маса в изоставен склад? — Коска се подсмихваше, а кървясалите му очи се стрелкаха по масата. — Говорещи за маски, дегизировка и оръжия? Не мога да си представя как човек с моята слава попадна в такова обкръжение. Човек би решил, че се готви нещо мръсно!

— И аз за това си мислех! — прекъсна го остро Морвийр. — Не мога да приема подобно петно на съвестта си. Затова намазах купите ви с екстракт от вдовиче цвете. Наслаждавайте се на последните си агонизиращи моменти!

Шест намръщени мълчаливи лица се втренчиха в него.

— Шегувам се, разбира се. — Осъзна, че опитът му за разговор е претърпял абсолютна катастрофа. Тръпката въздъхна с облекчение. Муркато облиза кисело кучешкия си зъб. Дей се мръщеше към купата.

— Поемала съм по-забавни удари в лицето — каза Витари.

— Отровителски хумор. — Коска се ухили от другия край на масата, но ефектът бе развален от тракането на вилицата в треперещата му ръка. — Една от любовниците ми беше отровена. Оттогава изпитвам само отвращение към професията ви. Както и към всички практикуващи, естествено.

— Не очакваш да поема отговорност за действията на всичките ми колеги. — Морвийр реши, че е най-добре да не споделя, че отговорността е негова. Преди четиринайсет години Сефелин, Великата херцогиня на Осприя, го беше наела да убие Никомо Коска. Все повече се ядосваше, че тогава бе пропуснал и бе отровил само любовницата му.

— Мачкам и осите, независимо дали са ме ужилили, или не. Според мен вие, хора, ако мога да ви нарека така, сте еднакво отвратителни. Отровителят е най-гнусният страхливец.

— Отстъпващ само на пияницата! — отвърна Морвийр и изви презрително горната си устна. — Подобни боклуци биха предизвикали

жалост, ако не бяха напълно отблъскващи. Няма по-предсказуемо животно. Пияницата неизменно се връща към шишето, като пощенски гълъб. Без да може да се промени. Това е единственият им шанс да избягат от мизерията. За тях трезвеният свят е пълен със стари провали и нови страхове и те се задушават в него. Това е истинският страхливец. — Той вдигна чашата си и отпи яка, самодоволна глътка. Не беше свикнал да пие толкова и мигновено му прилоша, но успя да се усмихне насила.

Коска стискаше ръба на масата с побелели кокалчета и го гледаше жадно.

— Въобще не ме разбираш. Мога да спра да пия, когато поискам. Даже вече реших да го направя. Ще ти го докажа. — Наемникът вдигна треперещата си ръка. — Стига само да получа една чашка, за да спра треперенето!

Останалите се засмяха и напрежението спадна, но Морвийр долови смъртоносния поглед на Коска. Дъртият пиянтур приличаше на селски идиот, но навремето беше сред най-опасните хора в Стирия. Щеше да е глупаво да не го вземе на сериозно, а Морвийр определено не беше глупак. Вече не беше сирачето, което плачеше за майка си, докато го ритаха.

Винаги предпазливостта на първо място.

Монца стоеше кратко, не говореше много и ядеше още по-малко. Ръката с ръкавицата беше болезнено непохватна с ножа. Беше се отделила в челото на масата. Дистанцията, която генералът трябва да поддържа от войниците, работодателят от подчинените и издирваната жена от всички останали. Не ѝ беше трудно. Поддържаше дистанция от години и оставяше Бена да говори, да се смее и да бъде харесван от всички. Водачът не може да си позволи да е харесван. Особено ако е жена. Тръпката продължаваше да я гледа и тя се стремеше да избягва погледа му. Беше направила грешка в Уестпорт, беше показала слабост. Не можеше да си го позволи отново.

— Вие двамата явно се познавате добре — каза Тръпката, гледайки нея и Коска. — Значи сте стари приятели?

— По-скоро семейство! — Старият наемник махаше с вилицата толкова трескаво, че току-виж извадил нечие око. — Бихме се рамо до

рамо като благородни членове на Хилядата меча, най-известната наемническа бригада в Кръга на света! — Монца му се намръщи, без да го поглежда. Проклетите му стари истории връщаха дела и избори, за които не искаше да се сеща. — Кръстосвахме цяла Стирия, докато Сазине беше капитан-генерал. Страхотно време да си наемник! Преди нещата да се... усложнят.

— Искаш да кажеш, преди да стане съвсем кърваво — изсумтя Витари.

— Различни думи за едно и също. Тогава хората бяха по-богати, плашеха се по-лесно и стените бяха по-ниски. След това Сазине беше ударен със стрела в ръката, загуби я, умря и избраха мен на негово място. — Коска зачовърка задушеното. — Като погребах стария вълк, осъзнах, че битките са тежка работа, и като човек с изключителни качества, реших, че трябва да ги избягвам максимално. — Усмихна се кисело на Монца. — Затова разделихме бригадата.

— Разделили сте я на две?

— Аз взех половината, а Монцаро и брат ѝ Бена другата половина. Разпространихме слух, че сме се карали. След това се наемахме от двете страни на конфликта, такива не липсваха, и се преструвахме, че воюваме.

— Престрували сте се? — измърмори Тръпката.

Треперещите вилица и нож на Коска се удариха във въздуха.

— Обикаляхме из провинцията и грабехме, като от време на време се ступвахме показно. На края на всяка кампания си тръгвахме по-богати и без да сме изгубили никого. Освен някой от най-лошите. Не по-малко печелившо от истинското наемничество. Дори организирахме няколко мащабни изкуствени битки, нали?

— Да.

— Докато Монца не постъпи на служба при Великия херцог Орсо от Талинс и не реши, че ѝ е писнalo от фалшиви битки. Докато не щурмува истински със съвсем остри оръжия. Реши да промениш правилата, а, Монца? Жалко, че не ми каза, че спираме да се преструваме. Можех да предупредя момчетата и да спася няколко живота.

— Момчетата — изсумтя Монца. — Нека не се преструваме, че някога те е било грижа за другого.

— Има неколцина, които ценях. Но никога не спечелих от това, нито те. — Коска не отклоняваше кървясалите си очи от Монца. — Кой от твоите те предаде? Верния Карпи? Май не се оказа толкова верен накрая?

— Беше си достатъчно верен. Поне докато не ме наръга.

— И сега несъмнено е заел командирския стол?

— Чух, че е успял да си натика дебелия задник в него.

— Точно както ти тикна кълощавия си задник в моя. Но не може да го е направил без съгласието на останалите капитани, нали? Все харни момчета. Копелето Андич. Пиявицата Сесария. Гнусният червей Виктус. Трите алчни прасета с теб ли бяха?

— И те са намесени. Сигурна съм, че и тримата са ме предали, точно както го направиха с теб. Не казваш нищо ново.

— Накрая никой не ти благодари. Нито за победите. Нито за парите, които са спечелили. Отегчават се. И при първия знак за нещо по-добро...

Монца изгуби търпение. Един водач не можеше да е мекушав. Особено жена.

— Интересно, как такъв експерт в човешките отношения е останал без пукната пара и без приятели? Не се преструвай, че не ти dadoх хиляда шанса. Пропиля ги, както пропиля всичко останало. Единственият въпрос, който ме интересува, е дали си готов да опропастиш и този? Ще изпълниш ли каквото ти кажа? Или ще се държиш като враг?

Коска се усмихна тъжно.

— В нашата работа човек трябва да се гордее с враговете си. Ако трябва да се поучим от опита си, то най-добре да наблюдаваме приятелите си. Поздравления за готвача. — Хвърли вилицата в купата и излезе от кухнята по почти права линия. Монца се намръщи на киселите лица около масата.

„Не се страхувай никога от враговете, но се бой винаги от приятелите“, беше написал Вертурио.

НЕКОЛЦИНА ЛОШИ МЪЖЕ

Складът беше като ветровита пещера. Студената светлина се провираше през процепите на капаците и осветяваше прашните дъски, празните сандъци в ъгъла и старата маса. Тръпката се настани на един паянтов стол; усещаше дръжката на ножа, който му бе подарила Монца, на прасеца си. Остро напомняне за какво всъщност е нает. Тук животът беше много по-мрачен и опасен, отколкото у дома. Колкото до това да бъде по-добър, май вървеше в обратна посока с всеки изминал ден.

Защо по дяволите беше още тук? Защото искаше Монца? Трябваше да го признае. Фактът, че тя се отнасяше хладно с него след Уестпорт, само засилваше желанието му. Защото искаше парите й? И това. Парите бяха хубаво нещо. Защото му трябваше работа? Трябваше му. Защото беше добър в работата. Беше.

Защото й се наслаждаваше?

Тръпката се намръщи. Почваше да мисли, че някои хора просто не са способни да правят добро и че той май е от тях. С всеки изминал ден се питаше дали това да бъде по-добър си струва усилието.

Изтропването на вратата го откъсна от мислите му. Коска се съмъкна по скърцащото стълбище, водещо към спалните помещения, и почеса обрива на врата си.

— Добро утро.

Старият наемник се прозя.

— Така изглежда. Не помня откога не съм ставал сутрин. Хубава риза.

Тръпката се намръщи към ръкава. Тъмна коприна с лъскави костени копчета и натруфени маншети. Доста по-претенциозна, отколкото му допадаше, но Монца я харесваше.

— Щом казваш.

— И аз си падах по лъскави дрешки. — Коска се стовари в съседния паянтов стол. — Както и братът на Монца. Доколкото помня, имаше подобна риза.

Тръпката не беше сигурен какво намеква дъртото копеле, но определено не му харесваше.

— И?

— Разправяла ли ти е за брат си? — Коска имаше тънка усмивчица, сякаш знаеше нещо повече от Тръпката.

— Каза, че е мъртъв.

— И аз така чух.

— И не е никак щастлива от това.

— Определено.

— Трябва ли да зная нещо друго?

— Всички трябва да знаем много неща. Но все пак ще го оставя на нея.

— Къде е тя? — попита Тръпката. Търпението му се изчерпваше.

— Монца ли?

— Кой друг?

— Не иска да се показва пред хора, освен ако не е наложително. Не се притеснявай. Наемал съм бойци из целия Кръг на света. А и повече от достатъчно изпълнители. Имаш ли нещо против аз да ръководя процедурата?

Тръпката имаше много против. Беше съвсем очевидно, че от доста време Коска ръководи само бутилката. Бащата на Тръпката се пропи, след като Кървавия Девет уби брат му и набучи главата му на пика. След това дойдоха пристъпите и треперенето. Спра да взема добри решения, загуби уважението на хората и умря, оставяйки на Тръпката само горчиви спомени.

— Не вярвам на пияници — изръмжа той, зарязал деликатността.

— Човек посяга към шишето, след това става слаб и накрая откача.

Коска поклати глава.

— Обратното е. Човек откача, след това става слаб и накрая посяга към бутилката. Тя е само симптом, а не причина. Но въпреки че съм трогнат от твоята загриженост, не е нужно да се притесняваш. Днес съм много по-стабилен! — Той разпери ръце над масата. Наистина не се клатеха толкова бясно. Само потръпваха леко. — Ще си върна формата, преди да се усетите.

— Нямам търпение. — Витари се появи от кухнята със скръстени ръце.

— Както и всички ние, Шило! — Коска шляпна Тръпката по ръката. — Но стига сме говорили за мен! Какви престъпници, отрепки, главорези и друга измет си изровила от задните улички на Сипани? Какви бойци изпълнители? Музиканти, които убиват? Смъртоносни танцьори? Певци с мечове? Жонгльори, които...

— Трепят? — предложи Тръпката.

Коска се усмихна още по-широко.

— Безцеремонен, но право в целта.

— Безцеремонен?

— Прям. — Витари се настани в последния стол и разгъна на масата един лист.

— Открих един оркестър близо до пристанището. Според мен изкарват повече като обират минувачите, отколкото като свирят.

— Главорези, а? Точно каквите ни трябват. — Коска изпъна врата си като наперен петел. — Влезте!

През вратата се вмъкнаха петима мъже. Щяха да минат за непрокопсаници дори в родината на Тръпката. Мръсни коси. Лица с белези от шарка. Парцаливи дрехи. Оглеждаха се подозрително, а мърлявите им ръце стискаха очукани инструменти. Наредиха се пред масата. Единият се почеса по чатала, а друг си бъркаше в ноздрата с палката от барабана.

— Кои сте вие? — попита Коска.

— Ние сме оркестър — каза най-близкият.

— Е, нямате ли си име?

Те се спогледаха.

— Не. Трябва ли?

— Кажете тогава вашите имена и каква е специалността ви, като музикант и боец.

— Аз съм Солтер. Барабан и боздуган. — Мъжът отметна мръсното си палто, за да покаже металната дръжка. — Трябва да призная, че по ме бива с боздугана.

— Морк — каза следващият в редицата. — Гайда и сабя.

— Олопин. Рог и чук.

— И аз съм Олопин. — Мъжът посочи другаря си. — Брата сме. Гъдулка и ножове. — Измъкна два ножа от ръкавите и ги завъртя около пръстите си.

Последният можеше да кандидатства за най-чупения нос в пребогатата кариера на Тръпката.

— Гурпи. Лютня и лютня.

— Биеш се с лютня? — уточни Коска.

— Направо ги фраскам с нея. — Мъжът замахна странично, ухили се и се видяха изгнилите му зъби. — Вътре има скрита брадва.

— Ух. Засвирете тогава, приятели. И нещо по-живо!

Тръпката не разбираше много от музика, но дори той можеше да познае, че не струват. Барабанът избръзваше. Гайдата пищеше без никаква мелодия, а лютнята беше разстроена, може би заради желязото вътре. Но Коска кимаше със затворени очи, сякаш не беше чувал по-хубава музика.

— Леле, колко талантлива група сте! — извика той. — Наети сте за въпросната вечер. По четирийсет монети на човек.

— Четирийсет монети? — опули се барабанистът.

— Плащането е накрая. Но работата ще е тежка. Несъмнено ще се наложи да се биете, а може да трябва и да свирите. Трябва да е фатално представление за враговете ни. Готови ли сте за такова нещо?

— При четирийсет монети на човек? — Вече всичките се хилеха.

— Разбира се, сър! За такава сума ще сме безстрашни.

— Браво. Знаем къде да ви намерим.

Докато оркестърът излизаше, Витари се протегна и каза:

— Ама че грозни копелета.

— Това е предимството на маскения бал — прошепна Коска. — Като ги костюмираме, никой няма да усети.

Тръпката не беше очарован от идеята да повери живота си на тези негодници.

— Няма ли да забележат колко лошо свирят?

— Хората не ходят в „Кардоти“ заради музиката — изсумтя Коска.

— Не трябваше ли да проверим как се бият?

— Ако се бият така, както свирят, нямаме проблеми.

— Свирят като лайна.

— Свирят като побъркани. Ако имаме късмет, ще се бият по същия начин.

— Това не е...

— Не мислех, че ще си от мрънкащите. — Коска изгледа Тръпката над дългия си нос. — Трябва да се отпуснеш малко, приятелю. Всички достойни победи се извоюват с енергичност и жизненост.

— С к'во?

— С безгрижие — обясни Витари.

— Точно — допълни Коска. — И сграбчване на момента.

— А ти какво мислиш? — Тръпката се обърна към Витари. — Енергичност и к'во беше...

— Ако всичко е както трябва, ще отделим Арио и Фоскар от останалите и... — Тя щракна с пръсти. — Няма да е важно кой свири на лютня. Нямаме време. След четири дена благородните лидери на Стирия ще се съберат на конференция. В идеалния свят щях да открия по-добри мъже. Но светът не е идеален.

Коска въздъхна тежко.

— Определено не е. Но нека не се отчайваме. Само за момент намерихме петима мъже! Сега, няма да е зле да ударим по едно вино и да продължаваме...

— Без вино — изръмжа Витари.

— Ама човек дори не може да си накваси гърлото! — Старият наемник се наведе по-близко и Тръпката можеше да различи червените жилки по бузата му. — Животът е море от тъга, приятел. Следващият!

Следващият беше толкова едър, че едва мина през вратата. Малко по-висок от Тръпката, но много по-широк. С гъста брада и сива коса, въпреки че не беше стар. Тежките му ръце се търкаха една с друга, докато приближаваше към масата. Сякаш почти се срамуваше от огромните си размери. Дъските скърцаха жално под тежките му стъпки.

Коска подсвирна.

— Леле, че е голям!

— Открих го в една таверна на Първи канал — обясни Витари.

— Мъртвопиян, но ги беше страх да го мръднат. Почти не говори стирийски.

Коска се обърна към Тръпката.

— Защо ти не се разбереш с този? Братството на Севера, а?

Тръпката знаеше, че в северния студ няма много място за топли чувства, но си струваше да опита. От толкова време не беше говорил

на родния си език, че думите имаха странен привкус.

— Как се казваш, приятел?

Мъжът беше изненадан да чуе северняшки.

— Сивокосия. — Посочи косата си. — Винаги е била с този цвят.

— Какво те доведе по тези земи?

— Търся работа.

— Каква работа?

— Каквото има.

— Дори да е кървава?

— Естествено. Ти северняк ли си?

— Да.

— Приличаш на южняк.

Тръпката се намръщи и скри натруфените ръкави на ризата под масата.

— Не съм. Казвам се Каул Тръпката.

Сивокосия примигна.

— Тръпката?

— Аха. — Усети задоволство, че човекът е чувал името му. Все още имаше известна гордост. — Чувал ли си за мен?

— Не беше ли в Уфрит заедно с Кучето?

— Бях.

— И Черния Дау, а? Чух, че сте свършили добра работа.

— Така е. Взехме целия град с две жертви.

— Само две. — Едрият мъж кимна, без да откъсва очи от Тръпката. — Явно е било много добра работа.

— Беше. Кучето беше добър вожд. Най-добрият, когото съм следвал.

— Добре. След като Кучето не е тук, за мен ще е чест да застана рамо до рамо с теб.

— Благодаря. И аз се радвам, че се присъединяваш. — Тръпката продължи на стирийски. — Вътре е.

— Сигурен ли си? — попита Коска. — Има леко кисел поглед, който ме притеснява.

— Трябва да се отпуснеш малко — изръмжа Тръпката. — Вкарай малко жизненост.

Витари се засмя, а Коска стисна гърдите си.

— Ах! Пронизан със собствения ми меч! Значи ще вземем дребния ти приятел. Какво да направим с двама северняци? — Той вдигна пръст. — Ще направим възстановка! Прочутият северен дуел... между Фенрис Страшния... и какъв беше...

Тръпката усети студените иглички по гърба си, докато произнасяше името.

— Кървавия Девет.

— Чувал ли си го?

— Бях там. На самото място. Държах един от щитовете в кръга.

— Превъзходно! Тогава ще внесеш в представлението нотка историческа автентичност.

— Нотка?

— Частица — изръмжа Витари.

— Защо по дяволите не каже направо частица?

Но Коска се радваше на вдъхновението си.

— Елемент на насилие! Тайфата на Арио ще издивее! Страхотно оправдание да вкараем оръжия!

Тръпката не беше толкова очарован. Да се облече като мъжа, който бе убил брат му и когото се бе заклел да убие, и да се преструва. Е, поне нямаше да се налага да свири на лютня.

— Какво плещи тоя? — попита Сивокосия на северняшки.

— Ще се престорим, че се дуелираме.

— Да се престорим ли?

— Тук се преструват за всякакви глупости. Ще играем театър. За забавление.

— Кръгът не е за забавление. — Едрият мъж не изглеждаше особено развеселен.

— По тези места е така. Първо ще се престорим, а после може да се стигне до истински бой. Четирийсет монети, ако си съгласен.

— Готово. Първо се преструваме. После се бием наистина. Разбрах. — Сивокосия изгледа Тръпката продължително и излезе.

— Следващият! — изкрещя Коска.

Появи се клощав мъж с оранжеви чорапогащи, яркочервен жакет и торба.

— Как се казваш?

— Аз съм не кой да е, а Невероятния Ронко! — Мъжът се поклони театрално.

Старият наемник вдигна вежди, а сърцето на Тръпката се сви.

— И в какво специализираш като изпълнител и боец?

— Ами те са едно и също, господа! — Той кимна към Коска и Тръпката, а след това към Витари. — Милейди! — Завъртя се бавно, бръкна в торбата си, след което се обърна, поднесе ръка към лицето си и изду бузи...

От устата му се изстреля огнена струя, която стигна почти до Тръпката. Севернякът щеше да отскочи от стола си, ако имаше време, но остана вцепенен. Мигаше и дишаше тежко, а очите му опитваха да привикнат обратно към тъмнината на склада. Няколко пламъчета играеха по масата. Едно съвсем близо до треперещите пръсти на Коска. След няколко мига загаснаха, оставяйки остра миризма, от която на Тръпката му се доповръща.

Невероятния Ронко прочисти гърло.

— Щъ... получи се малко по-силна демонстрация, отколкото възнамерявах.

— Но пък беше много впечатляващо! — Коска прогони дима пред лицето си с ръка. — Не отричам, че е забавно, а със сигурност е и смъртоносно. Наесте, за четирийсет монети.

Мъжът грейна.

— Радвам се, че съм от полза! — Поклони се още по-ниско. — Господа! Милейди! Оттеглям се!

— Сигурен ли си? — попита Тръпката, докато Ронко крачеше към вратата. — Не е ли малко опасно? Огън в дървена сграда?

Коска отново го изгледа над носа си.

— Мислех, че северняците сте изтъкани от гняв и развалени зъби. Ако нещата се сговнят, огънят може да е джокерът, който ни трябва.

— Кое?

— Изравнителят — отвърна Витари.

Това беше лоша дума. В хълмовете на Севера наричаха смъртта Великия изравнител.

— Пожарът може да изравни всички ни. Ако не си забелязал, копелето не е особено прецизно. Огънят е опасен.

— Огънят е хубав. Вземаме го.

— Няма ли да...

— Тц. — Коска вдигна ръка.

— Трябва...

— Тц.

— Не ми казвай...

— Е, де! Във вашата страна не разбирате ли от „тц“? Муркато ме натовари с подбора на изпълнители и при цялото ми уважение, аз решавам кого да вземем. Няма да гласуваме. Ти се съсредоточи върху нагласения двубой, с който да впечатлите тайфата на Арио. Аз ще се оправя с планирането. Как ти звучи?

— Като рецепта за бедствие — отвърна Тръпката.

— Бедствие! — ухили се Коска. — Нямам търпение. Кой е следващият?

Витари изви рижавите си вежди към листа.

— Барти и Кумел, жонгльори, акробати, хвърлячи на ножове и въжеиграчи.

Коска сръчка Тръпката в ребрата.

— Ето ти и въжеиграчи. На тях няма какво да не им харесаш.

МИРОТВОРЦИ

Беше рядко ясен ден в Мъгливия град. Въздухът беше свеж и студен, небето ясносиньо, а мирната конференция на краля на Съюза щеше да започне. Порутените покриви, олющените прозорци и мръсните входове бяха изпълнени със зяпачи, които очакваха с нетърпение лидерите на Стирия. Хората се тълпяха около канавките на широкия булевард, разноцветна тълпа, притискаща са в сивите редици на войниците, които трябваше да я удържат. Във въздуха витаеше напрежение. Мърморенето на хиляди гласове, виковете на уличните продавачи, предупреждения и възбудени писъци. Почти като шума на армия преди битка.

Армия, очакваща нервно кръвопролитието да започне.

Петте фигури на покрива на порутения склад не се отличаваха с нищо. Тръпката гледаше надолу, провесил ръце от парапета. Коска беше подпрял крак на изронения зид и чешеше обрива на врата си. Витари се беше облегнала на стената със скръстени ръце. Дружелюбния стоеше напрегнато отстрани и сякаш беше потънал в собствения си свят. Фактът, че Морвийр и ученичката му бяха тръгнали по своя работа, вдъхваше у Монца лека увереност. В началото изобщо не вярваше на отровителя. Но след Уестпорт доверието й се бе сринало още повече. А това бяха нейните хора. Тя пое дълбоко дъх, осмука зъбите си и се изплю в тълпата долу.

Имаше една кантийска поговорка: „Когато Господ иска да те накаже, ти праща глупави приятели и умни врагове“.

— Много народ — каза Тръпката. Монца беше почнала да свиква на обичайните му изцепвания. — Страшно много.

— Да. — Дружелюбния беше присвил очи и мърдаше устни; създаваше малко неприятното усещане, че се опитва да преброя хората.

— Това е нищо. — Коска махна пренебрежително към половината Сипани. — Трябваше да видиш тълпите, които се изляха в Осприя след победата ми в Битката за Островите! Изпълниха въздуха с цветя! Най-малко два пъти повече. Трябваше да сте там!

— Там бях — обади се Витари. — Тълпата беше наполовина по-малка от тази.

— Да не изпитваш удоволствие от разрушаването на мечтите ми?

— Малко. — Витари се усмихна към Монца, но тя не се смееше. Мислеше си за триумфа в Талинс, след падането на Каприл. Или клането на Каприл, в зависимост кого питаш. Тя се мръщеше, а Бена се усмихваше и разпращаше въздушни целувки, изправен на стремената. Хората крещяха името ѝ, а Орсо яздеше замислено отзад, заедно с Арио. Трябваше да се усети още тогава...

— Ето ги! — Коска заслони очи с длан и се надвеси опасно над парапета. — Слава на нашите велики лидери!

С приближаването на процесията шумът на тълпата се усилваше. Най-отпред яздеха седем знаменосци. Флаговете на пиките им бяха под еднакъв ъгъл, за да създадат необходимата илюзия за равенство, необходима за мирни преговори. Раковината на Сипани. Бялата кула на Осприя. Трите пчели на Визерин. Черният кръст на Талинс. Символите на Пуранти, Афоя и Никанте, люшкани мързеливо от лекия бриз. Зад тях яздеше мъж в натруфена броня със златното слънце на Съюза, на черна пика.

Първи от великите и благородните се появи Соториус, канцлерът на Сипани. Или от коварните и злобните, в зависимост кого питаш. Беше наистина стар, с бяла коса и брада, и се превиваше под тежестта на огърлицата, символизираща поста му, която носеше отпреди Монца да се роди. Клатушкаше се с помощта на бастун, а най-големият му син, сам надхвърлил шейсетте, го придържаше за лакътя. Следваха няколко десетки от най-влиятелните граждани. Слънцето блестеше по бижутата, полирраната кожа, ярката коприна и златните бродерии.

— Канцлер Соториус — заобяснява Коска на Тръпката. — Според традицията домакинът минава пеш. Старото копеле е още живо.

— Но май му трябва почивка — измърмори Монца. — Да му дадат един ковчег.

— Още му е рано. Може да е полусляп, но мисли по-ясно от повечето. Истински майстор на увъртането. По един или друг начин удържа неутралитета на Сипани за две десетилетия. През Кървавите години. Откакто му разкървавих носа в Битката за Островите!

— Това обаче не те спря да приемеш парите му, когато положението на Сефелин от Осприя се влоши — изсумтя Витари.

— Че защо не? Наемниците не могат да подбират много. Трябва да се движиш по вятъра. Лоялността за наемника е като броня за плувеца. — Монца се намръщи, зачудена дали Коска визира нея, но той сякаш говореше по принцип. — Но със стария Соториус никога не сме си подхождали. Беше нещастен брак по сметка и щом постигнахме победа, с радост се съгласихме на развода. Миролюбивите хора имат малко работа за наемници, а канцлерът на Сипани стана богат и известен, създавайки мир.

Витари се озъби към богаташката процесия и подметна:

— А сега явно ще се опита и да го изнесе.

Монца поклати глава и каза:

— Това е единствената стока, от която Орсо не се интересува.

Следваха лидерите на Лигата на Осемте. Заклетите врагове на Орсо, а и на Монца, преди да полети в пропастта. Съпровождаха ги множество слуги в ливреи. Херцог Рогонт яздеше начело на черен боен кон: стискаше сигурно юздите и кимаше към тълпата, когато подвикнха името му. Беше популярен и получаваше доста овации, така че главата му се клатеше като на пуйка. Салиер някак бе успял да се натъпче в седлото и яздеше до него. Розовата му гуша се поклащаше над яката на униформата в такт с движението на измъчения кон.

— Кой е дебелакът? — попита Тръпката.

— Салиер, Велик херцог на Визерин.

Витари се подсмехна.

— Може би за още месец. Миналото лято изгуби армията си! — Монца ги беше изклала при Хай Бенк, заедно с Верния Карпи. — Храната на града свърши през есента. — Монца с лекота бе изгорила нивите и прогонила фермерите. — А и вече почти няма съюзници. — Монца беше побила главата на херцог Кантейн на стените на Борлета. — Дори оттук се вижда как се поти това копеле.

— Жалко — обади се Коска. — Винаги съм го харесвал. Трябва да видите каква галерия има в палата му. Най-голямата колекция с предмети на изкуството, поне според него. Истински познавач. Едно време поддържаше най-добрата кухня в Стирия.

— Личи си — каза Монца.

— Чудя се как ли са го качили на седлото.

— С кран — предложи Витари.

— Или са изкопали канал и са прекарали коня под него — изсумтя Монца.

— Ами другият? — попита Тръпката.

— Рогонт, Велик херцог на Осприя.

— Тоя по прилича на херцог. — Наистина. Висок, с широки рамене, красиво лице и черни къдрици.

— Прилича. — Монца се изплю отново. — Но само дотам.

— Племенник на бившата ми работодателка, за щастие отдавна починалата херцогиня Сефелин. — Коска беше разкървавил врата си от чесане. — Наричат го Принца на благоприличието, Предпазливия граф, Закъсняващия херцог. Добър генерал, но не обича да рискува.

— Аз не бих се изказала толкова ласково — каза Монца.

— Ти не си ласкова към никого.

— Той не обича да се бие.

— Добрите генерали не обичат да се бият.

— Но им се налага понякога. Рогонт се боричкаше с Орсо от началото на Кървавите години, но никога не е участвал в нещо повече от лека схватка. Това е най-големият майстор на отстъплението в Стирия.

— Най-трудното нещо е отстъплението. Може би човекът чака момента си.

Тръпката въздъхна тежко отстрани.

— Всички чакаме момента си.

— Вече няма шансове — продължи Монца. — След като Визерин падне, се отваря пътят за Пуранти, а след това е Осприя и короната на Орсо. Без повече отлагане. Пясъкът в часовника му изтича.

Рогонт и Салиер минаха под тях. Двамата, които заедно с честния, почен и мъртъв херцог Кантейн беше формирали Лигата на Осемте, за да защитят Стирия от амбициите на Орсо. Или да отнемат полагащото му се по право, за да се боричкат за остатъците, в зависимост кого питаш. Коска ги гледаше как се отдалечават и се усмихваше отнесено.

— Ако живееш достатъчно дълго, ще видиш как всичко рухва. Каприл е бледа сянка на предишната си слава.

Витари се усмихна на Монца.

— Това е твоя работа, а?

— Муселия се предаде срамно, въпреки непревземаемите стени.

Витари се ухили още по-широко.

— И това също май?

— Борлета падна — изстена Коска. — Дръзкият херцог Кантейн е мъртъв.

— Да — изръмжа Монца, преди Витари да отвори уста.

— Могъщата Лига на Осемте се сви до пет и скоро ще останат четири, а три от тях не са нещо особено.

Монца чуваше шепота на Дружелюбния:

— Осем... пет... четири... три...

Въпросните три следваха, а антуражът вървеше в колони след лидерите, като патенца след майка си. По-нисшите партньори в Лигата. Лироцио, херцог на Пуранти, с натруфена броня и още по-натруфени мустаци. Младата графиня Котарда от Афоя. Болнаво момиче в жълта коприна, която подчертаваше нездравия й вид. Чично й, нейният пръв съветник и според слуховете пръв любовник, яздеши близо до рамото й. Най-отзад идваше Патин, Първият гражданин на Никанте, чорлав и с груба дреха, привързана с въженце вместо колан, за да покаже, че не е по-добър от поданиците си. Според слуховете носеше копринено бельо, спеше в позлатено легло и то с голяма компания. Толкова за скромността на могъщите.

Коска вече гледаше към следващите в процесията.

— В името на Орисиите. Кои са тези млади богове?

Не можеше да се отрече, че бяха величествена двойка. Яздеха еднакви сиви коне с лекота и носеха отиващо си бяло и златно. Снежната рокля се спускаше от стройното й високо тяло и продължаваше назад, обсипана с блъскави пайети. Позлатената му броня беше изльскана до блъсък, а простата корона имаше толкова голям скъпоценен камък, че Монца можеше да го различи от сто крачки.

— Невероятно шибано царствено — изсъска тя.

— Човек може да надуши величеството — изцепи се Коска. — Бих коленичил, стига колената ми да позволяваха.

— Негово августейшо величество върховният крал на Съюза. — Гласът на Витари беше пропит с ирония. — И неговата кралица, разбира се.

— Тerez, Бижуто на Талинс. Свети ярко, нали?

— Дъщерята на Орсо — процеди през зъби Монца. — Сестра на Арио и Фоскар. Кралица на Съюза и адски гадна кучка.

Макар кралят да беше чужденец и на амбициите на Съюза да се гледаше с подозрение въпреки че кралицата беше дъщеря на Орсо, тълпата го приветстваше по-бурно, отколкото собствения си канцлер.

„Хората предпочитат лидер, който изглежда велик, пред такъв, който наистина е“, пишеше Баяловелд.

— Не бих казал, че е най-неутралният посредник. — Коска замислено изду бузи. — Толкова тясно е свързан с Орсо и тайфата му, че и лъч светлина не може да мине между тях. Съпруг и зет на Талинс?

— Без съмнение смята, че е над такива дребни предразсъдъци. — Монца сви устни, докато наблюдаваше преминаващата кралска двойка. Все едно бяха излезли от страниците на древна приказка и попаднали в този мизерен град по погрешка. Само им трябваха крила на конете, за да е завършено. Цяло чудо как не се бяха сетили да залепят някакви. Терез носеше огромна огърлица, която блестеше толкова ярко, че чак бе болезнено да я гледаш.

Витари поклати глава.

— Колко бижута могат да натрупат на една жена?

— Още малко и ще погребат кучката — изръмжа Монца. В сравнение със скъпоценностите на кралицата пръстенът, подарък от Бена, изглеждаше като детска дрънкулка.

— Завистта е ужасно нещо, дами. — Коска сръга Дружелюбния в ребрата. — Мен си ми харесва, а, приятел? — Затворникът не отговори. Коска опита с Тръпката. — А?

Севернякът погледна към Монца, а след това настрани.

— Не ме привлича.

— Хубавци! Не съм срещал толкова хладнокръвни бойци. Може и да не съм във форма, но поне нямам толкова скръбно лице. Все още се трогвам, като видя млади влюбени.

Монца се съмняваше в любовта на кралското семейство, без значение колко се усмихваха един на друг.

— Преди години, докато тя още беше кралица само в главата си, Бена сключи облог, че ще преспи с нея.

Коска повдигна вежда.

— Доколкото помня, брат ти обичаше да хвърля семето си навсякъде. Какво стана?

— Оказа се, че не е нейният тип. — Въсъщност Терез беше много по-заинтересувана от Монца, отколкото от Бена.

Зад кралската двойка се точеше антураж, по-голям от цялата Лига на Осемте. Стотина придворни дами, отрупани с бижута. Лордове от Мидърланд, Англанд и Старицланд, с кожи и златни вериги около вратовете. Войници с прашни брони от копитата на предните. Всеки се давеше в прахта на по-добрите. Грозната истина на могъществото.

— Кралят на Съюза, а? — Тръпката се подсмихна, загледан в отминаващата двойка. — Това ли е най-могъщият човек в Кръга на света?

— Това е фасадата — изсумтя Витари. — Всеки коленичи пред някого. Май не разбираш много от политика?

— От какво?

— Лъжи. Сакатия управлява Съюза. Момчето в златно е само маска.

Коска въздъхна.

— Ако изглеждах като Сакатия, и аз щях да нося маска...

Възбудата от преминаването на краля отмина и настана тишина. Достатъчно дълбока, че Монца да чуе приближаването на украсената карета. От всяка страна маршируваха по няколко десетки навъсени стражи. Оръжията им не бяха толкова лъскави като на войниците от Съюза, но пък изглеждаха по-употребявани. Следваше тълпа добре облечени безполезни контета.

Монца стисна десния си юмрук и костите запукаха. Болката пропълзя по кокалчетата, китката, ръката и рамото и тя усети, че се усмихва мрачно.

— Ето ги — каза Коска.

Арио стоеше отлясно, заобиколен от възглавници, клатеше се в такт с движението и бе докарал обичайното си отпуснато изражение. Пребледнелият Фоскар седеше до него и се оглеждаше трескаво при всеки шум. Самодоволният котарак и боязливото пале.

Гоба беше никой. Мотис беше прост банкер. Орсо почти нямаше да забележи новите лица, които ги заместваха. Но Арио и Фоскар му бяха синове. Неговата плът. Неговото бъдеще. Ако успееше да ги убие, щеше да е почти като да забие меч в корема на Орсо. Усмихна се, като си го представи как научава новината.

„Ваше сиятелство! Синовете ви... са мъртви...“

Внезапен писък разцепи тишината.

— Убийци! Боклуци! Копелета на Орсо! — Тълпата се разшава и неколцина опитаха да разкъсат кордона. — Вие сте проклятие за Стирия! — Сред зяпачите започна да се надига гневна вълна. Соториус беше обявил неутралитет, но жителите на Сипани не хранеха любов към Орсо. Знаеха, че ще се насочи към тях, щом приключи с Лигата на Осемте. Някои хора просто бяха ненаситни.

Двама от ездачите извадиха мечове. В тълпата проблесна метал и се чу тънък писък. Фоскар се беше надигнал и се взираше към хората. Арио го дръпна на мястото му и безгрижно се зазяпа в ноктите си.

Бездедиците приключиха. Каретата отмина, ездачите се върнаха в строя, а отзад се зададоха войници в униформата на Талинс. Последните минаха покрай склада и изчезнаха надолу по булеварда.

— Представлението свърши — въздъхна Коска, отгласна се от парапета и тръгна към стълбите.

— Иска ми се да продължаваше вечно — подметна Витари и го последва.

— Хиляда осемстотин и дванайсет — каза Дружелюбния.

Монца го изгледа.

— Какво?

— Хора. В парада.

— И?

— Сто и пет камъка в огърлицата на кралицата.

— Да не съм те питала бе?

— Не. — Дружелюбния последва останалите към стълбището.

Тя остана сама. Мръщеше се на студения вятър и гледаше разпръскващата се тълпа. Юмрукът и зъбите й бяха все така болезнено стиснати.

— Монца. — Не беше сама. Обърна се и видя, че Тръпката я гледа в очите, по-отлизо, отколкото й харесваше. И сякаш се мъчеше да намери точните думи.

— Май не сме... Не знам. След Уестпорт... Исках само да питам...

— По-добре недей. — Тя се шмугна покрай него и тръгна към стълбите.

ЗАБЪРКВАНЕ НА НЕПРИЯТНОСТИ

Никомо Коска затвори очи, облиза усмихнати устни, вдиша дълбоко през носа с очакване и надигна бутилката. Питие, питие. Познатото потропване на стъкло по зъбите му, прохладната влага на езика, успокояващото движение на гърлото, докато прегъльща... само да не беше вода.

Беше изпълзял изпотен от леглото и по нощница се бе смъкнал в кухнята, за да намери вино. Или каквато и да е гадост, с която да се напие. Нещо, което да спре да кара стаята му да се люшка като излязла от пътя карета. Да прогони пълзящите по гърба му мравки и да потисне непрестанното главоболие, на каквото и да е цена. Майната му на отмъщението на Муркато. Надяваше се, че всички ще са в леглата, и се намръщи недоволно, като видя, че Дружелюбния вари каша за закуска. Но трябваше да признае, че изпитва странно задоволство от сблъсъка с мълчаливия затворник. Имаше нещо почти магическо в спокойната аура на Дружелюбния. Той имаше достатъчно увереност да мълчи и да не се притеснява какво говорят другите. Достатъчно, че да придае част от това спокойствие и на Коска. Но не и мълчаливост. Наемникът дърдореше, без да спира, откакто първата светлина на утрото бе пропълзяла през капаците.

— Защо по дяволите го правя бе, Дружелюбен? Да се бия на моите години? Да се бия! Никога не съм се наслаждавал на този аспект от професията. И то на същата страна като самодоволното копеле Морвийр! Отровител? Гнусен начин да убиеш някого. Освен това осъзнавам, че нарушавам първото правило на войника.

Дружелюбния мръдна леко вежда и продължи да разбърква кашата. Коска подозираше, че затворникът е наясно защо се е появил в кухнята, но имаше достатъчно добри маниери, за да не засяга темата. Затворниците по принцип бяха доста учтиви. Лошите маниери можеха да са фатални в затвора.

— Първото? — попита Дружелюбния.

— Никога не воювай на губещата страна. Колкото и страстно да мразех херцог Орсо през годините, има съществена и може би фатална

разлика в това да мразиш и да направиш нещо по въпроса. — Той удари леко по масата и моделът на „Кардоти“ изтропа. — Особено на страната на жена, която вече ме е предавала...

Умът му се върна през девет омразни години към битката при Афиери, подобно на пощенски гълъб, който всеки път се завръща в омразната си клетка. Спомни си спускащите се по хълма коне и слънцето, което тъкмо се показваше, както безброй пъти из евтините бардаци и мизерните кръчми по целия Кръг на света. В пиянската мъгла беше решил с усмивка, че противникът се преструва чудесно. Помнеше неприятното предчувствие, когато конниците не спряха. Болезнения ужас, когато се бяха врязали в слисаните му линии. Смесицата от гняв, безпомощност, отвращение и опиянение, с която бе пришпорил коня, за да побегне, оставяйки бригадата и репутацията си еднакво съсипани. Същата смесица от гняв, безпомощност, отвращение и опиянение, която го следваше оттогава. Намръщи се на изкривеното си отражение в грубоватото стъкло на бутилката.

— Спомените за славата избледняват — прошепна той. — Изгниват като неуспешни смешки, прозрачни и неубедителни, като лъжите на някое друго копеле. Провалите, разочарованията и съжаленията остават ярки, като момента, в който са се случили. Усмивка от красиво момиче, на която не си реагирал. Дребна беля, за която друг е поел вината. Нечие рамо, бълснало ни в тълпата, оставяйки ни ядосани за дни, месеци. Завинаги. — Усмихна се криво. — От това е направено миналото. От неприятните моменти, които са ни създали такива.

Дружелюбния мълчеше и това караше Коска да говори още повече.

— А май няма по-горчив момент от този, в който Монцаро Муркато ме предаде. Би трябвало да отмъщавам на нея, а не да ѝ помагам. Трябва да я убия, като и Андич, Сесария, Виктус и останалите едновремешни приятели копелета от Хилядата меча. Така че какво по дяволите правя тук, Дружелюбен?

— Говориш.

Коска изсумтя.

— Както винаги. Винаги съм имал слаба преценка по отношение на жените. — Неочаквано и за самия себе си се засмя. — Честно казано, винаги съм имал лоша преценка за всичко. Това е причината

животът ми да е серия от неволи. — Тръшна бутилката на масата. Стига с жалкото философстване! Истината е, че ми трябва този шанс, трябва да се променя — и най-вече отчаяно ми трябват парите. Изправи рамене. — Майната му на миналото! Аз съм Никомо Коска, по дяволите! Смея се в лицето на страха! — Направи пауза за момент. — И ще ида да полегна. Искрени благодарности, господин Дружелюбен. Ти си един от най-добрите събеседници.

Затворникът за миг вдигна поглед от кашата.

— Че аз не казах почти нищо.

— Именно.

Сутрешната закуска на Морвийр беше подредена на малка масичка в малката спалня на горния етаж на изоставения склад в един от мизерните квартали на Сипани, град, който ненавиждаше. Купа студена овесена каша, очукано канче горещ чай и нащърбена чаша топла вода. До тях в спретната редица стояха седемнайсет епруветки, стъкленици, бутилки и кутийки, пълни със съответните течности, мехлеми и прахчета, вариращи на цвят от прозрачно и бяло до бледосиньото скорпионово масло.

Морвийр лапна неохотно една лъжица каша. Докато преглъщаše без особена наслада, махна запушалките на първите четири съда, извади блестяща игла, топна я в първия и се убоде по ръката. След това повтори процедурата. Трети и четвърти път, след което оставил иглата. Намръщи се, като видя как от едното убождане се появява капчица кръв. Лапна още една лъжица каша, отпусна се с наведена глава и зачака прилошаването да отмине.

— Проклет ларинк! — Все пак беше по-добре да приема малки дози и да търпи неудобството, отколкото някой ден по погрешка отровата да пръсне кръвоносните съдове в мозъка му.

Лапна нова лъжица, отпуши следващата кутийка в редицата, взе щипка синапено семе и го смръкна. Потръпна, когато прахчето изгори носната му кухина, и облиза зъбите си, усетил леко изтръпване в устата. Отпи от чая, но му се стори твърде горчив и за малко да го изплюе.

— Проклет синап! — Завидно успешната употреба срещу някои мишени не го правеше по-приятен за преглъщане. Даже напротив.

Напълни устата си с вода и се изжабури в напразен опит да прогони противния вкус, който щеше да го преследва поне няколко часа.

Отвори следващите шест съдинки. Можеше да прогълтне дозите една по една, но дългогодишният опит го бе научил, че е по-добре да ги приема наведнъж. Затова се намръщи, изсипа необходимите количества в чашата, разбрърка я с лъжицата и изпи разтвора на три големи гълтки.

Остави чашата, избърса избилите по очите му сълзи и се оригна. Усети моментално призляване, което постепенно премина. Все пак го правеше всяка сутрин от двайсет години.

Хвърли се към прозореца, отвори капаците и подаде глава съвсем навреме, за да избълва скромната си закуска в уличката зад склада. Изстена, дръпна се назад, отръсвайки парещия сопол от носа си, и тръгна към умивалника. Наплиска лицето си и се взря в отражението, докато водата се оттича по веждите му. Налагаше се пак да тормози свития си стомах с каша. Една от многото неоценени саможертви, които правеше просто за да поддържа форма.

Останалите деца в сиропиталището не ценяха таланта му. Нито предишният му господар, прочутият Мумах-ийн-Бек. Жена му не го беше оценила. Както и множеството чираци. А сега и последната му работодателка не ценеше самоотвержените му, да, не беше преувеличено да каже — героични усилия. Дори противното старо пиянде Никомо Коска се ползваше с повече уважение от него.

— Обречен съм — прошепна той тъжно. — Обречен да давам, да давам и да не получавам нищо насреща.

На вратата се почука и се чу гласът на Дей.

— Готов ли си?

— След малко.

— Всички се събират долу. Трябва да тръгваме към „Кардоти“. Да почваме приготовленията. Нали все разправяш колко е важно да си подгответен... — Сякаш говореше с пълна уста. Всъщност щеше да е изненада, ако не беше така.

— Ще ви настигна!

Чу как стъпките ѝ се отдалечиха. Ето един човек, който се възхищаваше на уменията му и се отнасяше дори с повече уважение от очакваното. Осъзна, че е започнал да разчита много на нея,

едновременно практически и емоционално. Може би повече, отколкото диктуващите предпазливостта.

Но дори човек с невероятните таланти на Морвийр не можеше да свърши всичко сам. Въздъхна тежко.

Изпълнителите убийци се бяха пръснали из склада. Общо двайсет и пет заедно с Дружелюбния. Трите гуркулски танцьорки седяха с кръстосани крака на пода. Две от тях бяха вдигнали котешките маски на черните си коси. Третата я беше спусната на лицето си, пръстите ѝ галеха дръжката на кинжал, а очите ѝ проблясваха в цепките на маската. Оркестърът беше с черни жакети и клинове на сиви и жълти райета. Носеха маски във формата на ноти и упражняваха някаква мелодия — докарваха я почти сносно.

Тръпката беше с олющена кожена броня с козина по раменете и държеше тежък меч и кръгъл дървен щит. До него се извисяваше Сивокосия с желязна маска на лицето. Носеше голяма дървена бухалка с метални шипове. Тръпката говореше бързо на северняшки — обясняваше му как ще замахва и как трябва да реагира той.

Акробатите Барти и Кумел, с карирани трика, се караха на езика на Съюза; единият размахващ къс меч. Невероятния Ронко беше с маска в червено, оранжево и жълто, като бушуващ огън. Зад него тримата жонглиори подхвърляха ножове, които проблясваха в полуутъмнения склад. Останалите седяха на сандъци или на пода, точеха оръжия и дооправяха костюмите си. Дружелюбния едва позна Коска, който носеше кадифено сако със сребърна бродерия, цилиндър и дълъг черен бастун със златиста топка. Обривът на врата му беше замаскиран с грим. Посивящите му мустаци бяха боядисани и засукани, ботушите изльскани до блъсък, а очите му светеха повече от блестящите парченца стъкло на маската му.

Той тръгна към Дружелюбния с маниера на цирково конферансие.

— Приятелю, надявам се, че си добре. Отново ти благодаря, че ме изслуша сутринта.

Дружелюбния кимна и се помъчи да сдържи усмивката си. Имаше нещо почти магическо в хумористичната аура на Коска. Имаше самочувствието да говори, говори и да знае, че ще го чуят, ще го

разберат и ще се засмеят, когато трябва. Това почти караше Дружелюбния сам да проговори. Коска му подаде нещо. Маска във формата на два зара, показващи единици, с дупки за очите на мястото на точките.

— Надявам се, ще приемеш да ръководиш масата за зарове тази вечер.

Дружелюбния взе маската с трепереща ръка.

— С най-голямо удоволствие.

Шантавият им отряд тръгна по сивите улици, тесните мостове, мрачните градини и влажните тунели. Коварната вода винаги беше наблизо. Тръпката сбърчи нос при миризмата на солена вода, носеща се от каналите.

Половината град беше с маски и костюми. Хората, които не бяха поканени на бала в чест на височайшите гости, бяха организирали собствени празненства и мнозина явно почваха от сутринта. Някои не бяха вложили особено старание в костюмите — празнични дрехи и обикновени маски около очите. Други се бяха престарали — с огромни панталони, високи обувки, златисти и сребърни маски, изобразяващи животински муцуни или идиотски усмивки. Напомняха му за лицето на Кървавия Девет, когато се биеше на дуела, и за дяволската му усмивка, омазана с кръв. Това не подейства добре на нервите му. Не помагаше и фактът, че носи броня, с каквато беше свикнал на север. Плюс тежък меч и щит, каквите по принцип използваше. Насреща им се зададе тълпа с жълта перушина и маски с клюнове. Хората пищяха като сърдити чайки. Това също се отрази зле на нервите му.

Понякога в мъглата зърваше и по-страни фигури, които издаваха странни звуци. Чудовища и гиганти. Ръцете го сърбяха и се сещаше как Страховития бе изскочил от мъглата при Дънбрек, сеейки смърт. Разбира се, това бяха просто тъпанари на кокили, но все пак го изнервяха. Когато човек си сложи маска, се случва нещо странно. Не само видът му се променя, но и действията. Понякога заприличва не на човек, а на нещо друго.

Тръпката имаше лошо предчувствие, и то не само защото планираха убийства. Все едно градът бе построен на границата на ада и дяволите се смесваха с нормалните хора, без никой да каже нещо.

Трябаше постоянно да си напомня, че от странните и опасни тълпи, които срещаха, неговата е най-страницата и опасната. Ако в града имаше дяволи, то той беше един от най-лошите. Самата мисъл за това обаче изобщо не беше успокояваща.

— Насам, приятели! — Коска ги поведе през площад с четири голи дървета към голяма сграда във формата на П. Същата сграда, чийто макет разучаваха няколко дни на кухненската маса. Четирима намръщени стражи стояха пред железните решетки на портата и Коска закрачи наперено към тях. — Добро утро, господа!

— „Кардоти“ е затворен — каза най-близкият. — За цялата вечер.

— Не и за нас. — Коска махна към съмнителната трупа с бастунчето си. — Ние сме изпълнителите, които ще забавляват гостите на пиршеството, наети лично от консорта на принц Арио Карлот дан Айдър. Отваряйте бързо, защото трябва да се подгответим сериозно. Влизайте, деца мои, и не се мотайте! Трябва да забавляваме гостите!

Дворът беше по-голям, отколкото очакваше, и разочароващ, ако това трябаше да мине за най-добрания бардак на света. Обрасли павета и няколко маси и столове, боядисани с олющена златиста боя. От прозорците на горния етаж висяха простири със съхнели чаршафи. В единия ъгъл бяха струпани празни бъчви. Някакъв прегърбен старец метеше наоколо, а едра жена переше нещо, минаващо за бельо. Три поклощави жени седяха отегчено около мръсна маса. Едната четеше книга. Другата се мръщеше и оправяше ноктите си с пиличка, а третата наблюдаваше влизящите изпълнители и пушеше малка глинена лула.

Коска въздъхна.

— Няма нищо по-обикновено и невъзбуждащо от бардак през деня, а?

— Така е. — Тръпката видя, че жонглерите се дръпнаха в единия ъгъл и започнаха да разопаковат уредите си.

— Винаги съм смятал, че животът на курвите не е лош. Или поне е успешен. През деня си свободен, а когато трябва да поработиш, можеш да го направиш и легнал.

— Няма много чест в тая работа — отвърна Тръпката.

— Лайната поне служат за тор. Честта и това не прави.

— Но какво ще стане, като отарееш и никой не те иска? Според мен ще остане само отчаянието и няколко напразни съжаления.

Коска се усмихна тъжно под маската си.

— Така е с всички ни, приятелю. С всяка работа е еднакво, особено с нашата. Войникълък, убийства, наречи го както щеш. Като остарееш, никой не те иска. — Шмугна се покрай Тръпката и влезе в двора, размахващ бастуна при всяка крачка. — Всички сме курви, по един или друг начин! — Извади елегантна кърпичка от джоба си, махна към трите жени и се поклони. — Дами, за мен е чест.

— Глупав дъртак — измърмори едната на северняшки и продължи да пуши лулата си. Оркестърът се настройва и звучеше почти толкова лошо, колкото когато свиреше наистина.

Вляво се влизаше в игралната зала, а вдясно в пушилнята. Оттам към двете стълбища. Тръпката пълзна очи по покритите с бръшлян стени. Потъмнели дъски и тесни прозорчета на първия етаж. Стая за забавляване на гости. По-нагоре големи прозорци с цветно стъкло. Кралските покой за височайшите посетители. Там, където щяха да посрещнат принц Арио и брат му Фоскар след няколко часа.

— Ей! — Някой го докосна по рамото и той бързо се обърна.

До него стоеше висока жена с черна кожена пелерина. Дългите ѝ ръце бяха покрити с дълги черни ръкавици, тъмната ѝ коса се спускаше от едната страна на бялото лице. Маската ѝ беше обсипана с парченца кристал, очите ѝ проблясваха в процепите.

— Ъъ... — Тръпката се насили да отмести поглед от деколтето ѝ, което го привличаше като кошер мечка. — Мога ли... да помогна...?

— Не знам можеш ли. — Начервените ѝ устни се свиха в смесица от намръщване и усмивка. В гласа ѝ имаше нещо познато. През цепката на полата видя края на розовия белег на бедрото ѝ и прошепна:

— Монца?

— Че коя друга толкова красива жена би те заговорила? — Тя го изгледа от горе до долу. — Това ми навява спомени. Изглеждаш почти толкова див, колкото когато те срещнах.

— Нали това е идеята. А ти изглеждаш... — Той се засуети с думите.

— Като курва?

— Определено много скъпа.

— Не бих искала да изглеждам като евтина. Качвам се горе да чакам гостите. Ако всичко мине както трябва, ще се видим в склада.

— Аха. Ако всичко mine добре. — Животът на Тръпката имаше навика да не минава добре. Той се намръщи към прозорците. — Ще се оправиш ли?

— Мога да се справя с Арио. Чакам този момент от доста време.

— Знам, но... ако искаш да съм по-наблизо...

— Съсредоточи малкото си ум върху контролирането на събитията тук. Аз ще се тревожа за себе си.

— Тревожа се толкова много, че мога да ти дам назаем.

— Мислех, че си оптимист — подметна тя през рамо, докато се отдалечаваше.

— Май успя да ме отучиш — измърмори Тръпката. Не харесваше, когато му говореше по този начин. Но пък беше още погадно, когато не му говореше въобще. Видя, че Сивокосия му се мръщи, и размаха гневно пръст. — Не стой там! Давай да очертаем скапания кръг, преди да умрем от старост!

Монца не се чувстваше комфортно, докато вървеше през игралната зала с Коска. Не беше свикнала с високите токчета. Освен това мразеше корсети, а две от ребрата на нейния бяха заменени с тънки кинжали. Остриетата бяха между лопатките ѝ, а дръжките им точно на кръста. Глезените, колената и бедрата вече я боляха. Както обикновено я налегна желание за лула, но тя го прогони. През последните месеци беше изтърпяла достатъчно болка. Още малко щеше да е скромна цена, стига да успееше да се добере до Арио. Достатъчно близо, че да го наръга в лигавото лице. Самата мисъл за това вдъхна живот в стълките ѝ.

Карлот дан Айдър ги очакваше в дъното на помещението, между две покрити маси за карти. Носеше червена рокля, достойна за императриците от легендите.

— Я ни виж само — присмя се Монца. — Генерал, облечен като курва, и курва, облечена като кралица. Тази вечер всеки се преструва на нещо.

— Така е в политиката. — Любовницата на Арио се намръщи към Коска. — Кой е този?

— Магистър Айдър, колко приятна и неочеквана чест. — Старият наемник се поклони, като свали шапка, и се видя потната му

оредяла коса. — Не съм си представял, че може да се срещнем отново.

— Ти? — Айдър го изгледа студено. — Трябваше да се сетя, че ще се появиш и ти. Мислех, че си умрял в Дагоска!

— И аз. Но се оказа само, че съм много, много пиян.

— Не толкова, че да не можеш да ме предадеш.

Старият наемник сви рамене.

— Винаги е срамно, когато честните хора биват предадени. Но когато се случи на коварните, не можеш да не усетиш... някаква висша справедливост. — Ухили се на Айдър и Монца. — Трима толкова лоялни хора на една страна? Нямам търпение да видя какво ще се случи.

Монца предполагаше, че ще е доста кърваво.

— Кога ще пристигнат Арио и Фоскар?

— Когато приключи балът на Соториус. Някъде към полунощ, може би малко след това.

— Ще чакам.

— Противоотровата — изсъска Айдър. — Свърших моята част.

— Ще я получиш, щом получа главата на Арио. Не преди това.

— Ами ако нещата се объркат?

— Ще загинеш заедно с нас. Надявай се, че всичко ще е както трябва.

— Какво ще ви спре да ме оставите да умра?

— Зашеметяващата ми репутация за честност и добрина.

Изненадващо, но Айдър не се засмя.

— Исках да постъпя правилно в Дагоска. — Тя посочи с пръст гърдите си. — Исках да сторя правилното! Да спася хората! Виж какво ми костваше!

— Може би е урок за правенето на добрини. — Монца сви рамене. — Аз нямам подобни проблеми.

— Шегувай се! Знаеш ли какво е да живееш в постоянен страх?

Монца пристъпи към нея и тя се дръпна към стената.

— Да живея в страх? — Маските им почти се допряха. — Добре дошла в шибания ми живот! Сега спри да хленчиш и се усмихвай за Арио и останалите копелета! — Снижи гласа си до шепот. — След това ми го доведи. Него и брат му. Направи каквото ти казвам и може да има щастлив край.

Знаеше, че и двете се съмняват. Тазвечерното празненство едва ли щеше да има особено щастлив край.

Дей завъртя свредела за последно и го измъкна внимателно. В тъмнината на тавана нахлу лъч светлина и освети бузата й. Тя се усмихна на Морвийр и това върна внезапен спомен за усмихнатото лице на майка му на светлината на свещите.

— Готово.

Сега не беше време за носталгия. Той преглътна напиращата емоция и пропълзя внимателно по гредите. Гледката на черен крак, пробил тавана, щеше да предизвика сериозна тревога в синовете на Орсо и техните телохранители. Надникна през дупката и видя част от коридора, покрит със скъп гуркулски килим, и двете високи врати. На по-близката имаше резбована корона.

— Чудесно позициониране, скъпа. Кралските покои. — Оттук можеше да наблюдава стражите пред двете врати. Посегна към палтото си и се намръщи. Започна да опипва джобовете с напираща паника.

— Проклятие! Забравил съм си тръбичката. Как...

— Аз взех още две за всеки случай.

Морвийр притисна ръка към гърдите си.

— Слава на Орисиите. Не! Майната им на Орисиите. Благодарности за доброто планиране. Къде щях да съм без теб?

Дей се усмихна с обичайната невинност.

— Пак на същото място, но с не толкова чаровна компания. Винаги предпазливостта на първо място.

— Така е. — Той понижи глас. — Ето, идват. — Появиха се Муркато и Витари, маскирани, гримираны и облечени, или по-скоро разсъблечени, като останалите служителки на заведението. Витари отвори вратата с короната и влезе. Муркато погледна за миг към тавана, кимна и я последва. — Вътре са. Засега всичко е по план. — Разбира се, имаше предостатъчно време за бедствия. — Как е дворът?

Дей пропълзя по корем към другия край и погледна през дупките, които бяха пробили, за да наблюдават двора.

— Май са готови за посрещане на гостите. Сега какво?

Морвийр пропълзя към малкото прозорче и разчисти паяжините с ръка. Слънцето залязваше над назъбените покриви и хвърляше

последен пробляськ над Града на шепотите.

— Скоро ще започне маскеният бал на Соториус. — От другата страна на канала зад „Кардоти“ започваха да палят факли. Светлината се изливаше от прозорците на тъмните сгради към синьото вечерно небе. Морвийр избърса паяжините от пръста си с лека погнуса. — Ще седим в този мизерен таван и ще чакаме негово височество принц Арио.

СЕКС И СМЪРТ

По тъмно Къщата за удоволствия „Кардоти“ се превърна в нещо различно. Място, толкова отдалечно от реалността, колкото и луната. Игралната зала беше осветена от триста и седемнайсет трепкащи свещи. Дружелюбния броеше, докато ги поставяха на полилейте и ги закрепваха в лъскавите свещници по стените.

Игралните маси бяха без покривки. Едно от крупиетата разбъркваше картите, друго гледаше в празното, а трето внимателно подреждаше чиповете. Дружелюбния броеше мълчаливо с него. В другия край стар мъж смазваше колелото на късмета. Като гледаше шансовете, колелото съвсем не беше късметлийско за играчите. Това беше странното в комара. Шансовете винаги бяха срещу играча. Може да печелиш понякога, но не и в дългосочен аспект.

Всичко наоколо лъщеше и най-вече жените. Бяха облечени и маскирани, трансформирани от меката светлина на свещите в почти нечовешки създания. Дълги напудрени крайници, искрящи очи зад процепите на маските, устни и нокти в тъмночервено, като кръв от фатална рана.

Въздухът беше пълен със странны и плашещи миризми. В Убежището нямаше жени и Дружелюбния беше доста притеснен. Успокояваше се, като хвърляше заровете постоянно и прибавяше резултата. Беше стигнал до четири хиляди двеста и... Една от жените мина покрай него, роклята ѝ се влачеше по скъпия гуркулски килим. Дългият ѝ гол крак се подаваше през цепката с всяка стъпка. Двеста и... Очите му бяха притеглени към крака, а сърцето заби съвсем ускорено. Двеста и... двайсет и шест. Успя да върне поглед към заровете.

Три и две. Съвсем нормално и нестряскащо. Стегна се и хвърли поглед към прозореца. Отвън, на двора, първите гости бяха започнали да пристигат.

— Добре дошли, приятели, добре дошли в „Кардоти“! Имаме всичко, от което се нуждаят порасналите момчета! Зарове и карти, игрите на умения и късмет са ето там! За тези, които искат да се

отдадат в прегръдката на хъска, е онази врата! Вино и твърд алкохол на корем. Пийте, приятели! В двора ще има най-различни забавления цяла вечер! Танци, жонглиране, музика... дори малко насилие, за тези от вас, които обичат кръвопролития! Колкото до компаньонките... ще ги намерите из цялата къща...

В двора се изливаше вълна от маскирани и наконтени мъже. Мястото почваше да се пълни, въздухът кънтеше от гласовете им. Оркестърът беше подкарал весела мелодия в единия ъгъл. Жонглерите премятаха искрящи чаши в другия. Час по час някоя от жените минаваше, прошепваше нещо на даден посетител и го отвеждаше към къщата. И към горния етаж, несъмнено. Коска се чудеше... дали би могъл да изчезне за малко.

— Очарователно — прошепна той и поздрави с накланяне на шапката си една жилава блондинка.

— Гледай си гостите! — изръмжа тя злобно.

— Само опитвам да приповдигна настроението, скъпа. Само опитвам да помогна.

— Като искаш да помогнеш, вземи да направиш една-две свирки! Аз едва насмогвам! — Някой я докосна по рамото, тя се обърна с лъчезарна усмивка, хвана го за лакътя и се отдалечи.

— Кои са всичките тези? — прошепна Тръпката в ухoto му. — Бяха ни казали, че ще дойдат само петдесетина, слабо въоръжени и без желание за съпротива. В момента сигурно са два пъти повече!

Коска се усмихна и потупа северняка по рамото.

— Знам! Не е ли вълнуващо, когато организираш празненство и се изсипят повече гости от очакваното? Някой е популярен!

Тръпката хич не беше развеселен.

— Едва ли сме ние! Как ще запазим контрол над такава обстановка?

— Защо мислиш, че имам отговор? От собствен опит знам, че животът рядко завива в посоката, която очакваш. Трябва да се съобразим с обстоятелствата и да опитаме да постигнем най-доброто.

— Уж щеше да има само шестима телохранители. А тези какви са? — Севернякът кимна към мрачната група в ъгъла. Мъже с блестящи нагръдници над черните кожени жакети, със сериозни стоманени маски, сериозни мечове и дълги ками на кръста. Челюстите

им също бяха сериозно стиснати. Очите им непрекъснато обикаляха двора, сякаш търсеха заплаха.

— Хм — подсмихна се Коска. — И аз се чудех същото.

— Чудеше се? — Големият юмрук на северняка стисна неприятно рамото му. — Кога чуденето ще се превърне в осиране?

— Често се чудя. — Коска се отърси от ръката му. — Странно. Просто не се плаша. — Тръгна през тълпата, тупаше гърбове, поръчваше напитки, посочваше забавления и ръсеше шегички. Беше във вихъра си. Пороци, лукс и опасност.

Боеше се от старостта, от провала, от предателството и излагането. Но пък никога не го беше страх преди битка. Най-щастливите му моменти бяха, когато очакваше сражението да започне. Когато гледаше гуркулските пълчища пред стените на Дагоска. Разгръщането на силите на Сипани преди Битката за Островите. Контраатаката на защитниците на Мурис. Най-обичаше опасността. Притесненията за бъдещето изчезваха. Провалите на миналото се стапяха. Оставаше само славното настояще. Затвори очи и пое дъх, усещаше приятно гъделичкане в гърдите. Заслуша се във възбудения говор на гостите. Вече дори не му се пиеше толкова.

Отвори очи и видя как двама мъже влизат през портата, а останалите се отдръпват да им направят път. Негово височество принц Арио носеше ален жакет с натруфени копринени ръкави, които подсказваха, че едва ли ще свърши нещо сам. От златната му маска стърчаха разноцветни пера, разперени като опашка на паун.

— Ваше височество! — Коска свали шапката си и се поклони. — За нас е истинска чест да ви посрещнем.

— Така е — каза Арио. — Както и брат ми. — И махна към мъжа до себе си. Фоскар бе облечен в безукорно бяло, маската му изобразяваше половин златно слънце. Оглеждаше се колебливо. Беше си пуснал брада, която доста му отиваше. — Да не говорим за нашия общ приятел господин Сулфур.

— Уви, не мога да остана. — Зад двамата братя се бе появил незабележителен тип. Имаше къдрава коса, прости дрехи и се усмихваше мило. — Много работа. Няма време за отдих, разбирате. — Усмихна се на Коска. Зад простичката маска очите му бяха с различен цвят, синьо и зелено. — Трябва да тръгна за Талинс тази вечер и да

говоря с баща ви. Не можем да позволим на гуркулите да вземат предимство.

— Разбира се. Проклети гуркулски копелета. Приятен път, Сулфур. — Арио му кимна.

— Приятен път — повтори Фоскар и Сулфур излезе през портата.

Коска върна шапката на главата си.

— Добре дошли и на двама ви! Моля, наслаждавайте се на забавленията! Всичко е на ваше разположение! — Приближи се още крачка и докара палава усмивка. — Горният етаж е резервиран за вас и брат ви. Мисля, че ваше височество ще открие в Кралските покой специална изненада.

— Е, братко. Да видим дали ще успеем да те отърсим от грижите. — Арио се намръщи към оркестъра. — Тази жена не успя ли да намери по-добра музика?

Тълпата се раздели, за да пропусне братята. Няколко развеселени господа ги последваха, както и още четирима от стражите с мечове и брони. Коска се намръщи, докато влизаха в игралната зала.

Никомо Коска със сигурност не изпитваше страх. Но беше благоразумно да се разтревожи умерено при вида на добре въоръжените мъже. Все пак Монца настояваше за контрол. Приближи се до входа и докосна един от стражите.

— Не пускай повече хора. Препълнени сме. — Затвори портата пред слисаното лице на мъжа, превъртя ключа и го пусна в джоба си. Сулфур, приятелят на принц Арио, щеше да е последният преминал през прага тази вечер.

Махна с ръка към оркестъра и викна:

— Дайте нещо по-живичко, момчета! Тук сме да забавляваме хората!

Морвийр коленичи прегърben в тъмнината на тавана и надникна към двора. Мъже с претенциозни облекла се събраха на групи и се разпръскаха, образувайки постоянен поток към двете врати на къщата. Сияеха и блещукаха на светлината на лампите. В нощта се носеха възбудени възклициания, приглушен говор, лоша музика и искрен смях, но Морвийр не беше в настроение да празнува.

— Защо толкова много? — прошепна той. — Очаквахме по-малко от половината. Нещо не е наред.

В студената нощ изригна ослепителен пламък и се чуха бурни ръкопляскания. Онзи идиот Ронко застрашаваше себе си и всички присъстващи на двора. Морвийр поклати глава. Ако това беше добра идея, той беше император...

Дей му изшътка и той запълзя по проскърцващите греди обратно към една от дупките.

— Някой идва.

От стълбището се появиха осем маскирани. Четирима очевидно бяха телохранители с блестящи нагръдници. Двете жени още по-очевидно работеха в „Кардоти“. Морвийр се интересуваше най-вече от последните двама.

— Арио и Фоскар — прошепна Дей.

— Да, несъмнено. — Синовете на Орсо размениха няколко думи, докато стражите се разполагаха около вратите. След това Арио се поклони, засмя се и тръгна към втората врата с двете жени под ръка, оставяйки брат си пред Кралските покои.

Морвийр се намръщи.

— Нещо определено не наред.

Мястото представляваше нечия идиотска идея как трябва да изглежда кралската спалня. Всичко беше натруфено и украсено със сребро и злато. Леглото имаше колони и завеси от червена коприна. До него се издигаше огромен шкаф, претъпкан с най-различни видове алкохол. Таванът беше изронен, а огромният полилей висеше твърде ниско. Камината, от зеленикав мрамор, беше издялана във формата на две голи жени, държащи поднос с плодове.

На стената имаше огромна картина с лъскава рамка. Жена с огромен бюст се къпеше в поток с по-голяма наслада от вероятното. Монца не разбираше защо картините с цици се смятат за по-добри. Но явно художниците смятаха така и почти навсякъде имаше цици.

— От тази гадна музика ме заболява главата — изръмжа Витари и опита да се почеше под корсета.

Монца наклони глава.

— Мен ме заболява от гадното легло. И особено от тапетите. — Крайно неприятно яркосини и тюркоазени райета със звездички между тях.

— Почти ми се допушва. — Витари побутна лулата от слонова кост до купата с хъск на малката мраморна масичка. Монца нямаше нужда от привличане на вниманието — през последния час често поглеждаше натам.

— Съсредоточи се върху работата — изсъска тя и стрелна вратата с очи.

— Винаги. — Витари оправи полата си. — Не е лесно с тези скапани дрехи. Как въобще...

— Шишшт. — По коридора прозвучаха стъпки.

— Гостите идват. Готова ли си?

Дръжките на двата ножа се опряха в гърба на Монца, щом се размърда.

— Вече е късно за колебание, а?

— Освен ако не решиш да преспиш с тях.

— Мисля да се придържам към убийството. — Монца протегна ръка към прозореца в нещо като съблазнителна поза. Сърцето ѝ туптеше, кръвта бучеше в ушите ѝ.

Вратата се отвори бавно, с изскърцване, и в стаята пристъпи мъж. Беше висок, облечен изцяло в бяло и носеше маска, изобразяваща половин слънце. Имаше добре поддържана брада, която не скриваше тежкия белег на брадичката му. Монца примигна. Това не беше Арио. Не беше дори Фоскар.

— Мамка му! — сепна се Витари.

Разпознаването я тресна като гръм, като храчка в лицето. Не беше синът на Орсо, а зет му. Не друг, а самият миротворец, Негово августейшо величество върховният крал на Съюза.

— Готов ли си? — попита Коска.

Тръпката прочисти гърлото си за пореден път. Имаше чувството, че нещо е заседнало там, откакто беше дошъл на това проклето място.

— Май е късно за колебание?

Старият наемник се усмихна още по-широко.

— Освен ако не си решил да преспиш с тях. Господа! Дами! Моля за внимание! — Оркестърът спря да свири, само гъдулката поддържаше една натрапчиваnota. Това не допринесе за изострените нерви на Тръпката.

Коска размаха бастуна си да разчисти гостите от очертания в средата на двора кръг.

— Отстъпете, приятели, защото сте в опасност! Един от най-великите моменти в историята ще се разиграе пред невярващите ви очи!

— Кога ще има ебане? — извика някой и предизвика смях.

Коска подскочи напред и почти му изкара окото с върха на бастуна си.

— Когато някой умре! — Тъпанът се беше присъединил, дум, дум, дум. Хората се скучиха около кръга. Кръг от маски, птици и животни, войници и клоуни, озъбени скелети и смеещи се дяволи. Лицата на хората под тях — пияни, отегчени, любопитни и ядосани. Зад тях бяха Барти и Кумел, единият, качен на раменете на другия, пляскаше в такт.

— За ваше образование, назидание и наслада... — Тръпката не знаеше какви ги плещи. — Къща за забавления „Кардоти“ представя... — пое си дъх, вдигна меча и щита, разбута тълпата и влезе в кръга — прословутия дуел между Фенрис Страховития... — Коска махна с бастуна си към Сивокосия, който влизаше от другата страна на кръга — и Логън Деветопръстия!

— Този има десет пръста — извика някой и предизвика нова порция смях.

Тръпката не се присъедини. Сивокосия не беше толкова ужасяващ като Страховития, но определено не беше успокояваща гледка. Голям като къща, с желязна маска, половин обръсната глава и ръка, боядисана в синьо. Огромната бухалка изглеждаше наистина опасна в яките му ръце. Тръпката си повтаряше, че са на една страна. Че всичко е преструвка. Само преструвка.

— Господа, съветвам ви да направите място! — извика Коска. Трите гуркулски танцьорки, с черни котешки маски на черните си лица, започнаха да разбутват гостите към стените. — Ще се пролива кръв!

— Дано! — Нова вълна смях. — Не съм дошъл тук да гледам как двама идиоти танцуват!

Зяпачите подвикваха и освиркаха. Предимно освиркаха. Тръпката започна да се съмнява, че планът му — да се повърти из кръга няколко минути и да наръга Сивокосия под мишницата, където имаше свински мехур с кръв — ще задоволи щибаните гости. Спомни си истинския дуел пред стените на Карлеон, от който зависеше съдбата на Севера. Карлите, ръмжащи и бълскащи по щитовете си. Чудеше се какво ли биха разбрали тези мъже от това. Животът понякога те отвежда на най-странны места.

— Започвайте! — извика Коска и отскочи в тълпата.

Сивокосия изръмжа и се метна напред, размахал бухалката. Това определено изненада Тръпката. Успя да вдигне щита навреме, но ударът го отхвърли на земята с изтръпната лява ръка. Завъртя се, като одраска едната си вежда на собствения си меч. Добре, че не си изкара окото. Претърколи се, а бухалката удари мястото, на което бе паднал, и се разхвърчаха парченца калдъръм. Сивокосия продължи да налита, докато Тръпката се изправяше, и той трябваше да отскочи с грацията на котка в кучкарник. Това определено не беше в уговорката. Явно гигантът искаше да направи добро шоу пред копелетата.

— Убий го! — Някой се засмя.

— Пролейте малко кръв, идиоти!

Тръпката стисна здраво дръжката на меча. Внезапно го обзелошо предчувствие. По-лошо и отпреди.

Хвърлянето на зарове обикновено успокояваше Дружелюбния, но не и тази вечер. Имаше лошо предчувствие. Дори по-лошо отпреди. Гледаше как се търкалят, подскачат и на края спират.

— Две и четири — каза той.

— Виждаме числата — озъби се мъжът с маска на полумесец. — Проклетите зарове ме мразят! — И ги хвърли гневно към полираната дървесина.

Дружелюбния се намръщи, взе ги и ги търкулна нежно.

— Пет и три. Банката печели.

— Май ѝ стана навик — изръмжа мъжът с маска на кораб и неколцина от приятелите му измърмориха гневно. Всички бяха пияни.

Пияни и глупави. Банката винаги печелеше накрая, иначе нямаше да организира игрите. Но не му беше работа да ги образова. Някой в другия край извика радостно, когато колелото на късмета се спря на неговия номер. Няколко от картоиграчите изръкопляскаха с умерена досада.

— Скапани зарове. — Полумесеца отпи от виното си, докато Дружелюбния прибираще чиповете му към набъблалата си купчина. Беше му трудно да диша. Въздухът бе пълен със странни миризми — парфюм, пот, вино и пушек. Осьзна, че устата му е отворена, и я затвори.

Кралят на Съюза погледна Монца и Витари — хубав, царствен и най-вече крайно нежелан. Монца осъзна, че зяпа с отворена уста, и я затвори.

— Не искам да ви обидя, но една ще ми е напълно достатъчна, а... винаги съм предпочитал тъмната коса. — Махна към вратата. — Надявам се, че няма да се обидиш, ако те помоля да ни оставиш. Ще се погрижа да ти бъде платено.

— Колко щедро. — Витари погледна към Монца, която сви рамене. Умът ѝ скачаше като жаба в топла вода и трескаво търсеше изход от ситуацията. Витари се отгласна от стената и тръгна към вратата. Докато минаваше покрай краля, го погали по гърдите. — Проклета да е червенокосата ми майка.

Вратата се затвори зад нея.

— Много... — кралят прочисти гърло — очарователна стая.

— Лесно се очаровате.

Той се подсмихна.

— Жена ми не смята така.

— Малко жени говорят добро за съпрузите си. Затова те идват при нас.

— Не ме разбра. Имам нейното пъзволение. Тя очаква третото ни дете и затова... е, едва ли те интересува.

— Ще се интересувам от всичко, което говорите. Затова ми плащат.

— Разбира се. — Кралят потри нервно ръце. — Нещо за пиене?

Тя кимна към шкафа.

— Ето там.

— Ти искаш ли?

— Не.

— Не, разбира се, защо да искаш? — Виното забълбука, изливайки се от бутилката. — Предполагам, че не ти е новост.

— Не. — Макар да не помнеше друг път да е била маскирана като курва с крал в същото помещение. Имаше два избора. Да преспи с него или да го убие. Никой не ѝ се струваше особено привлекателен. Убийството на Арио щеше да създаде достатъчно неприятности. Убийството на краля, та дори да беше зет на Орсо, щеше да предизвика безкрайно повече.

„Когато е пред два тежки пътя, генералът трябва да избере полекия“, пише Столикус. Едва ли имаше предвид подобни обстоятелства, но в момента това нямаше значение. Тя се отпусна на завивките в странна поза. След това очите ѝ се спряха на лулата.

„Когато е пред два тежки пътя, генералът трябва да потърси трети“, пише Фаранс.

— Изглеждате нервен — измърмори тя.

Кралят беше стигнал до крака на леглото.

— Трябва да призная, че от доста време не съм посещавал... подобно място.

— Нещо за успокояване? — Тя го загърби, преди да успее да откаже, и започна да пълни лулата. Не ѝ отне много време. Все пак го правеше всяка вечер.

— Хъск? Не съм сигурен...

— И за това ли ви трябва позволение от жена ви? — Монца му подаде лулата.

— Не, разбира се.

Изправи се и поднесе пламъка на лампата към лулата. Първото му дръпване беше изкашляно веднага. Второто също. Все пак успя да задържи третото и издиша кълбо бял пушек.

— Твой ред е. — Подаде ѝ лулата и седна на леглото. Пушекът продължаваше да се вдига и дразнеше ноздрите ѝ.

— Аз... — Как само ѝ се искаше. Чак трепереше от нужда. — А... — Беше в ръцете ѝ. Но сега не му беше времето. Трябваше да запази самоконтрол.

Устните му се извиха в безобидна усмивка.

— На теб чие позволение ти трябва? Обещавам, че няма да кажа...

Тя поднесе пламъка, вдъхна дима и усети как прогаря дробовете ѝ.

— Скапани ботуши — каза кралят, докато се опитваше да ги съмъкне. — Не са ми по мярка. Плащаш... сто марки... за ботуши... и би трябвало поне да са... — Единият се измъкна и полетя към стената. Монца откри, че ѝ е трудно да стои права.

— Още? — И му подаде лулата.

— Защо не?

Монца загледа пламъка на лампата. Лъскав, сияещ като безценно бижу. Семената от хъск, които от кафяво преминаваха в червено и накрая ставаха на пепел. Кралят издиша сладникавия пушек в лицето ѝ и тя затвори очи и пое с цяло гърло. Главата ѝ се въртеше.

— Ох.

— А?

Той се огледа.

— Това е...

— Да. Така е. — Стаята сияеше. Болката в краката се бе превърнала в приятно гъделичкане. Голата ѝ кожа потръпваше. Тя се отпусна на чаршафите. Само тя и кралят на Съюза, на грозно легло в бардак. Кое можеше да е по-комфортно?

Кралят бавно облиза устни.

— Жена ми. Кралицата. Знаеш. Нали ти споменах? Тя не винаги...

— Съпругата ти харесва жени — осъзна, че казва Монца. След това избухна в смях и трябваше да изтриве сополите си. — Много ги харесва.

Очите му бяха порозовели зад маската. Изгледа я бавно.

— Жени ли? За какво говорехме? — Той се наведе към нея. — Вече не съм нервен. — Положи непохватно ръка на крака ѝ. — Мисля... — Езикът му се плетеше в устата. — Мисля... — Очите му се подбелиха и той падна с разперени ръце на леглото. Маската падна. Лекото му похъркване отекна в ушите на Монца.

Изглеждаше толкова спокоен. Искаше ѝ се да легне до него. Непрекъснато мислеше, мислеше и се тревожеше. Имаше нужда от

почивка. Заслужаваше я. Но имаше нещо, което не ѝ даваше мира. Трябаше да го свърши. Какво беше? Стана на крака и се заклатушка.

Арио.

— Да, вярно е. — Заряза негово величество на леглото и тръгна към вратата. Стаята се люлееше. Подло копеле. Наведе се и отчупи едното токче, като почти щеше да падне. Хвърли го и то бавно заплува във въздуха, като котва, спускаща се във вода. Трябаше да отвори насила очи и да погледне към вратата, защото виждаше мозайка от синьо стъкло между себе си и света, а свещите сияеха така ослепително...

Морвийр кимна на Дей и тя му отвърна. Черна фигура, приклекнала в мрачния таван, със съвсем лека светлина върху усмивката ѝ. Зад нея гредите и подпорите бяха едва различими очертания.

— Аз ще се оправя със стражите пред Кралските покои — прошепна той. — Ти... поеми другите.

— Добре, но кога?

Кога беше най-важният въпрос. Той погледна през дупката, стиснал тръбичката в ръка, пръстите на другата му се търкаха в палеца. Вратата на Кралските покои се отвори и Витари мина между пазачите. Намръщи се и тръгна по коридора. Нямаше следа от Муркато, Фоскар и каквото и да било друго. Морвийр беше сигурен, че това определено не е част от плана. Разбира се, щеше да убие стражите. Бяха му платили за това, а той винаги изпълняваше договорите. Едно от многото неща, които го отличаваха от негодниците като Никомо Коска. Но кога, кога, кога...

Морвийр се намръщи. Беше сигурен, че чува тихо мляскане.

— Пак ли ядеш?

— Само кифличка.

— Спри се! Работим, да му се не види! Опитвам се да мисля! Не може ли да искам поне мъничко професионализъм?

Времето се разтегна под акомпанимента на некадърните музиканти на двора. Нямаше следа от движение, ако не се брояха леко мърдащите стражи. Морвийр бавно поклати глава. В този случай, както и в много други, явно нямаше значение кой момент ще избере.

Пое си дъх, вдигна тръбичката и се прицели в по-далечния от двамата...

Вратата на стаята на Арио се отвори шумно. Двете жени се измъкнаха, едната още дооправяше полата си. Морвийр затаи дъх с издути бузи. Жените затвориха вратата и се отдалечиха. Единият страж каза нещо и се засмя. Морвийр изстреля стреличката, чу се леко изсъскване и смехът секна.

— Ах! — Стражът се хвани за главата.

— Какво?

— Не знам... Нещо ме ужили.

— Ужили ли? Че как... — Беше ред на другия да се хване за главата. — Проклятие!

Първият беше намерил стреличката в косата си и я разглеждаше.

— Игла. — Посегна несръчно към меча си, подпра се на стената и се свлече. — Усещам...

Вторият направи една крачка, вдигна ръка и падна по лице.

Морвийр си позволи да кимне със задоволство и пропълзя до Дей, която се бе навела над две от дупките с тръбичка в ръка.

— Справи ли се?

— Разбира се. — Тя отхапа от кифлата в другата си ръка. Морвийр видя, че двамата стражи пред вратата на Арио лежат неподвижно.

— Чудесна работа, скъпа. Уви, това е единствената работа, която ни повериха. — Той започна да прибира екипировката.

— Няма ли да останем да видим какво ще стане?

— Не виждам причина. Най-доброто, на което може да се надяваме, е да умрат хора, а това съм го виждал. Често. Повярвай ми. Всяка смърт си прилича. Носиш ли въжето?

— Разбира се.

— Никога не е късно да подсигурим бягството.

— Винаги предпазливостта на първо място.

— Точно така.

Дей извади въжето от торбата и върза единия край за здрава греда. Вдигна крак и изрита малкото прозорче от рамката му. Морвийр чу плясъка в канала зад сградата.

— Добра работа. Какво щях да правя без теб?

— Умри! — Сивокосия се втурна напред, вдигнал бухалката над главата си. Тръпката изпъшка заедно с тълпата и едва успя да отскочи. Сграбчи едрия мъж в тромава прегръдка и двамата залитнаха към края на кръга.

— Какво ти става, по дяволите? — изсъска Тръпката в ухото му.

— Отмъщавам! — Сивокосия го ритна с коляно отстрани и го отърси от себе си.

Тръпката залитна, но успя да запази равновесие. Напъваше се да си спомни с какво го е обидил.

— Отмъщаваш ли? За какво бе, откачено копеле?

— За Уфрит! — Мъжът финтира с крак и Тръпката отскочи назад и надникна над ръба на щита си.

— А? Че там никой не беше убит!

— Сигурен ли си?

— Само двама на пристана, но...

— Брат ми! Не повече от четиринайсетгодишен!

— Не бях аз, лайно! Черния Дау го направи!

— Черния Дау не е тук, а аз се заклех на майка ми, че ще отмъстя. Ти си участвал, така че ще го отнесеш, шибаняко!

Зяпачите се радваха и викаха, жадни за кръв, като при истински двубой.

Отмъщение значи. Наистина двуостро оръжие. Никога не знаеш кога ще те пореже. Тръпката се изправи с окървавено от падането лице и се замисли колко нечестно е всичко. Опитваше се да постъпва правилно, точно както повтаряше брат му. Беше опитал да е по-добър човек. Нали? Ето докъде водеха добрите намерения. Право в лайната.

— Аз само... опитвах да правя най-доброто! — извика той на северняшки.

Сивокосия се изплю през маската си.

— И брат ми също! — И атакува, размахал бухалката.

Тръпката приклекна, вдигна щита си нагоре и го удари с ръба по челюстта. Великанът залитна назад и изплю кръв.

Тръпката все още имаше гордост. Поне това си беше запазил. Проклет да беше, ако оставеше някакво едро копеле да го върне в калта, защото не можеше да различи добрите от лошите хора. Усети

как гневът напира в гърлото му, както се случваше в Севера, когато се вихреше в разгара на битката.

— Отмъщение ли? — изкрещя той. — Сега ще ти покажа аз отмъщение!

Тръпката пое удар с щита и залитна и Коска се намръщи. Мъжът изръмжа нещо гневно на северняшки и замахна с меча, като пропусна Сивокосия само на пръст. Обратният му замах щеше да помете половината зяпачи от нея страна и те се размърдаха нервно.

— Страхотно! — извика някой. — Почти като наистина! Трябва да ги наема за сватбата на дъщеря ми...

Наистина, северняците изнасяха добро представление. Твърде добро. Обикаляха се, без да откъсват очи един от друг, и от време на време единият замахваше с крак или оръжие. Гневната, съсредоточена предпазливост на мъже, които знаят, че всяко подхлъзване може да донесе смърт. Косата на Тръпката беше полепнала от кръв по дясната страна на черепа му. Сивокосия имаше широко одраскване по кожената броня и рана на брадичката от ръба на щита.

Зяпачите бяха спрели да обиждат и гледаха бойците със затаен дъх. Разкъсваха се от желание да гледат от по-близо и да стоят по-далече при всяко замахване на оръжието. И те усещаха нещо във въздуха. Като натежало преди буря небе. Истински убийствен гняв.

Оркестърът беше влязъл в играта. Гъдулката изскърцваше, когато Тръпката замахнеше, а тъпанът думкаше при всеки удар на Сивокосия, допринасяйки за почти непоносимото напрежение.

Определено опитваха да се убият и Коска нямаше представа как да ги спре. Намръщи се, когато бухалката удари за пореден път щита на Тръпката и почти го събори. Погледна разтревожено към цветните прозорци над двора.

Нешо му подсказваше, че тази вечер няма да се разминат само с два трупа.

Труповете на двамата стражи лежаха до вратата. Единият гледаше нагоре към тавана. Другият лежеше по очи. Не изглеждаха мъртви. Все едно спяха. Монца се шляпна по лицето, за да прогони

ефекта от хъска. Вратата се клатеше пред нея и една ръка с ръкавица посегна към дръжката. По дяволите! Тя трябваше да го направи. Остана така, олюлявайки се, чакаше ръката да се махне.

— А! — Това беше нейната ръка. Завъртя дръжката и вратата се отвори. Монца залитна и почти щеше да падне по лице. Стените около нея започнаха да се топят и размиват като водопади. Пламъците в огнището сияеха като кристали. Единият прозорец беше отворен и отвън долита музика и крясъци. Можеше да види звуците, които се виеха покрай стъклото и плуваха през непрекъснато променящото се пространство към ушите й.

Принц Арио лежеше на леглото гол, с разперени ръце. Главата му се извъртя към нея, перата на маската хвърляха дълги сенки по осветената стена.

— Още ли? — измърмори той и отпи мързеливо от бутилката.

— Надявам се... че не сме ви изтошили... все още. — Гласът й идеше сякаш от много далеч. Тя заплува към леглото, като голям кораб в червеното море на килима.

— Мисля, че ще мога да се отзова — каза Арио и дръпна оная си работа. — Но ти имаш предимство над мен. — Той махна към нея. — Твърде си облечена.

— Аха. — Тя махна кожената пелерина от раменете си и я остави да падне на пода.

— Свали ръкавиците. — Той махна с ръка. — Не ми харесват.

— И на мен. — Монца започна да ги издърпва от лактите. Арио се взираше в дясната й ръка. Тя я вдигна пред лицето си и примигна. Имаше дълъг розов белег отстрани. Дланта беше премазана, пръстите изкривени, а кутрето стърчеше упорито напред.

— А. — Беше забравила за това.

— Осакатена ръка. — Арио запълзя по леглото към нея. Перата и членът му се клатеха в такт с движението на бедрата. — Колко ужасяващо... екзотично.

— Нали? — Споменът за ботуша на Гоба, премазващ ръката, изплува пред очите й и я отрезви за миг. Усети, че се усмихва. — Няма нужда от това. — Хвана перата, свали маската от главата му и я хвърли към ъгъла.

Арио се усмихна. Около очите му имаше розови белези от маската. Тя се взря в лицето му и усети как замайването от хъска се

изпарява. Пред нея беше мъжът, който прониза брат ѝ, изхвърли го от терасата и се оплакваше, че е бил одраскан. Точно пред нея. Наследникът на Орсо.

— Колко грубо. — Той се надигна от леглото. — Трябва да ти дам урок.

— А може би аз трябва да ти дам.

Той се приближи толкова, че можеше да подуши потта му.

— Дръзко е да ми се опълчваш. Много дръзко. — Посегна и прокара пръст по ръката ѝ. — Малко жени са толкова дръзки. — Застана още по-близко и пусна ръка към цепката на полата ѝ, нагоре по бедрото, стисна я за задника. — Имам чувството, че те познавам.

Монца хвана ръба на маската с осакатената си ръка.

— Познаваш ме? — Пълзна другата си ръка към гърба и напипа дръжката на единия нож. — Разбира се, че ме познаваш.

Махна маската си. Усмивката на Арио застина, и очите му пробягаха по лицето ѝ. След това се оцъклиха.

— Стра...

— Сто монети на следващото хвърляне! — извика Полумесеца и вдигна високо заровете. Помещението се смълча, защото всички се обърнаха да го гледат.

— Сто монети. — Това не означаваше нищо за Дружелюбния. Той не играеше със собствени пари, а и го интересуваха само по отношение на броенето. Загубите и печалбите бяха без значение.

Полумесеца разклати заровете в юмрука си.

— Хайде, скапани лайна! — Хвърли ги и те заподскачаха по масата.

— Пет и шест.

— Ха! — Приятелите му се зарадваха и започнаха да го поздравяват, все едно бе постигнал голямо нещо, като бе хвърлил едни числа вместо други.

Онзи с маската на кораб вдигна ръце нагоре.

— А така!

Другият, с маската на лисица, направи неприличен жест.

Свещите бяха станали неприятно блестящи. Твърде блестящи, за да ги преброи. Стаята беше гореща и претъпкана. Ризата бе залепнала

за гърба му. Дружелюбния посегна за заровете и ги хвърли нежно. Около масата се чуха възклициания.

— Пет и шест. Банката печели. — Хората често забравяха, че е нормално да се падне равен резултат. Така че не беше съвсем изненадан, когато Полумесеца загуби усещането си за реалност.

— Мошеник!

Дружелюбния се намръщи. В Убежището щеше да го намушка, ако му говореше така. Трябваше да го направи, та другите да го оставят на мира. Щеше да го намушка, и то не веднъж. Само че сега не бяха в Убежището, а навън. Контрол. Той само сви рамене.

— Пет и шест. Заровете не лъжат.

Започна да прибира чиповете, но Полумесеца го хвана за ръката, наведе се напред и го мушна с пръст в гърдите.

— Мисля, че заровете ти са фалшиви.

Дружелюбния усети как гърлото му се стяга болезнено и затаи дъх. Усещаше всяка капка пот по челото, гърба и косата си. В него започна да се надига спокoen, студен и непоносим гняв.

— Какви са заровете ми? — едва успя да прошепне.

Ръчкане, ръчкане, ръчкане.

— Фалшиви.

— Какви? — Сатърът на Дружелюбния разцепи маската и черепа под нея. Ножът му наръга мъжа с маската на кораб право в отворената уста и върхът излезе през тила. Дружелюбния продължи да го мушка и мушка, докато дръжката не стана хълзгава от кръвта. Някаква жена запища.

Затворникът осъзнаваше, че всички в помещението го гледат втрещено. Три по четири по четири человека, или някъде там. Преобърна масата, разпилиха се чаши, чипове и монети. Мъжът с маска на лисица го гледаше ужасено, бледата му буза беше оцапана с парчета тъмен мозък.

Дружелюбния се наведе към него и изкрешя:

— Извини се! Извини се на шибаните ми зарове!

— Стра...

Викът на Арио се превърна в пъшкане. Той погледна надолу и тя го последва. Ножът се бе забил в слабините му, точно между бедрото и

свилия се член, чак до дръжката. Кръвта се процеждаше по юмрука й. Арио изпищя, но другият нож на Монца се заби под ухoto му и излезе от другата страна на гърлото.

Арио остана така, с изцъклени очи и една ръка на голото й рамо. Другата пропълзя към дръжката на ножа. Гъстата черна кръв се стичаше по пръстите й, надолу по гърдите и краката му, оставяше червени следи по бледото тяло. Устата му се отвори, но вместо писък се чу хриптенето на въздуха покрай влажната стомана в гърлото. Той залитна назад. Монца наблюдаваше с удивление светещите следи, които оставяше бледото му лице.

— Трима мъртви — прошепна тя. — Остават четирима.

Арио залитна, главата му строши цветното стъкло, тялото му изби целия прозорец. Преобърна се и изчезна в нощта.

Бухалката се спусна в удар, който можеше да строши черепа на Тръпката като яйце. Но Сивокосия беше уморен и тромав и това го остави отворен. Тръпката се наведе, изръмжа и завъртя тежкия меч. Острието се вряза звучно в синята предмишница на гиганта, отсече я чисто и се заби дълбоко в корема. От чукана плисна кръв и опръска лицата на зяпачите. Ръката с бухалката падна на земята. Някой изписка. Друг се засмя.

— Как го направиха?

Сивокосия закрещя, все едно го е заклещила врата:

— Мамка му! Боли! Ааа! Боли...

Посегна с цялата си ръка към корема, от който започваха да се изсипват черни вътрешности. Залитна напред, падна на едно коляно и продължи да крещи. Докато мечът на Тръпката не удари маската му с дрънчене и не прекъсна крясъците му. Гигантът падна по гръб, ботушите му се вдигнаха във въздуха, после тупнаха на земята.

Това беше краят на вечерните забавления.

Оркестърът доизкара няколко нестройни тона и музиката замря. От игралната зала долитаха крясъци, но на двора цареше тишина. Тръпката погледна трупа на Сивокосия. От разцепената маска течеше кръв. Гневът беше изчезнал внезапно, оставяйки го с боляща ръка, мокра от пот коса и нарастващ ужас.

— Защо все ми се случват подобни неща?

— Защото си много лош човек — каза Коска зад рамото му.

Тръпката усети как пред лицето му минава сянка. Тъкмо вдигаше поглед, когато едно голо тяло се стовари по глава в кръга и оплиска и без това слисаната тълпа с още кръв.

ТОВА Е ЗАБАВЛЕНИЕ

Изведнъж всичко се обърка.

— Кралят! — изкреша някой. Окървавеният кръг се изпълни с тичащи наникъде хора. Всички се надвикиха и пищяха. Мъжки и женски гласове, от които и мъртвите щяха да оглушат. Някой се бълсна в щата на Тръпката и той отвърна инстинктивно, събори го върху трупа на Сивокосия.

— Това е Арио!

— Убийство! — Някакъв от гостите поsegна за меча си, но един от оркестъра пристъпи хладнокръвно и разби черепа му с боздуган.

Още писъци. Дрънчене на метал. Една от гуркулските танцьорки разпори корема на някакъв мъж, който залитна, повърна кръв и в опита си да извади меча наръга стоящия до него в крака. Чу се тръсък на стъкло и от прозорците на игралната зала излетя труп. Паниката и лудостта започнаха да се разпростират като пожар в сухо поле.

Един от жонгльорите хвърляше ножове, които летяха из двора и се забиваха в плът и дърво, еднакво опасни за врагове и приятели. Някой дръпна Тръпката и той го удари с лакът в лицето. Замахна да го довърши с меча, но видя, че насреща му е гайдарят Морк, с окърванен нос. Чу се силно избучаване и през сплетените тела премина оранжево сияние.

Писъците се извисиха в безумен хор.

— Пожар!

— Дайте вода!

— Направете път!

— Дръжте жонгльора!

— Помощ! Помощ!

— Рицари на Тялото, при мен! При мен!

— Къде е принцът? Къде е Арио?

— Някой да помогне!

— Назад! — изкреша Коска.

— А? — Тръпката се огледа объркано. От тъмното долетя нов нож и се изгуби сред бълскащите се тела.

— Назад! — Коска пристъпи настрани, за да избегне нечий меч, измъкна от бастуна си дълго и тънко острие и прониза ловко мъжа в гърлото. Замахна към друг, пропусна и за малко не уцели Тръпката. Един от спътниците на Арио на свой ред щеше да го прониже. Гурпи изникна зад него и размаза главата му с лютнята. Инструментът се строши, а брадвата вътре разсече рамото на мъжа и го събори на земята.

Избухна нов пламък и хората се забълскаха още по-отчаяно. Тълпата внезапно се раздели и Невероятния Ронко се устреми към Тръпката. Тялото му гореше с бял пламък, като на някакъв дявол, излязъл от ада. Севернякът отстъпи и го изблъска настрани с щита си. Ронко се блъсна в стената и отскочи, хвърляше капки течен огън. Хората опитваха да избягат, а оръжията удряха безогледно. Пламъците се разпростряха с пукане по изсъхналия бръшлян, плъзнаха по дървената стена и окъпаха претърпания двор с трепкаща светлина. Някъде се строши прозорец. Заключените порти трещяха, натиснати от опитващите да избягат хора. Тръпката угаси пламъците по щита си в стената. Горящият Ронко се търкаляше по земята и пищеше като връщ чайник. Пламъците хвърляха проблясъци по маските на гостите и изпълнителите и Тръпката виждаше навсякъде чудовищни лица.

Нямаше време за размисъл. Сега беше важно само кой ще живее и кой ще умре. Той нямаше намерение да се присъединява към втората група. Отстъпи, като се придържаше към стената и отблъскваше напиращите мъже с опърления си щит.

Двама от стражите с нагръдници си пробиваха път през тълпата. Единият съсече Барти, а може би Кумел, беше трудно да се различи кого, и при обратното замахване отнесе част от черепа на един от антуражка на Арио. Мъжът залитна с писък, хванал главата си с ръка. Черната кръв се стичаше по пръстите, златната маска и надолу по лицето. Барти или Кумел, който беше останал, заби ножа си в тила на мечноносеща, чак до дръжката, след което изпищя, защото от гърдите му щръкна острие на меч.

Друг брониран телохранител се насочи към Тръпката с вдигнат меч, викаше нещо на езика на Съюза. Нямаше значение какво говореше, защото убийствените му намерения бяха очевидни и Тръпката нямаше да му остави първия удар. Той изръмжа и замахна, но мъжът се наведе и мечът му се удари в нещо друго, месесто.

Гърдите на някаква жена, която залиташе покрай него в този момент. Тя падна до стената, а писъкът ѝ се превърна в гъргорене. Половината маска беше отчупена, окото ѝ се взираше в него, а от устата и носа ѝ течеше кръв, надолу по бледата шия.

В двора цареше лудост, осветена от разпростиращите се пламъци. Нощно бойно поле, но без страни, без смисъл и без победители. Тълпата прегазваше тела — живи и мъртви, съсеченни и окървавени. Гурпи вършееше с остатъците от лютнята. Дори не можеше да замахне добре, защото брадвата бе оплетена в струни и летви. Един от стражите го съсече, кръвта изглеждаше черна на светлината на пламъците.

— Пушалнята! — изсъска Коска и намушка някой на пътя им. Май беше един от жонгльорите, но в целия хаос беше трудно да се каже. Тръпката се шмугна през прага след стария наемник и двамата опитаха да затворят вратата. Нечия ръка се провря през отвора и се вкопчи в рамката. Тръпката я удари с дръжката на меча си и тя се дръпна. Коска успя да заключи и хвърли ключовете в стаята.

— Сега какво?

Старият наемник го изгледа с трескав поглед.

— Защо мислиш, че знам шибания отговор?

Помещението беше дълго и тясно, осяено с възглавници и преградни пердeta, осветено от трепкащи лампи. Миришеше на сладникав хъск. Звуците на насилие, идещи от двора, бяха приглушени. Някой похъркваше. Някой се подхилваше. До отсрещната стена стоеше мъж с маска с клон, с лула в ръце и щастлива усмивка на лицето.

— Ами другите? — изсъска Тръпката.

— Мисля, че вече сме всеки за себе си. — Коска опитваше да избути един скрин до вратата, която се тресеше от удари. — Къде е Монца?

— Няма ли да влязат през игралната зала? Няма ли... — Нещо се разби в прозореца и разпиля стъкла в помещението. Тръпката се дръпна в сумрака, сърцето му биеше така силно, че отекваше в черепа му като чук. — Коска? — Само пушек и мрак, трептящи пламъчета на лампите и премигваща светлина от прозорците. Оплете се в някаква завеса и я изтръгна от закачалката. Пушекът дразнеше гърлото му.

Пушек от хъск вътре и от пожар навън. Все повече и повече. Въздухът се беше замъглил.

Чуваше гласове. Удари и писъци отляво, сякаш побеснял бик бълскаше къщата.

— Заровете ми! Заровете ми! Копелета!

— Помощ!

— Извикайте някого!

— Горе! Кралят! На втория етаж!

Удряха вратата с нещо тежко и тя се тресеше. Някой се приближи към него.

— Извинете, може ли... — Тръпката го удари с щита и тръгна напред, към стълбите. Монца беше горе. На горния етаж. Чу как вратата се строши и в замъгленото помещение започнаха да се изливат фигури с бляскащи мечове. Един от мъжете посочи към него.

— Натам! Ето го!

Тръпката сграбчи една лампа с ръката с щита и я хвърли. Пропусна мъжа, но уцели стената. Стъклото се счупи и изпръска завесите с горящо масло. Хората се пръснаха, един запищя, защото ръката му бе подпалена. Тръпката побягна навътре в къщата, спъваше се в масички и възглавници. Усети как нечия ръка го сграбчва за глезена и я посече с меча. Залитна през сенките към врата, от чийто процеп долита лека светлина. Отвори я с рамо, очаквайки всеки миг да го пронижат в гръб.

Започна да изкачва витите стъпала по две наведнъж, дишаше тежко. Краката го заболяха, докато стигне стаите, където гостите правехаекс. Или шибаха, в зависимост от израза. По тапицирания коридор се зададе някакъв мъж и почти го бълсна. Двамата се взряха в маските си. Още едно от копелетата с лъскавите нагръдници. Хвана рамото на Тръпката с лявата си ръка и посегна да измъкне меча си, но си удари лакътя в стената.

Тръпката го прасна с глава инстинктивно и усети как му чупи носа с чело. Нямаше място за меча. Удари го с ръба на щита по бедрото, след което с коляно в топките и го засили надолу по стълбите. Продължи напред, без да спира. Закашля се.

Чуваше бълскането и писъците зад себе си.

— Кралят! Защитете краля! — Залитна. Мечът беше натежал в десницата му, щитът висеше на отпуснатата левица. Чудеше се кой е

останал жив. Мислеше за жената, която бе убил на двора, за ръката, която бе строшил на вратата. Заклатушка се по коридора и махна с щита пред лицето си, за да разгони дима.

Под широките прозорци лежаха тъмните очертания на тела. Може би беше мъртва. Всички можеше да са мъртви. Всички. Чу кашляне. Пушекът беше изпълнил коридора и се кълбеше към тавана. Тръпката се намръщи. После видя жена. Жена с разчорлена черна коса и протегнати ръце.

Монца.

Задържа дъх и затича към нея, приведен ниско, под дима. Хвана я за кръста, а тя го сграбчи през врата. Лицето й беше омащано с кръв и сополи.

— Пожар — изхриптя тя.

— Насам. — Тръпката я дръпна към коридора, но спря.

От стълбището се задаваха двамина с нагръдници. Единият посочи към тях.

— Мамка му. — Спомни си макета. Задната стена на „Кардоти“ гледаше към Осми канал. Изrita прозореца с крак. Долу, под пушека, водата блестеше и отразяваше пламъците на пожара.

— Най-лошият сишибан враг — изръмжа през стиснати зъби.

— Арио е мъртъв — изхъхри Монца в ухoto му. Тръпката хвърли меча си и я сграбчи. — Какво... — Изхвърли я през прозореца и чу ужасения й писък. Изтръгна щита си, метна го към двамата мъже, които тичаха към него, и скочи след нея.

Пушекът се носеше около него. Вятърът разроши косата му ишибна насызените очи и отворената уста. Той удари водата с крака и потъна. В мрака заплуваха мехурчета. Студът го преряза и почти го накара да си поеме въздух. Не знаеше къде е горе и къде е долу и си удари главата в нещо.

Нечия ръка го сграбчи под челюстта, дръпна го и изкара лицето му в ношта. Той си пое въздух. Влачеха го през канала, а той кашляше, и от пушека, и от водата, и от миризмата на гнило от канала. Започна да се мята.

— Стига си се дърпал де!

Над лицето му падна сянка, а рамото му застърга в камък. Пипнешком се хвана за някаква метална халка и успя да се задържи над повърхността, докато се мъчеше да изкашля водата от дробовете

си. Монца се притискаше към него и го държеше здраво. Учестеното им дишане се сливаше в едно и заедно с плисъка на водата отекваше под арката на моста.

Можеше да види задната страна на Къщата за удоволствия „Кардоти“. Пожарът бушуваше с пълна сила, пламъците пращаха и пукаха, хвърляха искри, пепел и облаци дим. Светлината се отразяваше във водата и по половината бледо лице на Монца. Червено, оранжево и жълто — цветовете на пожара.

— Мамка му — изсъска той и потръпна от студ, от умора след битката и от угризения за стореното в целия хаос. Усети как в очите му напират сълзи. Не можеше да не заплаче. Започна да се тресе и да подсмърча, едва успяваше да не изпусне халката. — Мамка му... мамка му...

— Шшишт. — Ръката на Монца се притисна към устата му. Над тях се чуха забързани стъпки и викове. Двамата потрепериха и се притиснаха към влажната зидария. — Шшишт. — Преди няколко часа беше готов на всичко, за да се притисне така към нея. В момента обаче не му беше до това.

— Какво стана? — прошепна тя.

Тръпката дори не можеше да я погледне.

— Нямам представа.

КАКВО СТАНА

Известният наемник Никомо Коска се спотайваше в сенките и наблюдаваше склада. Всичко изглеждаше спокойно, а иззад затворените капаци не идваше светлина. Нямаше отмъстителна тълпа, нито напиращи стражи. Инстинктите му казваха просто да изчезне в нощта и да зареже Монцаро Муркато и откачения й стремеж към отмъщение. Само че му трябваха пари, а инстинктите му не струваха и колкото купчина лайна. Той се притисна към входа, защото някаква жена с маска притича с кикот по уличката, държеше полите си с ръце. Някакъв мъж подтичваше зад нея.

— Върни се! Целуни ме, кучко! — Стъпките им загльхнаха.

Коска закрачи по улицата, сякаш я притежаваше, зави по страничната и се притисна към стената на склада. Промъкна се до задната врата. Изтегли острието от бастуна си с леко стържене и металът проблесна в нощта. Завъртя дръжката и отвори вратата. Направи крачка в тъмното.

— Дотук. — До врата му се допря острие. Коска отвори длан и пусна оръжието си на дъските.

— Предавам се.

— Коска, ти ли си? — Острието се махна. Витари се спотайваше в сенките зад вратата.

— Шило, преоблякла си се! По ми допадаше в дрехите от „Кардоти“. Бяха по-... женствени.

— Ха. — Тя мина покрай него и влезе в тъмното помещение. — Това бельо си беше истинско мъчение.

— Тогава ще трябва да се огранича до фантазиите си.

— Какво стана в „Кардоти“?

— Какво стана ли? — Коска се наведе и вдигна оръжието си с два пръста. — Мисля, че „кървава баня“ добре описва нещата. След това избухна пожар. Признавам... че побързах да се изнеса. — Беше отвратен от себе си, че бе побягнал, спасявайки безполезната си кожа. Но пък навиците от цял живот, при това опропастен като неговия, отмираха трудно. — Защо ти не ми кажеш какво се случи?

— Дойде кралят.

— Какво? — Коска се сети за мъжа в бяло с маската, изобразяваща слънце. Мъжът, който хич не приличаше на Фоскар. — Аха. Това обяснява телохранителите.

— Какво стана с музикантите?

— В преразход са. Никой от тях ли не се е появил още?

Витари поклати глава.

— Не.

— Тогава бих предположил, че повечето, а може би всички, са избити. Както често се случва с наемниците. Лесно се наемат, лесно се освобождават и никой не тъжи за тях.

Дружелюбния стоеше до тъмната маса и търкаляше нежно заровете си на светлината на една лампа. До него лъщеше тежък и застрашително изглеждащ сатър.

Коска се приближи и посочи заровете.

— Три и четири, а?

— Три и четири.

— Седем. Съвсем обикновен резултат.

— Среден.

— Може ли?

Дружелюбния го изгледа остро.

— Да.

Коска все заровете и ги търкулна.

— Шест. Ти печелиш.

— Това ми е проблемът.

— Наистина ли? А моят е, че губя. Какво стана. Имаше ли проблеми в игралната зала?

— Малко.

По врата на затворника имаше, засъхнала кръв, черна на светлината на лампата.

— Имаш нещо... ето там — каза Коска.

Дружелюбния се избърса и погледна червено-кафявите си пръсти с емоционалността на умивалник.

— Кръв.

— Да. Доста кръв се проля тази вечер. — Сега, когато беше в относителна безопасност, тръпката отшумяваща и старите съжаления

се завръщаха. Ръцете му пак трепереха. Питие, питие, питие. Направи няколко крачки в склада.

— Аха! Конферансието на тазвечерния убийствен цирк! — Морвийр се подсмиваше от перилата на стълбището. Дей стоеше до него и белеше портокал.

— Нашите отровители! Жалко, че сте оцелели. Какво стана? Морвийр сбърчи устни.

— Нашата скромна роля бе да отстраним стражите на горния етаж. Направихме го с абсолютна скорост и дискретност. След това не бяхме желани в сградата. Точно обратното. Нашата работодателка не ни се доверява напълно. Беше загрижена, че ще предизвикаме безразборно клане.

Коска сви рамене.

— Клането по принцип е безразборно.

— Както и да е, отговорностите ти свършиха. Никой няма да има нещо против, ако приемеш този подарък от мен.

Морвийр хвърли нещо проблясващо в тъмнината. Коска го хвана инстинктивно във въздуха. Метална манерка с плискаща се течност. Като тази, която носеше обикновено. Не помнеше къде я бе заложил... В спомените му изплува образът на студен метал и силен алкохол и устата му се напълни със слюнка. Питие, питие, питие...

Отвъртя капачката почти наполовина, преди да се спре.

— Би било разумно да не приемам дарове от отровител.

— Единствената отрова вътре е от тази, която погълъщаш от години. Същата, от която никога няма да се откажеш.

Коска вдигна манерката.

— Наздраве. — Наклони я, изля алкохола на пода и я хвърли в ъгъла. Все пак запомни мястото, в случай че останеха няколко капки.

— Нашата работодателка няма ли я? А северняшкото й кученце?

— Не. Може би трябва да обмислим вероятността да не се появят.

— Прав е. — Витари беше черна фигура на прага на кухнята. — Има голяма вероятност двамата да са мъртви. Какво ще правим тогава?

Дей си погледна ноктите.

— Аз например ще си изплача очите.

Морвийр имаше други планове.

— Да обсъдим как ще си разделим парите на Муркато...

— Не. — По някаква причина Коска беше силно раздразнен от тази мисъл. — Ще изчакаме.

— Това място не е безопасно. Някой от изпълнителите може да е заловен от властите. Може би в момента ни издава.

— Вълнуващо, нали? Казах, че ще изчакаме.

— Ти чакай, като искаш, но аз...

Коска хвърли ножа си с едно ловко движение. Острието изсвиствя в мрака и се заби в стената на педя от лицето на Морвийр.

— Ето един подарък от мен.

Отровителят повдигна вежда.

— Не ми харесва пияници да ме замерят с ножове. Ами ако мерникът ти не беше точен?

Коска се ухили.

— Не беше. Ще чакаме.

— За човек с толкова известни проблеми с лоялността, намирам привързаността ти към жена, която вече те е предавала, за... смайваща.

— И аз. Но винаги съм бил непредсказуемо копеле. Може би се променям. Може би съм се заклел да изтрезнея и отсега нататък да спазвам думата си.

— Да бе — изсумтя Витари.

— И колко ще чакаме? — настоя Морвийр.

— Предполагам, че ще ти кажа кога може да се махнеш.

— А ако предположим, че реша да тръгна по-рано?

— Не си толкова умен, колкото претендираш. — Коска го изгледа в очите. — Но не си и чак толкова глупав.

— Всички да се успокоят — изръмжа Витари с най-неуспокояващия възможен глас.

— Не приемам заповеди от теб, скумрио!

— Може би трябва да те науча...

Братата на склада се отвори с трясък и нахлуха две фигури. Коска извади острието от бастуна си, веригата на Витари издрънча, а Дей измъкна отнякъде малък арбалет и се прицели към прага. Новодошлият обаче не бяха представители на властите. Бяха Тръпката и Монца, мокри и мръсни, задъхани, сякаш ги бяха преследвали през половината Сипани. Може би наистина беше така.

Коска се ухили.

— Само трябва да ѝ споменеш името, и тя се появява! Господин Морвийр тъкмо обясняваше как трябва да си разделим парите ти, в случай че си изпепелена в останките на „Кардоти“.

— Съжалявам, че ви разочаровах — изхриптя тя.

Морвийр изгледа мръсно Коска.

— Уверявам те, че въобще не съм разочарован. Имам сериозен интерес да оцелееш, защото ми дължиш хиляди монети. Просто обмислях всички вероятности...

— Най-добре е да си подгответ — каза Дей, свали арбалета и се върна към портокала.

— Винаги предпазливостта на първо място.

Монца се заклати през склада, влачеще единия си гол крак. Зъбите ѝ бяха стиснати здраво, знак, че изпитва болка. Дрехите ѝ, които и без това не бяха оставяли много на въображението, бяха съвсем разкъсани. Коска видя дългия червен белег на бедрото, друг през рамото, трети на ръката. Дясната ѝ ръка беше разкривена и притисната към хълбока, сякаш за да я скрие от поглед.

При вида на тези следи от насилие го заля неочекван гняв. Все едно виждаше полуунищожена картина, на която винаги се бе възхищавал. Може би картина, която някога се бе надявал да притежава? Това ли беше? Свали палтото си и ѝ го подаде, докато тя минаваше покрай него. Монца не му обърна внимание.

— Да приемем ли, че не си толкова доволна от тазвечерното начинание? — попита Морвийр.

— Спипахме Арио. Можеше да е и по-зле. Трябват ми сухи дрехи. Напускаме Сипани веднага. — Тя закуцука по стълбите, влечейки поли по праха, и изблъска Морвийр с рамо. Тръпката затвори вратата и се облегна на нея.

— Коравосърдечна кучка — измърмори Витари.

Коска захапа устната си.

— Винаги съм казвал, че дяволите са се вселили в нея. А всъщност брат ѝ беше наистина безсърдечният.

— Ха! — подметна Витари. — Това май беше комплимент.

Монца успя да затвори вратата и да направи няколко крачки в стаята, преди вътрешностите ѝ да се свият, сякаш я бяха ударили в

корема. Едва си поемаше дъх, горчивата слюнка се стичаше от устата ѝ към дъсчения под.

Потръпна и опита да се измъкне от курвенските дрехи. Плътта ѝ настръхваше от допира им, а стомахът ѝ се повдигаше от гнилата миризма на канала. Изтръпналите ѝ пръсти се засуетиха с копчетата, закопчалките и кукичките. Разкъса влажните парцали с пъшкане и се измъкна от тях.

Зърна отражението си в огледалото на светлината на единствената лампа. Прегърбена като просяк, трепереща като пияница, с червени белези по бялата кожа, с мокра разчорлена коса. Удавница. На крака.

„Ти си сън. Видение. Самата Богиня на войната!“

Преви се от нов спазъм, отиде до раклата и започна да вади чисти дрехи с треперещи ръце. Попадна на една от ризите на Бена. Хвана ръкавите и я разгъна. За момент сякаш ръцете му бяха около нея. Максималното, което можеше да получи сега. Облече я. Ново прилошаване я накара да се наведе и да изплюе жълчка. След като премина, обу панталоните, запаса ризата на Бена и се наведе да обуе и ботушите, като се мръщеше на болката в краката.

Наплиска се със студена вода от умивалника и опита да измие остатъците от грима, кръвта и сополите от косата и лицето си.

— Монца! — чу се гласът на Коска. — Имаме изтъкнат гост. Гостенка по-точно.

Тя нахлузи кожената ръкавица на осакатената си ръка и се намръщи, докато наместваше изкривените пръсти. Пое дълбоко дъх, извади калвеса под матрака на леглото и го окачи на колана си. Това я накара да се почувства по-добре. Отвори вратата.

Карлот дан Айдър стоеше в средата на склада. Златната бродерия на червеното ѝ палто проблясваше, докато гледаше как Монца слиза по стълбите, опитвайки се да не куца. Коска вървеше зад нея.

— Какво стана, по дяволите? „Кардоти“ още гори! В града има безредици!

— Какво стана ли? — извика Монца. — Защо ти не ми кажеш? Негово шибано величество беше заел мястото на Фоскар!

— Фоскар казал, че го боли глава. Затова Арио взел зет си.

— Който пък водеше дузина Рицари на Тялото — каза Коска. — Личните телохранители на краля. Както и много повече гости,

отколкото очаквахме. Резултатите не бяха добри. За никого.

— А... Арио? — заекна Айдър с пребледняло лице.

Монца я погледна в очите.

— Мъртъв.

— А кралят? — Тя почти зашепна.

— Жив. Поне когато го оставих. Но пък след това сградата се запали. Може би са го измъкнали.

Айдър погледна към пода.

— Надявах се, че ще се провалите.

— Нямаш късмет.

— Сега ще има последствия. Като направиш нещо такова, винаги има. Някои очаквани, други не. — Тя протегна ръка. — Противоотровата.

— Няма.

— Но аз изпълних моята част!

— Няма отрова. Просто убождане с обикновена игла. Свободна си.

Айдър се засмя отчаяно.

— Свободна? Орсо няма да спре, докато не нахрани кучетата си с мен! Може би мога да се измъкна от него, но не и от Сакатия. Предадох го и изложих безценния му крал на опасност. Няма да ми прости. Той никога не проща. Доволна ли си сега?

— Говориш, сякаш има избор. Или Орсо и останалите умират, или аз. Няма среден път. — Монца сви рамене и се обърна. — Погдобре изчезвай.

— Изпратих писмо.

Монца се извъртя към нея.

— Писмо ли?

— Да. Днес. На Великия херцог Орсо. Написах го под въздействието на емоции, така че не съм сигурна какво точно гласеше. Но споменах името Шило Витари. И Никомо Коска.

Коска махна пренебрежително с ръка.

— Винаги съм имал множество могъщи врагове. Смятам, че това е достойно за гордост. Изброяването им е чудесна тема за разговор на вечеря.

Айдър обърна усмивката си от стария наемник към Монца.

— Тези две имена, както и Муркато.

Монца се намръщи.

— Муркато?

— За колко глупава ме смяташ? Знам коя си, а сега и Орсо знае.

Това, че си жива, че си убила сина му и си имаш помощници. Малко отмъщение, но най-доброто, което успях да постигна.

— Отмъщение? — Монца бавно кимна. — Добре. Всеки се стреми към него. Щеше да е по-добре да не го беше правила. — Мечът се разклати леко, когато постави ръка на дръжката.

— Ще ме убиеш ли? Ха! И без това все едно съм мъртва!

— Тогава защо да се мъча? Не си в списъка ми. Махай се. — Айдър я изгледа за момент с леко отворена уста, сякаш искаше да каже нещо. След това се обърна към вратата.

— Няма ли да ми пожелаеш късмет? — попита Монца.

— Какво?!

— Според мен единствената ти надежда е да успея да убия Орсо.

Бившата любовница на Арио спря на прага и изсумтя:

— Да бе, все едно имате шанс! — И излезе.

IV

ВИЗЕРИН

Войната без огън е безполезна като колбас без горчица.

Хенри V

Хилядата меча се биха за Осприя срещу Мурис. За Мурис срещу Сипани. За Сипани срещу Мурис и после пак за Осприя. Между договорите разграбиха Оприл. След месец решиха, че може да са пропуснали нещо, и го разграбиха отново, като този път оставиха подир себе си опустошени руини. Биеха се за всеки срещу никого и за никого срещу всички, като почти през цялото време нямаше битки.

Но пък имаше грабежи и плячкосване, палене и опустошаване, изнасилвания и убийства.

Никомо Коска обичаше да се обгражда с хора, които го караха да изглежда странен и романтичен. Деветнайсетгодишната мечоноска и неразделният ѝ малък брат се вписваха в тази категория, така че ги мъкнеше навсякъде със себе си. В началото му бяха интересни. След това полезни. Накрая станаха незаменими.

Двамата с Монца се дуелираха в студените сутрини — стърженето и удрянето на метала, задъханото дишане. Той беше силен, тя бърза и схватките бяха равностойни. Двамата се заяждаха, оплюваха се и се смееха. Останалите се събираха да ги гледат и се забавляваха, защото капитанът им често губеше от момиче наполовина на годините му. Всички се смееха, освен Бена. Той не беше боец.

Но пък се оправяше с числата и скоро започна да води документите на отряда. След това пое препродажбата и разпределението на печалбата от пляската. Правеше пари за всички, имаше лек характер и скоро стана всеобщ любимец.

Монца се учеше бързо. Изчете всичко на Столикус, Вертурио, Баяловелд и Фаранс. Научи всичко, което можеше, от Никомо Коска. Тактика и стратегия, маневри и логистика, как да разчита терена и противника. Първо учеше с гледане, а след това с практика. Овладя всички науки и изкуства, необходими за войника.

— Дяволът те е обладал — казваше Коска, когато се напиеше. Нещо, което се случваше все по-често. Тя спаси живота му при Мурис, а след това той нейния. Всички се смееха — освен Бена. Той не спасяваше животи.

Старият Сазине умря от стрела и останалите капитани избраха Никомо Коска за капитан-генерал. Монца и Бена продължиха с него. Тя предаваше заповедите на Коска. След това му казваше какви заповеди да даде. После даваше заповеди от негово име, докато той се валяше пиян. Накрая спря да се преструва, а и на никой не му пречеше, защото нейните заповеди бяха по-добри от неговите дори когато беше трезвен.

Месеците се превръщаха в години, а Коска изтрезняваше все по-рядко. Даваше заповеди единствено по таверните. Водеше схватки единствено с бутилките. След като Хилядата меча свършиха с тероризирането на някая местност, Монца тръгваше по кръчмите, пушилните и долнопробните бардаци, за да го измъкне. Мразеше тази част, а и Бена мразеше да я гледа как го прави, но Коска ги бе приbral и тя се чувстваше задължена. Докато залитаха към лагера, той от пиенето, а тя от тежестта му, Коска често шепнеше в ухото ѝ.

— Монца, Монца. Какво щях да правя без теб?

ОТМЪЩЕНИЕ

Лъснатите ботуши на генерал Ганмарк тракаха по лъснатия под. Обувките на камерхера проскърцваха отзад. Ехoto на стъпките им отекваше в огромното помещение. Меките обувки на Шенкт, изтъркани от употреба, не издаваха никакъв звук.

— Когато влезете при негово превъзходителство — започна превзето камерхерът, — ще се приближите, без да бързате, без да гледате наляво или надясно, с наведена глава, и няма да го поглеждате в очите. Ще спрете на бялата черта на килима. Не преди нея и в никакъв случай след нея, а точно на чертата. След това коленичете...

— Аз не коленича — каза Шенкт.

Камерхерът се извърна към него и го изгледа като стреснат бухал.

— Изключение правят само чуждестранните владетели! Всички останали...

— Аз не коленича.

Мъжът загуби говор от възмущение, но Ганмарк се намеси:

— Я стига! Наследникът на херцог Орсо беше убит! Негово превъзходителство не иска хората да му коленичат, а да му донесат отмъщение. Щом държиш, не коленичи.

Двама стражи с бели ливреи отместиха алебардите си, за да минат. Ганмарк бутна голямата двойна врата.

Залата беше огромна, разкошна и величествена. Достойна за тронна зала на най-могъщия човек в Стирия. Но Шенкт беше влизал и в по-величествени помещения и се бе изправял пред по-велики хора и вече не се впечатляваше. По мозаечния под се стелеше тънък червен килим с бяла черта в края. Зад него започваше висок подиум, охраняван от дванайсетима стражи с пълна броня. На подиума имаше златен престол. На престола седеше Великият херцог Орсо от Талинс. С черни дрехи и още по-черно изражение.

Пред него беше коленичила странна и зловеща тълпа. Около триста души, от всякакви раси и с най-различен външен вид. В момента нямаха оръжия, но Шенкт предполагаше, че по принцип

носят по много. Някои от тях познаваше по физиономия. Главорези. Убийци. Ловци на глави. Хора от неговата професия, стига да можеше човек да приравни бояджиите с майстор художник.

Той тръгна към подиума, без да бърза и без да гледа наляво или надясно. Мина покрай скучените в полукръг убийци и спря точно на чертата. Видя как генерал Ганмарк мина покрай стражите и се наведе, за да прошепне нещо в ухото на Орсо. Камерхерът застана до другото му рамо и загледа неодобрително.

Великият херцог изгледа продължително Шенкт и той отвърна на погледа му. Залата остана обгърната в потискащата тишина, характерна само за огромните помещения.

- Значи това е той. Защо не коленичи?
  - Защото отказва — отвърна Ганмарк.
  - Останалите коленичат. Какво те прави толкова специален?
  - Нищо — отговори Шенкт.
  - Но не коленичиш.
  - Едно време коленичех. Преди години. Вече не.
- Орсо присви очи.
- А ако някой те накара?
  - Опитвали са се.
  - И?
  - Не коленича.
  - Стой си тогава. Синът ми е мъртъв.
  - Моите съболезнования.
  - Не изглеждаш много тъжен.
  - Не става дума за моя син.

Камерхерът почти се задави, но Орсо не отклони измъчените си очи от Шенкт.

— Виждам, че обичаш да казваш истината. Прямият съвет е ценен за могъщите хора. Идваш с най-високи препоръки.

Шенкт не каза нищо.

— Онова в Келн. Разбрах, че е твоя работа. Свършил си всичко сам. Разбрах, че остатъците били практически неразпознаваеми.

Шенкт не каза нищо.

— Не го потвърждаваш.

Шенкт го изгледа в очите и не каза нищо.

— Но и не отричаш.

Ново мълчание.

— Харесват ми мълчаливите. Човек, който не бърбори пред приятелите си, няма да издаде нищо на враговете.

Тишина.

— Синът ми е убит. Изхвърлен от прозорците на бардак, като боклук. Много от приятелите му, мои поданици, също са убити. Зет ми, негово величество кралят на Съюза, едва успял да се спаси от горящата сграда. Соториус, дъртият канцлер на Сипани, тихен домакин, вдига ръце и казва, че не може да направи нищо. Предаден съм. Разярен съм. И посрамен. Аз! — Внезапният му вик отекна в залата и всички потръпнаха.

Всички освен Шенкт.

— Отмъстете — каза той.

— Ще отмъстя! — Орсо удари облегалката на престола си с юмрук. — Бързо и ужасяващо.

— За бързо не мога да обещая. Ужасяващо — да.

— Тогава нека да е бавно, помитащо и безмилостно.

— Може да се наложи да навредя на ваши поданици и собствеността им.

— Каквото е необходимо. Искам главите на извършителите. На всеки мъж, жена и дете, които са замесени. Прави каквото трябва, но ми донеси главите им.

— Ще ги донеса.

— Какъв аванс искаш?

— Никакъв.

— Съвсем никакъв?

— Ако свърша работата, ще ми платите сто хиляди за извършителя и по двайсет хиляди за съучастник до максимум от четвърт милион. Това е цената ми.

— Доста висока! — изписка камерхерът. — Какво ще правиш с толкова пари?

— Ще ги броя и ще се смея, защото богаташът не трябва да отговаря на въпросите на идиоти. Няма да откриете работодател, който е останал недоволен от мен. — Шенкт кимна към коленичилата тълпа.

— Разбира се, може да платите по-малко, на по-нисшите.

— Ще го направя — отвърна Орсо. — Ако някой от тях открие пръв убийците.

— Тези условия ме устрояват, ваше превъзходителство.

— Добре — изръмжа херцогът. — Тръгвай. Всички тръгвайте!

Донесете ми отмъщение!

— Свободни сте! — извика камерхерът.

Убийците се надигнаха с шумолене и тракане. Шенкт се обрна и тръгна към големите врати, без да бърза и без да гледа нито наляво, нито надясно.

Един от мъжете препречи пътя му. Тъмнокож, среден на ръст, но широк като врата. Здравите мускули издуваха шарената риза. Дебелите му устни се извиха.

— Ти ли си Шенкт? Очаквах повече.

— Моли се на който господ вярваш да не видиш повече.

— Не се моля.

Шенкт се приближи и прошепна в ухото му.

— Съветвам те да започнеш.

Кабинетът на генерал Ганмарк беше обширен според общите стандарти, но доста претъпкан. Над камината се мръщеше прекалено голям бюст на Ювенс. Плешивината на темето му се отразяваше във великолепно огледало от визеринско стъкло. От двете страни на бюрото се извисяваха две монументални вази. Стените бяха отрупани с картини с лъскави рамки. Хубави картини. Твърде хубави, за да са сгъчкани по този начин.

— Впечатляваща колекция — каза Шенкт.

— Това е Колиер. Щеше да изгори заедно с имението, в която я открих. Тези две са на Насурин. Тази на Орхус. — Ганмарк ги сочеше изискано с пръст. — От ранния му период, но е ценна. Тези вази са подарък на първия император на Гуркул, преди стотици години, и някак са се озовали в едно имение близо до Каприл.

— А оттам — тук.

— Опитвам да спася каквото мога — продължи Ганмарк. — Може би когато Кървавите години свършат, Стирия ще е запазила някои от съкровищата си.

— Във ваше притежание.

— По-добре при мен, отколкото да изгорят. Започва сезонът на кампаниите и сутринта тръгвам, за да обсадя Визерин. Сражения,

плячкосвания и пожари. Походи и отстъпления. Естествено, глад и болести. Осакатявания и убийства. Всичко, случващо се с ужасяваща случайност. Колективно наказание. На всички, за нищо. Война, Шенкт, война. А като помисля, че някога мечтаех да съм почтен. Да върша добро.

— Всички мечтаем за това.

Генералът повдигна вежда.

— И ти ли?

— Дори аз. — Шенкт извади ножа си. Гуркулски нож за дране, малък, но страшно оствър.

— Успех тогава. Най-доброто, към което мога да се стремя, е да... намаля загубите.

— Живеем в тежки времена. — Шенкт извади парче дърво от джоба си. В единия край вече се оформяше кучешка глава.

— Не са ли все такива? Вино? От личната изба на Кантейн.

— Не.

Докато генералът си наливаше вино, Шенкт започна да дяла. Стърготините падаха около ботушите му на пода. Предните крака постепенно придобиваха форма. Не беше чак такова произведение на изкуството като предметите наоколо, но ставаше. Имаше нещо успокояващо в движението на острието и отделянето на стърготините.

Ганмарк се наведе до камината, взе ръжена и разръчка огъня, без изобщо да има нужда.

— Чувал ли си за Монцаро Муркато?

— Капитан-генерал на Хилядата меча. Изключителен командир.

Чух, че е мъртва.

— Можеш ли да пазиш тайна, Шенкт?

— Пазя стотици.

— Разбира се. Разбира се. — Ганмарк си пое дъх. — Херцог Орсо нареди смъртта ѝ. Нейната и на брат ѝ. Победите ѝ я бяха направили популярна в Талинс. Прекалено популярна. Негово превъзходителство се притесни да не узурпира трона, както правят наемниците. Не си изненадан?

— Виждал съм всякакви убийства и всякакви мотиви.

— Разбира се. — Ганмарк се намръщи към огъня. — Не беше добра смърт.

— Никоя не е.

— Да. Но тази не беше никак хубава. Преди два месеца изчезна телохранителят на херцога. Не беше изненада. Глупав мъж, който не се грижеше за сигурността си. Имаше много пороци, доста врагове и движеше в лоша компания. Не му обърнах внимание.

— И?

— Един месец по-късно в Уестпорт беше отровен банкерът на херцога. Заедно с половината му служители. Това беше различно. Той се грижеше сериозно за безопасността си. Отравянето му е невъобразимо трудна задача, изпълнена със завиден професионализъм и забележителна липса на милост. Но той се бъркаше в политиката на Стирия, която е опасна игра с безмилостни играчи.

— Вярно.

— „Валинт и Балк“ подозира, че това е поредният удар от гуркулските им врагове.

— „Валинт и Балк“.

— Запознат ли си с тази институция?

Шенкт помисли малко и каза:

— Мисля, че съм работил за тях. Продължавай.

— Но сега убиха и принц Арио. — Генералът направи многозначителна пауза. — Наръган на същото място, на което прониза Бена Муркато, и хвърлен от прозорец.

— Мислиш, че Монцаро Муркато е още жива?

— Херцог Орсо получи писмо, седмица след смъртта на принца. От Карлот дан Айдър, любовница на принц Арио. Отдавна подозирахме, че е шпионин на Съюза, но Орсо я толерираше.

— Изненадващо.

Ганмарк сви рамене.

— Съюзът е сигурен съюзник. Помогнахме им да спечелят поредния кръг от нескончаемата им война с гуркулите. И двете страни разчитаме на подкрепата на „Валинт и Балк“. Да не споменаваме, че кралят е зет на Орсо. Естествено, въпрос на добросъседски маниери е да си пращаме шпиони. Ако трябва да търпиш шпиони, по-добре да са чаровни, а Айдър беше такава, несъмнено. Тя беше с принц Арио в Сипани. След смъртта му изчезна. След това пристигна писмото.

— Какво пише?

— Че е била принудена чрез отрова да съдейства на убийците. Че сред тях са били наемникът Никомо Коска и мъчителката Шило

Витари. Водела ги самата Муркато. Съвсем жива.

— Вярвате ли?

— Айдър няма причини да лъже. Знае, че никакво писмо не би я спасило от гнева на негово превъзходителство. Сигурен съм, че Муркато беше жива, когато я хвърлихме от терасата. Не съм я видял мъртва.

— Тя иска да си отмъсти.

Ганмарк се засмя тъжно.

— Това са Кървавите години. Всички търсят отмъщение. Но Змията на Талинс? Касапина на Каприл? Която обичаше само брат си на този свят? Ако е жива, изгаря от гняв. На този свят ще срешнеш малцина по-отдадени врагове.

— Значи трябва да открия Витари, Коска и Муркато Змията.

— Никой не трябва да научава, че е жива. Ако хората в Талинс научат, че Орсо е заповядал смъртта ѝ, ще има безредици. Дори бунт. Хората я обичаха много. Талисман. Символ. Една от тях, издигнала се от нищото. Продължаващите войни и увеличаващите се данъци правят негово превъзходителство... не толкова популярен. Вярвам, че ще запазиш мълчание?

Шенкт запази мълчание.

— Добре. В Талинс все още има хора на Муркато. Може би някой от тях знае къде е. — Генералът вдигна поглед. Оранжевият отблъсък на огъня освети половината му уморено лице. — Какво говоря? Ти си професионалист. Ще откриеш хората и... — Пак разръчка пламтящите въглени и предизвика дъжд от искри. — Няма нужда да ти давам акъл, нали?

Шенкт прибра недовършеното си изделие и ножа и се обърна към вратата.

— Няма.

НАДОЛУ

Стигнаха Визерин привечер — слънцето се спускаше зад дърветата и земята почерняваше. Кулите се виждаха отдалече. Десетки. Стотици. Високи и тънки, като женски пръсти, щръкнали към синьо-сивото небе. По много от високите прозорци започваха да светват лампи.

— Много кули — измърмори Тръпката.

— Винаги са били на мода във Визерин. — Коска му се ухили. — Някои са от времето на Новата империя, на стотици години. Благородническите фамилии се състезават кой ще построи по-висока. Въпрос на гордост. Помня, че като бях момче, една падна, преди да я довършат, на не повече от три улици от мястото, където живеех. Смаза поне десет бедняшки къщи. Така става то: обикновено бедните страдат от амбициите на богатите. А се оплакват съвсем рядко, защото...

— Мечтаят за собствени кули?

Коска се засмя.

— Ами да, вероятно. Не осъзнават, че колкото повече се изкашиш, от толкова по-високо ще паднеш.

— Хората рядко го осъзнават, преди земята да се устреми към тях.

— Истина е. Мисля, че много от богаташите във Визерин ще се заклатят скоро.

Дружелюбния и Витари запалиха факли, Дей запали трета на каруцата. Пътят се превърна в низ от светлинки, водещи към морето. В друг момент щеше да е красиво, но не и сега. Започваше война и никой не беше в добро настроение.

Колкото повече се приближаваха до града, толкова повече хора срещаха, а отстрани имаше нахвърляни повече боклуци. Половината изглеждаха отчаяни да се доберат до Визерин и да се скрият зад стените му. Другата половина искаше да се измъкне на открито и да избяга. Фермерите бяха изправени пред скапан избор. Да останат при земята си, където със сигурност щеше да има пожари и грабежи, както и убийства и изнасилвания. Или да се скрият в града, стига да ги

пуснеха, където можеха да бъдат обрани от защитниците и да се окажат заклещени в капан, ако градът падне. А можеше и да избягат в хълмовете, можеше да ги заловят, можеше да умрат от глад или от студ.

Вярно, войната убиваше войници, но останалите живи получаваха пари и истории, които да разказват вечер около огъня. Но със сигурност убиваше повече фермери и оставяше останалите живи сред пепелища.

Сякаш за да доскапе настроението им, започна да вали. Трепкащите факли засъскаха от водата. Пътят се превърна в кална река. Тръпката усещаше как косата му се мокри, но мислите му бяха съвсем далече. Там, където често се отплесваха последните седмици. Обратно към „Кардоти“ и мрачната работа, която бе извършил. Брат му често повтаряше, че най-долното нещо е убийството на жена. Уважение към жените и децата, придвижане към старите обичаи и думата ти, това отличаваше карлите от убийците. Не искаше да я убива, но когато размахваш меч в гъста тълпа, няма как да го избегнеш. Ако искаше да бъде добър човек, това, за което уж бе дошъл тук, трябваше да изгризе ноктите си до кръв. Но когато си представеше как мечът му се забива в ребрата ѝ, глухия звук, втренчения ѝ поглед, докато се свличаше до стената, изпитваше облекчение, че се е измъкнал.

Значи посичането на жена в бардақ, по погрешка, беше убийство, а умишленото клане на мъже в битка беше благородно? Нещо, с което да се гордееш и да измисляш песни за прослава? Едно време, около огньовете в студения Север, това изглеждаше просто и очевидно. Но Тръпката вече не виждаше разлика. Не че беше объркан. Напротив, беше взел да разбира по-ясно. Като почнеш да убиваш, няма точен момент, в който да спреш и това да значи нещо.

— Май са те налегнали мрачни мисли, приятелю — каза Коска.

— Не мисля, че е време за шеги.

Наемникът се засмя.

— Старият ми ментор Сазине каза веднъж, че човек трябва да се смее, докато е жив, защото след това определено ще му е трудно.

— Така ли? И какво стана с него?

— Умря от инфекция в рамото.

— Кофти смърт.

— Е, ако животът е шега, определено е черна.

— Тогава по-добре не се смей, в случай че шегата излезе за твоя сметка.

— Или пък си промени чувството за хумор.

— Човек трябва да е доста извратен, за да се засмее на това.

Коска почеса врата си и погледна към тъмните стени на Визерин, които се извисяваха в дъжда.

— Признавам, че и на мен ми убягва смешната страна.

По светлините още отдалече личеше, че около портата има голяма бълсканица, а отблизо нещата не ставаха по-добри. Разминаваха се с хора — старци, младежи, жени, мъкнещи деца, натоварени мулета, колички, скърцащи през лепкавата кал. Хората излизаха от изнервената тълпа, но малцина влизаха вътре. Страхът тежеше във въздуха и със сгъстяването на тълпата ставаше все по-лошо.

Тръпката се съмъкна от коня, разтъпка крака и се увери, че мечът му излиза лесно от ножницата.

— Добре. — Косата на Монца беше полепнала по намръщеното ѝ лице под качулката. — Ще ни вкарам.

— Абсолютно ли си убедена, че трябва да влезем? — обади се Морвийр.

Тя го изгледа продължително.

— Армията на Орсо е на не повече от два дни зад нас. Това означава Ганмарк. Може би и Верния Карпи, с Хилядата меча. Където са те, там трябва да сме и ние.

— Щом казваш. Ти си работодателят. Но мой дълг е да отбележа, че може би си прекалено решителна. Сигурно можем да изработим по-малко рисков план от това да се заклещим в град, обсаден от вражески войски.

— Няма полза да чакаме тук.

— Няма полза, ако изгинем всички. План, който не може да се съобрази с обстоятелствата, не... — Монца се обърна, пред той да приключи, и започна да разбутва тълпата към портите. — Жени — изъсъска Морвийр през стиснатите си зъби.

— Какво толкова са ти направили жените? — изръмжа Витари.

— Като изключим присъстващите, имат лошия навик да мислят със сърцето си, а не с главата.

— При парите, които плаща, може да мисли и със задника си, ако ще.

— Да умреш богат си е пак смърт.

— По-добре е, отколкото да умреш беден — обади се Тръпката.

След малко неколцина стражи започнаха да разбутва тълпата с копия и да разчистват калния път към портата. След тях се появи намръщен офицер. Монца вървеше зад рамото му. Несъмнено беше посяла няколко монети и сега събираще жътвата.

— Вие шестимата, с каруцата. — Офицерът посочи Тръпката и останалите. — Влизате. Само вие шестимата.

Хората около портата замърмориха гневно. Някой ритна каруцата.

— Майната ви! Това не е редно! Цял живот плащам данъци на Салиер и сега ще ме зарежат отвън? — Някой сграбчи ръката на Тръпката, с която водеше коня си. Фермер, доколкото можеше да се види на светлината на факлите в дъжда. По-отчаян от останалите. — Защо пускате тези копелета? Ами моето семейство?

Тръпката стовари юмрук в лицето му. Сграбчи го, докато падаше, и го удари пак, събори го в канавката. Мъжът се опита да се изправи. Кръвта по лицето му изглеждаше черна. Като почнеш нещо, по-добре да го свършиш. Малко насилие може да ти спести доста неприятности в дългосрочен аспект. Такава беше философията на Черния Дау. Затова Тръпката пристъпи напред, изрита мъжа в гърдите и пак го събори в калта.

— По-добре кротувайте. — Огледа ги: петима-шестима намръщени мъже, жена с две деца в краката. Младеж, който се взираше в него, приклекнал, сякаш се готовеше да му скочи. Може би син на фермера. — С това си вадя хляба, момче. И ти ли искаш да се овъргаляш?

Младежът поклати глава. Тръпката хвана юздите на коня си, цъкна с език и го поведе към портата. Без да бърза. Готов, в случай че някой реши да се пробва. Но хората предпочетоха да се развикат как така тях ги пускали вътре, а останалите вълци ги яли. Това, че на някого му бяха избили зъбите, не беше съществено. Тези, които не бяха виждали подобно нещо, знаеха, че скоро ще стане по-лошо, и се интересуваха само как да не го отнесат. Тръпката тръгна след

останалите към арката и дългия тъмен тунел, като духаше охлузените си кокалчета.

Опита да си спомни какво му каза Кучето в Адуа, преди сякаш стотици години. За това как всяко кръвопролитие докарвало ново и не било късно да стане по-добър човек. Не беше късно да стане добър. Руд Три дървета определено беше добър. Цял живот се придържаше към старите обичаи. Никога не поемаше по лесния път, ако знаеше, че е грешен. Тръпката се гордееше, че се е бил под негово командване. Но в крайна сметка какво беше спечелил Три дървета от това? Няколко тъжни споменавания около огъня. Тежък живот и накрая обратно в калта. Обратно, Черния Дау беше едно от най-долните копелета. Човек, който не се изправяше пред противник, ако можеше да го наръга в гръб. Палеше села, без да се замисля, и престъпяше клетвите си. Милостив като чумата и със съвест колкото пича въшка. А сега седеше на трона в Скарлинг. Половината Север беше в краката му, а другата половина трепереше от името му.

Измъкнаха се от тунела и навлязоха в града. Водата се изливаше от счупените улуци на паветата. Мокра процесия от мъже, жени, деца, мулета и каруци чакаше да се измъкне навън. Тръпката вдигна глава и присви очи срещу дъжда. Минаваха покрай голяма кула, извисяваща се в нощта. Сигурно беше три пъти по-висока от най-високата сграда в Карлеон, а дори не беше най-голямата наоколо.

Хвърли кос поглед към Монца, както беше свикнал. Беше намръщена, както обикновено. Светлината на отминаващите факли пробягваше по коравото ѝ лице. Беше се прицелила в нещо и правеше всичко, за да го постигне. Майната ѝ на съвестта и последствията. Първо отмъщението, въпросите после.

Осмука зъбите си и се изплю. Колкото повече я гледаше, толкова по-съсубръщаше, че е права. Милостта и страхливостта бяха едно и също. Никой не даваше награди за добро държане. Нито тук, нито в Севера, нито никъде. Ако искаш нещо, трябва да си го вземеш и тези, които грабеха най-много, бяха най-велики. Щеше да е по-добре, ако животът беше устроен по друг начин.

Но не беше.

Монца беше схваната и я болеше, както винаги. Беше ядосана и уморена, както винаги. Имаше нужда от лула, повече от всичко. И за да бъде всичко още по-лошо, беше мокра, натъртена от язденето и измръзнала.

Помнеше Визерин като красиво място, с блестящи стъкла, изящни сгради, добра храна, смях и свобода. При последната си визита беше в рядко добро настроение. Вярно, тогава бе краят на лятото, а не хладна пролет и беше само с Бена, без да ѝ се налага да убива четирима мъже.

Сега градът изглеждаше доста различен от приятните ѝ спомени.

Капаците на прозорците бяха затворени и светлината едва се процеждаше навън. Малките стъклени фигури в ниши над вратите проблясваха едва-едва. Домашни духове, традиция от миналото, отпреди Новата империя. Сложени там да носят успех и благополучие и да гонят злото. Монца се чудеше каква ще е ползата от тези стъкълца, когато армията на Орсо почне да опустошава града. Не голяма. Улиците бяха изпълнени със страх. Заплахата беше толкова осезаема, че направо полепваше по влажната ѝ кожа и я караше да настърхва.

Не че Визерин не беше пълен с народ. Някои тичаха към портите или пристанището. Мъже и жени, помъкнали всичко, което могат, на гръб. Старците кретаха зад тях. Каруци, натоварени с чували, сандъци, дюшеси и всякакви безполезни вехтории, които неизменно щяха да бъдат захвърлени по пътя. В подобни ситуации беше загуба на време и усилия да опиташи да спасиш нещо друго освен живота си.

Ако избереш да побегнеш, най-добре да бягаш бързо.

Имаше и мнозина, които бяха избрали да избягат в града, но за тяхно разочарование, това се оказваше задънен изход. Те се трупаха по улиците. Сгущени на праговете, притиснати под одеяла срещу дъжда. Бяха се струпали на един празен пазар и се присвиха, когато мина колона войници с мокри, блестящи на светлината на факлите брони. В мрака отекваха звуци. Чупене на стъкла и пращене на дъски. Гневни и боязливи викове. От време на време истински писъци.

Вероятно някои от местните бяха започнали грабежите. Уреждаха стари сметки или отмъкваша неща, за които завиждаха отдавна, докато усилията на могъщите бяха съсредоточени върху собственото им оцеляване. Един от редките моменти, когато човек

можеше да се сдобие с нещо без пари. Щеше да се случва все по-често, докато армията на Орсо настъпваше към града.

Устоите на цивилизацията започваха да се разпадат.

Монца знаеше, че наблюдават веселата ѝ дружина, докато яздеха бавно по улиците. Боязливи очи, подозрителни очи и от онези, които опитваха да преценят дали си струва да ги ограбят. Държеше юздите с дясната ръка, въпреки всички болки, за да може лявата да стои на дръжката на меча. Единственият закон във Визерин беше на върха на острието. А врагът дори още не беше пристигнал.

„Виждал съм ада, това е голям град под обсада“, пише Столикус.

Пътят минаваше под мраморна арка, от която се стичаше вода. На стената беше нарисувана картина. Великият херцог Салиер, изобразен като едър, а не ужасно дебел. Беше вдигнал ръка в благословия, а бащинската му усмивка изльчваше светлина. Под него бяха представени гражданите на Визерин, от най-богатия до последния бедняк: наслаждаваха се смилено на облагите от доброто управление. Хляб, вино, богатство. Под тях, около ръба на арката, беше изписано „милосърдие“, „справедливост“, „кураж“, със златни букви с човешки ръст. Някой радетел за истината беше успял да се покатери и да надраска с червено „алчност“, „мъчения“, „страхливост“.

— Арогантното тълсто копеле Салиер. — Витари се усмихна. Рижавата ѝ коса беше потъмняла от дъждъ. — Мисля, че повече няма да се изтъква, а?

Монца само изсумтя. Гледаше кокалестото лице на Витари и си мислеше доколко може да ѝ се довери. Може да бяха посред война, но вероятно най-големите заплахи щяха да дойдат отвътре. Витари? Участваше заради парите. Рискована мотивация, защото винаги можеше да се намери някой мръсник с по-дълбоки джобове. Коска? Как да се довериш на коварен пияница, когото сам си предал? Дружелюбния? Кой го знаеше въобще за какво си мисли? Но всички бяха близки като семейство, освен Морвийр. Погледна крадешком през рамо и го видя да се мръщи на капрата на каруцата. Той беше отрова и щеше да я премаже като кърлеж в момента, в който решеше, че има изгода. Отнасяше се подозително към решението ѝ да дойдат във Визерин, но тя не искаше да споделя основните причини. Че Орсо вече е получил писмото на Айдър. Че предлага кралска награда от парите

на „Валинт и Балк“ за смъртта ѝ. Че половината убийци от Кръга на света кръстосват Стирия, за да вземат главата ѝ. Заедно с главите на помагачите ѝ, разбира се.

Вероятно щяха да са в по-голяма безопасност в битката, отколкото извън нея.

Тръпката беше единственият, на когото можеше да се довери донякъде. Той яздеше прегърбен зад нея, едър и мълчалив. Дърдоренето му беше изнервяющо в Уестпорт, но трябваше да признае, че сега ѝ липсваше. Беше ѝ спасил живота в мъглите на Сипани. Животът на Монца вече не струваше много, но спасяването му извисяващ човек в очите ѝ.

— Много си тих напоследък.

Почти не виждаше лицето му в мрака. Само намръщеното изражение, сенките под очите и хълтналите бузи.

— Просто нямам какво да кажа.

— Преди това не те спираше.

— Взех да виждам нещата по различен начин.

— Така ли?

— Мислиш, че е лесно, но на мен ми коства усилия да запазя надежда. Усилия, които не се оправдават.

— Мислех, че това да си по-добър е награда само по себе си.

— Май не е достатъчна за толкова тежка работа. Ако не си забелязала, сме в центъра на война.

— Появярай, знам добре как изглежда войната. Изкарала съм във война по-голямата част от живота си.

— Колко странно. И аз. Доколкото съм виждал, а то не е малко, войната не е място, където да се държиш добре. Мисля да пробвам твоите начини.

— Избери си бог и му благодари! Добре дошъл в истинския свят!

— Не беше сигурна дали не усети леко разочарование, въпреки усмивката. Монца може и да се беше отказала да стане почтен човек отдавна, но някак ѝ харесваше идеята да има такъв до нея. Дръпна юздите и задържа коня, каруцата спря зад нея.

— Стигнахме.

Мястото, което бяха закупили с Бена, беше старо. Отпреди градът да построи хубави стени, когато богатите са се защитавали със собствени средства. Пететажна каменна кула с конюшня отстрани. На

първия етаж имаше тесни прозорчета, а на върха — бойници. Извисяващо се мрачно към черното небе. Различен звяр от ниските тухлени и дървени постройки наоколо. Тя извади ключа, погледна вратата и се намръщи. Беше открайната и от процепа се процеждаше светлина. Монца вдигна пръст към устните си и я посочи.

Тръпката вдигна крак и я изрита. Дървото изпраща, защото беше затиснато с нещо от другата страна. Монца се втурна вътре с ръка на дръжката на меча. В кухнята нямаше мебели и беше пълно с хора. Мръсни и уморени, изненадани и стреснати, всички се обърнаха към нея на трепкащата светлина от единствената свещ. Най-близкият, набит мъж с превързана ръка, сграбчи една тояга и изкрешя:

— Махай се!

Друг, с мръсни фермерски дрехи, тръгна напред, държеше брадва.

Тръпката пристъпи покрай Монца и мина приведен през прага. Огромната му сянка пробяга по стената. Беше извадил тежкия си меч и острието проблясваше до крака му.

— Вие се махайте.

Фермерът спря и се взря ужасено в блестящия метал.

— Кои сте вие, по дяволите?

— Аз ли? — извика Монца. — Това е моята къща, негоднико!

— Еднайсет са — каза Дружелюбния и застана от другата ѝ страна.

Освен двамата мъже имаше две възрастни жени и един приведен старец с треперещи ръце. Имаше жена на годините на Монца с бебе в ръце и две момиченца със стреснати очи, може би близнаки. До огнището стоеше момиче на около шестнайсет. Беше вдигнало ножа, с който кормеше риба, а с другата ръка избутваше десетина годишно момче зад себе си.

Просто момиче, което искаше да защити малкия си брат.

— Прибери меча — каза Монца.

— А?

— Няма да убиваме никого.

Тръпката повдигна вежда.

— Кой сега е оптимист?

— За щастие, имам голяма къща. — Онзи с превързаната ръка изглеждаше като глава на фамилията, затова тя се обърна към него. —

Има място за всички ни.

Той свали тоягата.

— Ние сме фермери от долината. Просто търсехме подслон. Не сме откраднали нищо. Всичко си беше така, като дойдохме. Няма да ви пречим...

— По-добре недейте. Това ли сте всички?

— Казвам се Фърли. Това е жена ми...

— Не ви искам имената. Ще стоите тук и няма да ни се пречкате. Ние ще сме горе в кулата. Няма да се качвате, разбираш ли? Така никой няма да пострада.

Той кимна. Страхът му започна да се смесва с облекчение.

— Разбирам.

— Дружелюбен, прибери конете и каруцата. — Гадеше ю се от гладните, безпомощни, отчаяни лица на фермерите. Ритна един счупен стол от пътя си и тръгна към стълбите. Краката ю се бяха схванали от ездата. Морвийр я настигна на четвъртата площадка, Коска и Витари бяха зад него. Дей се тътреше отзад със сандък в ръце. Морвийр носеше запалена лампа — светлината ю огряваше недоволното му лице.

— Тези селяни определено са заплаха — измърмори той. — Проблем, който лесно може да се реши. Дори няма нужда от Краля на отровите. Един хляб, наръсен с леопардово цвете, и няма да...

— Не.

Той примига.

— Ако възнамеряваш да ги оставиш нания етаж, съм длъжен да изразя протест...

— Протестирай си. Да видим дали ми пушка. Двамата с Дей може да вземете тази стая. — Той се обърна към тъмното и Монца измъкна лампата от ръцете му. — Коска, вие с Дружелюбния сте на втория етаж. Витари, ти явно ще спиш сама, отсреща.

— Да спя сама. — Витари подритна някаква паднала ламперия.

— Историята на живота ми.

— Слизам до каруцата да донеса екипировката си в приюта за бездомни селяни на Касапина на Каприл. — Морвийр поклати глава с отвращение и тръгна по стълбите.

Монца изчака, докато стъпките му загълхнаха. На площадката стана тихо, долитаše единствено гласът на Коска, който дърдреше на

Дружелюбния на долния етаж. Монца влезе в стаята на Дей и тихо затвори вратата.

— Трябва да поговорим.

Момичето беше отворило сандъка и тъкмо вадеше парче хляб.

— За какво?

— За същото, за което говорехме в Уестпорт. За твоя работодател.

— Играе ли по нервите ли?

— Не ми казвай, че не дразни и теб.

— Всеки ден през последните три години.

— Предполагам, че не е лесно да се работи за него. — Монца пристъпи напред, гледаше я в очите. — Рано или късно чиракът трябва да излезе от сянката на учителя си, ако иска сам да стане майстор.

— Затова ли предаде Коска?

Монца за момент се сепна. После каза:

— Горе-долу. Понякога трябва да рискуваш. Да сграбчиш възможността. Но ти имаш много по-добри причини, отколкото имах аз. — Каза го така, сякаш беше очевидно.

Беше ред на Дей да се сепне.

— Какви причини?

Монца се престори на изненадана.

— Ами... рано или късно Морвийр ще ме предаде и ще отиде при Орсо. — Не беше сигурна, разбира се, но беше крайно време да се защити от тази възможност.

— Така ли? — Дей вече не се усмихваше.

— Не му харесва как командвам.

— Кой казва, че на мен ми харесва как командваш?

— Не разбираш ли? Ако отиде при Орсо, ще му трябва изкупителна жертва. За Арио.

Дей започна да схваща.

— Не. Той има нужда от мен.

— Откога си с него? Три години? Оправял се е и преди теб, нали? Колко помощници мислиш, че е имал? Виждала ли си някой от тях?

Дей отвори уста, примигна и не каза нищо.

— Може да не направи нищо и да си останем щастливо семейство. Повечето отровители са свестни, като ги опознаеш. —

Монца се наведе и зашепна: — Но като ти каже, че отива при Орсо, не казвай, че не съм те предупредила.

Остави Дей да се мръщи на хляба и излезе. Беше посяла семето и трябваше да изчака да види какво ще поникне. Тръгна към стаята на последния етаж. Дъждът леко барабанеше отгоре.

Стаята, в която беше изкарала един щастлив месец с Бена на сред тревожните години. Далеч от войните. В смях и приказки. Наблюдаваха света от големите прозорци. Преструваха се какъв би бил животът им, ако бяха заботатели по друг начин, а не с наемничество. Откри, че въпреки всичко се усмихва. Малката стъклена фигурка блестеше в нишата над вратата. Техният домашен дух. Спомняше си усмивката на Бена, докато се протягаше да го постави. „За да те пази, докато спиш, така както ти винаги пазиш мен“.

Усмивката й се стопи и тя отвори единия капак на прозореца. Дъждът беше обвил града в сива пелена. Далечна светкавица освети мокрите покриви долу и кулите, които се извисяваха в мрака. След миг се чу и приглушеният грохот на гръмотевицата.

— Аз къде ще спя? — Тръпката стоеше на вратата с одеяло на рамо.

— Ти? — Монца погледна стъклената статуя, после пак лицето му. Едно време беше с високи стандарти, но пък тогава си имаше Бена, две здрави ръце и цяла армия. Сега разполагаше само с шестима добре платени негодници, здрав меч и пари. Генералът трябва да се държи на дистанция от воиниците. Издирваната жена трябва да се пази от всички. Но Монца вече не беше генерал. Бена беше мъртъв и тя имаше нужда от нещо. Човек може да страда заради нещастията или да се стегне и да се оправи с наличното, колкото и да е скапано. Тя затвори капака, седна напръщено на леглото и остави лампата на пода.

— Ти си тук, при мен.

Веждите му се вдигнаха.

— Така ли?

— Точно така, оптимисте. Това е щастливата ти вечер. — Леглото изскърца, когато се подпра на лакът и протегна един крак към него. — Сега затвори вратата и ми помогни да си смъкна шибаните ботушки.

ПЛЪХОВЕ В ЧУВАЛ

Коска се намръщи и излезе на покрива на кулата. Дори слънцето беше решило да го тормози, но пък си го заслужаваше. Визерин се ширеше наоколо. Къщи от тухли и дърво, мраморни вили, зелените корони на дърветата, очертаващи улици и паркове. Прозорците блестяха, а стъклени статуи на покривите на богаташките къщи сияха като скъпоценни камъни. Наоколо имаше и други кули. Десетки, някои доста по-високи от тази, на която стоеше. Всички хвърляха дълги сенки над града.

На юг лежеше синьо-сивото море. Виждаха се пушеците от прочутите стъклолеярни на близкия остров. На изток река Визер беше като тъмна змия, виеща се между сградите. Четири моста свързваха двете половини на града. По средата се намираше островът с двореца на Великия херцог Салиер. Коска беше прекарал множество приятни вечери като негов почетен гост. Когато все още го обичаха, възхищаваха му се и се бояха от името му. Толкова отдавна, сякаш в друг живот.

Монца стоеше неподвижно до парапета. Острието на меча ѝ и кълощавата ѝ ръка правеха идеална линия от рамото до върха. Стоманата блестеше, рубинът на пръстена сияеше в червено, а кожата ѝ лъщеше от пот. Ризата беше полепнала по тялото ѝ. Монца отпусна оръжието, а Коска се приближи и отпи яка гълтка от каната.

— Чудех се кога ще се върнеш към пиенето.

— Уви, това е само вода. Не видя ли как се заклех да не пипна повече вино?

Тя изсумтя.

— Чувала съм го и преди, без резултат.

— В момента се променям, бавно и мъчително.

— И това съм го чуvalа, с още по-малък успех.

Коска въздъхна.

— Какво трябва да направи човек, че да го приемат на сериозно?

— Да удържи на думата си поне веднъж?

— Крехкото ми сърце, разбивано безброй пъти! Може ли да понесе такъв тормоз? — Той изхъмка и смени темата. — Нали знаеш, че съм роден във Визерин? Недалеч оттук. Имах щастливо детство и буйна младост, изпълнена с грозни инциденти. Включително този, заради който се наложи да напусна града и да си потърся късмета като наемник.

— Целият ти живот е белязан от грозни инциденти.

— Вярно. — Имаше съвсем малко приятни спомени. И повечето от тях, осъзна Коска, докато гледаше Монца, бяха свързани с нея. Повечето добри моменти в живота му, както и най-лошият. Той си пое дъх, заслони очи с длан и погледна на запад, към полето отвъд градските стени. — Нашите приятели от Талинс не са ли се появили?

— Скоро. Генерал Ганмарк не е от закъсняващите. — Тя се намръщи. — Няма ли да кажеш, че ме предупреди?

— За кое?

— За Орсо.

— Знаеш на какво съм те учили.

— Никога не вярвай на собствения си работодател. — Урок, който беше научил на скъпа цена от херцогиня Сефелин от Осприя. — А сега аз ти плащам заплатата.

Коска се усмихна насила, въпреки че разранените устни го боляха.

— Но сме достатъчно подозителни един към друг.

— Разбира се. Не бих ти се доверила дори да изхвърлиш нощното ми гърне.

— Жалко. Сигурен съм, че лайната ти миришат на рози. — Той се облегна на парапета и примижа към слънцето. — Помниш ли как се дуелирахме сутрин? Преди да станеш твърде добра.

— Преди да се пропиеш съвсем.

— Е, след това определено не можех. Има си граница колко да се излага човек преди закуска. Калвес ли носиш?

Тя вдигна меча и слънчевите лъчи пробягаха по острието.

— Поръчах го за Бена.

— За Бена ли? Че за какво? Да го ползва като шиш, за да пече ябълки на огъня ли?

— Дори и това не направи.

— И аз имах такъв. Много добро оръжие. Загубих го на карти.
Искаш ли? — Той ѝ протегна каната.

Тя вдигна ръка.

— Може...

— Ха! — Коска плисна водата в лицето ѝ и тя залитна назад. Наемникът извади меча си и замахна още преди каната да падне и да се счупи. Монца успя да парира първия удар, прилекна отчаяно под втория, залитна, падна и се претърколи настрани. Острието на Коска удари на мястото, където бе паднала преди миг. Тя прилекна и вдигна оръжието си.

— Отпуснала си се, Муркато. — Той се засмя и застана в центъра на покрива. — Преди десет години нямаше да се вържеш на водата в лицето.

— Аз и сега не се вързах, глупако. — Тя обърса капките с ръкавицата си, без да откъсва очи от неговите. — Имаш ли още някой номер, или уменията ти стигат само до водата в лицето?

Ако трябваше да е честен, не разполагаше с кой знае какво.

— Защо не проверим?

Тя скочи напред и остриетата се срещнаха с тръсък. Имаше дълъг белег на голото рамо и друг на ръката, който изчезваше в ръкавицата.

Коска махна с меча си.

— Биеш се с лявата ръка, а? Надявам се, не от съжаление към стареца.

— Съжаление ли? Не ме ли познаваш достатъчно? — Той успя да отбие първото мушкане, но второто дойде толкова бързо, че едва се измъкна. Острието раздра ризата му, преди да го отбие.

Той вдигна вежда.

— Добре, че съм поотслабнал.

— Може да отслабнеш и повече, ако ме питаш. — Тя тръгна да го заобикаля.

— Искаш да застанеш с гръб към слънцето?

— Не трябваше да ме учиш на всички мръсни трикове. Не искаш ли да използваш лявата си ръка, за да се изравним?

— И да се откажа от предимството? Мислех, че ме познаваш по-добре! — Той финтира надясно и отскочи наляво, а Монца замахна в нищото. Беше бърза, но не чак толкова, колкото с десницата. Препъна

я, когато залитна покрай него, и я поряза леко по рамото — направи кръст със стария белег.

Тя се намръщи към раната, от която избиваше капка кръв.

— Дърто копеле.

— Нещо дребно, за да ме запомниш. — Той завъртя меча си и замахна силно. Монца се хвърли напред и остриетата отново се сблъскаха с тръсък. Замахване, замахване, мушкане и париране. Малко тромаво, все едно шиеше с ръкавици. Преди правеха демонстративни двубои, но времето се беше отнесло жестоко и с двамата.

— Един въпрос... — прошепна той, без да откъсва очи от нейните. — Защо ме предаде?

— Защото ми писна от тъпите ти шеги.

— Разбира се, заслужавах да бъда предаден. Всеки наемник завършва пронизан отпред или в гърба. Но от теб? — Той мушна напред, след което замахна и я принуди да отстъпи. — След всичко, на което те научих? Всичко, което ти дадох? Убежище и пари. Отнасях се с теб като с моя дъщеря!

— По-скоро ти бях майка. Напиваше се до осиране. Дължах ти много, но всичко си има граница. — Тя отстъпи встрани, търсеше пролука. Остриетата им бяха на не повече от един пръст. — Щях да те последвам в ада, но нямаше да повлека и брат ми.

— Защо? Там щеше да се чувства като вкъщи.

— Майната ти! — Монца финтира, смени ъгъла и го накара да отскочи с цялата грация на умряла жаба. Беше забравил колко трудоемко е дуелирането. Дробовете му вече се задъхваха, а рамото, ръката и пръстите започваха да изтръпват. — Ако не бях аз, щеше да е някой от другите капитани. Сесария! Виктус! Андич! — Придружаваше всяко омразно име с удар по меча му. — Всички нямаха търпение да се отърват от тебе при Афиери!

— Нека не споменаваме това проклето място! — Той парира следващия удар и премина в контраатака, с нещо, наподобяващо предишната му пъргавина, принуди я да отстъпи към ъгъла на покрива. Трябваше да приключи, преди да умре от изтощение. Хвърли се напред и отби меча ѝ със своя. Натисна я към парапета, предпазителите на оръжията изтракаха. Лицата им бяха едно до друго и зад главата ѝ виждаше улицата долу. Усещаше учченото ѝ дишане на бузата си. За

миг се поколеба дали да я целуне, или да я хвърли от бойниците. В крайна сметка не можа да реши и не направи нито едното.

— Беше по-добра с дясната ръка.

— И ти беше по-добър преди десет години. — Тя се измъкна от хватката и го ръгна в окото с кутрето си.

— Аааа! — изпиця той и притисна ръка към лицето си. Коляното ѝ се стовари в чатала му и изпрати пробождаща болка, чак до гърлото. — Оооох... — Коска се преви и мечът се изплъзна от изтръпналите му пръсти.

Монца одра бузата му с върха на меча си.

— Ето нещо, с което да ме запомниш.

— Ax! — Той бавно се отпусна на колене. — Няма място като дома...

Въпреки изгарящата болка чу ръкопляскане от стълбището.

— Витари — изстена той, докато жената излизаше на слънце. — Защо... винаги ме намираш... в най-неудобната поза?

— Защото изпитвам наслада.

— Вие, кучки, нямате представа... какъв късмет имате... че няма да усетите никога болката от удар в топките.

— Що не пробваш да родиш дете.

— Очарователно предложение... Ако не бях контузен точно на това място, бих се замислил над предложението ти.

Както обикновено, остроумието му остана незабелязано. Вниманието на Монца и Витари беше привлечено към бойниците. Коска се надигна с мъка. Дълга колона конници се изкачваше по хребета на запад от града. Копитата на конете вдигаха кафеникови облаци прах.

— Вече са тук — каза Витари. Отнякъде зазвуча камбана, последваха я още.

— И там — обади се Монца. Появи се втора колона. И пушек, зад хълмовете на север.

Коска гледаше, докато слънцето се издигаше и вероятно изгаряше плещивото му теме, как силите на херцог Орсо се разгръщат около града. Отрядите заемаха позиции извън обсега на защитниците. Едно солидно поделение пресече реката и дозатегна обръча. Конниците прикриваха пехотата, докато заеме позиции, след което се

оттеглиха, за да се върнат към обичайното плячкосване на всичко неприбрано.

Започнаха да се вдигат шатри, появиха се и каруците на обоза. Защитниците по стените можеха само да гледат как силите на Талинс се окопават методично, като добре смазани колелца на часовник. Това не беше в стила на Коска дори когато бе трезвен. По-скоро инженерство, а не войникълък, но нямаше как да не се възхити на дисциплината.

Той разпери широко ръце.

— Добре дошли на обсадата на Визерин!

Останалите също се бяха качили на покрива, за да видят как Ганмарк обкръжава града. Монца беше сложила лявата си ръка на кръста, а дясната на дръжката на меча. Косата ѝ се вееше около намръщеното лице. Тръпката стоеше от другата страна на Коска и гледаше изпод вежди. Дружелюбния беше седнал до вратата на стълбището и хвърляше заровете си. Дей и Витари си говореха тихо близо до парапета. Морвийр беше по-кисел от обикновено, ако това изобщо бе възможно.

— Нима ничие чувство за хумор не може да изтърпи нещо дребно като обсада? По-весело, приятели! — Коска тупна Тръпката по гърба. — Не всеки ден се вижда толкова добре подредена голяма армия! Трябва да поздравим приятеля на Монца генерал Ганмарк за търпението и дисциплината. Може да му напишем писмо.

— Скъпи генерал Ганмарк. — Монца се изплю през бойниците.

— Винаги твоя, Монцаро Муркато.

— Простичко послание — обади се Морвийр. — Но несъмнено ще го оцени.

— Много войници — изръмжа Тръпката.

— Някъде към тринайсет хиляди и четиристотин — чу се тихият глас на Дружелюбния.

— Предимно талински войници. — Коска махна с далекогледа си. — Има и подкрепления от старите съюзници на Орсо. Флагът на Етрисани е на дясното крило, а този на Чезале в центъра. Професионална армия. Няма и следа от нашите стари другари, Хилядата меча. Жалко. Щеше да е чудесно да възстановим старите си приятелства, а, Монца? Сесария, Виктус, Андич. Верния Карпи,

разбира се. — Да възобнови стари запознанства... и да отмъсти на старите приятели.

— Наемниците са на изток. — Монца кимна към реката. — Ще задържат херцог Рогонт и осприанците.

— Несъмнено ще е голяма забава. Но ние сме тук. — Коска махна към армията извън града. — Генерал Ганмарк е там. Как ще се съберем на щастлива среща? Нали имаш план?

— Ганмарк е културен. Цени изкуството.

— И? — попита Морвийр.

— Никой няма повече предмети на изкуството от Великия херцог Салиер.

— Колекцията му е наистина впечатляваща. — Коска ѝ се бе насладил няколко пъти или по-скоро се преструваше, докато се наслаждаваше на виното.

— Казват, че е най-богатата в Стирия. — Монца тръгна към другия парапет и погледна острова с двореца. — Когато градът падне, Ганмарк ще се отправи натам, за да спаси безценното изкуство.

— Тоест да го открадне за себе си — изръмжа Витари.

Монца стисна зъби по-силно от обикновено.

— Орсо ще иска да приключи с обсадата бързо. За да има достатъчно време да приключи и с Рогонт. Да унищожи Лигата на Осемте и да завоюва короната си преди зимата. Това означава щурмове, сражения и трупове по улиците.

— Възхитително! — Коска плесна с ръце. — По улиците може да има величествени дървета и красиви сгради, но без трупове са някак непълноценни, нали?

— Ще вземем доспехи и униформи от мъртвите. Когато градът падне, което ще е скоро, ще се дегизираме като талинци. Промъкваме се в двореца и когато Ганмарк дойде за предметите на изкуството и не е нашрек...

— Ще го убием? — предположи Тръпката.

Настана пауза.

— Мисля, че виждам дребна пролука в плана. — Хленченето на Морвийр се забиваше в черепа на Коска като пирон. — Дворецът на Великия херцог Салиер ще е едно от най-пазените места в Стирия, а ние сме отвън. Едва ли ще получим покана.

— Напротив, аз вече имам. — Коска се наслади на момента, когато всички зяпнаха. — Двамата със Салиер бяхме доста близки, когато ме нае да уредя граничния му спор с Пуранти. Вечеряхме поне веднъж седмично и ме увери, че съм добре дошъл всеки път, когато съм в града.

Лицето на отровителя беше карикатура на отвращението.

— Това да не е било, преди да се превърнеш в пияница?

Коска махна безгрижно с ръка.

— По време на дългото и приятно трансформиране в такъв. Като гъсеница, превръщаща се в красива пеперуда. Във всеки случай поканата още важи.

Витари се намръщи.

— И как точно ще го направиш?

— Ами мисля да отида пред портите на двореца и да кажа на стражите: „Аз съм Никомо Коска, известен наемник, и съм дошъл на вечеря“.

Настана неловка тишина, сякаш идеята му не беше гениална, а пълна глупост.

— Прости ми — измърмори Монца, — но се съмнявам, че името ти отваря порти както едно време.

— Може би вратата на тоалетната. — Морвийр поклати глава. Дей се засмя тихичко. Дори Тръпката го гледаше колебливо.

— Витари, Морвийр — каза Монца. — Това е ваша работа. Наблюдавайте двореца. Осигурете ни достъп. — Двамата се спогледаха намръщено и без ентузиазъм. — Коска, ти разбираш от униформи.

Той въздъхна.

— Разбирам. Всеки работодател се опитва да ти пробута неговата. В Уестпорт ми бяха направили дрехи от злато, толкова удобни, колкото оловна тръба в гъ...

— На нас ще ни трябва нещо не толкова забележително.

Коска се изправи и отдаде чест.

— Генерал Муркато, ще сторя всичко по силите си, за да изпълня заповедта!

— Не се напъвай. На твоите години може да си се ценеш кръста. Вземи Дружелюбния, като започнат щурмовете. — Затворникът сви рамене и се съсредоточи върху заровете.

— Съвсем благородно ще преджобим мъртвите! — Коска тръгна към стълбите, но погледна към залива и спря. — А! Корабите на херцог Орсо вече са тук. — Белите платна на хоризонта носеха черния кръст на Талинс.

— Още гости за херцог Салиер — обади се Витари.

— Винаги е бил добър домакин, но ме съмнява, че е готов за толкова много гости. Този град е отцепен. — Коска се усмихна към вятъра.

— Затвор — каза Дружелюбния и също почти се усмихна.

— Безпомощни сме като плъхове в чувал! — извика Морвийр. — Говорите, сякаш това е добро нещо.

— Пет пъти съм бил под обсада и винаги съм се наслаждавал. Това е чудесен начин да ограничиш възможностите. Да освободиш духа. — Коска си пое дъх през носа и издиша. — Когато животът е клетка, няма нищо по-освобождаващо от пленничеството.

БЕЗНАДЕЖДНА ЗАДАЧА

Пожар.

Нощният Визерин се беше превърнал в свят на пламъци и сенки. Безкраен лабиринт от разрушени стени, рухнали покриви и стърчащи греди. Кошмар от несекващи писъци и призрачни фигури в мрака. Сградите се извисяваха като празни коруби, със зеещи изтърбушени врати и прозорци. Овъглени греди, обвити от пламъци. Белиискри, летящи към черното небе и превръщащи се в дъжд от сажди. В града вече имаше други кули — от пушек, проблясващи от огньовете, които ги бяха издигнали, и замъгливащи звездите.

— Колко събрахме предния път? — Очите на Коска изглеждаха жълти заради огньовете от другата страна на площада. — Три, нали?

— Три — изхриптя Дружелюбния. Бяха на безопасно място в стаята му: две брони на войници, едната с дупка от стрела, и униформата на млад лейтенант, затиснат от паднал комин. Loш късмет, но пък в крайна сметка неговата страна бомбардираше навсякъде.

Бяха разположили катапулти пред стените. Пет от западната страна на реката и три от източната. Двайсет и двата кораба в пристанището също имаха катапулти. Дружелюбния ги гледа до зазоряване през първата нощ. Бяха изстреляли сто и осемнайсет горящи снаряда и бяха подпалили пожари в целия град. Пожарите се местеха, разделяха се и се сливаха един с друг, така че не можеше да ги преbroи. Цифрите бяха изоставили Дружелюбния и той беше самoten и уплашен. Само за шест дни, три вечери по две, миролюбивият Визерин се бе превърнал в това.

Единствената незасегната част от града беше островът с двореца на херцог Салиер. Муркато беше казала, че там има картини и други хубави неща, които Ганмарк, водачът на армията на Орсо, човекът, когото трябваше да убият, искал да спаси. Той изгаряше безброй къщи с хората в тях и заповядваше убийства ден и нощ, но мъртвите рисунки трябваше да бъдат защитени. Според Дружелюбния такъв човек трябваше да бъде затворен в Убежището, за да може светът да е побезопасен. Вместо това му се възхищаваха и подчиняваха и светът

гореше. Всичко му се струваше грешно и завъртяно на обратно. Но пък Дружелюбния не знаеше кое е правилно, поне така му бяха казали съдиите.

— Готов ли си?

— Да — изльга Дружелюбния.

Коска се усмихна лудешки.

— Тогава към пробива, приятелю! — И затича по улицата. Едната му ръка стискаше дръжката на меча, а другата притискаше шапката към главата му. Дружелюбния преглътна и го последва. Устните му се движеха безшумно, докато броеше стъпките си. Трябваше да брои нещо друго от възможните начини да умре.

В западния край на града беше по-зле. Пожарите се извисяваха с пращене и пукане, високи дяволи, хапещи нощта. Карака очите на Дружелюбния да сълзят. А може би плачеше заради цялата разруха. Ако искаш нещо, защо го изгаряш? А ако не го искаш, защо се опитваш да го отнемеш от другите с бой? В Убежището също умираха хора. През цялото време. Но не по този начин. Там имаше твърде малко неща, за да бъдат унищожавани. Всяко нещо беше ценно.

— Гадният гуркулски огън! — Коска изпсува поредния избухнал пожар. — Преди десет години никой не мислеше да го ползва като оръжие. След това изпепелиха Дагоска с него, а после отвориха дупка в стените на Агрионт. Сега щом почне обсада и всички се надпреварват да взривяват. И по мое време обичахме да подпалим няколко сгради, за начало, но нищо от такъв калибрър. Едно време войната беше за печелене на пари. Известна съпътстваща мизерия беше приемлив страничен ефект. Сега всичко е въпрос на унищожение, колкото повече, толкова по-добре. Наука, приятелю, наука. А уж трябваше да направи живота ни по-лесен.

Наоколо маршируваха мърляви войници. Броните им блестяха в оранжево от пожарите. Покрити със сажди цивилни си подаваха ведра с вода по верига, а отчаяните им лица бяха осветени от пламъците. Сърдити призраци, черни фигури в потрепващата нощ. На разбитата стена зад тях имаше рисунка. Херцог Салиер в броня, сочещ пътя към победата. Дружелюбния предполагаше, че херцогът носи флаг, но горната част на стената беше паднала заедно с нарисуваната ръка. Играещите пламъци караха устата на лицето да помръдва, а нарисуваните войници сякаш се готвеха да защитят пробива.

Като беше млад, един старец в дванайсета килия разправяше истории от миналото. Истории за отдавна отминало време, когато този и долният свят били едно цяло и дяволите обикаляли по земята. Затворниците се смееха на стареца и Дружелюбния правеше същото, защото в Убежището не беше разумно да се отличаваш. Но после, когато другите се махнаха, се бе върнал при стареца, за да го пита преди колко години Еюз е затворил портите и е прогонил дяволите. Човекът не знаеше точната цифра. Сега сякаш долният свят беше разбил печатите и се вихреще в хаоса на Визерин.

Минаха покрай една горяща кула. Пламъците се подаваха от прозорците и разрушения покрив и я превръщаха в гигантска факла. Дружелюбния кашляше и се потеше. Устата му беше безкрайно пресъхнала, гърлото разранено, а ръцете омазани със сажди. Видя назъбената стена на града в края на улицата.

— Наближаваме! — каза Коска. — Стой до мен!

— Аз... — Дружелюбния изхриптя в пушека. Чуваше шума и виждаше червената светлина в края на уличката. Бълскане и трясъци, гневни гласове. Шум като от големите безредици в Убежището, преди шестимата най-страховити затворници, сред които и той, да се съгласят да прекратят цялата тази лудост. Кой щеше да прекрати тукашната лудост? Последва грохот, от който земята потръпна, а небето се озари с червеникав проблясък.

Коска приклекна до дънера на едно овъглено дърво. Дружелюбния пропълзя до него. Шумът беше много силен, но бълскането на сърцето му почти го заглушаваше.

Пробивът беше на стотина крачки, разрушен участък от стената, гъмжащ от талински войници. Те пълзяха като мравки по разрушената зидария и се спускаха към обгорения площад в края на града. При първата атака битката може би беше организирана, но сега се бе превърнала в гневно безформено меле. Защитниците се спускаха от набързо издигнати барикади между сградите, а нападателите пъплеха през пробива, добавяйки безсмислената си тежест към битката и бездихани тела към касапницата.

Мечове и брадви проблясваха, пики и копия се преплитаха. Няколко флага висяха отпуснато в хаоса. Стрели от лъкове и арбалети летяха навсякъде. От нападателите зад стената, от защитниците по барикадите и от една близка кула. От стената се откъсна голямо парче

зидария, падна в гъмжилото и отвори сериозна пролука. Стотици мъже се биеха и умираха под адските проблясъци на горящите факли, горящите стрели и горящите сгради. Дружелюбния не можеше да повярва, че това се случва наистина. Всичко изглеждаше размазано и фалшиво, като зловеща картина.

— Пробивът на Визерин — прошепна той, очерта сцената с ръце като картина и си я представи на стената на някой богаташ.

Когато двама мъже опитват да се убият, има някакъв ред. Дори да са неколцина. Даже и десетина. С подобни ситуации нямаше проблем. Трябаше да се спазват правила и ако беше по-бърз, силен и съобразителен, можеше да се измъкне жив. Но тук беше друго. Безсмислена бълсканица. Кой можеше да предвиди кога напъните на тези отзад ще те избутат върху някоя пика? Ужасна случайност. Как можеше да се предвидят летящите стрели и рухващите сгради? Как можеше да видиш връхлиташата смърт и да я избегнеш? Беше една колосална игра на късмет, със залози от човешки живот. И като всички комарджийски игри в „Кардоти“, в дългосочен аспект играчът можеше само да загуби.

— Изглежда тежко! — извика Коска в ухoto му.

— Тежко?

— Бил съм и в по-напечено! Пробивът на Мурис изглеждаше като скотобойна, когато приключихме.

Главата на Дружелюбния се въртеше и той почти не можеше да говори.

— Бил си... в подобно меле?

Коска махна пренебрежително.

— Няколко пъти. Но писва бързо, освен ако не си луд. В началото изглежда забавно, но не е място за джентълмени.

— Как познават кой на коя страна е? — изсъска Дружелюбния.

Оцапаното със сажди лице на Коска се озари от усмивка.

— С гадаене предимно. Стараеш се да си обърнат в правилната посока и се надяваш... аха.

Част от мелето се бе отцепила и напредваше към тях с трясък на оръжия. Дружелюбния не беше сигурен дали са защитници, или нападатели. Въобще не приличаха на хора. От другата страна напредваше стена от копия. Трепкащата светлина пробягваше по метала и намръщените лица. Не отделни хора, а машина за убиване.

— Насам! — Дружелюбния усети как някой го сграбчва и го избутва през разрушен праг. Препъна се и падна на една страна. Изпързала се през чакъл и облак задушаваща пепел, легна по корем до Коска и продължи да гледа битката на улицата над тях. Мъжете се бълскаха, убиваха и умираха в кървавото меле. Дружелюбния чу нещо през писъците, гневните викове и дрънченето на метала. Обърна се. Коска клечеше и едва сдържаше веселието си.

— Смееш ли се?

Старият наемник избърса очите си.

— Каква друга възможност имам?

Бяха в някаква падина, изпълнена с чакъл. Улица? Пресушен канал? Канавка? Парцаливи хора ровеха в боклука. Наблизо лежеше труп, по лице. Една жена се бе надвесила над него и режеше пръстите му, за да вземе пръстените.

— Махни се от тялото! — Коска се изправи и измъкна меча си.

— Това си е наше! — Появи се кълощав мъж с рошава коса и тояга.

— Не! — Коска размаха меча. — Наше е. — Направи крачка напред и мъжът отстъпи и се скри зад някакъв обгорял храст. Жената най-сетне преряза костите, прибра пръстените в джоба си, хвърли пръстите по Коска, напсува го и изчезна в нощта.

Старият наемник се загледа след нея, без да отпуска меча.

— Талински войник. Вземи му екипировката!

Дружелюбния се приближи и почна да откопчава бронята на мъртвеца. Махна задната пластина и я прибра в торбата си.

— Побързай, приятелю, преди плъховете да се върнат.

Дружелюбния не искаше да се мотае, но ръцете му трепереха. Не беше сигурен защо. Обикновено не трепереха. Смъкна нараменниците и нагръдника и ги прибра в торбата. Четири комплекта. Три плюс един. Още три и щеше да има за всички. След това може би щяха да успеят да убият Ганмарк и всичко да приключи. Можеше да се върне при Саджаам в Талинс и да си брои монетите в игра на карти. Колко щастливи му изглеждаха тези времена. Посегна и измъкна стрелата от арбалет от врата на мъжа.

— Помогни ми. — Не повече от прошепване. Дружелюбния се зачуди дали не му се е сторило. След това видя, че очите на войника са отворени. Устните му помръднаха отново. — Помогни ми.

— Как? — прошепна Дружелюбния. Откопча копчетата от ватирания жакет на мъжа и го съблече максимално нежно, издърпа внимателно ръкава над отрязаните пръсти. Напъха всичко в торбата си и обърна войника по лице, точно както го бе намерил.

— Браво! — Коска посочи към обгорялата кула, която се виждаше над рухналите покриви. — Натам?

— Защо натам?

— А защо не?

Дружелюбния не можеше да помръдне. Коленете му трепереха.

— Не искам.

— Разбирам, но трябва да се движим заедно. — Старият наемник се обърна, но Дружелюбния го хвана за ръката и думите се заизливаха от устата му.

— Губя бройката! Не мога... не мога да мисля. До кой номер стигнахме? Какво... полудявам ли?

— Ти? Не, приятелю. — Коска се усмихна и го потупа по рамото.

— Ти си съвсем нормален. Това. Всичко това! — Той махна с ръка наоколо. — Това е лудост!

МИЛОСТ И СТРАХЛИВОСТ

Тръпката стоеше до прозореца — едното крило беше отворено — и гледаше горящия Визерин. Касата на прозореца го обграждаше като рамка на картина. Фигурата му беше очертана с оранжево от пожарите из града — брадясалото лице, едрото рамо, дългата ръка, мускулите на кръста и вдълбнатината от едната страна на голия му задник.

Ако Бена беше тук, щеше да я предупреди, че напоследък рискува твърде много. Е, първо щеше да пита кой е едрият гол северняк и да я предупреди чак тогава. Беше се натикала насред обсада, а смъртта бе толкова близо, че почти я докосваше. Да ляга с мъж, на когото плаща, да пощади фермерите на долнния етаж... Поемаше рискове и усещаше смесицата от страх и възбуда, характерна за комарджиите. Бена нямаше да одобри. Но тя не слушаше съветите му дори когато беше жив. Ако шансовете са малки, трябва да поемеш по-голям риск, а Монца имаше талант да подбира правилните.

Поне докато не убиха Бена и не я хвърлиха в пропастта.

Гласът на Тръпката прозвучава в тъмнината:

— Как се сдоби с това място?

— Брат ми го купи. Преди доста години. — Помнеше как той стои до прозореца и се мръщи на слънцето, обръща се и се усмихва. За момент усети, че усмивката се прокрадва и на нейното лице.

Тръпката не се обърна, нито пък се усмихна.

— Бяхте близки, а? Ти и брат ти.

— Бяхме.

— И ние с брат ми бяхме близки. Всички, които го познаваха, го харесваха. Беше си такъв. Уби го един мъж, Кървавия Девет. Уби го, след като му обеща милост, и после поби главата му на пика.

Монца не се интересуваше от историята. От една страна я отегчаваше, от друга я караше да си спомня безжизненото лице на Бена, когато го хвърляха от парапета.

— Кой би помислил, че ни свързват толкова общи неща?
Отмъсти ли си?

— Мечтаех. Най-искреното ми желание през годините. Имах и възможност. Да отмъстя на Кървавия Девет. Нещо, за което мнозина биха убили.

— И?

Видя как жилата на врата му се напрегна.

— Първия път му спасих живота. Втория път го пощадих и избрах да бъда по-добър.

— И оттогава обикаляш като калайджия с количката си и пробутваш милост на всеки? Благодаря за предложението, но не купувам.

— Вече не съм сигурен, че продавам. Правя се на добър през цялото време, избирам правдивия път, опитвам да се убедя, че съм постъпил правилно, като не съм отмъстил. Като прекъснах кръговрата. Но със сигурност не е така. Милостта и страхливостта са едно и също, точно както го каза. Колелото продължава да се върти, каквото и да правиш. Отмъщението... може и да не отговаря на въпросите. Със сигурност няма да направи света по-добър или да накара слънцето да грее по-ярко. Но е по-добре, отколкото да не го направиш. Определено е по-добре.

— Мислех, че си решил да останеш последният добър човек в Стирия.

— Опитвах да постъпвам правилно, но в Севера не можеш да си извоюваш име, ако не извършиш няколко мрачни дела, и аз дадох моя дял. Бил съм се с Черния Дау, Крумок-и-Фейл и Кървавия Девет. — Той изсумтя. — Мислиш, че тук сте коравосърдечни? Трябва да видиш зимите в родината ми. — Имаше нещо в изражението му, което не бе виждала досега, нито пък го очакваше. — Искам да бъда добър. Но ако ти трябва от другото, определено знам как. — Настъпи тишина, двамата се гледаха. Той до прозореца, тя излегната на леглото с една ръка зад главата.

— Ако наистина си толкова студено копеле, защо се върна за мен? В „Кардоти“?

— Защото ми дължиш пари.

Не беше сигурна дали се шегува.

— Направо ме сгря.

— Освен това си най-добрият ми приятел в тази шибана страна.

— А дори не те харесвам.

— Все още се надявам, че ще ме харесаш.

— Знаеш ли? Може пък и да стане.

Можеше да види усмивката му на светлината от прозореца.

— Пусна ме в леглото си. Остави Фърли и другите в къщата. Ако не те познавах, щях да реша, че съм успял да ти предам малко милосърдие.

Тя се протегна.

— Може би под тази корава, но красива обвивка, аз си оставам нежната фермерска дъщеря, която иска да прави добро. Замислял ли си се за това?

— Не бих казал.

— Пък и какъв избор имам? Ако ги изхвърля, ще вземат да се разприказват. Така е по-добре, защото са ни задължени.

— Най ще е безопасно, ако са обратно в калта.

— Тогава защо не слезеш и не свършиш работата, убиецо? Няма да е проблем за герой, носил багажа на Черния Hay.

— Дау.

— Все тая. Ама първо си обуй панталоните, а?

— Не казвам, че трябваше да ги избием. Просто посочвам фактите. Милостта и страхливостта са едно и също.

— Не се тревожи, ще направя каквото трябва. Винаги съм го правила. Но не съм Морвийр. Няма да убия единайсет фермери, защото ми причиняват неудобство.

— Радвам се да го чуя. Но нямаше нищо против смъртта на всичките хора в банката, стига един от тях да беше Мотис.

Тя се намръщи.

— Това не влизаше в плана.

— Нито пък жертвите в „Кардоти“.

— И там нещата не се развиха, както бях планирала, ако не си забелязал.

— Забелязах аз. Нали те наричат Касапина на Каприл? Какво се случи там?

— Каквото трябваше. — Помнеше как яздеше в здрача и притеснението си, когато видя пушека над града. — Да го правиш и да го харесваш са различни неща.

— Но резултатът е един и същ, нали?

— Ти пък какво знаеш? Не помня да беше там. — Отърси се от спомена и стана от леглото. Приятната топлина от последната лула изчезваше и тя се почувства неудобно в белязаната си кожа, докато минаваше през стаята пред погледа му, гола, с изключение на ръкавицата на дясната ръка. Градът с кулите и пожарите се простираше надалеч, замъглен от стъклото на затворената част. — Не те взех, за да ми припомняш за грешките. Направила съм достатъчно.

— Кой не е. А защо ме взе?

— Защото имам ужасна слабост към яки мъже с малко мозък, защо иначе?

— Опитвам да не мисля, защото малкото мозък ме заболява. Но пък почвам да усещам, че не си толкова корава, колкото се изкарваш.

— Че кой е? — Тя посегна и докосна белега на гърдите му. Пръстът й пробяга по космите и набръканата кожа.

— Всички си носим белезите. — Той плъзна ръка по следата на бедрото й и коремът ѝ се сви. Познатият страх и възбуда на комарджията, примесени с леко отвращение.

— Някои са по-тежки от други. — Думите киселеха в устата ѝ.

— Това са просто белези. — Палецът му пробяга по раните на ребрата. — Не ме притесняват.

Монца свали ръкавицата и тикна осакатената си ръка пред лицето му.

— Така ли?

— Да. — Големите му ръце се сключиха нежно около нейната. Тя се стегна и почти я издърпа. Дъхът ѝ се бе накъсал, сякаш го бе хванала да гали труп. Той започна да разтрива скованата длан, болящия палец, извитите пръсти, чак до връхчетата. Изненадващо нежно. Изненадващо приятно. Тя затвори очи, отвори уста и разпери пръсти.

Почувства го по-близо, топлината му, дъха на лицето ѝ. Напоследък нямаха много шансове за баня, така че той понамириваше. Пот, кожа и лек дъх на загниващо месо. Остро, но не съвсем неприятно. Знаеше, че и тя е мръсна и мирише. Лицето му се отърка в нейното, брадясалите бузи, твърдата челюст. Тя се усмихна, а кожата ѝ настръхна от ветреца, носещ познатата миризма на горящи сгради.

Едната му ръка още държеше нейната, другата се прокрадна по хълбока, към гърдата и започна нежно да търка зърното ѝ. Малко непохватно, но все пак беше приятно. Другата ѝ ръка се спусна към члена му, готов и втвърден. Тя вдигна единия си крак и го подпра на перваза на прозореца. Пръстите му се вмъкнаха между краката ѝ.

Дясната ѝ ръка беше под брадичката му, разкривените пръсти дърпаха ухoto и опитваха да извъртят лицето, палецът отваряше устата му, за да може да го целуне. Имаше вкус на евтиното вино, което пиеха напоследък, но пък вероятно нейният беше същият, а и на кой му пукаше?

Придърпа го и се притисна към него. Не мислеше за мъртвия си брат, не мислеше за осакатената ръка, нито за войната навън, за лулата с хъск, за мъжете, които трябваше да убие. Мислеше само за пръстите си, за неговите пръсти, за члена му и за онай си работа. Не много, но нещо, което определено ѝ трябваше.

— Изчукай ме — изсъска тя в ухoto му.

— Аха — изхриптя той, вдигна я и я сложи по гръб на скърцащото легло. Монца се намести, за да му е по-удобно, той се наведе между краката ѝ с лудешка усмивка. Също като нейната. Усети върха на члена му между бедрата си, първо на една, после на друга страна. — Къде е, мамка му...

— Глупави северняци, не можете да си намерите задника и със свещ.

— Определено не търся моя задник.

— Дай. — Тя наплюнчи пръсти, подпра се на лакът, посегна надолу и насочи члена му към точното място.

— Аха.

— Ето тук е — изръмжа тя.

— Да. — Тръпката раздвижи бедра и влезе дълбоко. — Тук... е.

— Прокара пръсти по бедрата ѝ и започна да я търка с палец.

— По-нежно! — Тя го плесна по ръката, отмести я и се загали сама. Средният пръст се задвижи в кръг. — Това не е като да чупиш орехи, глупако.

— Твой орех, твоя работа. — Членът му се измъкна, но той успя да го викара достатъчно лесно. Постепенно започнаха да намират ритъм.

Монца гледаше лицето му, което се взираше в мрака в нейното. Двамата бяха оголили зъби и дишаха тежко. Той отвори уста да срещне нейната, след което се отдръпна, когато тя понечи да го целуне, на косъм от обсега ѝ, мъчеше я, докато тя не отпусна глава, през тялото ѝ премина топла тръпка.

Монца плъзна дясната си ръка по гърба му и стисна едната му буза, която се напрягаше и отпускаше. По-бързо. Влажната кожа шляпаше. Тя протегна ръка и продължи към задника му. Надигна глава, захапа устната му и започна да пъшка в гърлото му. Той се подпра на лакът, другата му ръка се плъзна и стисна болезнено първо едната, а после другата ѝ гърда.

Скръц, скръц, скръц. Краката ѝ се вдигнаха във въздуха. Ръцете му галеха косата ѝ и монетите в черепа. Лицето му се спусна над нейното и тя засмука езика му, захапа го, облиза го.

Дълбока, хищна, гладна целувка. Почти не беше целувка. Натисна пръст към задника му и вкара пъrvата фаланга.

— По дяволите! — Той излезе от нея, сякаш го бе зашлевила, и се напрегна.

Монца издърпа дясната си ръка, лявата все още бе заета между краката ѝ.

— Добре де — изсъска тя. — Това не те прави по-малко мъж. Но пък задникът си е твой. Няма да те закачам...

— Не това. Чуваш ли нещо?

Монца не чуваше нищо освен задъханото си дишане и звука на влажните си пръсти. Притисна бедра към неговите.

— Хайде де. Няма нищо...

Вратата се отвори с трясък, от разбитата ключалка захвърчаха трески. Тръпката скочи от леглото, но се оплете в завивките. Монца беше заслепена от лампата, но зърна проблясък на метална броня, чу вик и свистенето на меч.

Тръпката изкрешя и падна на дъските. Монца усети капки кръв по бузата си. Беше стисната дръжката на калвеса с дясната си ръка. С дясната! Глупаво, но по навик.

— Недей. — През избитата врата влезе кръголика жена със зареден арбалет. Мъжът с меча, който стоеше над Тръпката, се обрна към Монца. Тя не виждаше много, освен че е с броня и шлем. Влезе

още един войник, с фенер и брадва с проблясващо острие. Монца отпусна изкривените си пръсти и мечът ѝ издрънча на пода.

— Така е по-добре — каза жената.

Тръпката изстена и опита да се надигне. Беше примижала от светлината, лицето му бе оцапано с кръв от рана на главата. Явно го бяха ударили с плоското. Онзи с брадвата го изрита в ребрата. Севернякът изпъшка и се присви гол до стената. Влезе трети войник, носеше някакви черни дрехи.

— Капитан Лангриер.

— Какво намери? — попита жената и му подаде арбалета.

— Тази и още няколко.

— Приличат на талински униформи. — Тя вдигна жакета, така че Монца да го види. — Какво ще кажеш?

Шокът преминаваше и започваше да я изпълва хладен ужас. Това бяха войници на Салиер. Беше толкова съсредоточена върху убийството на Ганмарк и армията на Орсо, че въобще не бе помислила за другата страна. Внезапно усети толкова остра нужда от лула, че почти ѝ прилоша.

— Не е каквото си мислите — изхриптя тя и чак сега осъзна, че е гола и мирише наекс.

— Откъде знаеш какво мисля?

На вратата се появи нов войник с големи увиснали мустаци.

— В другата стая има много бутилки и стъкленици. Не ги проверих. Приличат ми на отрови.

— Отрови ли, сержант Пело? — Лангриер се почеса по врата. — Това е много подозително.

— Мога да обясня. — Устата на Монца беше пресъхнала. Знаеше, че не може. Не и така, че да ѝ повярват.

— Ще получиш възможност. В двореца. Оковете ги.

Тръпката се намръщи, когато мъжът с брадвата го изправи на крака и окова ръцете му. Един от другите хвана ръката на Монца и я изви болезнено.

— У! Боли! — Издърпаха я от леглото и я бутнаха към вратата. Стъклената статуя на Бена гледаше от нишата си. Толкова за домашните духове. — Няма ли да ни дадете някакви дрехи?

— Не виждам защо. — Избутаха я на стълбището под светлината на фенера. — Чакай тук. — Лангриер клекна и се намръщи на белезите

по бедрото ѝ. Розовите точки на шевовете почти бяха избледнели. Сръчка я с палец, сякаш проверяваше парче месо при касапина. — Пело, виждал ли си някога такива белези?

— Не.

Тя погледна Монца.

— Откъде ги имаш?

— Бръснеш си онай работа и ми трепна ръката.

Жената се разхили.

— Хареса ми. Смешно е.

Пело също се хилеше.

— Да, смешно е.

— Добре, че имаш чувство за хумор. — Лангриер се изправи и изтупа коленете си. — Ще ти потрябва. — Удари я по главата с разперена длан и я събори по стълбите. Монца се претърколи и падна на рамо, удари си носа в стената. Надигна глава като пияница. Стълбището се люлееше пред очите ѝ. Усещаше вкус на кръв. Изплю я, но устата ѝ се напълни отново.

— Мамка му!

— Нямаш ли още смешки? Имаме още няколко етажа, ако ще ми се правиш на остроумна.

Нямаше. Остави се да я изправят и изстена от болката в рамото.

— Какво е това? — Усети как измъкнаха пръстена от средния ѝ пръст. Лангриер се усмихна и вдигна блестящия рубин към светлината.

— Отива ти — каза Пело. Монца мълчеше. Ако можеше да се отърве само с пръстена на Бена, щеше да е късметлийка.

По останалите етажи имаше още войници, претърсаха кулата. Събориха един от сандъците на Морвийр и се разнесе тръсък на счупено стъкло. Дей седеше на леглото с разрошена коса и вързани ръце. Монца засече погледа ѝ, но нямаше време за жалост. Момичето поне беше с дрехи.

Избутаха я в кухнята и тя се подпра задъхано на стената. Вече не ѝ пукаше, че е гола. Фърли беше там, както и брат му. Лангриер отиде до тях и извади кесията си.

— Май сте прави. Шпиони са. — Започна да отброява монети в шепата на фермера. — По пет монети за всеки. Херцог Салиер е благодарен за бдителността ви, граждани. Каза, че има още?

— Още четирима.

— Ще поставим кулата под наблюдение и ще ги приберем. Вие по-добре се подслонете другаде.

Монца гледаше как Фърли прибира парите, близкеше кръвта от носа си и размишляваше докъде я е довело милосърдието. Продадена за пет монети за всеки заловен. Бена сигурно щеше да е разярен от ниската си цена, но тя имаше по-сериозни проблеми. Фермерът я изгледа за последно, докато я извличаха през вратата. В очите му нямаше вина. Може би вярваше, че е направил най-доброто за семейството си. Може би се гордееше, че е проявил кураж и гражданска доблест. Може би имаше право.

Явно думите на Вертурио бяха верни. „Милостта и страхливостта са едно и също“.

СТРАННАТА ДВОЙКА

Морвийр определено смяташе, че напоследък прекарва твърде много време по таваните. Това, че този беше изложен на природните стихии, не помагаше на положението. Голяма част от покрива на сградата липсваше и студеният вятър духаше право в лицето му. Напомняше твърде много на онази неприятна пролетна вечер, когато две от най-хубавите момичета в сиропиталището го подмамиха на покрива и го заключиха по пижама. На сутринта го откриха с посинели устни и замръзнал почти до смърт. Всички му се смееха.

Компанията също не беше много приятна. Шило Витари клечеше в мрака, косата й стърчеше на фона на ношното небе, далекогледът бе притиснат към едното ѝ око. Градът гореше. Войната може и да беше добра за бизнеса, но Морвийр предпочиташе да е на една ръка разстояние. Всъщност доста по-далече. Обсаденият град не беше място за джентълмени. Липсваше му овошната градина. Дюшесите с гъши пух. Опита да издърпа яката си по-нависоко и съсредоточи вниманието си върху двореца на херцог Салиер, който стърчеше на острова насред бързо течащата Визер.

— Не мога да разбера защо човек с моите таланти е натоварен с такава разузнавателна мисия. Аз не съм генерал.

— Разбира се, че не си. Ти убиваш в много по-малки размери.

Морвийр се намръщи.

— Ти също.

— Определено. Но аз не се оплаквам.

— Не ми е приятно, че съм натикан в центъра на война.

— Това е Стирия. През пролетта. Естествено, че има война.

Давай да измислим план и да се прибираме.

— Ха. Обратно в благотворителната институция за бездомни земеделски труженици ли? От миризмата на лицемерие там ми се повдига.

Витари духна в шепите си.

— По-добре е от тук.

— Дали? Долу фермерските хлапета квичат. Горе недискретно еротичните занимания на работодателката ни и варварския й спътник карат пода да скърца с часове. Кажи, има ли нещо по-обезпокоително от звуците на други хора, които правятекс?

Витари се ухили.

— Имаш право. Ще продълнят тавана, ако продължават така.

— Ще ми пробият черепа, ако продължават така. Не може ли човек да изисква поне частичка професионализъм?

— Докато плаща, какво ти пуха?

— Загрижен съм дали нейната непредпазливост няма да доведе до ненавременната ми кончина, но засега трябва да се примиря с положението.

— Тогава престани да мрънкаш и свърши малко работа. Как да влезем?

— Благородните лидери на Стирия са доверчиви хора и винаги гостоприемни към неканените гости...

Морвийр насочи далекогледа си към кипящите води на реката. Като за известен естет като херцога, дворецът не беше архитектурна забележителност. Мешавица от различни стилове, покриви, кулички, куполи и арки. Единствената голяма кула се извисява в небето. Портата беше сериозно укрепена, с десетки отвори за стреляне. Петнайсет стражи с пълна броня патрулираха отпред.

— Портата е твърде добре охранявана, а фасадата е твърде открита за изкачване.

— Така е. Единствената достъпна част е северната стена.

Морвийр завъртя далекогледа към тясната северна стена на сградата. Мъхест камък и тъмни прозорци, парапет със статуи най-отгоре. Ако дворецът беше кораб, плуващ нагоре по течението, това щеше да е носът. Водата кипеше в основата на стръмния склон.

— Няма да ни видят, но е и доста трудно за достигане.

— Страх ли те е?

Морвийр раздразнено свали далекогледа и видя, че Витари му се хили.

— Да речем, че по-скоро съм скептичен за шансовете ни за успех. Признавам, че съм изкушен да видя как висиш на въже над бурната река, но перспективата да те последвам не ме привлича.

— Защо просто не кажеш, че те е страх?

Морвийр отказа да отговори на такова пряко дразнене. Не беше проработило в сиропиталището, нямаше да проработи и сега.

— Ще ни трябва лодка, разбира се.

— Няма да е трудно да намерим някоя нагоре по течението.

Той стисна устни, преценяваше рисковете.

— Положителното на този план е, че позволява средство за бягство, нещо, за което Муркато въобще не помисля. Ако се справим с Ганмарк, може да се промъкнем на покрива и да се спуснем в лодката. Оттам просто трябва да стигнем до морето и...

— Гледай. — Витари посочи групата, която вървеше бързо по улицата, и Морвийр насочи далекогледа натам. Десетина войници водеха две голи залитащи фигури с окованi ръце. Жена и едър мъж.

— Явно са заловили някакви шпиони — каза Витари. — Кофти късмет.

Един от войниците ръгна мъжа с дръжката на копието си и го събори на земята.

Морвийр се засмя.

— Така е. Подземията на Салиер се славят с лоша репутация дори сред повечето затвори на Стирия. — Той се намръщи през далекогледа. — Чакай малко. Жената прилича на...

— Муркато. Те са, по дяволите!

— Защо нищо не върви по план? — Морвийр изпита ужас, какъвто не очакваше. Най-отзад, по нощница и с окованi ръце, се препъваше Дей. — Проклятие! Спипали са помощничката ми!

— Майната ѝ. Хванали са работодателката ни! Това значи, че няма кой да ни плати!

Морвийр стисна зъби. Затворниците минаха по моста и изчезнаха зад тежките врати на двореца.

— Мамка му! Кулата не е безопасна! Не можем да се върнем там!

— Преди малко въобще не искаше да се връща в това свърталище на лицемерие и еротика.

— Екипировката ми е там!

— Съмнявам се. — Витари поклати глава. — Сигурно е в сандъците, които носеха.

Морвийр ядосано удари дъската над себе си и изруга. Някаква треска се заби в дланта му и трябваше да я измъква със зъби.

— Успокой се, Морвийр.

— Спокоен съм! — Най-разумното беше да намери лодка, да се спусне до двореца, да го подмине, да стигне до морето и да отплува. Трябаше да прежали загубите, да се върне в дома си и да обучи нов помощник. Муркато и малоумният северняк трябаше да понесат последиците от собствената си глупост. Винаги предпазливостта на първо място, но...

— Не мога да изоставя помощничката си — извика той. — Просто не мога!

— Защо?

— Ами... — Не беше съвсем сигурен. — Абсолютно отказвам да изтърпя цялото мъчение да обучавам нова!

Дразнещата усмивка на Витари се разшири.

— Добре. Ти искаш момичето, а аз си искам парите. Ще ревеш ли, или ще измислим начин да влезем? Все още предлагам с лодка до северната стена и кука с въже към покрива.

Морвийр погледна отвесната стена и се намръщи.

— Сигурна ли, че можеш да закрепиш кука там?

— Мога да закача кука към задника на муха. Тревожи ме, че ти няма да удържиш лодката.

Нямаше да се остави така.

— Предизвиквам те да намериш по-kadърен гребец! Мога да удържа лодката и в два пъти по-силно течение, но няма да се наложи. Мисля да забия клин в стената и да закотвя лодката за цяла нощ.

— Умно.

— Умно ли? Това е гениално! — Сърцето му се бе разтуптяло от спора. Може и да не харесваше Витари, но компетентността ѝ беше неоспорима. В тези обстоятелства не можеше да иска по-kadърен спътник. Освен това беше и красива, по собствен начин, с коравата дисциплина на сестрите в приюта...

Тя сякаш разчете мислите му и очите ѝ се присвиха.

— Надявам се, че няма да направиш същото предложение като последния път, когато работихме заедно.

Морвийр настръхна.

— Уверявам те, че няма да се повтори!

— Добре. Защото по-скоро бих изчукала таралеж.

— Обясни предпочтенията си и предния път! — отвърна той остро и побърза да смени темата. — Няма смисъл да се мотаем. Трябва

да намерим лодка. — Хвърли един последен поглед към двамата и понечи да се изправи. — Кой е този? — Някакъв мъж крачеше дръзко към портите. Морвийр усети как сърцето му потръпна. Нямаше как да събърка наперената походка. — Коска. Какво е замислил дъртият пияница?

Наемникът вървеше наперено, сякаш дворецът беше негов, а не на Салиер. Спра пред стражите и заговори нещо.

— Какво ли казва?

— Не можеш ли да четеш по устните? — измърмори Витари.

— Не.

— Интересно, че има област, в която да не си световен експерт. Стражите го спират.

— Естествено! — Това беше ясно от алебардите, насочени към гърдите на Коска. Старият наемник свали шапката си и се поклони.

— Той отговаря... казвам се Никомо Коска... известен наемник... и идвам... — Тя съмъкна далекогледа и се намръщи.

— Да?

Очите на Витари се стрелнаха към него.

— И идвам на вечеря.

МРАК

Пълен мрак. Монца не би могла да види и ръката си, дори да беше пред лицето ѝ. Не че можеше въобще да помръдне ръце.

Бяха оковали китките ѝ към тавана, а краката към пода. Ако се отпуснеше изцяло, пръстите ѝ едва стъпваха на влажните камъни. Ако пък се надигнеше на пръсти, можеше да намали пулсиращата болка в ръцете, ребрата и тялото си. Уви, прасците ѝ бързо започваха да се схващат и се налагаше отново да увисне на разранените си китки. Беше агонизиращо, унизително, ужасяващо, и най-лошото — тя знаеше, че оттук нататък ще става само по-зле.

Не беше сигурна къде е Дей. Ако примигнеше с големите си очи, пролееше някоя сълза и кажеше, че не знае нищо, сигурно щяха да ѝ повярват. Имаше такова лице, на което хората вярваха. За разлика от Монца. Но пък тя вероятно и не заслужаваше да ѝ вярват. Тръпката се чуваше отстрани. Извиваше се на веригите и псуваше на северняшки и стирийски.

— Шибана Стирия. Шибан Восула. Мамка им...

— Стига! — изсъска му тя. — По-добре... си пази силите.

— Мислиш ли, че ще ни помогне?

Монца преглътна.

— Няма да навреди. — Но и нямаше да помогне. Нищо не можеше да им помогне.

— В името на мъртвите, страшно ми се пикае.

— Ами пикай де — извика тя. — Какво ти пуха?

Изръмжаване. Звук от плискащата се по камъните пикня.

Щеше да се присъедини към него, ако мехурът ѝ не беше свит от страх. Изправи се отново на пръсти. Китките ѝ все едно щяха да се откъснат, гърдите ѝ горяха при всяко вдишване.

— Имаш ли план? — Думите на Тръпката загълхнаха в мрака.

— Какъв шибан план да измисля? Те смятат, че сме шпиони и работим за враговете им. Сигурни са! Ще опитат да ни накарат да проговорим и след като разберат, че няма да чуят каквото искат, ще ни

убият! — Животинско изръмжаване и ново издрънчаване на веригите.
— Мислиш ли, че дърпането ще ти помогне?

— А какво да правя? — Гласът му беше натежал, сякаш щеше да се разплачне. — Да си вися и да чакам да почнат да ни режат?

— Аз... — Усети познатото напиране на сълзи в собственото си гърло. Нямаше никаква представа как да се измъкнат. Беше безпомощна. Колко по-безпомощен може да си от това да висиш гол и окован в този мрак? — Не знам — прошепна тя. — Не знам.

Чу се изщракване и Монца обърна глава. Вратата се отвори и я заслепи светлина. По каменните стъпала заслиза някой с трепкаща факла в ръка. Не, двама бяха.

— Да видим какво става, а? — Женски глас. Лангриер, тази, която ги бе заловила. Която я бълсна по стълбите и ѝ взе пръстена. Другият беше Пело, с мустаците. Бяха облечени като касапи — с оцапани престиилки и ръкавици. Пело обиколи стаята и запали още факли. Можеха да използват и лампи. Но факлите изглеждаха по-зловещо. Не че Монца се нуждаеше от допълнително стресване. Светлината пропълзя по влажните, обрасли със зелен мъх стени. Имаше две маси с железни инструменти. Много неприятно изглеждащи инструменти.

По ѝ харесваше, като беше тъмно.

Лангриер се наведе и раздуха въглените в един мангал. По кръглото ѝ лице заигра оранжево сияние. Пело се намръщи.

— Кой от вас се изпика?

— Той — отвърна Лангриер. — Не че има значение. — Монца видя, че слага няколко желяза в огъня, и гърлото ѝ се сви съвсем. Хвърли поглед към Тръпката, който не каза нищо. Нямаше какво. — Най-вероятно след малко и двамата ще се опикаят.

— Лесно ти е на теб, няма ти да чистиш.

— Чистила съм и по-лошо. — Тя погледна Монца отегчено. Без омраза. Без емоция. — Пело, дай им вода.

Мъжът им предложи стомна. Трябваше да се изплюе в лицето му, да го напсува, но беше жадна и заряза гордостта. Отвори уста и отпи. Закашля се, отпи още, водата потече по шията и гърдите ѝ и закапа по студените камъни между босите ѝ крака.

Лангриер я изчака да си поеме дъх.

— Виждате, че и ние сме хора. Но ако трябва да съм честна, това вероятно ще е последната добрина, ако не сътрудничите.

— Война е. — Пело предложи стомната на Тръпката. — Война, а вие сте на другата страна. Нямаме време за нежности.

— Дайте ми нещо — продължи Лангриер. — Нещо малко, което да предложа на полковника и да ви оставим на мира за известно време.

Монца я погледна в очите и се опита да говори максимално убедително.

— Ние не сме с Орсо. Напротив. Тук сме...

— Имате негови униформи, нали?

— Само в случай, че пробият стените. Тук сме, за да убием Ганмарк.

— Генералът от Съюза? — Пело вдигна вежди към Лангриер, която вдигна рамене.

— Или е така, или работят за Талинс. Може да искат да убият херцога. Кое ти се струва по-вероятно?

Пело въздъхна.

— Работим това от дълго време и в девет от десет случая очевидният отговор е верен.

— Девет от десет. — Лангриер разпери извинително ръце. — Пробвай с нещо по-добро.

— Нямам по-добро — изсъска Монца през зъби. — Това е...

Ръкавицата на Лангриер се заби внезапно в ребрата ѝ.

— Истината! — Другата я удари отстрани. — Истината! — Нов удар в корема. — Истината! Истината! Истината! — Слюнката ѝ летеше в лицето на Монца, докато я млатеше. Хриповете на Муркато отекваха във влажното помещение.

Не можеше да направи нищо. Да съмкне ръце, да се превие, дори да си поеме въздух. Беше безпомощна като труп на кука. Когато Лангриер спря, тя потръпна за момент, полюшвайки се на веригите. След това повърна водата, пое си отчаяно дъх и застена. Висеше като мокър чаршаф. Косата ѝ беше прилепната към лицето. Дишаше като пребито куче, но не можеше да спре и не ѝ пукаше.

Ботушите на Лангриер заскърцаха към Тръпката.

— Доказахме, че тя ешибана идиотка. Давам ти шанс, здравеняко. Да почнем с нещо просто. Как се казваш?

— Каул Тръпката.

— Тръпката — присмя се Пело.

— Северняци. Откъде си измислят такива шибани имена? Ами тя?

— Муркато. Монцаро Муркато. — Монца поклати глава. Не защото го винеше за това. Просто защото знаеше, че истината няма да помогне.

— Брей? Касапина на Каприл в моята килия? Идиот! Муркато е мъртва от доста време. Вече почвам да се отегчавам. Губиш ми времето, сякаш всички сме безсъртни.

— Как мислиш? — попита Пело. — Дали са много глупави, или много храбри?

— Каква разлика има?

— Ти ли ще го държиш?

— Хайде да си ти. — Лангриер се намръщи. — Гадното рамо пак ме щрака. Влажното време направо ме скапва.

— Все пустото ти рамо. — Пело охлаби малко веригата и ръцете на Тръпката се спуснаха надолу. Облекчението му беше краткотрайно. Пело мина отзад, събори го на колене и затисна прасците му с крака.

— Чакайте! — Беше студено, но лицето на Тръпката лъщеше от пот. — Не работим за Орсо! Не знам нищо за армията му. Наистина не знам!

— Истина е — изхриптя Монца, но никой не я чу. Тя започна да кашля, всяко вдишване пронизваше натъртените ѝ ребра.

Пело пъхна ръка под брадичката на Тръпката и изви главата му назад.

— Не! — Монца виждаше едното му око, което се въртеше към нея. — Тя е! Муркато! Тя ме нае! Да отмъсти за брат си! И... и...

— Държиш ли го? — попита Лангриер.

— Държа го.

Тръпката извиси глас.

— Тя е! Иска да убие херцог Орсо! — Трепереше и зъбите му тракаха. — Убихме Гоба и някакъв банкер! Казваше се... Мотис! Отровихме го и после... после... Принц Арио в Сипани! В „Кардоти“! А сега...

Лангриер натика между зъбите му парче дърво и прекъсна безполезните признания.

— Не искам да си прехапеш езика. Все още очаквам да ми кажеш нещо стойностно.

— Имам пари! — изстена Монца. Гласът ѝ беше взел да се връща.

— Какво?

— Имам пари! Злато! Цели сандъци! Не с мен, но... Златото на Хермон! Само...

Лангриер се засмя.

— Ще се изненадаш как всеки си спомня за заровени съкровища в подобен момент. Обикновено измислени.

Пело се усмихна.

— Ако получавах и една десета от обещаното в тази стая, щях да съм богаташ. Ама не съм, ако случайно се чудиш.

— Дори да имаш сандъци със злато, къде да ги харча? Закъсня с няколко седмици да ни подкупиш. Градът е обкръжен. Нямаме полза от пари. — Лангриер се намръщи, разтри рамото си, направи няколко замаха с ръка и извади желязото от мангала. Вдигнаха се оранжеви искри. Вътрешностите на Монца се свиха от страх.

— Вярно е — прошепна тя. — Вярно е. — Цялата ѝ сила беше изчезнала.

— Разбира се. — Лангриер пристъпи и натисна нажежения метал в лицето на Тръпката. Чу се прашене все едно хвърляш бекон в нажежен тиган, но по-силно и разбира се, придружено от безумния, отчаян писък на северняка. Гърбът му се изви и той затрепери като риба на кука, но намръщеният Пело го удържа.

Косата на Тръпката се подпали, но Лангриер духна пламъчетата с отработено движение и развъртя желязото в окото му. Със същия вид, все едно чистеше маса. Неприятна, отегчителна задача, която ѝ се е паднала и трябва да се свърши.

Цвърченето намаля. Писъците на Тръпката преминаха в стонове, след като въздухът в дробовете му свърши. Покрай дървото в устата му се стичаше слонка. Лангриер отстъпи. Желязото се беше охладило до оранжево, оцапано от едната страна с черна пепел. Тя го хвърли върху въглените с известно отвращение.

Пело освободи хватката си и главата на Тръпката клюмна напред. Чу се глухо гъргорене. Монца не знаеше дали е в съзнание. Молеше се да не е. Стаята миришеше на овъглено месо. Не можеше да го погледне

в лицето. Не можеше. Но трябаше да погледне. Черна черта по бузата, продължаваща през окото, червено месо с напукани мехури и лъскава мазнина. Сведе очи към пода и опита да поеме дъх. Кожата ѝ беше студена като на току-що изваден удавник.

— Видя ли? Така по-добре ли е? Само за да запазиш тайните си още няколко минути? Каквото спестиш, ще го измъкнем от русата кучка. — Лангриер махна с ръка пред лицето си. — Смърди. Пело, спусни я.

Веригата издрънча и Монца се свлече. Дори не можеше да стои. Беше ужасно уплашена, ужасно я болеше. Коленете ѝ опряха пода. Тръпката дишаше едва-едва. Лангриер разтриваше рамото си. Пело цъкна с език и оправи веригите. Монца усети как затиска прасците ѝ с крак.

— Моля ви — прошепна тя, зъбите ѝ тракаха. Монцаро Муркато, ужасяващият Касапин на Каприл, Змията на Талинс, чудовището, което бе израснало в Кървавите години, беше далечен спомен. — Моля ви.

— Мислиш ли, че ни харесва? Мислиш ли, че не искаме да се разберем мирно? Мен по принцип ме харесват, нали, Пело?

— По принцип.

— Моля те, дай нещо, което да използвам. Кажи ми... — Лангриер затвори очи и ги потри с китката си. — Кажи от кого получаваш заповеди. Да почнем с това.

— Добре, добре! — Очите на Монца съмъдяха. — Ще говоря! — Усети как сълзите потичат по лицето ѝ. — Говоря! — Не беше сигурна какво. — Ганмарк! Орсо! Талинс! — Плямпане. Нищо. Каквото и да е. — Аз... работя за Ганмарк! — Каквото и да е, само да задържи желязото в мангала. — Той ми дава заповеди!

— Директно? — Лангриер се намръщи. — Да бе! Да не ме мислиш за идиотка? — Удари Монца два пъти по лицето и разкървави устата ѝ. — Измисляш си, за да спечелиш време!

Монца опита да поклати глава.

— Какво да ви кажа? — Думите едва успяваха да излязат от подутите ѝ устни.

— Нещо, което да ми помогне!

Монца помръдна устни, но от тях излезе само кървава слюнка. Лъжите бяха безполезни. Истината беше безполезна. Ръката на Пело се

обви около гушата ѝ като примка и изви главата ѝ назад.

— Не! — изпищя тя. — Не! — Тикнаха между зъбите ѝ дървото, мокро от слюнката на Тръпката.

Лангриер се наведе над замъглените ѝ очи и размърда ръка.

— Скандалото ми рамо! Кълна се, че изпитвам повече болка от всички, но на кой му пука? — Извади ново желязо от мангала. Отблъсъкът освети лицето и капките пот по челото ѝ. — Има ли нещо по-отегчително от чуждите болки?

Вдигна желязото. Насълзените очи на Монца се втренчиха в него, докато се доближаваше до лицето ѝ. Дъхът ѝ секна. Усещаше топлината на бузата и предстоящата болка. Лангриер се наведе напред.

— Спрете. — С периферното си зрение Монца зърна на вратата мъглява фигура. Примигна и видя страшно дебел мъж с бели дрехи.

— Ваше сиятелство! — Лангриер върна желязото в мангала, все едно горяха нея. Хватката около врата на Монца се отпусна, ботушът се махна от прасците ѝ.

Великият херцог Салиер отмести поглед от Монца към Тръпката и обратно.

— Това ли са?

— Да. — Никомо Коска надникна зад рамото му. Монца не помнеше да е била по-радостна да го види. Старият наемник се намръщи. — Твърде късно за окото на северняка.

— Но навреме за живота му. Капитан Лангриер, какво сте направили с нея?

— Белезите са отпреди, ваше сиятелство.

— Сериозно? Страхотна колекция. — Салиер бавно поклати глава. — Тъжно недоразумение със сбъркана самоличност. Тези двамата са мои почетни гости. Намерете им дрехи и се погрижете за северняка.

— Веднага. — Тя извади дървото от устата на Монца и наведе покорно глава.

— Съжалявам за грешката, ваше сиятелство.

— Разбирамо е. Война е. Хората страдат. — Херцогът въздъхна тежко. — Генерал Муркато, надявам се, че ще приемете легло в двореца и ще се включите на закуска?

Веригите издрънчаха и схванатите ѝ ръце се отпуснаха към земята. Едва успя да отрони съгласие, преди да избухне в такъв плач,

че не можеше да говори. Сълзите се стичаха по лицето й като река.
От страх, болка и неописуемо облекчение.

КОЛЕКЦИОНЕРЪТ

Всеки би помислил, че е обикновено утро в разкошната трапезария на херцог Салиер. Помещение, в което негово сиятелство несъмнено прекарваше много време. В ъгъла свиреха четири музиканти, сякаш единственото, за което мечтаеха, бе да изнасят концерт в обсаден палат. Дългата маса беше отрупана с лакомства: риба и миди, хляб и сладкиши, плодове и сирена, меса и ядки. Подредени по платата като медали на генералски гърди. Храна за двайсет души, а закусваха само трима, двама от които не бяха гладни.

Монца не изглеждаше добре. Устните й бяха сцепени, лицето — подuto и насинено, едното й око беше кървясало, ръцете й трепереха. Коска я гледаше със съжаление, но предполагаше, че можеше да е и по-зле. Като северния им приятел. Можеше да се закълне, че стоновете му се чуха през цялата нощ.

Коска посегна да набоде една добре препечена наденичка с черти от скарата, но пред очите му изплува изгореното лице на Тръпката и той се насочи към варените яйца. Почти си беше взел едно, когато осъзна приликата с очна ябълка и го изтърси в чинията си, потискайки напиращото гадене. Надигна чая си и се постара да се самоубеди, че е добре подсилен с бренди.

Херцог Салиер си спомняше за отминалата слава, както често се случва на хора, които отдавна не са на върха. Това беше един от любимите навици на Коска, но сега наемникът реши, че ако и той е толкова скучен като херцога, трябва да го зареже.

— Какви угощения имаше в тази трапезария! Колко велики хора се наслаждаваха на гостоприемството ми! Рогонт, Кантейн, Соториус, та дори Орсо. Още тогава не вярвах на тая подла змия.

— Грациозният танц на стирийската политика — отвърна Коска.
— Партийорите никога не се задържат задълго.

— Така е в политиката. — Тълстата гуша на Салиер подскачаше, докато говореше. — Възход и падение. Вчерашен герой, днешен злодей. Вчерашната победа... — Той се намръщи на празната си чиния. — Боя се, че вие ще сте последните ми гости, и ще ви помоля

да ме простите, защото и двамата сте виждали по-добри времена. Все пак! Човек трябва да забавлява гостите си максимално! — Коска се усмихна уморено. Монца не успя дори и това. — Не сте в настроение? Като ви гледа, човек би решил, че градът ми гори. Явно приключихме със закуската. Кълна се, че ядох повече от вас двамата взети заедно. — Коска можеше да се обзаложи, че херцогът също така тежи повече от двамата заедно. Салиер надигна към устните си чаша с бяла течност.

— Какво пиете, ваше превъзходителство?

— Козе мляко. Малко киселее, но е чудесно за храносмилането. Елате, приятели и врагове, защото за могъщия човек няма по-ценено от добър враг. Да се поразходим. — Той се надигна с пъшкане от стола, оставил чашата и тръгна по мраморния под, като махаше с ръка в такт с музиката. — Как е вашият спътник?

— Още изпитва голяма болка — успя да отвърне Монца.

— Е... ужасна работа. Но такава е войната. Капитан Лангриер ми каза, че сте седем. Русата жена с детско лице и мълчаливият мъж, който донесе униформите и брои всяко нещо в гардероба ми от първи зори. Човек не трябва да е гений с цифрите, за да открие, че двама от вашите хора още... липсват.

— Отровителят и мъчителката — отвърна Коска. — Жалко, трудно се намират добри.

— Чудесна компания сте подбрали.

— Тежката работа изисква корави хора. Предполагам, че вече са се изнесли от Визерин. — Ако имаха малко акъл, вече щяха да са напуснали Стирия и Коска не ги винеше.

— Зарязани, а? — Салиер изпъшка. — Познато ми е. Съюзниците ми ме изоставиха. Войниците ми. Хората ми. Отчаян съм. Единствената ми утеша е в картините. — Дебелият му пръст посочи коридор с отворени тежки врати, от които долиташе ослепителна слънчева светлина.

Коска забеляза отворите и блестящия метал на тавана. Падаща решетка, освен ако не грешеше.

— Колекцията ви е добре защитена.

— Естествено. Тя е най-ценната в Стирия. Събирана с години. Започната още от прадядо ми. — Салиер ги поведе по коридора. Подът беше покрит със златист килим, разноцветният мрамор сияеше на

светлината от огромните прозорци. Отсрещната стена беше покрита с маслени платна в блестящи рамки.

— Това помещение е посветено на майсторите от Мидърланд — отбеляза Салиер. Имаше портрет на плешивия Золер, серия от кралете на Съюза — Харод, Арно, Касимир и други. Изглеждаха толкова наперени, все едно всички серяха злато. Салиер спря пред монументална картина, изобразяваща смъртта на Ювенс: малка окървавена фигура в гората, светкавица, озаряваща смръщеното небе.

— Какво майсторство! Какви цветове, нали, Коска?

— Зашеметяващо. — Въпреки че всичките му изглеждаха еднакво.

— Колко щастливи дни съм изкаral във възхищение пред тези творби. В търсене на скритите послания на авторите.

Коска вдигна вежди към Монца. Ако херцогът изкарваше повече време над бойните карти вместо над тия мащаници, Стирия нямаше да се озове в тази ситуация.

— Скулптури от Старата империя — каза херцогът, когато влязоха във втора галерия, отрупана със статуи. — Няма да повярвате колко е скъпо да се прекарат от Калкис. — Герои, императори, богове. Липсващите носове и крайници и очуканите им тела им придаваха болезнено изненадан вид. Забравените победители отпреди десетки векове, превърнати в объркани инвалиди. Къде съм аз? Къде по дяволите са ми ръцете?

— Чудя се какво да правя — каза внезапно Салиер. — И бих помолил за мнението ви, генерал Муркато. Вие сте известна в цяла Стирия с вашата безскрупулност, целенасоченост и отданост. Никога не съм бил много решителен. Склонен съм да мисля твърде много какво би се загубило, ако предприема дадено действие. Да гледам със съжаление затварящите се врати, вместо да потърся възможности в тези, които трябва да отворя.

— Това е слабост за един войник — отвърна Монца.

— Знам. Но аз съм слаб човек и лош войник. Разчитах на добри намерения, дадени думи и честни каузи и сега народът ми ще трябва да плати. — По-скоро за неговото сребролюбие, коварство и подстрекателство. Салиер погледна към статуята на мускулест лодкар. Може би Смърт, откарващ души към ада. — Мога да избягам с лодка

през нощта. Надолу по реката. И да се оставя на милостта на моя съюзник Великия херцог Рогонт.

— Не задълго — изръмжа Монца. — Рогонт ще е следващият.

— Вярно. А и човек с моите внушителни размери да бяга? Ужасно недостойно. Може би трябва да се предам на вашия скъп приятел генерал Ганмарк?

— Знаете какво ще последва.

Мекото лице на Салиер внезапно се вкорави.

— Може пък Ганмарк да е по-милостив от другите кучета на Орсо... — Той отново се отпусна, а лицето му потъна в тъстините на гушата. — Но вероятно сте права. — Погледна многозначително към една статуя, която бе изгубила главата си някъде през последните няколко века. — Най-много да набият дебелата ми глава на пика. Като на херцог Кантейн и синовете му, а, генерал Муркато?

Тя го изгледа равнодушно.

— Точно като на Кантейн и синовете му. — Коска знаеше, че главите на пика са винаги на мода.

Завиха и влязоха в още по-дълга галерия с картини. Салиер плесна с ръце.

— Тук са стирийските майстори! Най-великите ни сънародници! Тяхното наследство ще остане дълго след като нас ни забравят. — Спра пред платно, изобразяващо оживен пазар. — Може пък да се спазаря с Орсо? Като му предам смъртния му враг? Да речем, жената, която уби наследника му?

Монца не трепна. Не беше от трепващите.

— Късмет.

— Ба. Късметът изостави Визерин. Орсо няма да преговаря дори да мога да съживя сина му, а вие сте се погрижили това да е невъзможно. Остана ми самоубийството. — Махна към голяма картина с тъмна рамка. Полугол войник, предлагаш меч на победения си генерал. Може би за последната изисквана саможертва. Ето дотам можеше да те докара честта. — Да забия хладната стомана в голите си гърди като героите от античността!

Следващото платно изобразяващо търговец на вино, подпрян на бъчва и вдигнал чаша към светлината. Питие, питие, питие.

— Или отрова? Смъртоносно прахче във виното? Скорпион в леглото? Змия в бельото? — Салиер се усмихна. — А, не! Да се обеся?

Чувал съм, че обесените често се изпускали. — Шляпна се с ръце по слабините, за да демонстрира, все едно не схващаха. — Изглежда забавно от отровата. — Въздъхна и погледна тъжно към картина на жена, изненадана, докато се къпе. — Хайде да не се преструваме, че имам кураж за подобни изпълнения. Говоря за самоубийството, не за изпускането. Това си го правя всеки ден, признавам си. Ти спроявяш ли се, Коска?

— Като шибан фонтан — изръмжа той, защото не отстъпваше на херцога по вулгарност.

— Какво да правя? — Салиер се подсмихна. — Какво...

Монца застана пред него.

— Помогнете ми да убия Ганмарк.

Коска я погледна изненадано. Въпреки побоя, раните и врага пред портите Монца нямаше да се откаже. Наистина безскрупулна, целенасочена и отадена.

— И защо бих го направил?

— Защото той е дошъл за колекцията ви. — Имаше таланта да напипва слабото място у хората. Коска я бе засичал да го прави често, особено с него. — Ще опакова картините, скулптурите и вазите и ще ги прати във Фонтецармо, да украсяват тоалетните на Орсо. — Това с тоалетните беше добро попадение. — Ганмарк е колекционер като вас.

— Това педерастче от Съюза няма нищо общо с мен! — Вратът на Салиер почервя от гняв. — Обикновен крадец и плячкаджия, дегенерат, който спи с мъже. Напоява почвата на Стирия с кръв, сякаш не е достойна да полепва по ботушите му! Може да ме убие, но никога няма да докопа картините! Ще се погрижа за това!

— Аз мога да се погрижа за това — изсъска Монца и пристъпи по-близо до него. — Ще дойде тук, когато градът падне. Ще дотича, за да присвои колекцията ви. Може да го причакаме, облечени като негови войници. Като влезе — тя щракна с пръсти, — спускаме решетката и го убиваме! Вие ще го убиете! Помогнете ми.

Моментът беше отминал. Тежката меланхолия на Салиер се бе върнала.

— Ето ги двете ми любими. — Посочи нехайно към две еднакви платна. — Изучаването на жените от Партео Гавра. Винаги са вървели в двойка. Майка му и любимата му курва.

— Майки и курви — озъби се Монца. — Майната им на шибаните художници! Говорехме за Ганмарк. Помогнете ми!

Салиер въздъхна тежко.

— Ex, Монцаро, Монцаро. Защо не потърси помощта ми преди пет години, преди Суит Пайнс. Преди Каприл. Дори миналата година. Преди да побиеш главата на Кантейн над портите. Дори тогава можеше да постигнем много и да нанесем удар в името на свободата. Дори...

— Ваше превъзходителство, простете ми, ако съм груба, но цяла нощ ме държаха вързана и увесена като заклано тело. — Гласът на Монца изскърца при последната дума. — Попитахте ме за мнение. Загубихте, защото сте твърде бавен, твърде слаб и мекушав. Не защото сте твърде добър. Биехте се редом до Орсо, когато споделяхте еднакви цели. Усмихвахте се на методите му, когато ви носеха земя. Вашите хора палеха, убиваха и изнасилваха, когато имахте полза. Тогава не говорехте за свобода. Единствената ръка, която получаваха фермерите от Пуранти от вас, бе тази, която ги премазваше. Щом искате, се правете на мъченик, но не пред мен. И без това ми е достатъчно лошо.

Коска се намръщи. В думите ѝ имаше нещо като твърде много истина, особено за ушите на могъщите.

Херцогът присви очи.

— Груба, а? Ако сте говорили така пред Орсо, не е чудно, че ви е хвърлил в пропастта. Чак на мен ми се прииска да имам такава тераса. След като си говорим откровено, кажете, какво направихте, за да ядосате така Орсо? Мислех, че ви обича като дъщеря. Повече от собствените си деца, не че някое от трите става за нещо — лисица, въшка и мишка.

Насинената ѝ буза потръпна.

— Станах твърде популярна сред народа.

— Да. И?

— Боеше се, че мога да му отнема трона.

— Сериозно? Предполагам, че никога не сте го помисляли?

— Само го защитавах.

— Наистина ли? — Салиер се усмихна настрани към Коска. — Нямаше да е първият престол, който лоялните ви нокти изкопчват, нали?

— Не съм направила нищо! — извика тя. — Само печелех битки и го превърнах в най-великия владетел в Стирия. Нищо друго!

Херцогът на Визерин въздъхна.

— Аз съм дебел, Монцаро, не глупав, но както искаш. Ти си самата невинност. Сигурно и в Каприл си раздавала милостиня, а не клане. Пази си тайните. То пък поне да ти бяха от полза.

Излязоха в уединената градина в центъра на галерията на Салиер. В шадраваните по ъглите бълбукаше вода. Лекият ветрец поклащащ цветята, листата на подрязаните храсти, цветчетата на сулдукските череши, докарани от другия край на света с все почвата за наслада на херцога на Визерин.

В средата на чакъла се извисяваше статуя от бял, почти прозрачен мрамор, два пъти по-голяма от реалните размери. Гол мъж,строен като танцьор, мускулест като боец, с протегнат напред бронзов меч, потъмнял през годините. Сякаш заповядващ на могъща армия да щурмува трапезарията. Забралото на шлема му беше вдигнато, за да се виждат перфектните му властни черти.

— Воинът — измърмори Коска. Сянката на големия меч падна върху лицето му, по ръба на оръжието проблясваха лъчите на слънцето.

— Да. От Бонатин, най-прочутия скулптор на Стирия. Това е може би най-великата му творба, създадена във възхода на Новата империя. Стояла е на стъпалата на Сената в Борлета. Баща ми я взел като откуп след Лятната война.

— Водил е война? — Монца изкриви устни. — Заради това?

— Съвсем малка. Но си струва. Красива е, нали?

— Красива е — изльга Коска. За гладуващия е красив хлябът. За бездомния — къщата. За пияницата — виното. Само презадоволените можеха да решат, че парче камък е красиво.

— Доколкото знам, се е вдъхновил от Столикус, когато той е повел прочутото настъпление при Дармиум.

Монца повдигна вежди.

— Сериозно? Нима го е повел без гащи?

— Това се нарича изкуство — озъби се Салиер. — Фантазия. Творецът може да прави, каквото си пожелае.

— Винаги съм вярвал, че човек доказва повече, ако се придръжа към истината — каза Коска.

Чуха се забързани стъпки и в градината се появи нервен офицер. Лицето му беше потно, а униформата му кална.

— Ваше превъзходителство...

Салиер дори не го погледна.

— Докладвай.

— Имаше нов щурм.

— Толкова рано след закуска? — Херцогът се намръщи и сложи ръка на корема си. — Този Ганмарк е типичен представител на Съюза. Няма никакво уважение към храната, също като теб, Муркато. Какво стана?

— Силите на Талинс отвориха втори пробив до пристанището. Отблъснахме ги с цената на тежки загуби. Превъзхождат ни сериозно...

— Това го знам. Заповядайте на хората си да задържат позициите, докато е възможно.

Полковникът облиза устни.

— А след това?

— Това е всичко. — Салиер не откъсваше очи от величествената статуя.

— Слушам, ваше превъзходителство! — Мъжът отстъпи към вратата. И несъмнено към героична безсмислена смърт на някой от пробивите. Коска винаги бе смятал, че най-героичните умирания са най-безсмислени.

— Визерин ще падне скоро. — Салиер цъкна с език, загледан в статуята на Столикус. — Колко грандиозно... потискащо. Де да бях повече като него.

— Строен? — измърмори Коска.

— Войнствен, но като каза, защо не и строен? Благодаря за... почти неудобно откровения съвет, генерал Муркато. Може би имам още няколко дни, за да взема решение. — Да отложи неизбежното с цената на живота на стотици и хиляди хора. — Надявам се, че двамата ще останете. Както и тримата ви приятели.

— Като гости? — попита Монца. — Или като затворници?

— Вече видяхте как се отнасят със затворниците. Кое предпочтате?

Коска пое дъх и се почеса по врата. Изборът се налагаше сам.

КОШМАР

Лицето на Тръпката бе почти излекувано. Лека розова линия през челото, веждата и бузата. Най-вероятно щеше да избледне след няколко дни. Окото още го болеше, но поне можеше да вижда. Монца лежеше в леглото, клощавият й гръб беше обърнат към него. Усмихна се, гледайки как ребрата й мърдат леко, докато диша. Сенките между тях се свиваха и разширяваха. Обърна се към прозореца и погледна навън. Градът гореше, пожарите озаряваха нощта. Странно, не беше сигурен в кой град е и какво прави тук. Умът му се движеше бавно. Намръщи се и потърка бузата си.

— Боли — изстена. — В името на мъртвите, боли.

— Тебе ли те боли? — Той се обърна и рязко се дръпна. Над него се бе надвесил Фенрис Страховития. Плешивата му глава опираше в тавана, половината му тяло бе татуирано, а другата половина покрита с метал. Лицето му бе на меухури, като връща каша.

— Ти си... мъртъв!

Гигантът се засмя.

— Ти ли ще ми кажеш? — В тялото му беше забит меч. Острието влизаше над бедрото и излизаше по диагонал от рамото. Фенрис тупна дръжката и кръвта потече по предпазителя и закапа по килима. — Ето това боли. Подстригал си се, гледам. Преди ми харесваше повече.

Бетод посочи размазаната си глава — пихтия от кръв, мозък, коса и кости.

— Муъкнете и дуамата. — Не можеше да говори хубаво, защото челюстите му бяха счупени. — Ето туа е боука! — Той посочи Фенрис. — Защо не спечеуи бе, тъпо копеуе?

— Сънувам. — Тръпката тръсна глава. — Сигурно сънувам.

Някой пееше.

— Аз съм... направен... от смърт! — Чук, удрящ пирон. — Аз съм Великият изравнител! — Прас, прас, прас. Всеки удар му причиняваше болка. — Аз съм бурята по Височините! — Кървавия Девет си тананикаше, докато режеше тялото на брат му на парчета. Беше гол до кръста, целият в белези и омазан с кръв. — Значи си добър

човек, а? — Махна с ножа към Тръпката. — Трябва да се стегнеш, момче. Трябваше да ме убиеш. Я ми помогни за ръцете, оптимисте.

— Мъртвите знаят, че го мразя и в червата, но определено има право. — Главата на брат му се наведе от знамето, за което бе прикована. — Трябва да се стегнеш. Милостта и страхливостта са едно и също. Що не вземеш да го извадиш тоя пирон?

— Ти си моят срам! — Баща му, с обляно в сълзи лице, размахваше стомна. — Защо не умря ти, а не брат ти? Безполезен шибаняк! Безполезно страхливо лайно!

— Това са глупости — изръмжа Тръпката със стиснати зъби и седна до огъня. Главата му се пръскаше. — Това са... глупости!

— Кое е глупост? — изгъгна Тъл Дуру. Кръвта капеше от прерязаното му гърло, докато говореше.

— Всичко това. Лица от миналото, които говорят мъдрости. Очевидно, нали? Не можете ли да измислите нещо по-добро?

— Тц — отвърна Мрачния.

Черния Дау изглеждаше някак не на място.

— Не вини нас, момче. Нали ти сънуващ? А бе, ти да не си се подстригал?

Кучето сви рамене.

— Ако беше по-умен, можеше да имаш по-умни сънища.

Усети, че го сграбчват отзад и извиват главата му. Кървавия Девет се беше притиснал към него, косата му беше спъстена от кръв, белязаното му лице беше омазано с черно.

— Ако беше по-умен, нямаше да ти изгорят окото. — Заби палец в окото на Тръпката и натисна. Силно. Тръпката се задърпа, закрещя и се заизвива, но нямаше измъкване. Вече се бе случило.

Събуди се с писък, естествено. Вече беше само така. Дори не можеше да го наречеш писък. Гласът му беше само немощно хъхрене в гърлото.

Беше тъмно. Болката разкъса главата му като вълк гърлото на сърна. Той зарита безпомощно одеялата. Сякаш желязото беше още притиснато в него и продължаваше да го изгаря. Бълсна се в стената, падна, надигна се на колене. Стисна главата си, сякаш това щеше да спре болката. Всичките му мускули бяха стегнати до пръsvане.

Ръмжеше и стенеше, хлипаше и се зъбеше, от устата му хвърчеше слюнка, разсъдъкът си отиваше. Докосна го, натисна го. Задържа треперещите си пръсти върху бинтовете.

— Шшшшт. — Усети ръка. Монца отмяташе косата му.

Болката проряза празнината на окото му, като брадва, цепеща дърво, сякаш разтвори черепа му и мислите залетяха несвързано.

— В името на мъртвите... кажи ѝ да спре... мамка му, мамка му!

— Стисна ръката ѝ до болка и тя се намръщи. Не му пукаше. — Убий ме! Убий ме. Накарай я да спре. — Дори не беше сигурен на какъв език говори. — Убий ме. В името... — Плачеше, сълзите се стичаха от здравото му око. Монца го пусна и той се заклати отново. Болката режеше лицето му като трион дъска. Нали се бе опитал да бъде добър?

— Опитах. Мамка му, опитах. Накарай я да спре, моля те, моля те...

— На.

Той сграбчи лулата и я захапа като пияница бутилка. Дори не усещаше пушека. Напълни дробовете си, а Монца го прегръщаще и люлееше. Мракът се изпълни с цветове. Замъгли се с проблясъци. Болката се отдръпна, вече не го изпъльваше до пръсване. Дишането му се забави до хленчене.

Монца го изправи на крака, лулата падна от отпуснатата му ръка. Отвореният прозорец се залюля, приличаше на картина от друг свят. Може би беше адът — с червени и жълти петна от пожарите, мацнати с четка в мрака. Леглото се приближи и го погълна. Лицето му пулсираше, но болката беше притъпена. Спомни си, спомни си защо.

— Мъртвите... — прошепна той и сълзите потекоха по другата му буза. — Окото ми. Те ми изгориха окото...

— Шшшшт — прошепна тя и го погали. — Тихо, Каул. Тихо.

Мракът се пресягаше и го обгръщаще. Преди да го стисне, той стисна косата ѝ с пръсти и дръпна лицето ѝ толкова близо, че можеше да целуне превръзката му.

— Трябваше да си ти — прошепна Тръпката. — Трябваше да си ти.

ЧУЖДИТЕ СМЕТКИ

— Тука е — каза хлапето с насинената буза. — Саджаам е тука.

Мръсна врата на мръсна стена, облепена с плакати, описващи Лигата на Осемте като злодеи, узурпатори и долни престъпници. Карикатури на тълстия херцог Салиер и намръщения херцог Рогонт. До вратата стояха двама престъпници, не по-малко карикатурни образи. Единият чернокож, а другият с голяма татуировка на ръката. И двамата оглеждаха улицата с идентично мръщене.

— Благодаря, деца. Купете си ядене. — Шенкт даде монета на всяка измъчена ръка. Дванайсет чифта очи на дванайсет мърляви лица се разшириха при вида на толкова пари. Знаеше, че това няма да им помогне след няколко дни, да не говорим за няколко години. Повечето щяха да са просяци, крадци, курви и трупове. Но Шенкт беше извършил доста мрачни дела през живота си и се опитваше да е добър, когато бе възможно. Знаеше, че това не оправя нищо. Но пък една случайна монета можеше да наклони везните и нечий живот да бъде пощаден. Щеше да е добре да пощади поне един.

Затананика си и пресече улицата. Двамата престъпници му се мръщеха.

— Идвам да говоря със Саджаам.

— Въоръжен ли си?

— Винаги. — Втренчи се в очите на тъмнокожия пазач. — Острият ми ум винаги е готов да удари.

Стражите не се усмихнаха, но Шенкт не го очакваше, пък и не му пукаше.

— Какво имаш да кажеш на Саджаам?

— „Ти ли Саджаам?“ Това ще е първото ми изречение.

— Подиграваш ли ни се, дребосък? — Пазачът сложи ръка на боздугана на кръста си. Несъмнено смяташе, че е много страшен.

— Не бих посмял. Дойдох да похарча малко пари за забавления, нищо друго.

— Значи си дошъл където трябва. Ела с мен.

Шенкт го последва в мрачна стая с гъст пушек и сенки. Имаше лампи от разноцветно стъкло: синьо, зелено, оранжево и червено. И имаше пушачи на хъск. Лицата им бяха разкривени от идиотски усмивки или напълно отпуснати, безжизнени. Шенкт се усети, че пак си тананика, и спря.

Мазната завеса се отмести и го пропусна в по-голямо помещение, което миришеше на немити тела, пушек, повръщано, стара храна и порочен живот. Мъж, покрит с татуировки, седеше на мръсен диван, брадвата му бе подпряна на стената. В отсрещния край друг мъж човъркаше парче месо с нож, а до него лежеше зареден арбалет. Над главата му имаше стенен часовник. Махалото висеше като вътрешности на изкормен труп и се клатеше, тик-так, тик-так. В центъра на стаята, на голяма маса, вървеше игра на карти. Навсякъде бяха разпилени монети и чипове, бутилки и чаши, лули и свещи. Около масата бяха шестима. Дебел — от дясната страна на Шенкт, и клощав от лявата — разправяше със заекване някакъв виц на съседа си.

— И той я о-о-о-о-пъна!

Груб смях, груби лица, евтин живот с евтин пушек, евтино пиене и евтино насилие. Водачът на Шенкт ги заобиколи и заговори с едър чернокож мъж с бяла коса и самодоволна собственическа усмивка. Играеше си със златна монета — прехвърляше я по кокалчетата на пръстите си като фокусник.

— Ти ли си Саджаам? — попита Шенкт.

Мъжът кимна — абсолютно спокойно — и каза:

— Не се познаваме значи.

— Не се.

— Тук не идват често непознати, нали, приятели? — Двамина се усмихнаха криво. — Повечето ми клиенти са познати. Какво може да направи за теб Саджаам, страннико?

— Къде е Монцаро Муркато?

Стаята потъна във внезапна, ужасяваща тишина, като човек, пропаднал през тънък лед. От онази тишина, преди небесата да се разцепят. Напрегнатото застиване преди неизбежното.

— Змията на Талинс е мъртва — отвърна Саджаам и присви очи.

Шенкт усети лекото раздвижване на мъжете край него. Прокрадващи се усмивки, прокрадващи се към оръжията ръце.

— Жива е и ти знаеш къде е. Искам само да говоря с нея.

— За к-к-какъв се мисли това копеле? — попита кълъщавият и неколцина от останалите се разсмяха. Напрегнат, фалшив смях, за да прикрият напрежението си.

— Само ми кажи къде е. Моля те. Така никой няма да си затормозява съвестта. — Шенкт нямаше нищо против да моли. Беше се отказал от суетата си преди години. Погледна всеки в очите, даваше шанс да получи каквото искаше. Даваше шанс на всеки, когато можеше. Уви, твърде малко го приемаха.

Но тези мъже само се усмихваха. Саджаам най-широко.

— Нямам си проблеми със съвестта.

Старият му господар вероятно щеше да каже същото.

— Някои имаме. Това е орисия.

— Виж какво, да хвърлим монетата. — Златото в ръката на Саджаам проблесна. — Ако е ези, те убиваме. Ако е тура, ще ти кажем къде е Муркато... — Белите зъби блестяха на черното лице. — И после те убиваме. — И той подхвърли монетата.

Шенкт си пое дъх през носа, бавно, бавно.

Златната монета литна във въздуха, въртеше се, въртеше се...

Часовникът заби бавно, като весла на голяма галера.

Юмрукът на Шенкт потъна в корема на дебелия почти до лакътя. Мъжът не можа дори да изпиши, само въздъхна и се опули. След миг ръбът на дланта на Шенкт отнесе учуденото му лице и половината глава, премаза костите като хартия. По масата плисна кръв, а израженията на мъжете тепърва започваха да се променят от гняв към шок.

Шенкт сграбчи най-близкия от стола му и го хвърли към тавана. Още не беше почнал да вика, когато се удари в гредите и започна да пада сред дъжд от трески, прах и мазилка. Беше още във въздуха, когато Шенкт сграбчи главата на следващия картоиграч и я заби — през масата — в пода. Вдигна се вихрушка от карти, счупено стъкло, трески и плът. Шенкт изтръгна брадвата от ръката му и я метна през стаята към татуирания, който се опитваше да скочи от дивана. Улучи го с дръжката, но толкова силно, че нямаше значение. Тялото се завъртя като пумпал и запръска кръв във всички посоки.

Арбалетът избръмча басово, а стрелата сякаш заплува в сироп. Поклащаše се бавно, докато летеше. Шенкт я хвана и я заби в черепа на следващия мъж — лицето му се огъна навътре. Сграбчи го и го

хвърли през стаята с едно движение на китката. Трупът удари стрелеца и двете тела излетяха през стената, оставяйки назъбена дупка в дъските.

Стражът до вратата вдигаше боздуган, устата му бе отворена, готова да изкреци. Шенкт прескочи падащата на пода натрошена на парчета маса и го удари с кокалчетата на юмрука си. Гръдният кош на мъжа се пръсна, тялото се превъртя, боздуганът изхвръкна от безжизнената ръка. Шенкт пристъпи напред и хвана падащата монета на Саджаам.

Издиша и времето отново върна нормалния си ход.

Последните два трупа паднаха на пода. Прахолякът от мазилката се слегна. Ботушът на татуирания потупваше по пода, защото кракът му подритваше, докато той умираше. Един от другите стенеше, но не му оставаше много. Последните капки кръв падаха върху счупените стъкла, парчетата дърво и труповете. Една възглавница се беше скъсала и във въздуха летеше облак перущина.

Юмрукът на Шенкт затрепери пред смаяното лице на Саджаам. От него се вдигна пара и стопеното злато потече между пръстите към китката. Той отвори юмрук и показа дланта си, оцапана с тъмна кръв и лъскаво злато.

— Ни ези, ни тура.

— Е-е-е-ба си. — Заекващият все още седеше на стола си и стискаше картите, целият опръскиан с кръв.

— Ей, заекващият. Само ти ще живееш.

— Е-е-ббб...

— Пощадявам те. Изчезвай, преди да размисля.

Мъжът хвърли картите и тръгна с клатушкане към вратата. Шенкт го изгледа. Добре беше да пощади поне един.

Обърна се и видя, че Саджаам вдига стола над главата си. Столът се счупи в рамото на Шенкт, парчетата се посипаха по пода. Напразен опит — той дори не го усети. Ръбът на дланта му удари ръката на чернокожия и я счупи като съчка. След това Шенкт го бълсна и той се затъркаля по пода.

Шенкт тръгна след него. Меките му обувки не издаваха никакъв звук и сякаш сами намираха път между останките. Саджаам се закашля, поклати глава и започна да се влачи по гръб към стената. Петите на бродираните му гуркулски чехли оставяха дили в кръвта,

праха, перушина и треските, които се бяха слегнали на пода, като есенен горски пейзаж.

— Човек спи през по-голяма част от живота си — дори когато е буден. Имаме толкова малко време, но въпреки това го пилеем безгрижно. Гняв, ярост и съсредоточаване върху безсмислени неща. Това чекмедже пак заяжда. Какви карти има този отляво и колко пари ще измъкна от него? Ех, да бях по-висок. Какво ли ще има за вечеря, писна ми от ряпа...

Шенкт бутна един труп от пътя си с върха на обувката.

— Само в такива моменти се осъзнаваме, вдигаме очи от калта към небесата, съсредоточаваме се върху настоящето. Сега оценяваш колко ценен е всеки момент. Това е моят дар за теб.

Саджаам стигна до стената и успя да се изправи, опрял гръб на нея. Ръката му висеше безпомощно.

— Презирям насилието. Това е последният инструмент на глупациите. — Шенкт спря на крачка от него. — Така че хайде да спрем с глупостите. Къде е Монцаро Муркато?

Трябваше да признае, че Саджаам имаше кураж — поsegна към ножа си.

Пръстът на Шенкт потъна между гърдите и рамото му, точно под ключицата. Прониза ризата, кожата и плътта — нокътят му остьрга кокала — и натисна тялото на Саджаам към стената. Чернокожият изпищя и ножът падна от увисналата му ръка.

— Казах да спрем с глупостите. Къде е Муркато?

— Последно чух, че е във Визерин! — Гласът на Саджаам трепереше от болка. — Във Визерин!

— Насред обсадата? — Саджаам кимна. Окървавените му зъби бяха стиснати яко. Ако още не бе превзет, Визерин щеше да падне, докато Шенкт успееше да стигне там. Но той не зарязваше работата наполовина. Трябваше да приеме, че е жива, и да продължи преследването. — Кой е с нея?

— Някакъв северняк, викат му Тръпката! Един от моите, Дружелюбния! Затворник! Затворник от Убежището!

— Друг? — Шенкт завъртя пръст в раната. Кръвта потече покрай втвърдяващото се злато, надолу по китката, и закапа от лакътя, кап, кап, кап.

— Аaaa! Свързах я с един отровител, казва се Морвийр! В Уестпорт! А в Сипани с една жена, Витари! — Шенкт се намръщи. — Жена, която си разбира от работата!

— Муркато, Тръпката, Дружелюбния, Морвийр... Витари.
Отчаяно кимане.

— И накъде ще тръгне тази смела дружина след това?

— Не знам! Ааах! Тя каза седем мъже! Седемте, които са убили брат й! Аа! Може би Пуранти! Пред армията на Орсо! Ако спипа Ганмарк, може да пробва с Верния, Верния Карпи!

— Може би. — Шенкт извади пръста си с лек засмукващ звук и Саджаам падна на пода. Мокрото му от пот лице беше разкривено от болка.

— Моля те — изпъшка той. — Мога да ти помогна. Да ти помогна да я откриеш.

Шенкт клекна до него. Окървавените му ръце висяха от коленете на окървавените панталони.

— Вече ми помогна. Другото го остави на мен.

— Имам пари! Имам пари.

Шенкт не каза нищо.

— Мислех да я издам на Орсо, когато цената стане достатъчно висока.

Отново нищо.

— Това няма да ми помогне, нали?

Мълчание.

— Казах на тая кучка, че един ден ще ме затрие.

— Прав си бил. Дано това те успокои.

— Не особено. Трябваше да я убия още тогава.

— Но реши да изкараш малко пари. Искаш ли да кажеш нещо?

Саджаам го изгледа.

— Какво да кажа?

— Някои хора държат на последните думи. А ти?

— Какво си ти? — прошепна Саджаам.

— Бил съм много неща. Ученник. Пратеник. Крадец. Войник в древни войни. Слуга на могъщи сили. Участник във велики събития. Сега? — Шенкт изду недоволно бузи и огледа пръснатите из стаята осакатени тела. — Сега съм човек, който урежда чужди сметки.

МАЙСТОР НА МЕЧА

Ръцете на Монца трепереха, но това не я изненадваше. Опасност, страх, неяснота дали ще преживее следващия момент. Брат ѝ бе убит, тялото ѝ бе осакатено, всичко, което бе постигнала, беше изгубено. Болката, трескавата нужда от хъск, невъзможността да се довери на някого, ден след ден, седмица след седмица. Освен това беше причинила толкова смърт в Уестпорт и Сипани, че това тежеше на раменете ѝ като товар камъни.

Последните месеци можеха да накарат всеки да се разтрепери. А може би беше и заради това, че беше гледала как вадят окото на Тръпката и очакването тя да е следващата.

Погледна нервно към вратата между неговата и нейната стая. Скоро щеше да се събуди. Да пищи отново, което беше достатъчно лошо, или да мълчи, което я караше да се чувства още по-зле. Моментът, в който я поглеждаше с единственото си око. Обвиняващият поглед. Знаеше, че трябва да му е благодарна и да се грижи за него, както се бе грижila за брат си. Но част от нея желаше само да го рита безспир. Може би, когато Бена умря, всичко човешко и топло в нея беше изгнило на онзи планински склон.

Свали ръкавицата и погледна ръката си. Розовите белези от наместването на костите. Дълбоката линия, прорязана от жицата на Гоба. Сви пръстите си в юмрук — освен кутрето, което продължаваше да стърчи упорито, като ветропоказател. Не болеше като едно време, но достатъчно, че да я накара да се намръщи. Болката преряза страхата и смачка колебанията.

— Отмъщение — прошепна тя. Единственото важно беше да убие Ганмарк. Ганмарк с мекото тъжно лице и воднистите очи. Колко спокойно прободе Бена в корема. Как претърколи трупа му през парапета. „Готово“. Стисна юмрук още по-силно и го захапа със зъби.

— Отмъщение. — За Бена и за нея. Тя беше Касапина на Каприл, безстрашна и безмилостна. Змията на Талинс, смъртоносна като пепелянка и също толкова безжалостна. Да убие Ганмарк и после...

— Който е следващ. — Ръката ѝ спря да трепери.

От коридора се чуха тичащи стъпки. Чу викове в далечината. Не различаваше думите, но страхът беше ясно доловим. Отиде до прозореца и го отвори. Стаята, или килията й, беше високо в северното крило на двореца. Нагоре по течението на Визер имаше мост, по който търчаха дребни фигурки. Дори от такова разстояние личеше, че бягат, за да спасят живота си.

Добрият генерал разпознава миризмата на паника, а тук направо вонеше. Армията на Орсо беше овладяла стените. Започващо разграбването на Визерин. Ганмарк вероятно приближаваше двореца, за да докопа колекцията на херцог Салиер.

Вратата изскърца и Монца се обърна. Капитан Лангриер, с талинска униформа и торба в ръка. Отляво на кръста й висеше меч, отдясно — дълга кама. Монца нямаше никакво оръжие и болезнено осъзнаваше това. Отпусна ръце, за да прикрие готовността си да се бие. И по-вероятно да умре.

— Значи наистина си Муркато, а?

— Да.

— Суит Пайнс? Муселия? Хай Бенк? Спечели всичките тези битки?

— Точно така.

— Ти ли нареди да избият всички в Каприл?

— Какво искаш, по дяволите?

— Херцог Салиер се съгласи с твоя план. — Лангриер хвърли торбата на пода. Вътрешните униформи, събираны от Дружелюбния по време на обсадата. — Обличай се. Не знаем колко време имаме, преди твойят приятел Ганмарк да ѝ фнне тук.

Значи щеше да живее. Поне засега. Монца извади лейтенантска куртка, навлече я над ризата си и започна да се закопчава. Лангриер продължи:

— Исках само да ти кажа... докато имам възможност. Такова... Че винаги съм ти се възхищавала.

Монца я зяпна.

— Какво?

— Като жена. Войник. На това, което постигна. Може да си враг, но за мен винаги си била нещо като герой...

— Мислиш ли, че ми пуча? — Монца не знаеше кое я отвращава повече. Това, че я наричат герой, или кой го казва.

— Не можеш да ме виниш, че не ти повярвах. Мислех, че човек с твоята репутация ще е по-корав в подобно положение...

— Гледала ли си как вадят окото на някого и да знаеш, че си следващата?

Лангриер се позамисли.

— Не точно.

— Пробвай. Да видим тогава колко корава ще излезеш. — Монца извади някакви ботуши, които не бяха съвсем зле.

— На. — Лангриер ѝ подаде пръстена на Бена с блестящия рубин. — На мен и без това не ми отива.

Монца го сграбчи и го надяна на пръста си.

— Какво? Връщаш ми откраднатото и очакваш, че сме квит ли?

— Виж, съжалявам за окото на човека ти и така нататък. Но разбери, не беше заради теб. Някой е заплаха за града ми и аз трябва да го разкрия. Не ми харесва, но трябва да се направи. Не се преструвай, че не си вършила и по-лошо. Не очаквам да станем приятелки. Но засега ще работим заедно и трябва да оставим миналото зад гърба си.

Монца продължи да се облича мълчаливо. Беше си вярно. Беше правила и по-лошо. Или поне гледаше. Даваше заповеди, което не беше по-хубаво. Нахлузи нагръдника, явно взет от някой млад офицер, защото ѝ ставаше добре, и закопча кайшите.

— Трябва ми нещо, с което да убия Ганмарк.

— Щом стигнем градината, не преди...

Монца видя как някаква ръка се протяга към камата на Лангриер. Тя понечи да се извърти, но острието щръкна от гърлото ѝ. Лицето на Тръпката се надвеси над нейното. Пребледняло и измъчено. На превръзката му, на мястото на окото, имаше петно. Лявата му ръка обгърна Лангриер и я притегли. Близко, като любовник.

— Не е заради теб, разбери. — Почти целуваше ухото ѝ, а кръвта покапа по върха на камата и надолу по шията ѝ. — Ти ми отне окото, аз ти отнемам живота. — Тя отвори уста, езикът ѝ се показа и от него закапа кръв по брадичката. — Не ми харесва. — Лицето ѝ стана мораво. — Но трябва да се направи. — Краката ѝ заритаха и той я вдигна във въздуха. — Съжалявам за гушката ти. — Острието преряза гърлото и кръвта зашуртя към леглото и стената.

Тръпката я пусна и тя падна по лице, сякаш костите ѝ се бяха разтопили. От врата ѝ също струеше кръв. Ботушите ѝ продължаваха

да потръпват. Ноктите драЩеха пода. Севернякът издиша бавно, след което погледна Монца с усмивка. Палаво усмихване, сякаш бяха споделили някаква шега само между тях двамата, а Лангриер не бе разбрала.

— В името на мъртвите, поолекна ми. Ганмарк вече е в града, така ли?

— Аха.

— Значи ни чака работа. — Тръпката явно не обръща внимание на локвата кръв, която се разширява покрай босите му пръсти. Вдигна торбата и надникна вътре. — Това униформите ли са? Да взема да се обличам, а? Мразя да ходя на празненства с неподходящи дрехи.

Градината на Салиер не показваше признания на предстояща гибел. Водата бълбукаше, листата шумоляха, пчели прелитаха по цветята. От дърветата се отронваха бели цветчета и падаха по окосените морави.

Коска седеше с кръстосани крака и точеше меча си. Манерката на Морвийр беше притисната към бедрото му, но не изпитваше нужда да пие. Смъртта чукаше на вратата и той беше спокоен. Любимият му момент преди бурята. Наклони глава, затвори очи и усети слънцето по лицето си. Чудеше се защо не може да се чувства така, освен ако светът наоколо не се срива.

Лекият ветрец минаваше покрай колоните и влизаше в галериите. През един прозорец се виждаше как Дружелюбния, в талинска униформа, брои всички войници от колосалната картина на Насурин, показваща Втората битка за Оприл. Коска се усмихна. Винаги опитваше да е снизходителен към слабостите на другите. Все пак и той имаше достатъчно. Половин дузина телохранители на Салиер бяха останали, дегизирани като войници на Орсо. Достатъчно лоялни, за да умрат с господаря си. Коска изсумтя и отново прокара бруса по острието. Лоялността се нареждаше заедно с честта, дисциплината и въздържаността в неразбирамите за него добродетели.

— Защо си толкова щастлив? — Дей седеше на тревата до него, с арбалет в скута, и дъвчеше долната си устна. Униформата, която

носеше, сигурно беше от някой малък барабанчик, защото ѝ седеше добре. Дори много добре. Коска се зачуди дали е странно, че го привлича красиво момиче в мъжки дрехи. Дали пък не можеше да я убеди да помогне в точенето на меча на един другар по оръжие? Прочисти гърло. Не, разбира се. Но пък нямаше лошо да си помечтае.

— Може нещо да съм сбъркан. — Коска избръска острието с пръст. — Събудих се. — Пак прокара бруса по острието. — Чака ни хубава работа. — Още веднъж. — Мир. Спокойствие. Трезвеност. — Вдигна меча към светлината и огледа проблясващата стомана. — Това са нещата, които ме ужасяват. Обратно, опасността е единственото ми спокойствие. Хапни нещо. Ще ти трябва сила.

— Нямам апетит — отвърна тя мрачно. — Никога досега не съм се изправяла пред сигурна смърт.

— Е, стига, не говори така. — Коска се изправи и отупа цветчетата от капитанските нашивки на униформата си. — Ако съм научил нещо от отчаяните ситуации, то е, че смъртта никога не е сигурна... а само крайно вероятна.

— Много вдъхновяващи думи.

— Ами старая се. — Коска прибра меча си, вдигна калвеса на Монца и тръгна към статуята на Воина. Херцог Салиер стоеше в сянката, готов за благородна смърт, в снежнобяла униформа със златни еполети.

— Как се стигна дотук? — мърмореше си той. Същият въпрос, който си задаваше Коска, докато се наливаше с евтино вино. Когато се събудеше пред прага на непозната къща. Когато извършваше поредното зле платено насилие. — Как се стигна дотук?

— Подценихте отровната амбиция на Орсо и безскрупулната компетентност на Муркато. Не се упреквайте толкова, всички го направихме.

Салиер погледна настрани.

— Въпросът беше риторичен. Но си прав, разбира се. Явно бях арогантен и наказанието ще е сурово. Смъртно. Но кой да очаква, че някаква млада жена ще започне да печели победа след победа? Как се смях, когато я направи своя заместничка, Коска. Как всички се смяхме, когато Орсо ѝ даде командването. Вече планирахме триумфа и как да си разделим земите му. А после смехът ни се превърна в плач, а?

— Често се случва.

— Това я прави велик воин, а мен слаб. Но пък аз никога не съм искал да съм воин. Щях да съм безмерно щастлив като обикновен херцог.

— Но сега сте нищо, както и аз. Такъв е животът.

— Време е за едно последно представление.

— И за двама ни.

Херцогът се ухили.

— Двойка умиращи лебеди, а, Коска?

— По-скоро стари пуяци. Защо не бягате, ваше превъзходителство?

— Признавам, че и аз се чудя. Май от гордост. Цял живот съм бил Велик херцог на Визерин и настоявам да умра такъв. Отказвам да съм дебелият господин Салиер, някога важна клечка.

— Гордост, а? Не бих казал, че това чувство ми е познато.

— Тогава защо не бягаш, Коска?

— Ами... — Защо не бягаше? Да стане просто господин Коска, някога важна клечка, който винаги е мислил само за собствената си кожа? Глупава любов? Откачена храброст? Стари дългове? Или за да може милостивата смърт да го отърве от бъдещ срам? — Вижте! — Той посочи към портата. — Само да си помислим за нея и се появява.

Носеше талинска униформа, косата ѝ беше прибрана под шлем, лицето ѝ бе строго. Точно като гладко избръснат млад офицер, нетърпелив да се захване с войната. Ако Коска не знаеше, можеше да се закълне, че няма да я познае. Може би нещо в походката? Бедрата или дължината на врата? Отново се замисли за жените в мъжки дрехи. Трябваше ли да го измъчват толкова?

— Монца! Притеснявах се, че няма да се появиш навреме!

— И да ви оставя да умрете героично сами? — Тръпката вървеше зад нея, с нагръдник, предпазители и шлем, откраднати от едър труп.
— Доколкото чувам, вече са пред портата на двореца.

— Толкова скоро? — Езикът на Салиер пробяга по дебелите му устни. — Къде е капитан Лангриер?

— Избяга. Явно славата не я привлича.

— Няма ли вече лоялност в Стирия?

— Ха, лоялност! — Коска подхвърли калвеса и Монца го хвана във въздуха. — Всеки е лоялен само към себе си. Има ли план, или просто ще чакаме Ганмарк?

— Дей! — Монца посочи тесните прозорчета на горния етаж. — Искам те там. Спусни решетката, щом спипаме Ганмарк. Или щом той ни спипа.

Момичето изглеждаше облекчено, че поне за малко няма да е насред опасностите. Коска знаеше, че това няма да продължи дълго.

— Добре, ще затворя капана. — Тя забърза към вратата.

— Останалите ще чакаме тук. Когато Ганмарк се появи, ще му кажем, че сме заловили Великия херцог Салиер. Ще се приближим с негово превъзходителство и... Нали разбирате, че всички може да умрем днес?

Херцогът се усмихна. Едната му буза потрепваше нервно.

— Аз не съм боец, генерал Муркато, но не съм и страхливец. Ако ще умра, то поне мога да се изплюя от гроба.

— Напълно съм съгласна — каза Монца.

— И аз — обади се Коска. — Макар че гробът си е гроб, с плюнка или не. Сигурна ли си, че ще дойде?

— Ще дойде.

— И тогава?

— Ще го убием — изръмжа Тръпката. Някой му беше дал щит и тежка брадва с шип от другата страна. Той замахна пробно със злоба.

Монца изпъна врат и преглътна.

— Ами ще изчакаме и ще видим.

— Ще изчакаме и ще видим — засмя се Коска. — Любимият ми план.

В далечината се чу трясък, викове и едваоловим звън на стомана. Монца опира с лявата си ръка дръжката на меча си.

— Чухте ли? — Отпуснатото лице на Салиер беше пребледняло. Стражите му, разпръснати из градината, опипваха оръжията си и не изглеждаха по-ентусиазирани. Това беше проблемът, когато си изправен пред смърт, както казваше Бена. Колкото повече приближава моментът, толкова по-страшен изглежда. Тръпката сякаш нямаше колебания. Може би нажеженото желязо ги бе прогорило. Коска също нямаше проблеми. Усмивката му се разширяваше с всеки миг. Дружелюбния седеше наблизо и хвърляше заровете си.

Вдигна поглед към нея с обичайното си празно изражение.

— Пет и четири.

— Това добре ли е?

Той сви рамене.

— Девет.

Монца повдигна вежди. Наистина беше събрала странна група. Но когато планът ти е откачен, ти трябват откачени да го изпълнят.

Нормалните могат да се изкушат да потърсят по-добра работа.

Нов трясък и тънък писък, този път по-близо. Войниците на Ганмарк си пробиваха път през двореца към градината в центъра. Дружелюбния хвърли заровете още веднъж, след което ги прибра и стисна меча си. Монца опитваше да стои спокойно, гледаше вратата към галерията с картини и коридора към останалата част на палата. Единственият вход.

През арката се подаде глава с шлем. Последвана от бронирano тяло. Талински сержант с меч и щит. Мина внимателно покрай решетката. Излезе предпазливо на открито и им се намръщи.

— Сержант — поздрави го жизнерадостно Коска.

— Капитане. — Мъжът се изпъна и свали оръжието си. Последваха го още няколко души. Добре въоръжени ветерани, готови за бой. Изглеждаха изненадани, но не и нещастни да видят свои хора в градината. — Той ли е? — попита сержантът и посочи Салиер.

— Той е — усмихна се Коска.

— Брей. Дебело копеле, а?

— Да, доста е тъстичък.

Появиха се още войници, а зад тях група щабни офицери, с мечове, но без брони. Начело вървеше мъж с меко лице, влажни очи и властно излъчване.

Ганмарк.

Монца може и да изпитваше мрачно задоволство, че бе предвидила действията му, но то бе изтикано от горещата омраза, когато го зърна. Генералът носеше дълъг меч на лявото си бедро и къс на дясното. Според традициите на Съюза.

— Обезопасете галерията! — нареди той и тръгна към градината.

— Не искам никакви щети по картините!

— Да, сър! — Мъжете се разтичаха да изпълнят заповедта. Много мъже. Монца ги наблюдаваше със стиснати зъби. Може би

твърде много, но вече нямаше накъде да се отстъпва. Единственото, което имаше значение, бе да убие Ганмарк.

— Генерале! — Коска се изпъна в поздрав. — Заловихме херцог Салиер.

— Виждам. Браво, капитане. Ще получите награда за бързината си. Изключителна бързина. — Той се поклони подигравателно. — Ваше превъзходителство, за мен е чест. Великият херцог Орсо ви праща братски поздрави.

— Да му сера на поздравите — озъби се Салиер.

— И съжаленията си, че не може да види поражението ви лично.

— Да му сера и на съжаленията.

— Несъмнено. — Ганмарк се обърна към Коска. — Сам ли беше? Коска кимна.

— Чакаше, сър, и гледаше това. — Махна към голямата статуя в центъра на градината.

— Воинът на Бонатин. — Ганмарк я обиколи и се усмихна на мраморния образ на Столикус. — На живо е още по-красив. Ще изглежда много добре в градините на Фонтецармо. — Беше само на пет крачки. Монца опита да затаи дъх, но сърцето ѝ биеше до пръсване. — Трябва да ви поздравя за чудесната колекция, ваше превъзходителство.

— Да ти сера на поздравленията.

— Явно серете навсякъде. Но пък за човек с вашите размери не е учудващо. Докарате го по-близо тоя дебелак.

Това беше моментът. Монца стисна калвеса и хвана Салиер под лакътя. Коска застана от другата му страна. Офицерите и войниците на Ганмарк се бяха разсеяли — гледаха статуята, Салиер, градината, галериите. Двама стояха до генерала, единият с изведен меч, но не изглеждаха нащрек. Не бяха подгответи. Нали уж всички бяха на една страна.

Дружелюбния стоеше неподвижно, като статуя с меч в ръка. Щитът на Тръпката беше отпуснат, но кокалчетата около дръжката на брадвата бяха побелели, а окото му трескаво оглеждаше противниците. Когато приближиха Салиер, Ганмарк се усмихна широко.

— Е, ваше превъзходителство. Още си спомням вдъхновяващата реч, която изнесохте при сформирането на Лигата на Осемте. Какво казахте? Че ще умрете, но няма да коленичите пред куче като Орсо?

Искам да ви видя на колене. — Той се усмихна на Монца, която бе само на две крачки. — Лейтенант, може... — Позна я и очите му се разшириха. Тя скочи напред и замахна към гърдите му.

Усети познатото издрънчаване на стомана в стомана. Ганмарк някак бе успял да извади меча си и да парира удара. Извъртя глава настани и остието на калвеса остави дълга резка по бузата му, преди да го избие настани.

След това в градината настана хаос.

Остието на Монца остави дълга резка по лицето на Ганмарк. Най-близкият офицер се опули.

Мечът на Дружелюбния се заби дълбоко в главата му, заклещи се и затворникът го пусна. И без това предпочитаše да работи отблизо. Извади сатъра и ножа и се наслади на познатите дръжки. Обзе го обичайното спокойствие — нещата вече бяха прости. Убий колкото се може повече, докато са изненадани. Изравни шансовете. Единайсет срещу двайсет и шест не беше достатъчно добре.

Наръга един червенокос офицер в корема, преди той да извади меча си, и заби сатъра в рамото му. Избегна нечие копие и войникът залитна покрай него. Дружелюбния го намушка под мишницата и остието изстърга в ръба на бронята. Чу се скърдане и решетката се спусна. Под арката стояха двама войници. Единият остана затворен в галерията заедно с останалите. Другият опита да се дръпне назад, но шиповете се забиха в корема му и го приковаха към пода. Той запища, но това вече нямаше значение. Вече всички пищяха.

Боят се пренесе в градината и четирите красиви коридора около нея. Коска събори един войник с удар през бедрата. Тръпката беше разсякъл един почти наполовина и сега отстъпваше, притиснат от други трима, назад към галерията със статуйте. Махаше бясно и издаваше някакви звуци между ръмжене и смях.

Червенокосият офицер куцукаше към коридора и оставяше кървава следа по лъскавия под. Дружелюбния скочи след него, отби тромавия меч и отнесе задната част на черепа му със сатъра. Затиснатият войник гъргореше и бълскаше безсмислено по решетките. Някакъв объркан офицер с родилен белег на бузата откъсна вниманието си от картините и извади меч.

Двама. Един и един. Дружелюбния почти се усмихна. Това поне го разбираше.

Монца замахна отново към Ганмарк, но един от войниците му ѝ препречи пътя и я бълсна с щита си. Тя се подхълзna, претърколи се и боят се развихри около нея.

Салиер извика, извади тънкия си меч и посече някакъв изненадан офицер през лицето. Хвърли се към Ганмарк с изненадваща за фигурата си пъргавина, но не беше достатъчно бърз — генералът отстъпи хладнокръвно настрани и го прониза в корема. Монца видя как окървавеното острие се подаде през бялата униформа. Точно както се бе подало през гърба на бялата риза на Бена.

— Ооох — изпъшка Салиер. Ганмарк го избута с крак и го отпрати към мраморния пиедестал на Воина. Херцогът падна на земята и стисна раната, от която бликаше кръв.

— Убийте ги! — изкреша Ганмарк. — Но пазете картините!

Двама войници се приближиха към Монца. Тя отскочи настрани, за да си препречат пътя. Единият замахна непредпазливо отгоре и тя го намушка в слабините, точно под бронята. Мъжът изпиша и падна на колене, но другият я атакува, преди да успее да отскочи. Едва успя да парира, а силата на удара почти изби калвеса от ръцете ѝ. Войникът я удари с щита си в корема и ѝ изкара въздуха. Тя се преви, а той вдигна меча си да я довърши, но изведенъж изкреша и падна. От врата му стърчеше стрела от арбалет. Монца видя Дей, която се подаваше от един прозорец.

Ганмарк махна към нея и викна:

— Убийте русокосата! — Дей изчезна навътре, а войниците под арката хукнаха да я намерят.

Салиер гледаше кръвта, която се процеждаше през пръстите му.

— Кой би помислил... че ще умра в бой? — Главата му клюмна към пиедестала на статуята.

— Нямат ли край изненадите? — Ганмарк откопча горното копче на униформата си, извади кърпичка, попи кръвта от лицето си и след това изтри кръвта на Салиер от меча. — Значи е вярно. Наистина си жива.

Монца възвърна дъха си и вдигна меча на брат си.

— Вярно е, духачо.

— Винаги съм се възхищавал на красноречието ти. — Онзи, когото беше наръгала в слабините, стенеше и се влачеше към изхода. Ганмарк пристъпи внимателно около него, прибра окървавената кърпичка и закопча униформата си. От галериите се чуваше трясък и викове, но за момента бяха сами в градината. Без да се броят разпилените наоколо трупове. — Само двамата, а? Отдавна не съм се сражавал наистина, но ще се постараю да не те разочаровам.

— Не се тревожи. Смъртта ти ще е напълно задоволителна.

Той се усмихна и влажните му очи се плъзнаха към меча й.

— С лявата ли се биеш?

— Реших да ти дам някакъв шанс.

— Трябва да отвърна на такава любезност. — Той прехвърли сръчно меча в другата си ръка и засе позиция. Ще почваме ли?

Монца не беше от тези, които чакат покана. Мушна, но той беше готов, пристъпи настрани и отвърна с две замахвания, високо и ниско. Остриетата им се сблъскаха и задрънчаха, улавящи слънчевите лъчи, проблясващи между дърветата. Безукорно лъснатите ботуши на Ганмарк се движеха по чакъла с танцьорска грация. Замахна към нея със светкавична скорост. Тя парира един, два пъти и едва успя да се извърти. Залитна, отстъпи няколко крачки, пое си дъх и застана в позиция.

„Не е добре да се бяга от врага, но понякога е за предпочтение пред алтернативата“, беше написал Фаранс.

Ганмарк пристъпи напред, блестящият връх на острието му се движеше в малки кръгчета.

— Боя се, че гардът ти е твърде ниско. Пълна си със страсть, но без дисциплина е бебешка работа.

— Защо не мълкнеш и не се биеш?

— О, мога да говоря и да те кълзам едновременно. — Ганмарк нападна устремно, избута я от единния край на градината до другия. Монца парише отчаяно, опитваше се и да нападне, но твърде рядко и без ефект.

Беше чуvalа, че е най-добрият фехтовач на света, и не бе трудно да го повярва, още повече че и той се биеше с лявата ръка. Много по-талантлив от най-добрата й форма, която бе стъпкана под ботуша на

Гоба и размазана в пропастта под Фонтецармо. Ганмарк беше по-бърз и по-сilen. Нейният шанс беше да е по-умна и по-мръсна. По-гневна.

Изпища, финтира наляво и замахна надясно. Ганмарк отскочи назад. Монца смъкна шлема си и го хвърли към главата му. Той приклекна, но шлемът все пак го забърса по темето и го накара да изпъшка. Монца продължи атаката, но генералът се отмести и тя успя само да закачи златния еполет на рамото му. Замахна отново, но той парира, вече възвърнал стойката си.

— Хитро.

— Шибай се отзад.

— Может и да ми дойде настроението, щом те убия.

Замахна към нея и Монца пристъпи напред, вместо да отстъпва. Дръжките на мечовете им се сплетоха. Опита да го препъне, но той се мръдна встрани, без да губи баланс. Ритна го в крака и коляното му за момент поддаде. Замахна злобно, но Ганмарк отскочи и мечът й удари някакъв храст с малки зелени листенца.

— Има и по-лесни начини за подрязване на плета, ако това целиш. — Той се хвърли напред със серия от разсичания, отблъсна я по чакъла. Монца прескочи някакъв войнишки труп и се скри зад краката на статуята. Мъчеше се да измисли някакъв начин, с който да го нападне. Откопча нагръдника и го остави да падне. Срещу майстор като Ганмарк нямаше да е от полза, а тежестта му само я уморяваше.

— Нямаш ли повече номера, Муркато?

— Ще измисля нещо, копеле!

— Мисли бързо. — Мечът му се стрелна между краката на статуята и я пропусна на косъм. — Няма да спечелиш само защото си ядосана. Или защото вярваш в справедливостта. Печели по-добрият, а не по-гневният.

Престори се, че ще мине откъм огромния десен крак, но вместо това тръгна в другата посока, като прескочи отпуснатия до пиедестала труп на Салиер. Монца го усети, отби меча и замахна към главата му, без елегантност, но пък със сила. Генералът приклекна навреме. Острието на калвеса удари добре оформения прасец на Столикус и откърти парченца мрамор. Тя едва успя да удържи оръжието и отстъпи. Ръката й беше изтръпната.

Ганмарк се намръщи и докосна пукнатината в статуята.

— Ама че вандализъм! — Скочи към нея и тя пак заотстъпва. Ботушите ѝ се хълзнаха по чакъла, а след това и по ливадата. Опитваше да намери някаква пролука, но Ганмарк предусещаше всичко и се справяше с майсторство и пристрастие. Дори не се бе задъхал. Колкото повече се биеха, толкова по-добре я опознаваше и шансовете ѝ намаляваха.

— Трябва да внимаваш с обратното замахване. Твърде е високо. Така се ограничаваш и се откриваш. — Тя замахна отново, но той отби с отегчение. — И твърде много накланяш меча надясно, когато се протягаш. — Монца мушна, Ганмарк парира и мечът му се изви около нейния. С минимално извъртане на китката той изтръгна калвеса от ръката ѝ и го прати на пътеката. — Видя ли?

Тя отстъпи смаяно назад. Видя блестящия връх на острието му. Мечът прониза лявата ѝ длан, мина покрай костите, заби се в рамото и прикова ръката ѝ към него — Ганмарк направо я наниза като месо и лук на гуркулски шиш. Болката дойде мигновено и тя изстена. Ганмарк изви меча и я събори безпомощно на колене.

— Ако мислиш, че е незаслужено, приеми, че е подарък от жителите на Каприл. — Отново завъртя меча си и Монца усети как върхът задълбава в рамото ѝ, а стоманата стърже в костите на ръката ѝ. Кръвта потече по униформата ѝ.

— Да ти го начукам! — Тя го заплю, защото ѝ оставаше само това или да запиши.

Ганмарк се усмихна тъжно.

— Много мило предложение, но брат ти беше по-добър тип. — Мечът му излезе от раната и Монца падна на четири крака, дишаше тежко. Затвори очи, очакваше острието да се забие между раменете ѝ, точно както при Бена.

Чудеше се дали ще боли много и дълго. Много може би, но едва ли продължително.

Чу как стъпките му се отдалечават по чакъла и вдигна глава. Ганмарк подпъхна крак под калвеса и го изрита към ръката си.

— Точка за мен. — Подхвърли меча и той се заби в тревата до нея с нежно поклащане. — Какво ще кажеш? Да играем две от три, а?

Дългият коридор в който се намираха стирийските произведения от колекцията на херцог Салиер, беше доукрасен с пет трупа. Найдобрата декорация за всеки дворец, но предвидливият диктатор трябва да ги сменя често, за да избегне неприятната миризма. Особено в топло време. Двама от дегизирани телохранители на Салиер и един от офицерите на Ганмарк лежаха в недостойни пози, но един от талинските войници бе успял да докара що-годе епична — беше се превил до маса с голяма орнаментирана ваза.

Друг войник се влачеше към вратата и оставяше червена следа по полирания под. Коска го беше наръгал в корема, точно под нагръдника. Трудно е да пълзиш и едновременно да държиш вътрешностите си да не изпаднат.

Това оставяше двама млади щабни офицери с блестящи мечове и гневни очи. Може би и двамата щяха да са приятни хора при други обстоятелства. Сигурно майките им ги обичаха, както и те тях. Определено не заслужаваха да умрат в този храм на алчността само защото бяха избрали една страна вместо друга. Но какъв избор имаше, освен да се постарае да ги убие? И най-мизерните охлювчета и плевели се борят за живот. Нима най-известният наемник в Стирия трябваше да отстъпва на този стандарт?

Двамата офицери се разделиха. Единият тръгна към високите прозорци, другият към картините. Изтикаха Коска към края на стаята, а най-вероятно и на живота му. Беше се изпотил под униформата, дробовете му горяха при всяко вдишване. Боят до смърт определено беше занимание за младите.

— Вижте, момчета — изсумтя той. — Защо не ми дойдете по един? Нямате ли чест?

— Чест ли? — озъби се единият. — Ние?

— Вие сте дегизирани, за да нападнете подло генерала ни! — изсъска другият, почервенял от гняв.

— Така е. — Коска смъкна върха на острието си. — Направо съм прободен от срам. Предавам се.

Левият не се хвана. Този вдясно го погледна объркано и отпусна меча си за момент. Коска хвърли ножа си по него.

Оръжието прелетя във въздуха, заби се в младежа и той се преви. Коска скочи към него, целеше се в гърдите. Може би офицерът беше твърде наведен, а може би мерникът му изневери, но мечът закачи

врата и отряза чисто главата, оправдавайки цялото точене. Тя отскочи, оплисквайки наоколо с кръв, и се удари в една от картините. Тялото падна напред, от врата бликнаха дълги струйки и запълзяха по пода.

Коска извика триумфално, но в този момент другият противник му налетя, размахващ меча бясно, сякаш щеше да тупа килим. Наемникът се наведе, отби, отскочи от дивашкия замах, спъна се в обезглавения труп, падна в кървавата локва и изпусна меча.

Офицерът изкрещя и скочи, за да довърши работата. Ръката на Коска посегна към най-близкото нещо, сграбчи го и го хвърли. Отряzanата глава. Тя утели младежа в лицето и той залитна. Коска намери оръжието си и се завъртя. Ръцете, дрехите, лицето и мечът му бяха омазани с кръв. Напълно подходящо за човек с неговия живот.

Офицерът отново налетя с дивашки удари. Коска гледаше да отстъпва максимално бързо, без да падне, и симулираше изтощение, макар че не му се налагаше да се преструва много. Бълсна се в масата и лявата му ръка затършува отзад, напипа гърлото на вазата. Офицерът скочи напред с триумфален вик, който се превърна в смаяно възклижение, когато вазата полетя към главата му. Успя да я разбие с дръжката и керамичните парчета се разхвърчаха наоколо. Това обаче го остави отворен за момент и Коска се хвърли отчаяно напред. Острието срещна лека съпротива, докато пронизваше бузата и излизаше през тила на противника му. Като по учебник.

— Ох. — Младежът залитна, когато Коска издърпа меча си и отскочи настрани. — Това... — Погледът му беше изненадан, като на човек, който се е събудил след пиянски запой и е открил, че са го обрали и са го вързали гол на уличен стълб. Коска не помнеше дали подобно нещо му се бе случило в Уестпорт или Етрисани. Онези години малко му се сливаха.

— Костаааан? — Офицерът бавно замахна и Коска отстъпи и го оставил да се върти в кръг. Младежът падна, после се изправи. Кръвта се процеждаше през малката рана до носа. Окото над нея потрепваше, лицето му вече почваше да посивява.

— Ти... шиш...

— Моля?

Офицерът вдигна меч и нападна. Нападна стената. Удари се в картината с къпещото се момиче и сряза платното. След това залитна

назад и я събори върху себе си. Единият му ботуш се подаваше под резбованата рамка. Не помръдна повече.

— Късметлийско копеле — прошепна Коска. Да умре под гола жена. Това си беше негова стара мечта.

Раната в рамото на Монца пареше. Тази на лявата ѝ длан гореше още по-лошо. Пръстите ѝ бяха лепкави от кръв. Не можеше да стисне юмрук, камо ли да хване меч. Нямаше избор. Смъкна ръкавицата от десницата си със зъби и стисна дръжката на калвеса. Потрошени кости на пръстите ѝ се размърдаха, но кутрето продължаваше да стърчи настрани.

— А. Минаваме с дясната ли? — Ганмарк подхвърли меча си във въздуха и го хвана с ловкостта на цирков артист. — Винаги съм се възхищавал на устрема ти, дори да не е насочен в правилна посока. И сега ще отмъщаваш ли?

— Ще отмъщавам — озъби се тя.

— Отмъщение. Каква полза, дори да успееш? Цялото това влагане на усилия, пари, болка, кръв — за какво? Кой има полза от това? — Тъжните му очи я гледаха как бавно се надига. — Не и жертвите. Те си изгниват. Не и тези, на които се отмъщава. И те са трупове. И какво, остават отмъщаващите? Мислиш ли, че спят по-спокойно, след като натрупат убийство след убийство? Като посят кървавите семена на стотици нови отмъщения? — Тя се олюя; мъчеше се да измисли начин да го убие. — Предполагам, че всички онези трупове в Уестпорт са твоя работа? Убийствата в „Кардоти“, като пропорционално продължение?

— Направих каквото трябваше!

— А, каквото трябваше. Любимото извинение за безброй извършени злини. — Той затанцува около нея. Мечовете им се сблъскаха, един, два пъти. Ганмарк мушна, тя парира и мушна в отговор. Всеки сблъсък изпращаше вълни от болка в ръката ѝ. Стисна зъби и докара най-мрачното си изражение, но не можеше да прикрие колко я боли и колко тромава е всъщност. Ако шансовете ѝ с лявата бяха нищожни, то с дясната бяха практически нулеви и генералът го знаеше.

— Нямам представа защо Орисиите са избрали да те спасят, но трябваше да се възползваш от възможността и да изчезнеш. Нека не се преструваме, че двамата с брат ти не заслужавахте това, което получихте.

— Шибай се! Не съм заслужила това! — Докато изричаше думите, все пак се зачуди. — Поне брат ми не го заслужаваше!

Ганмарк изсумтя.

— Никой не е по-склонен да прости на красив мъж от мен, но брат ти беше подъл страхливец. Очарователен, алчен, безскрупулен, безгръбначен паразит. Изключително долен характер. Единственото, което го повдигаше от дъното, беше ти. — Той скочи към нея със смъртоносна скорост и Монца отстъпи назад, бълсна се в една череша и падна сред дъжд от бели цветчета. Генералът можеше да я прониже, но стоеше като статуя и се усмихваше, докато гледаше как се мъчи да се изправи.

— Нека си говорим с факти, генерал Муркато. Въпреки неоспоримите ти таланти никога не си била символ на добродетелност. Сигурно има сто хиляди души с мотив да хвърлят омразния ти труп от терасата!

— Не и Орсо. Той нямаше! — Прицели се ниско в бедрото му, но той отби меча с лекота.

— Шегата не е смешна. Да се оправдаваш пред съдията, когато доказателствата са повече от очевидни? — Движеше се като майстор художник, нанасящ боя върху платно, и я изтикваше назад по пътеката. — Колко смърт си причинила? Колко разрушение? Ти си разбойничка! Прочута печалбарка! Червей, надебелял от трупа на Стирия! — Три бързи удара като скулптор с чук и длето, отмятащи меча ѝ в различни посоки. — И казваш, че не си го заслужила? Така наречената ти дясната ръка не става за нищо. По-добре спри да се посрещаш.

Монца опита уморено, болезнено и несръчно пробождане. Той го отби с отвращение и пристъпи встрани, оставяйки я да залитне. Монца очакваше да я прониже в гърба, но вместо това той я ритна в задника и тя падна на алеята. Мечът на Бена отново се изхлузи от схванатите ѝ пръсти. Монца остана да лежи за момент, после се надигна на колене. Нямаше смисъл да става. Щом я пронижеше, отново щеше да се просне. Дясната ѝ ръка трепереше и болеше. Откраднатата униформа беше подгизнала от кръв от раната в лявото рамо.

Ганмарк изви китка, отсече едно цвете и то падна право в протегнатата му длан. Той го вдигна към носа си и го помириса.

— Хубав ден и приятно местенце да умреш. Трябваше да те довършим още във Фонтецармо, заедно с брат ти. Но и тук става.

Тя не можеше да измисли достатъчно обидни думи, затова просто го заплю. Плонката ѝ се стече по бузата, врата и натруфената му униформа. Не беше голямо отмъщение, но по-добре от нищо. Ганмарк се намръщи.

— Перфектни обноски до самия край.

Очите му се стрелнаха настрани и той отскочи от нещо блестящо, което се заби в близката саксия. Метателен нож.

Чу се ръмжене и Коска го нападна като бясно куче, изтика го по алеята.

— Коска! — Монца залази към меча си. — Закъсняваш, както винаги.

— Имах малко работа отсреща — изръмжа старият наемник и мълкна, за да си поеме дъх.

— Никомо Коска? — Ганмарк се намръщи. — Мислех, че си мъртъв.

— Винаги е имало фалшиви слухове за смъртта ми. Зложелателни помисли...

— От страна на многобройните му врагове. — Монца се изправи и отърси слабостта от крайниците си. — Като искаше да ме убиеш, трябваше да го направиш, вместо да дрънкаш.

Ганмарк бавно отстъпи и измъкна късия си меч с лявата ръка. Насочи го към Монца, а дългия към Коска, местеше поглед между двамата.

— Е, още има време.

Тръпката не беше на себе си. Или пък най-сетне беше. Болката го подлудяваше. Или пък единственото му око не работеше както трябва. А може и да беше опиянен от непрестанното пущене на хъск през последните дни. Каквато и да беше причината, се намираше в ада.

И му харесваше.

Дългият коридор пулсираше, блестеше и се люшкаше като развълнувана вода. Слънчевата светлина нахлуваше и сияеше през

безброй проблясващи стъкла. Статуите лъщяха, усмихваха се и го подкрепяха. Може и да беше с едно око по-малко, но виждаше нещата по-ясно. Болката беше помела всички колебания, страхове, въпроси и избори. Всичките глупости, които му тежаха. Всичките глупости, които бяха слабост, лъжи и загуба на време. Преди се притесняваше, че нещата са сложни, а те бяха красиви и ужасно прости. Брадвата му разполагаше с всички отговори.

Острието отрази светлината и остави трептящо бяло петно, когато се заби в нечия ръка. Плющене на дрехи. Разкъсана плът. Разцепени кости. Окървавен метал. Някакво копие се удари в щита му и той усети сладкото ръмжене в устата си, докато замахваше с брадвата. Удари нагръдника и му оставил сериозна вдълбнатина. Тялото падна върху някаква урна, пръсна я и се завъргла сред керамичните парченца.

Светът се бе обърнал наопаки като лъскавите вътрешности на офицера, когото бе изкормил преди малко. Преди, когато се биеше, се уморяваше. Сега ставаше по-сilen. Гневът кипеше и се изливаше от него, караше кожата му да пари. С всеки удар нарастваше, напираше в мускулите му и трябваше да го изкреши, да го изплаче, изсмее, изтанцува.

Отблъсна нечий меч с щита си и го изби от ръката на войника. Прегърна го и го целуна по лицето. Изръмжа и се затича, бълсна го в една статуя, която падна върху друга и се начупи на пода сред облаци прах.

Мъжът изстена и опита да се завърти. Брадвата на Тръпката се стовари върху шлема му с глуcho издрънчаване. От носа му рука кръв.

— Умри бе! — Тръпката удари отстрани и отметна главата му. — Умри! — Нов замах и вратът изхрущя като чорап, пълен с чакъл. — Умри! Умри! — Дрън, дрън, като миене на съдовете в потока след вечеря. Някаква статуя го гледаше неодобрително.

— Мен ли зяпащ бе? — Тръпката разби главата й с брадвата. След това скочи на някого, без да осъзнава как се е озовал там. Забиваше ръба на щита си в лицето, докато то не се превърна на червена пихтия. Чуваше как някой шепне в ухото му. Луд, съскащ, хриплив глас.

— Аз съм направен от смърт. Аз съм Великият изравнител. Аз съм бурята по Височините. — Гласът на Кървавия Девет, но идваше от

неговото гърло. Коридорът беше пълен с парчета от паднали мъже и статуи. — Ей. — Тръпката посочи с окървавената брадва към последния оцелял, който се присвиваше в другия край на помещението. — Виждам те, шибаняк. Никой няма да се измъкне. — Осъзна, че говори на северняшки. Човекът не можеше да го разбере. Не че имаше значение.

Очевидно схващаше смисъла.

Монца се напрягаше до последен предел, ръмжеше, мушкаше и сечеше тромаво, без да спира нито за миг. Ганмарк отстъпваше, минаваше през слънчево място, сянка и отново слънчево, намръщено съсредоточен. Очите му се местеха между двамата, оръжията му парираха нейното и това на Коска, който нападаше през колонадата отдясно. Тежкото им дишане, забързаните стъпки и дрънченето на стоманата отекваха под издигнатия таван.

Монца замахна, без да обръща внимание на изгарящата болка в юмрука си, и за пореден път отби удара на късия меч. Ганмарк се извире да отбие един от ударите на Коска с дългия и се откри. Монца се усмихна и тъкмо да го прониже, нещо се разби в прозореца до главата й и я обсипа със стъклла. Стори й се, че чува Тръпката: ревеще нещо на северняшки от другата страна. Ганмарк избегна удара на Коска, шмугна се между две колони и отстъпи по тревата към центъра на градината.

— Стегни се и го убий това копеле — изхриптя Коска.

— Опитвам. Мини вляво.

— Добре, ляво. — Разделиха се и изтласкаха Ганмарк към статуята. Вече изглеждаше изтощен. Дишаше тежко, меките му бузи бяха почервенели и лъщяха от пот. Тя се усмихна и финтира, усещайки победата. Усмивката й се стопи, когато генералът скочи към нея. Монца избегна първия удар и замахна към врата му, но Ганмарк парира. Съвсем не беше толкова уморен, колкото изглеждаше, за разлика от нея. Монца стъпи накриво и залитна. Ганмарк замахна и мечът му остави дълбока резка на бедрото й. Тя опита да се отдръпне, падна, претърколи се и калвесът изхвръкна от скованите ѝ пръсти.

Коска изкрещя като луд и скочи към него. Ганмарк се наведе под удара му, протегна се отдолу и го прониза ловко в корема. Мечът на

Коска се удари в пищяла на Воина и изхвърча от ръката му, заедно с парченца от статуята. Генералът измъкна оръжието си и Коска се свлече на колене и изпъшка.

— Готово. — Ганмарк се обърна към нея. Най-прочутото произведение на Бонатин се извисяваше над него. Няколко късчета от глезена се отрониха. Мястото беше напукано и от предишния удар на Монца. — Трябва да призная, че ме накарахте да се поизпотя. Ти си жена, или по-скоро беше, с невероятна решимост. — Коска се влачеше по калдъръма към тях. — Но гледаш само напред и не поглеждаш към онова, което става около теб. Към естеството на великата война, в която участвуаш. Към хората, които са ти най-близки. — Ганмарк извади отново кърпичката, попи потта си и внимателно обърса кръвта от меча. — Херцог Орсо и Талинс може да са средство в ръцете на „Валинт и Балк“, но ти си само едно просто острие. — Докосна блестящия връх на меча си с пръст. — Винаги мушкащо, винаги убиващо, но без да се запита защо. — Чу се леко пукане и мечът на статуята зад него леко се разклати. — Както и да е. Вече няма значение. За теб битката приключи. — Ганмарк — продължаваше да се усмихва тъжно — пристъпи към нея. — Последните ти жалки думи?

— Умри — изръмжа Монца през стиснати зъби. Воинът се наклони леко.

— След теб обаче.

Чу се тръсък. Кракът на Воина се пречупи и огромната статуя полетя неудържимо напред.

Ганмарк дори не успя да се обърне. Гигантският меч на Столикус го улучи между раменете, събори го на колене, излезе през корема му, разби се в калдъръма и опръска охлузеното лице на Монца с кръв и отломки. Ходилата останаха на пиедестала, а останалото от краката се натроши на мускулести късове след облак бял мраморен прах. Цял от бедрата нагоре, най-великият воин се взираше мрачно в генерала на Орсо, когото бе затиснал и пронизал с гигантския си меч.

Ганмарк изгъргори като вода, изтичаща от вана, и изкашля кръв върху униформата си. Главата му клюмна, мечът падна от безжизнената му ръка.

За момент се възцари тишина.

— Ей на това му викам късмет — изхриптя Коска. — За него лош де.

Четирима мъртви, оставаха трима. Монца видя как някой надничка от колонадата, направи гримаса и хвана меча си. Не беше сигурна коя от двете ѝ ръце е по-зле. Появи се Дей, със зареден арбалет. Дружелюбния се тътреше зад нея с нож и сатър в отпуснатите си ръце.

— Довърши ли го? — попита момичето.

Монца погледна пронизания от бронзовото острие Ганмарк.

— Столикус го довърши.

Коска беше допълзял до една череша и бе опрял гръб на стъблото. Приличаше на човек, който си почива в топъл пролетен ден. Ако не беше окървавената ръка, с която притискаше корема си. Монца изкуцука до него, заби меча си в тревата и клекна.

— Дай да видя. — Замота се с копчетата на униформата, но преди да стигне до второто, Коска хвана ръцете ѝ — осакатената и току-що прободената — и изпъшка:

— От години чакам да ми разкъсаш дрехите, но точно днес ще ти откажа. Свършен съм.

— Ти? Никога.

Той стисна ръцете ѝ по-силно.

— Право в корема, Монца. Свършен съм. — Очите му се стрелнаха към портата и Монца чак сега чу виковете на войниците, които се мъчеха да отворят решетката. — Скоро ще си имате други проблеми. Все пак стигна до четири от седем, момиче. — Той се усмихна. — Не очаквах да ги докараш дотолкова.

— Четири от седем — прошепна Дружелюбния зад нея.

— Иска ми се и Орсо да бе сред тях.

— Е. — Коска повдигна вежди. — Желанията са хубаво нещо, но не вярвам, че ще успееш да ги убиеш всичките.

Тръпката се приближи бавно. Дори не обърна внимание на трупа на Ганмарк.

— Няма ли други?

— Тук не. — Дружелюбния кимна към решетката. — Но там има.

— Явно. — Севернякът спря до тях. Отпуснатата брадва, нащърбеният щит, бледото лице и бинтовете бяха опръскани и омазани с тъмночервено.

— Добре ли си? — попита Монца.

— Честно казано, не знам.

— Питам дали си ранен?

Той докосна бинтовете с ръка.

— Не повече, отколкото преди да започнем... Днес май съм любим на луната, както казват по хълмовете. — Okото му се стрелна към окървавеното й рамо и прободената длан. — Тече ти кръв.

— Ще ми мине.

— Да те превържа?

Тя кимна към портата, където глъчката на талинските войници се усилваше.

— Ще сме късметлии, ако имаме време да умрем от загуба на кръв.

— Сега какво?

Отвори уста, но не каза нищо. Нямаше смисъл да се бие, дори да разполагаше със сила. Дворецът беше пълен с войници на Орсо. Нямаше смисъл да се предава, дори да беше от този тип. Щяха да имат късмет, ако ги откараха до Фонтецармо, преди да ги убият. Бена винаги я предупреждаваше, че не мисли достатъчно напред, и май имаше право...

— Имам идея. — Лицето на Дей се озари от неочеквана усмивка. Монца проследи сочещия й към покрива пръст и примижа срещу слънцето. На фона на яркото небе клечеше черна фигура.

— А, добър ви ден! — Не очакваше, че някога ще е толкова доволна да чуе дразнещото квичене на Кастор Морвийр. — Исках да видя известната колекция на херцога на Визерин, но май съм се объркал! Някой от вас, любезни люде, да знае къде мога да я открия? Чух, че притежавал най-великата творба на Бонатин!

Монца посочи през рамо с окървавения си палец падналата статуя.

— На живо не е толкова хубава!

Витари се появи до отровителя и започна да спуска въже.

— Спасени сме — каза Дружелюбния със същия тон, с който щеше да каже: „Мъртви сме“.

На Монца не ѝ бяха останали сили да се зарадва. Даже не знаеше да се радва ли въобще.

— Дей, Тръпка, качвайте се.

Дей хвърли арбалета и се затича. Севернякът се намръщи към Монца, но я последва.

Дружелюбния кимна към Коска.

— Ами той?

Старият наемник се бе унесъл, очите му бяха затворени.

— Ще трябва да го пренесем. Вдигни го.

Затворникът пъхна една ръка под гърба му и понечи да го вдигне. Коска трепна, отвори очи и се намръщи.

— Ох! Не, не, не...

Дружелюбния го положи внимателно на земята. Коска поклати глава, дишаше тежко.

— Няма да си изхрача дробовете по въжето само за да умра на покрива. Мястото е добро, а и времето също. Обещавах си да го направя от години. Веднъж пък може да си удържа на думата.

Монца клекна до него.

— Предпочитам да те нарека лъжец отново, но да продължиш да ми пазиш гърба.

— Стоях там... само защото ми харесва задникът ти. — Той се намръщи, оголи зъби и изстена.

Тропането по решетката се усилваше.

Дружелюбния му подаде меча.

— Ще дойдат. Искаш ли го?

— За какво ми е? Точно играта с него ме докара до това положение. — Опита да се намести, направи гримаса и се отпусна отново. Кожата му бе започнала да придобива восъчния оттенък на труп.

Витари и Морвийр успяха да прехвърлят Тръпката през парапета. Монца се обърна към Дружелюбния.

— Твой ред е.

Той я погледна, после се обърна към Коска.

— Искаш ли да остана?

Старият наемник стисна огромната му ръка и се усмихна.

— Дълбоко съм трогнат от предложението ти. Но не, приятелю. По-добре да остана сам. Хвърли заровете си заради мен.

— Ще ги хвърля. — Дружелюбния тръгна към въжето, без да се обръща. Монца го изгледа. Краката, рамото и ръцете ѝ горяха. Всъщност всичко я болеше. Обходи с очи пръснатите в градината

трупове. Сладка победа. Сладко отмъщение. Хора, превърнати в мърша.

— Направи ми една услуга — каза Коска с тъжна усмивка, сякаш отгатнал мислите ѝ.

— Ти се върна за мен, нали? Каквото кажеш.

— Прости ми.

Тя изхлипа — полуплач, полусмях.

— Какво да ти простя? Нали аз те предадох!

— Какво значение има? Коварството е навсякъде. Прошката е рядкост. Искам да си отида без дългове. Освен парите, дето дължа в Осприя. И в Адуа. И в Дагоска. — Той махна немощно с окървавената си ръка. — Да се ограничим до дълговете към теб.

— Това мога да направя. Вече сме квит.

— Добре. Живях като лайно. Доволен съм, че поне умирам както трябва. Тръгвай.

Част от нея искаше да остане, когато войниците на Орсо нахлуеха, и да се увери, че всички дългове са платени. Но не чак толкова голяма част. Не се влияеше особено от сантименти. Орсо трябваше да умре и ако тя загинеше тук, кой щеше да го убие? Измъкна калвеса от земята, прибра го в ножницата и тръгна без повече приказки. Думите бяха излишни в подобен миг. Тя изкуцука до въжето и го уви около бедрата и китката си.

— Давай!

От покрива се виждаше целият град. Широката извивка на Визер и елегантните мостове. Множеството кули и извисяващите се пущеци от пожарите. Дей беше намерила отнякъде круша и я гризеше лакомо. Вятърът развяваше русите ѝ къдици, а сокът капеше по брадичката ѝ.

Морвийр посочи с брадичка кръвопролитието в градината.

— С облекчение забелязвам, че в мое отсъствие сте свели клането до необходимия минимум.

— Някои неща не се променят — озъби се Монца.

— Коска? — попита Витари.

— Няма да дойде.

Морвийр се усмихна мръсно.

— Този път не успя да си спаси кожицата, а? Значи дори пияница може в крайна сметка да се промени.

Въпреки че я беше спасил, Монца щеше да го прониже, ако разполагаше с поне една здрава ръка. Като гледаше как се мръщи Витари, и тя се чувствуваше по същия начин.

— Да оставим щастливите поздравления за лодката — каза Витари. — Градът е пълен с войници на Орсо. Време е да отплаваме към морето.

Монца погледна надолу за последен път. В градината всичко бе спокойно. Салиер се бе свлякъл от пиедестала и лежеше по гръб, с разперени ръце, сякаш приветстваше скъп приятел. Ганмарк лежеше по очи, пронизан от огромния бронзов меч на статуята, главата му сякаш се поклаща. Коска седеше със затворени очи и ръце в скуга, а на лицето му имаше лека усмивка. Откраднатата му униформа беше обсипана с бели цветчета.

— Коска, Коска — прошепна Монца. — Какво ще правя без теб?

V

ПУРАНТИ

Наемниците са жадни за власт, недисциплинирани и нелоялни; смели пред приятeli и страхливи пред врага; не се боят от Бог и не вярват на другарите си; избягват поражението само като избягват битката; в мирно време страдаш от тях, а по време на война от врага.

Николо Макиавели

Две години половината от Хилядата меча се преструваше, че се бие с другата половина. Коска, когато беше достатъчно трезвен, за да говори, се хвалеше, че никога не са печелели толкова много, без да правят нищо. Опразниха хазните на Никанте и Афоя и тръгнаха на север, заради внезапно възцарилия се мир. Търсеха нови войни, от които да печелят, или амбициозни работодатели, които да ги започнат.

Никой не беше по-амбициозен от Орсо, новия Велик херцог на Талинс, взел властта, след като брат му бе ритнат от любимия си кон. Херцогът нямаше търпение да подпише договор с прочутата Монцаро Муркато. Особено след като враговете му от Етрея бяха наели прословутия Никомо Коска.

Разбира се, беше трудно да се стигне до битка. Двете страни обикаляха като страхливци в кръчмарски бой, правеха множество скъпи маневри, нанасяха големи щети на фермерите и почти никакви на себе си. Най-накрая се наложи да се срещнат в житата до село Афиери, където трябваше да последва битка. Или поне нещо подобно.

Вечерта Монца имаше неочекван посетител в шатрата си. Самият херцог Орсо.

— Ваше превъзходителство, не очаквах...

— Няма нужда от любезности. Знам какво е планирал за утре Никомо Коска.

Монца се намръщи.

— Вероятно да се бие, както и аз.

— Той не планира подобно нещо, както и ти. През последните две години вие двамата се подигравате с работодателите си. Не желая да ме правят на глупак. Ако искам, мога да гледам фалшиви битки в театъра, за доста по-евтино. Затова ще ви платя двойно, ако се биете наистина.

Монца не очакваше подобно нещо.

— Аз...

— Знам, че си лоялна към него. Уважавам това. Всеки трябва да държи на нещо в живота си. Но Коска е минало, а аз реших, че ти ще си бъдещето. Брат ти е съгласен с мен.

Монца определено не очакваше това. Погледна Бена, който се усмихна.

— Така е по-добре. Заслужаваш да водиш.

— Аз не мога... другите капитани няма да...

— Вече говорих с тях — каза Бена. — С всички освен с Верния, но старото куче ще тръгне след теб, като види накъде духа вятърът. Писнало им е от пиянството и глупостите на Коска. Искат дългосрочен договор и командир, с който да се гордеят. Искат теб.

Херцогът на Талинс ги гледаше. Монца не можеше да си позволи колебания пред него.

— Приемам, разбира се. Спечелихте ме още като казахте, че ще платите двойно — излъга тя.

Орсо се усмихна.

— Усещам, че двамата ще сме си много полезни, генерал Муркато. Очаквам вести за утрешната ви победа. — След това излезе.

Входът на шатрата изплюющя, а Монца зашлени брат си и го събори на земята.

— Какво направи, Бена? Какво направи?!

Той я изгледа навъсено и докосна разкървавената си уста.

— Мислех, че ще си доволна.

— Напротив! Мислел си, че ти ще си доволен. Е, надявам се, че си.

Но нямаше какво да прави, освен да му прости и да се възползва от обстоятелствата. Той ѝ беше брат. Единственият, който я познаваше истински. Сесария, Виктус, Андич и останалите капитани се бяха съгласили. Беше им писнало от Никомо Коска. Нямаше връщане. На следващия ден по зазоряване заповядда на войниците си да щурмуват истински. Какво друго можеше да направи?

Вечерта седеше в стола на Коска, Бена се хилеше до нея, а новозабогателите капитани пиеха за нейно здраве. Всички — освен нея — се смееха. Тя мислеше за Коска, за всичко, на което я бе научил и което му дължеше, и как му се бе отплатила. Не беше в настроение да празнува.

Освен това беше капитан-генерал на Хилядата меча. Не можеше да си позволи да се смее.

ШЕСТИЦИ

Заровете показваха шестици.

В Съюза наричаха това хвърляне слънца, като слънцето на знамето им. В Баол го наричаха двойно, защото казиното плащаше двойно. В Гуркул бе Пророка или Императора, в зависимост от лоялността на хората. В Тонд беше Златната дузина. В Хилядата острова — Дванайсетте вятъра. В Убежището наричаха двете шестици Тъмничаря, защото тъмничарят винаги печели. В целия Кръг на света хората се радваха при този резултат, но на Дружелюбния му беше все едно. Той не печелеше нищо. Насочи вниманието си към големия мост на Пуранти и хората, които вървяха по него.

Лицата на статуите бяха изгладени от времето, настилката беше напукана, а парапетът изронен, но шестте арки все още се извисяваха грациозно, без да се притесняват от огромната височина. Големите каменни постаменти, на които стояха, високи шест пъти по шест разтега, все още отблъскваха бурната вода. Имперският мост беше на повече от шестстотин години, но си оставаше единственият път през дефилето на Пура по това време на годината. Единственият сухоземен път към Осприя.

Армията на Великия херцог Рогонт маршируващ стройно, в редица по шестима. Тропотът на ботушите беше като могъщо сърце, допълнен от подрънкването на доспехи и юзди, подвижните на офицерите, мърморенето на зяпачите и бученето на водата отдолу. Преминаваха цяла сутрин, по роти, батальони и полкове. Движеща се гора от копия, проблясващ метал и прорита кожа. Прашни, мръсни, решителни лица. Гордите флагове висяха отпуснати в безветренния ден. Редица номер шестстотин беше преминала преди малко. Около четири хиляди души бяха прекосили реката, а оставаха поне още толкова. Продължаваха да вървят — шест, по шест, по шест.

— Добър ред. Като за отстъпление. — След Визерин гласът на Тръпката беше преминал в гърлен шепот.

— Това е специалитетът на Рогонт — изсумтя Витари. — Има страшно много практика.

— Човек трябва да оцени иронията — обади се Морвийр, който наблюдаваше преминаващата войска с леко мръщене. — Днешните горди легиони маршират върху останките на вчерашната империя. Така е с военния блясък. Високомерие от плът.

— Невероятно проницателно — подметна Муркато. — Пътуването с великия Морвийр е едновременно приятно и образователно.

— Аз съм едновременно философ и отровител. Не се притеснявайте, заплащането ми покрива и двете. Възнаграждението е за безкрайната ми мъдрост, отровата е без пари.

— Нима късметът ни няма край? — озъби се тя.

— Има ли въобще начало? — измърмори Витари.

Групата беше намаляла до шестима и бяха по-изнервени от всяко. Муркато бе спуснала качулката си и се виждаше само острият ѝ нос, брадичката и намръщената уста. Тръпката беше с наполовина бинтована глава. Другата половина беше млечнобяла, а здравото му око бе хлътнало в тъмен кръг. Витари седеше, провесила крака през парапета. Беше се облегнала на една счупена колона, луничавото ѝ лице бе обърнато към яркото слънце. Морвийр се мръщеше към бурната вода. Ученичката му седеше до него и ядеше сладкиш. И Дружелюбния беше тук, разбира се. Шестима. Коска беше мъртъв. Въпреки името си Дружелюбния рядко задържаше приятели.

— Като говорим за възнаграждение — продължи Морвийр, — трябва да посетим най-близката банка и да изтеглим пари. Не обичам да остават дългове между мен и работодателите. Това внася кисел привкус в нашето меденосладко общуване.

— Сладко — измляска Дей, макар че не беше ясно дали говори за общуването, или за сладкиша.

— Дължиш ми за смъртта на генерал Ганмарк. Ролята ми беше малка, но основна, защото предотвратих гибелта ви. Освен това трябва да подменя екипировката, която бе така безответственно изгубена във Визерин. Нужно ли е да споменавам, че ако ми беше позволила да се погрижа за проблемните фермери, както настоявах, нямаше да се...

— Достатъчно — изсъска Муркато. — Не ти плащам, за да ми припомняш грешките.

— Това сигурно също е от бесплатните услуги. — Витари се съмкна от парапета. Дей лапна последното парче сладкиш и си облиза

пръстите. Всички се раздвижаха, освен Дружелюбния. Той продължаваше да гледа водата.

— Време е да тръгваме — каза Муркато.

— Да. Връщам се в Талинс.

— Какво?

— Саджаам щеше да ми изпрати вест тук, но няма никого.

— Талинс е далече. Има война.

— Това е Стирия. Винаги има война.

Очите ѝ бяха почти скрити от качулката. Останалите го гледаха мълчаливо. Хората рядко се вълнуваха, когато се махаше — той също, впрочем.

— Сигурен ли си?

— Да. — Беше видял половин Стирия — Уестпорт, Сипани, Визерин и провинцията между тях — и я мразеше. Едно време при Саджаам се чувстваше уплашен и притиснат и мечтаеше за Убежището. Сега тези дни, със сладникавата миризма на хъск, безкрайните игри на карти, събирането на ракет и редките моменти на предсказуемо и организирано насилие му се струваха като щастлив сън. Тук всеки ден беше под различно небе и нямаше нищо за него. Муркато носеше хаос и той вече не искаше да е с нея.

— Вземи това. — Тя му подаде кесия.

— Не съм тук заради парите.

— Вземи ги. Заслужаваш много повече. Това поне ще улесни пътуването ти.

Той се оставил да натика кесията в ръцете му.

— Дано късметът да те следва — обади се Тръпката.

Дружелюбния кимна.

— Днес светът е направен от шестици.

— Дано тогава шестиците те следват.

— Ще ме следват, независимо дали ги искам. — Дружелюбния хвала заровете, уви ги внимателно в кърпата и ги прибра във вътрешния си джоб. Тръгна през безкрайния поток войници, минаващи над безкрайно течащата вода, без да поглежда назад. Насочи се към по-мизерната част на града на западния бряг на реката. Разсейваше се, като броеше крачките, които щеше да извърви до Талинс. Беше направил триста шейсет и шест от сбогуването...

— Господин Дружелюбен! — Той трепна и се обърна, ръцете му посегнаха към ножа и сатъра. Един човек се беше облегнал на един праг, ръцете му бяха скръстени, лицето му бе в сянка. — Какви са шансовете да се срещнем тук? — Гласът беше ужасно познат. — Е, ти разбиращ от шансове повече от мен. Но съм сигурен, и двамата ще се съгласим, че са доста щастливи.

— Съгласен съм — отвърна Дружелюбния и се усмихна.

— Брей, имам чувството, че съм хвърлил шестици — каза човекът.

МАЙСТОРЪТ НА ОЧИ

Тръпката отвори вратата, звънчето издрънча и двамата с Монца влязоха. Вътре беше мрачно. Светлината влизаше през единствения прозорец и падаше върху мраморния тезгях, зад който се издигаха прашни рафтове. В дъното имаше голям стол с кожена подложка за главата и висяща над него лампа. Изглеждаше почти уютен, ако не бяха кайшите, които трябваше да удържат седящия. На масата до него бяха подредени инструменти. Скалпели, игли, скоби, щипци. Инструменти на хирург.

Едно време щеше да потръпне от тази гледка — и да потвърди с това името си, но не и сега. Беше научил урока от изваждането на окото. На света вече не бяха останали по-големи ужаси. Усмихна се, като си представи колко уплашен щеше да е преди. От всичко и от нищо. От усмивката раната под бинтовете го засмъдя и затова престана да се усмихва.

От една странична врата излезе някакъв мъж и потри нервно ръце. Дребен, тъмнокож, с притеснено лице. Тревожеше се, че сигурно ще го оберат, с оглед на настъпващата армия. Всички в Пуранти се притесняваха. Освен Тръпката. Той почти нямаше какво да губи.

— Сър, мадам, какво ще обичате?

— Ти ли си Скопал? — попита Монца. — Майсторът на очи?

— Аз съм. — Той се поклони малко нервно. — Учен, доктор и хирург, специализиращ в зрението.

Тръпката почна да маха бинтовете.

— Става. Защото аз загубих окото си.

Хирургът се размърда.

— Не говори така, приятелю! — Приближи се към светлината от прозореца. — Не казвай, че си го изгубил, преди да погледна. Ще се смаеш, ако разбереш какво може да се постигне! Науката скача напред всеки ден!

— Скача значи?

— Да, с гигантски скокове. Връщал съм частично зрение на хора, които вярваха, че ще са слепи за цял живот. Наричали са ме магьосник!

Представяте ли си! Наричали са ме...

Тръпката свали последния бинт, пристъпи напред и обърна към него лявата страна на лицето си. От студения въздух кожата му изтръпна.

— Е? Какво мислиш? Науката направила ли е чак толкова гигантски скок?

— Извинявам се — каза мъжът. — Но не се бойте, имам страховити открития и в областта на заместителите!

Тръпката направи още половин крачка напред и се надвеси над него.

— Да ти изглежда, че се страхувам?

— Ни най-малко. Просто... ъъъ... — Скопал прочисти гърло и тръгна към рафтовете. — В момента окулярните протези...

— К'во?

— Изкуствено око — каза Монца.

— О, това е много, много повече. — Скопал свали от един рафт поднос с шест сребристи метални топчета. — В орбитата се намества перфектна сфера от отлична мидърландска стомана. — Извади и една кръгла табла и я завъртя показвно. Беше покрита с очи. Сини, зелени, кафяви. Блестяха като истински, някои дори имаха изрисувани червени нишки в бялото. Въпреки това на Тръпката му приличаха на сварени яйца.

Скопал махна самодоволно към стоката си.

— Между металната сфера и клепача се поставя подобно покритие, боядисано в перфектно съответствие с другото око. Покритията се износят и трябва да се подменят периодично, но повярвайте ми, резултатите са невероятни.

Фалшивите очи се взираха немигащо в Тръпката.

— Приличат на очи на мъртвец.

Настана неловка тишина.

— Да, когато са на дъската, но на живо лице...

— Мисля, че е добре. Мъртвите не лъжат, нали? Не ща повече лъжи. — Тръпката пристъпи към дъното на помещението, стовари се на стола и кръстоса крака. — Почтай.

— Веднага ли?

— Защо не?

— Стоманата трябва да преседи поне час-два. Покритията отнемат към две седмици. — Монца хвърли на тезгяха кесия сребърни монети и Скопал кимна смилено. — Ще наглася, каквото имам подръка, а другото ще е готово до утре вечер. — Запали толкова ярка лампа, че Тръпката трябваше да заслони здравото си око с ръка. — Ще се наложи да направя някои манипулации.

— К'во?

— Ще те реже — обясни Монца.

— То си е ясно. Нищо свястно в тоя живот не става без рязане. Скопал разбути инструментите по масичката.

— Няколко шева и отстраняване на мъртвата пъlt...

— Да окастрим сухите клони, а? Съгласен съм. Да почнем на чисто.

— Да ви предложа лула?

— Да, по дяволите — обади се Монца.

— Давай я — каза Тръпката. — Писна ми от болка през последните седмици.

Майсторът се обърна и се зае с пълненето на лулата.

— Помня как ти отрязаха косата — каза Монца. — Беше нервен като агне преди първото стригане.

— Ха. Вярно.

— Виж се сега, нямаш търпение да ти сложат око.

— Един мъдър човек ми каза, че трябва да сме реалисти.

Странно колко бързо се променяме, когато ни се наложи, нали?

Тя се намръщи.

— Не се променяй твърде много... Аз ще тръгвам.

— Защо? Не ти ли понася?

— Трябва да възобновя едно познанство.

— Стар приятел?

— Стар враг.

Тръпката се ухили.

— Още по-добре. Гледай да не те убият обаче, нали? — Отпусна се на стола и сам затегна кайша под брадичката си. — Все още имаме работа. — Затвори здравото си око. Светлината на лампата сияеше в розово пред клепача му.

ПРИНЦЪТ НА БЛАГОПРИЛИЧИЕТО

Великият херцог Рогонт беше устроил щаба си в имперската баня. Сградата беше една от най-величествените в Пуранти и хвърляше сянка над половината площад източно от стария мост. Но като по-голямата част от града и тя бе виждала по-добри векове. Половината фронтон и две от шестте колони бяха рухнали преди много години и камъните им бяха разграбени за съседни по-малки постройки. Напуканата зидария беше изпъстрена с трева, изсъхнал бръшлян и дори две упорити дръвчета. Може би баните бяха по-голям приоритет по времето, когато бе построена, преди Стирия да изпадне в нескончаема война. Щастливи времена, когато топлата вода е била най-големият проблем. Порутената сграда нашепваше за славни изгубени векове и показваше продължителния упадък на Стирия.

Не че на Монца ѝ пukаше.

Умът ѝ беше зает с други неща. Тя изчака пролука в марширащите роти и закрачи през площада и нагоре по стълбите на банята, като се стараеше да поддържа наперената си стойка. Счупената кост на бедрото скърцаше в ставата и изпращаше вълни от болка право в задника ѝ. Монца отметна качулката си и се втренчи в най-близкия страж, корав ветеран, широк колкото вратата, с белег на бледата бузя.

— Трябва да говоря с херцог Рогонт.

— Разбира се.

— Аз съм Мон... Какво? — Очакваше, че ще трябва да се обяснява. Че ще ѝ се присмеят. Че има шанс да я обесят на някоя колона. Но не и да бъде поканена.

— Вие сте генерал Муркато. — Мъжът изви уста в нещо като усмивка. — Очакват ви. Но трябва да оставите меча.

Монца се намръщи, докато му го подаваше. Щеше да е по-спокойна, ако я бяха изритали на улицата.

В мраморното помещение имаше голям мраморен басейн, ограден с високи колони, а водата миришеше на развалени яйца. Старият ѝ враг, Великият херцог Рогонт, облечен в приста сива униформа, се взираше в карта, разположена на сгъваема масичка. До

него стояха десетина офицери. Златните им еполети можеха да заемат цял трюм на кораб. Двама вдигнаха глави, докато тя заобикаляше басейна.

— Тя е — процеди някой.

— Мур... ка... то... — Произнесоха името й сякаш беше отрова. За тях си беше така. Правеше ги на глупаци през последните години, а колкото по-глупав е един човек, толкова повече мрази да изглежда глупав. „Генералът с по-малката армия винаги трябва да е в настъпление“, пише Фаранс. Затова тя приближи бавно, палецът на превързаната ѝ лява ръка беше пъхнат под колана, сякаш това бе нейната баня и всички оръжия бяха у нея.

— И това ако не е Принцът на благоприличието херцог Рогонт. Добра среща, ваша предпазливост. Много благородна компания сте събрали за човек, който през последните седем години непрекъснато отстъпва. Е, поне днес не е така. — Монца направи пауза. — А, момент. Така е.

Няколко брадички се повдигнаха и една-две ноздри потрепнаха. Но тъмните очи на Рогонт се отместиха от картата бавно; може би бяха малко зачервени, но все така красиви и спокойни.

— Генерал Муркато, какво удоволствие! Иска ми се да се бяхме срещнали след голяма битка, а вие да сте разбита и пленена, но уви, напоследък победите ми не са особено много.

— Редки са като сняг през лятото.

— А вие сте все така окъпана в слава. Чувствам се направо гол пред победоносния ви поглед. — Той погледна към дъното на помещението. — Но къде са всепомитащите Хиляда меча?

Монца цъкна с език.

— Верния Карпи ги взе назаем.

— Без да пита? Колко... грубо. Боя се, че сте твърде много войник и не достатъчно политик. Уви, при мен е обратното. Ювенс е казал, че в думите има повече сила от мечовете, но понякога няма заместител за острия метал.

— Това са Кървавите години.

— Така е. Всички сме в плен на обстоятелствата, а те за пореден път ме принуждават да отстъпя. Благородният Лироцио, собственик на тази прекрасна баня, беше много войнствен и наперен съюзник, когато силите на херцог Орсо бяха далече оттук, от другата страна на

могъщите стени на Муселия. Трябаше да чуете как скърца със зъби, нетърпелив да извади меча си и да пролее кръв.

— Мъжете обожават да говорят за бой. — Монца обходи с поглед навъсните съветници на Рогонт. — Някои обичат и да се обличат войнствено. Но оцапването на униформите с кръв е друга работа.

Няколко от пуящите тръснаха ядосано глави, но Рогонт само се усмихна.

— И аз го осъзнах. Сега великите стени на Муселия са паднали, благодарение на вас, както и Борлета, а и Визерин изгоря. Армията на Талинс, надлежно подпомогната от бившите ви другари, Хилядата меча, граби земите пред самия праг на Лироцио. Храбрият херцог откри, че ентузиазмът му за сражения се е изпарил. Могъщите мъже са непостоянни като движеща се вода. Трябаше да си намеря по-слаби съюзници.

— Вече е малко късно.

Херцогът изду бузи.

— Твърде късно, това трябва да е моят епитаф. При Суит Пайнс закъснях с два дена, а при бързаният Салиер беше загубил сражението. И така Каприл остана безпомощен пред добре документирания ви гняв. — Това бяха глупости, но Монца замълча. Засега. — При Муселия се появила с цялата си сила, готов да защитавам стените, но открих, че сте завзели града предната нощ и сте в изгодна защитна позиция. — Ново отклонение от истината, но Монца продължи да мълчи. — При Хай Бенк се оказах задържан от покойния генерал Ганмарк, докато също покойният херцог Салиер, страхувайки се да не го направите на глупак за втори път, не нападна и не го направихте глупак за втори път, като разпиляхте армията му като прах на вятъра. И Борлета... — Той се намръщи отвратено и се изпърдя с уста. — Бррр! Храбрият херцог Кантейн... — Прокара пръст през гърлото си. — Твърде късно, твърде късно. Кажете, генерал Муркато, как така винаги стигате първа до бойното поле?

— Ставам рано, сера преди да се съмне, насочвам се в правилна посока и не спирам. А и освен това наистина искам да стигна на бойното поле.

— Какво намеквате? — извика един млад мъж, чието лице бе покисело от лицата на останалите.

— Да намеквам? — повтори тя, опули му се като идиот и пак се обърна към херцога. — Можехте да стигнете Суит Пайнс навреме, но предпочетохте да закъснеете, защото знаехте, че гордият дебелак Салиер ще изхаби силите си независимо дали ще спечели, или не. Той загуби и се направи на глупак, а вие изглеждахте като мъдрия партньор, тъкмо както искахте. — Беше ред на Рогонт да замълчи. — Две години по-късно можехте да стигнете стените навреме, но ви беше изгодно да дам урок на гордите муселийци. Най-вече за да бъдат смирени пред ваше благоприлично превъзходителство.

В цялото помещение цареше тишина. Гласът й се усили.

— Кога оствърдихте, че времето изтича? Че сте се забавили толкова много, че съюзниците ви са прекалено отслабнали, а Орсо е станал твърде силен? Несъмнено се опитвахте да стигнете до Хай Бенк навреме, но Ганмарк застана на пътя ви. Опитахте да изиграете добрия съюзник, но вече беше... — Монца се наведе и го прошепна — твърде късно. През цялото време работехте, за да сте най-силният партньор, когато Лигата на Осемте победи. Добра идея и внимателно изпълнение. Само че победи Орсо, а Лигата... — Тя изду бузи и се изпърдя с уста към събраните мъже. — Така става, като винаги закъснявате, шибанящи.

Най-разгневеният пристъпи към нея със свити юмруци.

— Няма да слушам повече обидите ти, мръсница! Баща ми загина при Суит Пайнс!

Явно всеки имаше да отмъщава за нещо, но Монца носеше достатъчно рани, за да се засяга от подобни нападки.

— Така ли? Е, благодаря.

— Какво?!

— Баща ти е бил сред враговете ми, а целта на битката е да ги убиеш, така че приемам смъртта му като комплимент. Не би трябвало да обяснявам тези неща на войник.

Лицето му се бе превърнало в подпухнала смес от розово и бяло.

— Ако беше мъж, щях да те убия на място!

— Искаш да кажеш, ако ти беше мъж. Понеже съм отнела баща ти, ще е справедливо да ти дам нещо в замяна. — И Монца се изплю в лицето му.

Той я нападна непохватно и с юмруци, точно както очакваше. Всеки, който се разпалваше толкова трудно, нямаше да е особено

боязлив, щом избухне. Беше готова. Избегна удара, хвана горния и долния ръб на украсения му нагръдник, използва собствената му тежест и го препъна. Сграбчи дръжката на меча му, докато той падаше, и го измъкна от ножницата. Офицерът изкрешя и се стовари в басейна сред облак пръски. Монца се извъртя с вдигнато оръжие.

Рогонт извъртя очи към тавана.

— О, спрете... — Мъжете му се втурнаха напред, вадеха оръжията си и псуваха. Почти преобърнаха масичката в опита да се доберат до Монца. — Не вадете оръжия, господа. Не вадете! — Офицерът пляскаше във водата, теглен от тежестта на бронята си. Двама от мъжете побързаха да го издърпат, докато останалите настъпваха към Монца.

Най-близкият замахна с меча си.

— Умри, проклета...

— Спрете! — изкрешя Рогонт. — Стига вече! — Хората му се намръщиха като непослушни деца, спипани в беля. — Без дуели в банята! Срамът ми ще свърши ли някога? — Той въздъхна и махна с ръка. — Махнете се!

Мустаците на адютанта му щръкнаха от ужас.

— Ваше превъзходителство, как да ви оставим... с това чудовище?

— Не се тревожете, ще оцелея. — Той повдигна вежда. — Мога да плувам. Сега излезте, преди някой да пострада. Хайде! Къш!

Мъжете прибраха оръжията си и излязоха с мърморене. Подгизналият офицер ги последва. Монца се усмихна и хвърли украсения му меч в басейна. Малка победа, но в последно време се налагаше да се наслаждава на каквото може.

Рогонт изчака мълчаливо да излязат, после въздъхна тежко.

— Беше права, че ще дойде, Ишри.

— Винаги съм права — чу се глас и Монца се стресна. Някаква тъмнокожа жена лежеше на перваза на прозореца на няколко разтега от главата на Рогонт. Краката ѝ бяха вдигнати на стъклото, а едната ръка и главата висяха, така че почти седеше на обратно. — Е, почти винаги. — Тя се отпусна по гръб, превъртя се в последния момент и падна на четири крака, ловко като гущер.

Монца не беше сигурна как я е пропуснала и това не й хареса.

— Ти каква си? Акробатка?

— Нищо толкова романтично. Аз съм Източния вятер. Може да ме приемеш като един от многото пръсти на дясната ръка на Бог.

— Говориш глупости като жрец.

— Не съм толкова суха и прашасала. — Очите ѝ се извъртяха към тавана. — Аз съм страстно вярваща, но само мъже могат да обличат жреческата роба, хвала на Господ.

Монца се намръщи.

— Агент на гуркулския император?

— Агент звуци... доста подценяващо. Император. Пророк. Църква. Държава. Бих се определила като скромен представител на Южните сили.

— Какво ви интересува Стирия?

— Това е бойно поле. — Жената се усмихна широко. — Гуркул и Съюзът може да са в мир, но...

— Войната продължава.

— Винаги. Съюзниците на Орсо са наши врагове, така че враговете му са наши съюзници. Имаме обща кауза.

— Падението на Великия херцог Орсо от Талинс — прошепна Рогонт. — Да даде Господ.

Монца го изгледа с презрение.

— Вече се молиш на бога им ли, Рогонт?

— На който бог ме чуе. И то горещо.

Гуркулската жена застана на пръсти и се протегна.

— Ами ти, Муркато? Ти ли си отговорът на отчаяните молитви на този беден човечец?

— Може би.

— И може би той на твоите?

— Могъщите често са ме разочаровали, но мога да се надявам.

— Едва ли ще си първият човек, когото разочаровам. — Рогонт кимна към картата. — Наричат ме Предпазливия граф. Закъсняващия херцог. Принца на благоприличието. А ти искаш да се съюзиш с мен?

— Виж ме, Рогонт. Почти толкова отчаяна съм, колкото и ти. Фаранс казва, че големите бури събират странни спътници.

— Мъдър човек. Но как да помогна на странната си спътничка? И по-важното, как тя ще помогне на мен?

— Трябва да убия Верния Карпи.

— Защо да се интересуваме от смъртта на коварния Карпи? — Ишри пристъпи напред и изви глава настрани, твърде неестествено, за да изглежда удобно. — Хилядата меча нямат ли си други капитани? Сесария, Виктус, Андич? — Очите ѝ бяха черни и празни. Мъртви като заместителите на лекаря. — Няма ли някой от тези лешояди да заеме старото ти място, нетърпелив да продължи с оглозгването на трупа на Стирия?

— И тежкият ми танц ще продължи — намуси са Рогонт, — но със свеж партньор. Печеля само наградата за най-отстъпващ.

— Тези тримата не са лоялни към Орсо, интересуват ги единствено парите. За съответната цена нямаха проблеми да предадат Коска, а после и мен. Ако разполагаме със средства, мога да си ги върна, след като убия Верния, и да мина на служба към вас.

Тишина. Ишри вдигна изписаните си черни вежди. Рогонт отпусна замислено глава. Двамата се спогледаха бавно.

— Това би могло да поизправни силите.

— Сигурна ли си, че можеш да ги купиш? — попита гуркулската жена.

— Да — изльга хладнокръвно Монца. — Никога не поемам риск.

— Още по-голяма лъжа, затова я изрече с повече самочувствие. По отношение на Хилядата меча нямаше сигурност, а още по-малко що се отнасяше до подлите копелета, които ги командваха. Но имаше шанс, стига да убиеше Верния. Трябваше да си осигури помощта на Рогонт, а после щеше да му мисли.

— Колко ще поискат?

— Да се обърнат срещу печелещата страна? Повече, отколкото мога да си позволя. — Дори да разполагаше с всичкото злато на Хермон, а по-голямата част от него беше заровена под разрушената плевня на баща ѝ. — Но ти, херцогът на Осприя...

Рогонт се засмя тъжно.

— Бездънната кесия на Осприя. Затънал съм до шия. Бих си продал задника, ако някой даде повече от няколко медни петачета. Боя се, че няма да изкопчиш никакво злато от мен.

— Ами Южните сили? — попита Монца. — Чух, че планините в Гуркул са направени от злато.

Ишри се подпрая на една колона.

— От пръст и камъни са, като всички останали. Но има злато, стига да знаеш къде да копаеш. Как планираш да убиеш Верния?

— Лироцио ще се предаде, щом армията на Орсо пристигне.

— Несъмнено — каза Рогонт. — Той е крайно умел в предаването, както и аз в закъсняването.

— Хилядата меча ще продължат на юг, за да разграбят провинцията, а армията ще ги последва.

— Не е нужно да си военен гений, за да се досетиш.

— Ще намеря някое местенце и ще примамя Карпи. С двеста души ще успея да го убия. Вие не поемате риск.

Рогонт прочисти гърлото си.

— Ако изкараш дъртата лоялна хрътка от кучкарника, мога да ти отпусна хора.

Ишри я изгледа, все едно гледаше мравка.

— И след като го убиеш, ако се споразумееш с Хилядата меча, може да осигурия парите.

Ако, ако, ако. Но Монца нямаше право да се надява на нещо повече. Спокойно можеше да напусне срещата и с краката напред.

— Тогава е решено. За странните спътници, а?

— Да. Бог наистина те е благословил. — Ишри се прозя екстравагантно. — Дойде да намериш един приятел, а си тръгваш с двама.

— Късмет за мен. — Монца не беше сигурна, че е намерила приятели. Обърна се и тръгна по изтъркания мрамор. Надяваше се, че няма да затрепери преди вратата.

— Муркато, още нещо! — Тя се обърна. Рогонт стоеше сам край картите. Ишри бе изчезнала така внезапно, както се бе появила. — Виждам, че позицията ти е слаба и затова се правиш на силна. Такава си си, безразсъдно смела. Не бих те приел другояче. Но и аз съм си аз. Ако искаш общийят ни брак да върви гладко за в бъдеще, показвай повече уважение.

Монца се поклони подигравателно.

— Ваша бляскавост, не само съм слаба, но и изпълнена със съжаление.

Рогонт само поклати глава.

— Моят офицер трябваше да извади меча си и да те прониже.

— Ти така ли щеше да направиш?

— Не, уви. — Той отново погледна картите. — Аз щях да помоля за още плюнка.

НИ БОГАТИ, НИ БЕДНИ

Докато вървеше безшумно по мрачния коридор, Шенкт си тананикаше. Не че можеше да докара мелодията. Беше някаква набила се в ума му песничка, която сестра му му пееше, като беше малък. Все още виждаше светлината в косата ѝ, прозореца зад гърба ѝ и лицето в сянка. Отдавна отминало време. Избледняло като евтина боя на слънцето. Хич го нямаше в пеенето. Но си тананикаше и си представяше как сестра му пее с него.

Прибра ножа и издяланата птица. Беше почти готов. Само клюнът му създаваше проблеми, но не искаше да го счупи, като прибърза. Търпение. Жизненоважно както за резбаря, така и за убиеца. Спря пред вратата. От мек бял бор, с много чепове, направо паянтива. Над долния праг се процеждаше светлина. Шенкт си мечтаеше работата му да го води на по-хубави места. Вдигна крак и разби ключалката с един ритник.

Осем цифта ръце посегнаха към оръжията, когато вратата се отметна. Осем намръщени лица се втренчиха в него, седем мъже и една жена. Шенкт познаваше повечето. Бяха сред коленичилите в полукръг в залата на Орсо. Из pratени след убийците на принц Арио. Може да се каже другари. Ако мухите по трупа бяха другари на лъва, извършил убийството. Не очакваше подобни типове да го изпреварят, но отдавна бе спрял да се изненадва на повратите на живота. Неговият криволичеше като смъртно ранена змия.

— В лош момент ли идвам?

— Това е той.

— Онзи, дето не коленичи.

— Шенкт. — Последното го каза мъжът, който му бе препречил пътя в тронната зала на Орсо. Когото бе посъветвал да се моли. Шенкт се надяваше да е приел съвета му, но не изглеждаше много вероятно. Двама се отпуснаха и прибраха оръжията си, решили, че е от тях.

— Брей, брей. — Някакъв мъж с белези от шарка и дълга черна коса явно беше начело. Посегна и бутна лъка на жената надолу с един пръст. — Аз съм Малт. Идваш тъкмо навреме, за да ги заловим.

— Тях?

— Онези, за които негово превъзходителство херцог Орсо плаща.
Ти за кой мислиш? Ей там са. В пушилнята отсреща.

— Всичките?

— Поне водачката.

— Откъде знаете, че е тя?

— Пело я познава. Нали, Пело?

Пело имаше увиснали мустаци и беше потен.

— Муркато е. Онази, дето водеше армията на Орсо при Суит Пайнс. Беше във Визерин преди месец. Бяхме я пленили. Лично я разпитвах. Там севернякът загуби окото си. — Сигурно ставаше дума за Тръпката, когото бе споменал Саджаам. — А няколко дни по-късно в двореца на Салиер уби Ганмарк, генерала на Орсо.

— Самата Змия на Талинс — каза гордо Малт. — Още е жива.
Какво мислиш?

— Смаян съм. — Шенкт се приближи към прозореца и надникна през улицата. Доста мизерно място за прославен генерал, но такъв бе животът.

— Има ли някой с нея?

— Само севернякът. Нищо, което да ни затрудни. Ним Късметлийката и две от нейните момчета чакат в задната уличка. При следващия удар на часовника атакуваме. Няма да се измъкнат.

Шенкт огледа всичките подозрителни лица и им даде шанс.

— Всички ли сте уверени? Всички?

— Разбира се. Тук няма глезльовци, приятел. — Малт го изгледа с присвирти очи. — Ще се присъединиш ли?

— Към вас? — Шенкт въздъхна. — Големите бури събират странни спътници.

— Приемам го за да.

— Не ни трябва тоя шибаняк. — Мъжът, на когото бе казал да се моли, измъкна извит нож. Явно му липсваше търпение. — Викам да му прережем гърлото и да не делим с него.

Малт внимателно избути ножа му настрани.

— Не е нужно да сме алчни. И преди съм попадал на такава работа. Всички мислят за парите, а не за задачата и само си пазят гърбовете. Loшо е за здравето и за бизнеса. Ще го направим цивилизирано или въобще няма да се захващаме. Какво ще кажеш?

— Цивилизовано — отвърна Шенкт. — Нека да убиваме като почтени хора.

— Точно така. Орсо плаща достатъчно. Всеки ще има дял и всички ще сме богати.

— Богати ли? — Шенкт се усмихна тъжно и поклати глава. — Мъртвите не са нито богати, нито бедни. — На лицето на Малт тъкмо започваше да се изписва изненада, когато пръстът на Шенкт го разцепи прецизно на две.

Тръпката седеше на мръсното легло, опрял гръб на стената, а Монца се бе проснала върху него. Главата ѝ лежеше в ската му, а от устата ѝ се чуваше леко похъркване. В превързаната си лява ръка все още стискаше лулата, от която излизаше кафеникав пушек. Тръпката се намръщи на пълзящия дим, който изпъльваше стаята със сладникава мъгла.

Хъскът беше добър за болката. Прекалено добър. Толкова добър, че постоянно имаш нужда от още. След известно време дори да си удариш пръста и решаваш, че е основателна причина. Но пущенето на хъск отнемаше остротата на човек и го правеше мек. Може би Монца имаше повече от достатъчно острота в себе си, но Тръпката беше неспокоен. Пушекът дразнеше ноздрите му и го караше да се отвращава и да жадува едновременно. Под бинтовете окото продължаваше да го сърби. Дали пък да не си дръпне от лулата? Какво толкова...

Внезапно изпита паника и се измъкна изпод Монца, сякаш бе затрупан жив. Тя измърмори нещо и се отпусна. Клепачите ѝ потрепваха, косата ѝ беше полепнала по отпуснатото лице. Тръпката стана и отвори раздрънканите капаци на прозореца. Пред очите му се откри задната уличка. Усети студения, миришещ на пикня въздух. Тази миризма поне беше честна.

Пред задната врата стояха двама мъже и жена с вдигната ръка. От високата часовниковка кула на отсрешната улица прозвуча звън. Жената свали ръката си, кимна и мъжете извадиха меч и боздуган. Тя отвори вратата и тримата се вмъкнаха вътре.

— Мамка му — изсъска Тръпката. Почти не вярваше на очите си. Тrima, a сигурно имаше и други, които щяха да влязат отпред. Нямаше

време за бягство. А пък и вече му бе писнalo да бяга. Все още имаше гордост, нали? Бягството от Севера в шибаната Стирия го бе накиснalo в тази едноока каша.

Посегна към Монца, но спря. В такова състояние нямаше полза от нея. Остави я и измъкна големия нож, който му бе подарила при първата им среща. Дръжката легна удобно в ръката му и той я стисна здраво. Нападателите сигурно бяха по-добре въоръжени, но пък дългите мечове не работеха добре в тесни помещения. Изненадата беше на негова страна, а изненадата беше най-доброто оръжие. Притисна се в сенките до вратата. Сърцето му думтеше лудо, дъхът пареше в гърлото. Нямаше страх, нямаше колебание, само гневна готовност.

Чу стъпките им в коридора и се подсмихна. Не знаеше защо — нещата изобщо не бяха смешни. Изскърцване и приглушено псуване. Явно не бяха най-kadърните убийци в Кръга на света. Прехапа устна, за да не се разсмее с глас. Монца се размърда в мръсните завивки и се усмихна.

— Бена... — прошепна едва чуто. Вратата се отвори с трясък и нахлу онзи с меча. Монца отвори очи. — К'во...

Вторият мъж влетя глупаво — бълсна се в съучастника си. Вдигнатият боздуган остьрга ниския таван и събори малко мазилка. Държеше го така, все едно го предлага. Тръпката реши, че е грубо да откаже, и го измъкна от ръцете му, докато наръгваше първия в гръб.

Острието влезе и излезе бързо. Светкавични промушвания, чак до дръжката. Тръпката ръмжеше през зъби, давеше се в остатъците от смеха и продължаваше да ръга. Промушеният само пъшкаше, без да осъзнава какво става. Накрая се завъртя и повлече ножа от ръката на Тръпката.

Другият се обърна, очите му бяха ококорени.

— А...

Тръпката го удари в носа с дръжката на боздугана и го събори към огнището. Мечът на пронизания удари стената над Монца, а самият той се стовари върху нея. Нямаше нужда да се тревожи повече за него.

Тръпката клекна, за да не удари боздугана в тавана, заръмжа и замахна. Удари втория нападател в челото и му разцепи черепа.

Чу писък зад себе си и се завъртя. Жена. Налиташе му с два ножа. Монца, която риташе, мяташе се и се мъчеше да се измъкне изпод трупа, я препъна, без да иска. Жената изпища от яд, бълсна се в ръцете на Тръпката и изтърва единия нож. Той сграбчи другата ѝ китка, дръпна я и паднаха върху тялото на онзи с бозугана. Удари си главата в камината и това за момент го заслепи.

Все пак удържа хватката. Усещаше как ноктите ѝ драшят по бинтовете. Двамата ръмжаха гневно. Косата ѝ го гъделничкаше, беше изплезила език и натискаше ножа, за да го забие в гърлото му. Дъхът ѝ мириеше на лимони. Тръпката я удари с чело в челюстта. Главата ѝ се отметна, зъбите прехапаха езика.

В същия момент в ръката ѝ се заби меч. Върхът почти закачи рамото на Тръпката и го накара да се свие назад. Видя пребледнялото лице на Монца и все още разфокусирания ѝ поглед. Жената изпища и опита да се отскубне. Нов несръчен удар с плоското на меча по главата я отхвърли настрани. Монца се бълсна в стената, залитна към леглото и насмалко да се пореже сама. Тръпката изтръгна ножа от хлабавата хватка на жената и го заби в гърлото ѝ чак до дръжката. По стената и по ризата на Монца плисна кръв.

Измъкна се от плетеницата от крайници, прибра бозугана и ножа си от гърба на онзи с меча и залитна към вратата. Коридорът беше празен. Сграбчи Монца за китката и я дръпна. Тя продължаваше да гледа замаяно, омазана с кръвта на жената.

— Ка... какво...

Той я повлече към стълбите. Ботушите ѝ скърцаха по дъските. През отворената задна врата и навън. Тя залитна и повърна върху стената. Изръмжа и се преви отново. Тръпката натика дръжката на бозугана в ръкава си и хвана главата в шепа, готов да го извади светкавично. Осъзна, че отново се подхилва. Не знаеше защо. Нямаше нищо смешно. Точно обратното, доколкото можеше да каже. Но продължаваше да се смее.

— Трябва да спра да пуша — изпъшка Монца и изплю жълчка.

— Да бе. Веднага щом ми порасне ново око. — Сграбчи я за лакътя и я поведе към голямата улица. На ъгъла спря, огледа се в двете посоки, после я помъкна нататък.

В стаята имаше само трупове. Шенкт се приближи до прозореца, като заобикаляше кървавите локви, и погледна навън. Нямаше следа от Муркато и едноокия северняк. По-добре, че бяха избягали, отколкото някой друг да ги залови. Нямаше да позволи подобно нещо. Когато поемеше някаква работа, винаги я довършваше.

Огледа се. Муркато и севернякът бяха направили не по-малка касапница, отколкото той с хората на Малт. Стените, подът, таванът и леглото бяха омазани с червено. До огнището лежеше мъж с разцепен череп. Другият беше по очи, с множество прободни рани на гърба, ризата му бе подгизнала от кръв. Жената имаше зееща рана на гърлото.

Ним Късметлийката, явно. Но май късметът я беше изоставил.

— Само Ним значи.

Нещо проблясващо в ъгъла до стената. Шенкт се наведе, взе го и го вдигна към светлината. Златен пръстен с огромен кървавочервен рубин. Твърде скъп пръстен за някоя от тези отрепки. Може би беше на Муркато? Наниза го на пръста си, хвана Ним за глезена и я повлече към леглото. Тананикаше си, докато събличаше трупа.

Десният крак имаше някакъв обрив на бедрото, затова избра левия. Разряза месото с три добре отработени движения. Счупи бедрената става с рязко извъртане на китката, отдели крака, отсече глезена с два удара на извитото острие. Уви отрязания крак с колана, за да стои свит, и го прибра в торбата си.

Дебела пържола от бут на тиган. Винаги си носеше от сулджукската смес от четири подправки и характерното за Пуранти олио с дъх на орехи. Малко сол и смлян пипер. Тайната на доброто месо беше в маринатата. Трябваше да е розово в средата, но не кърваво. Шенкт не разбираше хората, които харесваха кървавото месо, самата мисъл за него го отвращаваше. Малко запържен лук. Можеше да нареже джолана и да направи задушено с корени и гъби и капка отлежал оцет от Мурис...

Кимна доволно, почисти острietо, метна торбата на рамо, тръгна към вратата... и спря.

На идване беше подминал пекарна и се сети за хрупкавите пресни самуни на прозореца. Миризмата на пресен хляб. Това славно ухание на честност и доброта. Щеше да му е много приятно, ако беше станал хлебар, а не... това, което беше. Ако не беше срещнал стария си господар. Ако не беше последвал предначертания път и не се бе

разбунтувал впоследствие. Замисли се. Дебела филия хляб с пастет. Добре звучеше. И може би сладко от дюоли, и чаша добро вино. Извади отново ножа и разряза гърба на Ним Късметлийката за черния й дроб.

Все пак не няя вече не ѝ трябваше.

ГЕРОИЧНО УСИЛИЕ, НОВО НАЧАЛО

Дъждът спря и слънцето огря нивите. От сивото небе се спускаше бледа дъга. Монца се чудеше дали в края ѝ има елфско езеро, както разправяше баща ѝ. Или си бяха същите лайна като наоколо.

Може би имаше елфски лайна.

Отметна мократа си качулка и се намръщи на запад, където дъждовните облаци отминаваха към Пуранти. Ако имаше справедливост, щяха да се излеят над Верния Карпи и Хилядата меча. Челните дозори вероятно бяха на ден зад тях. Но Монца знаеше, че няма справедливост. Небето пикаеше, където си иска.

Нивите бяха изпъстрени с червени цветя, като капки кръв сред мирната селска картина. Скоро житото щеше да е съвсем готово, само дето нямаше кой да го жъне. Рогонт отново правеше това, в което бе най-добър — отстъпваше и фермерите бягаха заедно с него към Осприя, като мъкнеха всичко, което могат. Знаеха, че Хилядата меча идват, и бяха достатъчно разумни, за да не останат. Нямаше известни грабители от мъжете, които Монца предвождаше едно време.

„Плячкосването е толкова голям грабеж, че надхвърля престъплението и навлиза в политиката“ — беше написал Фаранс.

Беше загубила пръстена на Бена. Непрекъснато докосваше средния си пръст с палец и се разочароваше, че не го намира. Красивият камък не променяше факта, че Бена е мъртъв. Но имаше чувството, че е загубила някаква част от него, която е стискала досега. Едно от малкото неща, които си струваха опазването.

Имаше късмет, че бе загубила в Пуранти само това. Беше невнимателна и това щеше да ѝ коства живота. Трябваше да спре да пуши. Да започне ново начало. Трябваше, но въпреки това пушеше повече от всякога. Всеки път като се разбудеше от сладникавото опиянение, се заричаше, че това е последно, но след няколко часа почваше да се поти от отчаяние. Гаденето идваše на вълни, всяка по-силна от предишната. Всяко въздържане изискваше героично усилие, а Монца не беше герой, независимо какво скандираха хората в Талинс едно време. Беше изхвърлила лулата, но при следващия порив купи

нова. Всеки път скриваше торбичката с хъск на дъното на различна чанта. Но имаше проблем с това да скриеш нещо от себе си.

Винаги знаеш къде е.

— Не ми харесва тази местност. — Морвийр се надигна от капрата и огледа нивите. — Добра е за засада.

— Затова сме тук — изръмжа Монца. Плетове, тук-там дървета, кафяви къщи и плевни, сами или на групи, пръснати из полята. Много места за криене. Почти нищо не помръдваше. Нямаше звуци, освен враните, платнището на каруцата, мърдащо от вятъра, скърцащите колела, разплискващи локвите по пътя.

— Сигурна ли си, че е благоразумно да се доверяваш на Рогонт?

— Човек не печели битки с благоразумие.

— Да, но планира убийства с него. Рогонт е всепризнато ненадежден дори като за херцог, а освен това ти е стар враг.

— Вярвам му, че ще работи според интересите си. — Въпросът беше още по-изнервящ, защото сама си го задаваше, откакто бяха напуснали Пуранти. — Убийството на Карпи не е риск за него, а ползата, ако докарам Хилядата меча, ще е огромна.

— Това едва ли ще е първата ти грешна преценка. Ами ако ни изостави на пътя на армията? Плащаш ми да убивам по един човек, не да водя война...

— Платих ти да убиеш един човек в Уестпорт, а ти с лекота затри петдесет. Не е нужно да ми даваш уроци по предпазливост.

— Не бяха повече от четирийсет и го направих, за да съм сигурен, че ще спипаме точния. Нима твоята сметка беше по-малка в „Кардоти“? Или в двореца на херцог Салиер? Или в Каприл, да речем? Ще прощаваш, но имам рехава вяра в способностите ти да удържаши насилието под контрол!

— Достатъчно! — изръмжа Монца. — Ти си като коза, която не спира да блее! Върши си работата, за която ти плащам, и толкова!

Морвийр внезапно спря каруцата и Дей писна, защото щеше да си изтърве ябълката.

— Това ли е благодарността, задето ви спасих в последния момент във Визерин? След като така целенасочено игнорира благоразумния ми съвет?

Витари, която лежеше сред провизиите отзад, вдигна дългата си ръка.

— И аз участвах в спасяването. Никой не ми е благодарил.

Морвийр не ѝ обърна внимание.

— Може би трябва да си намеря по-благодарен работодател!

— Може би трябва да си намеря по-послушен шибан отровител!

— Може би...! Чакай! — Морвийр вдигна пръст и затвори очи.

— Чакай. — Отвори уста, пое си дълбоко дъх, задържа го за миг и издиша бавно. Още веднъж. Тръпката приближи коня си и повдигна вежди към Монца. Още едно вдишване, след което Морвийр отвори очи и се засмя болезнено фалшиво. — Може би... Трябва да се извиня искрено.

— Какво?

— Осьзnavам, че не винаги съм добра компания. — Витари избухна в смях и Морвийр се намръщи, но продължи: — Ако непрекъснато се противопоставям, то е само защото съм загрижен за успеха на начинанието ни. Никога не съм успявал да бъда сдържан в търсенето на съвършенство. Това е най-необходимото качество за човек, който иска да ти бъде смирен слуга. Ще направиш ли за мен... героично усилие? Да оставим неразбирателството на страна? — Плесна с юздите и подкара каруцата, без да спира да се усмихва през рамо. — Усещам го! Ново начало!

Монца изгледа Дей, която се поклащаше, докато я подминаваха. Русото момиче вдигна вежди, дояде ябълката и хвърли огризката в нивата. Витари свали палтото си и се излегна отзад.

— Слънцето се показва. Ново начало. — Надигна се на лакът и посочи равнината. — А, дъга. Нали знаеш, казват, че в края ѝ има елфско езеро!

Монца се намръщи. Беше по-вероятно да намерят елфско езеро, отколкото Морвийр да положи ново начало. Новопоявилото се покорство беше по-съмнително и от постоянното хленчене.

— Може би просто иска да бъде обичан — чу шепота на Тръпката.

— Хората не се променят просто ей така. — Монца щракна с пръсти.

— Нима има друг начин, по който се променят? — Единственото му око се втренчи в нея. — Ако нещата около тях се променят достатъчно? Хората са крехки. Те не се огъват лесно. По-скоро се пречупват. Премачкват.

Може би изгарят.

— Как ти е лицето? — измърмори тя.

— Сърби.

— Болеше ли при доктора?

— Между това да си порежеш пръста и да ти изгорят окото това се нарежда някъде в дъното.

— Заедно с почти всяка болка.

— А падането в пропаст?

— Не е толкова лошо, ако не мърдаш. Лошото е, когато опиташи да станеш. — Това го накара да се усмихне, въпреки че вече се усмихваше много по-рядко. Не беше изненадващо, с оглед на преживяното. След това, през което бе преминал заради нея. — Предполагам... Трябва да ти благодаря, че ми спаси живота, отново. Взе да ти става навик.

— Нали затова ми плащаши, вожде! Добре свършената работа е награда сама по себе си. Така казваше баща ми. Факт е, че съм добър в нея. Като боец трябва да ме уважават. Във всичко останало съм безполезен шибаняк, пропилял десетина години във войни и можещ да се похвали само с кървави сънища и едно око по-малко от другите. Все още имам гордост. Човек трябва да бъде себе си. Иначе какъв е? Само се преструва? Кой иска да изкара целия си живот, като се преструва на нещо, което не е?

Добър въпрос. За щастие стигнаха някакъв баир и нямаше нужда да отговаря. Останките от имперския път се простираха напред като кафява черта през житата. Вече на осем века, а все още един от най-добрите пътища в Стирия. Тъжен коментар за управлението оттогава. Недалеч имаше ферма. Каменна постройка на два етажа, със затворени прозорци. Керемидите бяха потъмнели от времето, а отзад се виждаше малка конюшня. Калният двор беше ограден от висока до кръста каменна стена. Две клоощави пилета ровеха в земята. Срещу къщата имаше дървена плевня с хълтнал покрив. От наклонената куличка стърчеше ветропоказател във формата на крилата змия.

— Това е мястото! — извика тя и Витари вдигна ръка в знак, че я е чула.

Покрай фермата минаваше поточе и се извиваше към мелница на миля-две в далечината. Вятърът разклащаше листата на плета и житните класове. Гонеше назъбените облаци от небето и сенките им

играеха по нивите. Напомняше на Монца за родната й ферма. Замисли се за Бена, малко момче, тичащо през житата, главата му едва се подаваше над класовете, а наоколо се носеше високият му смях. Отдавна, преди баща им да умре. Монца разтърси глава и се намръщи. Стига самосъжаления и носталгия. Мразеше онази ферма. Копаенето, орането, калта под ноктите. И за какво? Не бяха много нещата, за които трябваше да се работи толкова усилено и да се изкарва толкова малко.

На пръв поглед се сещаше само за отмъщението.

От най-ранно детство Морвийр имаше лошия навик да казва грешното нещо. Когато искаше да помогне, се оплакваше. Когато искаше да е смирен, обиждаше. Когато опиташе да окаже подкрепа, излизаше, че пречи. Искаше само да бъде ценен, уважаван и приет, но при всеки опит за добри отношения нещата ставаха по-лоши.

След трийсетгодишен провал в отношенията с околните — майка, която го бе изоставила, жена, която го изостави, чираки, които го бяха изоставили, обирали и опитвали да го убият, обикновено с отрова, но в един много паметен случай и с брадва — беше започнал да вярва, че просто не е много добър с хората. Поне трябваше да е доволен, че отвратителният пияница Никомо Коска е мъртъв и в началото дори бе изпитал задоволство. Но тъмните облаци се бяха върнали и бяха донесли вечната депресия. Отново се караше с работодателката си за всяка дреболия.

Може би щеше да е най-добре да се оттегли в планината и да стане отшелник. Така нямаше да наранява ничии чувства. Но разреденият въздух не се отразяваше добре на здравето му. Затова беше решил да положи ново героично усилие в името на дружбата. Да бъде по-смирен, спокоен и прощащ чуждите недостатъци. Затова беше предприел първата стъпка, като се престори, че има главоболие, докато останалите разузнаваха околността за следи от Хилядата меча, и приготви приятна изненада под формата на великолепната гъбена супа на майка си. Може би единственото полезно нещо, с което бе зарязала сина си.

Докато готвеше, се поряза и опари лакътя си на печката, което за малко не го накара да забрави новото начало. Но въпреки това, когато

чу конете да се връщат — слънцето вече се спускаше над полето, а сенките се удължаваха, — масата бе готова. Две свещи хвърляха приветлив блясък, двата самуна хляб бяха нарязани, а тенджерата ухаеше приятно.

— Чудесно. — Опрощението му беше гарантирано.

Разбира се, оптимизмът му се изпари още с влизането им. Всички се намъкнаха, без да си свалят обувките, и оцапаха измития под с кал. Изгледаха почистената кухня, сложената маса и подредените прибори с ентузиазъм на затворници, очакващи екзекуция.

— Какво е това? — Устните на Муркато бяха свити, а веждите ѝ намръщени с по-голямо подозрение от обикновено.

Морвийр се постара да не се впряга.

— Това е извинение. След като нашият обсебен от числа готвач замина за Талинс, реших да запълня празнината и да сготвя вечеря. По рецепта на майка ми. Моля, сядайте! — Стараеше се да не обръща внимание на косите им погледи, докато се настаняваха на столовете.

— Супа! — Морвийр се надвеси над Тръпката с тенджера и черпак.

— Не искам. Нали ми направи, как се казваше...

— Парализа — подсказа Муркато.

— Да. Онзи път ме парализира.

— Не ми ли вярваш?

— По задължение — отвърна Витари и го изгледа изпод рижавите си вежди. — Ти си отровител.

— След всичко, което преживяхме? Не ми вярваш заради глупавата парализа? — Той полагаше героични усилия да поправи пробития кораб на професионалното им общуване, но никой не го оценяваше. — Ако исках да те отровя, щях да напръскам възглавницата ти с черна лавандула и да потънеш в сън, от който да не се събудиш. Или щях да сложа тръни от америнд в ботушите ти. Ларинк на дръжката на брадвата. Синапено семе в манерката. — Наведе се над северняка, кокалчетата му бяха побелели около дръжката на черпака. — Има хиляда начина, по които мога да те убия, без да заподозреш нищичко. Нямаше да се мъча толкова много да ти готвя вечеря!

Единственото око на Тръпката се взираше в него. След това севернякът поsegна и за миг Морвийр реши, че ще го удари в лицето.

Вместо това Тръпката взе черпака от ръката му, сипа си супа, гребна лъжицата, духна леко и опита.

— Добра е. Гъби, нали?

— Щъ... да.

— Вкусна е.

— Благодаря. — Морвийр вдигна черпака. — Така, някой друг да не иска супа?

— Аз! — Гласът прозвуча от нищото, като гореща вода, изляна в ухoto му. Той отскочи, изтърва тенджерата и горещата супа се изля право в скута на Витари. Тя изпища и се дръпна. Муркато събори стола си и посегна към меча. Дей изпусна наченатата филия и се ококори. Морвийр се обърна, стиснал черпака като оръжие, без особена полза...

Зад него стоеше усмихната гуркулка със скръстени ръце. Кожата ѝ беше гладка като тъмно стъкло, а очите — черни като нощта.

— Стойте! — извика Муркато и вдигна ръка. — Чакайте. Тя е приятел.

— Не и на мен! — Морвийр отчаяно се опитваше да разбере как се бе появила от нищото. Зад нея нямаше врата, прозорецът беше надлежно затворен, подът и таванът бяха здрави.

— Ти нямаш приятели, отровителю — отвърна жената. Дългото ѝ кафяво палто беше разкопчано. Отдолу тялото ѝ сякаш беше увито в бели бинтове.

— Коя си ти? — настоя Дей. — И как се появи, по дяволите?

— Наричаха ме Източния вятър. — Жената показа перфектните си бели зъби и завъртя грациозно пръст в кръг. — Но сега ме наричат Ишри. Идвам от слънчевия юг.

— Не — започна Морвийр, — тя има предвид как...

— Магия — измърмори Тръпката, единственият, който бе останал на масата. Вдигна лъжицата си и сръбна отново. — Я подайте хляба.

— Майната му на хляба! — извика Морвийр. — И на магията! Как влезе тук?

— Тя е една от тях. — Витари бе стисната нож за хранене. Очите ѝ бяха присвети като две смъртоносни цепки, а супата продължаваше да капе на пода. — Ядач.

Жената топна пръст в разляната супа и го облиза.

— Всички все трябва да ядем нещо, нали?

— Не искам да съм в менюто.

— Не се тревожи. Аз съм много мнителна по отношение на храната.

— Сблъсквала съм се с такива като теб в Дагоска. — Морвийр не разбираше напълно за какво говорят и това не му бе никак приятно. Но Витари беше очевидно разтревожена, а това на свой ред тревожеше него. Тя определено не беше от хората, които вдигаха шум за нищо. — Какви сделки си сключила, Муркато?

— Каквите трябваши. Тя работи за Рогонт.

Ишри наклони глава, така че застана почти хоризонтално.

— А може би той работи за мен.

— Не ме интересува кой е ездачът и кой магарето — изсъска Муркато. — Стига да ми изпратите войници.

— Вече ги изпрати. Двеста от най-добрите.

— Ще дойдат ли навреме?

— Освен ако Хилядата меча не подранят, което няма да стане. Основната им част лагерува на десет мили. Забавиха се да оушушкат едно село. А после трябваши да го изгорят. Разрушителна тълпа. — Погледът ѝ падна на Морвийр. Черните ѝ очи го караха да се изнервя. Не му харесваше, че е увита в бинтове. Зачуди се защо... — За да ми е прохладно — отвърна тя. Той примигна, зачуден дали не го е изрекъл на глас. — Не си. — Той настръхна. Беше почти същото както когато сестрите откриха тайните материали в сиропиталището и се досетиха за предназначението им. Не можеше да избегне нерационалното заключение, че гуркулската жена по някакъв начин чете мислите му. Знаеше за нещата, които бе извършил и за които се надяваше никой да не научи...

— Отивам в плевнята! — каза той високо и гласът му прозвуча по-пискливо, отколкото искаше. Успя да го овладее. — Трябва да се пригответя, щом утре ще имаме гости. Дей!

— Само да свърша. — Момичето беше спряло да обръща внимание на посетителката и мажеше три филии с масло.

— Добре... — Той потръпна за момент, но нямаше да постигне нищо, ако останеше, освен повече излагане. Тръгна към вратата.

— Искаш ли си палтото? — попита Дей.

— Достатъчно топло ми е!

Но когато затвори вратата и усети студения вятър, който люлееше житата и проникваше през ризата му, разбра, че в никакъв случай няма да му е топло. Само че беше късно да се върне, без да изглежда като глупак, което определено не желаеше.

— Не и аз. — Изпсува и тръгна през тъмния двор. Беше позволил на някаква гуркулска шарлатанка да го изнерви с улични трикове. — Бинтована кучка. — Те щяха да видят. — О, да. — Накрая си го беше изкаран на сестрите, за всички побои. — Ще видим кой кого ще нашиба. — Надзърна през рамо, за да се увери, че никой не го вижда. — Магия! Ще ви покажа няколко номера!

— Ay! — Подхлъзна се и падна по гръб в калта. — Ax! Проклети копелета!

Дотук с героичните усилия и новото начало.

ПРЕДАТЕЛЯТ

Според Тръпката до разсъмване оставаха час-два. Дъждът беше престанал, но капките продължаваха да падат от листата и разкалаваха земята. Въздухът беше натежал от влага. Край пътя течеше придошъл поток и шуртенето заглушаваше калните копита на коня. Знаеше, че приближава. Вече виждаше проблясъците на лагерните огньове.

Тъмното време е най-добро за тъмни дела, казваше Черния Дау, а той ги разбираше тия работи.

Тръпката се надяваше някой пиян страж да не прати нервна стрела в корема му. Сигурно нямаше да боли колкото ваденето на око, но едва ли щеше да е приятно. За щастие видя първия пост, преди той да го забележи. Мъжът се беше облегнал на едно дърво, а копието бе подпряно на рамото му. Беше закрил главата си с промазана кожа и нямаше да го види дори да не спеше.

— Ей! — Мъжът подскочи и изтърва копието. Тръпката се усмихна и отпусна ръце на седлото, докато го гледаше как се мотае. — Ще ме спираш ли, или направо да продължавам?

— Кой е там? — изръмжа стражът и вдигна копието заедно със стръкове мокра трева.

— Казвам се Каул Тръпката и Верния Карпи ще иска да говори с мен.

Лагерът на Хилядата меча беше като всеки друг. Мъже, платнища, метал и кал. Страшно много кал. Шатрите бяха пръснати без ред. Конете бяха вързани за дърветата, дъхът им излизаше на пара. Копия, подпрени едно на друго. Някои огньове горяха, в други бяха останали само въглени. Имаше доста будни, предимно увити в одеялата си. Някои бяха на стража, други още пиеха. Всички се мръщеха, докато Тръпката ги подминаваше.

Той си спомни за безбройните студени и мокри нощи, които бе изкаран по лагери из целия Север. Сгущен край огъня, молещ се на мъртвите дъждът да не се усили. Печенето на месо — на копията на мъртвите. Треперенето в снега, навлечен с всичко подръка. Точенето на оръжията преди боя на сутринта. Видя лица на мъже, които бяха

отдавна мъртви и в калта, мъже, с които бе споделял смях и пиене. Брат му. Баща му. Тъл Дуру, когото наричаха Буреносния. Руд Три дървета, Скалата на Уфрит. Хардинг Мрачния, тих като нощта. Тези спомени предизвикаха неочеквана гордост. Както и срам, заради работата, която вършеше сега. Повече, отколкото очакваше и изпитваше, откакто бе изгубил окото си.

Изсумтя и лицето го засърбя. Нежният момент и топлината отлетяха.

Спряха пред шатра с размерите на къща. От входа ѝ се процеждаше светлина.

— Внимавай как се държиш, северняшко копеле. — Стражът го сръчка със собствената му брадва. — Иначе...

— Шибай се бе, идиот. — Тръпката го избута с една ръка и влезе. Вътре миришеше на прокиснало вино, мухлясали дрехи и некъпани мъже. По ъглите бяха окачени мъждукащи лампи, заедно с прокъсаните флагове, трофеи от отминали битки.

В другия край имаше стол от тъмно дърво и слонова кост, изцапан, изтъркан и издраскан от употреба. Вероятно стольт на капитан-генерала. Едно време на Коска, след това на Монца, а сега на Верния Карпи. Не изглеждаше нещо повече от очукан стол за вечеря в богаташка къща. Определено не беше нещо, заради което да убиеш, но пък на хората рядко им трябва голямо оправдание.

В средата имаше дълга маса, около която седяха мъже. Капитани на Хилядата меча. Груби, с белези по лицата, обльскани като стола; освен това имаха и впечатляващ набор от оръжия. Но Тръпката се бе усмихвал и в по-корава компания, така че се усмихна и сега. Странно, сред тези негодници се чувствуващ по-близо до дома, отколкото от месеци. Разбираше техните правила по-добре от тези на Монца. Ако се съдеше по разпилените карти, явно бяха започнали да планират нещо. Но по някое време стратегията бе отстъпила място на игра на зарове. Сега картите бяха отрупани с монети, недопити бутилки и нащърбени чаши. Върху едната имаше голямо петно от разляно червено вино.

Начело на масата стоеше едър мъж — с белязано лице, къса сива коса и оплешиваващ. Имаше гъсти мустаци, а по челюстта му бе набола бяла брада. Верния Карпи, според описанието на Монца. В момента раздрушаваше заровете в огромния си юмрук.

— Хайде, лайна такива, изкарайте девет! — Заровете показаха едно и три и предизвикаха няколко въздишки и смях. — Проклятие! — Карпи хвърли няколко монети по масата към висок тип с белези от шарка, крив нос и грозна комбинация от дълга черна коса и плешиво петно. — Някой ден ще те хвана, Андич.

— Не мамя бе. Просто съм роден под щастлива звезда. — Андич измери Тръпката с приятелския поглед на лисица към пиле. — К'в е тоя задник с бинтовете?

Стражът се вмъкна до Тръпката и го изгледа мръсно.

— Генерал Карпи, сър, този северняк казва, че трябва да говори с вас.

— Сериозно? — Верния хвърли бърз поглед към Тръпката и се върна към монетите си. — И защо да говоря с него? Виктус, дай ми заровете, не съм свършил.

— Това е проблемът с генералите. — Виктус беше плешив като яйце и хилав като вейка. Купищата пръстени по ръцете и дългите вериги по врата му не му помагаха да изглежда по-добре. — Не знаят кога да спрат. — Подхвърли заровете през масата, а неколцина от играчите се разхилиха.

Стражът прегълътна и продължи:

— Казва, че знае кой е убил принц Арио!

— Така ли? И кой го уби?

— Монцаро Муркато. — Всички корави лица в шатрата се намръщиха към Тръпката. Верния присви очи и внимателно остави заровете.

— Само си чувал за нея.

— Да го наемем ли за шут, или да го обесим като лъжец? — подвикна Виктус.

— Муркато е мъртва — обади се друг.

— Тъй ли? — попита Тръпката. — Че тогава с кого сешибам последния месец?

— Акошибаш Муркато, те съветвам да се върнеш при нея. — Андич се ухили. — Доколкото съм чувал от брат й, никой не прави свирки като Монца.

Това вече предизвика сериозен смях. Тръпката не беше сигурен какво означава това с брата, но пък и нямаше значение. Развърза бинтовете, съмкна превръзката и обърна лице към лампата. Смехът

мигновено спря. Лицето му вече бе такова, че набързо разваляше всяка веселба.

— Ето това ми коства дотук. За шепа сребро? Майната ѝ. Не съм толкова глупав, за колкото ме взема, и още имам гордост. Писна ми от тая кучка.

Верния Карпи продължаваше да се мръщи.

— Опиши я.

— Висока, слаба, черна коса, сини очи, често се мръщи. Много е устата.

Виктус махна с отрупана с бижута ръка.

— Това е всеизвестно!

— Има счупена дяснa ръка и белези навсякъде. От падането в пропастта. — Тръпката посочи корема си, без да откъсва очи от Верния. — Има белег ей тук и друг на гърба. Каза, че ѝ е от един приятел. Който я наръгал със собствената ѝ кама.

Карпи се бе намръщил като гробар.

— Знаеш ли къде е?

— Чакай малко. — Виктус изглеждаше по-нещастен и от командира си. — Казваш, че Муркато е жива?

— Чух слух аз — отвърна Верния.

Огромен тъмнокож мъж със сиви плитки се надигна от другия край на масата.

— Слушове всякакви. — Гласът му беше дълбок и бавен като морето. — Слушовете и фактите са различни неща. Кога смяташе да ни кажеш?

— Когато се наложи, Сесария. — Обърна се към Тръпката. — Къде е тя?

— В една ферма — отговори севернякът. — На около час бърза езда.

— Колко хора има с нея?

— Само четириима. Един хленчещ отровител и помощничката му, която е още момиче. Една червенокоса жена, казва се Витари, и никаква тъмнокожа кучка.

— Къде точно?

Тръпката се ухили.

— Ами нали затова съм тук. Да ви продам точната информация.

— Не ми харесва тая работа — озъби се Виктус. — Ако ме питаш...

— Не те — изръмжа Верния, без да го поглежда. — Колко искаш, северняко?

— Една десета от това, което херцог Орсо предлага за главата на убиеца на принц Арио.

— Само десета?

— Мисля, че това е повече, отколкото ще получа от нея, но не достатъчно, че да ме убияте. Искам само толкова, колкото мога да отнеса жив.

— Мъдро — отвърна Верния. — Ние не мразим нищо повече от алчността, нали, момчета? — Неколцина се засмяха, но повечето не изглеждаха щастливи от това, че старата им водачка се е завърнала от мъртвите. — Добре, една десета е справедливо. Съгласен съм. — Пристъпи напред и плесна ръка в ръката на Тръпката, гледаше го в очите. — Ако спипаме Муркато.

— Жива или мъртва?

— Със съжаление трябва да призная, че я предпочитам мъртва.

— Добре. Аз също. Не искам да я ядосвам тая откачена кучка. Тя не проща.

Верния кимна.

— Така е. Смятам, че ще свършим работа. СвOLE?

— Генерале? — Някакъв мъж с гъста брада пристъпи напред.

— Пригответи шейсет конници. Гледай да са с по-бързи...

— Може би ще е умно да сме по-малко — обади се Тръпката.

— Така ли? И защо ще е по-умно да сме малцина?

— Тя спомена, че още има приятели тук. — Тръпката пълзна поглед по коравите мутри в шатрата. — Според нея мнозина няма да имат нищо против да се върне начело. С нея са печелили победи, с които да се гордеят, а с теб само се мотаят и разузнават, докато армията на Орсо отмъква плячката. — Верния за момент отклони очи. Достатъчно за Тръпката, за да се увери, че е засегнал рана. На света няма командир, който да не е малко несигурен. Особено сред наемници. — По-добре да сме по-малко, но само надеждни. Нямам проблем да наръгам Муркато в гърба, тя си го заслужава. Но не искам да ме наръга някой от хората ти.

— Значи са общо пет, от които четири жени? — СвOLE се ухили.
— Една дузина ще ни стигнат.

Верния продължаваше да се взира в Тръпката. После каза:

— Няма значение. Шейсет, както казах. В случай че са повече, отколкото очакваме. Ще е срамота да се окажем недостатъчно.

— Добре. — СвOLE разбута останалите и излезе от шатрата.

Тръпката сви рамене.

— Както кажеш.

— Точно както кажа. Можеш да си сигурен. — Верния се обърна към намръщените капитани. — Някое от вас, стари копелета, ще се присъедини ли към лова?

Сесария разтърси дългата си коса.

— Това си е твоя каша, Верен. Оправяй си се сам.

— За една вечер ми беше достатъчно. — Андич вече излизаше, следван от други. Някои изглеждаха подозрителни, други безгрижни, трети пияни.

— И аз трябва да тръгвам, генерал Карпи. — Говорещият се различаваше от мръсните главорези дори само по това, че нищо в него не се набиваше на очи. Имаше къдрава коса и нямаше оръжие, нито белези, нито вид на боец. Въпреки това Верния се усмихна, сякаш човекът заслужаваше уважение.

— Господин Сулфур! — Стисна ръката му в големите си лапи и я раздруса. — Благодарности, че се отбихте. Винаги сте добре дошъл тук.

— О, мен ме обичат навсякъде. Всички искат да са добри с човека, който носи парите.

— Кажете на херцог Орсо и вашите хора от банката да не се притесняват за нещата тук. Ще се погрижа за всичко, както се разбрахме. Само да се оправя с този дребен проблем.

— Животът обожава да ни изправя пред проблеми, нали? — Сулфур се усмихна на Тръпката. Имаше страни очи, едно синьо и едно зелено. — Късмет в лова. — Обърна се и излезе.

— Каза на час езда, нали? — попита Верния.

— Ако се движиш добре за възрастта си.

— Ха. Сигурен ли си, че няма да усети, че си се изнесъл?

— Тя спи. От хъска. Всеки ден пуши все повече от тия лайна. През половината време бълнува за него, а през другата бълнува от

него. Няма да се събуди скоро.

— По-добре да не губим време. Тази жена винаги може да поднесе неприятна изненада.

— Вярно е. Освен това очаква помощ. Двеста от хората на Рогонт ще пристигнат утре следобед. Смятат да ти устроят засада, като тръгнеш на юг.

— Няма по-добро чувство от провалянето на изненада, а? — Верния се ухили. — Ти ще яздиш отпред с мен.

— За една десета от парите ще яздя и с дявола.

— До мен е достатъчно. За да ме насочваш. Честните мъже трябва да се държим един до друг.

— Така е — отвърна Тръпката. — Несъмнено.

— Добре. — Верния плесна големите си ръце и ги потърка. — Пикая и си слагам доспехите.

КРАЛЯТ НА ОТРОВИТЕ

— Шефе? — долетя високият глас на Дей. — Буден ли си?
Морвийр въздъхна недоволно.

— Уви, милостивата дрямка ме освободи от обятията си и ме хвърли право в прегръдките на сировия свят.

— Какво?

Той махна с ръка и каза кисело:

— Няма значение. Думите ми падат като семена по камениста почва.

— Каза да те събудя по зазоряване.

— Съмна ли? Зората е сурова господарка! — Морвийр отметна тънкото одеяло и се надигна от бодливата слама, недостойно легло за човек с неговите необятни таланти, протегна се и слезе по стълбата от сеновала. Трябаше да признае, че вече не е на възраст, да не говорим за изтънчения му вкус, да спи по плевни.

Дей беше сглобила апаратата по тъмно и сега, когато първите лъчи на зората проникваха през малките прозорчета, горелките бяха разпалени. Реагентите бълбукаха, парата се кондензираше, а дестилатът капеше весело в събиращите съдове. Морвийр обиколи масата, като почукваше по дървото, от което множеството стъкленици потракваха. Всичко изглеждаше перфектно. Все пак Дей беше учила при истински майстор, може би най-великия отровител в Кръга на света! Но дори видът на добре свършената работа не можеше да го извади от лошото настроение.

Той изду бузи и въздъхна шумно.

— Никой не ме разбира. Това е моето проклятие.

— Ти си сложна личност — каза Дей.

— Точно така! Съвсем точно! Ти го виждаш! — Може би само тя осъзнаваше, че под външността на строгия учител се крие резервоар от чувства, дълбок като планинско езеро.

— Направих чай. — Тя му подаде очукано метално канче, от което се вдигаше пара. Стомахът му изръмжа неприятно.

— Не. Благодарен съм за вниманието, но ще откажа.
Храносмилането ми е разстроено тази сутрин. Ужасно разстроено.

— Гуркулската посетителка ли те изнервя?

— Абсолютно и изцяло не — изльга Морвийр и се постара да не потръпне при спомена за черните очи. — Дискомфортът ми е продиктуван от постоянното неразбирателство с нашата работодателка, Касапина на Каприл, винаги противоречащата Муркато! Просто не мога да намеря подход към тази жена! Колкото и добре да се държа, колкото и почтени да са намеренията ми, тя винаги отвръща с лошо!

— Вярно, че е малко чепата.

— Според мен не е чепата, а направо... ръбата. — Нещо не можа да му се получи.

— Ами с това хвърляне в пропастта и мъртвия брат...

— Обяснения, а не извинения! Всички сме имали болезнени загуби. Признавам, че съм почти изкушен да я зарежа на неизбежната съдба и да потърся нов работодател. — Той се позасмя. — Да речем херцог Орсо!

Дей го изгледа остро.

— Шегуваш се.

Наистина беше шега, защото Кастро Морвийр не изоставяше работа, която бе поел. В този занаят трябваше да се спазват определени стандарти на поведение. Но му беше забавно да доразработи темата, така че заизброява плюсовете на пръсти.

— Херцог Орсо е човек, който несъмнено може да си позволи моите услуги. Несъмнено има нужда от тях. Освен това е доказал, че не страда от ни най-малки угрizения.

— Човек, който има навика да хвърля служителите си в пропаст.

Морвийр махна с ръка.

— Човек не трябва да е глупав и да се доверява на някой, който наема отровители. Не мисля, че е по-лош от останалите. Цяло чудо е, че тази мисъл не ми хрумна по-рано!

— Но... ние убихме сина му.

— Ба! Такива трудности лесно се заглаждат, когато двама души имат нужда един от друг. — Той размята небрежно ръка. — Ще измислим някаква история. Все ще се намери някоя клета изкупителна жертва да отнесе вината.

Тя кимна бавно, със свити устни.

— Изкупителна жертва. Разбира се.

— Да, налага се. — Един осакатен варварин по-малко нямаше да е загуба. Нито пък един откачен затворник или една груба мъчителка. Почти се наслаждаваше на тази мисъл. — Но засега сме заседнали с Муркато и нейната мъчителна жажда за отмъщение. Отмъщение. Кълна се, има ли по-нездадоволителен, безсмислен и разрушителен мотив на света?

— Мислех, че мотивите не ни интересуват — отбеляза Дей. — Само работата и заплащането.

— Правилно, скъпа. Съвсем правилно. Всеки мотив, който изисква услугите ни, е добър. Винаги виждаш право в същността на нещата, сякаш са прозрачни. Какво щях да правя без теб? — Той се усмихна и заобиколи апаратата. — Докъде стигна с приготовленията?

— О, знам какво да правя.

— Браво. Много добре. Естествено, че знаеш. Нали си учила от майстор.

Тя наведе глава.

— И научих уроците добре.

— Съвсем добре. — Той се наведе, за да види как есенцията от ларинк капе бавно в епруветката. — Жизненоважно е да сме крайно подгответи за всякакви вероятности. Винаги предпазливостта на първо място. Ау! — Намръщи се към китката си. Малка червена точка се превръщаше в капка кръв.

— Какво... — Дей отстъпи бавно, гледаше го напрегнато. Държеше игла.

— Някой да поеме вината ли? — извика тя. — Аз ли съм ти изкупителната жертва? Начукай си го, копеле!

— Хайде, хайде, хайде. — Верния пикаеше отново. Стоеше до коня си, с гръб към Тръпката, и присвиваше колене. — Айде де... Ето, че възрастта взе да ме застига.

— Или тъмните ти дела — обади се СвOLE.

— Не съм направил нищо толкова лошо, че да заслужа такова мъчение. Имаш чувството, че ти се пикае повече от всичко на света, а когато си го извадиш, само висиш на студения вятър и... ох... ох...

готово! — Къса струйка, още една. После още една. Той изтръска последните капки и се загащи.

— Това ли беше? — попита СвOLE.

— Теб какво те интересува? — озъби се генералът. — Да няма да го бутилираш? Казах, че възрастта ме застига. — Изкатери се по склона — държеше червеното си наметало с ръка, за да не се влачи по земята — и клекна до Тръпката. — Така. Готови сме. Това ли е мястото?

— Това е.

Фермата бе в края на оградения двор, на сред море от сиво жито под сивите, натежали от вода облаци. От тесните прозорчета на плевнята долиташе трептяща светлина, но не се забелязваха други признания на живот. Тръпката разтърка длани. Никога не беше извършвал голямо предателство. Не и чак такова, и това го изнервяше.

— Изглежда спокойно. — Верния прокара ръка по наболата си бяла брада. — СвOLE, вземи десетима и заобиколи от другата страна, към онези дървета, за да отрежеш фланга. Ако ни видят, че идваме, и побегнат, ще ги спипаш.

— Готово, генерале. Лесно и просто, нали?

— Няма по-лошо от прекомерното планиране. Колкото повече има за запомняне, толкова повече може да се прецака нещо. Не е нужно да ти повтарям да не прецакаш работата, нали?

— Аз ли? Не, сър. Скриваме се в дърветата и ако видим някой да бяга, нападаме. Точно като при Хай Бенк.

— Само дето Муркато е на другата страна, нали?

— Вярно. Шибана зла кучка.

— Не така — каза Верния. — Покажи уважение. Хвалеше я, когато ни водеше към победи, така че ще я хвалиш и сега. Жалко, че се стигна дотук. Това е. Но поне може да покажем малко уважение.

— Добре. Съжалявам. — СвOLE спря за момент. — Все пак няма ли да е по-добре да се промъкнем пеша? Не можем да прегазим къщата с конете, нали?

Верния го изгледа.

— Да не са те избрали за нов капитан-генерал, докато пикаех?

— Не, разбира се, само...

— Промъкването не ми е в стила, СвOLE. Като знам колко често се къпеш, Муркато ще те надуши от сто крачки и ще се приготви. Не,

спускаме се с конете, за да щадя колената си. Винаги можем да се спешим, ако трябва. А ако ни е подготвила изненада, предпочитам да съм на седло. — Намръщи се на Тръпката. — Някакъв проблем, момче?

— Не. — Според това, което виждаше, Верния беше от онези, дето бяха добри помощници, но слаби вождове. Много твърдост, но слабо въображение. Явно беше заседнал с едни методи и ги използваше независимо дали вършат работа, или не. Но той нямаше да му отваря очите. Силните лидери се радваха, когато някой предложеше по-добра идея, но слабите — никога. — Няма ли поне да ми върнете брадвата?

Верния се усмихна.

— Разбира се. Веднага щом видя мъртвото тяло на Муркато. Да тръгваме. — За малко щеше да се спъне в наметалото си, докато се обръщаше, затова гневно го вдигна и го метна на рамо. — Шибано наметало. Трябваше да си взема по-късо.

Тръпката погледна за последно към фермата и го последва, като клатеше глава. Вярно, че прекомерното планиране беше лошо. Но липсата на планиране се нареджаше веднага след него.

Морвийр примигна.

— Но... — Направи бавна крачка към Дей. Глезнът му поддаде и той залитна върху масата, събори някаква колба и кипящото й съдържание се разля по дървото. Притисна ръка към гърлото си. Кожата му беше почервяла. Осъзна какво е направила и това направо смрази кръвта му. Знаеше и какви ще са последиците. — Кралят... на отровите?

— Какво друго? Винаги предпазливостта на първо място.

Намръщи се заради нищожната болка от убождането и много подълбоката рана от горчивото предателство. Закашля се, падна на колене и протегна трепереща ръка...

— Но...

Дей изрита ръката му с върха на обувката си.

— Обречен да не го разбират? — Лицето й се бе изкривило от злоба. Дори от омраза. Задоволяващата маска на покорство, възхищение и невинност най-сетне беше паднала. — Какво толкова

има да те разбираат, високомерен паразит такъв? Ти си пълен идиот! — Това беше най-голямата рана. Неблагодарност, след всичко, което ѝ бе дал! Знание, пари, бащинската привързаност! — Детски акъл в тяло на убиец! Едновременно страхливец и бабайт. Кастор Морвийр, най-великият отровител на света? По-скоро най-отегчителният...

Той се хвърли напред изненадващо ловко, одраска глезена ѝ със скалпел, шмугна се под масата и излезе от другата страна. Усмихна се зад сложния апарат с горелките, извитите тръби и съдовете.

— Ха-ха! — извика Морвийр, съвсем жизнен и определено неумиращ. — Ти ли ще ме отровиш? Великият Кастор Морвийр, убит от помощничката си? Няма да стане! — Тя погледна окървавения си глезен, после него и очите ѝ се разшириха. — Няма Крал на отровите, глупачке! Онзи метод, който ти показах, дето произвежда течност, имаша вид, вкус и мириз на вода? Той наистина произвежда вода! Напълно безвредно! За разлика от веществото, с което току-що те убodoх. То може да убие десет коня!

Пъхна ръка в ризата си и пръстите му сръчно намериха правилната стъкленица, след което я измъкна на светло. Вътре имаше прозрачна течност.

— Противоотровата.

Дей се намръщи и финтира от едната страна на масата, след което тръгна от другата. Но краката ѝ бяха тромави и той я избегна без усилие.

— Крайно недостойно, скъпа! Да се гоним около апарата, в плевня, в средата на нищото в Стирия! Ужасно, крайно недостойно!

— Моля те — изсъска тя. — Моля те. Аз...

— Не ни посрамвай и двамата! Вече показа истинското си лице... Неблагодарна харпия! Маската ти падна, коварна кукувицио!

— Просто не исках да поемам вината! Муркато каза, че рано или късно ще преминеш към Орсо! Че ще ме използваш като изкупителна жертва! Муркато каза...

— Муркато? Слушаш Муркато, а не мен? Онази пристрастена към наркотици и прочута с кръвожадността си дегенератка? Страхотна пътеводна светлина! Аз съм проклет идиот, че повярвах и на двете ви! Явно беше права, че съм като дете. Чиста невинност! Незаслужаваща милостив! — Той хвърли стъкленицата към Дей. — Нека се знае... — Дей се заклатушка тромаво през сламата, — че съм — треперещите ѝ

пръсти изчовъркаха корковата запушалка — по-милостив, по-щедър и по-прощащ от всеки отровител — Дей изгълта съдържанието наведнъж — в целия Кръг на света.

Дей обърса уста, пое си дъх и потръпна.

— Трябва да... поговорим.

— Определено. Но не за дълго.

Тя примигна, по лицето ѝ премина странен спазъм. Точно както трябваше. Морвийр сбърчи нос, хвърли скалпела и той издрънча на масата.

— Острието не беше отровно, но ти току-що погълна стъкленица с неразтворен концентрат от леопардово цвете.

Тя падна и подбели очи, а кожата ѝ започна да порозовява. Загърчи се по сламата, на устата ѝ изби пяна.

Морвийр се приближи, клекна, оголи зъби и мушна гърдите си с пръст.

— Ще ме убиваш, а? С отрова? Мен, Кастро Морвийр? — Петите ѝ забарабаниха по твърдата земя, вдигаха малки облачета прах. — Аз съм единственият Крал на отровите... глупачке! — Гърченето ѝ премина в неконтролирано треперене, гърбът ѝ бе извит в невъзможна дъга. — Какво невежество! Каква аrogантност! Каква обида! Каква... — Задъха се, търсеща подходяща дума, но осъзна, че Дей вече е мъртва.

Настъпи дълга тишина. Трупът постепенно се отпусна.

— Лайна! Пълни лайна! — Беглото задоволство от победата вече се топеше като сняг през лятото. Появи се смазващо разочарование от болезненото предателство и неудобство от тази ситуация, в която бе останал без асистент и без работодател. Последните думи на Дей несъмнено хвърляха вината върху Муркато. След всичките самопожертвователни усилия, за които нямаше никаква благодарност, тя бе планирала убийството му. Защо не беше подготвен за такова развитие? Защо не го очакваше, след всички болезнени загуби, които бе преживял? Явно беше твърде мек характер за тази корава земя в тази непрощаваща епоха. Твърде доверчив и приятелски настроен. Беше склонен да гледа на света в розово и прокълнат да очаква винаги най-доброто от хората.

— Пълен идиот, а? Мамка му! Мамка ти! — Зарита падналото тяло. — Високомерен? — Почти го изпища. — Аз? Аз съм... самата...

шибана скромност! — Внезапно осъзна, че не подхожда на човек с неговата чувствителност да рита напълно мъртви хора, особено такива, които е обичал като свои деца. Усети нарастващ прилив на melodраматично съжаление.

— Съжалявам! Съжалявам много. — Коленичи до нея, приглади косата ѝ и докосна лицето ѝ с треперещи пръсти. Невинното лице, което повече нямаше да се усмихва и да говори. — Толкова съжалявам, но... защо? Винаги ще те помня... Ох! — Замириса на урина. Тялото се изпусна, очакван ефект от колосалната доза леопардово цвете, който човек с неговия опит трябваше да предвиди. Локвата се разпростираше из сламата и бе намокрила коленете на панталоните му. Морвийр се надигна и се намръщи отвратено.

— Мамка му! — Хвана някаква колба от масата и гневно я хвърли към стената. Парчетата стъкло се хвърчаха. — Страхливец и бабайт, а? — Изрида отново трупа на Дей, но си изкълчи палеца и заподскача из плевнята.

— Муркато! — Злата вещица беше подтикнала помощничката му към предателство. Най-добрата и най-обичаната помощничка, откакто бе принуден да отрови Аловео Крей в Остенхорм. Знаеше, че трябва да убие Муркато още в градината, но мащабът, важността и привидната невъзможност на работата бяха погъделичкали суетата му. — Проклета да е суетата ми! Единственият недостатък на характера ми!

Но не можеше да отмъщава.

— Не. — Нищо толкова просто и нецивилизовано, защото това не беше в стила му. Той не беше дивак, нито животно като Змията на Талинс и кликата ѝ, а изискан и културен джентълмен с високи етични стандарти. Определено нямаше да му платят за усилната му и лоялна работа, така че трябваше да си намери нов клиент. Подходящ работодател, с добре планирани и ясни убийства, които да донесат честна печалба.

Кой щеше да му плати да убие Касапина на Каприл и нейните варварски слуги? Отговорът не беше труден. Обърна се към прозореца и изигра най-подмазваческия си поклон.

— Херцог Орсо, за мен е несравнима чест... — Намръщи се. На върха на хълма, в надигащата се зора, се виждаха силуетите на няколко десетки ездачи.

— За чест, слава и най-вече за добро заплащане! — Верния вдигна меча си и го размаха, а останалите се засмяха. — Напред! — Конниците поеха в стегната група, спуснаха се през житото и усилиха темпото до галоп.

Тръпката яздеше сред тях. Нямаше голям избор, защото Верния беше точно до него. Ако изостанеше, нямаше да изглежда добре. Предпочиташе да държи брадвата си, но обикновено стремежът към нещо докарваше точно обратното. Освен това при тази скорост беше най-разумно да държи юздите с две ръце.

Вече бяха на около сто крачки, а всичко още изглеждаше миролюбиво. Тръпката се намръщи към къщата, ниската ограда и плевнята, след което се подготви. Сега планът му се струваше лош. То и в началото не изглеждаше никак добър, но в момента беше направо ужасяващ. Земята прелиташе под копитата на коня, седлото натъртваше схванатия му задник, вятърът духаше в присвитото му око и дразнеше незаздравелите рани по лицето. Без превръзките направо усещаше студа. Верния яздеше до него с разято наметало и вдигнат меч и крещеше.

— Дръж строя! — Конниците вляво изпреварваха другите и изкривяваха редицата, по-нетърпеливите започнаха да навеждат копията си под всякакъв ъгъл. Тръпката освободи крака от стремената.

В този момент капаците на прозорците се отвориха едновременно с трясък и се показаха осприанците. Първата зора хвърляше проблясъци по металните им шлемове. Зад оградата се показа друга редица с пригответи арбалети. В някои моменти трябва да направиш необходимото, без да ти пuka за последствията. Тръпката затаи дъх и се метна встрани от коня. През тропота на копита, дрънченето на метал и поривите на вятъра чу острия вик на Монца.

Земята го удари и зъбите му изтракаха. Претърколи се няколко пъти и се нагълта с пръст. Светът се завъртя, тъмно небе, изровена почва, скачащи коне и падащи мъже. Копитата думтяха около него, хвърляха кал в лицето му. Чу писъци и се надигна на колене. Някакъв труп полетя, блъсна го и го събори отново по гръб.

Морвийр приближи двойната порта на плевнята и я открехна, за да надникне навън. Видя как осприанците се надигат зад оградата и отправят дисциплиниран и смъртоносен залп.

Наемниците западаха от седлата, а ранените коне хвърляха ездачите си. Хора и животни крещяха и цвилеха от шок и гняв, болка и ужас. Десетина ездачи паднаха, но останалите продължиха атаката, вдигнали блестящи оръжия, и нададоха боен вик, който заглуши писъците на падналите им другари.

Морвийр отстъпи, затвори вратата и я затисна с гръб. Кръвожадна битка. Гняв и случайности. Остър метал на висока скорост. Плискаща кръв, размазани глави и изкоремени тела с вътрешности по земята. Крайно нецивилизовани действия и определено извън неговата специалност. Неговите черва, за щастие все още в тялото му, потръпнаха от спазъм, предизвикан от животински ужас и отвращение, и преминаха в по-рационален страх. Ако Муркато победеше... вече бе изразила смъртоносните си намерения към него. Въобще не се бе поколебала да предизвика смъртта на невинната му асистентка. Ако пък победяха Хилядата меча, той продължаваше да е съучастник в убийството на принц Арио. Несъмнено и в двата случая животът му щеше да бъде болезнено отнет.

— Мамка му!

Дворът бързо се превръщаше в кланица, но прозорците бяха твърде тесни, за да се провре през тях. Да се скрие в сеновала? Не, не, да не беше на пет години? Да легне до бедната Дей и да се престори на мъртъв? Какво? Да легне в пикнята? Никога! Изтича до дъното на плевнята и започна да опипва дъщчената стена. Откри една разхлабена дъска и започна да я рита.

— Счупи се, дърво такова! Счупи се! Счупи се! Счупи се! — Звуците от битката на двора ставаха все по-разгорещени. Някой се удари в стената на плевнята и го стресна. От тавана запада прах. Той отново насочи вниманието си към дъската, задъхан от страх и раздразнение, лицето му беше мокро от пот. Един последен удар и дървото се счупи. Приглушената дневна светлина нахлу през назъбената дупка. Морвийр коленичи, завъртя се настрани и си провря главата. Зърна равното поле, кафявото жито и дръвчетата на около двеста крачки. Безопасност. Провря едната си ръка, рамото, половината гърди — и се заклещи.

Трябаше да признае, че бе пробвал да се провре през дупката доста оптимистично. Преди десет години, когато беше гъвкав като върба, можеше с грация да мине и през по-тесен отвор. Уви, оттогава беше изял твърде много сладкиши, които пречеха на операцията и като нищо можеха да му струват живота. Започна да се гърчи и извива, а острото дърво издра корема му. Така ли щяха да го открият? На тази ли история щяха да се смеят с години? Това ли щеше да е неговото наследство? Великият Кастор Морвийр, невидимата смърт, най-страховитият отровител, спипан заклещен в дупка, в дъното на плевня, докато бяга?

— Шибани сладкиши! — изпища той и с един последен напън се измъкна. Стисна зъби, защото един остър пирон раздри половината му риза и оставил дълга резка по ребрата му. — Мамка му! — Успя да издърпа краката си. Освободи се от драещата прегръдка на скапаното дърводелство и хукна към очакваната безопасност на дърветата. Житата бяха високи до кръста и се оплитаха в краката му.

Направи само пет тромави крачки и падна по очи. Надигна се и запсува. Една от обувките се бе изгубила в житото.

— Шибано жито! — Наведе се да я потърси, но настърхна, защото чу тропот. За най-голям негов ужас от дърветата, към които се стремеше, бяха изскочили конници и препускаха към него с наведени копия.

Той изпища беззвучно, обърна се и закуцука към дупката, която го бе наранила при първата им среща. Натика единия крак вътре и усети неимоверна агония, защото прасна топките си в дъската отстрани. Полазиха го тръпки — тропотът на копитата се усилваше. Ездачите бяха вече само на петдесетина крачки. Очите на хората и животните бяха изцъклени. Зъбите им оголени. Сутрешното слънце осветяваше метална, а изпод копитата на конете хвърчеше кал.

Нямаше да натика окървавеното си тяло през дупката навреме. Нима щеше да бъде премазан? Бедният, скромен Кастор Морвийр, който искаше само да...

Ъгълът на плевнята избухна в ослепителен пламък. Нямаше друг звук освен пукането на разцепено дърво. Във въздуха литнаха изтръгнати пламтящи дъски, изкривени пирони, вдигна се облак от искри. Конус от житото беше изпепелен на мига в прахоляк, зърно и

сажди. Над изпепелената реколта, право на пътя на конниците, сякаш от нищото се появиха два големи варела, от които изскачаха пламъци.

Десният варел експлодира ослепително, а левият веднага след него. Към небето полетяха два фонтана от кал. Водещият кон, който се оказа между тях, избухна заедно с ездача си. Останалите изчезнаха в облака прах, вероятно също разкъсани на парченца.

Порив на вятъра отхвърли Морвийр към стената, изплююща през разкъсаната му риза, косата и очите му. Ушите му изпукаха и загълхнаха, зъбите му изтракаха. Останалите незасегнати в двата края на редицата два коня полетяха настани като захвърлени разпрани детски играчки. Единият, обърнат почти наопаки, падна, продължи да се влачи и оставил кървава следа в нивата.

По дървената стена на плевнята затупкаха буци пръст. Прахолякът започна да се сляга. На места житото се подпали и се заиздига горчив пушек. От небето още падаха обгорени парчета дърво и димящи останки от хора и животни. Вятърът разнасяше пепелта.

Морвийр се надигна, притиснат до стената на плевнята и замръзнал от изумление. Приличаше на гуркулски огън — или бе нещо по-ужасно, нещо магично? Той се шмугна в житото и надникна. След миг иззад димящия ъгъл на плевнята се появи някой.

Гуркулската жена, Ишри. Едната ѝ ръка и полите на кафявото палто горяха. Явно осъзна, че пламъците облизват лицето ѝ, и съмъкна запаленото палто — без изобщо да бърза. Бинтовете, които я обвиваха от глава до пети, бяха непокътнати. Приличаше на някаква древна пустинна царица, мумифицирана за погребение. Огледа опустошението, след което се усмихна доволно и поклати глава.

Каза нещо щастливо на кантийски. Морвийр знаеше този език слабо, но му прозвуча като „още го можеш“. Ишри огледа с черните си очи житата, където се криеше отровителят, и той се притисна пътно към земята. След това жената се обърна и изчезна зад ъгъла, откъдето бе дошла. Морвийр я чу как повтаря по-високо:

— Още го можеш.

Обзе го помитащото и напълно оправдано желание да побегне, без да погледне назад. Но се овладя и запълзя през окървавената нива по корем. Напредваше към дърветата, сантиметър по болезнен сантиметър. Дъхът му пареше в уморените гърди, а ужасът го бодеше по задника през целия дълъг път.

НЕ ПО-ЛОШ

Монца дръпна калвеса и мъжът изхриптя. На лицето му се изписа смайване и той притисна малката рана на гърдите си. Залитна напред и отпусна късия си меч, сякаш тежеше като наковалня. Монца мина отляво и го наръга точно под ребрата, натика цяла стъпка стомана през кожената му броня. Мъжът обърна глава към нея, лицето му бе почервено и трепереше, вените по врата му пулсираха. Тя измъкна меча и човекът падна, сякаш остието бе единственото нещо, което го задържаше прав.

— Кажи на... — прошепна той.

— Какво?

— Кажи й... — Той се надигна от пода. Лицето му беше оцапано с прахоляк. Повърна черна кръв и се отпусна.

Монца внезапно го позна. Казваше се Баро или Паро, нещо с „о“. Братовчед на стария Своле. Помнеше го от Муселия, след плячкосването на града. Беше се засмял след една от шегите на Бена. Помнеше го, защото след като бяха убили Хермон и бяха откраднали златото му, не ѝ беше до шеги. На нея поне не ѝ беше до смях.

— Варо? — промърмори тя и се опита да си спомни шагата. Чу изскърцване на дъска и долови движение, навреме, за да се хвърли на пода. Превъртя се към стената, скочи и се отгласна от нея с лакът, при което строши прозореца. Трясъците на битката нахлуха отвън.

Някой замахна към нея и тя клекна. Ударът се заби в стената и към лицето ѝ литнаха трески. Монца изпища и замахна към нападателя с калвеса, но осъзна, че ръката ѝ е празна. Беше го изтървала. На прозореца имаше някакво лице.

— Бена? — От устата ѝ потече кръв.

Не беше време за шеги. Нещо я удари в гърба и ѝ изкара въздуха. Боздуган. Лицето на мъжа бе озъбено. Някаква верига се уви около врата му и го дръпна назад. Стаята започна да се намества. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Опита да се изправи, но се отпусна по гръб.

Витари беше нападнала мъжа отзад и двамата се мятаха из стаята. Той се мъчеше да я удари с лакът, другата му ръка дърпаše

веригата, но тя стискаше силно, а очите ѝ се бяха превърнали в две гневни цепнатини. Монца се надигна, олюля се и тръгна към тях. Мъжът се опитваше да докопа камата на колана си, но Монца го изпревари, стисна китката му с лявата си ръка, извади камата с дясната и започна да го ръга.

— Ъх, ъх, ъх. — Плясък, изстъргване, туптене и летяща слюнка. Нейното сумтене, неговите хрипкави стонове и ниското ръмжене на Витари се смесваха в някакъв животински рев. Същите звуци, които щяха да издават и ако се чукаха. Стържене, туптене, плясък. — Ъх, ох, ах.

— Достатъчно! — изсъска Витари. — Мъртъв е!

— Ъх. — Монца пусна камата на дъските. Ръцете ѝ бяха лепкави от кръв. Обърна се към вратата и примика към светлината. Пристипи тромаво покрай трупа на някакъв осприански войник и излезе навън.

Навсякъде се мятаха хора и животни. Смъртоносна буря от тропащи ботуши, чаткащи копита, дрънчащ метал и летяща пръст.

Верния Карпи ревеше като откачен от гърба на бойния си кон, само на десетина крачки от нея. Не изглеждаше променен. Същото честно осеяно с белези лице. Същото плешиво теме, гъстият бял мустак и наболата брада. Беше се издокарал с блестящ нагръдник и дълго червено наметало, по-подходящо за херцог, отколкото за наемник. От дясното му рамо стърчеше стрела от арбалет и ръката му висеше отпусната. С другата ръка размахваше тежък меч и сочеше към къщата.

Странно, но когато го зърна, усети прилив на топлота. Щастливото усещане, когато мернеш приятелско лице в тълпата. Верния Карпи, който бе водил пет щурма под нейно ръководство. Който се сражаваше до нея във всякакви условия и никога не я разочароваše. Верния Карпи, на когото разчиташе с живота си. И който я беше продал евтино, за стола на Коска. Продал бе живота ѝ, както и живота на брат ѝ.

Топлотата се изпари. Заедно с нея изчезна и замайването. През корема ѝ премина вълна от гняв и усети пробождане в главата, там, където монетите заздравяваха черепа.

Наемниците бяха корави бойци, когато се наложеше, но предпочитаха плячкосването. Първият залп и шокът от съпротива, каквато не бяха очаквали, ги бе разколебал. Бяха посрещнати от копия,

а по прозорците на къщата и от плоския покрив на конюшнята ги обстреляха стрелци. Някакъв ездач изкрешя, докато падаше от седлото, копието му издрънча в краката на Монца.

Двама от другарите му пробваха да побегнат. Единият се измъкна. Другият беше пронизан от меч, кракът му се заплете в стремената и остана да се влачи зад побеснелия кон. Верния Карпи не беше страхливец, но човек не оцелява трийсет години като наемник, ако не знае кога да се измъкне. Той завъртя коня си и повали някакъв войник — разцепи му черепа. След това заобиколи ъгъла на къщата.

Монца сграбчи падналото копие с дясната си ръка, дръпна юздите на коня с другата и се покатери на седлото. Внезапната изгаряща жажда да убие Верния върна част от старата ѝ пъргавина в натежалите крака. Обърна коня към оградата и го смушка с пети. Някакъв осприянски войник изтърва арбалета си и се хвърли встради от пътя ѝ. Конят прескочи оградата и препусна през житото нагоре по дългия полегат склон. Монца прехвърли копието, в лявата си ръка, сграбчи юздите с дясната и се приведе. Видя как Карпи спира за миг на билото — черно очертание на фона на светлото източно небе, — след което изчезва зад него.

Тя също стигна върха — житото свърши — и препусна надолу. От копитата на галопиращия кон летяха буци кал. Недалеч напред Карпи прескочи някакъв плет, задните копита на коня му го закачиха и насмалко да падне. Монца си избра по-добро място и прескочи безпроблемно. Започваше да го настига. Очите ѝ бяха вперени само напред. Не мислеше за скоростта, опасността и болката в ръката. Мислеше само за Верния Карпи, за коня му и за неистовата жажда да забие копието си в едното или другото.

Профучаха през някакво незасято поле, копитата тупкаха в гъстата кал, спускаха се към някакъв поток. До него се издигаше варосана сграда, блестяща на сутрешното слънце. Може би мелница, доколкото Монца можеше да прецени при така бързо летящата земя. Започна да навежда копието, вятърът връхлиташе в присвитите ѝ очи. Желаеше само да се доближи до Верния. Да се доближи до отмъщението. Явно конят му беше пострадал при прескачането на плета, защото го застигаше, при това бързо. Беше само на три дължини от него. След това на две. Калта от копитата пръскаше в лицето ѝ. Тя запъна крака в стремената и насочи копието право напред. За момент

слънцето проблесна по острието му. Мярна познатото лице на Карпи, който се бе обърнал да надзърне през рамо. Сивата му вежда и бузата бяха оцапани с кръв от рана на челото. Верния изръмжа и заби шпорите, но конят му беше тежък, по-пригоден за щурмуване, отколкото за бягство. Главата на нейния се доближаваше все повече до опашката на неговия. Земята между тях се бе размазала в кафява мъгла.

Монца изкрещя и заби копието в бута на коня. Той подскочи напред, размята глава, от устата му се разхвърча пяна. Верния подскочи на седлото, единият му крак се изхлузи от стремето. Бойният кон продължи за момент, след което раненият му крак поддаде, той падна презглава и Карпи изхвърча от седлото. Монца чу крясъка му, докато профучаваше покрай него.

Дръпна юздите и спря. Конят й дишаше тежко, краката му трепереха от бясната езда. Видя как Карпи се надига замаяно от земята, оплете се в омазаното с кал червено наметало. Беше изненадана, че е още жив, но не и недоволна. Гоба, Мотис, Арио и Ганмарк бяха участвали в плана на Орсо, в убийството на брат й, и си бяха платили за това. Но никой от тях не й беше приятел. Верния беше яздил с нея. Ял с нея. Пил от нейната манерка. И се беше усмихнал, когато я прониза, за да заграби мястото й.

Нямаше да приключи бързо.

Верния се олюля замаяно. Устата му беше отворена, очите на окървавеното му лице — опулени. Тя се усмихна, вдигна копието и извика. Като ловец, видял лисица на открито. Карпи заетствпва към края на нивата, накуцваше. Ранената му ръка беше притисната към тялото, счупената стрела стърчеше от рамото му.

Усмивката й се вкорави, когато се приближи и чу хрипливото му дишане. Карпи залитаše към потока. Да види този мръсен предател да пълзи в краката й беше едничката й радост от доста време. Верния измъкна меча с лявата си ръка, залитна отчаяно и се подпра на него като на патерица.

— Отнема време да се научиш с лявата ръка! — подвикна Монца. — Знам го от опит! А ти нямаш никакво шибано време, Карпи! — Беше близо до потока, но щеше да го настигне преди това и той го осъзнаваше.

Верния се обърна и вдигна непохватно меча. Тя дръпна юздите, зави наляво и мечът разсече само въздуха. Монца се изправи на стремената и наръга Верния с копието — раздра наметалото и проби бронята на рамото. Карпи падна на колене, мечът му се заби в земята. Изстена и се помъчи да стане. По бронята му започна да се стича кръв. Монца измъкна крак от стремето, приближи коня и го ритна в лицето. Главата му се отметна назад, той се претърколи по брега и падна в потока.

Тя заби копието в земята, преметна крак през седлото, скочи на земята и загледа мъчещия се Карпи. Взе пак копието, пое си дълбоко дъх и тръгна към водата.

Малко по-надолу по потока воденичното колело тракаше и се въртеше бавно. Другият бряг беше подзидан с обрасли с мъх камъни. Карпи псуваше и опитваше да стигне дотам. Но с тежестта на бронята, подгизналото наметало, стрелата в едното рамо и раната от копие в другото нямаше никакви шансове. Затова само се клатушкаше по течението, затънал до кръста, а тя го следваше по брега с наведено копие и широка усмивка.

— Трябва да ти се признае, че не спираш. Никой не може да те нарече страхливец. Само идиот. Карпи Глупака. — Тя се засмя високо, подигравателно. — Не мога да повярвам, че се върза така. След като ми служи толкова години, би трявало да ме познаваш по-добре. Какво мислеше — че ще чакам и ще страдам за нещастията си ли?

Той отстъпи назад. Дишаше тежко и не откъсваше очи от върха на копието.

— Шибаният северняк ме изльга.

— В днешно време не можеш да вярваш на никого, а? Трябваше да ме пронижеш в сърцето, Верен, а не в корема.

— В сърцето ли? — озъби се той. — Ти нямаш сърце! — Запляска през водата към нея с кама в ръка. — Монца замахна с копието, удари го в бедрото и го събори по гръб. Верния се надигна с мъка и процеди през стиснати зъби: — Поне съм по-добър от теб, кучко!

— Като си по-добър, защо ти си в потока, а аз държа копието, шибаняко? — Тя завъртя острието в бавни кръгове. Мокрият метал лъщеше. — Признавам, че не се предаваш, Карпи. Никой не може да те нарече страхливец. Само шибан лъжец. Карпи Предателя.

— Аз ли съм предател? — Той се надигна по стената, близо до тракащото колело. — Аз? След всичките години заедно? Исках да съм лоялен на Коска! Бях му лоялен. Затова ме нарекоха Верния! — Той удари мокрия си нагръдник с окървавената си ръка. — Такъв съм. Такъв бях. Ти ми го отне! Ти ишибаният ти брат!

— Аз поне не хвърлих Коска в пропастта, копеле!

— Да не мислиш, че съм искал? Да не мислиш, че исках да имам нещо общо? — В очите на стария наемник се появиха сълзи, докато се мъчеше да се отдръпне от нея. — Аз не съм водац! Арио дойде и каза, че Орсо повече не може да ви вярва! Че трябва да бъдете отстранени! Че вие сте миналото, а аз бъдещето и че останалите капитани са съгласни. И се съгласих и аз. Какъв избор имах?

Монца вече не се забавляваше. Помнеше как Орсо се усмихваше в шатрата. „Коска е минало и реших, че ти си бъдещето“. Бена се усмихваше до него. „Така е по-добре. Залужаваш да водиш“. Помнеше как се бе съгласила. Какъв избор имаше въобще?

— Можеше да ме предупредиш. Да ми дадеш шанс...

— Както ти предупреди Коска ли? Както предупреди мен? Шибай се, Муркато! Ти посочи пътя и аз само следвах! Който сее кървави семена, ще жъне кръв, а ти пося цялата Стирия! Сама си си виновна! Ти го направи... Ааа! — Той иззвърна глава и посегна към врата си. Скъпото му наметало се беше оплело във воденичното колело и червеният плат се затягаше все повече и го влачеше надолу. — Шибана... — Пръстите му трескаво заопипваха лопатките на колелото, но нямаше как да го спре.

Монца гледаше с отворена уста и отпуснато копие как Карпи потъва все по-надолу. Надолу, навътре в черната вода. Вече беше до гърдите му, до раменете, до врата...

Оцъклените му очи се обърнаха към нея.

— Не съм по-лош от теб, Муркато! Просто направих това, което трябваше! — Бореше се да задържи уста над бързата вода. — Не съм... по-лош... от...

Лицето му изчезна.

Верния Карпи, който беше водил пет щурма под нейно командване. Който се бе сражавал до нея и никога не я подвеждаше. Верния Карпи, на когото можеше да повери живота си.

Монца скочи в потока, сграбчи протегнатата ръка на Верния и пръстите му се вкопчиха в нея. Задърпа със стиснати зъби, пъшкаше от усилие. Опра копието в дъното и запъна колелото. Пъхна ръката с ръкавицата под рамото на Карпи и задърпа, напрягаше всеки мускул, вече беше във вода до врата. Усети, че започва да го измъква. Показа се ръката, след това лакътят, рамото. Монца посегна към закопчалката на наметалото, но осакатените пръсти не я слушаха. Бяха твърде измръзнали, твърде схванати, твърде потрошени. Чу се пукане и дръжката на копието се строши. Воденичното колело се завъртя бавно, заскърца и повлече Верния надолу.

Водата продължаваше да напира. Ръката му се отпусна и всичко свърши.

Петима мъртви, оставаха двама.

Тя го пусна и задиша тежко. Видя как бледите му пръсти потънаха във водата. Излезе от потока и изкуцука на брега, мокра до кости. Нямаше никаква сила. Краката я боляха чак до кокалите, дясната ръка пулсираше от китката до рамото, раната на главата я щипеше, а черепът ѝ бучеше от придошлата кръв. С безкрайно усилие пъхна крак в стремето и се покатери на седлото.

Погледна назад, коремът я присви и тя се приведе и повърна на земята. Колелото беше издърпало Верния от другата страна и сега го вдигаше. Крайниците му бяха отпуснати, главата се люшкаше, очите бяха отворени, изплезеният му език висеше. По врата му бяха полепнали някакви водорасли. Той се вдигна бавно, бавно, като екзекутиран предател, оставен на показ.

Монца обърса уста с ръка, събра слюнка и опита да изплюе горчилката. Главата ѝ се въртеше. Може би трябваше да го съмъкне оттам и да му остави някакво последно достойнство. Нали ѝ беше приятел? Не чак герой, но пък кой ли беше вече? Човек, който искаше да бъде лоялен в коварен занаят в коварен свят. Човек, който искаше да е лоялен, но бе открил, че това отдавна не е на мода. Може би трябваше да го извлече на брега и поне да го остави на земята. Вместо това обърна коня към фермата.

Достойнството не помагаше много на живите и абсолютно никак на мъртвите. Беше дошла да убие Верния и той бе мъртъв.

Вече нямаше смисъл от разказание.

ВРЕМЕ ЗА ЖЪТВА

Тръпката седеше на стъпалата на фермата, чоплеше кожа от многобройните охлувания по ръката си и гледаше как някакъв мъж плаче над труп. Приятел. Може би брат. Човекът не се криеше. Раменете му бяха отпуснати, по страните му се стичаха сълзи. Доста затрогващо, ако си от този тип.

А Тръпката беше. Като момче брат му го наричаше свинска мас, защото беше мек. Плака на гроба на брат си и на баща си. И когато приятелят му Добан беше пронизан с копие, и се мъчи два дена, преди да се върне в калта. В нощта след битката при Дънбрец, когато погребаха половината му отряд заедно с Три дървета. След битката на Височините си беше намерил усамотено място и бе изплакал цяло езеро сълзи. Но тогава бе по-скоро от облекчение, че боят е свършил, а не от тъга за загиналите.

Знаеше, че е плакал всичките пъти, знаеше защо, но не можеше да си спомни какво е чувството, дори животът му да зависеше от това. Зачуди се дали на света е останал някой, за когото би заплакал, и не беше сигурен, че отговорът му харесва.

Отпи гълтка кисела вода от манерката си и загледа двама осприански войници, които пребръкваха телата. Единият преобрърна някакъв труп, от който изскочиха вътрешности, смъкна ботуша му, видя, че има дупка, и го захвърли. Друга двойка с навити ръкави и лопата на рамото на единия се караше къде да почнат да копаят. Тръпката гледаше мухите, които летяха в натежалия въздух и се събираха около отворените усти, отворените очи, отворените рани. Гледаше назъбените разрези, строшените кости, отрязаните крайници и разпилените черва. Засъхващите пръски и петна, червено-черните локви по каменния двор и не изпитваше задоволство от добре свършена работа. Но не изпитваше и отвращение. Нито пък вина или мъка. Само болката от охлуванията, неприятната жега, умората в крайниците и лека нотка на глад, защото бе пропуснал закуската.

Във фермата, където се оправяха с ранените, пищеше мъж. Пищеше и пищеше. Но пък откъм стрехата на конюшнята чуруликаше

птица и Тръпката откри, че без усилие може да се съсредоточи върху едното и да забрави другото. Усмихна се, кимна към птичката, облегна се удобно и протегна крака. Явно с времето човек можеше да свикне с всичко. Проклет да беше, ако позволеше някакво пищене да го изгони от хубавото място на прага.

Чу тропот на копита и се огледа. Монца се спускаше по склона. Черна фигура на фона на яркото синьо небе. Спря коня в двора на фермата и се намръщи към телата. Дрехите ѝ бяха мокри, сякаш бе паднала в поток. Едната страна на косата и бузата ѝ бяха омазани с кръв.

— Ей, вожде. Радвам се да те видя. — Трябваше да е вярно, но му звучеше някак лъжливо. Напоследък не чувстваше почти нищо. — Верния е мъртъв, нали?

— Мъртъв е. — Тя бавно се смъкна от седлото. — Трудно ли го докара тук?

— Не особено. Държеше да доведе повече приятели, отколкото бяхме планирали, и нямаше как да му откажа. Нали знаеш как е, като хората чуят за празненство? Нямат търпение, бедните копелета. Трудно ли го уби?

Тя поклати глава.

— Удави се.

— А? Мислех, че ще го намушкаш. — Тръпката вдигна меча ѝ и ѝ го подаде.

— Понамушках го. — Тя изгледа остието за момент, после посегна и го прибра. — После го оставих да се удави.

Тръпката сви рамене.

— Твоя работа. И удавяне става.

— Става.

— Пет от седем, а?

— Пет от седем. — Не изглеждаше празнично настроена. Не повече от човека, който продължаваше да плаче над мъртвия си приятел. Явно не беше много радостно положение, дори за победителите. Резултатите от отмъщението.

— Кой пиши?

— Някой. Никой. — Тръпката сви рамене. — По-добре слушай птичката.

— Какво?

— Муркато! — Витари се показа на вратата на плевнята. — Ела да видиш.

Вътре беше мрачно и хладно. Слънчевите лъчи проникваха през дупка в ъгъла и през тесните прозорци и хвърляха светли черти по сламата. Една падаше върху трупа на Дей. Тялото ѝ беше извито странно, косата бе паднала върху лицето. Нямаше кръв. Нито следи от насилие.

— Отрова — измърмори Монца.

— Какваironия — каза Витари.

На масата стоеше дяволска плетеница от метални прътове, стъклени тръби и най-различни колби. Отдолу със синкаво-жълт пламък горяха две лампи, а съдържанието на съдовете кипеше, бълбукаше и капеше. Тръпката мразеше вида на отровителска екипировка повече и от отровителски труп. От трупове поне разбираше, докато науката му бе напълно непозната.

— Шибана наука — изсумтя той. — По-гадна е и от магията.

— Къде е Морвийр? — попита Монца.

— Няма и следа от него.

Тримата се спогледаха мрачно.

— Не е ли сред мъртвите?

Тръпката бавно поклати глава.

— Жалко, но не го видях там.

— Най-добре да не пипаме нищо — каза Монца и отстъпи назад.

— Мислиш ли? — изръмжа Витари. — Какво се е случило?

— Като гледам, е имало различие в мненията между учителя и ученичката.

— Сериозно различие — обади се Тръпката.

Витари поклати глава и отсече:

— Край. Приключих.

— Какво? — попита Монца.

— Приключих. В този занаят трябва да знаеш кога да спреш.

Сега кипи война, а аз се старая да не се замесвам в подобни неща. Твърде трудно се прибира печалбата. — Тя кимна към слънчевия двор, където трупаха телата. — Визерин беше сериозна крачка в грешна посока, а тази е още по-голяма. Освен това не искам да съм от грешната страна на Морвийр. Нямам желание да се озъртам през рамо до края на живота си.

— Ще трябва да се озвърташ заради Орсо — каза Монца.

— Знаех го, когато приех работата. Но ми трябаха парите. — Витари протегна длан. — Като заговорихме...

Монца се намръщи.

— Отказваш се по средата. Затова ще ти платя само половината.

— Справедливо е. Няма смисъл от цялата сума, ако си мъртъв. По-добре половината и да си жив.

— Бих предпочела да те задържа. Мога да те използвам. А и няма да си в безопасност, докато Орсо е жив...

— Тогава по-добре да го убиеш, а? Но без мен.

— Както искаш. — Монца бръкна в палтото си и извади кожена торбичка, леко намокрена от водата. Разгърна я и извади бележка, влажна въгъла и изпълнена с изящен ръкопис. — Повече от половината. Всъщност пет хиляди двеста и дванайсет монети. — Тръпката се намръщи. Все още не разбираше как можеш да превърнеш толкова много метал в лист хартия.

— Шибани банки — измърмори той. — По-гадни са и от науката.

Витари взе бележката от ръката на Монца и я огледа набързо.

— „Валинт и Балк“? — Очите ѝ се свиха повече от обичайното, което си беше постижение. — Дано да го изплатят. Иначе няма да се скриеш никъде в Кръга на света...

— Ще ти платят. Определено нямам нужда от повече врагове.

— Тогава се разделяме като приятели. — Витари сгъна хартията и я прибра в ризата си. — Може пак да работим заедно някога.

Монца я изгледа намръщено, както винаги.

— Нямам търпение.

Витари отстъпи заднишком, след което се обърна към огряната от слънцето врата.

— Паднах в река! — извика Тръпката след нея.

— Какво?

— Като бях млад. При първия ми поход. Напих се, отидох да пикая и паднах в реката. Течението ме повлече и ме изхвърли след половин милия. Когато се върнах в лагера, бях посинял от студ и треперех толкова силно, че ръцете ми щяха да се откачат.

— И?

— Затова ме нарекоха Тръпката. Нали ме пита. В Сипани. — Той се усмихна. Сега вече виждаше забавната страна. Витари го погледна втренчено за момент, след което измъкна стройното си тяло през вратата. — Е, вожде. Май вече сме само ти и аз...

— И аз! — Тръпката подскочи и поsegна към брадвата си. До него Монца приклекна и започна да вади меча си. И двамата се взираха в сумрака. Усмихнатото лице на Ишри висеше от сеновала. — Добър ден на двамата ми герои. — Тя се съмъкна по стълбата надолу с главата, сякаш бинтованото ѝ тяло нямаше кости. Изправи се на крака. Без палто изглеждаше неестествено тънка. Тръгна през сламата към трупа на Дей. — Единият ви убиец уби другия. Такава работа. — Погледна с ледените си черни очи Тръпката и той стисна брадвата.

— Шибана магия. По-гадна е и от банките.

Тя се приближи с гладна усмивка, докосна с пръст шипа от задната страна на оръжието и го наведе към пода.

— Да разбирам ли, че си убила стария си приятел Верния Карпи и си доволна?

Монца прибра меча си в ножницата.

— Верния е мъртъв, ако това е целта на шибаното ти представление.

— Странен начин за празнуване. — Ишри вдигна дългите си ръце към тавана. — Отмъщението е твое! Хвала на Господ!

— Орсо е още жив.

— А, да. — Ишри отвори очи толкова широко, че Тръпката се зачуди дали няма да изпаднат. — Ще се усмихнеш, когато Орсо умре.

— Какво те интересува кога ще се усмихна?

— Да ме интересува ли? Ни най-малко. Всички в Стирия имат навика да се надуват и хвалят, но да не вършат работа. Радвам се, че има някой, който не е такъв. Върши си работата и се мръщи, колкото си искаш. — Прокара пръсти по масата, след което небрежно загаси пламъците на горелките с длан. — Спомена на нашия общ приятел херцог Рогонт, че можеш да доведеш Хилядата меча на негова страна, нали?

— Ако извадиш златото на императора...

— Виж в джоба на ризата си.

Монца се намръщи, извади нещо и го вдигна към светлината. Голяма червениковозлатиста монета, сияеща по онзи специален начин,

който те кара да поискаш да я задържиш.

— Хубава е, но ще трябват доста повече.

— О, ще има повече. Разправят, че планините в Гуркул са направени от злато. — Ишри погледна към овъгления ъгъл на плевнята и цъкна с език. — Още го мога. — Промуши се през дупката като лисица през ограда и изчезна.

Тръпката изчака малко и се наведе към Монца.

— Не мога да посоча точно какво, но нещо с нея не е наред.

— Имаш невероятни усещания за хората, нали? — Тя се обърна, без да се усмихва, и излезе от плевнята.

Тръпката гледаше намръщено тялото на Дей. Мърдаше мускулите на лицето си и усещаше как белезите по лявата страна се разтягат и сърбят. Коска мъртъв, Дей мъртва, Витари заминала, Дружелюбния заминал, Морвийр избягал и по всяка вероятност настроен срещу тях. Дотук с веселата компания. Трябваше да изпитва носталгия към щастливите приятели от миналото, братята по оръжие. Обединени от обща цел дори само за да останат живи. Кучето, Мрачния Гrim, Тъл Дуру. Дори Черния Дау. Все мъже с принципи. Бяха избледнели в миналото и го бяха оставили сам. Тук, в Стирия, където никой нямаше принципи, които да означават нещо.

Дори в този момент дясното му око щеше да заплаче, колкото и лявото.

Почека белега на бузата си. Много внимателно. Намръщи се и зачеса по-силно. И по-силно. Спра и изсъска през зъби. Сега сърбеше по-лошо от всякога, че и болеше. Все още се мъчеше да открие начин да се чеше, без да влошава нещата.

Такива са резултатите от отмъщението.

СТАРИЯТ НОВ КАПИТАН-ГЕНЕРАЛ

Монца беше виждала безброй най-различни рани. Причиняването им ѝ беше професия. Беше виждала тела, осакатени по всякачъв начин. Премазани, разсечени, наръгани, изгорени, обесени, одрани, изкоремени. Но белегът на Каул Тръпката беше най-лошото, което бе виждала на лицето на жив човек.

Започваше като розова черта в ъгъла на устата му, продължаваше разкривен и широк колкото пръст към скулата, разширяващо се в петно разтопена плът към окото. По бузата и отстрани на носа се виждаха множество червени точкици. Завършваше на челото с дебела черта, която покриваше половината вежда. Естествено оставаше и окото. Беше по-голямо от другото. Миглите бяха изчезнали, клепачите спаружени, долният леко висеше. Когато мигаше с дясното око, лявото само помръдваше, но оставаше отворено. Преди малко беше кихнал и окото потръпна като прегълаща гърло, мъртвата зеница я гледаше през розовата дупка. Тя се насилиаше да не гледа, но бе обзета от ужасяващо любопитство. Непрекъснато се чудеше дали ще се случи отново и знанието, че Тръпката не може да я види, не ѝ помогаше.

Трябваше да изпитва вина. Нали бе станало заради нея. Можеше да изпитва съчувствие. И тя си имаше достатъчно грозни белези. Но чувстваше единствено отвращение. Искаше ѝ се да язди от другата му страна, но вече бе късно. Искаше ѝ се да не беше махал бинтовете, но вече не можеше да го накара да ги сложи. Казваше си, че белегът ще се излекува, и сигурно щеше да е така.

Но не много повече.

Тръпката се обърна внезапно и тя осъзна защо е гледал към седлото. Дясното му око беше насочено към нея. Лявото, в средата на белега, продължаваше да гледа надолу. Покритието се беше изплъзнало и му придаваше объркано кривоглед вид.

— Какво?

— Твоето... ъъъ... — Тя посочи към лицето му. — Малко се е...
разместило.

— Пак ли? Шибана работа. — Тръпката пъхна палец в окото си и го намести. — По-добре ли е? — Сега фалшивото гледаше право напред, докато истинското продължаваше да се взира в нея. Беше почти по-зле и отпреди.

— Много — отвърна Монца и се усмихна насила.

Тръпката измърмори нещо на северняшки.

— Невероятни резултати, разправяше оня. Ако мина пак през Пуранти, ще му направя една визита на това копеле...

На следващия завой се видя първият пост на наемниците. Няколко съмнителни типа с различни доспехи. Монца видя кой е начало от пръв поглед. Познаваше всички ветерани от Хилядата меча и знаеше в какво са добри. Този се казваше Секо, корав стар вълк, който служеше като ефрейтор от поне шест години.

Той вдигна копието си към тях, докато забавяха ход, а хората му приготвиха арбалети, брадви и мечове.

— Кой идва...

Монца отметна качулката си.

— Кой мислиш, Секо?

Думите замръзнаха на езика му и той свали копието, докато минаваха покрай него.

В лагера мъжете закусваха и си стягаха багажа за поход. Неколцина вдигнаха глави, докато двамата с Тръпката минаваха по пътеката, или по-скоро по калния проход между палатките. Някои се позагледаха. Към тях се присъединиха други и почнаха да я следват от разстояние.

— Това е тя.

— Муркато.

— Жива е!

Монца минаваше покрай тях по обичайния си начин. С изправени рамене, вдигната брадичка, презрителна усмивка и без да се оглежда. Сякаш бяха нищо. Все едно тя бе по-добро животно. През цялото време се молеше да не осъзнава това, което не бяха разбрали през годините и което я ужасяваше до дъното на душата ѝ.

Че всъщност не знае какво прави и един нож може да я убие, както всеки друг човек.

Никой не се опита да я заговори, нито да я спре. Наемниците бяха страховити, дори повече от обикновените хора. Мъже, които

убиват, защото това е най-лесният начин да си вадят хляба. Наемниците нямаха лоялност. Нито към водачите си, нито към работодателя си.

Точно на това разчиташе.

Палатката на капитан-генерала беше издигната на една височинка на голямата поляна. Червеното знаме висеще отпуснато над кърпените ѹ платнища. Монца смущи коня си по-бързо и накара двама мъже да отскочат от пътя ѹ. Опитваше се да не показва нервите, които вече кипяха в гърлото ѹ. И така си беше сериозен риск. Ако покажеше и капка страх, с нея щеше да е свършено. Смъкна се от коня и уви безгрижно юздите около някакво дръвче. Заобиколи една вързана коза и тръгна към палатката.

Нокая, гуркулският изгнаник, който я охраняваше през деня още от времето на стария Сазине, стоеше зяпнал и дори не беше извадил огромния си ятаган.

— Затвори си устата, Нокая. — Тя протегна ръка и бутна отпуснатата му челюст с ръкавицата, така че зъбите му изтракаха. — Някое пиле ще си свие гнездо. — Мина покрай него и влезе в шатрата.

Същата маса, макар че картите изобразяваха други местности. Същите флагове, някои от които бе спечелила тя, при Суит Пайнс, Хай Бенк, Муселия и Каприл. И същият стол естествено, който Сазине уж бе откраднал от трапезарията на херцога на Чезале в деня, когато формирал Хилядата меча. Стоеше празен върху два сандъка и очакваше задника на новия капитан-генерал. Нейният задник, ако Орисиите бяха милостиви.

Но трябваше да признае, че принципно не бяха.

Близо до импровизирания подиум стояха тримата най-старши капитани — Сесария, Виктус и Андич. Тримата, които Бена бе убедил да я направят капитан-генерал. Тримата, които бяха убедили Верния Карпи да заеме мястото ѹ. Тримата, които трябваше да убеди, за да ѹ го върнат. Щом я видяха, те се напрегнаха.

— Брей, брей — изръмжа Сесария.

— Брей, брей, брей — промърмори Андич. — И това ако не е Змията на Талинс.

— Лично Касапинът на Каприл — изхленчи Виктус. — Къде е Верния?

Тя го погледна в очите.

— Няма да дойде. Момчета, имате нужда от нов капитан-генерал.

Тримата се спогледаха. Андич цъкна шумно с език. Навик, който Монца смяташе за отвратителен. Едно от многото противни неща при дългокосия плъх.

— Общо взето и ние стигнахме до същото заключение.

— Верния беше добър човек — избоботи Сесария.

— Твърде добър за тази работа — добави Виктус.

— Правилният капитан-генерал трябва да е поне зло лайно.

Монца показва зъбите си.

— Според мен всеки от вас тримата е повече от достатъчно зъл. А в Стирия едва ли ще намериш по-големи лайна. — Не беше шега. Трябваше да убие тези тримата, а не Верния. — Но сте твърде големи лайна, за да работите един за друг.

— Вярно е — отвърна Виктус кисело.

Сесария наклони глава и я изгледа над големия си сплеснат нос.

— Трябва ни някой нов.

— Или някой стар — отговори Монца.

Андич се усмихна и повтори:

— Общо взето и ние стигнахме до същото заключение.

— Браво. — Нещата се развиваха по-гладко, отколкото очакваше.

След осем години начало на Хилядата меча знаеше как да се оправя с хора като тези тримата. Алчност, чисто и просто. — Аз не съм от хората, които ще оставят дребна вражда да застане на пътя на големите пари, нито пък вие. — Извади монетата на Ишри и я вдигна към светлината. От едната страна бе изобразен императорът, от другата — пророкът. Подхвърли я на Андич. — Ще има още много, ако преминете към Рогонт.

Сесария я изгледа изпод гъстите си вежди.

— Да се бием за Рогонт срещу Орсо?

— Обратно през цялата Стирия? — Веригите по врата на Виктус издрънчаха, когато отметна глава. — Същата земя, която завоювахме последните осем години?

Андич вдигна поглед от монетата и изду пъпчивите си бузи.

— Звучи като твърде много бой.

— С мен начало сте печелили и при по-лоши шансове.

— Това е факт. — Сесария махна към разпокъсаните флагове. — С теб начало спечелихме много чест и още повече слава.

— Ама пробвай да платиш на курва с тях. — Виктус се хилеше, а тази невестулка никога не се усмихваше. Нещо не беше наред, сякаш ѝ се подиграваха.

— Виж. — Андич положи мързеливо ръка на облегалката на стола и го изтупа с другата. — Не се съмняваме и за миг, че когато опре до сражения, ти си най-добрият проклет генерал, за който можем да мечтаем.

— Тогава какъв е проблемът?

Лицето на Виктус се разкриви.

— Не искаме сражения! Искаме... шибани... пари!

— Кой ви е донесъл някога повече пари от мен?

— Хъм... — прозвуча глас право в ухото ѝ. Монца се обърна и замръзна, с ръка на дръжката на меча. Пред нея, с малко притеснена усмивка, стоеше Никомо Коска.

Беше обръснал мустасите и косата си и по неравния му череп и острата челюст имаше едва наболи косми. Обривът по врата му беше избледнял до розово. Очите му не бяха толкова хълтнали, а лицето не се обливаше в трескава пот. Но усмивката му беше същата. Леката усмивка и палавият блясък в тъмните му очи. Същите както при първата им среща.

— Радвам се да видя, че и двамата сте добре — каза той.

— Ъ — изръмжа Тръпката. Монца осъзна, че е издала подобен звук, но просто нямаше думи.

— В отлично здраве съм, вашата загриженост е крайно затрогваща. — Коска мина покрай тях и тупна опуления северняк по гърба. Зад него се появиха още от командирите на Хилядата меча и се разпръснаха в шатрата. Мъже, чиито имена, лица, качества или по-скоро липсата на такива, Монца познаваше добре. Най-отзад се появи едър мъж, почти без врат и с износено палто. Повдигна вежди, докато ги подминаваше.

— Дружелюбен? — изсъска тя. — Каза, че се връща в Талинс! Той сви рамене, сякаш това беше нищо.

— Не можах да стигна.

— Виждам, проклет да си!

Коска се качи на сандъците и се обърна към присъстващите с очевидно самодоволство. Беше докопал отнякъде величествен черен нагръдник със златни букви по него, меч с украсена дръжка, превъзходни черни ботуши с блестящи катарами. Настани се в стола на капитан-генерала помпозно като император на трон. Дружелюбния застана зад него със скръстени ръце. Шатрата избухна в учтиви аплодисменти, докато задникът на Коска се спускаше на стола. Капитаните пляскаха съвестно, като благородни дами на театър. Както бяха направили и за Монца, когато открадна стола. Ако внезапно не ѝ беше призляло, щеше да се засмее.

Коска махна пренебрежително на аплодисментите, въпреки че очевидно му харесваха.

— Не, не, наистина не заслужавам. Но се радвам, че се върнах.

— Как, по дяволите...

— Оцелях ли? Явно раната не беше толкова фатална, колкото предполагахме. Заради униформата талинците ме взеха за един от тях и веднага ме отнесоха при способен хирург, който успя да спре кръвта. Две седмици бях на легло, след което се измъкнах през един прозорец. В Пуранти установих контакт със стария ми приятел Андич, понеже предполагах, че има желание за промяна в командването. Той, както и благородните му приятели. — Коска махна към капитаните в шатрата.

— И ето ме тук.

Монца затвори уста. Нямаше план за това. Никомо Коска беше самата дефиниция на непредвиден развой. Но план, който е твърде корав, за да не се огъне според обстоятелствата, е по-лош от никаквия.

— Поздравления, генерал Коска — насили се да каже тя. — Но офертата ми остава. Гуркулско злато, ако преминете към херцог Рогонт...

— Ax. — Коска се намръщи и пое дъх. — За съжаление, има дребен проблем. Вече сключих ново споразумение с Великия херцог Орсо. Или по-точно с неговия наследник принц Фоскар. Многообещаващ младеж. Ще нападнем Осприя, точно както планираше Верния Карпи преди ненавременната си кончина. — Размаха пръст във въздуха. — Ще сложим край на Лигата на Осемте! Ще се сразим със Закъсняващия херцог! В Осприя има предостатъчно плячка. Планът е добър. — Одобрително мърморене от капитаните. — Защо ни е друг?

— Но ти мразиш Орсо!

— Добре известно е, че го ненавиждам искрено, но нямам нищо против парите му. Те са със същия цвят като другите. Ти поне трябва да го знаеш. Плащал ти е достатъчно.

— Дърт негодник.

— Не бива да ми говориш така. — Коска нацупи устни. — Аз съм само на четирийсет и осем. Освен това дадох живота си за теб!

— Да, но не умря, проклетнико! — извика Монца.

— Е. Слуховете за моята смърт често са преувеличени. Зложелателни помисли от страна на многобройните ми врагове.

— Почвам да разбирам как се чувстват.

— Стига де, какво си мислеше? Благородна смърт? Аз? Изобщо не е в моя стил. Мисля да си отида без ботуши, с бутилка в ръка и жена на чепа ми. — Веждите му се повдигнаха. — Не си дошла за тази работа, нали?

Монца изскърца със зъби.

— Ако е въпрос на пари...

— Орсо има пълната подкрепа на Банкова къща „Валинт и Балк“. Няма да намериш по-дълбоки джобове от техните. Плаща добре и предобре. Но не всичко е въпрос на пари. Сключих договор. Дадох честната си дума.

Тя го изгледа.

— Откога взе да ти пuka за честната дума?

— Промених се. — Коска извади от джоба си манерка и отпи дълга глътка, без да откъсва развеселените си очи от лицето й. — Трябва да призная, че дължа това на теб. Оставил миналото зад гърба си. Намерих си принципи. — Усмихна се към капитаните и те му отвърнаха. — Малко са мъгливи, но ще ги уточним. Ти си изковала добри отношения с Орсо. Лоялност. Чест. Стабилност. Не искам да изхвърлям цялата ти усилена работа в кенефа. Освен това трябва да се съобразим с първото правило на войника, нали, момчета?

Виктус и Андич отвърнаха в унисон, както бяха свикнали още преди тя да заеме стола:

— Никога не се бий на губещата страна!

Коска се усмихна още по-широко.

— Орсо държи картите. Ако намериш добра ръка, ушите ми са винаги отворени. Но засега си оставаме с него.

— Каквото кажеш, генерале — обади се Андич.

— Каквото кажеш — отвърна като ехо Виктус. — Радваме се, че се върна.

Сесария се наведе и прошепна нещо в ухoto на Коска. Новият капитан-генерал се отдръпна като ужилен.

— Да ги предадем на херцог Орсо? Абсолютно не! Днес е щастлив ден! Истински празник! Няма да има убийства, не и днес. — Махна с ръка към Монца, сякаш пъдеше котка от кухнята. — Можеш да тръгваш. Но не се връщай утре. Тогава няма да сме толкова радостни.

Монца пристъпи към него, отвори уста да го напсува. Чу се дрънчене на метал: капитаните започнаха да вадят оръжията си. Дружелюбния блокира пътя й, отпуснал ръце и с безизразно лице. Тя спря.

— Трябва да убия Орсо!

— И ако успееш, брат ти ще възкръсне ли? — Коска наклони глава на една страна. — Ръката ти ще оздравее ли? Не!

Тя настръхна.

— Той си го заслужи!

— Както и ние. И всички ще си го получим, рано или късно. Колко още народ ще повлечеш във водовъртежа на клането междувременно?

— За Бена...

— Не. За теб. Познавам те, не забравяй. И аз съм бил на твоето място, предаден, победен, унижен, но продължих. Докато имаш кого да убиваш, си още великата и ужасяваща Монцаро Муркато! А без това?

— Коска изви устни. — Самотен инвалид с кърваво минало.

Думите бяха на буца в гърлото й.

— Моля те, Коска. Трябва...

— Не трябва да правя нищо. Квит сме, не помниш ли? Даже повече, бих казал. Изчезвай, влечugo, преди да те пратя в буркан на Орсо. Северняко, искаш ли работа?

Здравото око на Тръпката се плъзна по Монца и за момент тя беше сигурна, че ще отговори с да. Но той бавно поклати глава.

— Ще остана с вожда.

— Лоялност, а? — Коска изсумтя. — Внимавай с тези глупости, може да те убият! — Чу се разпокъсан смях. — В Хилядата меча няма

място за лоялност, нали, момчета? Няма да търпим подобни детинцини! — Още смях. Поне двайсет корави усмивки, прицелени в Монца.

Чувстваше се замаяна. Шатрата ѝ се струваше едновременно твърде ярка и твърде тъмна. Носът ѝ усещаше всички миризми — на потни тела, на алкохол, на развалена храна и на нужник, изкопан твърде близо до щаба, и стомахът ѝ се преобърна, в устата ѝ загорча. Лула, за бога, лула! Обърна се, насмалко да се олюее, разбута двама засмени мъже и излезе от шатрата в ярката сутрин.

Навън беше още по-зле. Слънчевата светлина я заслепи. Лица, десетки, безброй очи, вперени в нея. Съдийско жури от отрепки. Опита се да гледа напред, винаги напред, но не можеше да удържи треперещите си клепачи. Искаше да върви по стария начин, но коленете ѝ трепереха толкова силно, че сигурно се чуваше пляскането им в панталоните. Все едно бе складирала целия страх, слабост и болка. И сега всичко се бе изляло в една огромна вълна и я помиташе. Кожата ѝ беше ледена от студена пот. Ръката я болеше, чак до врата. Виждаха каква е наистина. Виждаха, че е загубила. Самотен инвалид с кърваво минало, точно както бе казал Коска. Стомахът ѝ се сви и в гърлото ѝ се надигна жълчка. Светът се разлюя.

Омразата може да те поддържа само до едно време.

— Не мога — прошепна тя. — Не мога. — Не ѝ пукаше какво ще стане, просто трябваше да спре. Краката ѝ се подгънаха и усети как започва да пада. Тръпката я сграбчи за ръката.

— Върви — изсъска в ухoto ѝ.

— Не мога...

Ръката му я стисна жестоко и болката спря за момент въртенето на света.

— Върви, по дяволите, или сме свършени.

С помощта на Тръпката успя да стигне до коня. Събра достатъчно сила, за да стъпи на стремето. Достатъчно, за да се покатери на седлото с болезнено пъшкане и да насочи коня си в нужната посока. Почти не виждаше, докато яздеха през лагера. Великият капитан-генерал, който щеше да отмъсти на херцог Орсо, се клатеше на седлото като труп.

Ако се вкоравиш твърде много, ставаш чуплив. Една пукнатина и се пръсваш на парченца.

VI

ОСПРИЯ

*Харесвам агонизиращия поглед, защото
зnam, че e истински.*

Емили Дикинсън

Явно малко злато може да спести много кръв.

Добре известно бе, че Муселия не може да бъде превзета без безкрайна обсада. Едно време беше велика крепост на Новата империя и обитателите ѝ се гордееха с древните стени. Може би се гордееха твърде много и не плащаха достатъчно на защитниците. Бена уреди една малка странична вратичка да остане незаключена — за почти обидно малка сума.

Поведе Монца по тъмните улички още преди Верния и хората му да овладеят портите и останалите от Хилядата меча да започнат разграбването. Това, че я водеше, беше достатъчно странно само по себе си.

— Защо иска да сме начело?

— Ще видиш.

— Къде отиваме?

— Да си върнем парите. Плюс лихвите.

Докато бързаше зад него, Монца се мръщеше. Изненадите на брат ѝ често се оказваха не особено приятни. Минаха през тясна арка в тясна уличка. Павиран двор, осветен от две факли. Кантиец с дрехи за пътуване стоеше до покрита с платнище каруца. Монца не го познаваше, но мъжът явно беше приятел на Бена, защото се приближи с протегната ръка и проблясваща в тъмното усмивка.

— Бена, Бена. Радвам се да те видя! — Прегърнаха се като стари другари.

— И аз, приятелю. Това е сестра ми, Монцаро.

Мъжът се поклони.

— Прочута и страховита. За мен е чест.

— Сомену Хермон. — Бена широко се усмихна. — Най-големият търговец в Муселия.

— Скромен продавач, като всички останали. Просто останаха... някои неща за прибиране. Жена ми и децата вече заминаха.

— Добре. Това улеснява нещата.

Монца се намръщи към брат си.

— Какво става...

Бена измъкна камата от колана и прониза Хермон в окото. Стана толкова бързо, че мъжът още се усмихваше.

Монца инстинктивно извади меча си и заоглежда сенките на двора и улицата, но всичко беше тихо.

— Какво направи, по дяволите? — извика тя. Бена вече беше скочил на каруцата и отмяташе платнището. Отвори капака на някакво сандъче, бръкна вътре и оставил монетите да паднат бавно от пръстите му.

Злато.

Тя скочи до него. Повече злато, отколкото беше виждала накуп. Очите ѝ се разшириха болезнено, когато осъзна, че има още сандъчета. Бутна обратно платнището с треперещи ръце. Още много сандъчета.

— Богати сме! — възклика Бена. — Богати сме!

— И преди бяхме богати. — Погледна надолу към ножа си, който стърчеше от окото на Хермон. Кръвта изглеждаше черна на уличната светлина. — Трябваше ли да го убиваш?

Той я изгледа, сякаш е откачила.

— Да го оберем и да го оставим жив? Щеше да разкаже, че сме го ограбили. Така сме в безопасност.

— Безопасност ли? Толкова злато не може да ни донесе безопасност, Бена!

Той се намръщи, сякаш го бе наредила.

— Мислех, че ще си доволна. Ти, която толкова години ровичка почвата за нищо. — Сякаш го беше разочаровала. — Това е за нас. За нас, разбираш ли? — Сякаш беше отвратен от нея. — Милостта и страхливостта са едно и също, Монца! Мислех, че го знаеш.

*Какво можеше да направи? Да съживи Хермон?
Явно малко злато можеше да струва много кръв.*

НЕГОВИЯТ ПЛАН ЗА АТАКА

Южният склон на планините Урвал, гръбнака на Стирия, сенчести клисури и величествени върхове, огрени от златистата вечерна светлина, се спускаше на юг и завършваше с големите скали, в които бе изсечена самата Осприя. Дълбоката зелена долина между града и хълма, на който беше щабът на Хилядата меча, беше изпъстрена с диви цветя в стотици цветове. В дъното се виеше река Сулва, на път към далечното море, а залязващото слънце оцветяваше водите ѝ в цвета на разтопен метал.

В маслините чурулиха птички. В тревите цвърчаха и подскачаха скакалци. Вятърът галеше лицето на Коска и караше перото на шапката, която бе нагласил на сгънатия си лакът, да се разклаща героично. Северно от града имаше лозя. Редици зелени лози на кафявия хълм, които непрекъснато притегляха погледа на Коска и караха устата му да се пълни със слюнка и болезнен копнеж. Найдобрите лозя в Кръга на света растяха на тази почва...

— Милостиви сили, как само ми се пие — промълви той.

— Красиво е — въздъхна принц Фоскар.

— Никога ли не сте виждали Осприя, ваше височество?

— Само съм чувал истории, но...

— Направо спира дъха, нали? — Градът беше построен на четири огромни нива, изсечени в белите скали, всяко със собствена гладка стена, всичките нива претъпкани със сгради, плетеница от покриви, куполи и кули. От планината се спускаше древният Имперски акведукт, повече от петдесет арки, най-високата около двайсет човешки ръста. На върха се извисяваше цитаделата, четири величествени кули срещу потъмняващото лазурно небе. Вече се палеха светлини и градът бе озарен от стотици искрящи точки. — Няма второ такова място.

Пауза.

— Сякаш е почти срамота да го разваляме с огън и меч — отбеляза Фоскар.

— Почти, ваше височество. Но е война и това са достъпните инструменти.

Коска беше чувал, че граф Фоскар, вече принц след злополуката с брат му в известния бордей на Сипани, е неопитен, колеблив и страхлив младок, и беше повече от приятно изненадан от видяното. Вярно, беше неопитен, но пък всеки започва млад, освен това бе по-скоро разумен, отколкото слаб, трезвомислещ, а не страхлив, учив, а не лигав. Млад мъж, много подобен на Коска на неговите години. Или по-скоро, точно обратното.

— Защитните съоръжения изглеждат впечатляващо... — измърмори принцът, докато оглеждаше стените с далекогледа си.

— Така е. Осприя е била най-далечният пост на Новата империя. Изградена е, за да отблъска напиращите баолски орди. Някои от стените са удържали диваците повече от петстотин години.

— А херцог Рогонт няма ли да се окопае? Той е известен с това, че избягва сраженията при всяка възможност...

— Ще ви даде битка, ваше височество — каза Андич.

— Трябва — изботи Сесария, — иначе ще обсадим красивата му долина и ще умре от глад.

— Превъзхождаме го повече от три към едно — добави Виктус.

Коска не можеше да не се съгласи.

— Стените са полезни само когато очакваш помощ, а вече няма кой да помогне на Лигата на Осемте. Трябва да се бие. Ще се бие. Той е отчаян. — Ако имаше нещо, от което да разбира, това бе отчаянието.

— Трябва да призная, че имам някои... притеснения. — Фоскар нервно прочисти гърлото си. — Разбрах, че винаги сте мразели баща ми страстно.

— Страстно. Ха. — Коска махна с ръка. — Като млад оставях страстите да ме водят, но научих няколко доста сурови урока в полза на хладнокръвието. С баща ви сме имали разногласия, но аз преди всичко съм наемник. Ако оставя личните чувства да пречат на кесията ми, ще е ужасно непрофесионално.

— Леле! — Виктус гледаше цинично. Дори повече от обикновено.

— Виж, тримата ми най-близки капитани... — Коска махна театрално с шапката към тях. — Предадоха ме и буквально сложиха Муркато в моя стол. Начукаха ми го чак до топките, както казват в

Сипани. До техните топки, ваше височество. Ако бях отмъстителен, щях да насоча отмъщението си към тези три лайна. — Коска се засмя, те го последваха и напрегнатата атмосфера се разведри. — Но ние можем да сме си полезни, затова съм им простил всичко, както и на баща ви. Отмъщението не носи зора на утрото и когато го поставят на везните на живота, не струва и пукната пара. Не се притеснявайте, принц Фоскар. Аз съм изцяло за работата. След като сте ми платили, съм ваш.

— Вие сте самата щедрост, генерал Коска.

— По-скоро съм самата алчност, което не е съвсем същото, но върши работа. Да вървим на вечеря. Някой от вас, джентълмени, желает ли питие? Вчера открихме сандък с чудесно вино в едно имение нагоре по реката...

— По-добре ще е да обсъдим стратегията, преди да започнат празненствата. — Острият глас на полковник Риграт направо пилеше по зъбите на Коска. Беше с остро лице, остър глас и остро самодоволство, към четирийсетте, с добре изгладена униформа. Преди бе заместник на генерал Ганмарк, а сега на Фоскар. Предполагаемият мозък на талинската операция, доколкото зад нея имаше мозък. — Сега, докато всички са още с акъла си.

— Появрай ми, млади човече — макар че не беше нито млад, нито човек, що се отнасяше до Коска, — акъльтът ми не си отива лесно. Нима имаш план?

— Имам! — Риграт извади отривисто бастунчето си и Дружелюбния се подаде иззад най-близката маслина и поsegна към оръжията си. Коска го спря с усмивка и леко поклащане на глава, останало незабелязано от останалите.

Никомо беше войник цял живот, така да се каже, но така и не можеше да разбере приложението на бастунчето. Не можеш да убиеш човек с него, че даже не можеш и да го заплашиш. Не можеш да забиеш колче на палатка, да опечеш мясо на шиш или да го заложиш за никакви пари. Може би служеше за чесане на онези трудно достижими места по гърба? Или за стимулиране на ануса? А може би да бележи, че човекът, който го носи, е глупак? За тази цел определено вършеше възхитителна работа, реши той, докато Риграт сочеше към реката.

— Сулва има два брода! Горен... и долен! Долният е по-широк и по-надежден за прекосяване. — Полковникът посочи мястото, където

тъмната черта на Имперския път срещаше реката. Блестящите води излизаха от леко наклоненото дъно на долината. — Горният, на около миля срещу течението, също може да се използва по това време на годината.

— Два брода значи? — Това беше добре известен проклет факт. Коска лично бе пресякъл реката по единия, когато пристигна да бъде възнаграден от Великата херцогиня Сефелин и поданиците ѝ, и избяга през другия, когато кучката се опита да го отрови. Сложи си шапката и от джоба на палтото си извади очуканата манерка — онази, която Морвийр му бе подхвърлил в Сипани. Отви капачката. Риграт го изгледа лошо.

— Мисля, че се съгласихме да пием, след като обсъдим стратегията.

— Ти се съгласи. Аз просто си премълчах. — Коска затвори очи, пое дъх и отпи здрава глътка. След това още една. Усети прохладата в устата и сухото си гърло. Питие, питие, питие. Въздъхна щастливо. — Няма по-хубаво нещо от вечерното питие.

— Може ли да продължа? — изсъска Риграт нетърпеливо.

— Разбира се, момчето ми, давай.

— Вдругиден, призори, ще поведеш Хилядата меча по долния брод...

— Да ги поведа? Най-отпред?

— Че къде другаде да е командирът?

Коска размени смаян поглед с Андич.

— Навсякъде другаде. Някога бил ли си на предната линия? Шансът да те убият там е наистина голям.

— Изключително голям — каза Виктус.

Риграт изскърца със зъби.

— Води, откъдето искаш, но Хилядата меча ще прекосят реката, подкрепяни от нашите съюзници от Етрисани и Чезале. Херцог Рогонт няма да има друг избор, освен да ви нападне с цялата си сила: ще се надява, че ще ви разпердущини, преди да пресечете. Щом сражението започне, нашите редовни войски ще прехвърлят реката по горния брод. Ще нападнем противника във фланг и... — Той удари с бастунчето по дланта си.

— Ще ги ударите с дърво?

Риграт не се засмя. Коска се зачуди дали въобще познава подобни емоции.

— Със стомана, сър, със стомана! Ще ги разбием и ще сложим окончателен край на омразната Лига на Осемте!

Настъпи продължителна пауза. Коска се намръщи на Андич и той му отвърна със същото. Сесария и Виктус поклатиха глави. Риграт барабанеше нетърпеливо с бастунчето по крака си. Принц Фоскар отново прочисти гърло и попита малко нервно:

— Вашето мнение, генерал Коска?

— Хмм. — Коска поклати глава, погледна искрящата река и се намръщи. — Хмм. Хмм. Хмммм.

— Хммм. — Виктус потропа по свитите си устни с пръст.

— Мфффф. — Андич изпусна въздух през издутите си устни.

— Хрррм. — Сесария изръмжа неубедено.

Коска свали шапката си, почеса се по главата и пак си я сложи. Перото отново се заразява.

— Хмммммммммммммм...

— Да разбираам ли, че не одобрявате? — попита Фоскар.

— Да не се издадох? Е, тогава значи не мога да потисна притесненията си. Не съм убеден, че Хилядата меча са подходящи за задачата, която им възлагате.

— Не сме убедени — каза Андич.

— Не сме подходящи — добави Виктус.

Сесария беше като мълчалива планина, изпълнена с колебания.

— Нима не платихме за услугите ви? — настоя Риграт.

Коска се засмя.

— Платихте. И Хилядата меча ще се бият, може да разчитате на това!

— Ще се бият до последния човек! — натърти Андич.

— Като дяволи — допълни Виктус.

— Но като техен капитан-генерал съм загрижен как да се бият най-добре. Знаете, че доста бързо загубиха двама командири.

И наведе глава, сякаш съжаляваше за факта и не бе облагодетелстван от събитията.

— Муркато и Верния. — Сесария въздъхна, сякаш не беше един от главните инициатори за смяната на командинането.

— Възлагат им се предимно помощни функции.

— Разузнаване — оплака се Андич.

— Охрана на фланговете — изръмжа Виктус.

— Моралът им е много нисък. Плащате им, но парите не са най-добрата мотивация да си рискуваш живота. — Особено за наемника. — Да ги хвърлите в сериозно меле, срещу отчаян противник, лице в лице... Не казвам, че ще се огънат, но... — Коска се намръщи и се почеса по врата. — Може да се огънат.

— Надявам се, че това не е пример за прословутото ви нежелание за бой — каза презиртелно Риграт.

— Нежелание... за бой? Питайте който и да е, аз съм истински тигър! — Виктус изсумтя, но Коска не му обърна внимание. — Тук е въпрос на правilen подбор на инструментите. Човек не използва шпага, за да сече дебело дърво. Използва брадва. Освен ако не е пълен задник. — Полковникът отвори уста, но Коска не му даде възможност да говори. — Планът принципно е хубав. Поздравявам ви безрезервно, говоря ви като войник на войник.

Риграт се начумери, зачуден дали му се подиграват, или не, въпреки че беше очевидно.

— Но ще е по-разумно вашите редовни войници, тествани насекоро във Визерин и Пуранди, отдадени на каузата и свикнали да побеждават, бойци с твърд морал, да прекосят реката по долния брод и да се сразят с осприанците, подпомагани от съюзниците от Етрисани, Чезале и така нататък. — Той махна към реката с манерката, доста по-добра показалка от бастунчето, защото с него човек не можеше да се напие. — Хилядата меча ще са много по-полезни за бързите действия. Ще изчакат точния момент! Ще минат по горния брод с кураж и плам и ще изненадат противника отзад!

— Най-доброто място да удариш враг — измърмори Андич, а Виктус се позасмя.

Коска приключи, жестикулирайки с манерката.

— Така вашата корава храброст и нашата огнена страсть ще се използват според предназначението си. Ще се пеят песни, ще има слава и ще се твори история. Орсо ще бъде крал... — Той се поклони леко на Фоскар. — И вие, ваше височество, след време.

Фоскар се намръщи към бродовете.

— Да. Да, разбирам. Но нещо...

— Значи се съгласихме! — Коска метна ръка през рамото му и го поведе към шатрата. — Столикус ли е казал, че великите мъже крачат в една посока? Мисля, че е той! Да крачим към вечерята, приятели! — Насочи пръст към тъмнеещите планини и блещукащата Осприя. — Кълна се, толкова съм гладен, че мога да изям цял град!

Топлият смях го изпроводи по пътя до палатката.

ПОЛИТИКА

Тръпката се мръщеше и пиеше.

Трапезарията на херцог Рогонт определено беше най-голямото помещение, в което се бе напивал. Когато Восула му говореше, че Стирия е пълна с чудеса, си представяше по-скоро такова нещо, а не мизерните кейове на Талинс. Сигурно беше четири пъти по-широва от залата на Бетод в Карлеон и поне три пъти по-висока. Стените бяха от бял мрамор, изпъстрен с блещукащи черно-сини нишки. По тях бяха издялани листа и лози, които се смесваха с растящия истински бръшлян в танцуващите сенки. Топлият вечерен ветрец влизаше през отворените прозорци, по-големи от порта на замък, и разклащаше оранжевите пламъчета на хиляди лампи, които караха всичко наоколо да блести.

Величествено и магическо място, построено от богове за гиганти.

Жалко, че събранныте хора нямаха нищо общо. Жени с натруфени тоалети, сресани, гримираны и окичени с бижута, за да изглеждат по-млади, по-слаби или по-богати от действителността. Мъже с ярки жакети с дантела на яките и с малки богато украсени ками на коланите. Поглеждаха го с умерено презрение на напудрените си лица, сякаш беше направен от гнило мясо. А когато им обърнеше лявата си страна, израженията им се сменяха със смяян ужас. Това му доставяше три четвърти удоволствие и една четвърт отвращение от себе си.

На всеки пир има едно грозно тъпло гадно копеле, ядосано на целия свят, което пие твърде много и притеснява останалите цялата вечер. Явно тази вечер щеше да е той и Тръпката приемаше, ролята си с желание. Събра плюнка и се изхрачи шумно на блестящия под.

Някакъв мъж на съседната маса, облечен с жълто палто с дълги поли, направи гримаса с нацупените си устни. Тръпката заби дългия си нож в полированата маса и се наведе към него.

— Нещо ще ми кажеш ли бе, опикано палто? — Мъжът пребледня и бързо се обърна към сътрапезниците си, без да промълви и дума. — Страхливи копелета — изръмжа Тръпката в изпразващия се

бокал с вино, така че да го чуят през три маси. — Няма и един куражлия в цялата тая шибана сган!

Замисли се какво ли щеше да каже Кучето за тези контета. Или Руд Три дървета. Или Черния Дау. Подсмихна се мрачно, но смехът му остана някак си задушён. Ако имаше шега, то тя бе за негова сметка. Все пак той беше дошъл при тях и разчиташе на милостта им, без нито един приятел до себе си. Поне така изглеждаше.

Намръщи се към високата маса на подиума. Рогонт седеше с най-достойните гости и сияеше като звезда на нощното небе. Монца седеше до него. Тръпката не можеше да я види добре от мястото си, а и всичко бе размазано заради гнева и многото вино, но май се смееше. Несъмнено се забавляваше, след като едноокият й слуга не беше наблизо да я излага.

Принцът на благоразумието беше доста хубаво копеле. Най-малкото имаше две очи. Тръпката искаше да размаже гладкото му смугло лице. С чук, както Монца бе разбила главата на Гоба. А може и с юмруци. Да го смачка с ръце. Да го направи на червена пихтия. Стисна ножа с трепереща ръка и видя пред очите си цялата картина. Завъртя всички кървави детайли, за да изглежда максимално като мъж. Рогонт щеше да квичи за милост и да се напикае, а Монца — да го желае повече от всяко. През цялото време гледаше към двамата с потрепващото си присвирто око.

Измъчваше се от усещането, че се смеят на него, въпреки че знаеше, че е невъзможно. Не беше никой, за да се хилят на него, и това го дразнеше още повече. Все още стискаше гордостта си, като удавник, държащ клон, който не може да понесе тежестта му. Смущаваше се от него, след като й бе спасил живота, толкова пъти! Колко пъти бе рискувал своя? И след проклетото катерене по тази проклета планина. След всичко това можеше да се надява на нещо повече от презрение.

Изтръгна ножа от сцепеното дърво. Същият, който Монца му бе подарила, когато се срещнаха. Когато още имаше две очи и много помалко кръв по ръцете. Когато искаше да зареже убиването и да стане добър човек. Вече почти не помнеше какво беше онова чувство.

Монца се мръщеше и пиеше.

Напоследък изобщо не ѝ се ядеше, а винаги се бе отвращавала от церемониите и още повече от подмазваществото, така че обреченият пир на Рогонт си беше истински кошмар. Бена беше човекът за приеми и ласкателства. На него щеше да му хареса тук — смях, дърдорене и тупане по гърбовете с отрепките. Ако се откъснеше за момент от ласкателствата на хората, които го презираха, щеше да докосне ръката ѝ успокояващо и да прошепне, че трябва да се усмихне и да изтърпи. Обикновено тя успяваше само да се озъби хищно.

Имаше ужасяващо главоболие, пулсиращо покрай монетите в черепа ѝ, а тракането на приборите и чиниите сякаш забиваше пирони в ушите ѝ. Стомахът ѝ се гърчеше в спазми, откакто бе оставила Верния на воденичното колело. Едва се сдържаше да не се обърне към Рогонт и да плюе, плюе, плюе по бялото му палто със златна бродерия.

Той се наведе към нея с учтива загриженост.

— Защо си толкова мрачна, генерал Муркато?

— Мрачна? — Тя прогълътна киселините, достатъчно, за да отговори. — Армията на Орсо настъпва.

Рогонт бавно въртеше чашата си.

— И аз така чух. Подпомогнати надлежно от стария ти ментор Никомо Коска. Дозорите на Хилядата меча вече са на хълма Мензес, срещу бродовете.

— Без повече отлагане значи.

— Така изглежда. Моите стремежи към слава скоро ще станат на прах. Както често се случва.

— Сигурен ли си, че вечерта преди унищожението е подходяща за пиршество?

— Утре може да е късно.

— Ха. — Вярно беше. — Може пък да се случи чудо.

— Никога не съм вярвал в божествената намеса.

— Сериозно? Ами тези защо са тук? — Монца кимна към група гуркули с бели роби и шапчици, характерни за жречеството.

Херцогът се намръщи.

— Тяхната помощ не е съвсем духовна. Те са пратеници на пророка Калул. Херцог Орсо разчита на помощта на Съюза и неговите банки. Аз трябваше да си намеря други приятели. А дори императорът на Гуркул коленичи пред пророка.

— Всеки коленичи пред някого, а? Сигурно императорът и пророкът ще се утешат взаимно, след като жреците съобщят, че главата ти е набита на кол.

— Ще го преодолеят. За тях Стирия е дребна работа. Сигурен съм, че вече се готвят за следващите сражения.

— Да, войната никога не свършва. — Тя изпразни чашата си и я тропна на масата. Осприанското вино може и да беше най-хубавото на света, но за нея имаше вкус на повръщано. Както и всичко останало. Жivotът ѝ беше направен от прилошаване. Прилошаване и болезнено разстройство.

Подути венци, изприщен език, избити зъби, схванат задник. Някакъв слуга с конско лице и напудрена перука се протегна над рамото ѝ и наля дълга струя вино в празната ѝ чаша. Все едно колкото по-високо вдигаше бутилката, толкова по-добър вкус щеше да има виното. Отдръпна се с отработена лекота. Но пък отстъплението беше местен специалитет. Монца отново взе чашата. Последната лула беше спряла треперенето на ръцете ѝ, но само това.

Молеше се пълното, срамно и оглуляващо опиянение да я залее и да заличи целия този ужас.

Плъзна очи по най-богатите и абсолютно безполезни граждани на Осприя. Като се загледаше, виждаше, че в пиршеството има нотка на истерия. Твърде много пиене. Твърде бърз говор. Твърде висок смях. Нищо не сваляше задръжките по-добре от надвисналата гибел. Едно от удовлетворенията при предстоящото поражение на Рогонт бе, че повечето от тези глупаци също щяха да загубят всичко.

— Сигурен ли си, че трябва да съм тук? — изръмжа тя.

— Все някой трябва да бъде тук. — Рогонт погледна към невръстната графиня Котарда от Афоя без голям ентузиазъм. — Явно благородната Лига на Осемте се е превърнала в Лига от Двама. — Наведе се по-близо. — Ако трябва да съм честен, и аз се чудя дали още има възможност да се измъкна. Тъжната истина е, че вече нямам прочути гости.

— Значи аз съм тук, за да заздравя разклатения ти престиж, така ли?

— Точно. Но поне си прекрасно чаровна. Освен това разклашането ми е долен слух, уверявам те. — Монца нямаше сила да се разгневи, още по-малко да се развесели, и се задоволи с

изсумтяване. — Хапни нещо. — Той махна с вилицата си към недокоснатата ѝ чиния. — Изглеждаш отслабнала.

— Лошо ми е. — Освен това дясната ръка я болеше така, че не можеше да държи нож. — Непрекъснато ми е лошо.

— Нещо от храната ли? — Рогонт лапна парче месо с насладата на човек, който едва ли ще доживее края на седмицата. — Или от нещо, което си направила?

— Може би е от компанията.

— Не бих се изненадал. Леля ми Сефелин винаги се отвращаваше от мен. Лесно ѝ прилошаваше. Малко ми напомняш на нея. Остър ум, страховити таланти, желязна воля и много по-слаб стомах, отколкото би очаквал човек.

— Съжалявам, че те разочаровам. — Мъртвите знаеха, че разочароваше и себе си достатъчно често.

— Мен? О, точно обратното. Никой не е направен от кремък, нали?

Уви. Монца изпи виното и се намръщи на чашата. Допреди година изпитваше към Рогонт само презрение. Помнеше как с Бена и Верния се смееха какъв страхливец е и колко ненадежден съюзник. Сега Бена беше мъртъв, а тя бе убила Верния и бе избягала при Рогонт, като непрокопсано дете при богат чичо. В този случай — чичо, който не можеше да се защити сам. Но бе доста по-добра компания от алтернативата. Очите ѝ колебливо се насочиха към дългата маса отлясно, където седеше Тръпката. Сам.

Тъжната истина бе, че ѝ беше лошо от него. Костваше ѝ усилия да стои до него, камо ли да го докосва. Не беше само грозотата на осакатеното му лице. Беше виждала и причинявала достатъчно, за да може поне да се преструва, че не ѝ пуха. По-скоро беше мълчанието му, докато преди не можеше да го накара да мълкне. Пълно с дългове, които не можеше да плати. Виждаше изгореното око и чуваше шепота му: „Трябваше да си ти“. И знаеше, че трябваше да е тя. Вече не казваше нищо за това как трябва да прави правилното и да бъде добър човек. Може би трябваше да е доволна, че е спечелила спора. Беше се опитвала достатъчно напористо. Но единственото, за което мислеше, бе, че е взела един свестен човек и го е направила зъл. Не само тя бе гнила, ами и разваляше всичко, което докоснеше.

От Тръпката ѝ ставаше лошо и фактът, че бе отвратена, когато трябваше да му е благодарна, само влошаваше нещата.

— Губя време — изсъска тя, по-скоро на чашата си.

Рогонт въздъхна.

— Всички сме така. Просто подминаваме грозните моменти, докато очакваме неизбежната смърт, и се надяваме да е възможно най-малко ужасяваща.

— Трябва да тръгвам. — Тя опита да свие юмрук, но от болката ѝ призля още повече. — Трябва да открия начин... да убия Орсо. — Но беше толкова уморена, че едва имаше сила да го произнесе.

— Отмъщение? Наистина ли?

— Отмъщение.

— Ще съм съкрушен, ако си тръгнеш.

Вече почти не ѝ пукаше какво казва.

— За какво ме искаш, по дяволите?

— Да те искам? — За момент Рогонт спря да се усмихва. — Повече не мога да отлагам, Монцаро. Може би още утре ще има голямо сражение. Което ще реши съдбата на Стирия. Какво може да е по-ценено от съвета на един от най-великите воини?

— Ако видя някой, ще ти го пратя — измърмори тя.

— А и ти имаш много приятели.

— Аз? — Не можеше да се сети за поне един жив.

— Народът на Талинс още те обича. — Той вдигна вежди към тълпата, която още ѝ се мръщеше с трудно прикрита неприязнь. — Разбира се, тук не си толкова популярна, но това само доказва правотата ми. Злодеят за едни е герой за други.

— В Талинс мислят, че съм умряла, и не им пuka. — И на нея вече не ѝ пукаше.

— Напротив. Моите агенти уведомяват гражданите за чудодейното ти оцеляване. На всяко кръстовище има плакати, които отричат историята на Орсо, обвиняват го в опит да те убие и предричат неизменното ти завръщане. Народът те обича истински, с онази симпатия, която обикновените хора изпитват към великите фигури, които не са виждали и няма да срещнат. Ако не друго, това поне ги настройва срещу Орсо и му отваря неприятности у дома.

— Политика, а? — Монца пак пресуши неизвестно кога напълнената чаша. — Дребна работа, когато войната чука на вратата

ти.

— Всеки прави, каквото може. Но ти си плюс и във войната, и в политиката. — Усмивката му се завърна, още по-широва. — Освен това нима мъжът има нужда от допълнителна причина да държи красива и предизвикателна жена до себе си?

Монца се намръщи.

— Що не сешибаш?

— Щом казваш. — Рогонт я изгледа в очите. — Но предпочитам да сме двамата.

— Изглеждаш почти толкова зле, колкото се чувствам.

— А? — Тръпката спря да се мръщи на щастливата двойка. — Ха. — Някаква жена му говореше. — Охо. — Беше доста хубава, толкова, че сякаш блестеше. Видя, че май всичко наоколо блести. Явно беше пиян като свиня.

Но жената се различаваше от останалите. Около дългата ѝ шия имаше огърлица от червени камъни. Носеше свободна бяла рокля, като онези чернокожи жени в Уестпорт, само дето беше много бледа. В стойката ѝ имаше някаква лекота, без скованото маниерничене на останалите. Нещо открито в усмивката ѝ. Дори за момент и той ѝ се усмихна. За пръв път от много време.

— Свободно ли е? — Говореше с лек съюзнически акцент. Пришълка, като него.

— Искаш... да седнеш при мен?

— Защо не, да не си заразен?

— С моя късмет, няма да се изненадам. — Тръпката завъртя лявата си страна към нея. — Само това е достатъчно, за да разгони повечето хора.

Очите ѝ се плъзнаха по белега, но усмивката не трепна.

— Всички си носим белезите. Някои отвън, други отвътре...

— Е, поне вътрешните не пречат на красотата.

— Открила съм, че красотата е надценено качество.

Тръпката я изгледа от горе до долу с наслада.

— Лесно ти е на теб. Ти си имаш предостатъчно.

— Маниери. — Тя изду бузи и огледа залата. — Не можеш да намериш в тази тълпа. Кълна се, че ти сигурно си единственият честен

тук.

— Не се обзала гай. — Но вече се усмихваше широко. Все пак не е лошо да те ласкае красива жена. Все още имаше гордост. Жената протегна една ръка и той примигна. — Да я целуна ли?

— Ако искаш. Няма да се разпадне.

Беше нежна и мека. Не като ръката на Монца — с белези, пришки и мазоли като на Именуван мъж. И още по-малко като другата с ръкавицата, изкривена като коренище. Тръпката притисна устни към кокалчетата и долови някакъв аромат. Като цветя и още нещо, от което дъхът му спираше.

— Аз съм... Каул Тръпката.

— Знам.

— Знаеш ли?

— Срещали сме се и преди, за малко. Аз съм Карлот дан Айдър.

— Айдър? — Отне му момент да се сети. Полузърнато лице в мъглата. Жената с червеното палто в Сипани. Любовницата на принц Арио.

— Ти си тази, която Монца...

— Преби, изнуди, унищожи и захвърли? Аз съм. — Тя се намръщи към подиума. — Монца, а? Не само на малки имена, ами и с галени съкращения. Двамата сигурно сте много близки.

— Доста. — Но не толкова, колкото бяха във Визерин. Преди да му извадят окото.

— И все пак тя седи там с херцог Рогонт, а ти си тук при просяците и разочарованията.

Сякаш бе прочела мислите му. Гневът му взе да се разгаря наново и той опита да смени темата.

— Какво те води насам?

— Нямах друг избор след клането в Сипани. Херцог Орсо несъмнено предлага сериозна награда за главата ми. Последните три месеца очаквам всеки, който ме срещне, да ме промуши, отрови, фрасне, че и по-лошо.

— Ха. Това чувство ми е познато.

— Тогава ти съчувствам.

— Мъртвите знаят, че имам нужда.

— Можеш да разчиташ на цялото ми съчувствие, колкото и да струва. Ти си само пионка в тази игра, също като мен, нали? И загуби

дори повече от мен. Окото ти. Лицето ти.

Тя не се движеше, но сякаш се приближаваше. Тръпката сви рамене.

— Предполагам.

— С херцог Рогонт сме стари познати. Малко ненадежден мъж, но несъмнено красив.

— Предполагам — успя да изръмжи той отново.

— Принудена съм да се оставя на неговата милост. Тежко положение, но е никаква утеша за известно време. Макар че явно си е намерил ново забавление.

— Монца ли? — Фактът, че си мислеше същото цяла вечер, не помагаше. — Тя не е такава.

Карлот дан Айдър изсумтя пренебрежително.

— Наистина ли? Не е коварна убийца и лъжкиня, която ще използва всички и всичко, за да постигне своето? Нали предаде Никомо Коска и открадна стола му? Защо мислиш, че херцог Орсо се е опитал да я убие? Защото е планирала да открадне и неговия. — Беше оглупял от пиенето и нямаше как да противоречи. — Защо да не използва Рогонт? Да не би да е влюбена в някой друг?

— Не — изръмжа Тръпката. — Откъде да знам. Не, по дяволите! Ти изкривяваш нещата!

Тя докосна прекрасната си гръд с ръка.

— Аз ли изкривявам? Има си причина да я наричат Змията на Талинс! Змията обича само себе си!

— Млъкни. Тя те използва в Сипани. Ти я мразиш!

— Вярно, че няма да пролея сълзи над трупа ѝ. Човекът, който я прониже, ще има благодарността ми, и не само нея. Но това не ме прави лъжкиня. — Карлот вече шепнеше в ухото му. — Монцаро Муркато, Касапинът на Каприл? Там са убивали деца. — Усещаше дъха ѝ, кожата му настръхваше от близостта ѝ, а гневът и похотта се смесваха във вряща маса. — Клане! По улиците! Доколкото съм чувала, не е била вярна дори на брат си...

— А? — Тръпката искаше да не е толкова пиян, защото залата започваше да се върти.

— Не знаеш ли?

— Какво да знам? — Обзе го странна смес от любопитство, страх и отвращение.

Айдър докосна ръката му с длан и той отново улови аромата й, сладък, замайващ, противен.

— С брат си са били любовници. — Натърти на последната дума.

— Какво? — Обезобразената му буза пламтеше, сякаш бе отнесъл шамар.

— Любовници. Спели са заедно, като мъж и жена. Шибали са се. Не е голяма тайна. Питай, когото поискаш. Питай нея.

Тръпката откри, че му е трудно да диша. Трябваше да се досети. Някои неща, на които не бе обърнал внимание, добиваха смисъл. Може би го подозираше. Но въпреки това се почувства излъган. Предаден. Взет за подбив. Като риба, извадена от водата. След всичко, което бе направил за нея, след всичко, което бе загубил. Гневът му кипна толкова силно, че едва го сдържаше.

— Затвори си шибаната уста! — Отблъсна ръката на Айдър. — Мислиш, че не виждам как ме обработваš ли? — Някак успя да се изправи и се надвеси над нея. Залата се люлееше около него, лицата и светлините се размазваха. — За глупак ли ме мислиш? Искаш да ме направиш на нищо, а?

Вместо да се дръпне, тя пристъпи напред и почти се натисна в него. Очите ѝ бяха големи като чинии.

— Аз? Ти не си жертввал нищо за мен! Аз ли те отрязвам? Аз ли те правя на нищо?

Лицето на Тръпката запламтя. Кръвта бучеше в главата му. Изръмжа, задавен от гняв, залитна назад, защото иначе щеше да падне върху нея, и блъсна сребърния поднос на някакъв слуга. Чашите и бутилката се счупиха и оплискаха наоколо с вино.

— Сър, най-смирено...

Левият юмрук на Тръпката се заби в ребрата му и го завъртя, а десният се стовари в лицето му, преди да успее да падне. Слугата отскочи от стената и рухна върху счупените стъкла. По юмрука на Тръпката имаше кръв. Кръв и бяло парче между пръстите. Част от зъб. Истинското му желание бе да клекне върху това копеле, да му хване главата и да пръсне мозъка му по красивите фрески на стената. И насмалко да го направи.

Но успя да се обърне и тръгна със залитане навън.

Времето се влачеше.

Монца лежеше на една страна, с гръб към Тръпката, в самия край на леглото. Колкото се може по-далече, без да се изтърколи на пода. Първите признания на зората проникваха през завесите и оцветяваха стаята в мръсно сиво. Опиянението се оттегляше и оставаше прилошаването, умората и още по-голямата безнадеждност. Като вълна на мръсен плаж, която уж ще го почисти, но само се оттегля и оставя след себе си купчини умряла риба.

Опита се да помисли какво би казал Бена. Какво би направил, за да я накара да се почувства по-добре. Но вече не можеше да си спомни как звучеше гласът му. Образът избледняваше и вземаше най-доброто от нея със себе си. Представи си го като момче, много отдавна, безпомощно и болnavo. Трябаше да се грижи за него. Представи си го като мъж, усмихнат, как яздят нагоре към Фонтецармо. Все още се нуждаеше от нейните грижи. Знаеше какъв цвят бяха очите му. Знаеше, че около тях има бръчици от вечното му усмихване. Но вече не можеше да види усмивката му.

Вместо това виждаше с кървави подробности лицата на петимата, които бе убила. Гоба и как дърпа гаротата на Дружелюбния с премазаните си подути ръце. Мотис — как кашля розова пяна и се гърчи по гръб, досущ като кукла на конци. Арио, с ръка на врата, докато черната кръв блика от раната. Ганмарк, усмихнат и пронизан от огромния меч на Столикус. Верния, мокър и удавен, висящ на воденичното колело, не по-лош от нея.

Лицата на петимата убити и на двамата, които още не бе успяла да убие. Притеснителният Фоскар, все още младеж. И Орсо, разбира се. Великият херцог Орсо, който уж я обичаше като дъщеря.

„Монца, Монца, какво щях да правя без теб...“

Отметна завивките и спусна потни крака на пода. Нахлузи панталоните си и потръпна, въпреки че беше топло. Главата й кънтеше от започващия махмурлук.

— Какво правиш? — долетя хрипливият глас на Тръпката.

— Трябва да пуша. — Пръстите й трепереха толкова силно, че почти не можеше да запали лампата.

— Може би трябва да пушиш по-малко, не мислиш ли?

— Помислих. — Монца се засуети с торбичката хъск, мръщеше се на осакатените си пръсти. — И реших, че не е така.

— Сега е посред нощ.

— Заспивай тогава.

— Много вреден навик. — Тръпката се надигна, седна на ръба на леглото и извъртя към нея страната със здравото си око.

— Прав си. Ще взема да избивам зъбите на слугите вместо да пуша. — Взе ножа си и започна да дребни хъск в лулата. — Мога да ти кажа, не Рогонт не беше особено впечатлен.

— Доскоро и ти не се впечатляваше много от него. Май чувствата ти към хората се променят като вятъра, а?

Главата я цепеше. Нямаше желание да говори, още по-малко да се карат. Но в подобни моменти хората се хапят най-жестоко.

— Какво те тормози? — извика тя, макар вече да знаеше и да не искаше да го чува.

— Какво мислиш?

— Ами какви. Аз си имам мои проблеми.

— Това, че ме заряза!

— Зарязала съм те?!

— Тази вечер! Долу при отрепките, докато ти се кипреше със Закъсняващия херцог!

— Да не мислиш, че аз съм подреждала шибаните маси? — озъби се Монца. — Той ме накара да седя там, за да изглежда по-престижно.

Настъпи пауза. Тръпката сви рамене и обърна глава настрани от нея.

— Е, аз определено не мога да помогна в изглеждането добре.

Тя потръпна раздразнено.

— Рогонт може да ми помогне. Това е всичко. Фоскар е някъде навън, с армията на Орсо. Фоскар е... — Фоскар трябваше да умре, на каквато и да е цена.

— Отмъщение, а?

— Те убиха брат ми. Няма нужда да ти го обяснявам. Знаеш как се чувствам.

— Не. Не знам.

Монца се намръщи.

— Ами твоят брат? Нали каза, че Кървавия Девет го е убил?

Мислех...

— Мразех шибания си брат. Хората го наричаха преродения Скарлинг, но си беше гадно копеле. Показваше ми как да се катеря, да ловя риба, гъдкаше ме по гушката и се смееше, когато баща ни бе наоколо. Когато го нямаше, ме риташе, докато не можех да дишам. Казваше, че съм убил майка ни. Само защото съм се родил. — Гласът му беше кух, без капчица гняв. — Когато чух, че е мъртъв, исках да се засмея, но плаках, защото така правеха всички. Заклех се да отмъстя на убиеца му, защото трябва да се спазва определено поведение, нали? Не исках да се излагам. Когато разбрах, че Кървавия Девет му е отрязал главата, не знаех дали да го мразя за това, или задето ми е откраднал шанса да го направя сам. Дали да не го целуна за услугата, както се целува... брат...

За момент беше готова да се надигне, да отиде до него и да сложи ръка на рамото му. След това окото му се обърна към нея, тясно и студено.

— Но ти ги знаеш по-добре тия неща. Целуването на братя.

Кръвта забучава внезапно в ушите ѝ, по-зле от всякога.

— Какви бяха отношенията с брат ми си е моя шибана работа! — Осъзна, че размахва ножа, и го хвърли на масата. — Не се обяснявам на никого. И няма да почна да го правя с наемници!

— Само това ли съм за теб?

— Какво друго?

— След всичко, което направих за теб? Всичко, което загубих?

Тя се присви, ръцете ѝ затрепериха по-зле от всякога.

— Малко ли ти се плаща?

— Плаща? — Той посочи лицето си. — Колко струва окото ми, зла кучко?

Тя изръмжа приглушено, скочи от стола, грабна лампата, обърна му гръб и тръгна към вратата на балкона.

— Къде отиваш? — Гласът му внезапно загуби острота, сякаш бе осъзнал, че е прекалил.

— Махам се от самосъжалението ти, гадино, преди да повърна.

— Отвори вратата и излезе в студения въздух.

— Монца... — Тръпката се беше присвил на леглото с най-тъжното изражение на лицето. Поне на тази половина, която още имаше. Съкрушен. Безнадежден. Отчаян. Фалшивото му око гледаше настани. Сякаш щеше да зареве, да рухне и да моли за прошка.

Монца тръшна вратата. Така поне имаше оправдание. Предпочиташе минаващата вина, че му е обърнала гръб, от постоянната, ако го гледа в лицето. Определено си беше за предпочитане.

Гледката от балкона сигурно бе сред най-впечатляващите на света. Осприя се простираше отдолу, откачен лабиринт от медни покриви, всяко ниво на града със собствена отбранителна стена с бойници и кули. Високи сгради от стар бял камък, с тесни прозорчета, натикани край стръмни улички и множество стълбища, тъмни и мрачни, като каньони на планински потоци. Тук-там по прозорците светеха ранни светлини, а по стените се мяркаха факлите на стражите. Долината на Сулва беше потънала в сянката на планината, проблясването на реката се виждаше едва-едва. На хребета на най-високия хълм от другата страна, на фона на кадифеното небе примигваха точиците от огньовете на Хилядата меча.

Терасата не беше място за хора със страх от високото.

Но Монца имаше други проблеми. Единственото, от което се интересуваше, бе да спре да се интересува, при това колкото се може по-бързо. Пропълзя в най-далечния ъгъл, стиснала лампата и лулата като замръзваш човек последното пламъче. Захапа лулата, вдигна плющащата качулка с треперещи ръце, наведе се напред...

Внезапен порив на вятъра натика мазната коса в лицето ѝ. Пламъкът потрепна и загасна. Тя стоеше замръзнала и гледаше загасналата лампа с болезнено объркане и изпотяващо изумление. Лицето ѝ се отпусна ужасено, когато последствията успяха да пропълзят в пулсиращата ѝ глава.

Няма пламък. Няма лула. Няма връщане назад.

Подскочи, направи крачка към парапета и хвърли лампата към улицата с цялата си сила. Отметна глава, пое дълбоко въздух, стисна парапета и изкрешя с всичка сила. Крещеше от омраза към падащата лампа, към вятъра, който я бе угасил, към града под нея, към долината, към света и всички в него.

В далечината гневното слънце започваше да изпълзява над планината и оцветяваше небето около мрачните склонове с кръв.

БЕЗ ПОВЕЧЕ ЗАКЪСНЯВАНЕ

Коска стоеше пред огледалото за финалното натъкмяване. Оправи изисканата си яка, завъртя камъните на петте пръстена така, че да сочат право напред, и нагласи всеки косъм на брадата си. По изчисленията на Дружелюбния му бе отнело час и половина. Дванайсет прокарвания на бръснача по колана. Трийсет и едно движения, за да оформи брадичката. Едно дребно порязване вляво под челюстта. Тринайсет дръпвания с пинсетите, за космите в носа. Четирийсет и пет копчета. Четири цифта закопчалки. Осемнайсет кайша за затягане.

— Всичко е готово. Господин Дружелюбен, искам да заемеш поста на първи сержант в бригадата.

— Не разбирам нищо от война. — Нищо, освен че бе лудост, която напълно го побъркваше.

— Не ти трябва да разбираш. Работата ти ще е да стоиш близо до мен, мълчалив, но бдителен, да поддържаш и следващия пример и най-важното — да пазиш моя и твоя гръб. Светът е пълен с коварство, приятелю! Понякога ще имаш малко кървава работа и когато се наложи, ще броиш парите, които взимаме и даваме, хората, оръжията и останалия инвентар...

Въщност това бе същото, което Дружелюбния правеше за Саджаам в Убежището и след това.

— Това го мога.

— По-добре от всеки, не се съмнявам! Ще започнеш ли, като ми помогнеш с тази катарама? Гадни оръжейници. Кълна се, че са я сложили там само за да ми е неудобно. Той посочи страничната кайшка на нагръдника си, задържа дъх и гълтна шкембето си, докато Дружелюбния я оправяше. — Благодаря, приятелю, стабилен си като скала! Котва! Ос от спокойствие, около която се въртя лудо. Какво щях да правя без теб?

Дружелюбния не разбра въпроса.

— Същото.

— Не, не. Не същото. Не се познаваме отдавна, но чувствам... че имаме разбирателство. Връзка. Ние с теб си приличаме много.

Понякога Дружелюбния усещаше, че се бои от всяка дума, която трябва да изрече, от всеки нов човек и ново място. Крепеше се, и то едва-едва, само чрез броенето на всичко. Обратно, Коска се носеше по живота като цвет по вятъра. Начинът, по който се смееше, усмихваше се, говореше и караше останалите да го правят, му изглеждаше като магия, също като онази гуркулка Ишри, която се бе появила от нищото.

— Въобще не си приличаме.

— Точно за това говоря! Ние сме пълни противоположности, като земята и въздуха, но и на двамата ни липсва... нещо, което останалите приемат за даденост. Някаква част от машината, която кара човека да се вписва в обществото. И на двамата ни липсват различни зъбни колелца. Но пък може би двамата заедно можем да направим един почти нормален човек.

— Едно цяло от две половини.

— Дори необикновено цяло! Аз никога не съм бил надежден, не, не, недей отрича. — Дружелюбния и не опитваше. — Но ти, приятелю, си твърд като скала, с ясен поглед и целенасоченост. Ти си достатъчно честен, че да направиш и мен... по-честен.

— Изкарах по-голямата част от живота си в затвора.

— Където несъмнено си пръскал повече честност сред най-коравите престъпници на Стирия от всички магистрати! — Коска тупна Дружелюбния по рамото. — Честните хора са такава рядкост, че често ги вземат за престъпници, бунтовници, ненормалници. Какви са били твоите престъпления, освен това, че си различен?

— Първия път лежах седем години за обир. Втория път имаше осемдесет и четири обвинения, включително четиринайсет убийства.

Коска повдигна вежда.

— Но наистина ли беше виновен?

— Да.

Коска се намръщи за момент, после махна с ръка.

— Никой не е съвършен. Да оставим миналото зад нас. — Намести перото за последно и нахлузи шапката си под обичайния странен ъгъл. — Как изглеждам?

Черни ботуши до коляното с огромни златни шпори във формата на бичи глави. Нагръдник от черна стомана със златни украсения.

Ръкави от черно кадифе и жълта коприна, с дантела от Сипани на китките. Меч с натруфен предпазител и съответстващ кинжал, окачен абсурдно ниско. Широкопола шапка с жълто перо, бършещо тавана.

— Като сводник, който се е отплеснал във военен магазин.

Коска се ухили слънчево.

— Точно видът, към който се стремя! На работа, сержант Дружелюбен! — Отметна платнището на шатрата и пристъпи на ярката светлина.

Дружелюбния го последва. Вече това му беше работата.

Аплодисментите започнаха в момента, в който се качи на голямата бъчва. Беше наредил всички офицери от Хилядата меча да присъстват и те пляскаха, свиркаха и подвикваха с най-голямо старание. Капитаните най-отпред, лейтенантите зад тях, а знаменосците по периферията. В повечето армии това щаха да са най-добрите и най-умните, най-младите и най-благородните, най-храбрите и идеалистите. Но в наемническата бригада бяха точно обратното. Най-дълго служилите, най-порочните, най-гадните главорези, най-kadърните мародери и най-бързите бегълци. Хората с най-малко илюзии и най-много предателства зад гърба. Със същите качества като Коска, с други думи.

Сесария, Виктус и Андич стояха до бъчвата и пляскаха учтиво. Най-черните негодници от цялата тумба. Ако не се броеше Коска, разбира се. Дружелюбния стоеше наблизо със скръстени ръце и оглеждаше тълпата. Коска се зачуди дали ги брои и реши, че това е крайно вероятно.

— Не, не. Не, не. Оказвате ми твърде голяма чест, момчета! Засрамвате ме с вашата привързаност! — Той махна и аплодисментите загълхнаха в очакваща тишина. Обгорелите на слънцето, обсипани с белези и следи от болести лица го гледаха с очакване. Гладно, като тайфа разбойници. Каквito и бяха.

— Смели герои от Хилядата меча! — Гласът му изкънтя в светлата сутрин. — Е, да кажем, смели мъже от Хилядата меча! Или само мъже! — Разпокъсан смях и одобрителни викове. — Момчета, всички знаете методите ми! Някои от вас са се били до мен... или по-скоро пред мен. — Още смях. — Останалите са чували за...

безупречната ми репутация. — И още. — Знаете, че преди всичко аз съм един от вас. Войник, да! Боец, разбира се! Но такъв, който предпочита оръжието му да е прибрано — изкашля се многозначително и се потупа по чатала — и не го вади за щяло и нещяло! — Плесна дръжката на меча, за всеобщо забавление.

— Нека се знае, че ние сме опитни майстори в славната войнишка професия! Повече от палетата, които лижат благородническите ботуши! Мъже с огромна сила! — Плесна Сесария по рамото. — Мъже с оствър ум! — Посочи мазната глава на Андич. — Мъже, жадни за слава! — Наведе пръст към Виктус. — Нека не казват, че не поемаме рискове за славни награди! Но нека рисковете да са колкото се може по-малки, а наградите — по-солидни! — Нова вълна на одобрение.

— Вашият работодател, младият принц Фоскар, искаше да прекосите реката по долния брод и да влезете в кръвопролитна битка с противника... — Нервна тишина. — Но аз отказах! Казах му, че ви е платено да се биете, но че си падате повече по заплащането и по-малко по боя! — Надигаща се радост. — Затова ще намокрим ботуши по-нагоре, срещу по-слаб противник! Каквото и да се случи днес, както и да изглежда, трябва да знаете, че винаги взимам присърце... най-добрите ви интереси! — Потърка пръсти и това предизвика още по-голямо одобрение.

— Няма да ви обиждам, като призовавам за кураж, твърдост, лоялност и чест! Знам, че притежавате всички тези качества в най-висока степен! — Масов смях. — Вървете при отрядите си, офицери от Хилядата меча, и чакайте заповедите ми! Нека Късметът винаги бъде на вашето рамо и на моето! Все пак той идва при тези, които най-малко го заслужават! Нека вечерта ни завари победители! Невредими! И най-вече — богати!

Надигнаха се викове. Щитове и оръжия, ръце в брони и ризници, размахващи се във въздуха юмруци.

— Коска!

— Никомо Коска!

— Да живее капитан-генералът!

Той скочи с усмивка от бъчвата, а офицерите започнаха да се разпръскват. Сесария и Виктус тръгнаха към своите отряди, по-точно сбирщини от предатели, престъпници и главорези. Коска изкачи

склона и пред очите му се ширна красивата долина. По краищата ѝ все още се задържаха остатъци от мъгла. Осприя гледаше гордо от планината, още по-красива на дневна светлина. Камъни с цвят на стомана и черно-синя зидария. Медни покриви, позеленели от времето или наскоро поправени и лъщящи на сутрешната светлина.

— Хубава реч — каза Андич. — Ако човек има вкус към такива неща.

— Много мило. Имам.

— Още го можеш.

— Ех, приятелю, виждал си как командирите идват и си отиват. Знаеш, че в началото има щастлив период, след издигането, когато можеш да кажеш и правиш каквото си искаш пред мъжете. Като съпруг в очите на новата му жена веднага след сватбата. Уви, това не продължава безкрайно. Сазине, аз, Муркато, злощастният Верен Карпи, приливът застигна всички ни, с различна скорост, и ни оставил предадени или мъртви. И моето време ще дойде пак. В бъдеще ще трябва да работя по-здраво за аплодисменти.

Андич се усмихна зъбато.

— Винаги може да наблегнеш на каузата.

— Ха! — Коска се настани на генералския стол, който бе разположен под една маслина и предлагаше добър изглед към бродовете. — Проклети да са шибаните каузи! Служат само за големи оправдания. Никога не съм виждал хора да действат с такова невежество, насилие и злоба за лична изгода, както когато се ръководят от уж справедлива кауза. — Намръщи се към издигащото се в яркосиньото небе слънце. — Както несъмнено ще се уверим в следващите часове...

Рогонт извади меча си и го вдигна високо.

— Свободни мъже от Осприя! Свободни мъже от Лигата на Осемте! Смели сърца!

Монца обръна глава настрани и се изплю. Речи. По-добре да се движиш бързо и да удряш здраво, вместо да говориш за това. Ако откриеше, че има време за реч преди битка, щеше да реши, че е пропуснала изгодния момент, и да се оттегли в търсене на друг. Човек

трябваше да е с доста раздудо мнение за себе си, за да мисли, че думите му могат да променят нещо.

Така че не беше изненада, че Рогонт беше изрепетирал речта си.

— От дълго време ме следвате! Отдавна чакате деня, в който ще докажете храбростта си! Благодаря ви за търпението! Благодаря за кураж! Благодаря за вярата! — Изправи се на стремената и вдигна меча още по-високо. — Днес ще се бием!

Нямаше спор, че бе хубава картичка. Висок, силен и красив, с развети черни къдици. Бронята му бе украсена с блестящи скъпоценни камъни, а металът така изльскан, че чак светеше болезнено. Но и хората му бяха не по-малко спретнати. Тежката пехота в центъра, добре бронирана, под гора от копия и широки мечове, с щитове и сини туники с бялата кула на Осприя. Лека пехота по крилата — с кожени брони и дълги копия. Както и стрелци с лъкове и арбалетчици със стоманени шлемове. Отрядът от Афоя в десния край леко разваляше спретнатата организация — мъжете бяха с различни оръжия и строят им бе разкривен, макар да изглеждаха безкрайно спретнато от някогашните подчинени на Монца.

Обърна се назад към кавалерията. Блестяща редица в сянката на най-външната стена. Все мъже от благороден произход, конете с изльскани такъми, шлемове с украси, ярко боядисани кавалерийски пики, до един готови да се спуснат към славата. Като излезли от зле написана приказка.

Тя се изплю пак. В нейния огромен опит чистите мъже бяха най-нетърпеливи да влязат в битка и най-нетърпеливи да избягат.

Рогонт бе зает да издига риториката си до нови висоти.

— Днес стоим на бойното поле! След години хората ще кажат, че тук са се сражавали герои! Тук е била решена съдбата на Стирия! Тук, приятели, на наша земя! Пред нашия дом! Пред древните стени на гордата Осприя! — Ентузиазирани възгласи от най-близките отряди. Монца се съмняваше, че останалите чуват нещо. Повечето сигурно не го и виждаха. За останалите блестящата точица в далечината едва ли правеше много за повдигането на бойния дух.

— Съдбата ви е във ваши ръце! — Съдбата им беше в ръцете на Рогонт, но той я беше проиграл. Сега беше в ръцете на Коска и Фоскар и сигурно щеше да е доста кървава.

— За свободата! — Или за по-добре изглеждащия тиран.

— За чест и слава! — Почетно място в тинята на дъното на реката.

Рогонт дръпна юздите с лявата си ръка и накара жребеца да се изправи на задните си крака. Ефектът беше леко развален от няколкото тежки фъшкии, които паднаха от задника на коня тъкмо в този момент. Херцогът препусна покрай строените роти. Всяка го поздравяваща, когато минаваше покрай нея, с вдигнати копия и викове. Можеше да е впечатляваща гледка. Но Монца го беше виждала и преди и знаеше резултата. Добрата реч не помага много, когато те превъзхождат три към едно. Рогонт се приближи в тръс към нея и останалите от щаба си. Същите натруфени и неопитни мъже, които бе направила за смях в баните на Пуранти. Този път се бяха нагласили за битка, а не за парад. Със сигурност продължаваха да не изпитват топли чувства към нея. Със сигурност не ѝ пукаше.

— Хубава реч — каза тя. — Ако човек има вкус към такива неща.

— Много мило. — Рогонт завъртя коня си и застана до нея. — Имам.

— Не бих предположила. И бронята е много хубава.

— Дар от младата графиня Котарда. — Група дами наблюдаваха от склона в сянката на градската стена. Яздеха странично и носеха пищни рокли и бижута, сякаш щяха да присъстват на сватба, а не на клане. Котарда, бяла като мляко и в жълта коприна, махна срамежливо на Рогонт, който отвърна доста вяло. — Мисля, че чично ѝ си е наумил да ни жени. Стига да преживея този ден, разбира се.

— Млади влюбени. Сърцето ми пламти.

— Успокой сантименталната си душа. Тя изобщо не е мой тип. Предпочитам жени с повече... дързост. Но пък бронята си е хубава. Незапознат наблюдател може да ме събрка с някакъв герой.

— Ха. Фаранс е казал, че отчаянието изпича герои и от тричаво брашно.

Рогонт въздъхна тежко.

— Боя се, че няма да има време тестото да се надигне.

— Мислех, че приказките, че имаш проблеми с надигането, са само злостни слухове. — Имаше нещо познато в една дама от свитата на графиня Котарда. Беше облечена по-просто, с дълга шия и грациозна. Тя обърна коня си и заслиза по тревистия склон към тях. Монца усети студена тръпка, когато я позна.

— Какво прави тя тук, по дяволите?

— Карлот дан Айдър? Познаваш ли я?

— Познавам я. — Ако удрянето по лицето в Сипани се броеше.

— Тя е стара... приятелка. — Произнесе думата така, сякаш имаше по-дълбоко значение. — Каза, че животът ѝ е в опасност, и помоли за убежище. Как бих могъл да откажа?

— Щеше, ако беше грозна.

Рогонт сви рамене и издрънча леко.

— Признавам, че съм податлив на красотата като всички мъже.

— Много по-податлив, ваше превъзходителство. — Айдър спря коня си до тях и наклони грациозно глава. — О, кого виждам?! Касапина на Каприл! Мислех, че си само крадла, изнудвачка, убийца на невинни и практикуваща кръвосмешение кака! Сега изглежда и че си войник.

— Карлот дан Айдър, каква изненада! Мислех, че това е бойно поле, но сега замириса на бардак. Какво ли е все пак?

Айдър вдигна вежди към строените отряди.

— Като гледам мечовете, бих предположила... първото? Но сигурно ти си експертът. Видях те в „Кардоти“ и сега тук, еднакво удобно облечена като курва и като войник.

— Странно, нали? Аз нося курвенски дрехи, а ти въртиш курвенски бизнес.

— Може би е по-добре да убивам деца?

— О, достатъчно! — извика Рогонт. — Защо съм прокълнат непрекъснато да съм заобиколен от перчещи се жени? Не забелязвате ли, че имам битка за губене? Сега трябва само онази ужасна Ишри да се появи от задника на коня ми, да ме изплаши до смърт и да завърши триото! Леля ми Сефелин беше същата. Все опитваше да докаже, че има най-голяма пишка от всички в помещението! Ако ще се дърлите, може да го правите и зад стените, но ме оставете да премислям падението си на спокойствие.

Айдър наведе глава.

— Ваше превъзходителство, не исках да се натрапвам. Просто исках да ви пожелая късмет.

— Нямаш ли желание да се включиш в боя? — озъби се Монца.

— Има начини да се сражаваш и без да си цялата в кръв и пот, Муркато. — Наклони се към нея и изсъска. — Ще видиш!

— Ваше превъзходителство! — Напрегнат вик, последван от други. Вълна от възбуда сред конниците. Един от офицерите посочи към хребета от другата страна на долината. На фона на бледото небе се виждаше движение. Монца завъртя коня си натам и започна да оглежда с взетия назаем далекоглед.

Първо се появиха конници. Офицери и знаменосци. Бели флагове с черния кръст на Талинс и имената на битките, бродирани по ръбовете с червен и сребрист конец. Това, че бе замесена в голяма част от победите, изобщо не помагаше. След тях се появи широка колона — маршираща по кафявата черта на Имперския път, към долния брод.

Челният отряд спря и започна да се разгръща на около половин миля от водата. Откъм пътя се зададоха още колони и започнаха да се подреждат в боен ред из долината. В плана нямаше нищо умно, доколкото Монца можеше да види.

Но те имаха числено превъзходство. Нямаха нужда да са умни.

— Талинс пристигна — промърмори ненужно Рогонт.

Армията на Орсо. Мъже, с които се бе сражавала до миналата година. Беше ги извела до победа при Суит Пайнс. След това ги командваше Ганмарк, преди Столикус да падне отгоре му. А сега ги водеше Фоскар. Притеснителният младеж с рехавата брадица, който се бе смял заедно с Бена в градините на Фонтецармо. Нерешителният младеж, когото се бе заклела да убие. Задъвка устна и плъзна далекогледа по челните редици. Все повече мъже се изсипваха иззад хълма.

— Части от Етрисани и Чезале на десния фланг, малко баолци на левия. — Диващи в кожа и тежки ризници от хълмовете и планините на Източна Стирия.

— Основната част от редовната армия на Орсо. Но къде, о, къде са твоите другари от Хилядата меча?

Монца се намръщи към обсипания с маслинови горички хълм Мензес, разположен над горния брод.

— Залагам си живота, че са там, зад склона. Фоскар ще пресече реката по долния брод и няма да имате избор, освен да го пресрещнете. След като сражението започне, Хилядата меча ще пресекат горния необезпокоявано и ще ви ударят във фланг.

— Много вероятно. Какво ще ме посъветваш?

— Трябаше да се появиш навреме при Суит Пайнс. Или Муселия. Или при Хай Бенк.

— Уви, закъснях за всичките битки тогава. А сега вече е съвсем късно.

— Трябаше да нападнеш по-отдавна. Да рискуваш, докато маршират по Имперския път от Пуранти. — Монца се намръщи към долината и огромния брой войници от двете страни на реката. — Ти имаш по-малка армия.

— Но по-добра позиция.

— Но си отстъпил инициативата. Загубил си шанса за изненада. Сам си се вкаран в капан. Генералът с по-малката армия трябва да е максимално в офанзива.

— Столикус, а? Не предполагах, че си падаш по четенето.

— Разбирам си от работата, Рогонт, с книги и всичко останало.

— Епични благодарности на теб и приятеля ти Столикус, задето ми описахте как съм се провалил. А някой от вас няма ли да даде идея как да победим?

Монца плъзна очи по терена, прецени ъглите на склоновете, разстоянието от хълма до горния брод, от единия до другия, от градските стени до реката. Позицията изглеждаше по-добра, отколкото беше. Рогонт трябаше да покрие твърде голяма територия, а нямаше достатъчно хора.

— Вече може да направиш само очевидното. Удари ги с всички стрелци, докато преминават, и после с цялата пехота, когато стъпят на брега. Запази кавалерията, за да опита да задържи Хилядата меча, когато се появят. Надявай се да пречупиш Фоскар бързо, докато е още в реката, а после се обърни срещу наемниците. Няма да се бият, ако видят, че шансовете се обръщат. Но пречупването на Фоскар...

Тя гледаше как армията се строява в редици с широчината на брода, а по Имперския път продължаваха да прииждат колони.

— Ако Орсо смяташе, че имаш някакъв шанс, щеше да избере по-опитен и по-малко ценен командир. Фоскар разполага с поне два пъти повече хора в тази част, а само трябва да те задържи. — Монца погледна към склона. Гуркулските жреци наблюдаваха, застанали недалеч от дамите. Слънцето огряваше белите им роби, тъмните им лица бяха намръщени. — Ако пророкът ти е пратил чудо, сега му е времето.

— Уви, изпрати само пари. И мили думи.

— Ще ти трябва повече от мили думи, за да победиш днес — изсумтя Монца.

— На *нас* ще ни трябва — поправи я той, — след като се биеш до мен. Защо реши да го направиш, между другото?

Защото беше твърде уморена и отвратена да се бие сама повече.

— Явно не мога да устоя на красиви мъже в беда. Когато ти държеше всичките карти, се биеш за Орсо. А виж сега.

— Виж ни и двамата. — Той си пое дъх и въздъхна щастливо.

— Защо си толкова доволен, по дяволите?

— А да се отчая ли? — Рогонт се усмихна, хубав и обречен. Може би двете вървяха заедно. — Честно казано, съм облекчен, че чакането свърши, каквото и да са шансовете. Ние, които носим големи отговорности, трябва да се научим на търпение, но на мен никога не ми е било по вкуса.

— Репутацията ти е друга.

— Хората са по-сложни от репутацията си, генерал Муркато. Знаеш го. Днес ще приключим всичко. Без повече закъснения. — Смуши коня си настани, за да говори с един адютант, и остави Монца сама, прегърбена на седлото, с отпуснати ръце, да се мръщи към хълма Мензес.

Чудеше се дали Никомо Коска е там и се мръщи през далекогледа си.

Коска се мръщеше през далекогледа си към войниците от другата страна на реката. Към враговете — макар да не изпитваше лична вражда към тях. Бойното поле не беше място за вражда. Над армията се вееха сини знамена с бялата кула на Осприя, едно по-голямо бе общито със злато. Личният флаг на Закъсняващия херцог. Около него имаше конници, както и група дами с пищни тоалети, дошли да гледат битката. Стори му се, че вижда и група гуркулски жреци, макар да нямаше представа какъв интерес биха имали пък те. Чудеше се дали Монцаро Муркато е сред дамите. Представата как седи странично, в дълга коприна, достойна за коронация, го накара да се усмихне, но само за миг. Бойното поле определено не беше място за забавления.

Смъкна далекогледа, отпи от манерката и затвори доволно очи срещу слънцето, което проблясващо през листата на маслината.

— Е? — чу се грубият глас на Андич.

— Какво? А-а. Още се подреждат.

— Риграт прати вест, че започват да атакуват.

— Аха! Значи започват. — Коска пак вдигна далекогледа.

Челните редици на пехотата на Фоскар бяха съвсем до реката, други бяха съвсем разпръснати из обсипаната с цветя долина, кафявият Имперски път не се виждаше от вървящите по него още бойци. Чуваше се приглушеното тропане на краката им, виковете на офицерите, думкането на барабаните в топлия въздух, което го накара да започне да си тактува с ръка. — Сериозна демонстрация на военна мощ!

Обърна далекогледа към бавно течащата река и отсрещния склон. Силите на Осприя се разгръщаха на стотина крачки от водата. Стрелците се бяха подредили в дълга линия на по-висок терен.

— Знаеш ли, Андич... Имам чувството, че скоро ще станем свидетели на кръвопролитие. Заповядай на мъжете да застанат зад нас. Да речем, на петдесет крачки под билото.

— Но... тогава ще ни видят. Ще загубим изненадата...

— Майната ѝ на изненадата. Нека да видят битката и тя да ги види. Да усетят вкуса на сражението.

— Но, генерале...

— Изпълнявай заповедта, Андич. Не се мотай.

Андич се обърна намръщено и заговори на един сержант. Коска се протегна с доволна въздишка, изпъна крака, после сложи единия си изльскан ботуш върху другия. Хубави ботуши. Не помнеше колко отдавна не е носил хубави ботуши.

Първата редица от хората на Фоскар навлезе в реката. До колене в студената вода, несъмнено намръщени срещу сериозния противник, който бе зал по-висока позиция. Несъмнено уплашени от очакващия ги порой стрели. Да, пресичането на реката беше незавидна задача. Коска бе доволен, че беше успял да се измъкне от нея.

Вдигна манерката на Морвийр и навлажни леко устни.

Тръпката чу далечните заповеди и след тях избръмчаването на няколкостотин тетиви. Черните стрели заваляха върху талинските

войници.

Тръпката се намести на седлото и се почеса внимателно по белега. Линиите на нападателите се разкриваха, отваряха се дупки, падаха знамена. Редиците забавиха ход, някои мъже заостъпваха. Други напираха напред, за да излязат по-бързо от водата. Страх и гняв, двете страни на една монета. Никой не обича да се движи в гъст строй по лош терен под тежък обстрел. Да стъпваш върху трупове. И на приятели. Да знаеш ужасяващата истина, че един лек полъх може да е разликата между стрела над рамото ти и стрела в лицето.

Разбира се, Тръпката беше виждал достатъчно битки. Цял живот. Разиграваха се пред очите му или ги чуваше в далечината, докато чакаше сигнала, за да свърши своята работа. Беше пресмятал шансовете си, беше крил страха си от тези, които бе водил, и от тези, които бе следвал. Помнеше Черен кладенец и как тичаше през мъглата със свито сърце и се стряскаше от сенките. Кумнур, където бе надал боен вик, заедно с още пет хиляди, докато тичаха надолу по дългия склон. Дънбрек, където следваше Руд Три дървета в щурм срещу Страховития и почти бе дал живота си, за да удържи строя. Битката на Височините и как шанка се изливаха в долината. Как се биеше гръб в гръб с Кървавия Девет в последното меле. Остри спомени, на които можеше да се пореже. Помнеше миризмите, звуците, отчаяната надежда и трескавия гняв.

Талинските сили вече започваха да излизат от водата, а Тръпката изпитваше само любопитство.

Нямаше връзки с нито едната страна. Не тъжеше за мъртвите. Не се боеше за себе си. Докато гледаше как мъжете падат под обстрела, се оригна. Киселината в гърлото му го притесни повече, отколкото ако реката вземеше да приайде и да отнесе всичките тия копелета право в океана. Ако удавешешибания свят. Не му пушкаше за изхода. Това не беше негова война.

Което го караше да се чуди защо е готов да се бие, още повече на губещата страна.

Окото му пробяга от битката към Монца. Тя тупна Рогонт по рамото и Тръпката усети как лицето му пламва, сякаш го бяха зашлевили. Всеки път като говореха, нещо го пробождаше. Вятърът отмести за момент черната й коса и той видя обичайното й мръщене. Не знаеше дали я обича и иска, или просто мрази това, че тя не го

желае. Тя беше белегът, който не можеше да спре да чеше, разранената устна, която постоянно дъвчеше, провисналият конец, който не спираше да дърпа, макар да знаеше, че ще си разшире ризата.

Предните редици на Талинс имаха по-лоши проблеми. Опитваха се да излязат на брега, но строят им беше разкъсан от обстрела. Монца извика нещо на Рогонт и той се обърна към един от хората си. Тръпката чу виковете по склона. Заповед за атака. Осприанска пехота наведе вълна от блестящи копия и тръгна. Отначало бавно, после побързо, почти тичешком, откъсваха се от продължаващите да стрелят стрелци, надолу по склона, към искрящата вода и талинците, които опитваха да установят някакъв строй на брега.

Тръпката гледаше как двете страни се сблъскаха. След миг чу и шума, донесен от вятъра. Удряне, дрънчене, тракане на метал, като градушка по обшир с мед покрив. Из въздуха се носеше ръмжене, викове, писъци. Нов залп се стовари върху редиците, които все още се туткаха във водата. Тръпката се оригна отново.

Щабът на Рогонт беше притихнал, всички се взираха към брода ококорени, зяпнали, с пребледнели лица. Талинската армия също разполагаше с арбалетчици и те също започнаха да стрелят, главно срещу пехотата и стрелците, но и към щаба, макар той да бе извън обсега им. Монца излезе малко по-напред и се изправи на стремената, за да вижда по-добре. Взетата назаем броня сияеше матово на сутрешното слънце. Тръпката се намръщи.

По един или друг начин той бе тук за нея. Да се бие за нея. Да я защити. Да оправи нещата между тях. Или за да я нарани, както тя го бе наранила. Стисна юмрук и заби нокти в дланта си. Кокалчетата му бяха натъртени от зъбите на слугата. Със сигурност знаеше, че още не са приключили.

САМО БИЗНЕС

Плитчините на горния брод искряха под лъчите на сутрешното слънце. Тесен път водеше към няколкото разпръснати къщи на отсрещния бряг, минаваше през овоощна градина и се изкачваше по склона към една порта в най-външната стена на Осприя. Не се мяркаше жива душа — цялата пехота на Рогонт беше хвърлена в боя на долния брод. Осприанскаят кавалерия чакаше в резерв в сянката на стените, но бе твърде малобройна и твърде далече. Пътят на Хилядата меча към победата изглеждаше безпрепятствен. Коска се прозя. Да, това беше най-подходящият момент за атака.

Андич явно мислеше същото.

— Долу става напечено. Време е да тръгваме.

— Рано е още.

— Сигурен ли си?

Коска го изгледа равнодушно.

— Да ти изглеждам несигурен? — Андич изду бузи и се дръпна към офицерите си. Коска се протегна, сплете пръсти на тила си и загледа развоя на битката. — Та за какво говорех?

— За шанса да зарежеш всичко — отвърна Дружелюбния.

— А, да! Имах шанс да зарежа всичко това. Но избрах да се върна. Промяната не е просто нещо, а, сержант? Напълно виждам и разбирам липсата на смисъл, но въпреки това го правя. Дали това ме прави по-добър или по-лош от човек, който мисли, че се е посветил на благородна кауза? Или от човека, който го прави за лична изгода, без никаква мисъл за правилно и грешно? Или пък всички сме еднакви?

Дружелюбния само сви рамене.

— Хората страдат. Раняват ги. Осакатяват ги. Убиват ги. — Със същата емоция можеше да изрежда списък със зеленчуци. — Изкаран съм половината си живот да разрушавам. А другата половина в отчаян стремеж към саморазруха. Не съм създад нищо. Само вдовици, сираци, руини и мизерия, някое и друго копеле и цели бъчви повръщано. Слава? Чест? Пикнята ми струва повече, защото поне тори плевелите.

— Но ако целта му бе да разбуди собствената си съвест, тя все още дремеше упорито. — Бил съм се в много битки, сержант Дружелюбен.

— Колко много?

— Десетки? Стотици? Повече? Границата между битка и сражение е много размита. Някои обсади се проточват с множество сблъсъци. Това като една битка ли се брои, или като много?

— Ти си войникът.

— А дори аз не знам отговорите. Във войната няма ясни граници. Та какво казвах?

— За многото битки?

— А, да! Много! И въпреки че винаги опитвам да избегна пръката намеса в сражението, често не успявам. Много добре знам какво е да си в средата на мелето. Свистящи острите. Разцепени щитове и счупени копия. Бълскане, жега, пот, миризма на смърт. Дребни геройства и жалки злодейства. Потъпкване на горди флагове и гибел на достойни хора. Отсечени крайници, реки от кръв, разцепени черепи, разпилени черва и така нататък. — Той вдигна вежди. — Днес сигурно ще има и приличен брой удавения, предвид обстоятелствата.

— Колко би предположил?

— Трудно е да съм прецизен. — Коска се замисли за удавените гуркули в канала на Дагоска, смели мъже, отнесени в океана, който изхвърляше труповете им по брега, и въздъхна тежко. — И все пак гледам без никакъв сантимент. Дали е грубо? Дали е от нужните качества за командване? Дали е от подредбата на звездите при раждането ми? Откривам, че съм жизнерадостен пред лицето на смъртта и опасностите. Повече от всякога. Щастлив, когато трябва да съм ужасен, възбуден, когато трябва да съм уплашен. Аз съм загадка дори за себе си. Аз съм преобрънат човек, сержант Дружелюбен! — Той се засмя, после въздъхна и замълча. — Отвътре навън и отгоре надолу. Наопаки.

— Генерале. — Андич пак беше дошъл да досажда.

— Какво пак? Опитвам да философствам!

— Рогонт е напълно ангажиран. Цялата пехота се бие с войската на Фоскар. Няма резерви освен никаквата си кавалерия.

Коска се намръщи към долината.

— Виждам, капитан Андич. Всички виждаме ясно. Няма нужда да повтаряш очевидното.

— Ами... ще ги пометем без съпротива. Дай заповедта и ще се погрижа. Няма да имаме по-удобен момент.

— Благодаря, но вече почва да напича. А тук е толкова приятно. Може би по-късно.

— Но защо не...

— Изумявам се, че след толкова години в походи командната верига продължава да ти убягва! Ще ти е много по-спокойно, ако вместо непрекъснато да предвиждаш заповедите ми, просто ги изпълняваш. Това е най-простият военен принцип.

Андич почеса мазната си коса.

— Разбирам концепцията.

— Тогава се дръж адекватно. Намери си сянка, човече. Седни, почини. Спри да търчиш насам-натам. Поучи се от козата ми. Тя да не би да вдига врява?

Козата вдигна глава от тревата и изbleя.

Андич сложи ръце на кръста си, намръщи се, погледна към битката, после Коска и козата, след което се отдалечи, като клатеше глава.

— Всички все бързат, бързат. Сержант Дружелюбен, нямаме ли поне миг спокойствие? Нима не мога да поискам спокоен момент под слънцето? Та за какво говорех?

— Защо не напада?

Щом видя Хилядата меча на хълма — малките фигури на хора, коне и копия на фона на синьото сутрешно небе, — Монца разбра, че скоро ще нападнат. Че ще се спуснат по склона, ще минат необезпокоявани през горния брод и ще пометат фланга на Рогонт точно както бе предвидила. И ще сложат кървав край на битката, на Лигата на Осемте и на надеждите й, доколкото съществуваха. Никой не се хвърляше на лесна плячка по-бързо от Никомо Коска. И никой не бе по-хищен от мъжете, които водеше.

Но Хилядата меча седяха на открито и чакаха. Не предприемаха нищо. Междувременно силите на Фоскар се мъчеха по долния брод и брега, защото водата, теренът и наклонът бяха срещу тях, а стрелите продължаваха да се сипят по задните им редици с ужасяваща

регулярност. Течението отнасяше телата и ги изхвърляше по брега или из плитчините под брода.

Въпреки това Хилядата меча не помръдваха.

— Защо се показва въобще, щом не възнамерява да атакува? — Монца задъвка устната си и присви очи. — Коска не е глупав. Защо развали изненадата?

Херцог Рогонт само сви рамене.

— Защо се оплакваш? Колкото повече чака, толкова по-добре за нас, нали? Достатъчно грижи си имаме с Фоскар.

— Какво е намислил? — Монца пак погледна към наемниците по билото на хълма, до маслиновата горичка. — Какво е намислило това дърто копеле?

Полковник Риграт дръпна юздите на запенения си кон и спря рязко. Почти падна, докато скачаше от седлото, но успя да измъкне крака си от стремето. Беше потен и вбесен.

— Коска! Никому Коска! Проклет да си!

— Полковник Риграт! Чудесна утрин, млади приятелю! Надявам се, че всичко е наред?

— Наред? Защо не нападаш? — Риграт посочи към реката с пръст: явно бе загубил бастунчето си. — Ние започнахме отдавна! Положението е напечено!

— Така е. — Коска се наклони напред и стана от генералския стол. — Може би ще е по-добре да не говорим пред мъжете. Не е добре за авторитета. Освен това плашиш козата ми.

— Какво?

Коска потупа нежно животното по гърба.

— Тя е единствената, която ме разбира. Ела в шатрата. Имам плодове! Андич! Ела с нас!

И тръгна, следван от разгневения Риграт и объркания Андич. Минаха покрай Нокай, който пазеше входа с изведен ятаган, и влязоха в прохладната шатра, украсена с флаговете от минали победи. Коска погали едно разкъсано знаме с обгорени краища.

— Флагът, който висеше на стената на Мурис, при обсадата. Наистина ли минаха толкова години? — Обърна се и видя

Дружелюбния, който бе влязъл след останалите и стоеше до входа. — Смъкнах го от най-високата стена със собствената си ръка.

— След като го измъкна от ръката на мъртвия герой, който го бе пленил първи — обади се Андич.

— Каква е целта на мъртвите герои, ако не да подадат пленените флагове на по-благоразумните другари от задните редици? — Коска взе купа с плодове от масата и я тикна под носа на Риграт. — Не изглеждаш добре, полковник. Вземи си грозде.

Лицето на треперещия от яд Риграт вече придобиваше цвета на тъмночервеното грозде.

— Грозде? Грозде?! Настоявам да атакувате веднага! Абсолютно настоявам!

— Да атакуваме? — Коска се намръщи. — През горния брод?

— Да!

— Съгласно чудесния план, който изложи снощи?

— Да, по дяволите! Да!

— Честно, нищо не би ме довлетворило повече. Обожавам добрата атака, питайте всички, но проблемът е... — Той въздъхна и разпери безпомощно ръце. — Взех огромна сума от приятелката на херцог Рогонт да не го правя.

Ишри се появи от нищото. Материализира се от сенките на шатрата и се плъзна покрай древните флагове.

— Здравейте.

Риграт и Андич я гледаха с еднакво изумление.

Коска вдигна очи към потрепващия таван на шатрата и потупа устните си с пръст.

— Изправен съм пред дилема. Морален сблъсък. Отчаяно искам да атакувам, но не мога да нападна Рогонт. Не мога да нападна и Фоскар, защото баща му ми плати прескъпо. Като млад се люшках насам-натам, според посоката на вятъра, но опитвам искрено да се променя, полковник, както вече ви обясних. Така че единственото, което ми остава, е да седя тук. — Той лапна едно зърно грозде. — И да не правя нищо.

Риграт заекна и посегна към меча си, но големият юмрук на Дружелюбния вече бе на дръжката, а в другата му ръка проблясващ нож.

— Не, не, не.

Полковникът замръзна, а Дружелюбния внимателно извади оръжието му и го подхвърли през шатрата.

Коска го хвана във въздуха и замахна няколко пъти пробно.

— Чудесна стомана, полковник. Поздравявам ви за избора на оръжие, за разлика от стратегията.

— Платили са ти от двете страни? За да не се сражаваш? — Андич се усмихна до уши и тупна с ръце Коска по рамената. — Стари приятелю! Защо не ми каза? По дяволите, радвам се, че се върна!

— Сигурен ли си? — Коска заби меча на Риграт в гърдите му, чак до лъскавата дръжка. Андич се облещи, пъпчивото му лице се разкриви, устата му се отвори в опит да изпиши. Но излезе само леко кашляне.

— Мислиш, че можеш да се обърнеш срещу мен? — викна Коска театрално. — Да ме предадеш? Да продадеш стола ми за няколко сребърника, а после да се усмихваш и да ми бъдеш приятел? Съркал си, Андич. Фатално. Мога да карам хората да се смеят, но не съм шут.

Палтото на наемника беше пропито с тъмна кръв, треперещото му лице почервяняваше, вените по врата се издужаха. Задраска слабо по нагръдника на Коска, а на устните му избиха кървави мехурчета. Никомо пусна дръжката, обърса длан в ръкава му и го бутна. Андич падна настани, изстена и спря да мърда.

— Интересно. — Ишри се наведе над него. — Рядко се изненадвам. Мислех, че Муркато ти отне стола. Нима ще я оставиш ненаказана?

— Честно, мисля, че фактите около моето предаване не съответстват на истината. Във всеки случай човек е по-склонен да прости всякакви прегрешения на красива жена, но не и на грозен мъж. Ако има нещо, което абсолютно не търпя, това е нелоялността. Човек трябва да държи на нещо в живота си.

— Нелоялност? — изкрещя Риграт. — Скъпо ще платиш за това предателство, Коска...

Ножът на Дружелюбния влезе и излезе за секунда. От врата на Риграт бликна кръв и опръска пода на шатрата и знамето на Муселия, което Сазине бе отнел при създаването на Хилядата меча.

Риграт се свлече на колене, стиснал врата си, кръвта се стичаше по ръкавите му. Той падна по лице, потрепери за миг и застина. По

платнището на пода се засъбира локва, сля се с другата, под тялото на Андич.

— Хм — каза Коска. Беше планирал да иска откуп от семейството на Риграт. Сега едва ли щеше да стане. — Това не беше много... изтънчено, Дружелюбен.

— Ами... — Затворникът се намръщи към кървавия си нож. — Реших... нали разбираш. Да последвам примера ти. Като първи сержант.

— Разбира се. Поемам цялата вина. Трябваше да съм по-изричен. Винаги съм страдал от... неизричност? Има ли такава дума?

Дружелюбния сви рамене. Ишри също.

— Е. — Коска се почеса по врата и погледна трупа на Риграт. — Дразнещ надут и празноглав. Но ако това са престъпления, половината свят трябва да се избеси, начело с мен. Може да е имал множество добри качества, за които да не зная. Сигурен съм, че майка му би казала така. Но това е битка. Жертвите са неизбежни. — Отиде до платнището на входа, пое си дъх, отметна го и изкрештя отчаяно: — Помощ! Моля ви, някой да помогне!

Върна се бързо при трупа на Андич, клекна и се наведе над трупа във възможно най-драматичната според него поза, в мига, в който Сесария дотича в шатрата.

— Дъх Божи! — възклика капитанът, като видя труповете. Виктус нахълта след него и ахна.

— Андич... — Коска посочи меча, който стърчеше от гърдите му. — Риграт го прободе! — Беше забелязал, че хората в стресови ситуации често повтарят очевидното.

— Викнете лекар! — възклика Виктус.

— По-добре жрец. — Ишри се приближи към тях от дъното на шатрата. — Мъртъв е.

— Какво стана?

— Полковникът го прониза.

— Коя си ти, по дяволите?

— Ишри.

— Той беше много смел! — Коска нежно докосна опуленото, зинало, оцапано с кръв лице на Андич. — Истински приятел. Хвърли се пред мен и пое удара с гърдите си.

— Андич това? — Сесария не изглеждаше убеден.

— Даде живота си... за да спаси моя. — Гласът на Коска почти секна и той обърса една сълза от окото си. — Хвала на Орисиите, че сержант Дружелюбен беше толкова бърз, иначе и аз щях да съм мъртъв. — Тупна гърдите на Андич и юмрукът му изпляска по топлото, подгизнало от кръв палто. — Аз съм виновен! Аз! Вината е моя!

— Защо? — изръмжа Виктус и кимна към трупа на Риграт. — Защо го направи това копеле?

— Аз съм виновен! — изхленчи Коска. — Взех пари от Рогонт, за да не участваме в битката!

Сесария и Виктус се спогледаха.

— Взел си пари... за да не се бием?

— Огромна сума! Ще бъдат разделени по старшинство, разбира се. — Коска махна с ръка, сякаш това вече нямаше значение. — Сериозно заплащане за всеки човек в гуркулско злато.

— Злато? — избоботи Сесария и повдигна вежди, сякаш Коска бе произнесъл вълшебна дума.

— Бих го хвърлил в океана за още дори само миг с моя добър приятел! Да го чуя да говори отново! Да видя усмивката му. Но никога повече... Завинаги... — Коска свали шапката си, сложи я върху лицето на Андич и наведе глава — безмълвен.

Виктус прочисти гърлото си.

— За колко злато говорим по-точно?

— Огромно... количество. — Коска подсмръкна, раменете му потрепериха. — Колкото ни плати Орсо, за да се бием за него.

— Андич е мъртъв. Тежка цена. — Но Сесария явно вече пресмяташе ползите.

— Много тежка. Твърде тежка. — Коска бавно се надигна. — Приятели... ще се погрижите ли за погребението? Трябва да видя как се развива битката. Трябва да продължим. Заради него. Поне да не е загинал напразно.

— А парите? — попита Виктус.

Коска потупа капитаните по раменете.

— Благодарение на пазарлька ми няма нужда да се бием. Днес Андич ще е единствената жертва от Хилядата меча. Може да се каже, че умря за всички ни. Сержант Дружелюбен! — Коска се обърна и

тръгна към ярката слънчева светлина. Ишри се плъзна беззвучно до лакътя му и измърмори в ухото му:

— Страхотно представление. Трябвало е да станеш актьор, а не генерал.

— Между двете има по-малко разлики, отколкото си представяш.

— Коска отиде до генералския стол и се отпусна, внезапно уморен и раздразнен. След дългите години, през които мечтаеше да отмъсти за Афиери, резултатът беше нездадоволителен. Имаше ужасна нужда от питие. Посегна за манерката на Морвийр, но беше празна. Намръщи се към долината. Армията на Талинс беше ангажирана в лута битка на около половин миля по протежението на реката и очакваше помощ от Хилядата меча. Помощ, която нямаше да дойде. Талинсците бяха повече, но осприанците устояваха и дори ги натикваха в плитчините. Голямо меле, от което бродът направо преливаше от тела.

— Вие, гуркулите, мислите, че всичко си има цел, нали? — въздъхна Коска. — Че Бог има план и така нататък?

— Така казват. — Черните очи на Ишри се стрелнаха от долината към него. — Какъв мислиш, че е Божият план, генерал Коска?

— Отдавна подозирям, че основната цел на Бог е да ме дразни.

Тя се усмихна. Или поне устата ѝ се разкриви и се видяха острите ѝ бели зъби.

— Гняв, параноя и епичен egoцентризъм в едно изречение.

— Всички положителни качества за велик военен стратег... — Той изви глава и се намръщи към хребета зад талинските линии. — А, ето ги. Точно навреме. — Пъrvите флагове вече се виждаха. Пъrvите проблясващи копия. Предните части на, както изглеждаше, сериозна армия.

СЪДБАТА НА СТИРИЯ

— Там, горе. — Показалецът на Монца — и кутрето ѝ, разбира се — посочи към билото. Идваха още войници, на около миля-две южно от мястото, откъдето се бяха появили талинците. Много повече войници. Явно Орсо беше запазил няколко изненади. Може би подкрепления от Съюза. Монца осмука зъбите си и се изплю. От бледи надежди към никакви. Малка стъпка, но никой не се радва да я направи. Знамената горе уловиха вятъра за момент и се развяха и тя се намръщи. Свали далекогледа, разтърка око и погледна отново. Не можеше да събърка Раковината на Сипани.

— Сипанци? — Допреди миг най-неутралните хора на света. — Защо, по дяволите, се бият за Орсо?

— Откъде накъде за Орсо? — Рогонт се усмихваше като крадец, гепил най-тълстата кесия в кариерата си. Разпери ръце. — Наслаждавай се, Муркато! Това е чудото, което поиска!

Тя примигна.

— На наша страна ли са?

— Определено. И точно в тила на Фоскар! А най-ироничното е, че всичко е благодарение на теб.

— На мен?

— Изцяло на теб! Помниш ли конференцията в Сипани, организирана от онзи надут пуйк, така наречения крал на Съюза?

Голямата процесия по претъпканите улици. Тълпата, приветстваща Рогонт и Салиер и освиркуваща Арио и Фоскар.

— Нямах намерение да сключвам мир. Не повече от Арио и Фоскар. Единствената ми цел беше да привлеча дъртия канцлер Соториус на моя страна. Опитах да го убедя, че след като победи Лигата на Осемте, херцог Орсо няма да спре алчността си пред границите на Сипани само защото е неутрален. Че след като младата ми глава падне, неговата побеляла ще е следващата.

Съвсем вероятно. Неутралитет даваше толкова защита срещу Орсо, колкото и срещу шарката. Амбициите му нямаха спиране. Една

от причините, поради която беше толкова добър работодател, преди да опита да я убие.

— Но старецът стискаше скъпоценнния си неутралитет, както капитан на потъващ кораб руля, и не можах да го убедя. Трябва да призная със срам, че се отчаях напълно и мислех сериозно да избягам от Стирия, за да изчакам по-добри времена. — Рогонт затвори очи и обърна лице към слънцето. — И тогава, о, щастлив ден, о, каква щастлива случайност... — Отвори очи и погледна право към нея. — Ти уби принц Арио.

Черна кръв, шуртяща от бледото гърло. Тялото, падащо през прозореца. Огън и пушек в горящата сграда. Рогонт се усмихваше самодоволно, като фокусник, обясняващ номера си.

— Соториус беше домакин. Арио бе под негова защита. Старецът знаеше, че Орсо никога няма да му прости смъртта на сина си. Знаеше, че Сипани е обречен. Освен ако Орсо не бъде спрян. Същата вечер сключихме договор, докато Къщата за удоволствия „Кардоти“ догаряше. Канцлер Соториус тайно включи Сипани в Лигата на Деветте.

— Девет — промърмори Монца, докато гледаше как сипанците слизат по полегатия склон към бродовете и почти незащитения тил на Фоскар.

— Дългото ми отстъпление от Пуранти, което ти смяташе за грешка, беше за да му дам време да се подготви. Отдръпнах се нарочно в този малък капан, за да играя примамка в по-голям.

— По-умен си, отколкото изглеждаш.

— Не е трудно. Леля ми винаги казваше, че изглеждам като идиот.

Монца се намръщи към неподвижните фигури на хълма Мензес.

— Ами Коска?

— Някои хора не се променят. Прие голяма сума от гуркулските ми приятели, за да не участва в битката.

Монца внезапно осъзна, че явно не разбира света толкова добре, колкото си мислеше.

— Аз му предложих пари. Той не прие.

— Сериозно? А уж преговорите са ти силата. Не е приел пари от теб. Но явно Ишри е по-убедителна. Войната е острият край на политиката. Остриетата убиват хора, но само думите могат да ги

раздвижат. Добрите съседи са подслон в бурята. Цитат от Ювенс. „Принципите на Изкуството“. Може да е празнодумство, но частта за упражняването на власт е доста интригуваща. Трябва да четеш повече, генерал Муркато. Познанията ти са твърде... откъслечни.

— Започнах късно — изръмжа тя.

— Библиотеката ми е на твоето разположение, след като изколя врага и покоря Стирия. — Той се усмихна към брода, където армията на Фоскар беше в сериозна опасност да бъде обкръжена. — Разбира се, ако войниците на херцог Орсо имаха по-опитен командир от младия принц Фоскар, нещата можеше да се развият другояче. Съмнявам се, че човек със способностите на генерал Ганмарк щеше да се набута така в капана. Или дори някой с дългия опит на Верния Карпи. — Той се наведе към нея и се усмихна самодоволно. — Но пък напоследък Орсо имаше доста злощастни загуби в командния състав.

— Радвам се, че съм помогнала.

— О, нямаше да успея без теб. Сега само трябва да удържим долния брод, докато съюзниците ни от Сипани стигнат реката, да премажем войската на Фоскар и да удавим амбициите на херцог Орсо в плитчините.

— Само това ли? — Монца се намръщи към водата. Силите на Афоя, облечени в червено-кафяво, на далечното дясното крило, бяха леко изтикани от брега. Не повече от двайсет крачки през калта, но достатъчно, за да дадат предмостие на талинците. Освен това някои от баолците бяха преплували по-дълбоката вода нагоре по течението и идваха откъм фланга.

— Да, и както изглежда, сме на път да... О! — Рогонт също ги видя. — Ox! — От сражението започваха да се откъсват мъже и да се насочват към града.

— Изглежда, храбрите ти съюзници от Афоя се умориха от гостоприемството ти.

Настъпилата в щаба на Рогонт след появата на съюзниците от Сипани радост се топеше, защото все повече точки от войската на Афоя се разпръскаха във всички посоки. Над тях стрелците развалиха строя и взеха да поглеждат нервно към града. Със сигурност не искаха да се запознаят отблизо с мъжете, върху които сипеха стрели през последния час.

— Ако баолците пробият, ще ударят хората ти във фланг, ще пометат строя и ще си разгромен.

Рогонт задъвка устната си.

— Сипанците са само на половин час.

— Значи ще дойдат тъкмо навреме, за да преброят труповете ни.

А после и своите.

Той погледна нервно към града.

— Може би да се оттеглим зад стените...

— Няма време... Дори за толкова умел в отстъпването херцог.

Той пребледня.

— Какво да правим?

Сякаш внезапно тя започна да разбира света перфектно. Извади меча си — кавалерийски меч, който бе взела от оръжейната на Рогонт. Съвсем обикновен, тежък и смъртоносно наточен. Очите на херцога пробягаха по него.

— Аха. Това значи.

— Да. Това.

— Явно идва време, когато човек трябва да захвърли благоразумието. — Рогонт стисна зъби. — Кавалерия! След мен... — Гласът му загълхна хрипливо.

„Силният глас на генерала струва колкото цял полк“, пише Фаранс.

Монца се изправи на стремената и изкреша с цяло гърло:

— Кавалерията! Пригответе се за атака!

Щабът на херцога се размърда, благородниците заразмахваха мечове. Ездачите започнаха да оформят дълги редици, псуваха и викаха, оправяха кайшките на шлемовете и смъкваха забралата. Конете пръхтяха и риеха земята с копита.

Баолците пробиваха сериозно. Промъкваша се през дупките в десния фланг на Рогонт като вълна през стена от пясък. Монца чуваше острите им бойни викове, докато пъплеха по склона, виждаше окъсаните им знамена и проблясващия метал. Стрелците започнаха да захвърлят лъковете и затичаха към града, смесвайки се с мъжете на Афоя и някои разколебани осприанци. Винаги се изумяваше колко бързо се разпада една армия, щом настъпи паника. Като ключов камък на мост. Махаш го и солидната структура става на руини за миг. Бяха на прага на такъв момент, усещаше го.

Усети и как някакъв конник застава до нея. Тръпката. Изгледа я в очите, с брадва в едната ръка, с юздите и тежкия щит в другата. Не носеше броня, беше само по риза със златни шевици на ръкавите. Онази, която му бе избрала. Ризата за Бена. Не му отиваше. Като нашийник със звънчета на бойно псе.

— Мислех, че си тръгнал към Севера.

— При всичките пари, които ми дължиш? — Окото му се плъзна към долината. — Никога не съм бягал от сражение.

— Добре. Радвам се, че си тук. — Беше вярно, поне за момента. Ако не друго, поне имаше полезния навик да й спасява живота. Извърна очи, когато погледна към нея. А и беше време да тръгват.

Рогонт вдигна меча си и обедното слънце се отрази в огледалното острие, сякаш от него излизаше огън. Точно като в приказките.

— Напред!

Конниците тръгнаха едновременно, сякаш бяха едно-единствено огромно животно. Сърцето на Монца се разтупка. Заля я гъделичкащата смес от страх и радост, че мисленето е свършило и вече остава само действието.

Баолците ги забелязаха и се опитаха трескаво да формират някакъв строй. Монца виждаше озъбените им лица в моментите, когато светът замръзваше. Дългокоси мъже с очукани ризници.

Ездачите от двете ѝ страни наведоха пиките си и преминаха в тръс. Студеният въздух влизаше в носа на Монца, боцкаше пресъхналото ѝ гърло и пареше в дробовете. Тя не мислеше за болката и за нуждата от хъск. Не мислеше за това, което бе направила и в което се бе провалила. Не мислеше за мъртвия си брат и за мъжете, които го бяха убили. Просто препускаше към баолците, които вече се огъваха. Бяха уморени от сражението и тичането нагоре. А връхлитящата срещу теб кавалерия наистина изнервя.

Полуформираният им строй почна да се разпада.

— Атака! — извика Рогонт. Монца изкрещя с него и чу кряська на Тръпката, както и виковете на останалите от редицата.

Пришпори коня си и той се впусна надолу по склона в разтърсващ галоп. Копитата трополяха по земята, във въздуха се вдигаше кал и трева. Долината се люшкаше около Монца, реката се приближаваше на подскоци. Примижа срещу вятъра, очите ѝ се напълниха със сълзи. Примигна и за момент светът се размаза, след

което отново стана безпощадно ясен. Видя как баолците хвърлят оръжията си и побегнат. В следващия миг кавалерията се вряза в тях.

Вятърът свистеше в ушите й, копитата громоляха. Тя крещеше, смееше се и крещеше. Посече някакъв мъж, пропусна следващия и насмалко да падне от коня.

Минаха през баолците като ураган и оставиха просека от окървавени тела. Строшените пики бяха захвърлени и вече играеха мечовете. Наклонът се изравни, защото доближаваха реката.

Нов талински отряд бе започнал да напредва през пробива на баолците. Добре бронирана тежка пехота. Извъртяха щитовете и натиснаха фланга на осприанския строй. Мъжете се напъваха да ги удържат, но численото превъзходство бе на страната на противника, защото все повече войници излизаха от реката и разширяваха пролуката.

Рогонт — блестящата му броня бе опръскана с кръв — посочи с меча си натам и извика нещо, но никой не го чу. Нямаше значение. Вече нямаше спиране.

Талинците бяха формирали клин около разято бяло знаме с черен кръст. Офицерът до него махаше бясно във въздуха и даваше заповеди за предстоящата атака. Монца за момент се зачуди дали са се срещали. Мъжете с блестящи брони в челото на клина коленичиха и насочиха копията си напред. Онези отзад все още бяха заети с осприанска пехота.

Монца видя как откъм брада полита облак стрели. Намръщи се, докато прелитаха покрай нея, и затаи дъх, макар да нямаше смисъл. Затаяването на дъх нямаше да спре стрела.

Не беше усетила, че си е прехапала езика. Изплю кръвта и пришпори коня.

— Трябваше да си останем фермери — прошепна.

Талинската войска беше точно пред нея.

Тръпката не знаеше откъде се взимат нетърпеливите глупаци във всяка битка, но винаги ги имаше предостатъчно. Този път насочиха конете си право към белия флаг в острието на клина, където копията бяха готови да ги посрещнат. Първият кон спря рязко и направи крачка назад, а ездачът едва се удържа. Следващият го блъсна отзад и го

отпрати заедно с ездача му към блестящите остриета. Още един кон спря рязко и хвърли ездача си в калта, където мъжете от предната редица го намушкаха без проблемно.

По-разумните конници обикаляха клина, като поток стърчаща скала, и удряха по фланговете, където копията не бяха наведени срещу тях.

Монца тръгна наляво и Тръпката я последва.

В ума му изплуваха думите на Черния Дау. Няма по-добро време да убиеш човек от битката. Още повече ако е от твоите хора. Тръпката се изправи на стремената, замахна и заби брадвата в лицето на някакъв пешак. Замахна на другата страна и я стовари върху нечий щит. Пешакът падна. Може и да беше от хората на Рогонт, но Тръпката нямаше време да мисли кой от кои е.

Убий всички пехотинци. Убий всички на коне, които ти пречат.

Убий всички.

Нададе бойния си вик. Онзи, който бе изкрещял при стените на Адуа, когато бяха стреснали гуркулите само с крясъци. Високият вой на ледения Север, макар гласът му да бе пресипнал. Заудря, без да гледа къде, какво и кога.

Пресипналият му глас крещеше на северняшки:

— Умрете! Умрете! Обратно в калта, твари!

Ушите му бяха изпълнени с безумен трясък и ръмжене. Около него кипеше море от мушки с оръжия, дрънчащи щитове, проблясващ метал, строшени кости, плискаща се кръв, гневни или ужасени лица. Той удряше и ги разсичаше като обезумял касапин.

Беше целият в пот, и не само заради яркото слънце. Напред, и още напред, все към реката, оставяйки кървава пътека от мъртви хора и мъртви коне. Мелето се поразреди и той премина от другата страна. Пред него бягаха разпръснати мъже. Пришпори коня си между двама и нагази в плитката вода. Посече единия между раменете, замахна на обратно и заби брадвата дълбоко във врата на другия.

Наоколо беше пълно с ездачи, копитата на конете им вдигаха фонтани от блестящи пръски. Видя Монца, още по-напред. Конят й беше нагазил в по-дълбока вода, острието на меча й проблясваше, докато се вдигаше и спускаше за удар. Щурмът затихваше. Уморените коне се въртяха в плитчините. Ездачите се навеждаха и сечаха, а пехотинците мушки са към тях с копия или посичаха краката на конете

им с мечове. Някакъв ездач беше паднал във водата и се мяташе отчаяно, украсата на шлема му беше счупена. Войниците около него го удряха с боздугани.

Тръпката изръмжа, защото някой го дръпна назад за ризата и я разпра, мъчеще се да се покатери зад него. Той удари с лакът, но не можа да го улучи. Онзи сграбчи обезобразената част на лицето му, ноктите се забиха в мъртвото око. Тръпката изръмжа, извъртя се, опита да замахне с другата си ръка, но щитът му пречеше. Хвана го, оставил се противникът му да го събори от коня, извъртя се в плиткото и се надигна на колене.

Някакъв младеж с кожена броня беше паднал до него, мократа му коса беше полепнала по лицето му. Гледаше нещо проблясващо в ръката си. Приличаше на око. Покритието на изкуственото око на Тръпката.

Момчето вдигна поглед и двамата се взряха един в друг. Тръпката усети движение зад себе си, приклекна и почувства вятъра в мократа си коса, когато собственият му щит прелетя над главата му. Завъртя се и брадвата му сцепи нечии ребра, плисна кръв. От силния замах залитна и пльосна на крачка-две страни.

Обърна се и видя, че младежът го напада с нож. Тръпката се хвърли към него и успя да хване китката му. Паднаха с плясък в студената вода. Ножът одраска рамото му, но той беше по-едър и по-сilen и затисна младежа. Отпусна хватката на брадвата, така че да я хване точно под острието. Младежът също го бе хванал за китката, но нямаше сила да го спре. Тръпката стисна зъби и изви брадвата, така че тежкото острие да пререже гърлото.

— Не — прошепна момчето.

Трябваше да го каже преди битката. Тръпката натисна с цялата си сила, ръмжеше и пъшкаше. Очите на момчето се изцъклиха, металът се забиваше бавно в гърлото му, разширяваше алената рана все повече. Кръвта пръскаше на лепкави тласъци по ръката на Тръпката, по ризата му, изливаше се в реката и тя я понасяше надолу. Младежът потрепери за момент с отворена окървавена уста и се отпусна, взрян в небето.

Тръпката се надигна. Разпраната риза му пречеше, подгизнала от кръв и вода. Доразпра я и я смъкна. Огледа се, примиждал от яркото слънце. Мъже и коне се бълскаха в искрящата река, но гледката беше

размазана. Наведе се и измъкна брадвата от полуотрязаната глава на момчето. Увитата с кожа дръжка легна в извивките на дланта му като ключ в ключалка.

Той зашляпа из водата, търсеше още врагове. Търсеше Муркато.

Приливът на сила, предизвикан от атаката, се оттичаше бързо. Гърлото на Монца беше надрано от крясьци, краката й бяха схванати от стискане на коня. Кръвта пулсираше зад очите й. Завъртя коня, без да е сигурна къде е изток и къде запад. Вече нямаше значение.

„По време на война няма ясни посоки“, пишеше Вертурио.

В брода пък съвсем нямаше посоки. Само ездачи и пехотинци, вкопчени в стотици смъртоносни, безумни схватки. Вече трудно се различаваше приятел от враг, а тъй като почти никой не си правеше труда, нямаше и голямо значение. Смъртта можеше да дойде отвсякъде.

Видя копието, но твърде късно. Конят потръпна, когато острието се заби в тялото му, точно до крака й, и се олюя. Копието се заби подълбоко, топлата кръв на коня швирна по крака й. Монца изпища безпомощно и падна, кракът й се заплете в стремето. Мечът изскочи от ръката й.

Беше под водата, около лицето й плуваха мехурчета. Студ. И страх. Успя да подаде глава за миг. Излезе от мрака и звукът от битката отново изпълни ушите й. Пое си дъх, гълтна вода, закашля се и пробва отново. Хвана седлото с лявата си ръка и опита да се измъкне, но кракът й беше затиснат под потръпващия кон.

Нещо я удари по челото и тя потъна за миг, замаяна, отпусната. Дробовете й горяха, а ръцете й сякаш бяха от кал. Надигна се отново, колкото да си поеме дъх. Синьото небе с бели облачета по него се залюля също както когато падаше от Фонтецармо.

Слънцето проблесна ярко, докато си поемаше дъх, и се размаза, когато реката се спусна върху лицето й. Нямаше сили да се измъкне от водата. Дали и последните моменти на Верния Карпи бяха такива?

Ето го правосъдието.

Черна фигура закри слънцето. Тръпката — стори й се висок десет стъпки — се надвеси над нея. Нещо блестеше ярко в кухината на окото му. Той бавно вдигна крак и се намръщи, водата се стичаше по

лицето му. За момент Монца беше сигурна, че ще стъпи на врата ѝ и ще я натисне надолу. След това кракът му стъпи до нея и разплиска водата. Чу го как пышка и дърпа коня. Усети как тежестта постепенно се отдръпва от крака ѝ. Заръмжа и започна да се върти. Нагълта вода и се закашля, но накрая успя да се измъкне и се надигна на четири крака.

Трепереше. Искрящата вода стигаше до лактите ѝ. От мократа ѝ коса падаха капки.

— Мамка му! — прошепна Монца. Всеки дъх разкъсваше натъртените ѝ ребра. — Мамка му!

— Идват — чу гласа на Тръпката. Усети как ръката му се впи под мишницата ѝ и я вдигна. — Намери си меч.

Монца залитна под тежестта на мокрите дрехи и бронята към някакъв труп, спрян от голяма скала. От кайшката на китката му висеше тежък боздуган. Тя го измъкна с треперещи пръсти, прибра и дългия нож от колана му.

Точно навреме. Някакъв брониран мъж се приближаваше предпазливо, намръщените му малки очички надничаха над ръба на щита. Мокрият меч стърчеше настрани. Тя отстъпи, преструвайки се на довършена. Нямаше нужда да се преструва много. Мъжът направи крачка напред и Монца го нападна. Не беше точно подскок — едва успяваща да задвижи крака във водата, за да последват тялото.

Замахна с боздугана и удари щита му. Ръката я заболя чак до рамото. Изръмжа, пробва да го наръга, но ножът удари бронята и се отплесна. Щитът я бълсна и тя залитна назад. Видя замахването на меча и беше достатъчно съобразителна, за да се наведе. Размаха безуспешно боздугана и изгуби равновесие. Мечът се вдигна.

Видя лудешката усмивка на Тръпката зад мъжа и слънцето по червеното острие на брадвата му. Оръжието разцепи бронираното рамо на войника чак до гърдите и опръска лицето на Монца с кръв. Тя отстъпи назад, избърса я с ръкав и се огледа.

Войниците наоколо бяха спрели да се сражават. Стояха до колене във водата или в седлата и се оглеждаха. Тръпката я гледаше, брадвата висеше от ръката му. Беше гол до кръста, бялата му кожа беше омазана с кръв. Покритието на окото му беше паднало и металната сфера в кухината блестеше на обедното слънце.

— Победа! — изкрещя някой. Мокра, трепереща и замаяна, Монца видя как някакъв мъж на кафяв кон в средата на реката се бе

изправил на стремената и вдигаше високо блестящия си меч. — Победа!

Залитна. Тръпката пусна очуканата си брадва и я подхвани. Тя се притисна към него. Дясната ѝ ръка около рамото му, лявата отпусната, все още стискаща боздугана, само защото не можеше да отвори пръстите си.

— Победихме — прошепна тя и усети, че се усмихва.

— Победихме. — Тръпката я стисна силно и почти я вдигна във въздуха.

— Победихме.

Коска свали далекогледа, примигна и разтърка очи. Лявото почти не виждаше, защото мижеше от около час, а другото от постоянното взиране в далекогледа.

— Това беше. — Размърда се на генералския стол. Панталоните му бяха мокри от пот и шевът се беше навръял в задника му. — Бог се усмихва на резултатите. Нали така казвате в Гуркул?

Мълчание. Ишри се бе изпарила също така незабелязано, както се появяваше. Коска се обърна на другата страна, към Дружелюбния.

— Добро представление, а, сержант?

Затворникът вдигна поглед от заровете, намръщи се към долината и не каза нищо. Навременната атака на херцог Рогонт беше запушила пробойната в линиите му.

Кавалерията бе премазала баолците и бе пробила дълбоко в талинския строй. Нещо нехарактерно за Закъсняващия херцог. Всъщност Коска беше странно доволен да види коравата ръка, или по-скоро юмрук на Монцаро Муркато зад това.

Осприанска пехота бе успяла да блокира напълно източния бряг на долния брод, след като опасността за фланга ѝ беше напълно премахната. Новите съюзници от Сипани се бяха доближили и след кратко сражение със стъписания ариергард на Фоскар бяха на път да овладеят и западния бряг. Половината войници на Орсо, или поне тези, които не лежаха мъртви по бреговете и не отплуваха с лица надолу към океана, бяха заклещени в реката и сваляха оръжие. Останалите бяха — разпръснати точкици по зелените западни склонове на долината. Същите склонове, по които бяха марширували толкова горди, уверени

в победата, само преди няколко часа. Кавалерията на Сипани, с блестящи на обедното слънце брони, обикаляше и ги довършваше.

— Всичко свърши, а, Виктус?

— Така изглежда.

— Любимата част на всички. Разгромът. — Освен ако не си на страната на губещите, разбира се. Коска гледаше бягащите по огазената трева войници и се насили да потисне потна тръпка от спомена за Афиери. — Нищо не е по-добро от един хубав разгром, а, Сесария?

— Кой би помислил? — Едрият мъж поклати бавно глава. — Рогонт победи.

— Великият херцог Рогонт наистина се оказа крайно непредсказуем и изобретателен джентълмен. — Коска се прозя и се протегна. — Допада ми. Нямам търпение да работим заедно. Може би трябва да помогнем с разтребването. — Имаше предвид претърсването на мъртвите. — Има пленници за откупване. — Или за убиване и ограбване, в зависимост от социалния статус. — Неохраняван обоз, който трябва да се плени, инак провизиите ще се развалят от топлото.

— Защото щеше да бъде опожарен и разграбен, преди да го докопат.

Виктус се усмихна зъбато.

— Ще се погрижа за това.

— Направи го, смели капитан Виктус, направи го. Слънцето вече започва да се спуска и е време мъжете да се раздвижат. Ще ме е срам, ако след време поетите кажат, че Хилядата меча са били в битката за Осприя... и не са направили нищо. — Коска се усмихна широко, този път искрено. — Не е ли време да хапнем?

ЗА ПОБЕДИТЕЛИТЕ...

Черния Дау казваше, че единственото по-хубаво от битка е битка и после шибане. Тръпката нямаше как да не се съгласи. И тя също. В крайна сметка го очакваше, когато той се вмъкна в тъмната стая, гола като бебе, протегната на леглото, с ръце зад главата и един дълъг гладък крак, сочещ към него.

— Защо се забави? — попита и разлюля бедра.

Принципно се смяташе за съобразителен, но в момента единственото движещо се нещо беше чепът му.

— Аз... — Не мислеше за нищо освен за тъмните косъмчета между краката й. Гневът му бе изтекъл като бира от пробита делва. — Бях... — Затвори вратата с крак и тръгна бавно към нея. — Няма значение, нали?

— Не особено. — Тя се плъзна от леглото и започна да разкопчава взетата назаем риза, сякаш се бяха уговорили предварително.

— Не мога да кажа, че го очаквах... — Тръпката посегна към нея, почти уплашен да я докосне, за да не се окаже, че сънува. Прокара пръсти по голата ѝ ръка. — Не и след последния ни разговор.

Тя зарови пръсти в косата му и придърпа главата му към себе си. Целуна го по врата, след това по брадичката и накрая по устата.

— Да се махна ли? — Тя засмука устата му.

— Не, по дяволите. — Гласът му беше съвсем пресипнал.

Тя откоготка колана и извади члена му. Започна да го търка с ръка, панталоните му се свлякоха бавно на коленете, катарамата издрънча на пода.

Устните ѝ се плъзнаха по гърдите му, по корема, езикът загъделичка пъпа. Ръката ѝ се плъзна под топките му, хладна и гъделичкаща, и Тръпката изпищя почти като жена. Чу засмукващия звук на устните ѝ и се приведе с омекнали колене и висящо чене. Главата ѝ започна да се клати леко и той задвижи бедра в такт, без да мисли, квичеше като прасе пред корито с помия.

Монца обърса уста с обратната страна на ръката си и намръщено го поведе към леглото. Той целуваше врата и гърдите ѝ и ръмжеше като куче, намерило кокал. Монца вдигна крак и го уви около гърба му. Той се намръщи, лявата част на лицето му бе в сянка, а дясната леко осветена от играещия пламък на лампата. Прокара бавно пръст по белезите на ребрата ѝ. Тя плесна ръката му.

— Казах ти. Паднах в пропаст. Сваляй си панталоните.

Той се извъртя нетърпеливо и ги оплете около глезните си.

— Проклятие! Мамка му! Ах!

Най-накрая ги събу и тя го събори по гръб и се покатери отгоре му. Едната му ръка се плъзна по бедрото ѝ, влажните пръсти заиграха между краката ѝ. Тя остана така, надвесена над него, ръмжеше в лицето му и усещаше накъсания му дъх. Търкаше се в ръката му и усещаше втвърдяващия се член до бедрото си...

— Чакай! — Той се надигна намръщено и издърпа кожата на члена си. — Така. Давай!

— Аз ще кажа кога. — Монца се наведе напред на колене, намери мястото и се плъзна леко назад, нито вътре, нито навън.

— Ох. — Той се размърда на лакти и се притисна към нея.

— Ах. — Монца се наведе и косата ѝ погъделичка лицето му. Той се усмихна и щракна със зъби.

— Ъ-ъ-ъх. — Тя натика палец в устата му и дръпна главата му настрани. Той го засмука, захапа го, хвана китката ѝ, облиза ръката ѝ, брадичката и накрая езика.

— А-ах. — Монца започна да се отпуска надолу, усмихна се, изръмжа и чу как той изръмжа насреща.

— Ох.

Беше хванала основата на члена му с ръка и се търкаше с главичката, нито вътре, нито вън, винаги по средата. Другата беше зад главата на Тръпката и го притискаше към циците ѝ. Той ги стисна и захапа.

Пръстите ѝ се плъзнаха по брадичката и нагоре към изгорената буза, галеха нежно, гъделичкаха, дращеха. Тръпката усети внезапен

прилив на гняв. Сграбчи китката ѝ и стисна. Извъртя я на колене, изви ръката зад гърба ѝ и я накара да наведе лице към завивките.

Ръмжеше нещо на северняшки, но нямаше представа какво. Усещаше изгаряща нужда да я нарани. Да нарани себе си. Хвана я с другата ръка за косата и бълсна главата ѝ към стената. Заръмжа и се заклати зад нея, а тя застена. Ръката ѝ, все още извита болезнено, го придърпваше по-близо, по-навътре.

Стенеха унесено. Леглото стенеше с тях.

Монца се друсна още няколко пъти. Всеки път той надаваше лек стон и извиваше глава назад. Тя ръмжеше през стиснати зъби, мускулите ѝ се свиваха болезнено и се отпускаха бавно. Замря за момент, приведе се, отпусната като мокри листа, дъхът постепенно се върна в гърлото ѝ. Намръщи се, а той потрепери и се друсна още веднъж. Монца се измъкна от него, хвана чаршафа и се избърса. Той лежеше по гръб, потните му гърди се издупаха и спадаха. Беше разперил широко ръце и се взираше в тавана.

— Значи това бил вкусът на победата. Ако знаех, щях да рискувам по-рано.

— Не, нямаше. Ти си Закъсняващия херцог, не помниш ли?

Той хвана омекналия си член и го размята насам-натам.

— Е, за някои неща е по-добре да си бавен...

Тръпката отпусна пръстите си, още изтръпнали и схванати от стискането на брадвата. Бледите следи по китката ѝ постепенно порозовяха. Той седна, трепереше, болящите мускули се отпускаха, дъхът му се връщаше. Похотта му бе изчезнала, а заедно с нея и гневът. Поне засега.

Огърлицата от червени камъни изтрака, когато тя се завъртя към него. Легна по гръб, с меки цици, потни бедра и нежни ключици. Намръщи се и започна да си разтрива китката.

— Не исках да те нараня — изръмжа той. Изльга, разбира се, но не му пукаше.

— О, не съм толкова крехка. И можеш да ме наричаш Карлот. — Погали нежно устните му с пръст. — Мисля, че вече се познаваме

достатъчно добре.

Монца се измъкна от леглото и тръгна към бюрото. Краката я боляха и не я държаха, стъпалата ѝ шляпа по мрамора. Острието на ножа и полирания лула блестяха. Седна пред тях. Вчера нямаше да удържи треперещите си ръце. Днес, въпреки безбройните нови охлувания, натървания и болежки от битката, нямаше такава нужда. Протегна лявата си ръка, огледа засъхналите корички на раните и се намръщи. Не трепереше.

— Не вярвах, че ще успея.

— А?

— Да победя Орсо. Мислех, че мога да докопам трима. Може би четирима, преди да ме спипат. Не вярвах, че ще оцеля толкова дълго. Никога не съм очаквала, че мога наистина да успея.

— А сега можем да кажем, че предимството е на твоя страна. Колко бързо се съживява надеждата. — Рогонт се изправи пред огледалото. Високо огледало, с разноцветните цветя на визеринските майстори по края. Докато го гледаше как позира, не можеше да повярва, че някога и тя е била толкова суетна. Колко часове бе загубила да се кипри пред огледалото. Колко пари бяха пръснали двамата с Бена за дрехи. Падането от планината, потрошеното тяло, осакатената ръка и шестте месеца живот като куче я бяха излекували поне от това. Може би трябваше да предложи същия лек на Рогонт.

Херцогът вдигна гордо брадичка и се изпъчи. Намръщи се, издиша и докосна една дълга резка до ключицата си.

— Проклятие!

— Да не си се одраскал с пиличка за нокти?

— Подобен дивашки удар с меч можеше да убие някой не толкова величествен. Трябва да знаеш! Но го изтърпях без оплакване и се борех като тигър. Кръвта течеше и течеше по бронята ми! Почвам да подозирам, че дори може да ми остане белег.

— Несъмнено ще го носиш с огромна гордост. Може да изрежеш всичките си ризи, за да се перчиш пред хората.

— Ако не те познавах толкова добре, щях да реша, че ми се подиграваш. Нали осъзнаваш, че ако всичко се развие според плановете ми, а те вървят съвсем както трябва, скоро ще насочваш

сарказма си към краля на Стирия. Даже вече съм си поръчал корона, при Зобен Касум, известния бижутер от Коронтиз...

— Несъмнено изработена от гуркулско злато.

Рогонт се намръщи.

— Светът не е толкова прост, генерал Муркато. Бушува велика война.

Тя изсумтя.

— Мислех, че си я изпуснал. Все пак Кървавите години са към края си.

Той изсумтя на свой ред.

— Кървавите години са само дребно сражение. Войната е започнала много преди да се родим. Борба между гуркулите и Съюза. Или между силите, които ги контролират. Църквата на Гуркул и банките на Съюза. Бойните полета са навсякъде и всеки трябва да вземе страна. По средата са само труповете. Орсо е със Съюза. Орсо има подкрепата на банките. И аз си имам своите... поддръжници. Всеки мъж трябва да коленичи пред някого.

— Може би не си забелязал, но аз не съм мъж.

Рогонт се усмихна.

— О, забелязах. Това беше второто нещо, което ме привлече към теб.

— А първото?

— Можеш да ми помогнеш да обединя Стирия.

— И защо да го правя?

— Обединена Стирия... може да е велика като Съюза, като империята Гуркул. Даже по-велика! Може да се освободи от сблъсъка им и да стане независима. Свободна. Никога не сме били по-близо до това! Никанте и Пуранти се надпреварват да си върнат благоволението ми. Афоя никога не ме е изоставяла. Соториус е мой човек, особено като гарантирам няколко концесии на Сипани. Няколко острова и град Борлета...

— А какво ще кажат гражданите на Борлета?

— Каквото аз поискам. Те са продажна тълпа, както сама забеляза, когато ти предложиха главата на обичния им херцог Кантейн. Мурис се преклони пред Сипани, а Сипани се прекланя пред мен, поне на думи. Силата на Визерин се срина. Муселия, Етрея, Каприл.

Подозирам, че през последните години двамата с Орсо съвсем смазахте желанието им за независимост.

— А Уестпорт?

— Подробности, подробности. Част от Съюза или от Канта, зависи кого питаш. Не, само Талинс ме притеснява. Талинс е ключът за ключалката, главината за колелото, последното парче от величествения ми пъзел.

— Обожаваш да слушаш гласа си, нали?

— Смятам, че говоря доста разумно. Армията на Орсо е разбита и властта му изчезва заедно с нея, като пушек на вятъра. Той винаги е разчитал на меча, за разлика от някои други... — Вдигна вежди към нея и тя махна с ръка. — Сега мечът му е счупен и се оказва, че няма приятели. Но това няма да е достатъчно да унищожа Орсо. Трябва да го заменя с някой, който да води бунтовните жители на Талинс към моето стадо.

— Обади ми се, като намериш точния пастир.

— О, вече го намерих. Някой талантлив, коварен, с решителност и страховита репутация. Някой, обичан в Талинс повече от Орсо. Толкова, че той се е опитал да го убие, за да не му отнеме трона.

Тя присви очи.

— Не исках трона му тогава. И сега не го искам.

— Но пък след като е свободен... Какво ще правиш, като си отмъстиш? Заслужаваш да те запомнят. — Бена щеше да каже същото и Монца трябваше да признае, че част от нея се наслаждава на ласкателството. Наслаждаваше се да е толкова близо до могъществото. Беше свикнала и с двете, а от много отдавна не ги бе изпитвала. — Освен това какво по-голямо отмъщение от това да събуднеш най-големия страх на Орсо? — Това й допадна доста и Рогонт се усмихна мазно, защото го знаеше. — Ще ти призная нещо. Нуждая се от теб.

— Ще ти призная нещо. Нуждая се от теб. — Това звучеше добре за гордостта на Тръпката и тя се усмихна мазно, защото го знаеше. — Останах без пукнат приятел в целия Кръг на света.

— Имаш таланта да си създаваш нови.

— По-трудно е, отколкото си мислиш. Да си винаги външен, чужд. — След последните няколко месеца Тръпката нямаше нужда от

обяснения. Доколкото виждаше, тя не лъжеше, а просто изкривяваше истината, както ѝ е угодно. — И понякога е трудно да различиш приятел от враг.

— Вярно. — И това нямаше нужда от обяснение.

— Предполагам, че в родината ти лоялността се смята за благородно качество. В Стирия обаче човек се превива според вята.

— Трудно можеше да повярва, че някой с толкова сладка усмивка е замислил нещо тъмно. Но всичко около него беше тъмно. Всичко имаше скрито острие. — Виж общите ни приятели, генерал Муркато и Великия херцог Рогонт. — Двете очи на Карлот се плъзнаха към неговото. — Какво ли правят в момента, как мислиш?

— Шибат се! — извика той остро и гневът му закипя. Тя се дръпна, сякаш очакваше да ѝ разбие главата в стената. Може би беше готов да го направи. Или да разбие собствената си глава. Но лицето ѝ се успокои и тя се усмихна отново, сякаш убийственият гняв беше любимото ѝ качество.

— Змията на Талинс и Червея на Осприя си подхождат напълно. Пасват си като коварна двойка. Най-големият лъжец и най-голямата убийца на Стирия. — Тя проследи нежно белега на гърдите му с пръст. — Какво ще стане, когато Монца приключи с отмъщението си? Когато Рогонт я закара като кукла пред жителите на Талинс? Ще има ли място за теб, когато Кървавите години приключат? Когато войната свърши?

— Нямам място в мирно време. Вече го доказах.

— Тогава се боя за теб.

— Късметлия съм, че ми наглеждаш гърба — изсумтя Тръпката.

— Искам да направя нещо повече. Но знаеш как Касапина на Каприл решава проблемите си, а пък херцог Рогонт не цени много честните мъже...

— Ценя безкрайно много честните мъже, но да се биеш гол до кръста? Това е... — Рогонт направи гримаса, сякаш бе отпил пресечено мляко. — Клиширано. Аз не бих го направил.

— Кое, да се биеш ли?

— Как смееш, жено?! Аз съм прероденият Столикус! Знаеш за какво говоря. Твойт северен спътник с... — Рогонт махна лениво към лявата страна на лицето си. — С окото. Или по-скоро без.

— Вече ревнуваш? — На Монца ѝ се догади дори от повдигането на темата.

— Малко. Но не ревността ме притеснява. Този човек е твърде склонен към насилие.

— Затова го взех.

— Може би е време да го зарежеш. Бесните кучета нападат по-често стопаните си, отколкото враговете им.

— И най-вече любовниците на стопаните си.

Рогонт прочисти нервно гърлото си.

— Не бихме искали това. Той изглежда направо залепен за теб. Когато водораслите се залепят за дъното на кораб, е време да се приложи внезапна, неочеквана... решителна сила.

— Не! — Гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото искаше. — Не. Той спаси живота ми. Повече от веднъж. И рискува своя. Спаси ме вчера, а днес искаш да го убием? Не. Задължена съм му. — Спомни си миризмата, когато Лангриер притискаше метала към лицето му, и потръпна. „Трябваше да си ти“. — Не! Няма да го закачаш.

— Помисли. — Рогонт тръгна бавно към нея. — Разбирам колебанието ти, но и ти трябва да разбереш, че това е най-безопасният начин.

— Най-благоразумният? — присмя му се тя. — Предупреждавам те. Остави го на мира.

— Монцаро, моля те, разбери... За твоята безопасност... ааау! — Тя скочи от стола и го изрита. Хвана ръката му, докато падаше на колене, изви я зад гърба му и притисна лицето му в хладния мрамор.

— Не чу ли какво ти казах? Ако искам внезапна, неочеквана и решителна сила... — Монца изви ръката му още малко и той изпища и се загърчи безпомощно. — Мога да се оправя и сама.

— Да! Ау! Да! Разбирам! Много добре разбирам.

— Добре. Повече не повдигай тази тема. — Тя пусна китката му и Рогонт остана да лежи за момент по очи, дишаше тежко. Обърна се по гръб, потри нежно ръка и се намръщи, защото тя седна на корема му.

— Защо го направи? Заболя ме.

— Може би ми достави наслада. — Монца погледна през рамо. Членът му бе полуутвърд и се търкаше към крака ѝ. — А май и на теб.

— Всъщност... Трябва да призная, че ми е приятно да съм под силна жена. — Докосна коленете ѝ, прокара пръсти по белезите на бедрата ѝ и нежно обратно. — Предполагам... че няма да се съгласиш... да пикаеш върху мен?

Монца се намръщи.

— Не ми се пикае.

— Може би... да пийнеш малко вода? И след това...

— Предпочитам гърнето.

— Жалко. То няма да го оцени.

— Като го напълня, можеш да правиш с него каквото поискаш.

Как ти звучи?

— Уф. Изобщо не е същото.

Монца поклати глава и стана.

— Претендентка за Велика херцогиня да пикае върху бъдещия крал. Как пък го измисли?

— Достатъчно. — Тръпката беше покрит с натъртвания, охлувания и синини. Гадно одраскване точно на гърба, където не можеше да се почеше. Членът му омекваше и всички дребни дразнители се завръщаха в потната жега и дразнеха търпението му. Беше му писнalo от говорене, след като ѝ двамата лъжеха очевидно, като гниещ труп в леглото. — Ако искаш Муркато мъртва, просто го кажи.

Тя го зяпна.

— Ти си изненадващо прям.

— Не. Аз съм точно толкова прям, колкото се очаква от едноок убиец. Защо?

— Какво защо?

— Защо толкова искаш да умре? Аз съм идиот, но не чак толкова голям. Знам, че жена като теб няма да е привлечена от лицето ми. Нито от чувството ми за хумор. Може би искаш да си отмъстиши за това, което ти стори в Сипани. Всички искат да отмъщават. Но това е само малка част.

— Не е малка... — Тя бавно прокара пръст по крака му. — Колкото до привличането, винаги съм си падала по честни мъже, а не просто красиви лица, но се чудя... мога ли да ти имам доверие?

— Не. Ако можеше, тогава нямаше да съм подходящ за задачата, нали? — Хвана пръста ѝ и го изви, придърпа намръщеното ѝ лице към себе си. — Какво ще спечелиш ти?

— Ау! Има един човек в Съюза! Този, за когото работех. Който ме изпрати в Стирия да шпионирам Орсо!

— Сакатия? — Витари беше споменала името. Човекът, който стоеше зад краля на Съюза.

— Да! Ау! Ау! — Тя изпищя, защото той изви пръста ѝ още малко, преди да го пусне. Карлот го придърпа към гърдите си и се нацупи. — Защо го направи? Заболя ме.

— Може би изпитах наслада. Продължавай.

— Когато Муркато ме накара да предам Орсо, предадох и Сакатия. Може и да оцеля с враг като Орсо, но...

— Но не и с враг като Сакатия?

Тя прегълътна.

— Да. Не и с такъв враг.

— По-лош враг от Великия херцог Орсо, така ли?

— Много по-лош. Муркато е цената му. Тя заплашва да провали внимателния му план да включи Талинс в Съюза. Иска я мъртва. — Спокойната маска беше изчезнала. Карлот бе отпусната рамене и гледаше завивките. Гладно, болно и много, много уплашено. На Тръпката му хареса. Може би първият истински поглед, откакто бе пристанал в Стирия. — Ако намеря начин да я убия, ще спася живота си — прошепна тя.

— И аз мога да ти помогна.

Тя го погледна твърдо.

— Можеш ли да го направиш?

— Можех да го направя днес. — Беше мислил как можеше да ѝ сцепи главата с брадвата. Можеше да ѝ стъпи на лицето и да я натисне под водата. Тогава щеше да се научи да го уважава. Вместо това я спаси. Може би защото се надяваше. Може би още се надяваше... но това само го бе направило на глупак. А на Тръпката му бе писнalo да е глупак.

Колко души беше убил? Във всички битки, вражди и отчаяни сражения в Севера? Май по-малко, отколкото за последната половина година в Стирия. В „Кардоти“ сред пушека и цялата лудост. Сред статуите в двореца на херцог Салиер. В битката преди няколко часа.

Може би двайсет. Повече. И жени също. Беше затънал в кръв, не по-малко от Кървавия Девет. Едва ли добавянето на още някой щеше да му коства мястото между праведните. Устата му потрепери.

— Мога да го направя. — Беше видно, като белега на лицето му, че Монца не я е грижа за него. Защо трябваше него да го е грижа? — Може да стане лесно.

— Направи го. — Тя изпълзя върху него на четири крака, с полуутворена уста, белите ѝ цици се люшкаха. Погледна го право в окото. — За мен. — Зърната ѝ се отъркаха в гърдите му. — За теб. — Огърлицата от кървавочервени камъни изтрака нежно в брадичката му. — За нас.

— Трябва да подбера момент. — Той пусна ръка по гърба към задника ѝ. — Предпазливостта на първо място, нали?

— Разбира се. Хубавата работа не става бързо.

Главата му беше пълна с аромата ѝ, сладникава миризма на цветя и остра на отминалекс.

— Тя ми дължи пари — изръмжа последното си оправдание.

— Пари. Занимавала съм се с търговия. Купуване. Продаване. — Дъхът ѝ пареше шията му, устата, лицето. — Според дългия ми опит, когато хората започнат да говорят за цена, сделката вече е склучена. — Тя се притисна към него, устните ѝ докоснаха белега на бузата. — Направи го и обещавам, че ще получиш повече, отколкото можеш да похарчиш. — Хладният ѝ език се спусна нежно върху изгорялата плът около металното му око, сладко и успокояващо. — Имам уговорка... с Банкова къща... „Валинт и Балк“...

ТОЛКОВА МНОГО ЗА НИЩО

Среброто блестеше на слънчевата светлина, с онзи блясък, от който ти потичат лигите, блясъкът, свойствен единствено на парите. Цял сандък блясък, изкаран на открито и привличащ погледа на всеки мъж в лагера, повече отколкото ако някоя гола графиня им се беше предложила на масата. Купчини прясно изсечени лъскави монети. Най-чистите пари в Стирия в ръцете на най-мръсните й граждани. Задоволителна ирония. От едната страна на монетите бяха изсечени везни, традиционният символ на стирийската търговия от времето на Новата империя. От другата стоеше строгият профил на Великия херцог Орсо от Талинс. Още по-забавна ирония за Коска, защото плащаше на Хилядата меча с лицето на мъжа, когото тъкмо бяха предали.

Войниците от първа рота на първи полк на бригадата стояха в нестройна опашка, мръщеха се, чешеха се, кашляха и минаваха покрай сгъваемата масичка, за да получат незаслуженото си плащане. Надзираха ги главният писар и дузина от най-надеждните ветерани, което беше добре, защото още от сутринта Коска се бе нагледал на неизброими номера.

Мъжете опитваха да се наредят по няколко пъти, сменяха дрехите си, даваха измислени имена или имена на загинали другари. Преувеличаваха, извъртаха и направо лъжеха относно ранга и стажа си. Плачеха за болни майки, деца и приятели. Оплакваха се от храната, пиенето, екипировката, разстройство, началници, вонята, времето, кражби, претърпени контузии, засяганятия на несъществуващата им чест и така нататък. Ако демонстрираха същата находчивост и настойчивост в боя, както когато се опитваха да измъкнат някоя незаслужена пара от командира си, щяха да са най-великата армия на всички времена.

Но сержант Дружелюбния наблюдаваше зорко. Беше изкарал години в кухните на Убежището, където десетки от най-известните световни измамници се прецакваха един друг за парче хляб, и знаеше всеки мръсен номер, лъжа и трик от тази страна на адъ. Нямаше

промъкване покрай вкаменяващия му поглед. Затворникът не позволяваши дори една монета да попадне в грешен джоб.

Коска поклати глава с дълбоко неодобрение, след като последният мъж, който настояваше за компенсация за окуцияването си, се отдалечи с чудодейно излекуван крак.

— В името на Орисиите, човек би помислил, че ще се зарадват на бонуса! Не им се наложи да се бият за него все пак! Дори не им се наложи да го откраднат! Кълна се, колкото повече даваш на някого, толкова повече иска и толкова по-нещастен става. Никой не оценява какво получава, без да прави нищо. Мамицата й на благотворителността! — Тупна писаря по рамото и на грижливо изписаната страница капна грозно петно.

— Наемниците не са като едно време — изръмжа писарят кисело, докато се опитваше да го попие.

— Не са ли? Според мен са все така склонни към насилие и гадории, както винаги. Това, че нещата не са както преди, е оправдание за глупаци. Когато хората говорят, че времената са били по-добри, имат предвид себе си, защото са били по-млади и надеждите им не са били смачкани. Светът става все по-мрачен, колкото повече се доближаваш до гроба.

— Значи всичко си е същото, така ли?

— Някои стават по-добри, други по-лоши. — Коска въздъхна тежко. — Но в цялостен аспект не съм забелязал значителни промени. На колко от нашите герои платихме досега?

— Това беше ротата на Скуайър, от полка на Андич. Бившият полк на Андич.

Коска избърса несъществуваща сълза.

— Моля те, не говори за този храбрец. Загубата му още ме пробожда. На колко платихме?

Писарят наплюнчи пръсти, отметна няколко страници и започна да брои.

— Един, двама, трима...

— Четиристотин и четиридесет — каза Дружелюбния.

— А колко души има в Хилядата меча?

Писарят се намръщи.

— С обоза, слугите и търговците?

— Абсолютно.

— И курвите ли?

— Тях ги брой първи, защото работят най-съвестно от цялата проклета банда!

Мъжът се намръщи към небето.

— Ъ-ъ-ъ...

— Дванайсет хиляди осемстотин и деветнайсет — каза Дружелюбния.

Коска го изгледа.

— Казват, че добрият сержант струва колкото трима генерали, но ти, приятелю, си поне колкото три дузини! Значи към тринайсет хиляди? Ще трябва да стоим тук до утре вечер!

— Вероятно — изръмжа писарят и отметна друга страница. — Следва ротата на Крапстан от полка на Андич. Бившият... полк... на Андич.

— Ха. — Коска отвори манерката, която Морвийр му бе подхвърлил в Сипани, надигна я към устните си, разклати я и установи, че е празна. Намръщи се към очукания метал и си спомни с известен дискомфорт презрителния коментар на отровителя, че човек никога не се променя. Толкова дискомфорт, че нуждата му от питие се вдигна рязко.

— Кратка почивка, докато си налея. Ротата на Крапстан да се подреди. — Стана и се намръщи, защото старите му колена изпукаха, но след миг се усмихна. Едър мъж вървеше към него, стабилно през калта, пушека и разпръснатите палатки на лагера.

— Я, господин Тръпката от студения кървав Север! — Севернякът явно се бе отказал от хубавите дрехи и носеше кожен жакет и груба риза с навити ръкави. Косата му, която беше като на муселинско конте, когато се запознаха, беше пораснала в рошава плетеница, пускаше си и брада. Нищо от това обаче не скриваше огромния белег на лицето му. Само с косми нямаше как да стане. — Старият ми другар в приключенията! — Или по-скоро в убийствата. — О, как блестят очите ти. — Буквално, защото металната сфера в очната кухина отразяваше слънчевите лъчи с почти болезнена яркост. — Изглеждаш добре, приятелю, много добре! — Макар да изглеждаше като обезобразен дивак.

— Щастливо лице, щастливо сърце. — Севернякът пусна крива усмивка: изгорената плът почти не помръдна.

— Точно така. Ако закусваш усмивки, на обяд ще сереш радост.
Участва ли в битката?

— Участвах.

— И аз така реших. Винаги съм знаел, че не те е страх да запретнеш ръкави. Кърваво ли беше?

— Кърваво.

— Някои мъже се опияняват от кръв, а? Смятам, че познаваш такива.

— Познавам.

— И къде е твоята работодателка, моята известна ученичка, приемничка и предшественичка генерал Муркато?

— Зад теб — чу се оствър глас.

Той се завъртя.

— В името на божиите зъби, жено! Не си загубила навика да се промъкваш зад хората. — Престори се на стреснат, за да прикрие сантименталното трепване, което съпътстваше всяка нейна проява и заплашваше да изпълни гласа му с емоции. Монца имаше дълга драскотина на бузата, няколко синини по лицето, но иначе изглеждаше добре. Даже много добре. — Разбира се, радостта ми, че те виждам жива, е безгранична. — Той свали шапката си, развя перото и коленичи на едно коляно пред нея. — Кажи, че ми прощаваш за театъра. Сега виждаш, че през цялото време мислех за теб. Привързаността ми към теб е безгранична.

— Привързаност, а? — Повече отколкото тя подозираше, но никога нямаше да научи. — Значи цялата пантомима е била за мое добро? Ще припадна от благодарност.

— Една от най-милите ти черти е непрекъснатата ти готовност да припаднеш. — Коска се изправи. — Поради чувствителното ти женско сърце сигурно. Ела с мен. Искам да ти покажа нещо. — Поведе я през дърветата към ферма с варосани стени, които блестяха на обедното слънце. Дружелюбния и Тръпката се влячеха зад тях като лоши спомени. — Трябва да призная, че освен услугата към теб и изкушението да забия най-сетне ботуш в задника на Орсо бях привлечен и от предложението за някои лични облаги.

— Някои неща не се променят.

— Нищо не се променя. Защо аз да го правя? Предложиха ми сериозна suma гуркулско злато. Знаеш, ти беше първата, която

предложи. Освен това Рогонт беше крайно любезен да ми предложи, при все по-вероятно изглеждащия случай, че стане крал на Стирия, Великото херцогство Визерин.

Беше крайно доволен да види изненаданото й сепване.

— Ти? Шибан Велик херцог на Визерин?

— Е, сигурно няма да слагам „шибан“ на декретите, но да. Великият херцог Никомо. Добре звучи, нали? Все пак Салиер е мъртъв.

— Това го знам.

— Той нямаше наследници, дори далечни. Градът беше разграбен, опожарен, управата му рухна, населението е избито или избяга. Визерин има отчаяна нужда от силен и самоотвержен лидер, който да възвърне старата му слава.

— А вместо това ще получи теб.

Той си позволи да се засмее.

— Че кой е по-добър? Нима не съм родом от Визерин?

— Много хора са родом оттам. Но не се домогват до титлата.

— Защото е само една и е моя.

— За какво ти е изобщо? Обвързаност? Отговорности? Мислех, че мразиш такива работи.

— И аз така мислех, но пътеводната ми звезда ме отведе само в канавката. Животът ми не беше продуктивен, Монцаро.

— Не думай.

— Разпилях талантите си за нищо. Самосъжалението и самоомразата ме поведоха по мрачния път на себеотричанието, себеконтузването и на ръба на саморазрушението. Какво е общото?

— Ти?

— Точно така. Суета, Монца. Егоцентризъм. Травмите на детството. Трябва най-после да порасна, за свое добро и за доброто на тези около мен. Да отворя талантите си навън. Както все ми повтаряше. Идва време, когато човек трябва да държи на нещо. Какво по-добро от това да се посветя изцяло в служба на родния ми град?

— Ако се посветиш изцяло, тежко му на Визерин.

— Ще им е по-добре, отколкото при онзи лаком крадец на предмети на изкуството.

— Сега ще си имат крадящ всичко пияница.

— Подценяваш ме, Муркато. Човек може да се промени.

— Нали каза, че нищо не се променя?

— Промених си мнението. Защо не? За един ден си осигурих състояние и едно от най-богатите херцогства на Стирия.

Тя поклати глава хем отвратено, хем изумено.

— И то само като седеше на едно място.

— Ето, това е истинският номер. Всеки може да печели награди.

— Коска отметна глава и се усмихна към тъмните клони и синьото небе над тях. — Знаеш ли, съмнявам се, че в цялата история някой е постигал толкова много, без да прави абсолютно нищо. Но не само аз печеля от вчерашните събития. Вярвам, че и Великият херцог Рогонт е щастлив от развоя на събитията. А и ти направи гигантска крачка към грандиозното си отмъщение, нали? — Наклони се към нея. — Като го споменах, имам подарък за теб.

Тя се намръщи с вечното си подозрение.

— Какъв подарък?

— Няма да развалям изненадата. Сержант Дружелюбен, отведи бившата си работодателка и северния ѝ спътник в къщата и покажи какво открихме вчера. Да прави какво пожелае. — Коска ѝ се усмихна мило. — Вече всички сме приятели!

— Вътре. — Дружелюбния отвори ниската скърцаща врата. Монца погледна към Тръпката. Той сви рамене и тя се наведе и влезе в мрачната стая. Вътре беше хладно, в контраст с жегата навън. Таванът беше от тухли, а по прашния каменен под имаше светли петна. Очите ѝ привикнаха със сумрака и тя видя свитата в ъгъла фигура. Човекът мръдна напред, веригите на глезените му издрънчаха и светлината от мърлявия прозорец падна върху половината му лице.

Принц Фоскар, по-малкият син на херцог Орсо. Монца се напрегна.

Явно най-сетне беше пораснал, откакто го бе видяла за последно — когато бягаше от бащината си зала във Фонтецармо, понеже не желаше да участва в убийството. Погледна към Тръпката и Дружелюбния, които влязоха зад Монца. Двамата не бяха от хората, които можеха да дадат надежда на затворник. Накрая колебливо срещна очите на Монца. Имаше измъчения вид на човек, който знае какво ще последва.

— Значи е вярно — прошепна Фоскар. — Жива си.

— За разлика от брат ти. Наръгах го във врата и го хвърлих от прозореца. — Той проглътна болезнено. — Отрових Мотис. Прободох Ганмарк с един тон бронз. Верния е намушкан, посечен, удавен и го оставил да виси на едно воденично колело. Може и още да е там. Гоба беше късметлия. Само му премазах ръцете, коленете и черепа с чук. — Списъкът предизвикваше гадене, а не задоволство, но тя се насили да го довърши. — От седмината, когато убихте Бена, остана само баща ти. — Тя извади меча си. Стърженето на метала в ножницата беше грозно като детски писък. — Баща ти... и ти.

Стаята беше задушна. Лицето на Дружелюбния бе празно като на труп. Тръпката се облегна на стената до нея със скръстени ръце и се усмихна.

— Разбирам. — Фоскар се приближи. Къси, неохотни стъпки, но все пак към нея. Спра на една крачка и падна на колене. Неудобно, защото ръцете му бяха вързани на гърба. През цялото време я гледаше в очите.

— Съжалявам.

— Ти ли съжаляваш? — процеди тя през стиснати зъби.

— Не знаех какво ще се случи! Обичах Бена! — Устната му потрепери, по лицето му пробяга страх. Страх и вина. — Брат ти беше... като мой брат. Не исках подобно нещо... и за двама ви. Съжалявам... че участвах. — Той не беше участвал. Тя го знаеше. — Аз просто... искам да живея!

— И Бена искаше.

— Моля те. — Сълзите оставяха блестящи следи по бузите му. — Само искам да живея.

Стомахът ѝ се сви, гърлото и устата ѝ се напълниха с жлъчка. „Направи го!“ Беше изминала толкова път, беше изстрадала толкова много и бе накарала други да страдат, за да може да го направи. Брат ѝ нямаше да има колебания. Почти чуваше гласа му.

„Направи каквото трябва. Съвестта е извинение. Милостта и страхливостта са едно и също“.

Беше време да го направи. Той трябваше да умре.

„Направи го!“

Но скованата ѝ ръка сякаш тежеше хиляда тона. Погледна пепелявото лице на Фоскар. Големите му безпомощни очи. Нещо в

него ѝ напомни за Бена. Като млад. Преди Каприл, преди Суит Пайнс, преди да предадат Коска, дори преди да се включват в Хилядата меча. Когато просто искаше да сее и да жъне. Смеещото се момче в житата, преди години.

Върхът на калвеса потрепери и чукна пода.

Фоскар потрепери и си пое дъх. Затвори очи, а когато ги отвори, бяха пълни със сълзи.

— Благодаря ти. Винаги съм знаел, че имаш сърце... Каквото и да говорят. Благодаря...

Огромният юмрук на Тръпката го удари в лицето и го събори по гръб. От счупения му нос потече кръв. Фоскар успя да изпиши от ужас, преди севернякът да скочи върху него и да го стисне за гърлото.

— Искаш да живееш, а, шибаняк? — изсъска Тръпката с озъбена усмивка и стисна по-силно. Фоскар риташе безпомощно, гърчеше се мълчаливо, лицето му стана розово, после червено и накрая мораво. Тръпката хвана главата му, вдигна я достатъчно близо, че почти да я целуне, и я удари в камъните. Чу се остьр пукот. Ботушите на Фоскар потръпнаха, веригата между тях издръънча. Тръпката намести ръцете си на врата му за по-добра хватка, вдигна главата отново, без да бърза, и тя тресна в пода с глухо тупване. Фоскар изплези език, единият му клепач затрепери, изпод косата потече кръв.

Тръпката изръмжа нещо на северняшки вдигна отново главата на Фоскар и я удари в пода. Приличаше на зидар, който намества камък в зид. Отново и отново. Монца гледаше с отворена уста и не правеше нищо. Не беше сигурна какво трябва да направи. Да го спре или да му помогне. Стената и подът се покриха с пръски кръв. През пукането на строшени кости Монца чуваше глас. Сякаш гласът на Бена, който все още ѝ повтаряше да го направи. Осьзна, че чува Дружелюбния, който спокойно броеше колко пъти се удря черепът на Фоскар в пода. Беше стигнал до единайсет.

Тръпката вдигна обезобразената глава на принца, примигна и я пусна.

— Май стига. — Изправи се бавно, стъпил от двете страни на трупа. — Ха. — Погледна дланите си, после се озърна, сякаш търсеше в какво да ги обърше. Накрая ги отри една в друга, размаза тъмната кръв чак до лактите си. — Още един. — Погледна странично с окото си и се усмихна гадно. — Шест от седем, а, Монца?

— Шест и едно — каза Дружелюбния на себе си.

— Всичко става, както си мечтаеше.

Тя гледаше Фоскар. Главата му беше отметната на една страна, очите гледаха към стената. От разбития му череп течеше кръв и се събираще на черна локва. Тънкият й глас сякаш идваше от много далече.

— Защо го...

— Защо не? — прошепна Тръпката и пристъпи към нея. Тя видя отражението на собственото си пребледняло насинено лице в металната сфера. — Нали затова дойдохме тук? Нали затова се бихме цял ден в тинята? Мислех, че никога не се отмяташ. Каза, че милостта и страхливостта са едно и също, и още цял куп глупости. В името на мъртвите! — Усмихна се. Обезобразената плът почти не помръдна. Бузите му бяха опръскани с кръв. — Почти мога да се закълна, че не си и наполовина толкова зла кучка, на каквато се преструваши.

ПОДВИЖНИ ПЯСЪЦИ

Морвийр се вмъкна в огромната зала за аудиенции на херцог Орсо, като се стараеше максимално да не привлече внимание. За толкова необятно и впечатляващо помещение имаше твърде малко хора. Може би вследствие на затрудненията, в които се бе озовал владетелят. Катастрофалната загуба на най-важната битка в историята на Стирия несъмнено отблъскваше посетителите. Но пък Морвийр винаги го теглеше към работодатели в затруднено положение. Те плащаха най-добре. Великият херцог на Талинс все още изглеждаше величествено. Седеше на украсен стол на висок подиум, облечен в общито със злато кадифе, и се мръщеше с царствен гняв над шлемовете на половин дузина не по-малко намръщени стражи. От двете му страни стояха двама абсолютно противоположни мъже. Отляво пълен възрастен мъж с червено лице — златните копчета на яката му бяха закопчани така, сякаш държеше да се удуши. Беше опитал напразно да прикрие плешивината си с няколко дълги кичура сива коса, отгледани специално за целта. Камерхерът на Орсо. Отдясно стоеше млад мъж с къдрава коса и дрехи за пътуване, подпрян на дълга тояга. Морвийр имаше дразнещото усещане, че го е виждал, но не можеше да се сети къде, а отношенията му с херцога бяха леко тревожна мистерия, засега.

Единственият друг посетител беше с гръб към Морвийр, добре облечен, свел глава в поклон и с шапка в ръка. Блясъкът от пот по плешивото му теме се виждаше още от вратата.

— Каква помощ от зет ми, върховния крал на Съюза? — настояваше Орсо със сърдит тон.

Гласът на посланика, какъвто очевидно бе мъжът, звучеше като скимтене на сритано псе, което очаква още бой.

— Вашият зет изпраща искрените си съжаления...

— Така ли? Но не и войници! Какво да направя? Да обстрелявам враговете си със съжалението му ли?

— Армиите му са изцяло заети с неуспешната ни война на север, а бунтът в град Ростод създава допълнителни трудности.

Благородниците заговорничат. Селяните се вълнуват. Търговците...

— Търговците искат пари. Разбирам. Ако извиненията бяха войници, щеше да ми е пратил цял легион.

— Той е потънал в неприятности...

— Той ли е потънал? Той? Неговите синове ли убиха? Неговите ли войници изклаха? Неговите ли надежди рухнаха?

Посланикът закърши ръце.

— Ваше превъзходителство, той е затрупан с проблеми. Съжаленията му са безкрайни...

— Но помощта му няма начало! Върховният крал на Съюза! Хубави приказки и усмивки, когато времето е хубаво, но щом се заоблачи, не търси подслон в Адуа, а? Когато трябваше да помогна, го направих, нали? Когато гуркулските орди тропаха на портите му! А сега, когато имам нужда от помощ — „прости ми, татко, затрупан съм с проблеми“. Махни се от очите ми, преди съжаленията на господаря ти да ти костват езика! Разкарай се от очите ми и кажи на Сакатия, че прозира неговата намеса! Ще му досъдера кожата аз!

Яростните писъци на Великия херцог отекваха над стъпките на посланика, който отстъпваше максимално бързо, кланяше се и се потеше още повече.

— Кажи му, че ще си отмъстя!

Посланикът се провря покрай Морвийр и двойните врати се затвориха зад него.

— Кой се спотайва там, в дъното? — Гласът на Орсо не беше много по-приятен, въпреки че вече бе по-спокоен. Точно обратното.

Морвийр преглътна и тръгна по кървавочервения килим. Орсо го гледаше с разтреперващ поглед. Напомняше му за неприятната среща с директора на сиропиталището по повод мъртвите птици. Ушите му пламтяха от срам и ужас при спомена за този разговор, повече от задника при последвалото наказание. Той се поклони в най-угодническата си стойка, но за нещастие развали ефекта, като залитна от нервност.

— Някой си Кастор Морвийр, ваше превъзходителство — обади се камерхерът.

Орсо се намръщи.

— И какъв е този Кастор Морвийр?

— Отровител, ваше превъзходителство.

— Майстор отровител — поправи го Морвийр. Може и да беше подмазвач, когато трябваше, но държеше на точната си титла. Нима не я беше заслужил с пот, опасности, дълбоки физически и емоционални рани, дълго обучение, никаква милост и множество болезнени разочарования?

— Майстор значи? — подсмихна се Орсо. — И кои известни личности си отровил, за да заслужиш тази титла?

Морвийр си позволи най-скромната усмивка.

— Великата херцогиня Сефелин от Осприя, ваше превъзходителство. Граф Бинарди от Етрея и двамата му синове, макар че лодката им беше потопена и така и не ги откриха. Гхасан Маз, катрап на Кадир, и при допълнителните проблеми неговия приемник Сувон-ийн-Саул. И стария лорд Ишер от Мидърланд, беше мое дело. Принц Амрит, който щеше да е наследник за трона на Мурис...

— Разбрах, че умрял от естествена смърт.

— Каква по-естествена смърт за могъщ човек от доза леопардово цвете, вкарана в ухoto, докато спи, с тънък конец? Също и адмирал Брант, командир на флотата на Мурис, както и жена му. Уви, и стюарда му, който се случи наблизо. Жалко за младия му живот. Няма да губя ценното време на ваше превъзходителство, но списъкът продължава с все известни и мъртви хора. С ваше пъзвание ще добавя само последното име.

Орсо кимна едва забележимо. Беше спрятал да се усмихва. Морвийр беше доволен от този факт.

— Някой си Мотис, началник на уестпортския клон на Банкова къща „Валинт и Балк“.

Лицето на херцога застина като каменен блок.

— Кой ти беше работодател?

— Въпрос на професионализъм е да не споменавам имената им, но вярвам, че случаят е изключение. Бях нает от самата Монцаро Муркато, Касапина на Каприл. — Вече се бе въодушевил и не се стърпя за лек коментар. — Вярвам, че се познавате.

— Какво... — прошепна Орсо. Стражите му се размърдаха моментално, сякаш се командваха директно от настроенията на господаря си.

Морвийр осъзна, че може би е попрекалил. Мехурът му се сви и трябваше да стисне колене.

— Ти ли проникна в централата на „Валинт и Балк“ в Уестпорт?

— Аз — изхриптя Морвийр.

Орсо погледна настрани към къдравия мъж.

— Поздравления за постижението. Въпреки че създаде значителни затруднения на мен и помощниците ми. Обясни сега, защо да не те убием?

Морвийр опита да подмине въпроса с жизнерадостен смях, но той скоро изчезна в хладния простор на залата.

— Аз... ъ... не знаех, разбира се, че ще навредя на вас. Въобще. Уви, това беше достойна за съжаление грешка или по-скоро преднамерена непочтеност, даже лъжа, от страна на проклетата ми асистентка. Не трябваше да се доверявам на тази алчна кучка... — Осъзна, че няма полза да обвинява мъртвите. Могъщите мъже имат нужда от живи обвиняеми, които да измъчват, бесят, обезглавяват и така нататък. Труповете не предоставяха компенсация. Реши да промени ловко тактиката. — Аз бях инструмент, ваше превъзходителство. Просто оръжие. Оръжие, което сега полагам в ръката ви, за да го използвате, както ви е угодно. — Поклони се отново, този път още по-ниско. Бедрата го боляха от изкачването по проклетата планина до Фонтецармо. За момент поддадоха и той се разтрепери, уплашен да не падне по очи.

— Търсиш си нов работодател?

— Муркато прояви към мен също такова коварство, както и към ваше благородно сиятелство. Тази жена наистина е змия. Гърчеща се, отровна и... люспеста. — Краят не се получи. — Имах късмет да се изтръгна от отровните ѝ нокти жив и сега търся изкупление. Готов съм да го търся най-искрено и няма да се спра!

— Всички търсим изкупление — промърмори къдравият. — Новините за оцеляването на Муркато се разпространяват като горски пожар. Плакати с нейното лице на всеки ъгъл. — Вярно, Морвийр ги беше видял, докато вървеше през града. — Казват, че сте я пронизали в сърцето, но е оживяла, ваше превъзходителство.

— Ако я бях пронизал, определено нямаше да целя сърцето — изсумтя херцогът. — То несъмнено е най-неуязвимият й орган.

— Казват, че сте я изгорили, удавили, нарязали на парчета и хвърлили от балкона, но я зашли и се оправила. Че убила двеста души

при бродовете на Сулва. Че нападнала сама строя ви и разпилияла войниците като листа на вятъра.

— Запазената марка на Рогонт — изсьска херцогът през зъби. — Това копеле е родено за писач на евтини приказки, а не за владетел. Скоро ще чуем, че на Муркато са й пораснали крила и е родила второто пришествие на Еюз!

— Няма да се изненадам. Плакатите я обявяват за инструмент на Орисиите, изпратен да отърве Стирия от тиранията ви.

— Значи съм тиран? — Херцогът се подсмихна тъжно. — Колко бързо се мени вятърът в модерната епоха!

— Казват, че не може да бъде убита.

— Така ли? — Кървясалите очи на Орсо се обърнаха към Морвийр. — Ти какво ще кажеш, отровителю?

— Ваше превъзходителство. — Морвийр се наведе в най-ниския възможен поклон. — Изградил съм успешна кариера върху факта, че всяко живо нещо може да бъде лишено от живот. По-скоро, винаги съм се учудвал колко лесно е едно убийство, а не колко невъзможно.

— Искаш ли да го докажеш?

— Ваше превъзходителство, само смиreno моля единствено за възможност. — Морвийр се поклони вече невъзможно ниско.

— Давам ти я. Убий Монцаро Муркато. Убий Никомо Коска. Убий графиня Котарда от Афоя. Убий херцог Лироцио от Пуранти. Убий първия гражданин на Никанте Патин. Убий канцлер Соториус от Сипани. Убий Великия херцог Рогонт, преди да стане крал. Може и да не получава Стирия, но поне ще получа отмъщение. За това можеш да си сигурен.

В началото Морвийр се усмихваше топло. Към края вече поддържаше озъбането си с огромно усилие. Смелата му маневра беше довела до неочаквани резултати. Това му напомни как бе опитал да отмъсти на четирима свои мъчители в сиропиталището, като сложи ланкамова сол във водата, което, разбира се, доведе до печалната кончина на целия персонал и повечето деца.

— Ваше превъзходителство — изхриптя той. — Това са много убийства.

— И много имена за малкия ти списък, нали? Но наградата също ще е много голяма. Можеш да разчиташ на това. Нали, господин Сулфур?

— Така е. — Сулфур вдигна очи от ноктите си към Морвийр. Разноцветни очи, едно синьо и едно зелено. — Аз съм представител на Банкова къща „Валинт и Балк“.

— Аха. — Морвийр си спомни кой е този човек с искрено беспокойство. Беше го видял да говори в банката с Мотис. — Аха. Наистина нямах ни най-малка представа... — Искаше му се да не беше убивал Дей. Така можеше шумно да я обвини и да има какво да хвърли в подземията на херцога. За щастие господин Сулфур явно не търсеше изкупителни жертви. Засега.

— Както казахте, вие сте само оръжие. Ако режете така остро и за нас, няма от какво да се притеснявате. Освен това Мотис беше ужасно скучен. Какво ще кажете за един милион, в случай на успех?

— Един... милион? — заекна Морвийр.

— Всяко живо нещо може да бъде лишено от живот. — Орсо се наведе и впери очи в лицето на Морвийр. — Почвай работа!

Стигна по тъмно. В марсните прозорци светеха лампи, а звездите бяха разпилени по нежното небе като диаманти на бижутерска витрина.

Шенкт не обичаше Афоя. Беше учен тук като млад, преди да коленичи пред господаря си и преди да се закълне, че повече няма да коленичи. Беше се влюбил в жена. Твърде богата, твърде стара и твърде красива за него — и беше направен на глупак. Улиците бяха пълни не само със стари колони и сухи палми, а и със следи от младежки срам, ревност и крещяща несправедливост. Странно как колкото и да загрубее кожата ти, раните от младостта остават.

Шенкт не харесваше Афоя, но следата водеше насам. Трябваше нещо повече от грозни спомени, за да зареже една работа наполовина.

— Това ли е къщата? — Беше забутана в задните улички на най-стария квартал, далеч от оживените улици, където имената на управниците бяха изписани на стените заедно с най-добрите им качества и други, доста по-обидни думи и картички. Малка къща със схлупен покрив, натикана между някакъв склад и килната барака.

— Това е. — Гласът на просяка беше мек и миризлив, като гнил плод.

— Добре. — Шенкт натика пет монети в мръсната му ръка. — Това е за теб. — Затвори юмрука на мъжа около парите и го задържа за момент. — Никога не се връщай тук. — Стисна по-силно. — Никога.

Плъзна се по павираната улица към стената на къщата. Сърцето му биеше необичайно бързо, дланите му бяха лепкави от пот. Мина тихо през обраслата градинка и се приближи към осветения прозорец. Надникна вътре колебливо и почти със страх. Три деца седяха на стар червен килим до малкия огън. Две момичета и момче с еднакви рижки коси. Играеха си с шарено дървено конче на колела. Катереха се на него, бутаха се, падаха и пищяха от удоволствие. Той продължи да клечи и да ги гледа запленено.

Невинни. Неоформени. Пълни с възможности. Преди да почнат да правят избори или да изгубят възможностите за избор. Преди вратите да се затворят и да ги отпратят по единствения път. Преди да коленичат. Сега, за този кратък момент, можеха да са всякакви.

— Брей. Виж ти кой дошъл.

Клечеше на покрива на ниската барака. Главата й беше наклонена настрани, светлината от прозорците от другата страна на улицата осветяваше част от лицето ѝ. Рошава червена коса, червена вежда, присвирто око, лунички, ъгълче на намръщена уста. От единия ѝ юмрук висеше верига, заостреният метален кръст се поклащаше в края ѝ.

Шенкт въздъхна.

— Спипа ме.

Тя се плъзна по стената и скочи ловко на земята; веригата подрънкваше. Изправи се, висока и стройна, направи крачка към него и вдигна ръка.

Той си пое дъх, бавно, бавно.

Виждаше всеки детайл по лицето ѝ, бръчките, луничките, светлите косъмчета на горната устна, русолявите мигли...

Чуваше как сърцето ѝ бие тежко, като таран по порта.

Дум... дум... дум...

Тя го прегърна през врата и го целуна. Той притисна слабото ѝ тяло към себе си. Тя зарови пръсти в косата му, а веригата обърса раменете му. Висящото желязо го почукваше леко отзад по бедрото. Дълга, нежна целувка, която го накара да се разтрепери от устните до пръстите на краката.

Тя се отдръпна.

— Не сме се виждали отдавна, Кас.

— Знам.

— Твърде отдавна.

— Знам.

Тя кимна към прозореца.

— Липсваши им.

— Может ли...

— Знаеш, че може.

Поведе го през вратата и по коридора. Окачи веригата на стената — кръстовидният нож продължи да се полюшва. Най-голямото момиче изскочи от стаята и щом го зърна, спря.

— Аз съм. — Той тръгна бавно към нея. Гласът му беше прегракнал. — Аз съм. — Другите две деца също се появиха и надникнаха зад сестра си. Шенкт не се боеше от никого, но пред тези деца беше страхливец. — Нося ви нещо. — Посегна към джоба си с треперещи пръсти.

— Кас. — Протегна издяланото куче и момченцето с неговото име го грабна с усмивка. — Канди. — Сложи птичката в ръцете на най-малкото момиченце и то я зяпна глупаво. — И за теб, Тий. — Подаде котката на най-голямото момиче.

То я взе.

— Никой не ме нарича вече така.

— Съжалявам, толкова време мина. — Докосна косата на момичето, но то потръпна и Шенкт дръпна притеснено ръка. Усети тежестта на касапския нож под якето си, изправи се рязко и направи крачка назад. Децата го гледаха, стиснали издяланите животни.

— Лягайте си — каза Шило. — Той ще остане и утре. — Погледна го и сбърчи луничавия си нос. — Нали, Кас?

— Да.

Тя укроти мрънкането и посочи стълбите.

— Лягайте си. — Те отстъпиха бавно, стъпка по стъпка. Момчето се прозяваше, а малкото момиче клатеше глава. Голямото се оплакваше, че не е уморено. — После ще дойда да ви попея. Ако сте тихи, може и баща ви да дойде, да изтананика ниските части. — Малкото момиче му се усмихна от дупката на перилата на върха на

стълбището, докато Шило го избутваше в дневната и затваряше вратата.

— Колко са пораснали — промърмори той.

— Това им е работата. Защо си тук?

— Не може ли просто...

— Знаеш, че можеш, но не го правиш. Защо си... — Видя рубина на пръста му и се намръщи. — Това е пръстенът на Муркато.

— Загуби го в Пуранти. Почти я настигнах там.

— Настигна я? Защо?

Той направи пауза.

— Тя се въвлече... в моето отмъщение.

— Ти и твоето отмъщение. Не мислиш ли, че ще си по-щастлив, ако го забравиш?

— Скалата може да е по-щастлива, ако е птица и лети свободно над земята. Скалата не е птица. Ти работеше ли за Муркато?

— Да. И какво?

— Къде е тя?

— Затова ли си дошъл?

— Да. — Той погледна към тавана. — И заради тях. — След това обратно към очите й. — И за теб.

Витари се усмихна, около очите й се събраха бръчици. Той се изненада колко обича да вижда тези бръчици.

— Кас, Кас. За толкова умно копеле си наистина тъпо копеле. Винаги търсиш грешните неща на грешните места. Муркато е в Осприя при Рогонт. Даже се сражава в битката. Всеки с уши щеше да чуе.

— Не чух.

— Защото не слушаш. Сега е дружка със Закъсняващия херцог. Предполагам, че ще я сложи на мястото на Орсо, за да контролира народа на Талинс, когато посегне към короната.

— Значи ще тръгне с него към Талинс?

— Точно така.

— И аз ще ги последвам. Обратно в Талинс. — Шенкт се намръщи. — Можех просто да си седя там и да я чакам.

— Така става, като непрекъснато преследваш нещо. По-добре да го изчакаш само да дойде при теб.

— Бях сигурен, че ще си намериш друг мъж досега.

— Намерих двама. Не ставаха. — Тя протегна ръка. — Готов ли си да тананикаш?

— Винаги. — Хвана ръката ѝ и тя го поведе през стаята, през вратата и към стълбите.

VII

ТАЛИНС

Отмъщението е ястие, което се сервира студено.

Пиер Шодерло дъо
Лакло

Рогонт от Осприя закъсня за битката при Сут Пайнс, но Салиер от Визерин все още имаше числено превъзходство и беше твърде горд, за да отстъпи. Особено когато противникът се командваше от жена. Той се сражава, загуби и накрая отстъпи и оставил град Каприл незащитен. Жителите доброволно се предадоха на милостта на Змията на Талинс, поради страх от абсолютно разграбване.

Монца завзе града, но оставил повечето си хора навън. Орсо беше склучил съюз с баолците и ги беше убедил да се сражават под флаговете на Хилядата меча. Сериозни бойци, но с кървава репутация. Монца също имаше кървава репутация и точно затова не им вярваше никак.

- Обичам те.
- Разбира се.
- Бена, обичам те, но не пускай баолците в града.
- Можеш да ми имаш доверие.
- Вярвам ти. Но дръж баолците извън града.

Тя потегли на тричасова езда по залез, обратно към окървавеното бойно поле на Сут Пайнс, за да вечеря с херцог Орсо и да обсъдят плановете за края на сезона.

— Милост за жителите на Каприл, ако ми се подчинят, изплатят обезщетения и ме признаят за владетел.
— Милост, ваше превъзходителство?

— Нали знаеш какво е това? — Монца знаеше. Но не мислеше, че той е способен на милост. — Искам земята, не живота им. Мъртвите не могат да се подчиняват. Тук спечели грандиозна победа. Ще получите триумф, парад по улиците на Талинс.

Това поне щеше да зарадва Бена.

— Ваше превъзходителство е много мил.

— Ха. Малцина ще се съгласят.

На връщане двамата с Карпи яздеха и се смееха. Гледаха поклащането на житата и си говореха колко плодородна е почвата по бреговете на Капра.

След това видя дима над града и се усети.

Улиците бяха пълни с трупове. Мъже, жени, деца, млади и стари. Птиците ги бяха накацали. Мухите жужаха около тях. Някакво объркано куче закуцука след конете им. Нямаше нищо друго живо. Празните врати и прозорци зееха. Пожарите все още горяха. Цели улици с къщи бяха изгорени до основи.

До миналата вечер кипящ от живот град. Тази сутрин самият ад.

Явно Бена не я бе послушал. Баолците бяха започнали, останалите от Хилядата меча — пияни, ядосани и уплашени, че ще изтърват плячкосването, — се бяха включили с устрем. Тъмнината и лошата компания караха и относително почтените хора да се държат като животни. А сред измета, който командваше, нямаше дори относително почтени хора. Ограниченията на цивилизацията не са толкова корави, колкото смятат нормалните хора. Те се разпадат, изчезват като дим на вятъра.

Монца скочи от коня и повърна изисканата закуска на херцог Орсо върху мръсните павета.

— Вината не е твоя — каза Верния и положи голямата си ръка на рамото ѝ.

Тя поклати глава.

— Знам. — Но разбунтуваният ѝ стомах не мислеше така.

— Това са Кървавите години, Монца. Такива са нещата.

Тя изкачи стъпалата на къщата, където бяха отседнали. В устата ѝ горчеше. Бена спеше на леглото, в ръката му имаше лула с хъск. Тя го хвана за раменете, разтърси го, започна да го удря.

— Казах ти да ги държиш извън града! — Издърпа го до прозореца и го накара да погледне окървавената улица.

— Не знаех! Казах на Виктус... Мисля... — Той се отпусна на пода и заплака. Гневът ѝ изчезна и я остави празна. Вината беше нейна, защото го бе оставила начело. Не можеше да го кори. Той беше добър и чувствителен и нямаше да го понесе. Нямаше какво да направи, освен да се отпусне на колене до него, да го прегърне и да зашепне успокоително, докато мухите бръмчаха зад прозореца.

— Орсо иска да организира парад...

След това слуховете се разпространиха. Змията на Талинс наредила клането. Подканела баолците и пищяла за още. Нарекоха я Касапина на Каприл и тя не отрече. Хората щяха да повярват повече на лъскава лъжса, отколкото на злощастна поредица инциденти. Предпочитаха да вярват, че светът е пълен със зло, а не с лош късмет, egoизъм и глупост. Освен това слуховете бяха полезни. Вече се страхуваха от нея още повече, а това беше добре.

В Осприя я изобличаваха. Във Визерин горяха нейни рисунки. В Афоя и Никанте предлагаха цяло състояние на онзи, който успее да я убие. Навсякъде около лазурното море биеха камбани за нейния срам. Но в Етрисани празнуваха. В Талинс се редяха по улиците, за да викат нейното име и да я замерят с цветя. В Чезале дори издигнаха статуя в нейна чест. Кичозно нещо със златно покритие, което скоро се обели. Двамата с Бена, нямащи нищо общо с действителността, яхнали могъщи коне и намръщени дръзко към благородното бъдеще.

Това беше разликата между герой и злодей, войник и убиец, победа и престъпление.

ЗАВРЪЩАНЕ ПО РОДНИТЕ МЕСТА

Монца се чувстваше адски скапано.

Краката я боляха, задникът ѝ се бе протрил от яздене, раменете и вратът ѝ бяха схванати и постоянно кривеше глава като сова, в напразен опит да се отпусне. Ако някой източник на агония се отдръпнеше за момент, друг мигновено попълваше празнината. Стърчащото ѝ нещастно кутре сякаш беше вързано със струна от болка към лакътя — жегващо я всеки път щом помръднеше ръка. Безмилостното слънце печеше в яркото синьо небе, караше я да се мръщи и засилващо главоболието около монетите в черепа ѝ. Потта се стичаше по главата, капеше по врата, събираще се в белезите от гаротата на Гоба и ги караше да сърбят изключително дразнещо. Кожата ѝ беше влажна и лепка. Пържеше се в бронята като риба в тиган. Рогонт я беше облякъл като идиотска представа за Богинята на войната. Неприятна комбинация от лъскава стомана и бродирана коприна, предлагаща удобство на кована броня и защита на нощница. Уж беше изработена от оръжейника на Рогонт, но на златистия нагръдник имаше доста повече място за цици, отколкото бе нужно. Според Закъсняващия херцог хората искаха да видят точно това.

И наистина много хора се бяха събрали да гледат.

Тълпите изпълваха тесните улици на Талинс. Натискаха се по прозорци и покриви, за да я зърнат. Трупаха се по площади и градинки, хвърляха цветя, вееха флагове и кипяха от надежда. Викаха, крещяха, свиркаха, пляскаха и се надпреварваха кой да проглуши кънтящия ѝ череп. По кръстовищата се бяха събрали оркестри, които подхващаха военни маршове, щом се приближеше, след което музиката продължаваше да я следва и мелодията се смесваше с марша на следващите музиканти в едно безумно патриотично изпълнение.

Беше като при триумфа ѝ след победата при Суит Пайнс, само че сега беше по-възрастна и в още по-лошо настроение. Брат ѝ гниеше в земята и не се радваше на славата. А зад гърба ѝ не беше старият приятел Орсо, а старият враг Рогонт. Може би накрая историята се

свеждаше до това. Човек можеше да се надява само да смени едно гадно копеле с друго.

Минаха по Моста на сълзите, по Моста на монетите и Моста на чайките, с надвисналите птичи статуи, които гледаха мрачно процесията. Река Етрис се влачеше бавно под тях. След всеки ъгъл избухваше вълна аплодисменти. И ѝ прилошаваше. Сърцето ѝ думкаше. Очакваше всеки момент да я убият. Стрелите и острите думи изглеждаха много по-вероятни от цветята и милите думи, а и щяха да са по-заслужени. Агенти на херцог Орсо или на Съюза, или стотици други с лична вражда към нея. Ако тя беше в тълпата и видеше някаква жена да минава, облечена по този начин, щеше да я убие, ей така, за общото благо. Но явно Рогонт беше разпръснал слуховете си добре. Жителите на Талинс я обичаха. Или харесваха идеята за нея. Или поне изглеждаха така.

Викаха името ѝ и името на брат ѝ и изреждаха имената на победите. Афиери. Каприл. Муселия. Суит Пайнс. Хай Бенк. Бродовете на Сулва също. Монца се чудеше дали знаят на какво се радват. Места, на които бе оставила поле от трупове. Главата на Кантейн, побита над портите на Борлета. Ножът ѝ в окото на Хермон. Гоба, насечен на парчета и оглезган от плъховете в подземията под краката им. Мотис и писарите му, с отровени книги, отровени пръсти, отровени езици. Арио и изкланите му гости в „Кардоти“. Ганмарк и избитите му стражи, Верния, висящ на колелото, Фоскар, с череп, разбит в пода. Цели каруци трупове. За някои съжаляваше, за други не. Но за никой не си струваше да се празнува. Намръщи се към щастливите лица по прозорците. Може би по това се различаваше от тези хора. Може би те просто харесваха трупове, стига да не са техните.

Погледна през рамо към така наречените си съюзници, но това изобщо не я успокои. Великият херцог Рогонт, бъдещият крал, се усмихваше на тълпата, заобиколен от бдителни стражи. Човек, чиято любов щеше да трае само докато имаше полза от нея. Тръпката, с проблясващо метално око. Човек, който под нейно влияние се бе превърнал от симпатичен оптимист в обезобразен убиец. Коска ѝ намигна. Най-ненадеждният съюзник и най-непредсказуемият враг на света. А още не беше ясно кое от двете е. Дружелюбния... Кой знаеше какво се крие зад тези вечно празни очи?

Отзад яздеха оцелелите лидери на Лигата на Осемте. Или Деветте. Лироцио от Пуранти с изящните си мустаци, който срочно се бе прехвърлил обратно при Рогонт, след кратка забежка с Орсо. Графиня Котарда с вечно бдителния си чичо зад нея. Патин, Първи гражданин на Никанте, с императорско държане и селски дрехи, който бе пропуснал битката при бродовете, но беше повече от доволен да сподели победата. Имаше дори представители на градове, които бе плячкосала по заповед на Орсо. Граждани на Муселия и Етрея. Тук бе и палавата млада племенница на Кантейн, която внезапно се бе оказала херцогиня на Борлета и видимо се наслаждаваше на това.

Хора, които смяташе за врагове от толкова време, че ѝ беше трудно да промени възприятията си. Като гледаше лицата им, явно усещането беше двустренно. Тя беше паякът в шкафа, който трябваше да изтърпят, за да се отърват от мухите. Но щом това станеше, кой иска паяци в салатата си?

Яздеха по безкрайната крайбрежна улица, чайките се въртяха и кряскаха над тях. Носът ѝ беше изпълнен с гнилата солена миризма на Талинс. Покрай корабостроителницата. Корпусите на два недовършени бойни кораба стояха на подпори като скелетите на изхвърлени на брега китове. Покрай работилниците за въжета, платна, дъскорезниците, ковачниците за вериги и месингов обков. Покрай смърдящия рибен пазар с празни сергии. За първи път без хора, откакто победата ѝ при Суит Пайнс беше изкарала цялото население по улиците.

Стените бяха окичени с плакати, както обикновено след изобретяването на печатарската преса. Стари победи, предупреждения, инициативи, патриотични глупости, слой върху слой. Последните показваха женско лице, строго, открито, със студена красота. Монца осъзна със спазъм в корема, че се предполага да е нейното. Отдолу пишеше: Сила, Кураж, Слава. Орсо беше казал, че за да превърнеш една лъжа в истина, просто трябва да я повтаряш достатъчно високо и често. И ето дръзкото ѝ лице се повтаряше непрекъснато по разпокъсаните плакати на побелелите от сол стени. Имаше и други плакати, как вдига меч под надписа: Не се Предавай, Не Отстъпвай, Не Прощавай. Над тях, на тухлите, с червена боя и високи букви беше изписана една проста дума:

Отмъщение.

На безкрайните кейове имаше рибарски лодки, съдове за забавление, търговски кораби от всяка нация под слънцето. Клатеха се на вълните, такелажът им беше окичен с моряци, които искаха да видят как Змията на Талинс завзема града.

Точно както се бе страхувал Орсо.

Коска се чувстваше почти идеално.

Беше топло, но от проблясващото море подухваше хладен ветрец, а една от все по-нарастващата му колекция шапки му пазеше сянка на очите. Положението беше опасно, защото в тълпата сигурно имаше не един убиец, но за първи път наоколо имаше по-мразени мишени. Питие, питие, питие. Разбира се, гласът в главата му не мълкваше никога. Но вече беше намусено мърморене, а не отчаян вопъл, и виковете на тълпата определено го заглушаваха.

Въщност много приличаше на Осприя след знаменитата му победа в Битката за Островите, като се махне миризмата на водорасли. Тогава стоеше изправен на стремената начело на колоната и приветстваше аплодисментите. Викаше, „Моля ви, не!“, но въщност имаше предвид „Още, още!“. Великата херцогиня Сефелин, лелята на Рогонт, се къпеше в отразената му слава броени дни преди да опита да го отрови. Месеци преди нещата да се обърнат срещу нея и самата тя да бъде отровена. Ето това беше политиката в Стирия. Чак се зачуди за момент защо се замесва в нея.

— Обстановката се променя, хората остаряват, лицата се сменят, но аплодисментите си остават същите, жизнени, заразителни и толкова краткотрайни.

— Аха — изръмжа Тръпката. Явно това беше основна част от разговора на северняка напоследък, но устройващо Коска напълно. Въпреки всичките си усилия да се промени винаги предпочиташе да говори, а не да слуша.

— Винаги съм мразел Орсо, разбира се, но не изпитвам радост от свалянето му. — В дъното на улицата се виждаше висока статуя на страховития херцог на Талинс. Орсо беше известен покровител на скулптори, стига да използваха него за модел. Около нея беше издигнато скеле и хората удряха жизнерадостно лицето с чукове. — Вчерашните герои отшумяват толкова бързо. Както отшумях и аз.

— Но явно се завърна.

— Точно за това говоря! Всички се носим по течението. Чуй как превъзнасят Рогонт и съюзниците му, доскоро смятани за най-долните отрепки на света. — Посочи към плакатите на стената, които показваха как херцог Орсо завира главата си в тоалетна. — Смъкни само най-горния и ще видиш други, които обиждат половината от тази процесия по най-груб начин. Спомням си един, на който Рогонт сереше в чиния, а херцог Салиер ръчкаше с вилица. И друг, на който херцог Лироцио яхаше коня си. И като казвам „яхаше“...

— Ха — подсмихна се Тръпката.

— Конят не беше впечатлен. Ако поровиш достатъчно, трябва да призная със срам, че ще има и такива, които ме изкарват най-черния разбойник в Кръга на света, а сега... — Коска изпрати въздушна целувка към група жени на някакъв балкон. Те се усмихнаха и го посочиха, сякаш наистина беше герой.

Севернякът сви рамене.

— Тук хората не тежат. Вятърът ги духа, накъдето си поиска.

— Аз съм пътувал доста — ако бягането от един военен конфликт към друг се броеше — и от опит мога да ти кажа, че хората са еднакви навсякъде. — Коска отвори манерката си. — Хората може да имат дълбоко благородни и принципни вярвания за света, но откриват, че са много неудобни, когато се наложи да ги приложат спрямо себе си. Малко хора оставят морала да застане на пътя на изгодата. Дори на удобството. Човек, който наистина вярва в нещо, отвъд границата, която би му струвало, е рядко и опасно нещо.

— Само малцина избират тежкия път само защото е правилният.

Коска отпи, намръщи се и прокара език по зъбите си.

— Само малцина дори успяват да различат правилния път от грешния. Аз със сигурност не можах. — Той се изправи на стремената, размаха шапката си и се развика като момче. Тълпата изрева одобрително. Сякаш беше човек, който си заслужава аплодисментите. А не Никомо Коска.

Шенкти си тананикаше толкова тихо, че никой не можеше да чуе, сякаш melodията беше само в ума му.

— Ето я!

Напрегнатата тишина избухна в бурни аплодисменти. Хората подскачаха, махаха с ръце и викаха с истеричен ентузиазъм. Смееха се и плачеха, празнуваха, сякаш животът им щеше да се промени значително от това, че на Муркато й даваха откраднат трон.

Шенкт често беше виждал подобни неща в политиката. Както и да се е издигнал един нов лидер, има един кратък момент, през който той просто не може да направи нещо грешно. Златен период, през който хората са заслепени от собствените си мечти за нещо по-добро. Разбира се, нищо не трае вечно. С времето, при това със застрашителна скорост, образът на лидера се променя в крак с техните разочарования, провали и тегоби. Скоро управникът не върши нищо както трябва. Хората почват да искат нов, за да могат да се преродят. Отново.

Но засега се радваха на Муркато, толкова силно, че дори Шенкт, който бе виждал тази история много пъти, почти си позволи мъничко надежда. Може би това бе началото на велика епоха и след време той щеше да е горд, че е участвал. Та дори участието му да беше доста мрачно. Някои хора могат да поемат само по мрачни пътища.

— Орисии. — Шило беше извила презрително устни. — Виж я на какво прилича! На шибан позлатен свещник. Хубава премяна, за да скрие гнилото.

— Според мен изглежда добре. — Шенкт беше доволен да я види жива, на черен кон начело на процесията. Херцог Орсо може и да беше свършен. Хората му приветстваха нов лидер, а дворецът Фонтецармо беше под обсада. Това нямаше никакво значение. Шенкт щеше да изкара работата си до самия край, колкото и да е горчив. Някои истории свършват само с горчив край.

Муркато мина покрай тях, сериозна и строга, гледаше право напред. Шенкт понечи да разбута тълпата, да се усмихне и да протегне ръка. Но имаше твърде много зяпачи, твърде много стражи. Скоро щеше да дойде момент, в който да я поздрави, лице в лице.

Засега продължи да си тананика, докато конят й отминаваше.

Толкова много хора. Твърде много, за да ги преброи. Ако опиташе, започваше да се чувства странно. Внезапно мярна лицето на Витари в тълпата. До нея стоеше слаб мъж с къса светла коса и

застинала усмивка. Дружелюбния се изправи на стремената, но никакво знаме му препречи погледа и моментът отмина. Хиляди други лица в заслепяваща плетеница. Реши да гледа процесията вместо тях.

Ако бяха в Убежището, а Муркато и Тръпката бяха затворници, щеше несъмнено да знае, по погледа на северняка, че иска да я убие. Но уви, това не беше Убежището и Дружелюбния не разбираше тукашните правила. Особено по отношение на жените, защото принципно му бяха чужди. Може би Тръпката я обичаше и този гневно гладен поглед го изразяваше. Дружелюбния знаеше, че те се шибаха във Визерин. Беше ги чул многократно. Но май напоследък тя се шибаше с Великия херцог на Осприя и Дружелюбния не разбираше как се вписва това в останалото. Ето това беше проблемът.

Дружелюбния така и не бе разбрал шибането, камо ли любовта. Когато се прибраха в Талинс, Саджаам го водеше понякога на курви и казваше, че това било награда. Беше грубо да я откаже, колкото и да не я желаеше. На първо място му беше трудно да задържи оная си работа твърда. Най-голяма наслада от тази тегава работа му носеше броенето на тласъците, докато приключи.

Опита да успокои опънатите си нерви, като брои ударите на копитата на коня. Най-добре беше да избягва притеснителните обърквания, да запази тревогите за себе си и да види как ще се развият нещата. В крайна сметка на него не му пушкаше, дори Тръпката да я убиеше. Сигурно много хора искаха да я убият. Така се получава, като станеш твърде забележителен.

Тръпката не беше чудовище. Просто му беше писнало.

Писнало му беше да го правят на глупак. Писнало му беше добрите намерения да го таковат отзад. Писнало му беше да се притеснява за съвестта си. Писнало му беше да се притеснява от чуждите тревоги. И най-вече му беше писнало да го сърби лицето. Намръщи се и зачопли белезите с нокти. Монца беше права. Милостта и страхливостта бяха едно и също. Никой не раздаваше награди за добро поведение. Нито в Севера, нито тук, нито никъде. Животът беше гадно копеле и даваше само на тези, които сами си вземаха. Животът беше на страната на най-безскрупулните, най-кръвожадните, най-коварните и аплодисментите на тези глупаци го доказваха. Гледаше как

Монца язди черния си кон в челото, а вятерът развява черната ѝ коса. Тя беше права за всичко, повече или по-малко.

И той щеше да я убие, кажи-речи, само защото сешибаше с друг.

Мислеше как я намушква, посича и наранява по десет различни начина. Мислеше си за белезите на ребрата ѝ и как би плъзнал ножа си между тях. Белезите на врата ѝ и как пръстите му щяха да полегнат на точното място, за да я удушат. Предполагаше, че ще му е добре да е до нея за последно. Странно, че бе спасил живота ѝ толкова пъти, рискувайки своя, а сега мислеше само какъв е най-добрият начин да я убие. Кървавия Девет беше прав. Между любовта и омразата имаше разстояние колкото острието на един нож.

Тръпката знаеше сто начина, по които да убие жена. Проблемът беше къде и кога. Тя беше постоянно нащрек и очакваше покушение. Може би не от него, но все отнякъде. Несъмнено имаше и други хора, които я дебнеха. Рогонт го знаеше и беше внимателен с нея като скъперник със съкровището си. Искаше тя да привлече населението на негова страна и постоянно я охраняваше. Тръпката трябваше да изчака и да подбере момента. Трябваше да е търпелив. Карлот беше права. Нищо хубаво не става бързо.

— Стой близо до нея.

— А? — Самият Велик херцог Рогонт се беше приближил от сляпата му страна. Тръпката едва се сдържа да не стовари юмрук в усмихнатото красиво лице.

— Орсо още има приятели наоколо. — Очите на Рогонт оглеждаха нервно тълпата. — Агенти. Убийци. Навсякъде дебне опасност.

— Опасност? Всички изглеждат толкова щастливи.

— Шегуваш ли се?

— Не знам как се прави. — Лицето на Тръпката беше спокойно, отпуснато. Рогонт не можеше да разбере дали му се подиграва.

— Стой близо до нея! Нали уж си телохранител!

— Знам какво съм. — Тръпката докара най-широката си усмивка.

— Не се беспокой за това. — Смушка коня си напред. По-близо до Монца, както му бяха наредили. Достатъчно близо, за да види как мускулите на стиснатата ѝ челюст потръпват. Достатъчно близо, за да извади брадвата и да ѝ разцепи черепа.

— Знам какво съм — прошепна той. Не беше чудовище. Просто му беше писнало.

Процесията най-сетне стигна центъра на града, на площада пред древната сграда на Сената. Покривът й беше паднал преди векове, а мраморните стъпала бяха напукани и по тях растяха бурени. По изтритите от времето фигури на забравени богове на фронтона бяха накацали крякащи чайки. Десетте големи колони, които го поддържаха, не изглеждаха в добро състояние, оклепани с курешки и останки от стари плакати. Но могъщата реликва все още се извисяваше над околните сгради, знак за изгубеното величие на Новата империя. От стъпалата започваше каменна платформа, която се простираше сред човешкото море на площада. В единия ъгъл беше древната статуя на Скарпиус, висока четири човешки ръста, как дава надежда на света. Протегнатата ръка се бе отчупила в китката преди няколкостотин години и в пристъп на невероятна прозорливост никой не се бе опитал да я оправи. Край статуята, стъпалата и колоните стояха мрачни стражи. Носеха куртки с кръста на Талинс, но Монца знаеше, че са хора на Рогонт. Уж цяла Стирия беше едно семейство, но войници в синьото на Осприя нямаше да се приемат добре тук.

Скочи от коня и тръгна през тесния проход в тълпата. Хората се бутаха в стражите и молеха за благословията ѝ. Сякаш докосването ѝ беше нещо добро. Досега не беше помогнало на никого. Тя продължи, гледаше все така право напред. Челюстта я болеше от стискане. Очакваше всеки миг остието, стрелата или иглата, която щеше да донесе края. С радост щеше да убие някого за сладкото забвение от лула, но напоследък се опитваше да намали и убиването, и пущенето.

Стигна до стъпалата. Скарпиус се извисяваше и я гледаше със зацепаните си очи, сякаш казваше: „Тази кучка ли е най-доброто, което измислихте?“. Зачуди се дали чудовищният фронтон няма да избере този миг да рухне и да погребе лидерите на Стирия под тонове камъни. Всъщност една част от нея се молеше това да се случи и да донесе бърз край на цялата тази мизерия.

Трима изтъкнати граждани, тоест най-хитрите и алчните, стояха нервно в центъра на платформата, потяха се в скъпите си дрехи и я гледаха гладно, като гъски паница с трохи. Поклониха се, щом тя и

Рогонт ги приближиха, със синхрон, който намекваше, че са репетирали. Това успя да я раздразни още повече.

— Изправете се — изръмжа Монца.

Рогонт протегна ръка.

— Къде е диадемата? — И щракна с пръсти. — Диадемата, диадемата!

Най-предният от гражданите изглеждаше като карикатура на мъдростта. Крив нос, снежнобяла брада и хриплив глас. Зелената му филцова шапка приличаше на обърнато нощно гърне.

— Мадам, аз съм Рюбин, избран да говори от името на гражданите.

— Аз съм Скавиер. — Едра жена с огромно деколте.

— А аз Груло. — Висок строен мъж, плешив като задник, който почти избува Скавиер.

— Двамата ни най-старши търговци — обясни Рюбин.

Рогонт не беше впечатлен.

— И?

— С ваше позволение, ваше превъзходителство, се надяваме да обсъдим някои подробности от уговорката ни...

— Да? Казвай!

— По отношение на титлата. Надявахме се да не навлизаме в благородничеството. Велика херцогиня напомня твърде много на тиранията на Орсо.

— Надявахме се — Груло размаха вулгарно изглеждащ пръстен — на нещо, което да отразява властта на обикновените хора.

Рогонт се намръщи, сякаш изразът „обикновени хора“ имаше вкус на пикня.

— Власт?

— Президент, да речем? — предложи Скавиер. — Първа гражданска?

— Все пак — добави Рюбин — старият Велик херцог е все още жив... технически.

Рогонт скръцна със зъби.

— Заклещен е на двайсет мили оттук във Фонтецармо като плъх в дупка! Въпрос на време е да застане пред правосъдието.

— Но вие разбирате, че правните въпроси може да са трудни...

— Правни въпроси? — Рогонт зашепна гневно. — Скоро ще стана крал на Стирия и смятам Великата херцогиня на Талинс да е сред тези, които ме коронясват! Ще бъда крал, разбирате ли? Правните въпроси са грижа на останалите!

— Но, ваше превъзходителство, това може да не е прилично...

За човек с репутацията на търпелив, през последните седмици Рогонт беше станал доста рязък.

— Колко прилично ще е, ако, да речем, ви обеся? Тук. Сега. Заедно с всеки колебаещ се тъпанар в града. Ще може да спорите за право, докато висите.

Заплахата увисна между тях за дълъг, неудобен момент. Монца се наведе към Рогонт, осъзнаваше, че хиляди очи са вперени в тях.

— Смятам, че обесванията ще оставят погрешно впечатление. Дайте да приключим с това и после може да си починем и да поговорим на спокойствие.

Груло внимателно прочисти гърлото си.

— Разбира се.

— Стига глупости! — озъби се Рогонт. — Дайте ми тая проклета диадема!

Скавиер извади тънък златен обръч. Монца бавно се обърна към тълпата.

— Жители на Стирия! — викна Рогонт зад нея. — Представям ви Великата херцогиня на Талинс — Монцаро!

Монца усети леката тежест на златната диадема на главата си.

И просто така беше издигната във висините на властта.

Всички коленичиха. На площада настана тишина и Монца можеше да чуе птиците на фронтона. Дориолови цопването на няколко курешки вдясно.

— Какво чакат? — прошепна тя на Рогонт, като се стараеше да не мърда устни.

— Реч.

— От мен ли?

— От кой друг?

Заля я трескав ужас. Като гледаше, тълпата я превъзхождаше с пет хиляди към едно. Но знаеше, че ако първото ѝ действие като държавен глава е да избяга от подиума, ще направи лошо впечатление. Затова тръгна бавно напред. Най-тежката стъпка, която бе правила.

Мъчеше се да събере мислите си и да изрови някакви думи за краткия миг, с който разполагаше. Подмина голямата сянка на Скарпиус и се озова сред море от извърнати нагоре лица, пълни с надежда. Накъсаното им мърморене премина в нервен шепот и накрая в неестествена тишина. Отвори уста, без да има представа какво точно ще излезе.

— Никога не съм... — Гласът ѝ беше доста писклив. Изкашля се, за да прочисти гърло, и се изплю през рамо, макар да знаеше, че не е подходящо да го прави. — Никога не съм си падала по речите! — Това поне беше очевидно. — По-добре да свършиш нещо, отколкото само да говориш за него! Родена съм във ферма. Първо ще се разправим с Орсо! Ще се отървем от този мръсник. След това... битките свършват. — Сред коленичилата тълпа се разнесе странно мърморене. Нямаше усмивки, но имаше просълзени очи и кимащи глави. Монца се изненада от болезнения копнеж в гърдите си. Не беше предполагала, че някога ще иска битките да престанат. Не разбираше от нищо друго.

— Мир. — Мърморенето се разнесе отново. — Ще си имаме крал. Цяла Стирия ще тръгне в една посока. Край на Кървавите години. — Помисли си за вятъра сред житата. — Ще се опитаме да отглеждаме реколта. Не мога да ви обещая по-добър свят, защото той си е такъв. — Премести тежестта си от единия крак на другия. — Мога да ви обещая, че ще направя всичко по силите си. Нека си поставим за цел да изкараме достатъчно за всички и да видим какво ще стане. — Улови погледа на един старец, който я гледаше с наслъзени очи. Беше притиснал шапката си към гърдите си и устните му трепереха.

— Това е всичко! — отсече тя.

Всеки нормален човек щеше да е леко облечен в толкова горещ ден, но Муркато с присъщата си опърничавост беше с пълна, при това изключително натруфена броня. Затова единствената възможност за Морвийр беше да се прицели в откритото ѝ лице. Малка цел, но пък представляваше по-задоволително предизвикателство за стрелец с неговите изключителни качества.

За негов ужас в последния момент тя мръдна — погледна надолу — и стреличката пропусна лицето ѝ на косъм ѝ се заби в една от колоните на древната сграда на Сената.

— Проклятие! — изсъска той. Пръстите му намериха нова стреличка, махнаха предпазителя и я поставиха нежно в отвора. За съжаление злата съдба, която го преследваше от детство, се намеси отново, защото в този миг Муркато завърши некомпетентната си риторика с небрежното: „Това е всичко!“. Тълпата избухна в аплодисменти и лакътят му бе избутан от някакъв ръкопляскащ селянин, застанал до прага, зад който се бе скрил.

Смъртоносната стреличка пропусна целта и изчезна някъде в тълпата около платформата. Мъжът, чиито невъздържани жестикулации бяха причина за пропуска, се обърна и на широкото му мазно лице започна да се изписва подозрение. Приличаше на работник. Ръце като дънери и едваоловим интелект в свинските очички.

— Ей, ти какво...

Проклетият пролетариат беше провалил totally опита на Морвийр.

— Искрено съжалявам, но може ли да те помоля да подържиш това?

— А? — Мъжът погледна към тръбичката, която се озова в мазолестите му длани. — Ау! — Морвийр убоде китката му с игла. — Какво правиш бе?

— Изключително съм благодарен. — Морвийр прибра тръбичката и иглата в безбройните си скрити джобове. На повечето хора е нужно доста време, за да се ядосат истински. Първо следва предсказуем ритуал на размяна на обиди, заплахи, позиране, бутане и тем подобни. Мигновеното действие не им е познато. Затова ръчкацият с лакът тепърва започваше да се ядосва.

— Ти... — Мъжът сграбчи Морвийр за реверите. — Ти... — Очите му се подбелиха. Заклати се, примигна и изплези език. Морвийр го подхвани под мишиците, защото коленете му се подгънаха, и го спусна на земята с неприятно сецване на гърба.

— Какво му стана? — изръмжа някой. Морвийр вдигна очи и видя петима-шестима подобно изглеждащи индивиди, които му се мръщеха.

— Прекалил е с бирата! — Отровителят успя да добави фалшиво засмиване. — Напълно е неадекватен.

— Неа-кво? — попита един.

— Напил се е! — отвърна Морвийр. — От радост, че прочутата Змия на Талинс вече е господарка на съдбите ни! Както се радваме и ние, нали?

— Аха — отвърна мъжът объркано, но донякъде спокойно. — Разбира се. Муркато! — завърши той нелепо под одобрителните възгласи на маймуноподобните си приятели.

— Родена сред нас! — извика друг и размаха юмрук.

— О, абсолютно. Муркато! Свобода! Надежда! Край на пределната глупост! Хайде, приятел! — Морвийр изпъшка и повлече едрия мъж, вече едър труп, към сенките на прага. Намръщи се от болката в гърба. След това видя, че никой не му обръща внимание, и изчезна в тълпата. Кипеше от възмущение. Беше наистина непоносимо, че тези идиоти се радваха за жена, която бе родена в пущинака, на ръба на талинската територия, където границата непрекъснато се mestеше. Безскрупулна, коварна, лъжлива, подългаваща помощнички масова убийца, шумно шибаща се крадлива селянка без следа от съвест, чиито квалификации за командане са свеждаха до груби обноски, няколко победи срещу некомпетентни противници, споменатата склонност към прибързани действия, падане в пропаст и по случайност невероятно привлекателно лице.

Трябваше да признае — за кой ли път, — че животът е неимоверно по-лесен за красивите.

КОЖАТА НА ЛЪВА

Много неща се бяха променили, откакто Монца яздеше за последно към Фонтецармо и се смееше с брат си. Не можеше да повярва, че е минала само година. Най-мрачната, луда и кървава година в живот, пълен с такива години. Година, през която се бе превърнала от труп в херцогиня, а до края ѝ имаше предостатъчно време, за да се случи обратното.

Този път беше залез, а не зазоряване. Слънцето се спускаше зад тях, докато яздаха по виещия се път. На всяко по-равно място имаше опънати палатки. Войниците се бяха скуччили около трепкащите лагерни огньове. Ядяха, пиеха, оправяха ботуши и доспехи. Гледаха минаващата Монца с безразличие.

Преди година нямаше почетна стража. Сега дузина лично подбрани мъже на Рогонт я следваха като кутрета където и да отидеше. Цяло чудо беше, че не се бутаха и в тоалетната с нея. Бъдещият крал не искаше да я бутнат отново в пропастта. Не и преди да го короняса, във всеки случай. Преди дванайсет месеца тя помагаше на Орсо за короната, а Рогонт ѝ беше смъртен враг. За жена, която държи на думата си, беше сменила доста позиции за четири сезона.

Преди разполагаше с Бена. Сега беше Тръпката. Което значеше, че не говореха въобще, камо ли да се смеят. Погледна го. Лицето му беше просто тъмно очертание, изкуственото око проблясваše с отиващата си слънчева светлина. Знаеше, че той не вижда нищо с него, но имаше чувството, че е постоянно втренчено в нея. Въпреки че почти не говореха, постоянно чуваше: „Трябваше да си ти“.

На билото горяха огньове. Светли точки на склоновете, жълто сияние зад черните стени и кули, кълба пушек, издигащи се към вечерното небе. Пътят зави още веднъж и свърши пред барикада от три преобърнати каруци. Виктус седеше на походен стол и топлеше ръце на огъня. Колекцията откраднати верижки проблясваše около врата му. Той се усмихна и възклика:

— Великата херцогиня на Талинс в нашия лагер! Ваше превъзходителство, посриввате ни! Ако имахме повече време да се

подготвим за височайшата ви визита, щяхме да направим нещо за тази мизерия. — Разпери ръце и посочи околните камъннаци, кал и преобърнатите каруци.

— Виктус. Въпълъщението на наемническия дух. — Тя се съмкна от седлото, като се помъчи да скрие болката. — Лаком като патица, смел като гъльб, лоялен като кукувица.

— Винаги съм взимал пример от благородните птици. Боя се, че ще трябва да оставите конете, защото оттук почват окопите. Херцог Орсо не е гостоприемен домакин. Обстреляв посетителите си с катапулти. — Изправи се и протегна ръка, отрупана с пръстени. — Да накарам ли няколко момчета да те носят?

— Не, благодаря. Ще ходя.

Той я погледна подигравателно и похотливо.

— Не се съмнявам, че ще си чудесна гледка. Все пак мислех, че може да се облечеш в коприна, предвид новото си положение.

— Дрехите не правят человека, Виктус. — Изгледа на свой ред подигравателно бижутата му. — Лайното си е лайно, с колкото и злато да го окичиш.

— Ех, колко ни липсваше, Муркато. Последвай ме.

— Чакайте тук — нареди тя на стражите на Рогонт. Като се влачеха след нея постоянно, я караха да изглежда слаба. Сякаш имаше нужда от тях.

Сержантът се намръщи.

— Негово превъзходителство...

— Майната му на негово превъзходителство. Чакайте тук.

Спусна се по импровизираните стъпала от сандъци, следвана от Тръпката. Окопите не бяха по-различни от тези, които бяха изкопали около Мурис преди години. Дълбоки ровове с дървени подпори и същата миризма на болест, мухъл, влажна земя и скука. Окопи, в които бяха живели шест месеца, като плъхове в канал. В тях краката ѝ бяха започнали да гъбясват, а Бена бе хванал такова разстройство, че загуби четвърт от теглото си и цялото си чувство за хумор. Дори видя няколко познати лица, докато вървяха през окопите и тунелите. Ветерани, които се биеха в Хилядата меча от години. Тя кимаше, както бе свикнала, докато командаваше, и те ѝ отвръщаха.

— Сигурни ли сте, че Орсо е вътре? — обърна се към Виктус.

— О, сигурни сме. Коска говори с него първия ден.

Не ѝ стана приятно да го чуе. Когато Коска започнеше да говори с врага, обикновено се оказваше забогатял и на другата страна.

— Че за какво толкова са си говорили?

— Питай Коска.

— Ще го питам.

— Обградихме мястото. Не се притеснявай. Окопи от трите страни. — Виктус плесна калната стена. — Ако може да се довериш за нещо на наемниците, то е, че ще изкопаят страхотна дупка, за да се скрият. Освен това имаме постове в гората, под скалите. — Гората, в която Монца бе паднала в боклука и бе стенала като мъртвите в ада. — А след тях са най-добрите войници на Стирия. Предостатъчно войници от Осприя, Сипани и Афоя. До един изгарящи от желание да видят бившия ни работодател мъртъв. И плъх не може да се измъкне без позволение. Ако Орсо искаше да бяга, щеше да го направи преди седмици. Но той остана. Познаваш го по-добре от всички, нали? Мислиш ли, че ще побегне сега?

— Не. — Трябваше да го признае. По-скоро щеше да умре, което я устройваше. — А ние как ще влезем?

— Който е проектирал това шибано място, си е разбирал от работата. Теренът около вътрешната крепост е твърде стръмен, за да опитаме нещо.

— Това го знам и аз. Най-добрият шанс е от северната страна на външната стена и оттам навътре.

— И ние така решихме, но има разлика между мисленето и действията, особено когато са замесени високи стени. Все още нямаме късмет. — Виктус се покатери на един сандък и ѝ махна. Между редицата заострени колове, сочещи към склона, се виждаше ъгълът на крепостта. Една от кулите гореше. Високият покрив беше рухнал и стърчащите греди бяха обвити в пламъци. Черен пушек се издигаше към тъмното небе. — Подпалихме кулата — гордо каза той. — С катапулт.

— Прекрасно. Значи вече можем да се прибираме.

— Е, все е нещо, нали? — Поведе ги през дълга землянка, мирища на влага и кисела пот. От двете страни на нарове спяха мъже. — Войните не се печелят от едно величествено действие — защитира Виктус като лош актьор, — а от множество малки шансове. Нали все така разправяше? Кой го е писал? Сталикус?

— Столикус бе, глупак.

— Някакво мъртво копеле. Както и да е, Коска има план, но ще го оставя да ти обясни. Знаеш, че старият обича представленията. — Виктус спря на едно кръстовище, където се събираха четири окопа. Отгоре имаше покрив от опънато платнище, под което гореше факла.

— Капитан-генералът каза, че ще дойде след малко. Възползвайте се от удобствата, докато чакате. — Удобства, които се свеждаха до гола пръст. — Освен ако няма още нещо, ваше превъзходителство?

— Само едно. — Той потръпна изненадано, когато плюнката й го улучи в очите. — Това ти е от Бена, коварен дребен шибаняк.

Виктус обърса лицето си, местеше очи от Монца към Тръпката и обратно.

— Не направих нищо, което не би направила и ти. И което не би направил брат ти, със сигурност. Двамата предадохте Коска, а му дължахте много повече, отколкото аз на вас.

— Точно затова само бършеш лицето си, а не си събираш вътрешностите.

— Замисляла ли си се, че може би си го докара сама? Големите амбиции означават големи рискове. Аз само плувах по течението...

Тръпката внезапно тръгна напред.

— Отплувай тогава, преди да съм ти прерязал гърлото. — Монца осъзна, че е измъкнал голям нож. Същият, който му бе подарила, когато се срещнаха.

— Спокойно, здравеняко. — Виктус вдигна ръце и пръстените му проблеснаха. — Тръгвам, не се притеснявай. — Обърна се демонстративно и закрачи в тъмнината. — Вие двамата трябва да поработите над гнева си. — Вдигна пръст и го размаха през рамо. — Няма причина да се палите за всяко дребно нещо. Това ще завърши само с кръв, повярвайте ми!

На Монца не й беше трудно да му повярва. Всичко, свързано с нея, завършваше с кръв. Осъзна, че е останала сама с Тръпката. Нещо, което избягваше през последните седмици като чумата. Знаеше, че трябва да каже нещо, да направи някаква стъпка към подобряване на нещата. Имаха си проблеми, но севернякът поне беше неин човек, а не на Рогонт. Пред следващите дни можеше да има нужда от някой, който да й спаси живота, а той не беше чудовище, както и да изглеждаше.

— Тръпка. — Той се обърна към нея, все още стиснал ножа. Острието и стоманеното око отразяваха факлата. — Слушай...

— Не, ти слушай. — Той оголи зъби и направи крачка към нея.

— Монца! Дойде! — Коска се появи от единия окоп и разпери ръце. — И любимият ми северняк! — Не обърна внимание на ножа и раздруса лявата му ръка. След това сграбчи Монца и я разцелува по бузите. — Нямах възможност да те поздравя за речта. Родена във ферма. Добър ход. Скромност. И приказки за мир. От теб? Сякаш фермер обяснява как се надява на глад. Дори дърт циник като мен нямаше как да не се трогне.

— Начукай си го, дъртако. — Но бе тайно доволна, че не ѝ се налага да е груба.

Коска вдигна вежди.

— Но ти опита да кажеш правилните неща...

— Някои хора не обичат истината — прошепна гробовно Тръпката и прибра ножа. — Не си ли го научил още?

— Всеки ден от живота е урок. Насам, другари! Елате тук и ще видите чудесната гледка от щурма.

— Нападате ли? Сега?

— Пробвахме през деня. Не се получи. — Сякаш и през нощта не се получаваше по-добре. В съседния окоп имаше ранени. Гrimаси, стонове, кървави превръзки. — Къде е благородният ми работодател негово превъзходителство херцог Рогонт?

— В Талинс. — Монца се изплю на пода. Имаше достатъчно кал за тази цел. — Подгответя се за коронацията.

— Толкова скоро? Предполагам знае, че Орсо е жив и ще остане жив и здрав още известно време? Няма ли поговорка да не продаваш кожата на лъва, преди да си го убил?

— Споменах му го. Много пъти.

— Представям си. Змията на Талинс съветва към предпазливост Закъсняващия херцог. Сладка ирония!

— Няма полза. Хванал е всички дърводелци, шивачи и бижутери да се трудят в Сградата на Сената. Подгответя я за церемонията.

— Сигурен ли е, че скапаното място няма да се срути върху него?

— Да се надяваме — промърмори Тръпката.

— Това щяло да подчертава гордите спомени от имперското минало на Стирия — обясни Монца.

— Или срамното рухване на последното усилие за единство — изсумтя Коска.

— Споменах и това. Много пъти.

— Пренебрегва ли те?

— Взех да свиквам.

— Високомерие! Като страдаш от дълго време, бързо разпознавам симптомите.

— Значи това ще ти хареса. — Монца не можеше да не се подсмихне. — Внася хиляда бели славейчета от далечния Тонд.

— Само хиляда?

— Явно са символ на мира. Ще ги пуснат над тълпата, когато излезе да я поздрави като крал на Стирия. И почитатели от целия Кръг на света, графове, херцози, принцове и дори богът на шибаните гуркули ще аплодират гигантското му самомнение и ще се надпреварват да му близкат задника.

Коска вдигна вежди.

— Да не долавям влошаване на отношенията между Талинс и Осприя?

— Има нещо в короните, което кара хората да се държат като глупаци.

— Сигурно си споменала и това?

— Повтарях му го, докато не прегракнах, но той не пожела да ме послуша.

— Изглежда, ще е интересно събитие. Жалко, че няма да присъствам.

Монца се намръщи.

— Няма ли?

— Аз? Не, не, не. Само ще разваля настроението на всички. Има притеснения за някаква съмнителна сделка за херцогство Визерин, ще повярваш ли?

— Никога.

— Кой знае как започват тези долни слухове? А и някой трябва да прави компания на херцог Орсо.

Тя го погледна кисело.

— Разбрах, че двамата вече сте си поговорили.

— За дребни неща. Време, вино, жени, неизбежното му унищожаване, такива работи. Каза, че ще ми вземе главата. Отвърнах, че разбирам ентузиазма му, защото и аз я намирам за много полезна. Беше твърд, но забавен диалог, макар че честно казано, той беше малко докачлив. — Коска размаха дългия си пръст. — Сигурно обсадата го е изнервила.

— Значи не сте обсъждали да смениш страните?

— Може би това щеше да е следващата ни тема, но бяхме прекъснати от арбалетен обстрел и неуспешен щурм на стените. Сигурно ще я зачекнем, като седнем да пием чай заедно.

Окопът свърши в землянка с дъсчен покрив, почти твърде нисък, за да стоиш прав. На дясната стена имаше стълби, за да може хората да се включат към атаката. Шейсетина въоръжени наемници тъкмо се подготвяха за това. Коска мина приведен покрай тях и потупа неколцина по гърбовете.

— Слава, момчета, слава и прилично заплащане!

Мръщенето им премина в усмивки и те се развиаха одобрително.

— Генералът!

— Капитан-генералът!

— Коска!

— Момчета, момчета! — Той се засмя и стисна няколко ръце. Точно противоположно на нейния стил на командване. Монца трябваше да е студена, твърда и недосегаема, иначе нямаше да има никакво уважение. Една жена не можеше да си позволи лукса да е приятелски настроена към войската. Затова използваше Бена, да се смее вместо нея. Може би затова нямаше много смях, след като Орсо го уби.

— А ето тук е скромният ми дом. — Коска ги въведе в скована от дебели трупи барака, осветена от две потрепващи лампи. На едната страна имаше широк отвор и последните лъчи на залязващото слънце хвърляха отблъсъци пред него. Откъм крепостта имаше тесни прозорчета. Няколко натрупани сандъка в единия ъгъл, генералският стол в другия. Масата беше покрита с разхвърляни карти, недоядени ядки и различно пълни бутилки с всякаакъв цвят. — Как върви боят?

Дружелюбния вдигна поглед от заровете между кръстосаните си крака.

— Върви.

Монца отиде до един от тесните прозорци. Вече беше почти тъмно и почти не виждаше атаката. Може би леко движение около бойниците. И тук-там проблясване на метал. Но можеше да чуе боя — далечни викове и дрънчене на стомана.

Коска седна на стола и вдигна калните си ботуши на масата. Бутилките се разклатиха.

— Четиридесета заедно отново! Като в Къщата за удоволствия „Кардоти“. Като в галерията на Салиер! Щастливи времена, а?

Чу се свистенето на катапулт и горящият снаряд се понесе напред, разби се в предната кула сред огнени езици и хвърчащи въглени. Блясъкът освети стълбите на стените, фигурките, пъпещи по тях, отрази се в стоманата и всичко отново потъна в мрак.

— Сигурен ли си, че времето е добро за шеги? — измърмори Монца.

— Нерадостните времена са най-добри за повдигане на духа. Не палиш свещи по обед, нали?

Тръпката се мръщеше към склона и Фонтецармо.

— Наистина ли мислиш, че ще превземете тези стени?

— Тези? Ти луд ли си? Това е една от най-здравите крепости в Стирия.

— Тогава защо...

— Защото е лошо само да седиш отвън и да не правиш нищо. Те имат сериозни запаси храна, вода, оръжия и най-лошото, лоялност. Могат да изкарат месеци така. Месеци, през които дъщерята на Орсо, кралицата на Съюза, може да изкрънка от колебливия си съпруг помощ. — Монца се чудеше дали това, че кралят е научил, че съпругата му си пада по жени, има значение...

— И как ще помогне за повдигането на духа това, че хората ти падат от стената? — попита Тръпката.

Коска сви рамене.

— Това изтощава защитниците. Не им дава да си починат и отклонява вниманието от другите ходове, които може да предприемем.

— Прекалено много трупове за отвлечение на вниманието.

— Няма как да стане без труповете.

— Как подлъгваш мъжете да се катерят по стълбите?

— По стария метод на Сазине.

— А?

Монца си спомни как Сазине показваше блестящите купчини монети на новобранците и каза:

— Хиляда монети за първия на бойниците, ако стените паднат, и по сто на първите десетима, които го последват.

— Стига да оцелеят, че да си приберат наградата — допълни Коска. — Ако задачата е невъзможна, няма да вземат парите, а ако успеят, е, постигнал си невъзможното само за две хиляди монети. Това осигурява несекващ поток кандидати за стълбите, плюс допълнителната изгода от това, че те отървава от смелчациите в бригадата.

Тръпката го изгледа още по-объркано.

— Че защо ще се отърваваш от смелчациите?

— Смелостта е добродетел на мъртвите. Мъдрият командир никога не ѝ се доверява — измърмори Монца.

— Вертурио! — Коска се плесна по крака. — Обичам автори, които изкарват смъртта смешна! Смелите мъже са полезни, но са крайно непредсказуеми. Тревожат другарите си. Опасни са за зяпачите.

— Да не говорим, че са потенциални съперници за командинането.

— Най-безопасно е да ги очистиш. — Коска демонстрира действието с небрежно махване с два пръста. — Средно страхливите са безкрайно по-добри войници.

Тръпката поклати глава отвратено.

— Вие имате страшношибани методи за война.

— Няма хубави методи за война, приятелю.

— Каза, че им отвличаш вниманието — прекъсна го Монца.

— Да.

— От какво?

Чу се внезапно съскане, пламна огън и Монца посегна към меча си и се извъртя. Ишри се беше опънала на сандъците като мързелива стара котка на слънце. Главата ѝ беше отметната назад, единият ѝ дълъг бинтован крак висеше от ръба и се клатеше лекичко.

— Не може ли просто да влезеш и да кажеш здрави? — озъби се Монца.

— Къде му е веселото?

— Трябва ли да отговаряш на всеки въпрос с друг?

Ишри притисна ръка към бинтованите си гърди и ококори очи.

— Кой? Аз? — Търкаляше нещо между дългите си пръсти. Черно зрънце, което хвърли с нечовешка точност към лампата до Тръпката. То избухна, напука стъклото и хвърли искри. Севернякът залитна, изпсува и започна да тръска въгленчета от рамото си.

— Някои от хората взеха да го наричат гуркулска захар. — Коска млясна с устни. — Звучи по-сладко от гуркулски огън.

— Две дузини бурета — каза Ишри. — Подарък от пророк Калул.

Монца се намръщи.

— За човек, когото изобщо не сме виждали, той май ни харесва доста.

— Нещо по-добро... — Тъмнокожата жена се изсули от сандъците като змия. По тялото ѝ преминаваха вълни, сякаш нямаше кости. — Той мрази враговете ви.

— Няма по-добра основа за съюз от взаимната омраза. — Коска наблюдаваше гърчовете ѝ със смес от недоверие и изумление. — Това е нова епоха, приятели. Едно време трябваше да копаем с месеци галерии по стотици метри, да слагаме тонове дървен материал за подпори, да напълним тунела със слама и масло, да ги запалим, да бягаме сякаш от ада — и в половината случаи стените не падаха. Сега е необходима само достатъчно добра шахта, слагаш захарта, палиш искрата и...

— Бууум — каза Ишри, изправи се на пръсти и се протегна.

— Буффф — добави Коска. — Очевидно вече всички правят обсадите така, а кой съм аз, че да страня от модата... — Изтупа прахоляк от кадифения си жакет. — Сесария е гений в минното дело. Едно време събори камбанарията на Ганчета. Вярно, че беше преди уговореното време и няколко души загинаха при срутването. Разправял ли съм ви...

— А като съборите стената? — попита Монца.

— Нашите хора ще нахлутят през пробива, ще надвият зашеметените защитници и външната стена ще е наша. След това, през градините, ще имаме подходящ терен и достатъчно пространство, за да използваме численото си превъзходство. Превземането на вътрешните стени ще е стандартен въпрос на стълби, кръв и алчност. След това щурмуваме двореца и действаме по обичайната процедура. Аз ще си получа плячката, а ти...

— Отмъщението. — Монца сви очи към назъбените стени на крепостта. Орсо беше някъде там. Само на няколкостотин крачки. Може би заради нощта, огъня, замайващата смес от мрак и опасност, но усети, че част от старото ѝ въодушевление се завръща. Онзи нажежен гняв, който бе усетила, когато изкуцука от колибата на крадеца на кости в дъжда. — Колко време ще отнеме прокопаването на шахтата?

Дружелюбния вдигна поглед от заровете.

— Двайсет и един ден и шест часа. С това темпо.

— Срамота. — Ишри се нацупи. — Толкова обичам фойерверки. Но трябва да се върна в Юга.

— Писна ли ти вече от компанията ни? — попита Монца.

— Брат ми е убит. — В черните ѝ очи нямаше никаква емоция.

— От жена, търсеща отмъщение.

Монца се намръщи. Не беше сигурна дали не ѝ се подиграва.

— Тези кучки винаги намират начин да си го върнат, нали?

— Но винаги на грешните хора. Брат ми е късметлия, той е при Бог. Поне така ми казват. Но останалата част от семейството страда. Сега трябва да работим по-усърдно. — Тя се съмъкна ловко по стълбата и наклони глава почти под прав ъгъл. — Гледай да не те убият. Не искам цялото ми старание да отиде напразно.

— Старанието ти ще е първата ми грижа, докато ми прерязват гърлото.

Отговори ѝ тишина. Ишри беше изчезнала.

— Май взеха да ти свършват смелчаците — обади се Тръпката.

Коска въздъхна.

— По принцип нямаше много. — Наемниците вече се връщаха по каменистия склон, осветени от трепкащите огньове над тях. Монца зърна как последната стълба пада заедно с една-две фигури на върха ѝ.

— Не се тревожете. Сесария продължава да копае. Въпрос на време е Стирия да се обедини. — Извади от вътрешния си джоб метална манерка и разви капачката. — Или докато Орсо не се усети и не ми предложи достатъчно, за да сменя отново страните.

Монца не се засмя. Вероятно не беше и предвидено.

— Може би трябва да се задържиш на едната страна.

— Че кой би го направил? — Коска надигна манерката, отпи и млясна доволно. — Това е война. Няма правилна страна.

ПОДГОТОВКА

Независимо от естеството на великото събитие ключът към успеха винаги лежи в подготовката. От три седмици Талинс се подготвяше за коронацията на Великия херцог Рогонт. Междувременно Морвийр се подготвяше да го убие заедно със съюзниците му. В двете схеми беше вложена толкова много работа, че когато денят на изпълнението им настъпи, Морвийр почти съжаляваше, че успехът на едната ще означава грандиозен провал на другата.

Честно казано, той нямаше никакъв успех в изпълнението и на най-малката част от крайно амбициозната поръчка на херцог Орсо да убие поне шестима глави на държави и един капитан-генерал. Неуспешният му опит да отнеме живота на Муркато в деня на триумфалното ѝ завръщане в Талинс, който бе завършил с две случайни жертви и сецване на гърба, беше първият от няколко провала.

Беше успял да се вмъкне в едно от най-прочутите шивашки ателиета през разхлабен прозорец и да постави трън от америнд в корсажа на изумрудена рокля, предназначена за графиня Котарда от Афоя. Уви, опитът на Морвийр с роклите беше силно ограничен. Ако Дей беше с него, щеше да забележи, че роклята е прекалено широка за хилавата им жертва. Графинята се появи на вечеря в ослепително здраве, а изумрудената ѝ рокля предизвика сензация. По-късно Морвийр с разочарование научи, че изключително дебелата жена на един от видните търговци поръчала зелена рокля при същия шивач, но не могла да присъства на вечерята поради мистериозно заболяване. Състоянието ѝ се влошило и за жалост жената починала за часове.

Пет вечери по-късно, след неприятен следобед, прекаран в купчина въглища — дишаше през тръбичка, — успя да поръси стридите на херцог Лироцио с паешка отрова. Ако Дей беше с него, можеше да предложи да изберат по-обикновена храна, но Морвийр не можа да устои на най-изтънченото ястие. За съжаление херцогът се бе почувствал зле след обилния обяд и на вечеря бе хапнал само малко хляб. Стридите били дадени на кухненската котка, която починала.

Следващата седмица, представяйки се отново за търговеца на вино от Пуранти Ротсак Рийвром, успя да се вмъкне на обсъждане на митата, председателствано от канцлер Соториус от Сипани. По време на обяда завърза разговор за гроздето с един от секретарите на стария политик и със задоволство успя сръчно да тръкне набръканото ухо на Соториус с екстракт от леопардово цвете. Остана с голям ентузиазъм да наблюдава края на срещата, но канцлерът упорито отказваше да умре. Даже показваше всички признания на непоклатимо здраве. Морвийр предположи, че Соториус спазва подобен на неговия сутрешен ритуал и вероятно има имунитет към значителен брой отрови.

Но Кастро Морвийр не беше човек, който се отказва след няколко спънки. Беше изстрадал доста през живота си и не смяташе да променя похвалния си стоицизъм само защото задачата изглежда непосилна. С оглед на приближаващата коронация реши да се съсредоточи върху основните мишени: Великия херцог Рогонт и неговата любовница, омразната му бивша работодателка, а сега Велика херцогиня на Талинс, Монцаро Муркато.

Определено не можеше да каже, че нещо бе спестено, за да може коронацията да живее дълго в паметта на Стирия. Сградите около площада бяха прясно боядисани. Каменната платформа, където Муркато беше изнесла тъпата си реч и където Рогонт възнамеряваше да посрещне аплодисментите на поданиците си като крал на Стирия, беше оградена с нови мраморни плочи и позлатен парапет. По фасадата на Сградата на Сената висяха работници и я украсяваха с гирлянди от бели цветя — превръщаха я във величествен храм на суетата на Великия херцог на Осприя.

Като работеше в потискаща самота, Морвийр се снабди с дрехите, инструментите и документите на един пътуващ дърводелец, пристигнал в града да си търси работа и съответно не липсващ на никого. Вчера се бе вмъкнал в Сградата на Сената с тази гениална маскировка, за да огледа мястото и да състави план. Докато го правеше, беше свършил и малко работа по една балюстра на почти подозрително умение. Определено го биваше в дърводелството, но никога не си позволяваше да забрави, че основната му професия си остават убийствата. Днес се бе върнал, за да изпълни сложната си схема. И да екзекутира Великия херцог Рогонт.

— Добър ден — изръмжа на един страж, докато минаваше през широката порта заедно с останалите работници, връщащи се от обяд. Хрупаше ябълка и гледаше навъсено: изражение, присъщо за хората, отиващи на работа. Предпазливостта винаги на първо място, но когато заблуждаваш някого, са необходими изключително самочувствие и простота, за да се постигнат най-добрите резултати. Практически не получи никакво внимание от страна на този страж, както и от страна на онези в дъното на вестибюла. Дояде ябълката и прибра огризката в кутията с инструментите. За един кратък момент се натъжи, като си представи колко щеше да ѝ хареса на Дей.

Сградата на Сената беше отворена към небето, защото величественият купол беше рухнал преди векове. Три четвърти от огромното кръгло помещение бяха изпълнени с концентрични редове седалки, достатъчни да поберат около две хиляди от най-знатните зрители. Всяко мраморно стъпало беше по-ниско от задното и така формираха нещо като амфитеатър, а по средата имаше пространство, където древните сенатори изнасяли речи. Там беше издигната кръгла платформа от инкрустирано дърво, боядисано с изключителна детайлност, с гирлянди от дъбови листа над натруфен златен стол.

От стените висяха огромни флагове от сүлджукска коприна, дълги по трийсет стъпки, чиято цена Морвийр не смееше да предположи, за всеки от великите градове на Стирия. Лазурносиньото знаме на Осприя с бялата кула бе разположено директно зад централната платформа. Кръстът на Талинс и Раковината на Сипани бяха от двете му страни. Следваха Мостът на Пуранти, червеният флаг на Афоя, Трите пчели на Визерин, Шестте пръстена на Никанте, гигантските знамена на Мурис, Етрисани, Етрея, Борлета, че даже и Каприл. Явно никой нямаше да бъде изключен от гордото ново държавно устройство, независимо от това дали желае да се присъедини.

Навсякъде гъмжеше от трудещи се мъже и жени. Шивачи се грижеха за завесите и множеството бели възглавнички, предвидени за удобство на най-знатните гости. Дърводелците режеха и чукаха по платформата и стълбите. Цветарки покриваха неизползваното пространство с килим от бели цветчета. Свещари разполагаха восьчната продукция с помощта на стълби. Всичко се наблюдаваше от осприански стражи с ослепително изльскани брони и алебарди.

Рогонт беше изbral да бъде коронован тук, в древното сърце на Новата империя. Арогантността му бе неизмерима. А ако имаше качество, което Морвийр не можеше да понася, това бе арогантността. Все пак скромността не костваше нищо. Той прикри дълбокото си отвращение и тръгна нехайно по стъпалата.

В дъното на голямата зала, може би на десетина стъпки от земята, имаше два малки балкона, на които вероятно едно време бяха седели писарите, записващи дебатите долу. Сега бяха заети от два огромни портрета на херцог Рогонт. Единият го показваше като строг и мъжествен, в героична поза с меч и броня. Другият изобразяваше негово превъзходителство със замислено изражение, облечен като съдия, държащ книга и компас. Господар на мира и войната. Морвийр не можа да потисне подхилването си. Един от тези балкони щеше да предостави добра позиция, за да изстреля смъртоносна стреличка по онзи идиот и да сложи край на гигантските му амбиции. До балконите се стигаше по тесни стъпала от малка неизползвана стаичка, в която едно време вероятно бяха държали архивите...

Намръщи се. Бяха сложили на стаичката тежка дъбова врата, обкована със стомана. В момента поне бе отворена. Морвийр не беше подгответен за такава промяна на този късен етап. Първият му инстинкт беше да постави предпазливостта на първо място и да се изнесе, както често правеше в миналото, когато обстоятелствата се променяха. Но човек не може да си осигури място в историята само чрез предпазливост. Залогът, предизвикателството, потенциалните награди бяха твърде високи, за да го спре една нова врата. Историята дишаше във врата му. Тази нощ името му щеше да е дързост.

Мина покрай боядисваната от дузина декоратори платформа и се насочи към вратата. Бутна я на една страна, после на друга, със свити устни и съсредоточено смирещено чело, сякаш проверяваше как функционират пантите, и след кратко и ненатрапчиво озъртане, за да се увери, че не го наблюдават, се вмъкна вътре.

Нямаше прозорци и лампи. Единствената светлина влизаше през вратата и двете извити стълбища. Покрай стените бяха струпани безразборно празни сандъци и бъчви. Тъкмо се замисляше кой балкон да избере, когато чу приближаващи се гласове. Мушна се бързо зад купчина сандъци и изохка, защото в лакътя му се заби треска. Спомни си за кутията с инструменти и в последния миг я придърпа с крак.

След малко вратата се отвори и се чу влачене на крака и пъшкане, сякаш мъжете мъкнеха голям товар.

— В името на Орисиите, ама че е тежко!

— Остави го тук! — Издрънчаване на метал в камъка. — Скапана работа.

— Къде е ключът?

— Тук.

— Остави го в ключалката.

— И каква е целта на ключалка с ключ в нея?

— Да не създава пречки, идиот такъв. Когато изнесем проклетия сандък пред три хиляди человека и негово превъзходителство нареди да го отворим, не искам да те питам къде е ключът и да се окаже, че си го загубил. Разбиращ ли?

— Имаш право.

— Тук ще е на по-безопасно място с дузина стражи пред вратата, отколкото в джоба ти.

— Убеди ме. — Чу се нежно потракване на метал. — Ето. Доволен ли си?

Стъпките се отдалечиха. Чу се тежкото изтропване на затварящата се врата, тракането на ключалките и спускането на резето. След това настъпи тишина. Морвийр беше затворен в стая с дузина стражи отвън. Но това не можеше да предизвика страх у човек с неговото изключително хладнокръвие. В подходящия момент щеше да спусне въженце от балкона и да се измъкне, докато всички са вперили очи в гибелта на Рогонт. Измъкна се иззад сандъците, като внимаваше да не се убоде на друга треска.

В средата на пода имаше широк сандък. Истинско произведение на изкуството, с дърворезба и инкрустирано сребро, което проблясваше в сумрака. Явно съдържаше нещо изключително важно за бъдещата церемония. А и след като късметът му бе осигурил ключ...

Морвийр коленичи, завъртя ключа и внимателно вдигна капака. Човек като него не се впечатляваше лесно, но сега очите му се разшириха, челюстта му увисна, а по челото му изби пот. Жълтеникавият блясък на златото почти затопляше кожата му. Но имаше още нещо в реакцията му, различно от оценяването на красотата, символичното значение и несъмнената стойност на предмета. Нещо човъркаше съзнанието му...

Вдъхновението го удари като светкавица и той настръхна. Идеята беше толкова ослепително блестяща и същевременно толкова пристрастна, че чак го беше страх. Великолепната дързост, чудесната икономичност, перфектно пасващата ирония. Искаше му се Дей да е жив, за да оцени гениалността му.

Натисна скритото лостче в кутията си, махна чекмеджето с дърводелските инструменти и погледна внимателно сгънатите копринена риза и бродиран жакет, с които смяташе да се измъкне. Истинските му инструменти бяха под тях. Сложи внимателно ръкавиците си — дамски, от телешка кожа, защото най-малко пречеха на необходимата ловкост, и посегна за кафявото стъклено бурканче. Хвана го с трепет, защото съдържаше контактна отрова собствено производство, която наричаше Подготовка номер дванайсет. Нямаше да повтори грешката с канцлер Соториус, защото тази отрова беше толкова смъртоносна, че даже самият той не можеше да си изгради дори частичен имунитет.

Отвори капачката внимателно — винаги предпазливостта на първо място, — взе художническата четчица и започна работа.

ПРАВИЛАТА НА ВОЙНАТА

Коска пълзеше по тунела. Коленете и гърбът го боляха, защото бе превит почти на две. Накъсаният му дъх ехтеше в застояния въздух.

През последните седмици и животът, който водеше, беше застоял. По цял ден седеше и движеше само устата си. Закле се наум да започне да се упражнява всяка сутрин, макар да знаеше, че няма да го направи. Все пак по-добре да се закълнеш и да не изпълниш клетвата, отколкото въобще да не мислиш за здравето си. Нали?

Търещият се меч оставяше черти по калните стени при всяка стъпка. Трябваше да го остави това проклето желязо навън. Погледна нервно надолу към следата черен прах, която се виеше в сенките, и вдигна мъждукащата лампа колкото се може по-високо, въпреки че бе направена от дебело стъкло и имаше стоманен обков. Пламъците и гуркулската захар бяха неприятна комбинация, особено в затворено пространство.

Видя трепкаща светлина напред, чу чуждо дишане и тунелът се отвори в помещение, осветено от две лампи. Не беше по-голямо от нормална спалня. Стените бяха от скали и пръст, таванът се крепеше на съмнителна конструкция от греди. Повече от половината издълбана в земята стая беше пълна с големи бурета. На всяко беше изрисувана една и съща гуркулска дума. Кантийският на Коска стигаше само колкото да си поръча пиене, но все пак разпозна символите за огън. Сесария — дългите му сиви плитки висяха почти до земята, черната му кожа лъщеше от пот — се беше навел да премести последното буре до останалите.

— Време е — каза Коска. Гласът му прозвуча глухо в застояния въздух под планината. Надигна се с голямо облекчение, усети замайване от нахлуващата в главата му кръв и залитна.

— Внимавай! — извика Сесария. — Внимавай с лампата, Коска! Една искра и ще хвръкнем в небесата!

— Не се притеснявай. — Коска успя да не падне. — Не съм религиозен, но се съмнявам, че ще пуснат който и да е от нас двамата на небето.

— Тогава ще се продълним в ада.

— Доста по-вероятно.

Сесария намести бурето и попита:

— Другите излязоха ли?

— Вече трябва да са стигнали до окопите.

Едрият мъж обърса ръце в мръсната си риза.

— Значи сме готови, генерале.

— Чудесно. Последните дни направо се влачеха. Цяло престъпление е, че на човек му доскучава, при положение че имаме толкова малко време. Предполагам, че на смъртния си одър ще съжалявам за тези моменти повече, отколкото за най-горчивите си грешки.

— Трябаше да кажеш, че нямаш работа. Можеше да ни помогнеш в копаенето.

— На моите години? Единственото място, където се напъвам, е кенефът. А дори това е по-трудно от едно време. Какво следва?

— Чувал съм, че с годините става по-трудно.

— Така си е. Но имах предвид с мината.

Сесария посочи пътечката от черен прах, проблясваща на светлината на лампата. Свършващо доста преди най-близкото буре.

— Това води до входа на шахтата. — Той потупа торбичката на колана си. — Ще я свържем с буретата, и то така, че да сме сигурни, че ще избухнат. След това отиваме до изхода, палим другия край и...

— Огънят ще пропълзи до буретата и... Колко голяма ще е експлозията?

Сесария поклати глава.

— Не съм виждал повече от четвърт от това количество на едно място. Освен това продължават да го правят все по силно. Това новото... Притеснявам се, че може да е твърде голяма.

— По-добре грандиозен жест, отколкото разочароващ.

— Освен ако не срути цялата планина отгоре ни.

— Възможно ли е?

— Казва ли ти някой?

Коска се замисли за тоновете скала над главите им без ентузиазъм.

— Вече е късно за колебание. Виктус е подbral мъжете си и е готов за атака. Рогонт ще стане крал тази вечер и очаква да ни почете с

величественото си присъствие призори. Иска да сме проникнали в крепостта, за да даде заповед за финална атака. Проклет да съм, ако изкарам цяла сутрин да слушам хленченето на този глупак. Особено като носи корона.

— Мислиш ли, че ще я носи всеки ден?

Коска се почеса умислено по врата.

— Нямам представа. Но не това е важното.

— Вярно. — Сесария се намръщи към буретата. — Някак не ми се струва правилно. Копаеш дупка, палиш с факла някакъв прахоляк, бягаш и...

— Бум — довърши Коска.

— Няма нужда да мислиш. Няма нужда от храброст. Това не е начин за бой, ако ме питаш.

— Единственият правилен начин за бой е този, който убива противника и ти оставя дъх да се засмееш. Ако науката може да опости процеса, толкова по-добре. Останалото са глупости. Давай да почваме.

— Слушам капитан-генерала и се подчинявам. — Сесария откачи торбичката от колана си и започна да изсипва внимателно прах, съединявайки пътечката с буретата. — Не се ли замисляш как би се почувстввал?

— А ти?

— В един миг си вършиш работата, а в другия си разкъсан на парчета. Дори не можеш да погледнеш убиеца си в лицето.

— Не е по-различно от това да заповядваш на други. Дали убиването на някой с прах е по-лошо от това да накараш друг да го наръга с копие? Кога за последно погледна човек в лицето? — Не и когато с готовност бе помогнал да наръгат Коска в гърба при Афиери. Това поне бе сигурно.

Сесария въздъхна и продължи да ръси гуркулската захар.

— Може би си прав. Но понякога ми липсват старите времена. Когато командваше Сазине. Светът сякаш беше по-различен. Някак по-честен.

— И двамата знаем много добре, че нямаше мръсен трик от тази страна на ада, който Сазине да не е склонен да използва — изсумтя Коска. — Старият глупак щеше да взриви целия свят, ако очакваше да падне някоя пара.

— Това си е вярно. Но въпреки това не изглежда честно.

— Не знаех, че си такъв привърженик на честността.

— Е, не е толкова важно, но предпочитам да спечеля почтено, а не нечестно. — Сесария изтръска последния прах точно до бъчвата. — Някак оставя по-добър вкус. Когато се биеш по правила.

— Ха. — Коска го фрасна по тила с лампата и го събори по очи.

— Това е война. Няма правила. — Едрият мъж изстена, помръдна и опита да се надигне. Коска се наведе, вдигна лампата и я стовари върху черепа му. Чу се пукот на стъкло, няколко въгленчета се посипаха по сивите плитки.

Може би бяха твърде близо до праха, но пък Коска винаги бе обичал рискованото залагане.

Освен това обичаше и триумфалните речи, но сега времето беше по-важно. Затова се обърна към прохода и забърза по него. Само стотина приведени крачки и пак задиша трудно. Още десетина и му се стори, че вижда светлината на изхода. Коленичи и задъвка устна. Не беше много сигурен колко бързо ще гори пътечката, след като я запали.

— Добре, че винаги съм обичал рисковете... — Започна да отвинтва внимателно капака на лампата.

Беше заял.

— Мамка му. — Напъна го, но той явно се бе огънал от удара в Сесария. — Мамка му!

Изръмжа и напъна с всичка сила. Капакът изскочи внезапно и Коска изтърва двете части. Опита да ги хване, не успя и лампата падна на пода, подскочи и угасна. Проходът потъна в катранена тъмнина.

— Шибана... простотия! — Единствената му възможност беше да се върне до буретата и да вземе лампата на Сесария. Тръгна, протегнатата му ръка опипваше в мрака. Удари се в някаква греда и си сцепи устната. — Ау!

Видя светлина, разтърси глава и се втренчи в тъмното. Движеше се! Отблъсъците осветяваха скалите и корените по стените и караха пътечката от черен прах по пода да блести. Сесария се беше свестил и излизаше.

Внезапно това, че си бе взел меча, му се стори гениална идея. Извади го нежно. Трябваше да извърти лакът, за да го насочи напред. Закачи тавана и събори малко пръст по оплешивящащото си теме. Светлината се приближаваше.

Сесария се появи зад завоя, с лампа в огромния си юмрук, лицето му беше в кръв. За момент се спогледаха. Коска приклекнал, Сесария превит на две.

— Защо? — изръмжа едрият мъж.
— Защото се заклем да не оставям мъж да ме предаде два пъти.
— Мислех, че всичко е бизнес.
— Хората се променят.
— Ти си убил Андич.
— Най-щастливият миг през последните десет години.
Сесария поклати глава от объркане, гняв и болка.
— Муркато ти отне стола, не ние!
— Това е различно. Жените могат да ме предават, колкото си искат.

— Винаги си си падал по тази откачена кучка.
— Аз съм непоправим романтик. А може би никога не съм те харесвал.

Сесария премести лампата в лявата си ръка и извади тежък нож.
— Трябаше да ме пронижеш одеве.
— Радвам се, че не го направих. Сега ще мога да използвам по-умна реплика.
— Предполагам, че няма да оставиш меча, за да се бием почтено с ножове?

Коска се засмя.

— Ти си падаш по честните неща. Току-що опитах да те убия с удар в гръб и взривяване, забрави ли? Наръгането с меч няма да ме накара да си изгубя съня. — И скочи напред.

Да си едър в такова тясно пространство си беше очевиден недостатък. Сесария изпъльваше почти целия тунел, което означаваше, че почти не може да се пропусне. Успя да отбие тромавото замахване с ножа си, но острието се заби в рамото му. Коска замахна за нов удар и изпищя, защото си удари кокалчетата в стената. Сесария замахна с лампата и той отскочи настрани и падна на коляно. Едрият мъж се засили напред и вдигна ножа. Юмрукът му остьрга тавана и изрони дъжд от пръст, а ножът заседна в една подпорна греда. Старият наемник изпсува на кантийски, намръщи се и опита да го издърпа. Коска се надигна, мушна с всичка сила напред и го прониза в гърдите.

— На ти! — изкрешя Коска. — Тъпанар с тъпанар!

Сесария залитна напред, пръскаше кървава слюнка. Лицето му беше разкривено в отчаяна гримаса. Острието се плъзna в него, докато дръжката не опря в лепкавата му риза. Той сграбчи Коска, събори го по гръб и му изкара въздуха.

Изпъшка през окървавените си зъби:

— Това ли ти е... умната... реплика?

Вдигна лампата и я разби в земята до лицето на Коска. Стъклото се строши, огънят плъзna, чу се пращене и гуркулският прах се подпали. Коска пусна украсената дръжка на меча и отчаяно се загърчи под отпуснатото тяло на Сесария, за да се измъкне. Носът му се изпълни с киселата миризма на гуркулска захар, блъскавите искри бавно плъзнаха по тунела, за щастие само навътре, към буретата — в борбата си двамата бяха прекъснали пътечката.

Успя да се изправи и затича задъхано към изхода, протегнатата му напред ръка току удряше подпорите. Най-после видя петно дневна светлина и се заклатушка към него. Захили се глупаво, зачуден дали точно в този момент скалният проход няма да хвръкне на цяла миля в небето. Изскочи на открито.

— Бягайте! — изкрешя и размаха диво ръце. — Бягайте! — Затича по склона, спъна се, падна, преметна се презглава, удари се в някаква скала, но успя да се надигне и продължи сред облак прах и камъчета. Видя бруствера на най-близкия окоп и се втурна натам, без да спира да крещи. Хвърли се по корем и падна с главата надолу в окопа сред дъжд от пръст.

Виктус го изгледа изумено и се надигна.

— Какво...

— Прикрий се! — изкрешя Коска. Наоколо задрънча метал — мъжете в окопите прилякаха и вдигаха щитовете над главите си. Запушиха уши, стиснаха здраво очи и се пригответиха за експлозия, която можеше да бележи края на света. Коска се долепи до утъпканата пръст, стисна зъби и затисна ушите си с длани.

Тихият момент се проточи.

Коска отвори едно око. Някаква яркосиня пеперуда се спусна безгрижно по склона, направи кръгче над прикритите наемници и кацна на нечие копие. Виктус беше спуснал забралото на шлема си. Сега го вдигна и попита объркано:

— Какво става, по дяволите? Запалихте ли го? Къде е Сесария?

Коска внезапно си представи как пътечката е изгаснала, как момчетата на Виктус ще влязат в мрака с вдигнати лампи и ще се натъкнат на трупа на Сесария. Пронизан от неговия меч с украсената дръжка. Меч, който всички познаваха.

— Ами...

Земята леко потрепери. След миг последва гръмотевичен взрив. Толкова силен, че чак главата го заболя. Светът внезапно стана напълно тих, с изключение на лекото, но постоянно пищене. Земята се разтресе. Вятърът мина през окопите, развя косата му и почти го повлече. Въздухът се изпълни със задушаващ облак прахоляк, който го накара да се закашля. От небето заваляха буци пръст и камъчета и Коска изстена и се присви като човек, попаднал на сред ураган.

Нямаше представа колко продължи всичко това.

Отвори очи, размърда се замаяно и се надигна колебливо. Наоколо се бе спусната призрачна тиха мъгла. Като в земята на мъртвите. Хората и екипировката бяха само фантомни очертания в сумрака. Мъглата започна да се разнася. Той разтърка уши, но пищенето продължаваше. И други започнаха да стават и да се оглеждат, лицата им бяха оцапани с пръст. Недалеч някакъв мъж продължаваше да лежи в окопа. Шлемът му беше сплескан от парче скала, насочено от жестоките Орисии право в главата му. Коска надникна над ръба на окопа, примигна към склона на планината и се опита да види през постепенно слягащия се прахоляк.

— О! — Стената на Фонтецармо изглеждаше незасегната. Кулите и бойниците продължаваха да стърчат към оловното небе. В скалата беше зейнал голям кратер, но кулата над него продължаваше да стои упорито, въпреки че част от основата ѝ стърчеше над празно пространство. Това сякаш беше най-смазващото разочарование в изпълнения с множество такива живот на Коска.

След това, тихо като насьн и неестествено бавно, централната кула се наклони и се срути в зеещия кратер, като повлече и големи части от стената от двете си страни. Всичко се нагъна и стана на чакъл от собствената си тежест. Предизвиканото свлачище от стотици тонове камънък се понесе към окопите.

— Олеле! — възклика Коска.

Мъжете се хвърлиха за втори път по очи, прикриха глави и започнаха да молят Орисиите и всички богове и духове, в които

вярваха или не, за спасение. Коска остана прав, гледаше хипнотизирано как огромно, може би десетинатонно парче зидария се носи към него, подскача по склона и вдига камъни във въздуха. Всичко се случваше без звук, освен може би леко хрущене, като стъпки по чакъл. Най-накрая огромният къс спря само на десетина крачки от Коска, люшна се и замръя неподвижно.

Втори прашен облак беше покрил окопите със задушаващата си прегръдка, но постепенно се разнесе и Коска видя широкия пробив в стените на Фонтецармо, на не повече от двеста крачки. Кратерът беше запълнен с натрошени камъни. Втора кула, на ръба му, бе останала опасно наклонена, като пияница от ръба на скала, готов всеки миг да се срине в пропастта. Виктус застана до него, вдигна меча си и изкрештя — думата се чу като казана със съвсем нормален глас:

— Атака!

Мъжете се надигнаха колебливо от окопите. Един направи няколко клатещи се крачки и падна по лице. Останалите стояха и примигваха. Някои започнаха да се катерят полека по склона. Последваха ги други и скоро няколкостотин души се устремиха през натрошениите камъни към пробива.

Коска остана сам в окопа с Виктус. И двамата бяха покрити със сив прахоляк.

— Къде е Сесария? — Думите звучаха глухо в пищящите уши на Коска.

Собственият му глас беше като странно гъргорене.

— Той...

— Какво стана?

— Ами... докато излизахме... — Не беше трудно да пророни сълза. Все пак беше покрит с натървания и охлувания от главата до петите. — Изтървах лампата! Изтървах я! И той се спъна в тъмното и си счупи крака! — Сграбчи Виктус за нагръдника. — Помъкнах го по тунела, а той ми каза да го оставя и да бягам...

— Сериозно?

— Да! Та поне единият от нас да се спаси! — Коска закри лицето си с ръце. Гласът му трепереше трагично. — Аз съм виновен! Изцяло аз. Той наистина беше най-добрият сред нас. — Изпищя към небето: — Защо? Защо? Защо Орисиите винаги прибират най-добрите?

Очите на Виктус пробягаха по празната ножница на Коска и след това към големия кратер в склона и зеещия над него пробив.

— Значи е мъртъв, а?

— Изстрелян в ада — прошепна Коска. — Гуркулската захар е опасно нещо. — Сънцето се показа. Над тях хората на Виктус се катереха по стените на кратера като блестящ прилив. Очевидно не срещаха съпротива. Дори някои от защитниците да бяха оцелели, очевидно нямаха желание за бой. Явно външните стени на Фонтецармо бяха техни. — Но пък победихме. Поне саможертвата на Сесария няма да е напразна.

— О, не. — Виктус го изгледа с присвити очи. — Той щеше да е горд с нея.

ЕДНА НАЦИЯ

Шумът на тълпата от другата страна на вратите растеше, а заедно с него и паренето в корема на Монца. Опита да разтриве схванатата си челюст. Без полза.

Но нямаше какво да направи, освен да чака. Цялата й роля тази вечер беше да стои със спокойно лице и да изглежда като останалите благородници. Най-добрите шивачи на Талинс се бяха постарали да придават убедителност на тази грандиозна лъжка. Имаше дълги ръкави, които да скрият белезите на ръцете й, висока яка, за да скрие белега на врата, и ръкавици, с които да направи осакатената си ръка по-представителна. Бяха много щастливи, че могат да й направят дълбоко деколте, без да ужасят деликатните гости на Рогонт. Цяло чудо, че не решиха да изрежат дупка на гърба, за да покажат задника й — единственото друго място, където нямаше белези.

Не се виждаше нищо, което да развали перфектния исторически момент на херцог Рогонт. Белезите си бяха по нея обаче. Но нямаше меч и тежестта му й липсваше като отрязан крайник. Зачуди се кога за последно е излизала без оръжие. Определено го носеше на първото събиране на Съвета на Талинс, на следващия ден след издигането й.

Тогава старият Рюбин отбелаяза, че не било необходимо да има оръжие в стаята. Тя му отвърна, че го е носила всеки ден през последните двайсет години. Старецът учиво посочи, че той и колегите му не носят, а са мъже и по им приляга. Монца пък го попита с какво ще го намушка, ако си остави меча. Никой не беше сигурен дали се шегува, или не. Но не посмяха да повдигнат въпроса повече.

— Ваше превъзходителство. — Един слуга се приближи и й предложи копринена възглавничка. Обърна се към графиня Котарда. — Ваша милост. Започваме.

— Добре — озъби се Монца, обърна се към двойните врати, изправи рамене и вирна брадичка. — Да започваме шибаното представление.

Нямаше време за губене. През последните три седмици използваше всеки момент — а почти не спеше, откакто Рогонт бе

поставил диадемата на главата ѝ, — за да измъкне Талинс от помийната яма, в която се бе постарала да го натика.

Помнеше максимата на Баяловелд. „Всяка успешна държава се крепи на колони от стомана и злато“. Бе изровила всеки наличен бюрократ, който не беше обсаден във Фонтецармо с предишния си господар. Имаше дискусии за армията на Талинс — каквато вече нямаше. Дискусии за хазната — която беше призна. Данъчната система, градоустройството, публичната сигурност, правосъдната система — всичко се бе разпаднало като намокрен хляб. Присъствието на Рогонт, или по-скоро това на войниците му, беше единственото, което стоеше между Талинс и анархията.

Но Монца никога не се спираше пред насрещния вятър. Имаше вродения талант да разпознава човешките качества и да подбира точния кандидат за дадена работа. Старият Рюбин беше помпозен като пророк, затова го направи върховен магистрат. Груло и Скавиер бяха най-безскрупулните търговци в града. Монца не им вярваше, затова ги направи канцлери и ги натовари с данъците. Всеки се надпреварваше да събира, като същевременно следеше алчно другия.

Вече бяха успели да поиздоят нещастните си колеги, а Монца успя да похарчи събраното за оръжия.

Три дни след необещаващото начало на управлението ѝ в града пристигна един сержант, Волфиер. Измъчен и с почти толкова белези колкото нея. Беше отказал да се предаде и бе превел двайсет и тримата оцелели от частта си през цяла Стирия със запазени оръжия и чест. Монца реши, че може да използва толкова упорит човек, и го накара да събере всички ветерани в града. Безработицата беше висока, така че бързо се сдоби с две роти доброволци. Първата им задача беше да съпровождат бирниците и да се уверят, че нито една монета не изчезва.

Беше научила добре уроците на херцог Орсо. Злато, за стомана, за повече злато. Това беше праведната спирала на политиката. Съпротивата, апатията и омразата само я караха да работи по-силно. Изпитваше перверзно задоволство от наглед непосилната задача. Работата изтласкваше болката и нуждата от хъск и я поддържаше нащrek. От много, много отдавна не беше правила нещо съзидателно.

— Изглеждаш... много красиво.

— Какво? — Котарда се бе плъзнула тихо до нея и се усмихваше нервно. — А, мерси, и ти — изръмжа Монца, без да вдига поглед.

— Бялото ти отива. Казват, че аз съм твърде бледа, за да нося бяло. — Монца се намръщи. Точно тази вечер нямаше нерви за подобни безсмислени брътвежи. — Иска ми се да бях като теб.

— Постой известно време на слънце.

— Не, не. Смела. — Котарда сведе поглед и сплете бледите си пръсти. — Иска ми се да бях смела. Казват ми, че съм могъща. Човек би помислил, че като е могъщ, не трябва да се страхува от нищо. А мен ме е страх непрекъснато. Особено при такива събития. — Думите ѝ се заизливаха, което само увеличи неудобството на Монца. — Аз съм такова разочарование... Но какво да направя? Ти какво би направила?

Монца нямаше намерение да обсъжда собствените си страхове. Това само щеше да ги подхрани. Но Котарда продължи:

— Нямам никакъв характер, но как да се сдобия с характер? Или го имаш, или не. Ти го имаш. Всички казват така. Откъде? Аз защо нямам? Понякога си мисля, че съм изрязана от хартия и се преструвам на човек. Казват, че съм страхлива. Но какво да направя? Как да не се страхувам?

Монца сви рамене.

— Преструвай се, че не си.

Вратите се отвориха.

Скритите музиканти подеха величествена мелодия и двете с Котарда пристъпиха в огромното помещение на Сената. Беше горещо, въпреки че нямаше покрив и звездите скоро щяха да се покажат на тъмното небе. Горещо и задушно като в гробница. Сладникавата миризма на цветя заседна в свитото гърло на Монца и почти я накара да повърне. В тъмнината горяха хиляди свещи и изпъльваха помещението със сенки. Карака броката да лъщи, скъпоценните камъни да блестят и превръщаха усмихнатите лица в ухиленi маски. Всичко беше прекалено изкуствено — тълпата, шумолящите флагове, цялата обстановка.

Прекалено много усилия, за да се види как един човек ще си сложи нова шапка.

Публиката беше разнородна. Основата ѝ беше от стирийци, богати и могъщи мъже и жени, търговци и благородници. Известни художници, дипломати, поети, занаятчии, военни. Рогонт не изключваше никой, който можеше да допринесе за славата му. Повечето хубави места отпред бяха заети от чуждестранни гости.

Дошли да засвидетелстват уважението си към новия крал на Стирия или поне да изкрънкат някаква полза от неговото издигане. Търговски капитани от Хилядата острова със златни обеци. Брадясали северняци и светлооки баолци. Жители на Сулджук с ярки коприни, две жрици от Тонд, където почитаха слънцето, с обръснати глави. Трима нервни старейшини от Уестпорт. Очаквано, Съюзът отсъстваше напълно, но гуркулската делегация беше запълнила на драго сърце и тяхното място. Дузина пратеници от император Утман-ул-Дош, отрупани в злато. Дузина жреци от пророка Калул, в чисто бяло.

Монца вървеше покрай тях, сякаш ги нямаше. С изпънати рамене, с поглед право напред и със студената усмивка, която използваше, когато бе най-ужасена. Лироцио и Патин се приближаваха еднакво помпозно от срещуположната част. Соториус чакаше до златния стол, който заемаше централна роля в церемонията, подпрян на жезъла си. Старецът се бе заклел, че по-скоро ще стъпи в ада, отколкото да слиза надолу по рампа.

Стигнаха кръглата платформа и се събраха пред очакващите погледи на няколкото хиляди зрители. Петимата велики водачи на Стирия, които щяха да споделят честта да коронясат Рогонт. Всичките облечени със символизъм, който щеше да долови и гъба. Монца в перленобяло с кръста на Талинс на гърдите, от блестящи черни кристали. Котарда с аленото на Афоя. Соториус имаше златни раковини по подгъва на черната си роба. Лироцио носеше Моста на Пуранти на натруженото си наметало. Бяха като лоши актьори, изобразяващи градовете на Стирия в евтина пиеса, само дето всичко бе много скъпо. Дори Патин беше зарязал всякакви претенции за скромност и бе сменил грубите селски дрехи със зелена коприна, кожа и бляскащи бижута. Символът на Никанте представляващ шест пръстена, но той носеше поне девет, като един изумруд беше с размерите на зар на Дружелюбния.

Никой обаче не изглеждаше особено доволен от отредената му роля. Приличаха на пиянска компания, която е решила да скочи в замръзналото море, но сега, със сутрешния махмурлук, започва да размисля.

— Е — изръмжа Монца, докато музикантите привършваха и последните ноти отмираха във въздуха. — Ето ни.

— Аха. — Соториус огледа тълпата с подпухналите си очи. — Да се надяваме, че короната е достатъчно широка. Ето я най-голямата глава на Стирия.

Разнесоха се оглушителни фанфари. Котарда се сепна, залитна и щеше да падне, ако Монца инстинктивно не я бе сграбчила за лакътя. Вратите в дъното на залата се отвориха и с отмирането на гръмките фанфари запяха два странини гласа, високи и чисти, носеха се над публиката. Рогонт пристъпи усмихнато в Сената и гостите избухнаха в добре организирани аплодисменти.

Бъдещият крал, облечен в синьото на Осприя, заслиза с изражение на скромна изненада. Всичко това за мен? Не беше нужно! Разбира се, той беше планирал лично всяка подробност. Монца се учуди, не за пръв път, дали Рогонт няма да се окаже по-лош крал, отколкото би бил Орсо. Не по-малко безсърден, не по-лоян, но много по-суетен и с все по-намаляващо чувство за хумор.

Четирима мъже с осприански ливреи отвориха тежката врата до платформата, влязоха вътре и изнесоха тежък резбован сандък. Рогонт тръгна покрай предния ред. Ръкува се с няколко посланици, обърна внимание на гуркулската делегация и докара аплодисментите до предел. Накрая изкачи стъпалата на платформата и се усмихна, както спечелил голям залог играч се усмихва на разорените си съперници.

- Приятели, приятели! Най-сетне денят дойде!
- Дойде — отвърна простичко Соториус.
- Щастлив ден! — прия Лироцио.
- Дълго чакан! — добави Патин.
- Успешен? — предложи Котарда.
- Благодаря на всички. — Рогонт се обърна към гостите, спря аплодисментите им с жест, отметна наметалото назад и се настани на стола, след което погледна Монца. — Няма ли да ме поздравите, ваше превъзходителство?
- Честито — изсъска тя.
- Мила, както винаги. — Той се наведе по-близо и промърмори тихо: — Снощи не дойде при мен.
- Имах други задължения.
- Вярно? — Рогонт вдигна вежди, сякаш се изумяваше, че нещо може да е по-важно от шибането с него. — Е, държавните глави имат множество грижи. Няма значение.

И махна намръщено с ръка.

Монца стисна зъби. В този момент нямаше нищо против да се изпикае върху него.

Четиридесета носачи сложиха сандъка на пода. Единият завъртя ключ в ключалката и вдигна капака с демонстративно театралничене. В тълпата се понесоха въздишки. Короната лежеше на лилаво кадифе. Дебел златен обръч, окичен с блестящи сапфири. От нея излизаха пет златни дъбови листа, а отпред имаше по-голямо шесто, увito около чудовищен диамант с големината на кокошче яйце. Толкова голям, че Монца изпита необяснимото желание да се засмее.

Лироцио посегна и хвана едно от златните листа с изражението на човек, който трябва да чисти тоалетна. Патин го последва със свиване на раменете. След това Соториус и Котарда. Монца хвана последното с покритата си с ръкавица дясната ръка. Кутрето продължаваше да стърчи и изобщо не изглеждаше по-добре в бялата коприна. Тя огледа лицата на предполагаемите си другари. Две пресилени усмивки, легко озъбване и очевидно мръщене. Зачуди се колко време ще отнеме на тези горди владетели, свикнали сами да са си господари, да се примирят с новото, неблагоприятно развитие.

Като гледаше, пукнатината вече бе взела да се разширява.

Петимата вдигнаха короната и направиха няколко несигурни стъпки. Соториус трябаше да заобиколи сандъка. Влачеха се тромаво около безценнния символ на величие. Стигнаха до стола и вдигнаха короната високо над главата на Рогонт. Спряха за момент, сякаш по общо съгласие. Може би се чудеха дали няма някакъв шанс да се измъкнат. Цялото грамадно помещение бе потънало в неестествена тишина. Всички мъже и жени в публиката бяха затаили дъх. След това Соториус кимна и петимата внимателно сложиха короната на главата на Рогонт и отстъпиха.

Стирия вече беше една нация.

Кралят се изправи бавно и разпери ръце с отворени длани, гледаше право напред, сякаш можеше да види през древните стени на Сената право в бляскавото бъдеще.

— Скъпи жители на Стирия! — Гласът му отекна в каменните стени. — Нации скромни поданици! И нашите приятели от чужбина, които са добре дошли! — Предимно гуркулски приятели, но пък пророкът беше осигурил такъв голям диамант за короната... —

Кървавите години приключиха! — Или щяха да приключат, щом Монца утрепеше Орсо. — Великите градове на нашата горда земя няма да се сражават повече един с друг! — Това предстоеше да се изясни. — А ще се изправят като братя, обвързани от щастливите връзки на приятелство, култура, общо наследство. Крачещи заедно! — В която посока нареди Рогонт. — Сякаш... Стирия се събужда от кошмар. Кошмар, продължил деветнайсет години. Някои от нас почти не помнят време без войни. — Монца се намръщи, мислеше как бащиният й плуг оре черната земя.

— Но сега... войните свършиха! И всички сме победители! Всеки един. — Някои повече от другите, очевидно. — Сега е време за мир! За свобода! За ликуване! — Лироцио прочисти шумно гърлото си и дръпна бродираната си яка с ръка. — Сега е време за надежда, прощаване и единност! — И пълно подчинение, разбира се. Котарда гледаше ръката си. Бледата й кожа беше порозовяла и почти се доближаваше до цвета на роклята й. — Сега е моментът да изковем велика нация, на която да завиди целият свят! Сега е време... — Лироцио започна да кашля, по моравото му лице изби пот. Рогонт се намръщи гневно към него. — Сега е време Стирия да се превърне... — Патин се приведе напред и изпъшка.

— ... в една нация... — Нещо не беше наред и всички започваха да го осъзнават. Котарда залитна назад и се препъна. Хвана лъскавия парапет и рухна на пода сред шумолящата червена коприна на роклята си. Публиката ахна ошашавено.

— Една нация... — прошепна Рогонт. Канцлер Соториус падна на колене, трепереше. Розовата му ръка стисна сбръканото гърло. Патин беше на четири крака, с почервяло лице и издути вратни вени. Лироцио падна настрани с гръб към Монца, с едваоловимо хриптене. Дясната му длан бе тъмнорозова. Котарда пририта леко и замря. Тълпата наблюдаваше мълчаливо. Вцепенено. Хората не бяха сигурни дали това не е никаква откачена част от представлението. Някаква ужасяваща шега. Патин рухна по очи. Соториус падна назад и се загърчи, токовете на обувките му изтропаха по полираното дърво, след което се отпусна.

Рогонт погледна Монца. Тя не помръдна. Беше замръзнала и безпомощна, както наблюдаваше как убиват Бена. Той отвори

уста, вдигна ръка към нея, но дъхът му не излезе. Челото му под ръба на короната беше станало яркочервено.

Короната. Всички я бяха пипнали. Очите ѝ се спуснаха към десницата в ръкавица. Всички освен нея.

Лицето на Рогонт се сгърчи. Той направи една крачка, олюя се и падна. Изцъклените му очи се взираха в нищото. Короната се изхлузи от главата му, подскочи по платформата, търкулна се и спря.

Някой в публиката изпища — разцепващ ушите писък.

Чу се освобождаването на противотежестта, тракането на дърво и хиляда бели славейчета излетяха от клетките си и се издигнаха в нощния въздух като красива чуруликаща буря.

Точно според плана на Рогонт.

Само че от шестимата, предопределени да обединят Стирия и да сложат край на Кървавите години, бе оцеляла само Монца.

ВСИЧКО НА ПРАХ

Тръпката беше изключително доволен от факта, че Великият херцог Рогонт е мъртъв. Може би трябваше да мисли за него като за крал Рогонт, но вече нямаше значение как ще го наречеш и това разширяващо усмивката му още повече.

Може да си велик, колкото си щеш, приживе. Като се върнеш в калта, вече няма разлика. И дори не е нужно много. Може да се случи във всеки глупав момент. Един от приятелите на Тръпката се бе сражавал при Високите хълмове, всичките седем дена, без драскотина. Като на следващата сутрин напускаха долината, се одраска на трън, ръката му гангреняса и след няколко нощи умря. Без смисъл. Без поука. Освен може би да се пазиш от тръните.

Или благородна смърт, като на Руд Три дървета, смърт в щурм, с меч в ръка до последния си миг — и пак същата работа. Сигурно щяха да пеят песни за него, като се напият. Но за мъртвия смъртта си е смърт. Еднаква за всички. Великият изравнител. Прави еднакви и лордове, и просяци.

Огромните амбиции на Рогонт бяха сринати на прах. Силата му бе като мъгла, издухана от сутрешния бриз. Тръпката, едноок убиец, който довчера не бе достоен да оближе ботушите му, днес беше много по-добър. Все още хвърляше сянка. Може би това бе урокът. Взимай от живота, докато още дишаш. В пръстта няма награди, а само мрак.

Излязоха от тунела във вътрешността на Фонтецармо и Тръпката подсвири и каза:

— Бая работа са свършили.

Монца кимна.

— Или поне са срутили достатъчно. Явно дарът на пророка е проработил.

Тази гуркулска захар беше страховито оръжие. Голям участък от лявата стена беше изчезнал. Кулата в края беше наклонена и напукана и сякаш щеше да рухне по планинския склон всеки момент. На мястото на стената стърчаха порутени останки. Тръпката предположи, че във вътрешността е имало градини, но обстрелът със запалителни снаряди

през последните седмици ги бе свел до обгорели храсти, разцепени стебла и изпепелена кал. Всичко това омесено и размазано от снощния дъжд.

Павираният път минаваше през средата на цялата тази мизерия, между шест спрели фонтана, и водеше към здраво затворена черна порта. Няколко сгърчени фигури, надупчени от стрели. Мъртви войници около опожарен таран. Набитото око на Тръпката различи копията, лъковете и проблясващите брони между бойниците. Явно вътрешните стени все още устояваха, а херцог Орсо се бе окопал зад тях.

Минаха покрай голямо влажно платнище, застопорено с камъни. По краищата му имаше локвички дъждовна вода. Докато минаваха, видя отдолу да се подават мокри ботуши и няколко чифта боси крака.

Явно едно от момчетата на Волфиер беше съвсем новобранец, защото пребледня, като видя мъртвите. Тръпката се зачуди кога бе спряло да му пука от гледката на трупове. За него те бяха част от пейзажа, не по-значителни от обгорелите стебла. Един-два трупа не можеха да помрачат доброто му настроение днес.

Монца спря коня си и скочи от седлото.

— Слизай — изръмжа Волфиер и останалите я последваха.

— Защо някои са боси? — Момчето продължаваше да зяпа убитите.

— Защото са имали хубави ботуши — отвърна Тръпката. Момчето погледна собствените си обувки, след което мокрите боси стъпала и притисна ръка към устата си.

Волфиер го потупа по гърба и намигна на Тръпката. Явно закачките с новобранците бяха еднакви навсякъде.

— С ботуши или без, няма значение, като те убият. Не се притеснявай, момче. Ще свикнеш.

— Наистина ли?

— Ако си късметлия — каза Тръпката, — ще живееш достатъчно дълго.

— Ако си късметлия — поправи го Монца, — ще си намериш друга работа. Чакайте тук.

— Да, ваше превъзходителство — каза Волфиер.

Тръпката я изгледа как си проправя път през останките и изчезва. После попита:

— Оправихте ли се с Талинс?

— Надявам се — изръмжа сержантът. — Поне изгасихме пожарите. Сключихме сделка с престъпниците от Стария квартал. Те ще поддържат реда за седмица, а после ние няма да ги закачаме един месец.

— Не е на добре, щом почнеш да караш престъпниците да поддържат реда.

— Светът е крив. — Волфиер присви очи към вътрешната стена.

— Старият ми господар е от другата страна. Цял живот се сражавах за него. Докато той беше начело, нямаше безредици.

— Искаш да си при него ли?

Волфиер се намръщи.

— Искам да бяхме спечелили в Осприя. Тогава нямаше да възниква такъв избор. Искам и жена ми да не се бешешибала с пекаря, докато бях на кампания в Съюза преди три години. Само че искането не променя нищо.

Тръпката се усмихна и почука металното си око с нокът.

— Това си е факт.

Коска седеше на полевия си стол в единствената незасегната част на градината и гледаше как козата пасе. Имаше нещо странно успокояващо в бавния, методичен прогрес на животното по останките на ливадата. Мърдането на устните, лекото потракване на зъби, бавните движения, които с постоянство щяха да окосят тревата до стрък. Пъхна пръст в ухото си и опита да махне остатъка от пищенето, който още му пречеше на слуха. Не успя. Въздъхна, вдигна манерката, чу стъпки по чакъла и спря.

Беше Монца. Изглеждаше уморена до смърт. Отпуснати рамене, свити устни, тъмни торбички под очите.

— Защо, по дяволите, имаш коза?

Коска отпи от манерката, направи гримаса и удари нова гълтка.

— Козата е благородно животно. В твоето отсъствие ми напомня да съм упорит, съсредоточен и да работя здраво. Трябва да се придържаш към нещо в живота, Монцаро. — Козата вдигна глава и изbleя в очевидно съгласие. — Надявам се, че няма да се обидиш, ако кажа, че изглеждаш уморена.

— Тежка нощ — прошепна тя и Коска прецени, че това е ужасно подценяващо.

— Сигурен съм.

— Осприанците се изтеглиха от Талинс. Имаше безредици. Паника.

— Неизбежно.

— Някой разпространи слух, че флотата на Съюза е на път.

— Слуховете могат да нанесат повече щети от самите кораби.

— Короната беше отровена — прошепна тя.

— Лидерите на Стирия, повалени от собствената си жажда за власт. В това има някаква поука, не мислиш ли? Комбинация от убийство и метафора. Отровителят-поет успява да убие канцлер, херцог, графиня, първи гражданин и крал и да даде на света ценен урок за живота, всичко това само за една вечер. Нашият общ приятел Морвийр?

— Може би.

— Не мислех, че това педантично копеле има чувство за хумор.

— Прости ми, че не се смея.

— Защо те пощади?

— Не той. — Монца вдигна дясната си ръка. — Ръкавицата ме спаси.

Коска не издържа и се изкиска.

— Гледай ти! Излиза, че като те осакатиха, херцог Орсо и главорезите му ти спасиха живота! Ирониите се трупат една върху друга.

— Ще изчакам по-спокоен момент, за да им се насладя.

— О, аз им се наслаждавам и сега. Изгубих години да чакам по-спокойни моменти. Според моя опит те така и не идват. Само се огледай. Афойците дезертираха още призори. Сипанците се разцепиха на фракции и отстъпиха на юг. Предполагам — за да се сражават помежду си. Армията на Пуранти нямаше търпение да започне гражданска война и взеха да се избиват в окопите. Наложи се Виктус да се намеси! Представяш ли си? Виктус да спира бой? Някои осприанци още са тук, но само защото не знаят какво да правят. Повечето търчат наоколо като кокошки с отрязани глави. Каквito са си. Изумен съм колко бързо се разпадат нещата. Стирия беше обединена за около минута, а сега е в по-голям хаос от всяка га. Кой

знае кой ще вземе властта, къде и за колко дълго? Явно това, че Кървавите години свършват — Коска се почеса по врата, — се оказа прибързано изказване.

Раменете на Монца сякаш се смъкнаха още по-ниско.

— Не е ли идеална ситуация за наемник?

— От известна гледна точка. Но има прекалено много хаос дори за човек като мен. Кълна се, Хилядата меча са най-организираната и дисциплинирана войска тук. Което показва колко зле са твоите съюзници. — Той протегна крака и сложи единия си ботуш върху другия. — Мисля да отведа бригадата към Визерин и да предявя претенции за трона. Съмнява ме, че при това положение Рогонт ще спази уговорката ни...

— Остани — каза тя и го погледна в очите.

— Да остана?

— Остани.

Настъпи дълга пауза. Гледаха се.

— Нямаш право да искаш това.

— Но те моля. Помогни ми.

— Да ти... помогна? Май се превръщам в най-добрата надежда на всички. Ами верните ти поданици, добрите жители на Талинс? Те няма ли да ти помогнат?

— Те не си падат по битките, както по парадите. Няма да си мръднат пръста дори Орсо да се върне на власт и да ги избеси до крак.

— Бързата смяна на власт, а? Не събра ли воиници, докато държеше трона? Не ти е в стила.

— Събрах, колкото имаше, но не мога да им имам вяра. Не и срещу Орсо. Не се знае накъде ще скочат.

— Ex, разделение на лоялностите. Имам опит с това нещо. Непредсказуем сценарий. — Коска пъхна пръст в другото си ухо, пак без особен успех. — Обмисляла ли си възможността... да се откажеш?

Изгледа го, сякаш й говореше на чужд език.

— Какво?

— Аз самият съм оставял хиляди задачи недовършени, незапочнати и направо провалени по целия Кръг на света. Честно казано, пречат ми по-малко, отколкото успехите.

— Аз не съм ти.

— Което е причина за постоянно съжаление и на двама ни. Но все пак. Можеш да зарежеш отмъщението. Да направиш компромис. Да бъдеш... милостива.

— Милостта и страхливостта са едно и също — изръмжа тя и впери свити очи в черната порта в другия край на изгорялата градина.

Коска се усмихна тъжно.

— Дали?

— Съвестта е извинение да не свършиш необходимото.

— Разбирам.

— Няма смисъл да се вайкаш. Светът е такъв.

— Ах.

— Добрите не получават повече. Когато умрат, се превръщат на лайна, като всички нас. Трябва да гледаш напред, само напред и да се биеш, битка по битка. Не можеш да се колебаеш, каквото и да коства, без значение...

— Знаеш ли защо винаги съм те обичал, Монца?

— А? — Тя го стрелна изненадано с поглед.

— Дори след като ме предаде? Дори повече след като ме предаде? — Коска се наведе бавно напред. — Защото знам, че всъщност не вярваш в тези глупости. Това са лъжите, които си повтаряш, за да можеш да живееш с това, което си направила. Което трябва да направиш.

Настъпи дълга пауза. Тя прегълътна, сякаш щеше да повърне.

— Винаги си казвал, че в мен има дявол.

— Така ли? Във всички ни има. — Той махна с ръка. — Знаем, че не си светица. Дете на кървавото време. Но въобще не си толкова черна, колкото се изкарваш.

— Не съм ли?

— Аз се преструвам на загрижен за мъжете, но всъщност не ми пuka дали ще живеят, или ще умрат. Ти винаги си се грижила за тях, но се преструваше, че не ти пuka. Никога не съм те виждал да загубиш напразно човешки живот. И въпреки това харесват мен повече. Ха. Ето ти справедливост. За мен ти винаги си постъпвала правилно, Монца. Дори когато ме предаде, това беше по-добро, отколкото заслужавах. Никога не забравих онзи момент, след обсадата на Мурис, когато не позволи на търговците на роби да отведат децата. Всички искаха да вземат парите. Аз. Верния. Дори Бена. Особено той. Но не и ти.

— Само те одрасках — измърмори тя.

— Не бъди скромна. Беше готова да ме убиеш. Ние живеем в безсърдечни времена и милостта и страхливостта са точно противоположни. Всички се превръщаме на лайна, като умрем, но не всички сме лайна като живи, Монца. Само повечето. — Той вдигна очи към небето. — Бог знае, че аз съм. Но ти никога не си била.

Тя примигна за момент.

— Ще ми помогнеш ли?

Коска вдигна манерката си, осъзна, че е празна, и затвори капачката. Проклетото нещо трябваше да се пълни твърде често.

— Разбира се, че ще ти помогна. Нито за миг не съм се колебал. Даже вече съм организирал щурма.

— Тогава защо...

— Просто исках да ме помолиш. Изненадан съм, че го направи. Как можа да ти хрумне, че Хилядата меча ще свършат тежката работа по обсада, ще имат един от най-богатите дворци на Стирия в ръцете си и ще се оттеглят без никаква плячка? Да не си се побъркала? Не мога да ги разгоня тия алчни копелета и с лопата. Ще атакуваме призори — със или без теб — и ще опоскаме двореца. Предполагам, че по обед момчетата ще свалят оловните листове от покрива. Правилото за четвъртините и така нататък.

— А Орсо?

— Орсо е човек от миналото. — Коска се изправи и потупа нежно козата. — Прави с него каквото искаш.

НЕИЗБЕЖНОТО

Заровете показваха две и едно.

На днешния ден, преди три години, Саджаам беше откупил свободата на Дружелюбния от Убежището. Три години, които прекара без дом. Беше следвал трима души, двама мъже и една жена, през цяла Стирия и обратно. През това време мястото, което мразеше най-малко, се оказа Хилядата меча и не само защото имаше число в името си, което, разбира се, бе добро начало.

Тук имаше ред, до известна степен. Хората получаваха задачи със съответното време да ги извършат и знаеха мястото си в голямата машина. Бригадата беше надлежно заведена в трите счетоводни книги на писаря. Колко хора служат при всеки капитан, заплащане, стаж, наета екипировка. Всичко можеше да бъде преброено. Имаше правила, до известна степен, точни и приложими. Правила за пиеене, хазарт и сбивания. Правила за използване на курвите. Правила за това кой къде седи. Кой, къде и кога да ходи. Кой да се бие и кой не. И най-важното Правило на четвъртините, отнасящо се до разпределението на плячката, което се спазваше със стриктна дисциплина.

Когато се наруshaха правилата, следваха стриктни наказания, разбираеми от всички. Обикновено брой удари с камшик. Дружелюбния бе видял вчера как бичуваха един мъж, защото се бе изпикал на неправилно място. Не изглеждаше като сериозно престъпление, но Виктус им обясни. Първо почваш да пикаеш, където ти падне, после да сереш и накрая всички умират от чума. Затова човекът отнесе три камшика.

Две и едно.

Любимото място на Дружелюбния беше столовата. В храненията имаше някаква успокояваща рутина, която му напомняше за Убежището. Намръщените готвачи с лекъосани престиилки. Парата от големите казани. Чукането и тракането на ножове и лъжици. Сърбането и мляскането. Опашките от бутащи се мъже, които все искаха повече, но никога не получаваха.

Мъжете, които щяха да щурмуват тази сутрин, получиха допълнително по две кюфтета и един черпак супа. Две и едно. Коска беше казал, че е едно да те наръгат с копие на стълбата, но няма да позволи хората му да падат от глад.

— Ще атакуваме след час.

Дружелюбния кимна.

Коска си пое тежко дъх, издиша през носа и се намръщи.

— Предимно със стълби. — Дружелюбния бе проследил направата им през последните дни. Общо двайсет и една. Две и едно. Всичките имаха по трийсет и едно стъпало, освен една, която имаше трийсет и две. Едно, две, три. — Монца ще тръгне с тях. Иска да се добере първа до Орсо. Държи си твърдо на отмъщението.

Дружелюбния сви рамене. Тя си беше такава.

— Честно казано, притеснявам се за нея.

Дружелюбния сви рамене. На него му беше все едно.

— Битката е опасно нещо.

Дружелюбния кимна. Това беше очевидно.

— Приятелю, искам да стоиш до нея по време на сражението.

Погрижи се да не пострада.

— Ами ти?

— Аз ли? — Коска тупна Дружелюбния по рамото. — Единствената защита, която ми е нужна, е високото мнение, което останалите имат за мен.

— Сигурен ли си?

— Не. Но аз ще съм на обичайното място. Колкото се може по-далеч от сражението, в компанията на моята манерка. Нещо ми подсказва, че Монца ще има по-голяма нужда от теб. Там все още има врагове. Дружелюбен...

— Да?

— Бъди нащрек и внимавай. Лисицата е най-опасна, когато е в капан. Орсо ще е приготвил някои смъртоносни трикове. — Изду бузи.

— Неизбежно е. Оглеждай се... за Морвийр.

— Добре. — Муркато щеше да разполага с него и Тръпката. Същите трима като при убийството на Гоба. Двама и една. Уви заровете и ги прибра в джоба си. Загледа как разсипват храна с димящи черпаци. Заслуша мърморенето на мъжете. Започна да брои оплакванията.

Сивата зора преминаваше в златисто утро, слънцето изпълзяваше над бойниците на стената, която трябваше да изкачат, назъбената сянка започваше да се плъзга по опустошената градина.

Скоро щяха да започнат. Тръпката затвори око и се усмихна към слънцето. Годината си отиваше и ставаше все по-студено. В момента бе като прекрасна лятна утрин в Севера. Като утрините, в които се бе сражавал в големи битки. Утрини, в които бе извършвал велики подвизи, както и някои доста ниски постъпки.

— Изглеждаш доста щастлив — долетя гласът на Монца — като за човек, който ще си рискува живота.

Тръпката отвори око и насочи усмивката си към нея.

— Постигнах мир със себе си.

— Браво. Това е най-трудната за печелене война.

— Не казвам, че спечелих. Просто спрях да се бия.

— Почвам да мисля, че това е единствената победа, която си струва — измърмори тя почти на себе си.

Пред тях първата вълна наемници беше готова да започне. Мъжете стояха до стълбите, стискаха големи щитове в левите си ръце и пристъпваха нервно, което беше обяснимо. Тръпката не можеше да каже, че задачата му допада. Не бяха направили никакво усилие да прикрият какво са планирали. Всички и от двете страни на стената знаеха какво ще се случи.

Втората вълна, по-близо до Тръпката, също се подготвяше за тръгване. Последен оглед на меча, затягане на кайшките на бронята. Два бързивица, с надеждата, че няма да са последните, които разказваш. Тръпката се усмихна, докато ги наблюдаваше. Беше виждал това десетки пъти. Чувстваше се почти като у дома.

— Усещала ли си някога, че си на грешното място? — попита той. — Че ако минеш отвъд следващия хълм, прекосиш следващата река, погледнеш в следващата долина... всичко ще пасне. Ще бъде наред.

Монца присви очи към вътрешните стени.

— Горе-долу цял живот.

— Цял живот се готвиш за следващото нещо. Вече изкатерих доста хълмове. Прекосих доста реки. Даже минах морето. Зарязах

всичко познато и дойдох в Стирия. Но когато слязох от кораба на кейовете, бях същият мъж, със същия живот. Следващата долина не е по-различна от тази. Във всеки случай не е по-добра. Мисля, че научих... да се задържам на място. Да бъда такъв, какъвто съм.

— И какъв си?

Той погледна брадвата на коленете си.

— Бих казал убиец.

— Само това?

— Честно ли? Ами да. — Той сви рамене. — Нали затова ме взе?

Монца се намръщи към земята.

— А какво стана с оптимизма?

— Не може ли да съм оптимистичен убиец? Човекът, който уби брат ми, ми каза, че доброто и злото зависят от това къде стоиш. Всички си имаме причини. А дали са почтени, зависи кого ще попиташи, нали?

— Дали?

— Мислех, че точно ти би се съгласила.

— Може би преди. Сега не съм сигурна. Може би това са лъжите, които си казваме, за да можем да живеем с това, което сме извършили.

Тръпката не можа да се удържи и избухна в смях.

— Кое му е забавното?

— Аз нямам нужда от извинения. Това се опитвам да ти обясня. Как се казваше, когато нещо е длъжно да се случи? Имате дума, нали? Когато не можеш да спреш нещо? Не можеш да се измъкнеш, колкото и да опитваш?

— Неизбежно — отвърна Монца.

— Точно. Неизбежно. — Тръпката завъртя думата в устата си, като къс сочно месо. — Щастлив съм от случилото се. Щастлив съм за това, което ще се случи.

Във въздуха се разнесе високо изsvирване. Първата вълна се надигна с тракане на доспехи и се раздели на групи по дузина, дузините хванаха дългите стълби. Заподтичваха напред в не особено добър ред, хълзгаха се из калната градина. Последваха ги колебливи стрелци с лъкове и арбалети, които трябваше да отвличат вниманието на защитниците по стените. Чуха се няколко стона и викове за „спокойствие“, но като цяло си беше тиха атака. Пък и няма смисъл да

надаваш бойния си вик, докато тичаш към стената. Като стигнеш там, какво ще правиш? Не можеш да крещиш, докато изкачваш стълба.

— Почна се. — Тръпката се надигна и размаха брадвата над главата си. — Хайде! Хайде, копелета!

Прекосиха половината градина, преди някой да изкреши команда за стрелба. От стените се разнесе щракане и бръмчене. Стрелите западаха сред налиташите мъже. Чуха се отделни писъци и викове, няколко момчета паднаха, но останалите продължиха щурма, още по-бързо. Наемниците отвърнаха със свой залп, но повечето стрели отскочиха от бойниците или прелетяха над стената.

Чу се ново изсвирване и втората вълна тръгна. Мъжете, които бяха изтеглили щастливия късмет да се катерят. Предимно с леки доспехи, за да се движат бързо и ловко. Първата дузина беше стигнала до стените и вдигаше стълбата. Един от мъжете падна със стрела във врата, но останалите се справиха със задачата — стълбата се люшна и изтрака в парапета. Останалите стълби също взеха да се надигат. Ново раздвижване по стените. Появиха се мъже, които хвърляха камъни надолу. Върху втората вълна също се посипаха стрели, но наемниците се движеха бързо и вече започваха катеренето. Шест опрени стълби, после десет. Единайсетата се разпадна, щом удари бойниците, и парчета дърво се посипаха върху момчетата отдолу. Тръпката се захили.

Летяха стрели и камъни. Мъже падаха от стените или на път към тях. Наемниците сечаха като луди, щом стигнаха до бойниците, но очакващите ги копиеносци ги пронизваха.

Зашитниците изляха нещо върху една от стълбите, хвърлиха факла и стълбата избухна в пламъци. Масло значи. Тръпката тикна брадвата в примката на гърба си. Най-доброто място, когато катериш стълба. Освен ако не се подхълъзниш и не ти отреже главата, разбира се. Тази мисъл го накара да се засмее отново. Двама от мъжете около него се намръзиха, че се смее толкова често, но не му пукаше. Кръвта му вече кипеше. Само го караха да се хили повече.

Наемниците бяха успели да овладеят парапета вдясно. Още хора напираха отдолу. Стълба с войници беше избутана от стената с помощта на пръти. Задържа се вертикално за момент, като най-доброто представление с кокили. Бедните копелета на върха нямаха никакъв шанс. Стълбата бавно се наклони назад и се стовари на паважа.

Имаше втори пробив и отляво, точно до портата. Пет или шест от стълбите бяха съборени, две горяха, но по останалите се катереше стабилен прилив от войници. Защитниците едва ли бяха много и разликата в бройката си казваше думата.

Свирката прозвуча отново и се задвижи третата вълна. По-тежко бронирани мъже, които трябваше да задълбочат щурма и да атакуват двореца.

— Да тръгваме — каза Монца.

Тръпката си пое дъх и затича.

Лъковете и арбалетите вече бяха спрели. Само няколко стрели полетяха от амбразурите в кулите. Така че беше по-щастлива атака от тази на предишната вълна. Леко сутрешно бягане между труповете в изпепелената градина към една от средните стълби. Двама мъже и един сержант стояха я държаха здраво. Сержантът тупаше всеки изкачващ се по гърба.

— Нагоре, момчета, нагоре! Бързо, но стабилно! Не се мотайте! Качете се и ги убийте тия шибаняци! Хайде, копеле... О, извинете... а-а... ваше превъзходителство?

— Само дръж здраво. — Монца започна да се изкачва.

Тръпката я последва. Ръцете му се изпълзваха от грубите пречки, ботушите му стържеха по дървото, дъхът му свистеше през усмивката, мускулите се напъваша болезнено. Гледаше само към стената. Нямаше смисъл да се оглежда. Ами ако долети стрела? Няма какво да направиш. Ако някой хвърли камък или изсипе казан с вряла вода? Няма какво да направиш. Ако избутат стълбата? Сканан късмет, но оглеждането само ще те забави и ще го направи по-вероятно. Затова продължаваше, като пъхтеше през стиснати зъби.

Стигна доторе и се прехвърли през парапета. Монца беше извадила меч и оглеждаше вътрешния двор. Чуваха се звуци от бой, но не наблизо. На стената лежаха няколко трупа, от двете армии. Някакъв наемник се бе облегнал на зида и стенеше. Ръката му бе отсечена от лакътя, а рамото бе стегнато с въже, за да спре кръвта.

— Падна от ръба, падна от ръба — продължаваше да повтаря той. Тръпката прецени, че едва ли ще оцелее до обед, но пък така щеше да има повече пари за останалите. Трябваше да гледа от добрата страна, нали? Това беше смисълът на оптимизма.

Смъкна щита от гърба си и тикна ръка в кайшките. Извади брадвата я хвана здраво. Усещането беше добро. Като ковач, взимаш чука и подготвяш се за работа. Под тях имаше други градини в изсечени в склона тераси. Не бяха толкова пострадали като външните. От трите им страни се издигаха сгради. Блестящи прозорци, искусно каменоделство, куполи, кулички, окичени със статуи и блестящи шипове. Не беше нужно да си много умен, за да забележиш двореца на Орсо. Добре, защото Тръпката знаеше, че не е много умен. Само кръвожаден.

— Да тръгваме — каза Монца.
Тръпката се ухили.
— Следвам те.

Окопите, които ограждаха прашния планински склон, бяха празни. Войниците се бяха разпилели обратно към домовете си или за да вземат участие в множеството боричкания за власт, избухнали след ненавременната кончина на крал Рогонт и неговите съюзници. Бяха останали само Хилядата меча, заобиколили гладно двореца на херцог Орсо, като червеи около труп. Шенкт беше виждал всичко това и преди. Лоялност, дълг, гордост, все емоции, които правеха хората доволно щастливи в мирно време, но се изпаряваха светкавично, щом се надигнеше буря. Но алчността? На алчността винаги можеше да се разчита.

Мина по извития път и през осенято със следи от битка пространство пред стените и се озова пред надвисналата порта на Фонтецармо. Само един наемник стоеше на походно столче пред отворените врати, копието му беше опряно на стената.

— Каква работа имаш тук? — попита той без особен интерес.
— Херцог Орсо ми поръча да убия Монцаро Муркато, понастоящем Велика херцогиня на Талинс.
— Страхотно. — Стражът придърпа яката около ушите си и се облегна на стената.

Хората често вярваха най-малко на истината. Шенкт се замисли за това, докато вървеше по тунела към вътрешността на крепостта. Подредената красота на градините на херцог Орсо беше изчезнала, заедно с половината северна стена. Наемниците бяха опустошили

всичко. Типично за войната. Голяма бъркотия. Също типично за войната.

Очевидно последният щурм беше започнал. По вътрешните стени имаше подпрени стълби, а в подножието им бяха разпръснати трупове. Около тях се въртяха санитари, предлагаха вода, поставяха шини и превръзки и изнасяха мъжете на носилки. Шенкт знаеше, че малцина от тези, които не могат да станат сами, ще оцелеят. Но хората се вкопчваха и в най-крехката надежда. Това беше едно от малкото неща, достойни за уважение.

Спра мълчаливо до един счупен фонтан и загледа как ранените се приближават към неизбежното. Някакъв мъж се плъзна покрай него и почти го блъсна. Незабележителен оплещивящащ човек с износен кожен жакет.

— Ax! Най-искрените ми извинения!

Шенкт не отвърна нищо.

— Вие... вие... така да се каже... в нападението ли участвате?

— В известен смисъл.

— И аз, и аз. В известен смисъл. — Нямаше нищо по-естествено от наемник, бягащ от схватката, но нещо не се връзваше. Този мъж беше облечен като главорез, но говореше като лош писател. Едната му ръка потрепваше, сякаш да отвлече вниманието, а другата очевидно посягаше за скрито оръжие. Шенкт се намръщи. Нямаше желание да привлича излишно внимание. Затова реши да даде шанс на мъжа, както правеше, когато му се удаваше възможност.

— Значи и двамата имаме работа. Нека не си губим повече времето.

Лицето на човека с кожения жакет засия.

— Абсолютно сте прав. На работа.

Морвийр се засмя фалшиво и усети, че по погрешка е използвал истинския си глас.

— На работа — изръмжа с неубедителен баритон.

— На работа — отвърна мъжът. Блестящите му очи не трепнаха.

— Така. Добре. — Морвийр го заобиколи и се отдалечи. Дръпна пръсти от отровната игла и отпусна ръката си безобидно настрани. Несъмнено странникът имаше необичайни маниери, но ако тровеше

всеки срещнат с подобни недостатъци, нямаше да стигне доникъде. Задачата му бе да отрови седем от най-влиятелните личности на континента и едва напоследък бе успял да постигне забележителен успех.

Все още бе в захлас от мащаба на делото си, от дързостта, с която бе изпълнено, и от безprecedентния успех на плана. Не се съмняваше, че е най-великият отровител и че неоспоримо е влязъл в историята. Тежеше му, че не може да сподели успеха си със света. Не можеше да се наслади на абсолютно заслужения триумф. Ако колебливият директор на сиропиталището бе видял този щастлив ден, щеше да е принуден да признае, че Кастор Морвийр наистина е безкрайно талантлив! Ако жена му го бе видяла, щеше най-сетне да го разбере и никога да не се оплаква от необичайните му навици! Ако прословутият му някогашен учител Мумах-ийн-Бек беше тук, най-сетне щеше да признае, че ученикът му го е задминал окончателно. Ако Дей беше още жива, щеше да пусне сребристия си смях, признавайки гения му. Щеше да се усмихне невинно и да го докосне нежно, може би дори... Но сега не бе време за такива фантазии. Имаше си сериозни причини да отрови и четиридесета, така че трябваше да се задоволи със собствените си поздравления.

Явно убийството на Рогонт и съюзниците му беше елиминирано окончателно организацията по обсадата на Фонтецармо. Въобще не беше преувеличено да каже, че вътрешният двор не се охранява изобщо. Знаеше, че Никомо Коска е префърцушен палячо, заклет пияница и абсолютно некомпетентен, но предполагаше, че все ще вземе някакви мерки за сигурност. Това беше почти разочароващо лесно.

Битката на стената беше стихнала. Вратата към вътрешния двор беше в ръцете на наемниците и зееше широко отворена. Звуците от сражението долитаха приглушено, някъде откъм градините. Явно Хилядата меча бяха превзели цитаделата и гибелта на херцог Орсо беше неизбежна, но това не притесняваше Морвийр. Все пак великите мъже идват и си отиват. Той разполагаше с обещание от Банкова къща „Валинт и Балк“, а това беше над всеки човек или държава. Това беше безсмъртно.

Ранените лежаха на опосканата трева в сянката на дърво, за което някой необяснимо беше вързал коза. Морвийр направи гримаса,

докато минаваше на пръсти покрай тях. Гледката на кървави превръзки, разкъсани дрехи и плът...

— Вода... — прошепна един от тях и го стисна за глезена.

— Все вода! — Морвийр освободи крака си. — Намери си сам!

— Забърза и отвори вратата на най-голямата кула във външното крило, където бяха покоите на управителя на двореца, понастоящем заети от Никомо Коска.

Вмъкна се в тъмния, осветен само от амбразурите за стрелците коридор. Запромъква се по витото стълбище, опрял гръб в стената. Езикът му бе притиснат към небцето. Хилядата меча бяха толкова лесно заблудими, колкото и командира им, но знаеше, че лошият късмет може да помрачи радостта му във всеки момент. Винаги предпазливостта на първо място.

Първият етаж беше превърнат в склад и напълнен с разни сандъци. Морвийр го подмина. На втория имаше празни нарове, несъмнено заемани от защитниците на крепостта. Изкатери още две площадки, отвори леко вратата с пръст и надникна.

В кръглата стая имаше голямо легло със завеси, етажерка с множество впечатляващо изглеждащи книги, писалище, ракла за дрехи, стойка за брони с лъскав нагръдник, стойка за мечове с няколко оръжия, маса с четири стола и тесте карти, голям резбован шкаф със стъклени чаши. На закачалката до леглото висяха няколко отвратителни шапки с кристални игли, проблясваща бродерия и разноцветни пера, поклащащи се от нежния ветрец през отворения прозорец. Несъмнено това бе стаята, която си бе присвоил Коска — никой друг нямаше да мъкне толкова абсурдни аксесоари за глава. В момента пияницата го нямаше. Морвийр се вмъкна и затвори внимателно вратата. Мина на пръсти през стаята, като внимателно заобиколи едно покрито ведро, и внимателно отвори вратите на шкафа.

Позволи си минимална усмивка. Никомо Коска несъмнено се мислеше за романтик и ексцентрик, който не се поддава на правила. Но всъщност беше предсказуем като звездите и честотата на прилива. Повечето хора никога не се променят и пияницата винаги си остава пияница. Основната трудност идваше от голямото разнообразие бутилки, които бе съbral. Нямаше как да се разбере коя е следващата. Морвийр нямаше избор освен да отрови всичките.

Сложи си ръкавиците и измъкна разтвора от зелено семе от вътрешния си джоб. Беше смъртоносен само при поглъщане и появата на ефекта зависеше най-вече от жертвата, но оставяше съвсем лек плодов мирис, абсолютно неуловим, ако се смеси с алкохол. Запомни внимателно местата на всички бутилки и как точно са запущени. След това ги отвори и започна да капе прецизно по една капка с пипетката си. Усмихваше се, докато тровеше бутилки с най-различни форми, размери и цветове. Тази работа беше обикновена, за разлика от вдъхновяващото отравяне на короната, но не по-малко благородна. Щеше да прелети през стаята като вятъра на смъртта, неуловим, но носещ заслужен край на противния пияница. Още един слух за смъртта на Никомо Коска. Само още един. Малцина щяха да отрекат, че това е правилно и заслужава публична похвала...

Замръзна. По стълбите се чуваха стъпки. Запуши бързо последната бутилка и се шмугна през една тясна вратичка в някакво тъмно малко помещение...

Сбърчи нос от силната миризма на урина. Суровата господарка Съдбата не пропускаше възможност да го унижи. Трябаше да се досети, че ще му се наложи да се крие в тоалетната. Сега само можеше да се надява, че Коска не е обзет от неудържима нужда да изпразни мехура си...

Битката за стените беше спечелена, при това без почти никакви затруднения. Несъмнено сраженията продължаваха в богатите стаи и мраморните зали на двореца. Но Коска, застанал на върха на кулата, не виждаше нищо. А и да виждаше, каква разлика? Като си присъствал на едно падане на крепост...

— Виктус, приятелю!

— А? — Последният оцелял старши капитан на Хилядата меча свали далекогледа и го изгледа с обичайното си подозрително намръщване.

— Подозирам, че победата е наша.

— Подозирам, че си прав.

— Двамата не можем да помогнем повече, дори да виждахме нещо.

— Говориш вярно, както винаги. — Коска прие това за шега. — Вече е неизбежно. Остана само да разделим плячката. — Виктус несъзнателно погали множеството верижки на врата си. — Любимата ми част от всяка обсада.

— Да поиграем карти?

— Че защо не?

Коска сви далекогледа си и тръгна по витото стълбище към стаята, която бе заел. Отиде до шкафа и отвори резбованите врати. Разноцветните бутилки го поздравиха като тълпа стари приятели. Ех, питие, питие, питие. Взе чаша и измъкна тапата на най-близкото шише с нежно изпукване.

— Питие? — попита през рамо.

— Че защо не?

Все още имаше сражение, но нищо, което да се нарече организирана съпротива. Наемниците бяха овладели стените, избутаха защитниците от градините и в момента нахлуваха в кулите, сградите и двореца, уплашени да не пропуснат плячкосването. Никой не се сражаваше по-свирепо и бързо от Хилядата меча, когато надущеха плячка.

— Насам. — Монца забърза към главната порта на палата, вървеше по същия път като в деня, в който убиха брат й. Мина покрай кръглия шадраван. Две тела плуваха по корем в сянката на колоната на Скарпиус. Тръпката я последва със странната усмивка, която не слизаше цял ден от лицето му. Минаха покрай нетърпелива група мъже, сгъчкани около някаква врата; гледаха с алчен блясък в очите, докато двама я бълскаха с брадви. Щом я разбиха, започнаха да крещят, да се бутат и да се ръчат с лакти кой да влезе пръв. Двама паднаха на земята и се сборичкаха, макар още да не бяха откраднали нищо.

По-нататък двама наемници бяха спипали слуга със златиста ливрея. Единият го удряше и крещеше: „Къде са шибаните пари?“. След това другият правеше същото. Главата на слугата се мяташе напред-назад.

— Къде са шибаните пари, къде са шибаните пари, къде са шибаните пари...?

Някакъв прозорец се пръсна сред дъжд от олово и строшени стъкла и от него излетя резбовано бюро и се строши на паважа. Последва го подвикващ наемник, мъкнещ нещо блъскаво. Може би завеси. Монца чу писък, обърна се и видя как някой полита надолу с главата от прозорец на горния етаж и пада в градината. Отнякъде се носеха писъци. Звучеше като женски глас, но беше толкова отчаян, че не можеше да се прецени. Навсякъде се чуха викове, смях и пищене. Преглътна прилошаването и се опита да не мисли, че тя е виновна за всичко това. Ето до какво бе довело нейното отмъщение. Можеше само да гледа право напред и да се надява да открие първа Орсо.

Да го открие и да го накара да си плати.

Големите укрепени врати на палата бяха все още заключени, но наемниците бяха намерили път покрай тях — през един от величествените прозорци. Явно някой се бе порязал в бързината да заботате, защото первазът беше оцапан с кръв. Ботушите на Монца изпращаха по натрошено стъкло и тя се вмъкна в голямата трапезария. Беше вечеряла веднъж в нея. Беше се смяла заедно с брат си, с Верния, Орсо, Арио, Фоскар, Ганмарк и цяла тълпа офицери. Почти всички от гостите онази вечер бяха мъртви. Стаята също не беше в по-добро състояние.

Приличаше на поле, опустошено от скакалци. Наемниците бяха отмъкнали половината картини, а останалите бяха нарязани, просто така. Двете огромни вази до камината бяха твърде тежки, затова ги бяха счупили и бяха отмъкнали позлатените дръжки. Бяха отнесли всички завеси и всички чинии, освен начупените по полирания под. Странно как в такова време хората са не по-малко склонни да строшат нещо, отколкото да го откраднат. Все още се въртяха наоколо. Измъкваха чекмеджета, изтръгваха свещници от стените, отмъкваха всичко, което можеше да струва нещо. Някакъв глупак беше качил на масата стол и се протягаше, за да стигне до полилея. Друг човъркаше с нож кристалните дръжки на вратите.

Един наемник с белези от шарка ѝ се ухили; ръцете му бяха пълни с посребрена посуда.

— Гепих лъжиците!

Монца го бутна, той залитна и изтърва плячката си. Останалите се скучиха като гладни гъски. Монца ги разбута и влезе в мраморния коридор. Тръпката беше до рамото ѝ. Отдолу долитаха звуци от

сражение. Викове и крясъци, тракане на метал и пукане на дърво, отвсякъде и никъде. Тя се огледа в сумрака, за да се ориентира.

— Насам. — Подминаха някаква всекидневна. Вътре наемниците режеха тапицерията на столовете, сякаш Орсо бе скрил парите си там. Нетърпелива тълпа разбиваше следващата врата. Някакъв мъж получи стрела във врата, щом я събориха, но останалите нахлуха вътре и се чу дрънчене на оръжия. Монца беше вперила очи напред и мислеше само за Орсо. Тръгна нагоре по стъпалата със стиснати зъби, почти без да усеща болката в краката си.

Озоваха се в мрачна галерия с висок таван, окичен с позлатени листа. Цялата стена представляваше огромен орган с най-различни лъскави тръби, резбована дървесина и стол за музиканта пред клавишите. Отдолу, под красивите дървени перила, имаше стая за музика. Наемниците пищяха, хилеха се и изкарваха наудничава симфония, докато трошаха инструментите.

— Близко сме — прошепна тя през рамо.

— Добре. Значи е време да приключваме.

Точно нейните мисли. Тя се плъзна към високата врата на стената.

— Покоите на Орсо са в тази посока.

— Не, не.

Намръщи се и погледна през рамо. Тръпката бе спрял и се усмихваше, металното му око проблясваше на оскъдната светлина.

— Не това.

Монца усети студените иглички по гърба си.

— А какво?

— Знаеш какво. — Усмивката му се разшири, белезите помръднаха и той изпукна врата си — наляво, после надясно.

Тя приклекна в бойна стойка тъкмо навреме. Тръпката изръмжа и я нападна, размахал брадвата. Монца отскочи, бълсна една табуретка и почти падна, докато осъзнаваше случващото се. Брадвата издрънча в тръбите на органа и изтръгна лудешка нота. Тръпката я измъкна — в крехкия метал остана голяма дупка — и скочи отново към нея, но объркването бе преминало и студеният гняв запълваше празнината.

— Едноок педераст! — Не беше умно, но от сърце. Монца мушна напред, но той отби меча с щита си, замахна с брадвата и тя едва успя да отскочи. Тежкото острие удари дървената ламперия и от

нея се разхвърчаха трески. Тя отстъпи внимателно, стараеше се да запази дистанция. Имаше по-малък шанс да парира тежката стомана от това да засвири на органа.

— Защо? — изръмжа Монца. Острието на калвеса се движеше в малки кръгове. Всъщност не ѝ пукаше за причините. Просто печелеше време, докато търсеше пролука.

— Може би ми писна от презрението ти. — Тръпката пристъпи напред, прикрит от щита, и тя отново отскочи. — А може би Айдър ми предложи повече.

— Айдър? — Монца се изсмя в лицето му. — Това е проблемът ти! Ти си шибан идиот! — Мушна отново при последната дума, опитващ се да го хване неподготвен, но той не се заблуди и отблъсна удара с щита.

— Аз ли съм идиот? Колко пъти те спасих? Загубих окото си! За да ме презреш с празноглавото копеле Рогонт? Правиш ме на шибан глупак, продължаваш да очакваш лоялността ми и после аз съм идиот?

— Беше трудно да го отрече, особено след като ѝ го хвърляше в лицето. Трябваше да послуша Рогонт и да го остави да го убие, но се бе поддала на вината. Милостта може и да беше смела, както казваше Коска, но май не винаги беше умна. Тръпката помръдна отново и тя отстъпи. След малко нямаше да има накъде да отстъпва.

— Трябваше да го предвидиш — прошепна той и Монца призна, че има право. Очертаваше се от доста време. Откакто бе преспала с Рогонт. Откакто бе обърнала гръб на Тръпката. Откакто той бе изгубил окото си в подземията на двореца на Салиер. Може би това се задаваше от първия момент, в който се бяха срещнали. Даже още преди това. Винаги.

Някои неща са неизбежни.

ВЪВ ВЪРТЕЛЕЖКАТА...

Брадвата на Тръпката издрънча отново в тръбите. Не знаеше за какъв чеп служат, но издаваха многошибани звуци. Монца вече бе отскочила и вдигаше меча си с присвити очи. Трябваше да ѝ сцепи черепа в гръб и да приключи. Но искаше тя да знае кой и защо го е направил. Имаше отчаяна нужда от това.

— Не трябва да го правиш — изсъска тя. — Все още можеш да се измъкнеш.

— Мислех, че само мъртвите прощават. — Той се завъртя, за да ѝ отреже пространството за маневриране.

— Давам ти шанс, Тръпка. Върни се в Севера, никой няма да те преследва.

— Да ме преследва който иска. Но мисля да се задържа още малко. Човек трябва да държи на нещо, нали? Все още имам гордост.

— Майната ѝ на гордостта! Щеше да си продаваш задника по улиците на Талинс, ако не бях аз! — Твърде вероятно. — Знаеше рисковете. Сам избра да вземеш парите. — Също вярно. — Не съм правила никакви обещания, нито съм нарушавала нещо! — Съвсем вярно — Онази кучка Айдър няма да ти даде и монета!

Беше трудно да спори с повечето ѝ доводи, но вече бе късно да се връща, а и брадва в главата слагаше край на всеки спор.

— Ще видим. — Тръпката тръгна към нея, прикрит зад щита. — Не става въпрос за пари. Това е... отмъщение. Мислех, че ще ме разбереш.

— Майната му на твоето отмъщение! — Тя сграбчи табуретката и я хвърли по него. Тръпката я изби с щита си през балкона, но Монца нападна веднага. Той успя да блокира меча ѝ с дръжката на брадвата и острието се плъзна по нея. Монца беше притисната в него и ръмжеше, а върхът на меча се въртеше около здравото му око.

Тя го заплю в лицето и той инстинктивно се дръпна. Удари го с лакът под челюстта и главата му се отметна настрани. Дръпна меча назад за удар, но той успя да замахне първи. Монца отскочи, а брадвата откърти голямо парче от дървения парапет. Тръпката се изви, защото

знаеше, че мечът ѝ идва. Усети как стоманата се плъзга по ризата му и оставя гореща следа по корема му. Монца залитна, загубила равновесие. Севернякът премести тежестта си, изръмжа и замахна с щита, с цялата си сила и гняв. Удари я по лицето, отметна главата ѝ и я отхвърли върху тръбите с глухо издрънчаване. Тилът ѝ оставил голяма вдълбнатина. Монца отскочи и падна по гръб, мечът се изплъзна от ръката ѝ.

Тръпката я изгледа за момент. Кръвта бучеше в черепа му, потта капеше от обезобразеното му лице. Някакъв мускул на врата ѝ помръдна. Тънък врат. Можеше да пристъпи и да отсече главата ѝ, сякаш сече дърво. При тази мисъл пръстите му стиснаха нервно брадвата. Тя изкашля малко кръв, изстена и разтърси глава. Започна да се надига с размътен поглед и застана на четири крака. Взе да опипва замаяно за меча.

— Не, не. — Той пристъпи и го изрита към ъгъла.

Монца потръпна, обърна глава на другата страна и бавно запълзя към меча. Дишаше тежко, кръвта от носа ѝ капеше по дървения под. Той я последва, като продължи да говори. Странно. Кървавия Девет му беше казал веднъж, че ако искаш да убиеш някого, го направи, а недей да дрънкаш, и Тръпката се стараеше да го спазва. Можеше да я убие лесно, сякаш премазва бръмбар, но не го направи. Чудеше се дали говори, за да удължи момента, или за да го изчака да премине. Но въпреки това продължаваше.

— Нека не се преструваме, че ти си жертвата в ситуацията! Ти изби половината Стирия, за да постигнеш своето! Ти си подла, лъжлива, отравяща, убиваща, предаваща, шибаща брат си кучка. Нали! Аз върша правилното. Всичко е въпрос на гледна точка. Не съм чудовище. Може би причините ми не са съвсем благородни. Всеки си има причини. Но светът ще е по-добър без теб! — Искаше гласът му да не е толкова хриплив, защото казваше истината. — Аз върша правилното! — Факт, и искаше тя да го признае. Дължеше му го. — Ще е по-добро място без теб! — Надвеси се над нея, чу тропащи стъпки зад гърба си, обърна се...

Дружелюбния го бълсна с пълна скорост и го събори. Тръпката изръмжа, хвана го за гърба с ръката с щита, но успя единствено да го повлече след себе си. Двамата строиха дървения парапет и се превъртяха в празния въздух.

Никомо Коска се появи пред очите му и хвърли шапката си с театрален жест през стаята. Явно пропусна целта, защото тя падна на пода, недалеч от вратата на тоалетната. Устата на Морвийр се изви в триумфална усмивка. Старият наемник държеше метална манерка. Същата, която самият Морвийр му бе подхвърлил като обида в Сипани. Дъртият гаден пияница сигурно я бе приbral с надеждата да оближе последните капки грозд. Колко празно изглеждаше обещанието му да не пие повече! Толкова за възможностите на човек да се промени. Разбира се, Морвийр не очакваше нещо друго от световния експерт в празните обещания, но почти тъжното сриване на Коска сякаш го изненада.

Чу как шкафът се отваря.

— Само да си долея. — Гласът на Коска, макар да не го виждаше. Тракане на метал.

Морвийр можеше да зърне невестулчата физиономия на спътника му.

— Как пиеш тая пикня?

— Все нещо трябва да пия, нали? Препоръча ми го стар приятел, който, уви, е мъртъв.

— Останаха ли ти стари приятели, дето да не са мъртви?

— Само ти, Виктус, само ти.

Звън на чаши и Коска мина покрай тесния процеп, през който наблюдаваше Морвийр. В едната ръка държеше манерката, а в другата чаша и бутилка. Красиво лилаво шише, което Морвийр помнеше, че е отровил преди миг. Явно беше изработил нова фатална ирония. Коска щеше сам да е виновен за разрушението си, както се случваше често в този живот. Но този път щеше да е задоволително окончателно. Чу характерния шумолящ звук на бъркане на карти.

— По пет монети на ръка? — предложи Коска. — Или да играем за чест?

Двамата избухнаха в смях.

— Да ги направим десет.

— Десет. — Още размесване. — Така е цивилизирано. Нищо по-добро от игра на карти, докато другите се бият, а? Като в старите времена.

— Само дето Андич, Сесария и Сазине ги няма.

— Да, прав си — призна Коска. — Така. Ти ли ще раздаваш, или аз?

Дружелюбния изстена и се надигна. Тръпката беше на няколко крачки, сред парчета дърво, слонова кост, месинг и оплетени струни, допреди малко арфата на херцог Орсо. Севернякът се надигна на колене. Все още стискаше щита и брадвата си, а от една рана над проблясващото метално око капеше кръв.

— Броящ шибаняк! Нямах проблем с теб. Но вече имам.

Двамата се изправиха, гледаха се внимателно. Дружелюбния извади ножа от канията и сатъра от палтото си. Потъмнелите дръжки легнаха удобно в ръцете му. Можеше да забрави за целия хаос в градините, за цялата лудост в двореца. Един срещу един, както правеха в Убежището. Едно и едно. Най-простата аритметика, за която можеше да се надява.

— Така значи — каза Дружелюбния и се ухили.

— Така значи — изсъска Тръпката през зъби.

Един от наемниците, които разграбваха помещението, направи крачка към тях.

— Какво правите, по дяволите...

Тръпката прескочи останките на арфата, брадвата проблесна над главата му. Дружелюбния се изви надясно, приклекна под удара и усети вятъра в косата си. Сатърът му удари ръба на щита и острието се вряза в рамото на северняка. Но не достатъчно силно за нещо повече от порязване. Тръпката се извъртя бързо и брадвата профуча надолу. Дружелюбния се измъкна и чу как се заби в останките зад него. Мушна с ножа си, но севернякът вече бе обърнал щита си и ударът го изби от юмрука му. Посече със сатъра, но Тръпката се притисна към него и натисна лакътя му с рамо. Острието го шляпна с плоското по сляпата страна и остави кървава драскотина под ухото.

Дружелюбния отстъпи половин крачка и замахна странично, без да дава пространство на брадвата на противника си. Вместо това Тръпката нападна с щита, изби сатъра и го повдигна. Ръмжеше като бясно куче. Дружелюбния го удари отстрани, опитващ се да заобиколи големия дървен кръг, но севернякът беше по-тежък и бе

набрал инерция. Затворникът залитна през вратата, удари рамката с рамо, а щитът продължаваше да го бута и да набира скорост. Ботушите му се плъзгаха по пода, той загуби опора и пропадна. Главата му се удари в камъка. Той подскочи и се затъркаля неудържимо. Охкаше и стенеше, а светлината и мракът се въртяха около него. Стълбище. Падаше по стълби и най-лошото бе, че не можеше да ги преbroи.

Изръмжа отново и се надигна. Намираше се в кухня, сводесто помещение с малки високо разположени прозорчета. Левият крак, дясното рамо и тилтът му пулсираха, кръв по бузата, един разпран ръкав и дълга драскотина по предмишницата. Кръв по крачола — вероятно се бе порязал на сатъра, докато падаше. Но все още можеше да движи всичко.

Тръпката стоеше горе, на четиринайсет стъпала над него. Два пъти по седем. Едра тъмна фигура с проблясваща светлина в едното око. Дружелюбния му подвикна:

— Слез де.

Пълзеше. Единственото, което можеше да направи. Влачеше се, педя по педя. Не откъсваше очи от дръжката на меча в ъгъла. Пълзеше, плюеше кръв и се надяваше стаята да спре да се върти. През цялото време усещаше гъделичкане в гърба, очакваше брадвата на Тръпката да се стовари и да доведе до грозния, но заслужен край.

Поне едноокото копеле бе спряло да дрънка.

Ръката й стисна дръжката и Монца се извъртя, изръмжа и замахна, така както страхливец би махал с факла в мрака. Нямаше никого. Нямаше нищо. Само назъбена дупка в парапета в края на галерията.

Обърса разкървавения си нос с ръкавицата и се надигна. Замайването изчезваше, писъкът в ушите й бе преминал в стабилно бучене. Лицето й беше подуто. Имаше чувството, че всичко е два пъти по-голямо. Заклати се към разрушената балюстрада и погледна надолу. Тримата наемници, които разграбваха помещението, стояха и гледаха строшената арфа. Нямаше и следа от Тръпката и от това какво се е случило. Но Монца мислеше само за едно.

Орсо.

Стисна зъби, изкуцука до вратата и я отвори. Озова се на широк балкон. На големия купол отгоре имаше нарисувано небе с изгряващо слънце и седем крилати жени с мечове. Грандиозната фреска на Арапела, за Орисиите, които носят съдбите на света. Под нея се извиваха двете големи стълбища, изсечени от три вида мрамор. На върха бяха двойните врати с лъвските глави. Пред тези врати бе казала на Бена за последно, че го обича.

Нещата определено се бяха променили.

По кръглия мозаечен под, мраморните стъпала и дори на отсрещния балкон кипеше лута битка. Мъже от Хилядата меча се сражаваха със стражите на Орсо. Поне шейсетина в кипяща, счепкана гмеж. Мечове удряха щитове, боздугани се стоварваха върху брони, брадви се вдигаха и падаха, копията мушкаха. Мъжете ръмжаха гневно, пищяха от болка, биеха се и умираха. Наемниците бяха полуудели от жаждата за плячка, а защитниците нямаха накъде да отстъпват. И двете страни явно не разполагаха с милост. Двама мъже с талински униформи зареждаха арбалетите си на балкона пред нея. Единият се надигна да стреля, но бе поразен от стрела в гърдите. Падна назад с изцъклени очи, закашля се и опръска с кръв хубавата статуя до него.

„Никога не води собствените си битки, ако има някой друг, който да се бие вместо теб“, бе написал Вертурио. Монца тихо се отдръпна в сенките.

Корковата тапа се измъкна с най-любимия звук на Коска. Той се наведе през масата и наля чашата на Виктус.

— Благодаря за отровата — изръмжа наемникът.

Гуркулската гроздова наистина не беше по всеки вкус. Коска бе развел ако не любов, то поне толеранс към нея, когато го наеха да защитава Дагоска. Всъщност беше придобил толеранс към всичко, съдържащо алкохол, а гуркулската гроздова съдържаше доста, при това на съвсем приемлива цена. Самата мисъл за този славно отвратителен парещ вкус караше устата му да се пълни със слюнка. Питие, питие, питие.

Отвъртя капачката на манерката си и погали нежно облегалката на генералския стол.

— Е?

Лицето на Виктус излъчваше подозрение и Коска се замисли, че не познава човек с по-лъжлив поглед. Очите му се плъзнаха към неговите карти, после към картите на Коска, към монетите на масата и отново към командира.

— Добре. Плащам удвояването. — Хвърли няколко монети към центъра на масата, чу се характерният само за парите звън. — Какво имаш, старче?

— Земя! — Коска разтвори победоносно картите си.

Виктус хвърли ръката си.

— Проклета земя! Винаги си имал късмета на демон.

— А ти неговата лоялност. — Коска се озъби, докато сmitаше с ръка монетите към себе си. — Не се коси де. Момчетата ще ни донесат още много сребро. Правилото за четвъртините и така нататък.

— С това темпо ще си загубя дяла, преди да дойдат.

— Надявам се. — Коска отпи от манерката и направи гримаса. Отпи още една киселееща гълтка и завинти капачката. — Така! Имам сериозна нужда да сера. — Плесна по масата и се надигна. — Няма да нагласяш картите, докато съм в кенефа, чу ли ме?

— Аз? — Виктус беше самата невинност. — Нямаш ли ми доверие, генерале.

— Разбира се, че ти имам. — Коска тръгна, вперил очи в тъмния процеп на вратата на тоалетната, пресмяташе разстоянието. Усети тръпки по гърба си, като си представи точната позиция на Виктус. Изви китка и метателният нож падна в дланта му. — Също както ти имах при Афиери... — Обърна се и замръзна. — А!

Виктус беше измъкнал отнякъде малък арбалет и се целеше с впечатляваща стабилност на ръката право в сърцето му.

— Андич да поеме удар с меч заради теб? — озъби се капитанът.

— Сесария да се пожертва? Аз ги познавах бе! Ти за идиот ли ме мислиш?

Шенкт скочи през строшения прозорец и тихо стъпи в помещението, допреди час вероятно величествена трапезария. Но Хилядата меча бяха отмъкнали всичко, което можеше да струва нещо. Имаше само строшени чаши и чинии, разкъсанни картини на начупени

рамки и парчета от твърде тежки мебели. Три малки муhi се гонеха в геометрични фигури над голата маса. До тях двама мъже се караха, а момче на около четиринайсет гледаше нервно.

— Казах ти, че бях докопал шибаните лъжици! — крещеше мъж с белези от шарка на друг, с очукан нагръдник. — Но оная кучка ме събори и ги изтървах! Ти защо не отмъкна нищо?

— Щото пазех вратата, докато ти крадеше, шибан...

Момчето вдигна мълчаливо пръст към Шенкт и двамата зарязаха караницата и го изгледаха.

— Кой си пък ти, по дяволите? — попита крадецът на лъжици.

— Жената, която ти е съборила приборите — отвърна Шенкт. — Муркато ли беше?

— Попитах кой си, по дяволите!

— Никой. Просто минавам.

— Така ли? — Мъжът се усмихна на приятеля си и извади меч.

— Това е нашата стая и има такса за минаване.

— Да, има такса — изсъска онзи с нагръдника с тон, който несъмнено трябваше да е плашец.

Двамата се раздалечиха. Момчето колебливо отстъпи към стената.

— Какво имаш за нас? — попита първият.

Шенкт го погледна в очите и му даде шанс.

— Нищо, което да поискате.

— Аз ще преценя. — Погледът му се спря на пръстена с рубина на ръката на Шенкт. — Ами това?

— Не е мой, за да го дам.

— Значи ще си го вземем. — Те се приближиха, а онзи с белезите махна с меча си. — Ръцете зад главата, копеле, и падай на колене.

Шенкт се намръщи.

— Не коленича.

Трите муhi се забавиха, закръжиха мързеливо и почти спряха.

Гладната усмивка на крадеца на лъжици започна да се превръща — бавно, съвсем бавно — в озъване.

Бавно, съвсем бавно, ръката му се вдигна за удар.

Шенкт пристъпи покрай меча. Ръбът на дланта му потъна дълбоко в гърдите на мъжа и излезе обратно. Парче от ребрата и

гръдената кост изхвърча с нея и се лепна на тавана.

Шенкт избута меча настани, хвана другия мъж за нагръдника и го запокити през стаята. Главата му се размаза в стената, а кръвта изригна под такова налягане, че опръска тапетите от пода до тавана. Мухите бяха засмукани от движението му и се завъртяха във въздуха в откачена спирала. Смразяващият тръсък на строшения череп се присъедини към съскането на изливащата се от другаря му право върху ошашавеното момче кръв. Времето върна нормалния си ход.

— Жената, която е съборила приборите на приятеля ти. — Шенкт изтръска няколко капки от ръката си. — Муркато ли беше?

Момчето кимна замаяно.

— Накъде тръгна?

Опулените му очи се извъртяха към вратата.

— Добре. — Шенкт предпочиташе да го остави. Но момчето можеше да повика други мъже и да донесе допълнителни неприятности. Понякога трябва да отнемеш един живот, за да спасиш няколко, и в такива моменти сантиментът не помага на никого. Един от уроците на стария му господар, които не бе забравил. — Съжалявам.

Показалецът му потъна в челото на момчето чак до третото кокалче с остро изпукване.

Биеха се в кухните, като се стараеха всячески да си видят сметката. Тръпката не го бе планирал, но кръвта му кипеше. Дружелюбния беше на шибания му път и трябваше да го премахне, просто трябваше. Беше се превърнало във въпрос на гордост. Тръпката бе по-добре въоръжен, имаше по-голям обсег и щит. Но затворникът беше хълзгав като змиорка и търпелив като зимата. Отстъпваше, избягваше ударите, не напираше и не показваше пролука. Имаше само сатър, но Тръпката знаеше, че с него е убил доста народ, и нямаше намерение да се присъединява към списъка.

Сблъскаха се отново. Дружелюбния се мушна под брадвата и замахна със сатъра, скъсявайки дистанцията. Тръпката пристъпи напред, отблъсна го с щита и нападна, избута го назад към някаква маса. Ухили се, но в същия миг забеляза, че масата е отрупана с ножове. Дружелюбния сграбчи един и изви ръка, за да го хвърли. Севернякът се прикри зад щита и усети как ножът се забива в дървото.

Надникна над ръба и видя, че към него лети още един. Острието отскочи и мина покрай лицето му, одра му бузата. Дружелюбния поsegна за нов нож.

Тръпката не смяташе да седи и да служи за мишена. Изръмжа и се хвърли напред, скрит зад щита. Дружелюбния отскочи назад и се претърколи през масата. Брадвата го пропусна, удари дървото и ножовете подскочиха във въздуха. Тръпката продължи да натиска, удряше с ръба на щита и размахваше диво брадвата. Строшени чинии, дрънчащи тигани, счупени бутилки и разхвърчали се трески. Някакъв съд с брашно се изсипа и изпълни въздуха със заслепяващ прах.

Тръпката оставяше в кухнята разрушения, с които би се гордял и Кървавия Девет, но затворникът отскочаше и прилякаше, ръгаше и сечеше с ножа и сатъра, винаги извън обхватата му. Единственото, което успя да спечели от проявата на гняв, когато приключиха грозния си танц през дългото помещение, бе кървяща резка на ръката и зачервено петно по лицето на Дружелюбния, където го бе ударил с щита.

Затворникът го очакваше в началото на стъпалата, водещи навън. Ножът и сатърът бяха отпуснати до краката му. Плоското му лице беше лъскаво от пот, охлузено от размяната на удари, плюс падането от балкона и търкалянето по стълбите. Но Тръпката така и не бе успял да го засегне сериозно. Работата не изглеждаше и наполовина свършена.

— Ела бе, шибаняк хълзгав! — изсъска Тръпката. От размахването на брадвата ръката го болеше от рамото до пръстите. — Време е да свършвам с теб.

— Ти ела — отвърна Дружелюбния. — Аз ще свърша с теб.

Тръпката сви рамене, разтърси ръце, обърса кръвта от челото си с ръкав и изпука врата си. И нападна отново. Нямаше нужда от подкана.

Коска се намръщи на ножа си.

— Ако кажа, че исках да си обеля портокал, има ли шанс да mi повярваш?

Виктус се усмихна. Коска май не познаваше човек с по-лъжлива усмивка.

— Съмнявам се, че ще повярвам на каквото и да кажеш. Но не се притеснявай. Няма да говориш дълго.

— Защо хората със заредени арбалети винаги държат да злорадстват, вместо направо да стрелят?

— Злорадстването е забавно. — Виктус посегна за чашата си, без да откъсва самодоволните си очи от Коска. Блестящият връх на стрелата в арбалета въобще не помръдна дори докато я надигаше. Изпи я до капка. — Уф. Тая ракия горчи бе!

— По-сладка е от ситуацията ми — измърмори Коска. — Предполагам, че сега ти ще вземеш генералския стол, нали? — Жалко. Тъкмо беше взел да свиква отново с него.

— Че защо да правя подобна глупост? — изсумтя Виктус. — Тоя стол не е донесъл нищо добро на задниците в него, нали? Сазине, ти, двамата Муркато, Верния Карпи и пак ти. Всички са мъртви, или почти, а през цялото време аз ставам по-богат, отколкото заслужава долно копеле като мен. — Намръщи се и се хвана за корема. — Не, ще намеря някой идиот да го заеме и да ме направи още по-богат. — Отново се намръщи. — Проклето пиене. Уф! — Залитна на стола и се хвана за ръба на масата. На челото му пулсираше издути вена. — Какво ми направи, мръснико? — Арбалетът се люшна настрани.

Коска се хвърли напред. Спусъкът изщрака, тетивата избръмча, но стрелата издрънча в мазилката отляво. Коска се претърколи до масата с триумфално възклициране и вдигна ножа.

— Ха-ха!

Арбалетът го фрасна по челото, точно над окото.

— Ух!

Две ръце го сграбчиха за гърлото. Пръстите, обсипани с тежки пръстени. Моравото лице на Виктус се надвеси над неговото, от озъбената му уста хвърчеше слюнка.

Коска се подхълъзна, стаята се преобрърна и той удари глава в масата. Всичко потъна в мрак.

Битката под купола бе приключила. Сражаващите се бяха направили красивата ротонда на Орсо на нищо. Шарените мозайки на пода и стъпалата бяха покрити с трупове, изтървани оръжия и тъмна кръв.

Наемниците бяха спечелили, ако това, че бяха останали само десетина, можеше да се нарече победа.

— Помощ! — пищеше един от падналите. — Помогнете ми!

Но другарите му си бяха наумили нещо друго.

— Отворете шибаните врати! — Секо беше поел командинето.

Същият ефрейтор, който стоеше на пост, когато Монца бе пристигнала в лагера на Хилядата меча, за да открие, че Коска я е изпреварил. Той избута трупа на някакъв войник, който бе запречил лъвските порти, и го изрита надолу по стълбите. — Намерете брадви!

— Орсо със сигурност има още хора вътре — обади се Монца. — По-добре да изчакаме подкрепления.

— Да чакаме? И да делим плячката? — Секо се изсмя подигравателно. — Шибай се, Муркато! Вече не даваш заповеди! Разбийте вратата!

Двама мъже забълъскаха с брадви, разлетяха се трески. Останалите се бутаха опасно зад тях, останали без дъх от алчност. Вратите явно бяха направени да впечатляват гостите, а не да удържат армии, защото затрепериха и увиснаха на пантите. Още няколко удара и една от брадвите проби и откърти голямо парче дърво. Секо извика триумфално и пъхна копието си в пролуката, за да вдигне резето.

Наемниците се втурнаха в светлото помещение, където бе умрял Бена. Пищяха като деца на угощение, опиянени от кръвта и сребролюбието. Монца знаеше, че е лоша идея да ги следва. Знаеше, че Орсо може да не е там, а ако беше, щеше да е подготвен.

Но понякога се налага да минеш и през тръните.

Втурна се през прага, приведена ниско. И чу бръмченето на тетивите. Наемникът пред нея падна. Друг полетя назад, стиснал щръкналата от гърдите му стрела. Трополяха ботуши, викаха хора, а голямата стая, с големи прозорци и картини на световните герои, се люшкаше около нея, докато тичаше. Зърна проблясваща стомана на мечове и пълна броня. Личната страж на Орсо.

Видя как Секо замахва с копието си, което не можеше да направи нищо на яката стомана. Чу тежкото издумтяване, когато един наемник удари шлем с боздугана си, след което извика, защото беше посечен в гръб от голям двуръчен меч. Нова стрела порази нападащ мъж и го отхвърли настрани. Монца приклекна зад една мраморна масичка, преобърна я, клекна зад нея и потръпна, когато една стрела издрънча в плата и отскочи.

— Не! — пищеше някой. — Не! — Някакъв наемник бягаше към вратата, през която бе нахлул с ентузиазъм преди малко. Чу се избръмчаване на тетива и от гърба му щръкна стрела. Мъжът направи още една крачка, залитна и падна по очи. Опита да се надигне, изкашля кръв и замря. Умря, взрян право в нея.

Това получаваш, като си алчен. Тя вероятно щеше да е следващата.

Дружелюбния отстъпи по последните стъпала и към някакво огромно помещение. Високо, кръгло, под купол с изрисувани крилати жени и седем широки арки. От стените гледаха статуи — безброй очи, следящи движенията му. Явно защитниците бяха оказали съпротива, защото подът и двете извити стълбища бяха покрити с трупове. На наемниците на Коска и стражите на Орсо. Вече всички на една страна. Дружелюбния сякаш чуваше шум от бой някъде отгоре, но за него имаше достатъчно и тук.

Тръпката пристъпи през арката. Косата му беше спъстена от кръв, обезобразеното му лице бе мораво от напрежение. Беше целият в одрасквания и охлувания. Десният му ръкав беше сцепен и от ръката течеше кръв. Но Дружелюбния не можеше да нанесе фатален удар. Севернякът — щитът му беше обсипан с прорези — все още стискаше брадвата, готов за бой. Плъзна единственото си око през помещението и каза:

— Много трупове.

— Четирийсет и девет — отвърна Дружелюбния. — Седем пъти по седем.

— Харесва ми. Като добавим твоя и ще станат петдесет.

Хвърли се напред, като финтира високо и замахна ниско, в покосяващ глезните удар. Дружелюбния го прескочи и насочи сатъра към лицето му. Тръпката вдигна щита навреме и острието издрънча и изпрати вълни от болка чак до рамото на затворника. Той замахна странично, закачи ръката си в дръжката на брадвата, но въпреки това успя да резне северняка в ребрата. Вдигна сатъра, за да довърши работата, но Тръпката го прасна с лакът в гърлото, преди да успее. Дружелюбния залитна назад и почти се спъна в някакъв труп.

Изправиха се отново един срещу друг.

— Пак? — прошепна Тръпката.

— Давай — изхриптя Дружелюбния.

Сблъскаха се. Ръмжене и пъшкане, удари на метал и камък отекваха в мраморните стени и боядисания таван.

Кълцаха, сечаха, плюеха, ритаха, ръгаха се, прескачаха трупове и се спъваха в изтървани оръжия. Ботушите им скърцаха и се хълзгаха в кърватите локви по мрамора.

Дружелюбния се отдръпна от един тромав замах с брадвата, който удари стената и откърти парченца камък, и видя, че е стигнал до стъпалата. И двамата бяха уморени и вече по-бавни. Човек може да се бие, поти и кърви само до време. Тръпката нападна отново.

Отстъпването по стълбища не е добра идея дори когато не са покрити с трупове. Дружелюбния беше толкова заен да наблюдава Тръпката, че стъпи върху някаква ръка и си усуква глезната. Севернякът видя това и замахна с брадвата. Дружелюбния не можа да се измъкне и острието се заби в прасеца му и почти го събори. Тръпката изръмжа и вдигна отново брадвата. Дружелюбния се гмурна напред и разряза предмишницата му с ножа. От червено-черната рана бликна кръв. Севернякът изръмжа и изтърва брадвата. Дружелюбния замахна към черепа му със сатъра, но той успя да вдигне щита и острието само го облиза. Кръвта опръска и двамата. Севернякът сграбчи рамото на Дружелюбния и го придърпа към себе си. Здравото му око пламтеше наудничаво, стоманеното беше опръскано с червено.

Дружелюбния заби ножа в бедрото му, чак до дръжката. Тръпката изпища от гняв и болка. Челото му се стовари върху устата на затворника с ужасяващ трясък. Залата се залюля, Дружелюбния падна на стъпалата, главата му се удари в мрамора. Видя, че Тръпката се надвесва над него, и реши, че ще е добре да вдигне сатъра. Преди да успее, севернякът стовари металния ръб на щита си. Дружелюбния усети как двете кости на ръката му се строшават. Сатърът издрънча по стълбите, изпуснат от безчувствените му пръсти.

Тръпката опира пода и юмрукът му се сви около дръжката на брадвата. При всеки стенещ дъх от устата му излизаше кървава слюнка. Дружелюбния го наблюдаваше с умерено любопитство. Всичко беше светещо и размазано. Видя белега на китката на северняка — във формата на числото седем. Седем беше добро число днес, както и в деня, когато се срещнаха. Винаги беше добро.

— Извинете. — Тръпката за момент замръзна и окото му се отклони. Извъртя се, а брадвата го последва. Зад него стоеше строен мъж със светла коса. Не се видя какво точно стана. Брадвата пропусна, щитът се пръсна на трески, Тръпката беше дръпнат и изхвърча към другия край на помещението. Натресе се в стената с гъргорене, отскочи и се затъркаля към стъпалата. Превъртя се веднъж, два пъти, три пъти и остана да лежи неподвижен.

— Три пъти — изфъфли Дружелюбния през сцепените си устни.

— Не ставай — отвърна бледият мъж и го заобиколи.

Не беше трудно да се подчини. Нямаше други планове. Само изплю парче зъб от подутата си уста. Лежеше, мигаше бавно и гледаше крилатите жени на тавана.

Седем, със седем меча.

За последните мигове Морвийр бе минал през цял спектър от емоции. Триумфална наслада, като видя как Коска отпива от манерката и се обрича сам. Ужас и напразно търсене на прикритие, когато старият наемник обяви, че ще ползва тоалетната. Любопитство, като видя, че Виктус измъква арбалет и го насочва към гърба на генерала. Отново триумф, когато видя, че и Виктус погълъща фатална доза от алкохола. Накрая беше принуден да притисне с ръка устата си, за да не се разхили, когато отровеният Коска се хвърли тромаво към отровения си противник, повали го, двамата се сбогуваха и останаха да лежат неподвижно на пода.

Положителните иронии се трупаха една върху друга. Двамата бяха опитали да се убият, без да разберат, че Морвийр вече е свършил работата.

Продължи да се усмихва и извади иглата от вътрешния джоб на наемническия си жакет. Винаги предпазливостта на първо място. В случай, че в някой от дъртите наемници имаше следа от живот, едно убождане от лъскавата игла, намазана с Подготовка номер дванайсет, щеше да сложи окончателен край и да отърве света от тях. Морвийр отвори вратата на тоалетната и се вмъкна на пръсти в стаята. Масата беше преобърната на една страна, по пода имаше разпилени карти и монети. Коска лежеше по гръб. Лявата му ръка беше отпусната, манерката бе съвсем близо до нея. Виктус лежеше върху него. Все още

стискаше окървавения арбалет, с който бе ударил Коска. Морвийр коленичи, промуши ръка под трупа на Виктус, изпъшка и го претърколи.

Очите на Коска бяха затворени, устата зееше, от раната на челото се стичаше кръв. Кожата му беше восьчнобледа, с характерния мъртвешки цвят.

— Човек можел да се промени, а? — присмя се Морвийр на трупа. — Пияниците са си пияници, драги!

За негов невероятен ужас очите на Коска внезапно се отвориха.

И за още по-голям ужас нещо го прободе ниско долу. Неописуема болка! Той изпища нечовешки. Погледна надолу и видя, че старият наемник е забил нож в слабините му. Вдигна отчаяно ръка...

Коска я сграбчи, изви я и заби иглата във врата му. Настъпи напрегната тишина. Останаха замръзнати, като човешки статуи. Ножът в слабините му, иглата във врата, а ръката му стисната от ръката на Коска...

Наемникът се намръщи. Морвийр мълчаше. Затрепери. Не каза нищо. Какво можеше да каже? Последствията бяха смазващо очевидни. Най-силната позната отрова си пробиваше път от врата към мозъка му и караше крайниците му да изтръпват.

— Отровил си гроздовата, а? — изсъска Коска.

Морвийр само изгъргори. Не можеше да произнесе нито дума.

— Забрави ли, че обещах да не пия? — Старият наемник пусна ножа, посегна с окървавената си ръка, хвана манерката, отвинти капачката с отработен жест и я наклони. По пода се разля бяла течност. — Козе мляко. Добро е за храносмилането, така казват. Най-силното нещо, което съм пил, откак напуснахме Сипани, но нямаше как да го разглася. Трябваше да си пазя репутацията. Затова са всичките тези бутилки в шкафа. Носят ми ги, а аз не ги пия.

Избути Морвийр върху трупа на Виктус.

Агонията в слабините бе преминала в приглушена болка. Коска го изгледа.

— Нали обещах, че ще спра? За какъв ме взимаш? За човек, който не си държи на думата?

Морвийр не можеше да отговори, камо ли да изпищи. Поне болката намаляваше. Зачуди се, както се случваше често, как ли щеше

да се развие животът му, ако не бе отровил майка си и не се бе обрекъл на живот в сиропиталището. Погледът му се размаза и потъмня.

— Трябва да ти благодаря. Виж, Морвийр, човек може да се промени, ако има стимул. Та значи тъкмо твоята омраза ми даде необходимия тласък.

Убит от собствената си отрова. Много от практикуващите професията си отиваха по този начин. И то точно в навечерието на оттеглянето си. Беше сигурен, че някъде в това има ирония...

— Знаеш ли кое е най-доброто? — Гласът избумтя в ухoto му, а усмивката на Коска се спусна отгоре. — Сега мога пак да почна да пия.

Един от наемниците стенеше и молеше за пощада. Монца се бе притиснала към студения мрамор на масичката и го слушаше. Дишаše тежко и стискаше меча в ръка. Едва ли щеше да й свърши много работа срещу бронираните стражи на Орсо дори да имаше желание да се изправи срещу всички едновременно. Чу влажния звук на пронизващ плътта метал и молбите преминаха в писък и тихо гъргорене.

Звук, който не вдъхваше никаква увереност.

Надникна над ръба на масичката. Имаше седмина прави войници. Един вадеше копие от гърдите на мъртвия наемник, двама се обръщаха към нея с тежки мечове, четвърти измъкваше брадва от разцепения череп на Секо. Трима бяха коленичили и навиваха арбалетите. Зад тях беше голямата кръгла маса с картата на Стирия. На картата имаше корона — обръч от блестящо злато и дъбови листа, украсени със скъпоценни камъни. Почти като онази, която бе убила Рогонт и мечтите му за обединена Стирия. До короната, облечен в черно, с къса черна коса и добре оформена брада, стоеше Великият херцог Орсо.

Гневът й закипя, горещ и успокояващ. Един от стражите сложи стрела в арбалета и се прицели. Монца понечи да се скрие зад масичката, но Орсо вдигна ръка.

— Чакай! Спри. — Същият глас, на който се бе подчинявала безпрекословно осем мъчителни години. — Монцаро, ти ли си?

— Аз съм, проклет да си! — извика тя. — Пригответи се да умреш!
— Макар че по-вероятно щеше да е първа.

— Готов съм от известно време — отвърна той тихо. — Ти се погрижи за това. Добра работа! Мечтите ми се сринаха, и то благодарение на теб.

— Няма нужда да ми благодариш! Направих го за Бена!

— Арио е мъртъв.

— Ха! — изкрешя Монца. — Разбира се, че е мъртъв! Нали го наръгах това безполезно лайно във врата и го хвърлих през прозореца!

— Бузата на Орсо потрепери. — Но защо само Арио? Ами Гоба, Мотис, Ганмарк, Верния... Избих ги всичките! Всеки, който беше в стаята, когато убихте брат ми!

— А Фоскар? Не съм получавал вест след поражението при бродовете.

— Може да спреш да чакаш! — Каза го с веселие, което не чувстваше. — Лежи с размазан череп на пода на една ферма!

Гневът на Орсо беше изчезнал, очите му бяха тъжни.

— Сигурно си щастлива.

— Не съм тъжна, това е сигурно!

— Великата херцогиня Монцаро. — Орсо плесна с ръце и острият звук отекна под високия купол. — Поздравявам те за победата. Накрая постигна каквото искаше!

— Каквото исках ли? — За момент не можа да повярва какво чува. — Мислиш, че исках това? След всички битки, които водих? Всички победи, които спечелих за теб? — Почти пищеше. Смъкна ръкавицата си със зъби и размаха осакатената си ръка. — Исках това ли? Каква причина ти дадохме, за да ни предадеш? Бяхме лоялни! Винаги!

— Лоялни? — Орсо я изгледа невярващо. — Радвай се на победата си, но не претендирай за невинност! И двамата знаем!

И трите арбалета вече бяха заредени и прицелени.

— Бяхме лоялни! — изкрешя Монца хрипливо.

— Нима ще отричаш? Че Бена се срещаше с изгнаници и революционери, предатели сред неблагодарните ми поданици? Че им обещаваше оръжия? Че обещаваше как ще ги поведеш към славата? Как ще заемеш мястото ми? Как ще узурпирате трона? Мислеше ли, че няма да науча? Вярваше ли, че ще стоя безучастно?

— Какво... Шибан лъжец!

— Продължаваш да отричаш? И аз не го повярвах, когато ми съобщиха! Моята Монца? По-близка от децата ми? Моята Монца да ме предаде? Видях го със собствените си очи! лично! — Ехoto от гласа му заглъхна. Чуваше се само тихото потракване на броните на четиридесетата, които бавно се приближаваха към нея.

И внезапно тя започна да оძънава.

„Може да си имаме свой град“. Думи на Бена. „Може да си херцогиня Монцаро от... някъде си“. Явно мислеше за Талинс. „Заслужаваме да бъдем запомнени“. Беше го планирал сам, без да й даде избор. Както беше предал Коска. „Така е по-добре“. Както беше взел златото на Хермон. „Това е за нас“.

Винаги той беше човекът с големите планове.

— Бена — прошепна тя. — Глупак такъв.

— Не си знаела значи — каза Орсо тихо. — Не си знаела и ето докъде стигнахме. Брат ти обрече себе си, нас двамата и половин Стирия. — Засмя се тъжно. — Точно когато мислех, че знам всичко, животът намира начин да ме изненада. Закъсня, Шенкт. — Очите му се стрелнаха настани. — Убий я.

Монца усети как върху нея падна сянка и се обърна рязко. Някакъв мъж се бе промъкнал, докато говореха; меките му обувки не издаваха нито звук. Стоеше до нея, достатъчно близо, че да я докосне. Протегна ръка. В шепата му имаше пръстен. Рубинът на Бена.

— Това е твоето, нали?

Бледо слабо лице. Не старо, но с дълбоки бръчки, остри скули и гладни хълтнали очи. Монца се опули. Шокът от разпознаването я заля като ледена вода.

Новодошлият се усмихна, но усмивката беше като на череп — не стигаше до очите.

— Да я убия? — каза той. — След всички усилия, които положих да я запазя жива?

Беше толкова бледа, както когато я откри в боклука по склоновете на Фонтецармо. Или когато се събуди и след като той ѝ махна конците, погледна с ужас безобразното си тяло.

— Да я убия? — повтори той. — След като я пренесох от планината? След като наместих костите ѝ и я сглобих отново? След

като я спасих от твоите наемници в Пуранти?

Обърна ръката си и пръстенът падна на блестящия под до осакатената ѝ дясна ръка. Монца не благодари, но той не го и очакваше. Не беше дошъл за нейните благодарности.

— Убийте ги и двамата! — изкреша Орсо.

Шенкт винаги се чудеше колко предателски настроени може да са хората, когато имат затруднения, и колко лоялни остават, когато животът им е погубен. Тези последни стражи все още се биеха до смърт за Орсо, въпреки че времето му очевидно бе свършило. Може би не осъзнаваха, че толкова могъщ човек като Великия херцог на Талинс може да умре като всеки друг и властта му да се превърне на прах. Може би за някои подчинението се превръщаше в неоспорим навик. А може би се посвещаваха на служенето на господаря и избраха кратката стъпка към славна смърт пред дългия труден и незначителен живот.

В такъв случай Шенкт не можеше да им откаже. Пое си дъх бавно, бавно.

Провлаченото избръмчаване на тетивата отекна в ушите му. Той отстъпи от пътя на първата стрела и я оставил да профучи под ръката му. Следващата беше добре прицелена към гърлото на Муркато. Хвана я във въздуха с палец и показалец, докато минаваше покрай него, оставил я на полирания маса и тръгна през стаята. Хвана идеализирания бюст на един от предците на Орсо, може би на дядото наемник, и го хвърли към най-близкия стрелец. Бюстът го удари в корема и потъна дълбоко в бронята. Мъжът политна с разперени ръце и крака към стената, арбалетът изхвърча от ръцете му и бавно се завъртя във въздуха.

Шенкт удари следващия по шлема и го вряза дълбоко в раменете. От смачканото забрало швирина кръв, брадвата бавно падна от ръката му. Следващият беше с открит шлем и тъкмо се ококорваше изненадано, когато юмрукът на Шенкт се вряза в нагръдника му така, че изду гърба на бронята. Шенкт стъпи на масата да я прескочи и мраморът се разчука под ботушите му. По-близкият от двамата останали стрелци вдигна бавно арбалета си, сякаш да го ползва като щит. Ръката на Шенкт разцепи дърво и метал, пръсна шлема и отпрати тялото към стената, където то рухна сред облак от мазилка. Шенкт

сграбчи другия стрелец и го изхвърли през един от високите прозорци. Блестящите стъкълца бавно полетяха към пода.

Предпоследният вдигаше меча си и от устата му започваха да изхвърчат слюнки, защото надаваше бойния си вик. Шенкт го хвана за китката, извъртя го и го запрати върху последния. Двамата се бълснаха в някаква библиотека, книгите изпадаха, разтвориха се и бавно запърхаха към пода.

Шенкт издиша и времето възстанови нормалния си ход.

Изхвърчалият арбалет падна, отскочи от плочите и издрънча в ъгъла. Великият херцог Орсо стоеше до масата с картата на Стирия и искрящата корона. Ченето му беше увиснало.

— Никога не зарязвам работа по средата — каза Шенкт. — Но никога не съм работил за теб.

Монца се изправи и излезе иззад обърнатата масичка. Покрай телата на наемниците и стражите. Покрай трупа на Секо. Мозъкът му блестеше на слънчевите лъчи, влизащи през високите прозорци.

Орсо гледаше мълчаливо как се приближава. Величествената картина, изобразяваща гордата победа в Битката при Етрея, се извисяваше над него. Дребният човек и раздущият му мит.

Крадецът на кости се дръпна и ги загледа. Ръцете му бяха омазани в кръв чак до лактите. Монца не знаеше какво бе направил, как и защо. Това нямаше значение в момента обаче.

Ботушите й захрущяха по натрошено стъкло, трески, скъсана хартия и разбита керамика. Навсякъде имаше черни локви кръв и подметките й оставяха кървави отпечатъци. Като кървавата следа, която бе оставила през Стирия, за да стигне дотук. Да застане на мястото, където бяха убили брат й.

Спра на един меч разстояние от Орсо. Не знаеше какво чака. Моментът беше дошъл. Моментът, за който бе напрягала всеки мускул, бе изтърпяла толкова болка, бе похарчила толкова пари, бе погубила толкова хора. Но й беше трудно да мръдне. А след това какво?

Орсо вдигна вежди. Вдигна короната от масата с пресилена грижовност, като майка, вдигаща новороденото си.

— Това трябваше да е мое. Почти беше мое. За това се бих през всичките години. И накрая ми го отне. — Завъртя я бавно в ръцете си и

камъните заблестяха. — Когато построиш живота си само върху едно нещо, обичаш само един човек, имаш само една мечта, рискуваш да загубиш всичко за миг. Ти построи живота си около брат си. А аз около короната. — Въздъхна тежко, сви устни и хвърли короната върху картата на Стирия. — Виж ни сега. И двамата сме еднакво осакатени.

— Не еднакво. — Тя вдигна меча — калвеса, който бе поръчала за Бена. — Аз все още имам теб.

— И след като ме убиеш, за какво ще живееш? — Очите му се стрелнаха към меча, после към нейните. — Монца, Монца... какво ще правиш без мен?

— Ще измисля нещо.

Върхът проби жакета с леко изпукване, плъзна се без усилие в гърдите и излезе през гърба. Орсо изпъшка и очите му се разшириха. Тя издърпа острието. Останаха така, един срещу друг, за момент.

— О. — Той докосна тъмния плат и пръстът му се оцвети в червено. — Това ли е? — Погледна я объркано. — Очаквах повече.

Коленете му се подгънаха и той падна напред, лицето му тупна глухо на мрамора до ботушите ѝ. Едното око, което се виждаше, се завъртя бавно към нея, а устата се изви в усмивка. След това не помръдна.

Седем от седем. Беше приключила.

СЕМЕНА

Беше студена и ясна зимна сутрин и дъхът на Монца се виждаше във въздуха. Стоеше пред помещението, където бяха убили брат й. На терасата, откъдето я бяха хвърлили. Ръцете ѝ бяха на парапета, от който я бяха претърколили. Над пропастта, в която се бе потрошила. Усещаше постоянната болка в костите на краката, ръката с ръкавицата и отстрани на черепа. Непрестанната нужда от хъск, която знаеше, че няма да се махне никога. Въобще не беше уютно да гледа стръмния склон и малките дръвчета, които бяха омекотили падането ѝ. Точно затова го правеше всяка сутрин.

„Добрият водач не бива никога да се чувства уютно“, пишеше Столикус.

Слънцето се изкачваше и яркият свят бе изпълнен с цветове. Кръвта се бе оттеглила от небето и бе оставила жизненото синьо, с високи бели облаци. На изток гората отстъпваше място на обработваема земя, незасята угар, богата черна почва, златистокафяво стърнище. Нейните поля. Още по-нататък сивата река се вливаше в морето с широка делта, изпълнена с островчета. Монца едва различаваше малките кулички, сгради, мостове и стени. Великият Талинс, не по-голям от нокът. Нейният град.

Идеята все още ѝ изглеждаше наудничаво.

— Ваше превъзходителство. — Камерхерът бе застанал на един от високите прагове и се кланяше толкова ниско, че почти близеше пода. Същият човек, който служеше петнайсет години на Орсо, бе успял да се отърве невредим от разграбването на Фонтецармо и се прехвърли от господар към господарка с възхитителна лекота. Монца беше откраднала града на Орсо, двореца, даже някои от дрехите — след известно преправяне. Защо да не вземе и служителите му? Кой разбираше по-добре от работата им?

— Какво има?

— Вашите министри са тук. Лорд Рюбин, канцлер Груло, канцлер Скавиер, полковник Волфиер и... господарката Витари. —

Прочисти гърлото си и я погледна колебливо. — Може ли да запитам дали господарката Витари вече има специфична титла?

— Тя се оправя с тези неща, за които няма специфична титла.

— Разбира се, ваше превъзходителство.

— Кажи им да влязат.

Тежките врати, които се отвориха, бяха украсени с медни фигури на извити змии. Не бяха чак произведение на изкуството като лъвовете на Орсо, но бяха много по-здрави. Монца се беше погрижила за това. Посетителите ѝ влязоха веднага, стъпките им отекнаха в хладния мрамор на стаята за лични аудиенции на Орсо. Бяха минали два месеца, но Монца още не можеше да я приеме за своя.

Витари влезе първа. Носеше почти същите тъмни дрехи и самодоволна усмивка, както при запознанството им в Сипани. Следваше Волфиер — ходеше вдървено в натруфената си униформа. Скавиер и Груло се състезаваха да го следват. Старият Рюбин се мъчеше най-отзад, приведен от веригата на поста си, без да бърза да стигне до същността, както винаги.

— Още не си се отървала от това? — Витари намръщено кимна към портрета на Орсо на отсрецната стена.

— Че защо? Напомня ми за моите победи и поражения. Напомня ми откъде идвам. И че нямам намерение да се върна.

— Освен това е хубава картина — отбеляза Рюбин и се огледа тъжно. — Не останаха много.

— Ако не друго, Хилядата меча са старателни. — Стаята бе изгубила всичко, което не бе заковано или изрязано в камък. Широкото писалище на Орсо беше леко изкривено в ъгъла и имаше следи от брадва, защото някой бе търсил скрити чекмеджета. Голямата камина, на която имаше огромни мраморни бюстове на Ювенс и Канедиас, очевидно не можеше да се мръдне и сега в нея горяха няколко цепеници, които въобще не успяваха да затоплят широкото помещение. Голямата кръгла маса също си беше на мястото, със същата разпъната карта. Както в последния ден на Бена, макар сега в единия ъгъл да имаше няколко тъмни петна от кръвта на Орсо.

Монца тръгна към нея, като се мръщеше от болките в бедрото. Министрите се събраха в кръг, точно както по времето на Орсо. Казват, че историята се движи в кръг.

— Какви са новините?

— Добри — отвърна Витари, — ако харесваш лошите новини. Десет хиляди баолци прекосили реката и навлезли в Осприя. Мурис обяви независимост и отново е във война със Сипани, докато синовете на Соториус се избиват по улиците. — Пръстът ѝ пробяга по картата. — Визерин е без водач, само сянка на предишната си слава. Има слухове за чума в Афоя и голям пожар в Никанте. Пуранти е в хаос. В Муселия има безредици.

Рюбин потърка нещастно брадата си.

— Тежко ѝ на Стирия! Рогонт излезе прав. Кървавите години свършиха. Започват Огнените години. Светците в Уестпорт обявиха, че идва краят на света.

— Тези копелета обявяват край на света всеки път, като се изцвъка птица — изсумтя Монца. — Има ли място без безредици?

— Талинс — каза Витари. — Въпреки че дворецът Фонтецармо беше разграбен. И Борлета.

— Борлета? — Нямаше и година, откакто Монца бе обяснила на Орсо как е опустошила града. Да не говорим, че бе побила главата на владетеля му над портите.

— Младата племенница на херцог Кантейн е предотвратила заговор на благородниците за свалянето ѝ. Явно е произнесла такава реч, че те хвърлили мечовете си, паднали на колене и се заклели във вечна вярност на място. Поне това е официалната версия.

— Карапето на въоръжени хора да паднат на колене е страхотен трик, както и да го е постигнала. — Монца си спомни как Рогонт бе завоювал великата си победа. „Оръжията убиват хора, но само думите могат да ги трогнат, а добрите съседи са най-сигурното убежище в бурята“. — Имаме ли нещо като посланик?

— Смея да кажа, че ще намерим — отвърна след кратко колебание Рюбин.

— Намири и го прати в Борлета с достоен дар за убедителната херцогиня и... предложи нашата сестринска загриженост.

— Сестринска... загриженост? — Витари изглеждаше така, сякаш е намерила лайно в леглото си. — Не мислех, че това е в стила ти.

— Всичко, което върши работа, е в стила ми. Казват, че добрите съседи са най-сигурният подслон в бурята.

— Те и добрите мечове.

— Добрите мечове са задължителни.

Рюбин гледаше с дълбоко извинение.

— Ваше превъзходителство, репутацията ви не е... напълно точна.

— Никога не е била.

— Но ви обвиняват за смъртта на крал Рогонт, канцлер Соториус и останалите от Лигата на Деветте. Оцеляването ви беше...

— Безкрайно съмнително — подметна Витари.

— Разбира се, в Талинс само ви обичат повече. Но на останалите места... Ако Стирия не беше толкова разделена, несъмнено щеше да се обедини срещу вас.

— Трябва ни някой да поеме вината — каза Груло намръщено.

— Нека я поеме който трябва — каза Монца. — Поне този път. Кастор Морвийр е отровил короната по заповед на Орсо. Разгласете го. Колкото се може по-широко.

— Но, ваше превъзходителство... — Рюбин явно бе във възразително настроение. — Никой не го познава този Морвийр. За големите престъпления трябва да се винят големи личности.

Монца завъртя очи. Херцог Орсо ѝ се надсмиваше от картина на битка, в която дори не бе участвал. Усети, че му се усмихва. Добрите лъжи бият простата истина всеки път.

— Тогава го раздуйте. Кастор Морвийр, смъртта без лице, най-известният майстор отровител. Най-великият и умел убиец в историята. Отровител поет. Човек, който се вмъкна в най-охраняваната сграда в Стирия, уби монарха и четирима от великите водачи и се измъкна незабелязано като нощен ветрец. Кой е в безопасност от самия Крал на отровите? Аз просто имах късмет да се спася.

— Ти си самата невинност. — Витари поклати глава. — Гадно ми е да трупаме слава върху това нищожество.

— Според мен си преживяла и по-тежки проблеми.

— Мъртвите не са добри изкупителни жертви.

— Е, стига де. Ще му вдъхнете малко живот. Плакати на всеки ъгъл, обявяващи вината му за това мерзко престъпление, и награда, да речем сто хиляди монети за главата му.

Волфиер изглеждаше все по-разтревожен.

— Но... той е мъртъв, нали?

— Погребахме го с останалите, докато запълвахме окопите. Но пък така няма да се наложи да плащаме наградата. По дяволите, направете я двеста хиляди. Хем ще изглеждаме по-богати.

— Да изглеждаш богат е почти толкова полезно, колкото да си — отбеляза Скавиер и се намръщи към Груло.

— При историята, която ще съчиня, името на Морвийр ще се произнася шепнешком дълго след като всички умрем. — Витари се ухили. — Майките ще плашат децата си с него.

— Сигурно се смее в гроба — каза Монца. — Разбрах, че си разкрила малък бунт.

— Няма да обиждам думата, като я прилагам за тези аматьори. Глупаците бяха разлепили плакати за срещите си! И без това знаехме — но плакати? На открито? Според мен заслужават смъртно наказание дори само заради глупостта си.

— А може и изгнание — предложи Рюбин. — Малко милост ви прави справедлива, добродетелна и могъща.

— А аз имам нужда по малко и от трите, а? — Монца помисли за момент. — Глобете ги здраво, публикувайте имената, прекарайте ги голи пред Сената и... ги освободете.

— Да ги освободим? — Рюбин повдигна гъстите си бели вежди.

— Да ги освободим? — Витари повдигна своите рижи.

— Това колко справедлива, добродетелна и могъща ще ме направи? Ако ги накажем тежко, ще дадем на приятелите им повод за отмъщение. Като ги пощадим, съпротивата изглежда абсурдна. Наблюдавайте ги. Каза, че са тъпи. Ако отново планират измяна, ще ги спипаме. Тогава вече може да ги обесим.

Рюбин прочисти гърлото си.

— Както нареди ваше превъзходителство. Ще отпечатам плакати, в които обявявате милост за тези хора. Змията на Талинс решава да не използва зъбите си.

— Засега. Как са пазарите?

По мекото лице на Скавиер плъзна твърда усмивка.

— Работят, работят ден и нощ. Търговците пристигат при нас — бягат от хаоса на Сипани, Осприя и Афоя и са доволни да плащат таксите, стига да доставят стоките си безпрепятствено.

— Хамбарите?

— Реколтата е достатъчна, за да изкараме зимата без безредици, надявам се. — Груло цъкна с език. — Но голяма част от земите към Муселия остават незасяти. При настъплението на Рогонт фермерите са избягали. След това Хилядата меча са опустошили всичко, почти до бреговете на Етрис. Фермерите винаги пострадват първи в тежки времена.

Урок, от който Монца нямаше нужда.

— Градът е пълен с просяци, нали?

— Просяци и бежанци. — Рюбин отново потърка брадата си. Щеше да му окапе от търкане, ако продължеше с тъжните истории. — Знак за лоши времена...

— Тогава раздайте земя на всеки, който иска да произвежда реколта и да плаща данъци. Земята без фермери е просто кал.

Груло се поклони.

— Ще се погрижа.

— Много си тих, Волфиер. — Старият ветеран гледаше картата и скърцаше със зъби.

— Шибаният Етрисани! — изригна той и удари дръжката на меча си с юмрук. — Съжалявам, извинявам се, ваше превъзходителство, но... Гадни копелета!

Монца се ухили.

— Пак ли неприятности по границите?

— Изгорили са три ферми. — Усмивката ѝ се стопи. — Фермерите липсват. Патрулът, който тръгна да ги търси, е бил обстрелян от горите. Един човек е убит, а двама са ранени. Имало е преследване, но съгласно заповедите ви сме спрели на границата.

— Изпитват те — каза Витари. — Ядосани са, защото бяха първите съюзници на Орсо.

— Дадоха всичко за неговата кауза и се надяваха на златна жътва, като стане крал — добави Груло.

Волфиер прасна ядосано ръба на масата.

— Мислят си, че сме твърде слаби да ги спрем!

— Така ли е? — попита Монца.

— Имаме три хиляди пехота и хиляда кавалерия. Екипирани и обучени, все мъже, които са виждали битка.

— Готови за бой?

— Само дайте заповед и ще се докажат!

— Ами Етрисани?

— Надуват се — засмя се Витари. — Второстепенна сила, дори в най-добрите си времена, а те отминаха отдавна.

— Имаме предимство в количество и качество — изръмжа Волфиер.

— Освен това имаме и несъмнено справедлива кауза — каза Рюбин. — Кратко нападение през границата, за да им дадем урок...

— Имаме средства и за по-продължителна кампания — добави Скавиер. — Имам идея за финансови претенции, от които може да забогатеем значително.

— Народът ще ви подкрепи — прекъсна я Груло. — А обезщетенията определено ще покрият разходите!

Монца се намръщи към картата и по-специално към кървавите петна в ъгъла. Бена щеше да я посъветва да е предпазлива. Щеше да поиска време за планиране. Но Бена беше отдавна мъртъв, а Монца винаги предпочиташе да се двики бързо, да удря здраво и чак след това да се тревожи за планирането. — Полковник Волфиер, пригответе хората си. Смятам да обсадя Етрисани.

— Да го обсадите?! — възклика Рюбин.

— Обграждаш града и го караш да се предаде — обясни Витари и се ухили.

— Знам дефиницията! — озъби се старецът. — Ваше превъзходителство, бъдете предпазлива. Талинс току-що претърпя болезнено...

— Имам дълбоко уважение към познанията ви за законите, Рюбин — каза Монца. — Но войната е моя специалност и повярвайте ми, като почнеш да воюваш, няма по-лошо от половинчата мерки.

— Но защо не потърсим съюзници?

— Никой не иска съюзник, който не може да защити своето. Трябва да демонстрираме решителност, иначе вълците ще оглозгат трупа ни. Трябва да съкрушим кучетата от Етрисани.

— Да ги накараме да си платят — изсъска Скавиер.

— Да ги смачкаме — изръмжа Груло.

Волфиер се усмихваше широко, като на парад.

— Армията ще е готова до седмица.

— Ще си изльскам бронята — каза Монца, макар че винаги я държеше лъсната. — Нещо друго? — Петимата замълчаха. —

Благодаря ви тогава.

— Ваше превъзходителство. — Всеки се поклони по свой начин. Рюбин с намръщено колебание. Витари с лек присмех.

Монца ги изгледа как излизат. Искаше да остави меча и да кара нещата да растат. Както едно време, след смъртта на баща ѝ. Преди да започнат Кървавите години. Но беше видяла достатъчно и знаеше, че никоя битка не е последна, каквото и да вярваха хората. Животът продължава. Всяка война носеше в себе си семената на следващата и тя планираше да е напълно подготвена за жътвата.

„Приготви си плуга, но дръж кама подръка, за всеки случай“ — пишеше Фаранс.

Намръщи се към картата и сложи лявата си ръка на корема. Започваше да се подува. Три месеца, откакто кръвта ѝ бе спряла. Това означаваше, че детето е на Рогонт. А може би на Тръпката. Дете на мъртвец или на убиец. На крал или на просяк. Единственото важно бе, че е нейно.

Отиде бавно до бюрото и се отпусна на стола. Свали верижката от врата си и отключи ключалката. Извади короната на Орсо и я сложи пред себе си. Златото проблясваше на зимното слънце. Беше изтръгнала скъпоценните камъни, за да купи оръжия. Злато за стомана, за повече злато, както я бе учил Орсо. Но откри, че не може да се раздели с короната.

Рогонт беше умрял неженен и без наследници. Неговото дете, дори копеле, щеше да има добри претенции за титлата му. Велик херцог на Осприя. Крал на Стирия даже. Все пак Рогонт бе носил кралската корона, макар и съвсем за малко. Усети как се усмихва. Когато загубиш всичко, може да потърсиш отмъщение. Но щом го постигнеш, какво? Орсо беше прав. Животът продължава. Има нужда от нови мечти.

Тръсна глава, взе короната и я прибра в бюрото. Гледането ѝ не беше по-добро от гледането на лулата за хъск и чуденето дали да я запали. Тъкмо завърташе ключа, когато вратата се отвори и камерхерът отново почти докосна пода с лице.

— Какво сега?

— Представител на Банкова къща „Валинт и Балк“, ваше превъзходителство.

Монца знаеше, че ще се появят, но това не ги правеше добре дошли.

— Да влезе.

Не изглеждаше впечатляващо като за човек от институция, която купуваше и продаваше нации. Беше по-млад, отколкото очакваше, с къдрава коса, приятни обноски и лека усмивка. Това я разтревожи още повече.

„Най-горчивите врагове идват с най-сладки усмивки“. Вертурио. Кой друг?

— Ваше превъзходителство. — Той се поклони почти толкова ниско, колкото камерхера, което не беше лесно.

— Господин...?

— Сулфур. Йору Сулфур, на вашите услуги. — Когато се приближи до писалището, тя забеляза, че има различни очи, синьо и зелено.

— От Банкова къща „Валинт и Балк“.

— Имам честта да представлявам гордата институция.

— Късметлия. — Тя огледа обширното помещение. — Опасявам се, че по време на щурма бяха нанесени доста щети. Нещата са... по-простички, отколкото при Орсо.

Усмивката му се разшири.

— На влизане видях, че и стените са пострадали. Но простичкото ме устройва перфектно, ваше превъзходителство. Тук съм, за да говорим по работа. Всъщност да ви предложа пълната банкова подкрепа на моите работодатели.

— Разбирам, че сте идвали често при моя предшественик, Великия херцог Орсо, да му предлагате подкрепа.

— Точно така.

— И сега, когато го убих и му отнех поста, идвате при мен.

Сулфур не мигна.

— Точно така.

— Подкрепата ви се нагажда лесно в новите ситуации.

— Ние сме банка. Всяка промяна трябва да е възможност.

— И какво предлагате?

— Пари — каза той лъчезарно. — Пари за финансиране на армии. За публични услуги. Пари, за да се възвърне славата на Талинс

и на Стирия. Може би и пари, за да стане дворецът ви не чак толкова прости чък.

Монца не беше взела златното съкровище от родната си ферма. Предпочиташе да стои там. За всеки случай.

— А ако предпочитам така?

— Уверен съм, че може да ви предложим и политическа помощ. Знаете, че добрите съседи са най-сигурното убежище в бурята. — Не ѝ хареса подборът му на думи толкова скоро след като ги бе употребила тя, но той продължи спокойно: — „Валинт и Балк“ има дълбоки корени в Съюза. Крайно дълбоки. Не се съмнявам, че може да уредим съглашение между вас и краля.

— Съглашение? — Не сподели, че почти бе изконсумирала друг тип съглашение с краля на Съюза в лъскавата стая в „Кардоти“. — Въпреки че е женен за дъщерята на Орсо? Въпреки че синовете му могат да имат претенции за херцогството ми? Мнозина биха казали, по-големи от моите.

— Винаги се опитваме да работим с каквото разполагаме, преди да се мъчим да го променяме. При точен лидер и точна подкрепа Стирия е готова за покоряване. Къща „Валинт и Балк“ иска да работи с победителите.

— Въпреки че проникнах в клона в Уестпорт и отрових вашия човек Мотис?

— Успехът ви в това начинание само демонстрира невероятните ви качества. — Сулфур сви рамене. — Хората се заменят лесно. Светът е пълен с тях.

Тя потропа замислено по бюрото си с пръсти.

— Странно, че идвate тук с такава оферта.

— Защо?

— Вчера имах подобна визита от представител на пророка на Гуркул. Предложи ми... неговата подкрепа.

Той направи пауза за миг.

— Кого изпратиха?

— Една жена. Казва се Ишри.

Очите на Сулфур се присвиха съвсем леко.

— Не може да ѝ вярвате.

— А на теб мога, защото се усмихваш така сладко? И брат ми беше така, а лъжеше с всеки дъх.

Сулфур се усмихна по-широко.

— Истината тогава. Може би знаете, че пророкът и работодателите ми стоят от двете страни на велик конфликт.

— Чувала съм.

— Появявайте ми тогава, като кажа, че не искате да сте на грешната страна.

— Не съм сигурна, че искам да съм на която и да е страна. — Тя се отпусна в стола. Опитваше се да говори небрежно, въпреки че се чувстваше като измамничка. — Не се бойте. Казах на Ишри, че цената за подкрепата им е твърде висока. Кажете, господин Сулфур, каква цена ще иска „Валинт и Балк“ за помощта си?

— Съвсем справедлива. Лихва по заемите. Преференции за работата на нашите партньори и сътрудници. Да не се занимавате с гуркулите и съюзниците им. Когато работодателите ми поискат, да помагате на силите на Съюза...

— Само когато работодателите ви поискат?

— Може би един или два пъти в живота ви.

— А може и повече, ако прецените. Искате да ви продам Талинс и да ви благодаря за привилегията. Искате да коленича пред вратата на трезора и да моля за услуги.

— Драматизирате...

— Аз не коленича, господин Сулфур.

Беше негов ред да се сепне от подбора ѝ на думи. Но само за момент.

— Може ли да бъда съвсем откровен, ваше превъзходителство?

— Опитайте.

— Вие сте нова във властта. Всеки коленичи пред някого. Ако сте твърде горда, за да приемете приятелската ни ръка, други ще го направят.

Монца изсумтя, въпреки че под присмеха сърцето ѝ блъскаше лудо.

— Късмет на тях и на вас. Дано приятелската ви ръка донесе по-щастливи резултати, отколкото на Орсо. Мисля, че Ишри щеше да започне от Пуранти. Може би вие трябва да отидете в Осприя, или в Сипани, или в Афоя. Сигурна съм, че все ще намерите някой в Стирия, който да приеме парите ви. Ние сме известни с курвите.

Усмивката на Сулфур се разшири още повече.

— Талинс има голям дълг към работодателите ми.

— Орсо им дължи пари, търсете си ги от него. Мисля, че го изхвърлих с кухненските отпадъци, но ако се раззовите, ще го откриете. Ще ви услужа с лопата на драго сърце.

Той продължи да се усмихва, но не пропусна заплахата ѝ.

— Ще е жалко, ако не ни оставите избор, освен да позволим на кралица Тerez да потърси отмъщение за смъртта на баща си.

— Ех, отмъщение, отмъщение. — Монца се усмихна на свой ред.

— Не се плаша от сенки, господин Сулфур. Сигурна съм, че Тerez настоява за война, но Съюзът има затруднения. Имат врагове в Севера и Юга, както и в собствените си граници. Ако жената на вашия Върховен крал иска трона ми, да дойде и да се бие за него. Но подозирам, че негово августейшо величество има други тревоги.

— Май не разбираете опасностите в тъмните ъгли на света. — В усмивката на Сулфур вече нямаше веселие. — Ето, дори докато си говорим, стоите тук... сама. — Беше се превърнала в гладен присмех, пълен с остри бели зъби. — Толкова, толкова крехка.

Тя примигна, сякаш учудено.

— Сама ли?

— Грешиш. — Шенкт беше пристъпил безшумно, докато разговаряха, и стоеше незабелязано в сянката на Сулфур.

Представителят на „Валинт и Балк“ се обърна, направи крачка назад и замръзна, сякаш смъртта дишаше в ухото му.

— Ти? — прошепна той.

— Да.

— Мислех...

— Не.

— Значи... това е твоето дело?

— Имах пръст в цялата работа. — Шенкт сви рамене. — Но хаосът е естествено състояние, защото всеки дърпа в своята посока. Тези, които искат светът да крачи само в една посока, сами си създават затруднения.

Мъжът с различните очи погледна Монца, после пак Шенкт.

— Нашият господар...

— Твойт господар — прекъсна го Шенкт. — Аз вече нямам, не помниш ли? Казах му, че приключих. Винаги предупреждавам, когато мога, така че ме чуй. Изчезвай. Ако се върнеш, няма да ме завариш в

добро настроение. Върни се и му кажи, че ти служиш. Аз служех едно време. Вече не коленичим.

Сулфур кимна, след което отново се усмихна самодоволно, както на влизане.

— Умрете прави тогава. — Обърна се към Монца и се поклони.
— Пак ще се чуем. — След това излезе небрежно.

Шенкт повдигна вежди и каза само:

— Добре го прие.

На Монца не й беше до смях.

— Има много неща, които не ми казваш.

— Да.

— Кой си ти всъщност?

— Бил съм много неща. Чирак. Посланик. Решавах тежки проблеми и създавах такива. Днес явно съм човек, който урежда чуждите сметки.

— Загадъчни лайна. Ако искам гатанки, ще ида на гледачка.

— Ти си Велика херцогиня. Можеш да си извикаш някоя тук.

Тя кимна към вратите.

— Познаваш го.

— Да.

— Имали сте един господар?

— Едно време. Много отдавна.

— Работил си за банката?

Той се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— В известен смисъл. Те не се занимават само с броене на пари.

— Почвам да усещам. А сега?

— Сега не коленича.

— Защо ми помогна?

— Защото те създадоха Орсо, а аз руша всичко, което създадат.

— Отмъщение — промърмори тя.

— Не е най-добрият мотив, но понякога от злите помисли излиза и по нещо добро.

— Както и обратното.

— Разбира се. Ти постигна всички победи за херцога на Талинс и затова те наблюдавах. Мислех да го отслабя, като те убия. Но Орсо се опита сам. Затова те излекувах. Мислех да те убедя да заемеш мястото

му. Но подцених решителността ти и ти се измъкна. Оказа се, че и ти си намислила да убиеш Орсо...

Монца помръдна неловко в стола на бившия си работодател.

— И заех мястото му.

— Защо да преграждаш река, която вече тече в твоя посока? Да речем, че си помогнахме взаимно. — Той отново се усмихна като череп. — Всички имаме сметки за уреждане.

— Докато си уреждаше своите, ми създаде много могъщи врагове.

— Докато ти уреждаше своите, потопи Стирия в хаос.

Това беше вярно.

— Не го целях.

— Щом отвориш кутията, намеренията ти нямат значение. А кутията зее като гроб в момента. Чудя се какво ли ще изпълзи оттам? Дали ще се надигнат праведни лидери, които да поведат Стирия по светлия път и да я направят маяк за целия свят? Или ще имаме сенки на старите тирани и ще се въртим в кръг по кървавите стъпки на миналото? — Светлите му очи не се откъсваха от нейните. — Ти от кой ще си?

— Предполагам, че ще видим.

— Ще видим. — Той се обърна и излезе абсолютно безшумно.

Монца остана сама.

ВСИЧКО СЕ ПРОМЕНИЯ

— Нали знаеш, че не е нужно да го правиш?

— Знам. — Но Дружелюбния искаше да го направи.

Коска се размърда ядосано на седлото.

— Само да можех да те убедя, че светът е... пълен с безкрайни възможности! — Опитваше се да убеди Дружелюбния през целия път от нещастното село, където бяха отседнали Хилядата меча. Не можеше да разбере, че Дружелюбния го осъзнава напълно и болезнено ясно. И че го мрази. Според него колкото по-малко възможности, толкова по-добре. А безкрайно беше твърде далеч от приятното.

— Светът се променя, преправя и всичко започва наново и различно, всеки ден! Човек никога не знае какво ще му донесе следващият момент.

Дружелюбния мразеше промяната. Единственото нещо, което мразеше повече, бе незнанието какво ще донесе всеки момент.

— Има безброй различни забавления...

Различните хора имаха различни забавления.

— Да се заключиш далеч от живота е... като да признаеш поражението!

Дружелюбния сви рамене. Поражението не го плашеше. Той нямаше гордост.

— Имам нужда от теб. Отчаяно. Добрият сержант струва колкото трима генерали.

Настана продължителна тишина. Копитата на конете им трополяха по сухата земя.

— По дяволите! — Коска отпи от манерката. — Положих всички усилия.

— Оценявам го.

— Но си твърдо решен?

— Да.

Най-големият страх на Дружелюбния беше, че може да не го приемат обратно. Докато Муркато не му бе дала документ с голям печат за властите на Муселия. Съдържаше присъдите за участието му в

убийствата на Гоба, Мотис, принц Арио, генерал Ганмарк, Верния Карпи, принц Фоскар и Великия херцог Орсо и го оставаше на доживотен затвор. Или поне докато не поискаше да го освободят. Дружелюбния беше сигурен, че няма да поиска подобно нещо. Това беше единствената отплата, която бе пожелал. Най-големият подарък. И сега беше грижливо сгънат във вътрешния му джоб до зоровете.

— Ще ми липсваши, приятелю, ще ми липсваши.

— И ти на мен.

— Но не толкова, че да те убедя да останеш?

— Не.

За Дружелюбния това беше като дългоочаквано завръщане. Знаеше броя на дърветата покрай пътя към портата. В гърдите му се надигна приятна топлина, докато ги броеше. Изправи се нетърпеливо на стремената и зърна отблъсък от портата, зърна и тухлената стена през зеленината. Не беше архитектура, която да зарадва повечето осъдени, но сърцето на Дружелюбния подскочи. Знаеше бройката на тухлите в арката. Искаше ги, копнееше за тях, сънуващ ги от толкова време. Знаеше броя на стоманените нитове по портите, знаеше...

Пътят зави към входа и Дружелюбния се намръщи. Вратите бяха отворени. Ужасно предчувствие смачка радостта му. Какво можеше да е по-нередно от затвор с отключена и широко отворена порта? Това не беше част от ежедневието. Смъкна се от коня и се намръщи на скованата си дяснa ръка. Все още се лекуваше, въпреки че бяха махнали шините. Тръгна бавно към вратите, почти уплашен да надникне вътре. На стъпалата на къщичката на стражите седеше самотен дрипав човек.

— Не съм направил нищо! — Мъжът вдигна ръце. — Кълна се!

— Имам писмо от Великата херцогиня на Талинс. — Дружелюбния разгъна скъпоценния документ и го протегна, все още с надежда. — Трябва да бъда затворен незабавно.

Мъжът го изгледа за момент.

— Не съм пазач, приятел. Просто спя в къщичката.

— Къде са надзирателите?

— Няма ги.

— Няма ли ги?

— В Муселия има безредици и сигурно никой не им плаща... така че просто се махнаха.

Дружелюбния усети как го побиват студени тръпки.

— А затворниците?

— Освободиха ги. Повечето избягаха веднага. Други чакаха.

Затваряха се сами в килиите нощем, можеш ли да си представиш?!

— Мога — каза Дружелюбния с дълбок копнеж.

— Сигурно не са знаели къде да избягат. Но изгладняха и накрая и те се махнаха. Вече няма никой.

— Никой?

— Само аз.

Дружелюбния погледна към тясната пътека към арката в скалистия хълм. Всичко беше празно. Залите бяха тихи. Небето все още висеше над вътрешния двор, но го нямаше тракането на решетките, когато затваряха килиите всяка вечер. Нямаше я успокояващата рутина, която обгръщаше живота им като майка детето си. Вече не се отброяваше всеки ден, всеки месец, всяка година. Големият часовник бе спрял.

— Всичко се променя — прошепна Дружелюбния.

Усети ръката на Коска на рамото си.

— Целият свят се променя, приятелю. Всички искаме да гледаме назад, но миналото го няма. Трябва да гледаме напред. Трябва да се променим, колкото и да е болезнено, или ще бъдем зарязани и ще останем съвсем сами.

Така изглеждаше. Дружелюбния обърна гръб на Убежището и се качи вяло на коня.

— Да гледаме напред. — Но към какво? Към безкрайните възможности? Усети как паниката го сграбчва. — *Напред* зависи от това в каква посока гледаш. Накъде да се насоча сега?

Коска се усмихна.

— Жivotът се състои тъкмо от тези избори. Мога да ти направя едно предложение.

— Моля те.

— Мисля да поведа Хилядата меча, поне тези, които не се пенсионираха след разграбването на Фонтецармо и не останаха на работа при херцогиня Монцаро, към Визерин и да предявя претенциите си за трона на Салиер. — Той пак отвори манерката. — Напълно основателните си претенции. — Отпи гълтка и се оригна, запращайки към Дружелюбния тежка миризма на силен алкохол. —

Все пак кралят на Стирия ми обеща титлата. Градът е в хаос и жителите му имат нужда някой да им покаже пътя.

— Ти?

— И ти, приятелю, и ти! Няма нищо по-ценено за владетеля на голям град от честен мъж, който може да брои.

Дружелюбния погледна за последно назад с копнеж. Портата вече изчезваше между дърветата.

— Може би ще го отворят отново някой ден.

— Може би. Но междувременно мога да се възползвам от благородните ти таланти във Визерин. Имам напълно основателни претенции за престола. Знаеш, че съм родом оттам. Ще има работа. Много... работа.

Дружелюбния се намръщи.

— Пиян ли си?

— Абсолютно, приятелю, като талпа. Много добра ракия. Отлежала гроздова. — Удари нова глътка и млясна. — Промяната, Дружелюбен... промяната е забавно нещо. Понякога хората се променят за добро. Понякога за лошо. А често, много често, стига да имат време и възможност... — размаха манерката за момент, след което сви рамене, — се променят обратно.

ЩАСТЛИВИ КРАИЩА

Няколко дни след като го затвориха, издигнаха отпред бесилки. Виждаше ги от малкото прозорче на килията, ако стъпеше на нара, надигнеше се на пръсти и притиснеше лице към решетките. Човек би се зачудил защо затворник би положил толкова усилия да се измъчва, но той го правеше. Може би това беше цялата идея. Голяма дървена платформа с централна греда и четири спретнати примки. На пода имаше капаци, така че само трябваше да ритнат ръчката и чупеха по четири врата наведнъж, сякаш трошаха съчки. Сериозна работа. Тук си имаха машини за засяване на реколтата, за печатане на хартия, а явно и за убиване на хора. Може би това имаше предвид Морвийр, като дрънкаше за науката преди месеци.

Обесиха няколко души веднага след падането на крепостта. Служители на Орсо, които бяха обидили някого и заслужаваха отмъщение. Двама от Хилядата меча. Явно бяха направили нещо наистина гадно, защото при разграбване принципно нямаше много правила за нарушаване. Но от доста време не бяха бесили никого. Седем седмици, или осем. Може би трябваше да брои дните, но какво значение имаше това? Беше почти сигурен какво предстои.

Всяка сутрин, когато слънчевата светлина пропълзеше в килията, Тръпката се чудеше дали това ще е денят, в който ще го обесят. Понякога му се искаше да не се бе обръщал срещу Монца. Но само защото нещата се бяха развили така. Иначе не изпитваше съжаление за стореното. Може би баща му нямаше да одобри. Вероятно брат му щеше да му се присмее и да каже, че не е очаквал нищо друго. Несъмнено, Руд Три дървета щеше да поклати глава и да каже, че справедливостта винаги възтържествува. Но Три дървета беше мъртъв — и справедливостта заедно с него. Братът на Тръпката беше копеле с геройско лице и присмиването му вече не значеше нищо. А баща му беше обратно в калта и го бе оставил да открие сам как да прави нещата. Толкова за добрите мъже и правилното нещо.

Понякога се чудеше дали Карлот дан Айдър се е измъкнала от ситуацията, в която я бе поставил провалът му, или Сакатия я е

докопал. Чудеше се дали Монца е успяла да убие Орсо и дали това ѝ е донесло удовлетворение. Чудеше се кое беше това копеле, което се появи от нищото и го хвърли през цялата зала. Вече едва ли щеше да получи отговор на тези въпроси.

Но знаеше, че животът си е такъв. Не винаги получаваш всички отговори.

Беше на прозореца, когато чу дрънченето на ключове по коридора и почти се усмихна с облекчение. Значи вече беше време. Скочи от нара. Десният крак още го болеше от ножа на Дружелюбния. Изправи се и загледа металната врата.

Не очакваше тя да се появи лично, но бе доволен, че е дошла. Доволен от възможността да я погледне още веднъж в очите, нищо че имаха тъмничаря и половин дузина стражи за компания. Несъмнено изглеждаше добре, не толкова хилава и не толкова намръщена.

Чиста, изрядна и богата. Като кралска особа. Беше трудно да повярва, че някога е имала вземане-даване с него.

— Виж се само — каза Тръпката. — Великата херцогиня Монцаро. Как, по дяволите, успя да се измъкнеш от цялата тая идиотщина?

— С късмет.

— Точно. На мен пък винаги ми е липсвал.

Тъмничарят отключи решетката и я избути със скърдане. Двама от стражите влязоха и стиснаха Тръпката за ръцете. Той не виждаше особен смисъл да се съпротивлява. Само щеше да се излага допълнително. Изведоха го в коридора и го изправиха пред нея.

— Ама голямо пътуване беше, нали? Аз и ти, Монца.

— Голямо пътуване — отвърна тя. — Но ти изгуби пътя, Тръпка.

— Не. Намерих себе си. Ще ме обесиш ли? — Не изпитваше особено задоволство от тази мисъл, но и не тъжеше много. Сякаш беше по-добре, отколкото да гние в килията.

Тя го изгледа. Дълго. Сини очи, студени. Гледаше го като първия път, когато се срещнаха. Сякаш нищо, което направеше, не можеше да я изненада.

— Не.

— А? — Това беше неочеквано. Сякаш почти го разочарова. — Тогава какво?

— Можеш да си вървиш.

Той примигна.

— Какво?

— Върви си. Свободен си.

— Не мислех, че още ти пука за мен.

— Кой казва, че някога ми е пукало? Това е за мен, не за теб.

Наситих се на отмъщение.

Тръпката изсумтя.

— Кой би си помислил? Касапина на Каприл. Змията на Талинс.

През цялото време била добра жена. Мислех, че от добрините няма полза. Нали милостта и страхливостта уж бяха едно и също.

— Тогава да речем, че съм страхлива. Мога да живея с това. Но не се връщай тук. Страхливостта ми си има граници. — Тя свали пръстена си, онзи с големия червен рубин, и го хвърли на мръсната слама в краката му. — Вземи го.

— Добре. — Наведе се, вдигна го и го обърса с ризата си. — Не съм горделив.

— Монца се обърна и тръгна към осветеното стълбище.

— Значи така свършваме, а? — подвикна Тръпката след нея. — Това ли е краят?

— Да не мислиш, че заслужаваш нещо по-добро?

И излезе.

Той нахлузи пръстена на кутрето си и погледна блещукащия камък.

— Нещо по-лошо.

— Мърдай — изръмжа единият страж и махна с извадения си меч.

Тръпката се ухили.

— О, изчезвам, не се притеснявайте. Наситих се на Стирия.

Усмихваше се, докато вървеше по тъмния тунел и по моста, водещ извън Фонтецармо. Почеса сърбящия белег и пое дълбока гълтка студен, свободен въздух. Като се вземеше предвид всичко и с оглед на крайно лошия му късмет, май се бе измъкнал добре. Вярно, че бе загубил окото си в Стирия. Вярно, че напускаше не по-богат, отколкото като слезе на брега. Но беше по-добър човек. В това не се съмняваше. По-мъдър. Преди беше най-лошият си враг. А сега — на всички останали.

Нямаше търпение да се върне в Севера и да си намери подходяща работа. Можеше да спре в Уфрит и да посети стария си

приятел Восула. Заслиза по планината, все по-далече от крепостта, ботушите му хрущяха по сивия чакъл.

Зад него изгревът имаше цвят на кръв.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги на четиридесета, без които нямаше да се получи:
Брен Абъркромби, чиито очи са подпухнали от четене.
Ник Абъркромби, чиито уши подпухнаха от слушане.
Роб Абъркромби, чиито пръсти подпухнаха от отгръщане на страниците.

Лу Абъркромби, чиито ръце се схванаха да ме прегръща.

След това сърдечни благодарности:

На всички сърдечни и талантливи хора от издателство „Голанц“ и техния партньор „Орион“, и по-специално на Саймън Спантън, Джо Флечър, Джон Уиър, Марк Стей и Джон Уд. Разбира се, и на всички, които помогнаха в публикуването, рекламирането, превеждането и най-вече в продаването на моите книги, където и да са по света.

На художниците, които успяха да ме направят някак си покласен: Дидие Графе, Дейв Синиър и Лора Брет.

На редакторите оттатък Голямата вода: Деви Пилай и Лу Андерс.

На останалите сериозни професионалисти, които осигуриха множество мистериозни услуги: Робърт Кърби, Дарън Търпин, Матю Еймъс, Лайънъл Болтън.

На всички писатели, с които съм се сблъсквал електронно или на живо, които помогнаха, посмяха се и дадоха няколко идеи за открадване, включително, но не ограничено до: Джеймс Баркли, Алекс Бел, Дейвид Девъро, Роджър Леви, Том Лойд, Джо Малоци, Джон Мийни, Ричард Морган, Адам Робъртс, Пат Ротфъс, Маркъс Саки, Вим Столк и Крис Удинг.

И накрая, но все пак на първо място:

За несекващата подкрепа, съвети, храна, пиеене и редактиране далеч отвъд повелята на дълга, на моя редактор Гилиан Редфърн. Дано продължава все така. Все пак няма да пиша тия проклети книги сам...

Издание:

Джо Абъркромби. Отмъщението на Монца

Английска, първо издание

Превод: Красимир Вълков

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, 2011 г.

ИК „Бард“ ООД, 2011 г.

ISBN: 978-954-655-211-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.